JEFFREY

ARCHER

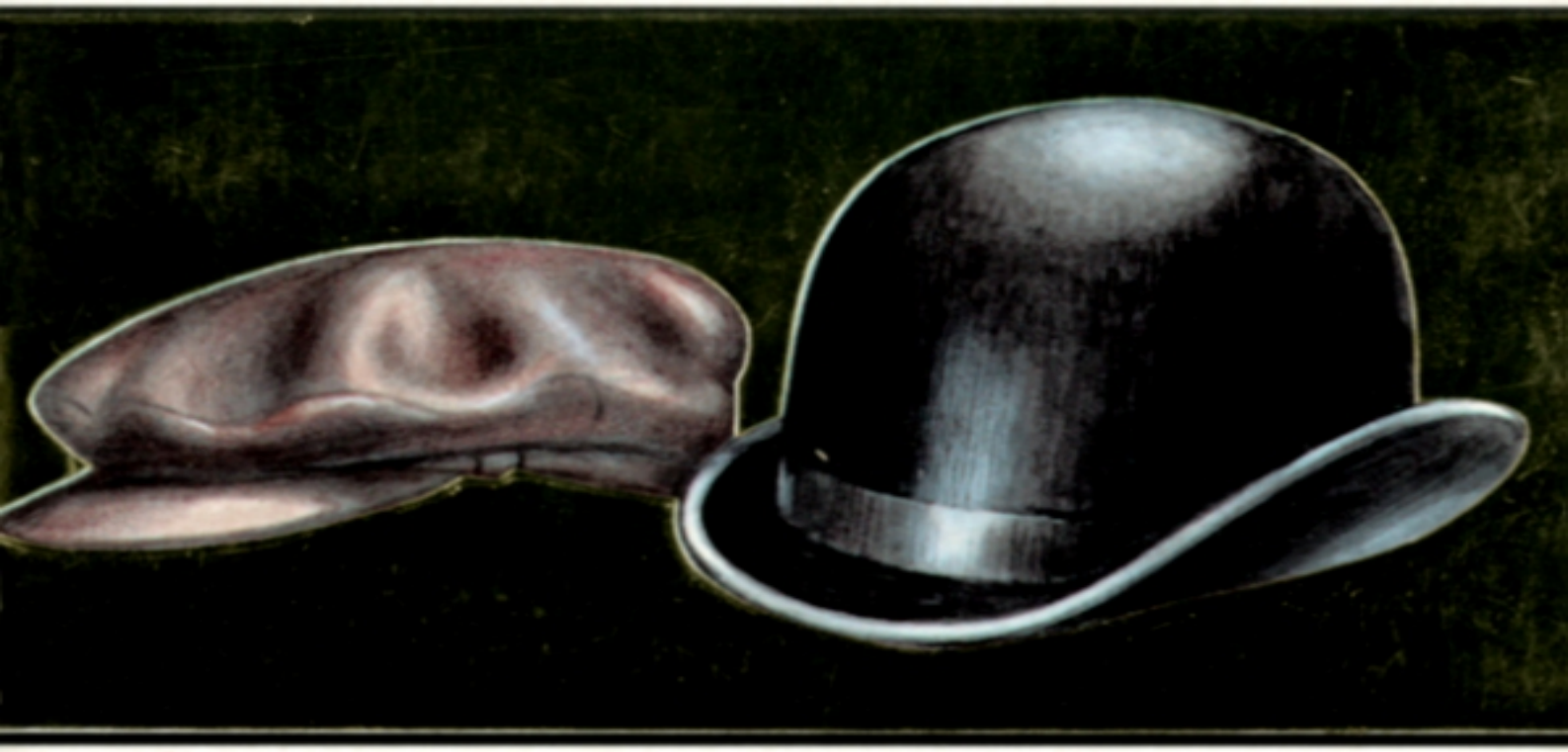

ÎN LINIE DREAPTĂ

JEFFREY ARCHER

ÎN LINIE DREAPTĂ

Titlul original: *As the Crow Flies*, 1991
Traducere din limba engleză LUANA SCHIDU
Ediţia I

Cuprins

CHARLIE 1900 – 1919
- CAPITOLUL 1
- CAPITOLUL 2
- CAPITOLUL 3
- CAPITOLUL 4
- CAPITOLUL 5

BECKY 1918 – 1920
- CAPITOLUL 6
- CAPITOLUL 7
- CAPITOLUL 8
- CAPITOLUL 9
- CAPITOLUL 10
- CAPITOLUL 11
- CAPITOLUL 12

DAPHNE 1918 – 1921
- CAPITOLUL 13
- CAPITOLUL 14
- CAPITOLUL 15

COLONELUL HAMILTON 1920 – 1922
- CAPITOLUL 16
- CAPITOLUL 17
- CAPITOLUL 18

CHARLIE 1919 – 1926
- CAPITOLUL 19
- CAPITOLUL 20
- CAPITOLUL 21

DOAMNA TRENTHAM 1919 – 1927
- CAPITOLUL 22
- CAPITOLUL 23
- CAPITOLUL 24

CHARLIE 1926 – 1945
- CAPITOLUL 25
- CAPITOLUL 26
- CAPITOLUL 27
- CAPITOLUL 28

DANIEL 1931 – 1947
- CAPITOLUL 29

CAPITOLUL 30
CAPITOLUL 31
DOAMNA TRENTHAM 1938 – 1948
CAPITOLUL 32
CAPITOLUL 33
CAPITOLUL 34
BECKY 1947 – 1950
CAPITOLUL 35
CAPITOLUL 36
CAPITOLUL 37
CAPITOLUL 38
CATHY 1947 – 1950
CAPITOLUL 39
CAPITOLUL 40
CAPITOLUL 41
CHARLIE 1950 – 1964
CAPITOLUL 42
CAPITOLUL 43
CAPITOLUL 44
CAPITOLUL 45
CAPITOLUL 46
CAPITOLUL 47
BECKY 1964 – 1970
CAPITOLUL 48
CAPITOLUL 49

Lui Frank şi Kathy

CHARLIE
1900 – 1919

CAPITOLUL 1

— Nu ţi le dau cu două pence, striga bunicul meu, ţinând câte o varză în fiecare mână, nu ţi le dau nici cu un penny, nici măcar cu juma' de penny. Nu, io ţi le dau c-un sfert.

Acestea au fost primele cuvinte pe care mi le pot aminti. Înainte chiar de a învăţa să merg, sora mea mă arunca într-o ladă de portocale pe trotuar, lângă taraba bunicului, ca să se asigure că-mi încep ucenicia din vreme.

— Numa-şi arată pretenţiile, le spunea bunicul clienţilor săi făcând semn spre lada în care mă aflam.

De fapt, primul cuvânt pe care l-am rostit a fost „bunicu' ", al doilea „sfert", iar când am împlinit trei ani îi puteam reproduce jargonul de angrosist cuvânt cu cuvânt. Nu că ar fi ştiut cineva din familia mea cu precizie ziua exactă când m-am născut *eu,* având în vedere faptul că bătrânul meu petrecuse noaptea în închisoare şi mama murise chiar înainte ca eu să trag pentru prima oară aer în piept. Bunicul credea că se putea foarte bine să fi fost într-o sâmbătă, i se părea că luna fusese, mai mult ca sigur, ianuarie, era convins că anul era 1900 şi ştia că era sub domnia reginei Victoria. Aşa că ne-am decis pentru sâmbătă, 20 ianuarie 1900.

Nu mi-am cunoscut niciodată mama pentru că, aşa cum am explicat, a murit în ziua în care m-am născut. „La naştere", spunea preotul nostru, dar n-am înţeles cu adevărat ce voia să zică decât mulţi ani mai târziu, când m-am lovit din nou de această problemă. Părintele O'Malley nu contenea să-mi repete că, dacă văzuse vreodată o sfântă, ea fusese aceea. Tatăl meu, care n-ar fi putut fi descris ca un sfânt de către nimeni, lucra la docuri ziua, vieţuia în cârciumă noaptea şi venea acasă în zori pentru

că era singurul loc unde putea dormi fără să fie deranjat.

Restul familiei era compus din trei surori – Sal, cea mai mare, care avea cinci ani şi ştia când s-a născut pentru că fusese în mijlocul nopţii şi-l ţinuse treaz pe bătrânu'; Grace, care avea trei ani şi nu stricase somnul nimănui; şi roşcata Kitty, care avea optsprezece luni şi nu se oprea niciodată din zbierat.

Capul familiei era bunicu' Charlie, al cărui nume l-am primit şi eu. Avea camera lui de dormit la parterul casei noastre din Whitechapel Road, nu doar pentru că era cel mai bătrân, ci pentru că el plătea chiria întotdeauna. Noi ceilalţi stăteam la grămadă în camera de vizavi. Mai aveam două încăperi la parter, un fel de bucătărie şi ceva ce majoritatea oamenilor ar numi o debara mare, dar căreia lui Grace îi plăcea să-i zică salon.

În grădină – iarbă nu aveam – era şi un W.C. pe care îl împărţeam cu o familie de irlandezi care locuia la etajul de deasupra. Ei păreau să se ducă întotdeauna la trei noaptea.

Bunicul – care era de meserie zarzavagiu – ţinea taraba de la colţul lui Whitechapel Road. Îndată ce am putut să evadez din lada mea de portocale şi să mă învârt printre alte cărucioare, am descoperit repede că era considerat de localnici cel mai bun negustor din East End.

Pe tata, despre care v-am spus deja că era docher de meserie, n-a părut să-l intereseze niciodată prea mult vreunul dintre noi şi, cu toate că uneori putea să câştige chiar şi o liră pe săptămână, se pare că banii ajungeau întotdeauna la Black Bull, unde erau cheltuiţi pe bere, halbă după halbă, sau pierduţi la jocuri de *cribbage* ori domino în compania vecinului nostru de alături, Bert Shorrocks, un tip care părea să nu vorbească niciodată, ci doar să mormăie.

De fapt, dacă n-ar fi fost bunicul, n-aş fi putut fi constrâns niciodată să merg la şcoala elementară

din Jubilee Street, şi „să merg” este cuvântul potrivit, căci nu făceam mare lucru odată ajuns acolo, în afară de faptul că trânteam capacul pupitrului şi din când în când o trăgeam de codiţe pe „Posh Porky”, fata care stătea în faţa mea. Numele ei adevărat era Rebecca Salmon şi era fiica lui Dan Salmon, proprietarul brutăriei de la colţul cu Brick Lane. Posh Porky ştia exact când şi unde s-a născut şi nu înceta să ne amintească tuturor că era cu aproape un an mai mică decât oricine altcineva din clasă.

Abia aşteptam să sune, la patru după-amiaza, când se terminau orele şi puteam să-mi trântesc capacul pentru ultima oară înainte de a străbate în fugă tot drumul până în Whitechapel Road, ca să ajut la cărucior.

Sâmbătă, ca o favoare specială, bunicul mă lăsa să merg cu el în zori la piaţa din Covent Garden, unde alegea fructele şi legumele pe care mai târziu le vindeam la taraba lui, chiar vizavi de brutăria domnului Salmon şi prăvălia cu peşte şi cartofi prăjiţi a domnului Dunkley, care era lângă brutărie.

Deşi abia aşteptam să părăsesc şcoala o dată pentru totdeauna ca să pot lucra permanent cu bunicul, dacă se întâmpla să chiulesc fie şi o oră, nu mă mai lua cu el sâmbătă după-amiaza să-i văd pe cei de la West Ham, echipa locală de fotbal, sau, şi mai rău, nu mă lăsa să vând la cărucior dimineaţa.

— Aş vrea să fii şi tu cum îi Rebecca Salmon, spunea el. Fătuca aia o să ajungă departe…

— Cu cât mai departe, cu atât mai bine, îi spuneam eu, dar el nu râdea niciodată, îmi amintea doar că ea era mereu prima la toate materiile.

— Afar’ de mate’, răspundeam eu bravând, unde io o bat măr.

Vedeţi, eu puteam face în minte orice adunare, în timp ce Rebecca Salmon trebuia s-o scrie pe hârtie; chestia asta o scotea din minţi.

Tata n-a făcut nicio vizită la şcoala elementară din Jubilee Street în toţi anii petrecuţi de mine acolo, dar bunicul trecea cel puţin o dată pe trimestru şi stătea de vorbă cu domnul Cartwright, învăţătorul meu. Domnul Cartwright îi spunea bunicului meu că puteam ajunge contabil sau funcţionar, cu talentul meu la socotit. O dată i-a spus că ar putea chiar să-mi „găsească un post în City". Ceea ce a fost, cu siguranţă, o pierdere de vreme, căci tot ce-mi doream eu era să lucrez cu bunicul la cărucior.

Abia pe la şapte ani m-am prins că numele înscris pe o latură a căruciorului bunicului – „Charlie Trumper, negustor cinstit, fondat în 1823" – era acelaşi cu al meu. Numele de botez al tatei era George, şi el deja anunţase clar, în mai multe rânduri, că atunci când bunicul avea să se retragă nu avea nicio intenţie să preia el afacerea, deoarece nu voia să-şi părăsească tovarăşii de la docuri.

Eram cum nu se poate mai mulţumit de hotărârea lui şi i-am spus bunicului că atunci când aveam să preiau în sfârşit afacerea, nici măcar n-avea să fie nevoie să schimbăm numele.

Bunicul a mormăit doar şi a spus:

— Io nu vreau să stai să munceşti în East End, puştiule. Eşti prea bun ca să rămâi tarabagiu toată viaţa.

M-a întristat să-l aud vorbind astfel; părea că nu înţelege că asta era tot ce-mi doream.

M-am târât prin şcoală lună după lună, an după an, cu Rebecca Salmon adunând premiu după premiu la flecare serbare. Serbare înrăutăţită şi mai mult de faptul că întotdeauna trebuia s-o ascultăm recitând *Psalmul 23,* stând în picioare pe scenă în rochia ei albă, şosete albe şi pantofi negri. Avea până şi o fundă albă în părul lung şi negru.

— Şi sunt sigură că poartă în fiecare zi altă pereche de chiloţi, îmi şoptea la ureche micuţa Kitty.

— Şi pariez o guinee contra un sfert de penny că e încă virgină, spunea Sal.

Eu izbucneam în râs pentru că toţi zarzavagii din Whitechapel Road făceau aşa de câte ori auzeau acest cuvânt, deşi mărturisesc că la vremea aceea habar n-aveam ce era aia virgină. Bunicul îmi spunea să „şşşt" şi nu mai zâmbea până când mă ridicam să-mi iau premiul la aritmetică, o cutie de creioane colorate care nu trebuiau nimănui. Dar aveam de ales între ele şi o carte.

Bunicul aplauda atât de tare când mă întorceam la locul meu, încât câteva mame se uitau în jur şi zâmbeau, ceea ce-i întărea şi mai mult bătrânului hotărârea de-a avea grijă să rămân la şcoală până la paisprezece ani.

La zece ani, bunicul mi-a dat voie să expun marfa pe tarabă dimineaţa înainte de a pleca la şcoală. Cartofii în faţă, verdeaţa la mijloc şi fructele mai în spate – era regula lui de aur.

— Nu-i lăsa niciodată să pună mâna pe fructe până nu-ţi dau banii, zicea el. Îi greu să zdrobeşti o cartoafă, da' mai greu îi să vinzi un ciorchine de struguri care-a tot fost luat şi pus jos.

La unsprezece ani luam banii de la clienţi şi le dădeam restul. Atunci am aflat cum se înşală. Uneori, după ce le dădeam restul, clienţii deschideau palma şi descopeream că una din monedele pe care le-o dădusem dispăruse deodată, aşa că ajungeam să fiu nevoit să le dau şi mai multe parale. Am pierdut astfel destul de mult din profitul săptămânal al bunicului, până când m-a învăţat să spun: „Doi bănuţi restu', doamnă Smith" şi să ţin monedele în sus, ca să le vadă toată lumea, înainte de a le da.

La doisprezece ani învăţasem cum să mă târguiesc cu furnizorii din Covent Garden arătând de parc-aş fi înghiţit un baston, ca mai târziu să vând acelaşi produs clienţilor din Whitechapel rânjind cu gura până la urechi. Am descoperit, de

asemenea, că bunicul schimba regulat furnizorii, „doar ca să fiu sigur că nu mă fraiereşte nimeni”.

La treisprezece ani devenisem ochii şi urechile lui, căci ştiam întotdeauna numele fiecărui negustor serios din Covent Garden. Dibuisem repede ce vânzători puneau un strat de fructe bune deasupra celor stricate, ce negustori ar încerca să ascundă un măr bătut şi ce furnizori nu s-ar da nicicând înapoi să te înşele la cântar. Ce era mai important, lucrând la tarabă învăţasem care clienţi nu-şi plăteau datoriile şi deci nu mai aveau dreptul de a cere să le trecem numele cu cretă pe tăbliţă.

Îmi amintesc că mi-a crescut inima de mândrie în ziua în care doamna Smelley, proprietara unei pensiuni de pe Commercial Road, mi-a spus că aşchia nu sare departe de trunchi şi că, după părerea ei, s-ar putea să ajung într-o zi chiar la fel de bun ca şi bunicul. Am sărbătorit seara aceea comandând prima mea halbă de bere şi aprinzându-mi prima ţigară Woodbine. N-am terminat-o pe niciuna.

N-o să uit niciodată acea dimineaţă de sâmbătă când bunicul m-a lăsat pentru prima oară să lucrez singur la cărucior. Timp de cinci ore n-a deschis gura o dată să-mi dea vreun sfat sau măcar să-şi spună părerea. Iar când am verificat încasările, la sfârşitul zilei, deşi aveam cu doi şilingi şi cinci pence mai puţin decât într-o sâmbătă obişnuită, el tot mi-a dat moneda de şase pence pe care mi-o dădea la sfârşitul săptămânii.

Ştiam că bunicul dorea să rămân la şcoală şi să progresez la scris şi citit, dar în ultima vineri din trimestru, în decembrie 1913, am ieşit pe porţile şcolii elementare din Jubilee Street cu binecuvântarea tatălui meu. El îmi spusese întotdeauna că învăţământul este o pierdere de timp şi că nu-i vedea rostul. Eram de acord cu el, deşi Posh Porky câştigase o bursă într-un loc numit St. Paul’s, care, în orice caz, se afla la câteva mile bune depărtare, în Hammersmith. Dar cine vrea să

meargă la şcoală în Hammersmith, când poate trăi în East End?

Era evident însă că doamna Salmon dorea asta, căci povestea la toată lumea care stătea la coadă la pâine despre „progresele intelectuale” ale fiicei sale – ce-o mai fi însemnat şi asta.

— Snoabă încrezută, îmi şoptea bunicul la ureche. Asta-i o muiere d-aia de are-un castron de fructe-n casă când nu-i nimenea bolnav.

Aveam despre Posh Porky aproximativ aceeaşi părere pe care o avea bunicul despre doamna Salmon. Domnul Salmon însă era de treabă. Vedeţi, şi el fusese cândva zarzavagiu, dar asta înainte de a se însura cu domnişoara Roach, fiica brutarului.

În fiecare sâmbătă dimineaţa, când aşezam marfa în cărucior, domnul Salmon o ştergea la sinagoga din Whitechapel, lăsând-o pe nevastă-sa să conducă prăvălia. Cât era el plecat, ea nu înceta să ne amintească, urlând cât putea de tare, că ea nu era jidancă.

Posh Porky părea sfâşiată între dorinţa de a se duce cu taică-său la sinagogă şi aceea de a rămâne la prăvălie, unde se aşeza lângă fereastră şi începea să înfulece chifle cu cremă îndată ce el nu se mai vedea.

— Totdeauna o pacoste, căsătoria mixtă, îmi spunea bunicul.

Abia mulţi ani mai târziu am priceput că nu se referea la chiflele cu cremă.

În ziua în care am părăsit şcoala, i-am spus bunicului că putea să mai stea culcat până mă duc eu în Covent Garden să umplu căruciorul, dar el nici n-a vrut să audă. Când am ajuns la piaţă, mi-a dat voie pentru prima dată să mă tocmesc cu negustorii. Am găsit repede unul care a fost de acord să-mi dea mere cu trei pence duzina, dacă-i garantam aceeaşi comandă în fiecare zi, timp de o lună. Cum bunicul Charlie şi cu mine mâncam întotdeauna un măr la micul dejun, aranjamentul

ne convenea şi nouă şi îmi dădea posibilitatea de a lua o mostră din ceea ce le vindeam clienţilor.

Din acel moment, fiecare zi a fost o zi de sâmbătă şi, fie vorba între noi, reuşeam uneori să creştem profitul chiar cu paisprezece şilingi pe săptămână.

După asta, mi s-a stabilit un salariu săptămânal de cinci şilingi – o adevărată avere. Patru dintre ei îi păstram încuiaţi într-o cutie de metal sub patul bunicului, până când am economisit prima mea guinee: un tip care are o guinee are siguranţă, mi-a spus cândva domnul Salmon stând în faţa magazinului său, cu degetele mari în buzunarele vestei, expunând vederii un ceas de aur strălucitor, cu lanţ.

Seara, după ce bunicul venea acasă la cină şi bătrânu' pleca la cârciumă, am început să mă plictisesc să stau pur şi simplu acolo şi să ascult ce făcuseră surorile mele toată ziua; aşa că am intrat în Clubul Băieţilor din Whitechapel. Tenis de masă lunea, miercurea şi vinerea; box marţea, joia şi sâmbăta. N-am prins niciodată rostul tenisului de masă, dar devenisem destul de bunicel la categoria cocoş şi o dată chiar am reprezentat clubul într-un meci cu cei de la Bethnal Green.

Spre deosebire de bătrânu' meu, eu nu mă prea dădeam în vânt după cârciumi, curse de câini ori *cribbage,* dar continuam să-i încurajez pe cei de la West Ham în majoritatea după-amiezelor de sâmbătă. Am făcut chiar o vizită de circumstanţă în West End într-o seară, pentru a vedea ultima stea de music-hall.

Când bunicul m-a întrebat ce voiam să primesc la cea de-a cincisprezecea aniversare, am răspuns fără să ezit o clipă: „Un cărucior al meu", şi am adăugat că economisisem aproape destul pentru a-mi cumpăra unul. El a râs doar şi mi-a spus că al lui era încă destul de bun pentru când avea să vină timpul să preiau eu afacerea. În orice caz, m-a prevenit el, este ceea ce un om bogat numeşte un

activ şi, a adăugat el pentru mai multă siguranţă, nu investi niciodată în ceva nou, mai ales pe timp de război.

Deşi domnul Salmon îmi spusese deja că declarasem război Germaniei cu aproape un an în urmă – niciunul dintre noi neavând habar de arhiducele Franz Ferdinand – am aflat cât de serios stăteau lucrurile abia când o grămadă de puşti care lucrau în piaţă au început să dispară „pe front”, pentru a fi înlocuiţi de fraţii lor mai mici – şi uneori chiar de surorile lor. Sâmbătă dimineaţa în East End erau adesea mai mulţi tipi îmbrăcaţi în kaki decât în civil.

Singura amintire pe care o mai am despre acea perioadă este prăvălia lui Schultz, cârnăţarul – tradiţia noastră de sâmbătă seara, mai ales când ne oferea un rânjet ştirb şi ne punea un cârnăcior în plus, pe gratis. În ultima vreme părea să-şi înceapă regulat ziua cu câte un geam spart, iar apoi brusc, într-o dimineaţă, uşa din faţă a prăvăliei lui a fost bătută în scânduri şi nu l-am mai văzut niciodată de domnul Schultz. „Internare”, a şoptit bunicul misterios.

Taică-meu mai trecea pe la noi sâmbătă dimineaţa, dar asta numai pentru a-l mai uşura pe bunicul de nişte parale, ca să se poată duce la Black Bull şi să le cheltuiască pe toate împreună cu prietenul lui Bert Shorrocks.

Săptămână de săptămână, bunicul scotea câte un şiling, uneori chiar câte un florin, ceea ce ştiam amândoi că era mai mult decât îşi putea permite. Iar ceea ce mă mâhnea cel mai mult era că el nu bea niciodată, iar de jocurile de noroc nici nu putea fi vorba. Asta nu-l împiedica pe taică-meu să bage banii în buzunar, să ducă mâna la şapcă şi apoi s-o pornească spre Black Bull.

Acest ritual se desfăşura în fiecare săptămână şi poate că nu s-ar fi schimbat niciodată, când, într-o sâmbătă dimineaţă, o tipă cu nasul pe sus pe care o observasem în ultima săptămână stând la colţul

străzii, îmbrăcată într-o rochie lungă, neagră, şi cu o umbrelă de soare în mână, s-a îndreptat spre căruciorul nostru, s-a oprit şi a prins o pană albă la reverul tatei.

Nu l-am văzut niciodată înfuriindu-se atât de tare, mult mai tare decât o făcea de obicei sâmbătă seara când îşi pierdea toţi banii la joc şi venea acasă atât de beat, încât trebuia să ne ascundem cu toţii sub pat. O ameninţă pe tipă cu pumnul, dar ea nici nu tresări, ba chiar îi trânti în faţă un „laşule". El îi răspunse urlând nişte vorbe alese, pe care le păstra de obicei pentru cel care venea să strângă chiriile. Apoi îi smulse toate penele şi le aruncă în şanţ, după care o porni vijelios spre Black Bull. Mai mult, nu veni acasă la amiază, când Sal ne servea un prânz din peşte şi cartofi prăjiţi. N-am avut nimic împotrivă, căci în după-amiaza aceea m-am dus să-i văd pe cei de la West Ham după ce am înfulecat şi porţia lui de cartofi prăjiţi. Nu venise încă nici când m-am întors eu în seara aceea, iar când m-am trezit a doua zi dimineaţa, partea lui de pat era neatinsă. Când bunicul ne-a adus acasă de la liturghie, încă nu dăduse niciun semn, aşa că m-am mai lăfăit o noapte singur într-un pat dublu.

— O mai fi stat o noapte-n puşcărie, a spus bunicul luni dimineaţa, în timp ce eu împingeam căruciorul prin mijlocul străzii, încercând să evit balegile de cal de la birjele care se tot târau încoace şi încolo, până-n City şi înapoi, de-a lungul liniei Metropolitan.

Când am trecut prin faţa numărului 110, am zărit-o pe doamna Shorrocks holbându-se pe fereastră la mine, expunându-şi cu ostentaţie obişnuitul ochi învineţit şi o mare diversitate de alte vânătăi de nuanţe diferite pe care le căpăta de la Bert în mai toate serile de sâmbătă.

— Poţi să mergi să-l scoţi de-acolo pe la prânz, a spus bunicul. Tre' să fie treaz până-atunci.

M-am posomorât la gândul că trebuia să scot jumătate de coroană ca să-i plătesc amenda, ceea ce însemna pur şi simplu câştigul pe încă o zi.

La câteva minute după ora douăsprezece, m-am prezentat la secţia de poliţie. Sergentul de serviciu mi-a spus că Bert Shorrocks era încă la zdup şi trebuia să apară în faţa judecătorului în după-amiaza aceea, dar că pe bătrânul meu nu-l văzuseră deloc în tot weekend-ul.

— Îi ca un bănuţ fals, po' să fii sigur că apare iar, spuse bătrânul chicotind.

Dar avea să treacă mai mult de-o lună până când tata „a apărut" iar. Când l-am zărit, nu mi-am putut crede ochilor – era îmbrăcat în kaki din cap până-n picioare. Vedeţi dumneavoastră, se înrolase în batalionul al doilea de Puşcaşi ai Regelui. Ne-a spus că aştepta să fie expediat pe front în următoarele câteva săptămâni, dar că de Crăciun va fi acasă; un ofiţer îi spusese că friţii cei sângeroşi aveau să fie puşi pe fugă cu mult înainte.

Bunicul clătină din cap şi se încruntă, dar eu eram atât de mândru de tatăl meu, încât tot restul zilei n-am făcut decât să mă plimb ţanţoş prin piaţă alături de el. Până şi cucoana care stătea în colţ împărţind pene albe l-a salutat cu un gest de aprobare. M-am strâmbat la ea şi i-am promis tatei că dacă nemţii nu aveau să fie puşi pe fugă până la Crăciun – aveam să las piaţa şi să mă înrolez şi eu ca să-l ajut să isprăvească treaba. Am fost cu el până şi la Black Bull în seara aceea, hotărât să-mi cheltuiesc leafa pe o săptămână ca să-i cumpăr ce dorea el. Dar nimeni nu voia să-l lase să cumpere singur de băut, aşa că în cele din urmă n-am cheltuit nicio para. În dimineaţa următoare ne-a părăsit pentru a se alătura regimentului său înainte chiar ca bunicul şi cu mine să plecăm la piaţă.

Bătrânu' nu ne-a scris niciodată pentru că era analfabet, dar toată lumea din East End ştia că dacă nu primeşti unul din plicurile alea maro care-

ţi sunt băgate pe sub uşă înseamnă că membrul familiei plecat la război este încă în viaţă.

Din când în când domnul Salmon îmi citea din ziarul său de dimineaţă, dar cum nu reuşea să găsească niciodată nimic despre Puşcaşii Regelui, n-am descoperit ce făcea bătrânu'. Mă rugam numai să nu se afle într-un loc numit Ypres, unde, ne prevenea ziarul, pierderile erau mari.

Ziua de Crăciun a fost destul de liniştită pentru familie în anul acela, având în vedere faptul că bătrânu' nu se întorsese de pe front aşa cum promisese ofiţerul.

Sal, care lucra în schimburi într-o cafenea pe Commercial Road, s-a întors la slujbă de Ziua Cadourilor, iar Grace a rămas de gardă la Spitalul Londrei pe toată perioada aşa-numitei vacanţe, în timp ce Kitty s-a învârtit de colo-colo controlând cadourile tuturor până când s-a dus să se culce. Kitty nu părea să fie în stare să se ţină de o slujbă mai mult de o săptămână, dar, nu se ştie cum, era mai bine îmbrăcată decât oricare dintre noi. Presupun că asta trebuie să se fi datorat faptului că o serie întreagă de iubiţi păreau teribil de dornici să-şi cheltuiască ultimul bănuţ cu ea, înainte de a pleca pe front. Nu-mi puteam imagina ce avea să le spună dacă se întorceau toţi în aceeaşi zi.

Din când în când, Kitty se oferea să lucreze vreo două ore la cărucior, dar îndată ce termina de făcut o gaură în profiturile zilei, dispărea.

— P'asta n-aş descri-o drept un activ, spunea bunicul.

Totuşi, eu nu mă plângeam. Aveam şaisprezece ani şi nicio grijă pe lume, iar singurul meu gând la vremea aceea era cât de curând aveam să capăt propriul meu cărucior.

Domnul Salmon mi-a spus că auzise că, în fapt, cele mai bune cărucioare se vindeau la preţ redus pe Old Kent Road, datorită faptului că atâţia băieţi tineri ascultau chemarea lui Kitchener şi plecau să lupte pentru rege şi ţară. Era sigur că nu putea fi un

moment mai potrivit pentru a face ceea ce el numea un bun *metsieh.* L-am mulţumit brutarului şi l-am implorat să nu-i spună bunicului ce aveam de gând, căci voiam să închei *metsieh*-ul înainte ca el să afle.

În următoarea sâmbătă dimineaţa, i-am cerut bunicului să mă învoiască două ore.

— Ţi-ai găsit o fată, ai? Fiin'că sper numa' că nu-i băutura.

— Niciuna, nici alta, i-am spus rânjind. Dar tu ai să fii primul care află, bunicule. Îţi promit.

Am dus mâna la şapcă şi am şters-o spre Old Kent Road.

Am traversat Tamisa la Tower Bridge şi am mers spre sud, mai departe decât o făcusem vreodată, iar când am ajuns la piaţa rivală nu mi-am putut crede ochilor. Erau aliniate rânduri-rânduri. Mai lungi, mai scurte, mai butucănoase, în toate culorile curcubeului, unele având înscrise pe ele nume care existau în East End de generaţii întregi. Am petrecut mai mult de o oră cercetându-le pe toate cele care erau de vânzare, dar singurul la care mă tot întorceam avea înscris pe laturi, cu litere albastre şi aurii: „Cel mai mare cărucior din lume".

Femeia care vindea magnificul obiect mi-a spus că avea numai o lună şi că taică-său, care fusese omorât de nemţi, plătise trei lire pe el: ea nu avea de gând să-l lase cu mai puţin.

I-am explicat că nu aveam decât vreo două lire ale mele, dar că eram dispus să-i dau şi restul înainte de a se împlini şase luni.

— În şase luni s-ar putea să fim morţi cu toţii, mi-a răspuns ea, scuturând din cap cu aerul cuiva care a mai auzit poveşti din astea.

— Atunci îţi dau două lire şi şase pence şi garantez cu căruciorul bunicului, am spus fără să mă gândesc.

— Cine-i bunicu-tău?

— Charlie Trumper, i-am spus cu mândrie, deşi, ca să spun drept, nu mă aşteptam să fi auzit de el.

— Charlie Trumper e bunicu-tău?

— Şi ce-i cu asta? am spus arţăgos.

— Atunci două lire şi şase pence ajung pentru moment, băieţaş, a spus ea. Şi vezi să plăteşti restul pân' la Crăciun.

Atunci am descoperit semnificaţia cuvântului „reputaţie". I-am întins economiile mele de-o viaţă şi i-am promis că-i voi da restul înainte de sfârşitul anului.

Ne-am strâns mâinile pentru a pecetlui târgul, iar eu am înhăţat mânerele şi am început să împing primul meu „vrăbioi" înapoi peste pod, spre Whitechapel Road. Când Sal şi Kitty au dat cu ochii de captura mea, au început să tot ţopăie de încântare şi m-au ajutat chiar să pictez, într-o parte: „Charlie Trumper, negustor cinstit, fondat în 1823". Eram sigur că bunicul avea să fie mândru de mine.

Odată încheiate eforturile noastre, şi cu mult înainte ca vopseaua să se fi uscat, am pornit împingând căruciorul spre piaţă. Până am zărit taraba bunicului, rânjetul mi se întinsese deja până la urechi.

Mulţimea din jurul căruciorului bătrânului mi s-a părut mai mare decât era de obicei sâmbătă dimineaţa şi nu prea am priceput de ce s-a lăsat aşa o tăcere în clipa în care am apărut.

— E tânărul Charlie, a strigat o voce şi mai multe feţe s-au întors să se holbeze la mine.

Simţind că e ceva în neregulă, am dat drumul mânerelor noului meu cărucior şi m-am repezit în mulţime. S-au dat repede la o parte, lăsându-mi cale liberă. Când am ajuns în faţă, primul lucru pe care l-am văzut a fost bunicul culcat pe trotuar, cu capul rezemat de o ladă cu mere şi cu faţa albă ca un cearşaf.

Am alergat lângă el şi am căzut în genunchi.

— Sunt Charlie, bunicule, eu sunt, sunt aici, am strigat. Ce vrei să fac? Numai spune-mi ce şi am să fac.

Ochii lui obosiţi au clipit încet.

— Ascultă-mă cu atenţie, băiete, a spus el, printre gâfâituri. Căruciorul e acum al tău, aşa că nu-l slăbi din ochi mai mult de câteva ore la rând.

— Dar e căruciorul tău, bunicule. Cum o să lucrezi fără cărucior? am întrebat.

Dar el nu mă mai asculta.

Până în clipa aceea nu realizasem niciodată că cineva cunoscut putea să moară.

CAPITOLUL 2

Înmormântarea bunicului Charlie s-a ţinut într-o dimineaţă senină la începutul lui februarie, la biserica St. Mary's şi St. Michael's de pe Jubilee Street. După ce corul şi-a ocupat locul, nu mai era spaţiu decât în picioare, şi până şi domnul Salmon, îmbrăcat cu o haină lungă neagră şi cu o pălărie cu boruri late, se afla printre cei care puteau fi găsiţi înghesuindu-se în spate.

Când Charlie îşi duse căruciorul lui nou-nouţ pe parcela bunicului său, în dimineaţa următoare, domnul Dunkley ieşi din magazinul său de peşte şi cartofi prăjiţi pentru a admira proaspăta achiziţie.

— Poate să ducă aproape de două ori mai mult decât vechiul cărucior al bunicului, îi spuse Charlie. În plus, mai am de plătit numai nouăşpe şilingi şi şase pence pe el.

Dar, înainte de sfârşitul săptămânii, Charlie descoperi că achiziţia lui era încă pe jumătate plină cu produse învechite, pe care nu le mai voia nimeni. Chiar şi Sal şi Kitty strâmbau din nas când le oferea delicatese precum banane înnegrite şi piersici bătute. Trecură câteva săptămâni până când noul negustor ajunse să ştie exact de ce cantităţi avea nevoie în fiecare dimineaţa pentru a satisface necesităţile clienţilor săi, şi de mai mult timp încă până să realizeze că acele necesităţi variau de la o zi la alta.

Era într-o sâmbătă dimineaţa, după ce Charlie îşi luase produsele din piaţă şi se întorcea în Whitechapel, când auzi strigătul răguşit.

— Soldaţi britanici ucişi pe Somme, răcnea băiatul care stătea la colţul lui Covent Garden, fluturând un ziar deasupra capului.

Charlie se despărţi de jumătate de penny în schimbul unui *Daily Chronicle,* apoi se aşeză pe trotuar şi începu să citească, alegând cuvintele pe care le recunoştea. Află de moartea a mii de soldaţi

britanici care luaseră parte la o operaţiune în combinaţie cu francezii împotriva armatei Kaiserului Bill. Schimbul fatal sfârşise în dezastru. Generalul Haig prezisese că vor înainta cu mai bine de trei kilometri şi jumătate pe zi, dar ajunseseră să se retragă. Strigătul „Vom fi cu toţii acasă de Crăciun" părea acum o fanfaronadă deşartă.

Charlie zvârli ziarul în canal. Niciun neamţ nu avea să-i ucidă tatăl, de asta era sigur, deşi în ultima vreme începuse să se simtă vinovat în ce privea participarea lui la război, de când Grace se afla de câtăva vreme în corturile sanitare, la numai jumătate de milă de linia frontului.

Deşi Grace îi scria lui Charlie în fiecare lună, nu reuşise să-i dea nicio veste despre locul unde se afla tatăl lor. „Sunt jumătate de milion de soldaţi aici", explica ea, „şi, îngheţaţi, uzi şi flămânzi, arată cu toţii la fel." Sal îşi vedea de slujba ei ca ospătăriţă pe Commercial Road şi îşi petrecea tot timpul liber căutându-şi un soţ, în vreme ce Kitty nu întâmpina nicio greutate în a găsi oricâţi bărbaţi fericiţi să-i facă toate poftele. De fapt, Kitty era singura dintre cele trei care avea suficient timp să ajute la cărucior, dar cum nu se scula niciodată înainte de răsăritul soarelui şi dispărea cu mult înainte de a apune, ea tot nu era ceea ce bunicul ar fi numit un activ.

Aveau să treacă săptămâni întregi până când tânărul Charlie încetă să mai întoarcă privirea pentru a întreba: „Câte, bunicule?" ori „Cât, bunicule?" „Doamna Ruggles poate primi credit, bunicule?" Şi abia după ce-şi plăti datoria până la ultimul penny şi nu-i mai rămase aproape niciun sfanţ, începu să realizeze ce zarzavagiu bun trebuie să fi fost bătrânul.

În primele luni câştigară doar câţiva pennies pe săptămână pentru fiecare, iar Sal era convinsă că vor sfârşi la azilul de săraci dacă vor continua să nu găsească bani de chirie. Îl imploră pe Charlie să

vândă vechiul cărucior al bunicului pentru a mai face rost de o liră, dar răspunsul lui Charlie era mereu acelaşi – „Niciodată” – iar apoi adăuga că mai degrabă ar muri de foame şi ar lăsa relicva să putrezească în curtea din spate decât să permită ca o altă mână s-o ducă de acolo.

În toamna lui 1916 treaba începuse să meargă, iar cel mai mare cărucior din lume aducea chiar destul profit pentru ca Sal să-şi poată cumpăra o rochie la mâna a doua, Kitty o pereche de pantofi, iar Charlie un costum la mâna a treia.

Deşi Charlie era încă slab – acum categoria muscă – şi nu prea înalt, după ce împlini şaptesprezece ani observă că doamnele de la colţul lui Whitechapel Road, care încă mai puneau pene albe la reverul oricui purta haine civile şi părea să aibă între optsprezece şi patruzeci de ani, începuseră să-l ia la ochi, ca nişte vulturi nerăbdători.

Lui Charlie nu-i era frică de niciun neamţ, dar tot mai spera că războiul se va termina repede şi tatăl lui se va întoarce la Whitechapel şi la obiceiul lui de a lucra la docuri ziua şi de a bea la Black Bull seara. Dar în lipsa scrisorilor şi cu ştirile trunchiate din ziare, nici chiar domnul Salmon nu-i putea spune ce se întâmpla cu adevărat pe front.

Cu trecerea lunilor, Charlie devenea din ce în ce mai avizat în ce priveşte cerinţele clienţilor săi, iar ei descopereau în schimb că acum căruciorul lui oferea marfă mai bună decât a multora dintre concurenţii săi. Până şi Charlie simţi că lucrurile merg tot mai bine, când apăru faţa zâmbitoare a doamnei Smelley, pentru a cumpăra pentru pensiunea ei, într-o singură dimineaţă, mai mulţi cartofi decât ar fi sperat el în mod obişnuit să vândă într-o lună unui client obişnuit.

— Ştiţi, doamnă Smelley, v-aş putea livra eu comanda, spuse el, ridicându-şi şapca. Direct la pensiunea dumneavoastră, în fiecare luni dimineaţa.

— Nu, mulţumesc, Charlie, răspunse ea. Îmi place ca întotdeauna să văd ce cumpăr.

— Daţi-mi ocazia să vă arăt ce pot, doamnă Smelley, şi n-o să mai trebuiască să ieşiţi afară pe orice fel de vreme, când descoperiţi că aveţi mai multe rezervări decât v-aţi aşteptat.

Ea îl privi direct în ochi.

— Ei bine, o să încerc vreo două săptămâni, spuse ea. Dar dacă mă laşi baltă o singură dată, Charlie Trumper…

— S-a făcut, spuse Charlie cu un rânjet, şi din ziua aceea doamna Smelley n-a mai fost văzută niciodată cumpărând fructe sau legume din piaţă.

Charlie hotărî, ca urmare a acestui prim succes, să-şi extindă serviciul de livrare a comenzilor şi la alţi clienţi din East End. Poate că în felul ăsta, se gândea el, ar putea chiar să-şi dubleze veniturile. În dimineaţa următoare, trase afară din curte vechiul cărucior al bunicului, curăţă pânzele de păianjen, îi dădu un strat nou de vopsea şi o trimise pe Kitty din casă în casă pentru a prelua comenzi, în timp ce el rămase pe locul său din Whitechapel.

În câteva zile Charlie pierduse tot profitul pe care-l scosese în ultimul an şi se trezi dintr-o dată că trebuie s-o pornească din nou de la zero. După cum se dovedi, Kitty nu avea cap pentru cifre şi, mai rău, credea orice poveste siropoasă care i se spunea, adesea sfârşind prin a da marfa pe gratis. Înainte de sfârşitul acelei luni, Charlie era aproape lipit pământului şi din nou nu putu să-şi plătească chiria.

— Ce învăţătură tragi deci dintr-un pas atât de îndrăzneţ? întrebă Dan Salmon stând pe treptele prăvăliei sale, cu tichia pe creştetul capului, cu degetele mari agăţate în buzunarele vestei negre ce expunea cu mândrie ceasul lui cu capac.

— Să te gândeşti de două ori înainte de a angaja membrii propriei familii şi să nu iei ca sigur niciodată că cineva îşi va plăti datoriile.

— Bine, spuse domnul Salmon. Învеţi repede. Aşadar de cât ai nevoie ca să achiţi chiria şi să te descurci luna următoare?

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Charlie.

— Cât? repetă domnul Salmon.

— Cinci lire, spuse Charlie, lăsând capul în jos.

Vineri seara, după ce trase obloanele, Dan Salmon îi întinse lui Charlie cinci piese de douăzeci de şilingi şi mai multe napolitane din *matzos*.

— Îmi plăteşti când poţi, puiule, şi să nu cumva să-i spui cucoanei, că o păţim amândoi.

Charlie îşi plăti împrumutul în rate de câte cinci şilingi pe săptămână şi douăzeci de săptămâni mai târziu acoperi întreaga sumă. Avea să-şi amintească întotdeauna când plătise ultima rată, fiindcă a fost în aceeaşi zi cu primul mare raid aerian deasupra Londrei şi şi-a petrecut cea mai mare parte a nopţii sub patul tatălui său, cu Sal şi Kitty agăţându-se de el disperate.

În dimineaţa următoare, Charlie citi o dare de seamă asupra bombardamentului în *Daily Chronicle* şi află că peste o sută de londonezi fuseseră ucişi şi încă vreo patru sute răniţi în timpul raidului.

Îşi înfipse dinţii într-un măr, ce ţinea loc de mic dejun, apoi livră comanda săptămânală a doamnei Smelley şi se întoarse la taraba sa din Whitechapel Road. Lunea era întotdeauna o zi aglomerată, toată lumea reîmprospătându-şi proviziile după weekend, astfel încât la ora la care ajunse acasă, la numărul 112, pentru ceaiul de după-amiază, era extenuat. Charlie tocmai îşi înfigea furculiţa într-o a treia plăcintă cu carne, când auzi o bătaie în uşă.

— Cine poate să fie? spuse Kitty în timp ce Sal îi servea lui Charlie încă un cartof.

— Există un singur mod de a afla, fata mea, spuse Charlie, fără să se urnească.

Kitty părăsi masa cu părere de rău, dar se întoarse după o clipă, cu nasul sus.

— E Becky Salmon. Spune că „doreşte să schimbe câteva cuvinte cu tine”.

— Zău? Atunci invit-o pe domnişoara Salmon în salon, spuse Charlie rânjind.

Kitty plecă din nou, în silă, iar Charlie se ridică de la masa din bucătărie cu o bucată de plăcintă în mână. Se duse în singura cameră care nu servea drept dormitor. Se cufundă într-un fotoliu vechi de piele şi continuă să mestece, aşteptând. O clipă mai târziu, Posh Porky mărşălui până în mijlocul încăperii şi rămase dreaptă în faţa lui. Nu spuse nimic. El era uşor buimăcit de dimensiunile fetei. Deşi era cu vreo şase, şapte centimetri mai scundă decât Charlie, trebuie să fi cântărit cu cel puţin şapte kilograme mai mult decât el; curat categorie grea. Era mai mult decât evident că nu renunţase să se îndoape cu chiflele cu cremă ale lui Salmon; Charlie îi privi bluza de un alb strălucitor şi fusta bleumarin plisată. Blazerul ei albastru, elegant, avea desenat un vultur auriu, înconjurat de nişte cuvinte pe care el nu le mai văzuse niciodată. O fundă roşie era prinsă ţeapăn în părul ei scurt şi brunet şi Charlie observă că pantofiorii negri şi şosetele albe erau la fel de imaculate ca întotdeauna.

Ar fi invitat-o să stea jos, dar cum el ocupa singurul fotoliu din cameră, nu putea. Îi ordonă lui Kitty să-i lase singuri. Ea îl privi sfidător o clipă, dar plecă fără o vorbă.

— Prin urmare, ce doreşti? întrebă Charlie după ce auzi uşa închizându-se.

Rebecca Salmon începu să tremure, făcând eforturi să vorbească.

— Am venit să te văd din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu părinţii mei.

Pronunţa fiecare cuvânt încet, cu grijă, şi, spre dezgustul lui Charlie, fără urmă de accent de East End.

— Şi ce s-a-ntâmplat cu părinţii tăi? întrebă el brutal, sperând că ea nu avea să observe că avea

vocea în schimbare.

Becky izbucni în lacrimi. Singura reacţie a lui Charlie fu să se uite pe fereastră, deoarece nu prea ştia ce altceva să facă. Becky tremura în continuare când vorbi din nou.

— Tata a fost omorât în raidul de azi-noapte şi mami a fost dusă la Spitalul Londrei.

Se opri brusc, fără să adauge nicio explicaţie.

Charlie sări din fotoliu.

— Nu mi-a spus nimeni, zise el, începând să se plimbe încolo şi-ncoace prin cameră.

— Nu aveai cum să ştii, spuse Becky. Nu le-am spus încă nici ucenicilor de la prăvălie. Ei cred doar că s-a simţit rău astăzi.

— Vrei să le spun eu? întrebă Charlie. De asta ai venit?

— Nu, spuse ea, ridicând încet capul şi făcând o pauză. Vreau să preiei tu prăvălia.

Charlie fu atât de uluit de această sugestie, încât, cu toate că se opri din plimbat, nu făcu nicio încercare de a răspunde.

— Tatăl meu spunea mereu că nu va trece mult şi vei avea o prăvălie a ta, aşa că m-am gândit…

— Dar eu habar n-am de brutării, se bâlbâi Charlie înainte de a se prăbuşi la loc în fotoliu.

— Cei doi asistenţi ai tatei ştiu tot ce se poate şti în branşă, iar eu am o bănuială că în câteva luni tu vei şti mai mult decât ei. Ce-i trebuie în primul rând acestei prăvălii acuma este un vânzător. Tatăl meu a considerat întotdeauna că eşti la fel de bun ca bunicul Charlie şi toată lumea ştie că el era cel mai bun.

— Dar căruciorul meu?

— E la numai câţiva metri distanţă de magazin, aşa că poţi să le supraveghezi cu uşurinţă pe amândouă.

Ezită, apoi adăugă:

— Spre deosebire de livrările la domiciliu.

— Ştiai de asta?

— Ştiu chiar că ai încercat să restitui ultimii cinci şilingi cu câteva minute înainte ca tata să plece la sinagogă, într-o sâmbătă. Nu aveam secrete.

— Şi cum ar merge treaba? întrebă Charlie, începând să simtă că e mult în urma fetei.

— Tu conduci căruciorul şi prăvălia şi vom fi parteneri egali.

— Şi tu ce-o să faci ca să-ţi câştigi partea ta?

— O să verific registrele în fiecare lună şi o să mă asigur că ne plătim impozitele la timp şi nu încălcăm nicio lege a primăriei.

— N-am mai plătit impozite până acum, spuse Charlie, şi cui dracu-i pasă de primărie şi de legile ei aiurite?

Ochii întunecaţi ai lui Becky se fixară asupra lui pentru prima dată.

— Celor care speră ca într-o zi să conducă o întreprindere serioasă, Charlie Trumper, iată cui.

— Jumate-jumate nu mi se pare chiar aşa de cinstit, spuse Charlie, mai încercând încă să treacă în avantaj.

— Magazinul meu are o valoare considerabil mai mare decât căruciorul tău şi produce şi un venit mult mai mare.

— Producea, până la moartea tatălui tău, spuse Charlie, regretându-şi cuvintele îndată ce le rosti.

Becky plecă din nou capul.

— Vrei să fim parteneri sau nu? murmură ea.

— Şaizeci-patruzeci, spuse Charlie.

Ea ezită câtăva vreme, apoi, brusc, întinse braţul. Charlie se ridică de pe scaun şi îi scutură mâna zdravăn, confirmând că prima lui afacere fusese încheiată.

După înmormântarea lui Dan Salmon, Charlie încercă să citească *Daily Chronicle* în fiecare dimineaţă, în speranţa de a descoperi ce făcea batalionul al doilea de Puşcaşi ai Regelui şi pe unde ar putea fi tatăl său. Ştia că regimentul lupta

undeva în Franţa, dar ziarul nu indica niciodată locul exact, aşa că Charlie nu se lumină cine ştie ce.

Gazeta cotidiană începu să prezinte o fascinaţie dublă pentru Charlie, căci începură să-l intereseze anunţurile publicitare de pe aproape fiecare pagină. Nu putea crede că grangurii din West End erau gata să plătească bani grei pe lucruri care lui i se păreau a nu fi altceva decât un lux inutil. Totuşi, asta nu-l împiedica pe Charlie să-şi dorească să guste Coca-Cola, ultima băutură a Americii, la preţul de un penny sticla; sau să încerce ultima maşină de bărbierit cu sistem de protecţie de la Gillette – în ciuda faptului că nici nu începuse încă să se bărbierească – la şase pence aparatul şi două pence şase lame: era convins că tatăl lui, care folosise toată viaţa briciul, va considera până şi ideea trăsnită. Iar o cingătoare de damă la preţul de două guinee i se părea lui Charlie de-a dreptul ridicol. Nici Sal, nici Kitty nu va avea niciodată nevoie de aşa ceva – deşi Posh Porky s-ar putea, după cum o luase.

Pe Charlie începură să-l intrige atât de mult aceste aparent nesfârşite şanse pentru vânzători, încât se duse cu tramvaiul până în West End într-o duminică dimineaţa numai ca să vadă cu ochii lui. După ce fu purtat de un vehicul tras de cai până în Chelsea, merse pe jos încet spre Mayfair, studiind toate mărfurile din vitrinele de pe drum. Observă, de asemenea, cum erau îmbrăcaţi oamenii şi admiră vehiculele motorizate care azvârleau fum, dar nu lăsau în urmă balegi, în timp ce mergeau pe mijlocul drumului. Începu chiar să se întrebe cât o costa să închiriezi un magazin în Chelsea.

În prima duminică a lui octombrie 1917, Charlie o luă cu el pe Sal în West End – ca să-i arate priveliştea, explică el.

Charlie şi sora lui merseră încet de la o vitrină la alta, iar el nu-şi putea ascunde încântarea la fiecare nouă descoperire. Haine, pălării, pantofi bărbăteşti,

rochii, parfumuri, lenjerie de damă, până şi prăjiturile şi produsele de patiserie îi captau atenţia minute în şir.

— Pentru ’mnezeu, hai să ne cărăm înapoi în Whitechapel, unde-i locu’ nostru, spuse Sal. Că un lucru-i sigur – n-o să mă simt niciodată acas’ aici.

— Dar nu înţelegi? spuse Charlie. Într-o zi o să am un magazin în Chelsea.

— Nu vorbi aiurea, spuse Sal. Nici Dan Salmon nu şi-ar fi putut permite unu’ de-ăsta.

Charlie nu se obosi să răspundă.

Când veni vorba despre cât avea să-i ia lui Charlie pentru a stăpâni arta brutăritului, judecata lui Becky se dovedi corectă, într-o lună ştia aproape la fel de multe despre temperaturile cuptoarelor, controale, creşterea drojdiei şi amestecul corect de făină cu apă ca şi cele două ajutoare, şi cum aveau de-a face cu aceiaşi clienţi care veneau şi la căruciorul lui Charlie, vânzările scăzuseră abia o părere în primul trimestru.

Becky se dovedi a fi pe atât de bună pe cât promisese, ţinând registrele într-o ordine pe care ea o numea „desăvârşită” şi deschizând chiar o serie de registre pentru căruciorul Trumper. La sfârşitul primelor trei luni ale parteneriatului lor, declarară un profit de patru lire şi unsprezece şilingi, în ciuda faptului că trebuiseră să repare un cuptor la Salmon’s şi Charlie îşi permisese să-şi cumpere primul său costum la mâna a doua.

Sal continua să lucreze ca ospătăriţa într-o cafenea pe Commercial Road, dar Charlie ştia că ea de-abia aşteaptă să găsească pe cineva dornic s-o ia de nevastă – indiferent de forma lui fizică – „atâta vreme cât eu o să pot avea camera mea”, explica ea.

Grace nu uita niciodată să trimită o scrisoare la întâi ale fiecărei luni şi reuşea, cum-necum, să-i dea un ton vesel, în ciuda faptului că era înconjurată de morţi. Este exact ca mama ei, le

spunea părintele O'Malley enoriaşilor săi. Kitty continua să vină şi să plece când dorea, împrumutând bani atât de la surorile ei, cât şi de la Charlie şi nerestituindu-i niciodată. Exact ca tatăl ei, le spunea preotul aceloraşi enoriaşi.

— Îmi place noul tău costum, spuse doamna Smelley când Charlie îi aduse comanda săptămânală în acea după-amiază de luni.

El roşi, îşi ridică şapca şi se prefăcu a nu fi auzit complimentul, ştergând-o la brutărie.

Al doilea trimestru promitea un profit şi mai mare pentru ambele afaceri ale lui Charlie, şi el o preveni pe Becky că pusese ochii pe măcelărie, având în vedere că singurul fiu al proprietarului pierise la Passchendäle. Becky îl sfătui să nu se aventureze într-o nouă afacere înainte să descopere ce rezerve le permitea profitul, apoi îl mai întrebă doar dacă ajutoarele lor ceva mai în vârstă ştiau ce intenţii are.

— Pentru că un lucru e sigur, Charlie Trumper, îi spuse ea pe când şedeau în cămăruţa din dosul prăvăliei pentru a verifica bilanţul lunar, tu habar n-ai de meseria de măcelar. „Trumper, negustor cinstit, fondat în 1823" încă-mi place cum sună. „Trumper, falit prosteşte, terminat în 1917", nu.

Becky făcu şi ea un comentariu la adresa costumului cel nou, dar nu înainte de a fi terminat de verificat o lungă coloană de cifre. El tocmai se pregătea să-i întoarcă complimentul sugerând că părea să mai fi slăbit, când ea se aplecă peste masă ca să-şi mai ia încă o tartă cu gem.

Îşi trecu un deget ţeapăn peste bilanţul lunii, apoi confruntă cifrele cu cele de pe declaraţia pentru bancă, scrisă de mână. Un profit de opt lire şi paisprezece şilingi, scrise ea frumos, cu cerneală neagră groasa, pe linia din josul paginii.

— În ritmul ăsta vom fi milionari până împlinesc eu patruzeci de ani, spuse Charlie rânjind.

— Patruzeci, Charlie Trumper? repetă Becky dispreţuitor. Nu prea te grăbeşti, nu-i aşa?

— Ce vrei să spui? întrebă Charlie.

— Doar că eu speram să realizăm acest lucru cu mult mai devreme.

Charlie râse zgomotos pentru a acoperi faptul că nu era tocmai sigur dacă ea glumise sau nu. O dată ce Becky fu sigură că cerneala era uscată, închise registrele şi le puse la loc în servietă în timp ce Charlie se pregătea să încuie brutăria. Când păşiră pe trotuar, Charlie îi ură noapte bună partenerei sale cu o plecăciune exagerată. Apoi răsuci cheia în broască şi porni spre casă. Fluieră fals *Lambeth Walk* privind cum ce a rămas din zi dispare în spatele soarelui care apunea. Oare chiar putea să facă un milion înainte de a împlini patruzeci de ani sau Becky doar îl tachinase?

Când ajunse în dreptul casei lui Bert Shorrocks, Charlie se opri brusc. În faţa uşii de la numărul 112, îmbrăcat într-o sutană lungă şi neagră, cu pălărie neagră şi cu o Biblie neagră în mână, stătea părintele O’Malley.

CAPITOLUL 3

Charlie şedea în vagonul unui tren ce se îndrepta spre Edinburgh şi se gândea la activităţile lui din ultimele patru zile. Becky descrisese hotărârea lui drept prostească şi temerară. Sal nu se obosise să mai adauge şi „temerară”. Doamna Smelley era de părere că nu trebuia să se fi dus înainte de a fi chemat, iar Grace încă mai îngrijea răniţi pe frontul de vest, aşa că nici nu ştia ce făcuse el. Cât despre Kitty, ea doar îşi luă o mutră îmbufnată şi întrebă cum avea să supravieţuiască fără el.

Soldatul George Trumper fusese ucis pe 2 noiembrie 1917 la Passchendäle, îl informase scrisoarea: cu onoare, în timp ce ataca liniile inamice din Pădurea Polygon. Peste o mie de oameni muriseră în ziua aceea atacând un front de zece mile între Messines şi Passchendäle, astfel încât nu era de mirare că scrisoarea locotenentului era scurtă şi la obiect.

După o noapte nedormită, Charlie fu primul care putea fi văzut în dimineaţa următoare în faţa biroului de recrutări de la Great Scotland Yard. Afişul de pe perete solicita voluntari între optsprezece şi patruzeci de ani care să se înroleze pentru a servi în armata „generalului Haig”.

Deşi nu avea încă optsprezece ani, Charlie se ruga să nu fie respins.

Când sergentul de la recrutări latră: „Numele?”, Charlie îşi împinse pieptul înainte şi aproape că strigă: „Trumper”. Aşteptă, neliniştit.

— Data naşterii? spuse omul cu trei dungi albe pe mânecă.

— 20 ianuarie 1899, răspunse Charlie fără nicio ezitare, dar obrajii i se îmbujorară când rosti cuvintele.

Sergentul se uită la el şi clipi. Literele şi cifrele fură înscrise într-un formular curat, fără niciun comentariu.

— Scoate-ţi şapca, băiete, şi prezintă-te la medicul militar.

O soră îl conduse pe Charlie într-o cămăruţă unde un bărbat mai în vârstă, într-o haină albă lungă, îl puse să se dezbrace până la brâu, să tuşească, să scoată limba şi să respire adânc, apoi îl tot pipăi cu un obiect rece din cauciuc. După aceea începu să se holbeze în ochii şi urechile lui Charlie, continuând prin a-i lovi genunchii cu un băţ de cauciuc. După ce-şi scoase pantalonii şi chiloţii – pentru întâia dată în faţa cuiva care nu era membru al familiei – i se spuse că nu avea niciun fel de boli contagioase – ce-or mai fi şi alea, se gândi Charlie.

Se studie în oglindă în timp ce-l măsurau.

— Un metru şaptezeci şi opt, spuse infirmierul.

Şi încă în creştere, vru Charlie să adauge, dându-şi la o parte din ochi un smoc de păr negru.

— Dinţii în stare bună, ochii căprui, decretă medicul mai în vârstă. Nu prea-i nimic în neregulă cu tine, adăugă el.

Bătrânul bifă de câteva ori în partea dreaptă a formularului, apoi îi spuse lui Charlie să se prezinte din nou la tipul cu cele trei dungi albe.

Charlie se trezi aşteptând la o altă coadă înainte de a da iarăşi ochi cu sergentul.

— Bun, băiete, semnează aici şi o să-ţi eliberăm un permis de călătorie.

Charlie îşi scrijeli semnătura pe locul de deasupra degetului sergentului. Nu putu să nu observe că omului îi lipsea degetul mare.

— Glorioasa Companie de Artilerie sau Puşcaşii Regelui? întrebă sergentul.

— Puşcaşii Regelui, spuse Charlie. A fost regimentul tatălui meu.

— Puşcaşii Regelui să fie, spuse sergentul fără ezitare, şi mai bifă o căsuţă.

— Când îmi primesc uniforma?

— Nu înainte de a ajunge la Edinburgh, băiete. Te prezinţi la King’s Cross la orele opt zero zero

mâine dimineaţă. Următorul.

Charlie se întoarse în Whitechapel Road, numărul 112, pentru a petrece încă o noapte fără somn. Gândurile îi hoinăreau de la Sal la Grace şi apoi la Kitty şi la cum aveau să supravieţuiască două dintre surori în absenţa lui. Începu să se gândească şi la Rebecca Salmon şi la afacerea lor, dar în cele din urmă gândurile i se întorceau mereu la mormântul tatălui său de pe un câmp de bătaie străin şi la răzbunarea pe care intenţiona s-o aplice oricărui neamţ care îndrăznea să-i iasă în cale. Fu torturat de aceste sentimente până când lumina dimineţii se strecură strălucitoare prin ferestre.

Charlie îşi puse costumul cel nou, cel pe care-l remarcase doamna Smelley, cămaşa lui cea mai bună, cravata tatălui său, o şapcă turtită şi singura pereche de pantofi de piele.

— Plec să mă lupt cu germanii, nu mă duc la o nuntă, spuse el cu voce tare, privindu-se în oglinda spartă de deasupra lavoarului.

Îi scrisese deja un bilet lui Becky – cu puţin ajutor din partea părintelui O'Malley – dându-i instrucţiuni să vândă magazinul împreună cu cele două cărucioare, dacă era posibil, şi să-i păstreze partea lui de bani până când avea să se întoarcă în Whitechapel. Nimeni nu mai pomenea de Crăciun.

— Şi dacă nu te întorci? întrebase părintele O'Malley, cu capul uşor plecat. Ce se va întâmpla atunci cu proprietatea ta?

— Împărţiţi tot ce rămâne în mod egal între cele trei surori ale mele, spuse Charlie.

Părintele O'Malley notă instrucţiunile fostului său elev şi, pentru a doua oară în tot atâtea zile, Charlie îşi puse semnătura pe un document oficial.

După ce termină de îmbrăcat, le găsi pe Sal şi pe Kitty aşteptându-l la uşa de la intrare, dar refuză să le lase să-l conducă la gară, în ciuda protestelor lor înlăcrimate. Cele două surori îl sărutară – din nou o premieră – şi fu nevoit să-şi smulgă mâna din cea a lui Kitty înainte de a apuca pachetul învelit

în hârtie maro care conţinea toate bunurile lui lumeşti.

Singur, se duse în piaţă şi intră pentru ultima oară în brutărie. Cele două ajutoare jurară că nimic nu avea să se schimbe până la întoarcerea lui. Părăsi prăvălia şi văzu un alt băiat cu căruciorul, care părea să fie cam cu un an mai tânăr decât el, vânzând deja castane pe locul său. Merse încet prin piaţă, spre King's Cross, fără a privi măcar o dată în urmă.

Ajunse la Great Northern Station cu jumătate de oră mai devreme decât i se spusese şi se prezentă imediat la sergentul care-l înrolase cu o zi înainte.

— Bine, Trumper, ia-ţi o cană de ceai şi p'ormă fă-ţi de lucru pe peronul 3.

Charlie nu mai ţinea minte de când nu mai primise un ordin, ca să nu mai vorbim de ascultarea lui. De la moartea bunicului său, nu, în orice caz.

Peronul 3 era deja plin de bărbaţi în uniformă sau în civil, unii discutând zgomotoşi, alţii stând singuri, tăcuţi, fiecare arătându-şi în felul lui sentimentul de nesiguranţă.

La unsprezece, trei ore mai târziu decât li se ordonase să se prezinte, primiră în sfârşit instrucţiuni să se urce într-un tren. Charlie puse stăpânire pe un loc în colţul unui vagon neluminat şi privi prin fereastra soioasă imagini succesive ale unei Anglii rurale pe care n-o văzuse niciodată. Pe coridor o muzicuţă cânta, uşor fals, toate şlagărele zilei. Când treceau prin gări de oraşe, unele de care nici nu auzise – Peterborough, Grantham, Newark, York – mulţimea făcea semne cu mâna şi îşi încuraja eroii. În Durham locomotiva se opri, pentru a se aproviziona cu cărbuni şi apă. Sergentul de la recrutări le spuse să coboare, să-şi dezmorţească picioarele şi să mai bea o ceaşcă de ceai, şi adăugă că dacă aveau noroc s-ar putea să primească ceva de mâncare.

Charlie se plimbă de-a lungul platformei mestecând o chiflă tare în ritmul unei fanfare militare care cânta *Land of Hope and Glory*[1]. Războiul era peste tot. Când se întoarseră în tren, avură parte de şi mai multe fluturări de batiste din partea cucoanelor cu pălării prinse cu ace, care aveau să rămână fete bătrâne toată viaţa.

Trenul urui mai departe spre nord, tot mai departe de duşman, până când se opri în sfârşit la Waverly Station din Edinburgh. Când coborâră din vagon, un căpitan, trei subofiţeri şi o mie de femei aşteptau pe peron să-i întâmpine.

Charlie auzi cuvintele: „Continuă, sergent-major” şi o clipă mai târziu un bărbat care trebuie să fi avut vreo doi metri înălţime şi al cărui piept, ca un butoi de bere, era acoperit cu panglici de medalii făcu un pas înainte.

— Să vă văd aliniaţi, răcni uriaşul cu un accent neinteligibil.

Rapid – dar, avea să afle Charlie mai târziu, încet după standardele sale – îi aranjă în rânduri de câte trei, apoi raportă cuiva despre care Charlie presupuse că era un ofiţer. Salută.

— Toţi prezenţi şi în ordine, domnule, spuse el, şi cel mai elegant bărbat pe care-l văzuse Charlie îi întoarse salutul.

Părea plăpând pe lângă sergentul-major, deşi trebuie să fi avut şi el peste un metru optzeci. Uniforma îi era imaculată, dar nu se făIea cu nicio medalie, iar dunga pantalonilor săi era atât de ascuţită, încât Charlie se întrebă dacă-i mai purtase vreodată. Tânărul ofiţer ţinea în mâna înmănuşată un baston din piele şi din când în când îşi lovea coapsa cu el, de parcă s-ar fi crezut pe cal. Lui Charlie îi rămaseră ochii la cureaua Sam Browne şi la pantofii maro de piele. Străluceau atât de tare, încât îi aminteau de Rebecca Salmon.

— Numele meu este căpitan Trentham, aduse omul la cunoştinţa cetei de soldaţi neinstruiţi cu un accent care lui Charlie i se părea că ar fi sunat mai

la locul lui în Mayfair decât într-o gară din Scoţia. Sunt aghiotantul batalionului, continuă el să explice, lăsându-se când pe un picior, când pe celălalt, şi răspund de acest contingent pe perioada cât sunteţi încartiruiţi în Edinburgh. Mai întâi vom merge în marş până la cazarmă, unde vi se vor da cele necesare ca să vă aranjaţi paturile. Cina se serveşte la orele optsprezece zero zero, iar stingerea este la orele douăzeci şi unu zero zero. Mâine dimineaţă deşteptarea sună la cinci zero zero, când vă veţi scula şi veţi lua micul dejun înainte de a începe instrucţia de bază, la şase zero zero. Acest program va rămâne neschimbat în următoarele douăsprezece săptămâni. Şi pot să vă promit că vor fi douăsprezece săptămâni de iad, adăugă el, părând că ideea nu-i displăcea cu totul. În această perioadă sergentul-major Philpott va fi subofiţerul însărcinat cu comanda unităţii. Sergentul-major a luptat pe Somme, unde a primit Medalia Militară, aşa încât ştie exact la ce vă puteţi aştepta dacă ne trezim în cele din urmă în Franţa şi trebuie să înfruntăm inamicul. Ascultaţi-i cu atenţie fiecare cuvânt, căci s-ar putea să fie tocmai ceea ce vă va salva viaţa. Continuă, sergent-major.

— Vă mulţumesc, domnule căpitan, latră scurt sergentul-major.

Trupa cea pestriţă îl privi cu veneraţie pe cel ce avea să le comande vieţile în următoarele trei luni. Era, la urma urmelor, un tip care-l văzuse pe inamic şi se întorsese acasă pentru a şi povesti.

— Ei, să vă văd acum, spuse el, şi porni în fruntea recruţilor săi – care duceau pachete învelite în hârtie maro – pe străzile Edinburgh-ului, în pas alergător, pentru a se asigura că localnicii nu-şi dădeau seama cât de nedisciplinată era de fapt această gloată.

În ciuda înfăţişării lor de amatori, trecătorii tot se opreau să-i aclame şi să-i aplaude. Charlie nu putu să nu observe, cu coada ochiului, că unul

dintre ei îşi odihnea singura mână pe singurul picior. Vreo douăzeci de minute mai târziu, după cu urcară cel mai mare deal pe care-l văzuse Charlie vreodată, unul care literalmente îi tăie respiraţia, intrară în cazarma din Edinburgh Castle.

În seara aceea Charlie abia dacă deschise gura, ascultând accentele diferite ale bărbaţilor care trăncăneau în jurul lui. După o cină cu supă de mazăre – „Un bob de căciulă", spuse spiritual caporalul de serviciu – şi carne de vită conservată, fu încartiruit – învăţa în fiecare minut cuvinte noi – într-o sală de gimnastică mare, care găzduia temporar patru sute de paturi, fiecare lat de şaizeci de centimetri şi cu distanţa între ele de numai treizeci. Pe o saltea subţire din păr de cal se aflau un cearşaf, o pernă şi o pătură. Regulamentul impus de rege.

Era pentru prima dată când Charlie se gândea că locuinţa de pe Whitechapel Road, numărul 112, ar putea fi considerată luxoasă. Extenuat, se prăbuşi pe patul nefăcut, adormi, dar tot se trezi în dimineaţa următoare la patru treizeci. De data asta însă, nu se mai ducea la piaţă şi, cu siguranţă, nici nu mai trebuia să aleagă între merele din soiurile Cox şi Granny Smith pentru micul dejun.

La cinci, o goarnă singuratică îi trezi camarazii din somnul lor liniştit. Charlie era deja în picioare, spălat şi îmbrăcat, când un tip cu două dungi pe mânecă dădu buzna înăuntru. Acesta trânti uşa după el şi răcni: „Sus, sus, sus", lovind în fiecare pat pe care încă se mai lăfăia vreun trup. Cruzii recruţi săriră în picioare şi formară o coadă pentru a se spăla în lighene pline pe jumătate cu apă îngheţată, care se schimba doar o dată la trei oameni. Unii dintre ei merseră apoi la latrina din spatele sălii, care după părerea lui Charlie mirosea mai urât decât Whitechapel Road într-o zi toridă de vară.

Micul dejun consta dintr-un polonic de *porridge,* jumătate de cană de lapte şi un biscuit

uscat, dar nimeni nu se plânse. Zgomotul vesel care venea din sala aceea n-ar fi lăsat nici unui neamţ vreo îndoială că aceşti recruţi erau cu toţii uniţi împotriva unui duşman comun.

La şase, după ce paturile fuseseră făcute şi controlate, se târâră cu toţii afară, în aerul întunecat şi rece, până la terenul de paradă acoperit cu un strat subţire de zăpadă.

— Dacă asta-i dulcea Scoţie, auzi Charlie o declaraţie făcută cu un accent cockney, atunci io mi-s un împuţit de olandez.

Charlie râse pentru prima dată de când plecase din Whitechapel şi se îndreptă spre un tânăr mult mai pirpiriu decât el, care încerca să-şi încălzească mâinile frecându-le între genunchi.

— De unde eşti? îl întrebă Charlie.

— Poplar, colega. Da' tu?

— Whitechapel.

— Străin împuţit.

Charlie îl privi pe noul lui camarad. Puştiul nu putea să aibă mai mult de un metru şaizeci, era slăbuţ, cu părul brunet şi ondulat şi cu ochii strălucitori, care păreau veşnic neliniştiţi, ca şi cum ar fi fost mereu în căutare de necazuri. Costumul lui lustruit, peticit în coate, atârna pe el, făcându-i umerii să semene cu un umeraş.

— Charlie Trumper îmi zice.

— Tommy Prescott, veni răspunsul.

Îşi opri exerciţiul şi îi întinse o mână caldă. Charlie i-o scutură cu putere.

— Linişte în front, răcni sergentul-major. Să vă văd formând coloane de câte trei. Cei mai înalţi la dreapta, cei mai scunzi la stânga. Mişcaţi-vă.

Se despărţiră.

În următoarele două ore făcură ceea ce sergentul-major descria drept „instrucţie". Zăpada continua să cadă fără încetare din cer, dar sergentul-major nu dădea semne că ar dori să permită fie şi unui singur fulg să se aşeze pe terenul său de paradă. Mărşăluiră în trei şiruri de

câte zece, ceea ce mai târziu Charlie află că se numeau grupe, ridicându-şi braţele până în dreptul taliei, cu capul sus, o sută douăzeci de paşi pe minut. „Mai vioi, băieţi” şi „Ţineţi pasul” erau cuvintele care îi răsunau mereu în urechi lui Charlie.

— Şi nemţălăii mărşăluiesc pe undeva, şi abia aşteaptă să facă o încercare pe voi, îi asigură sergentul-major în timp ce zăpada continua să cadă.

Dacă ar fi fost în Whitechapel, Charlie ar fi fost fericit să alerge prin piaţă în lung şi-n lat, de la cinci dimineaţa la şapte seara, apoi să boxeze câteva runde la club, să bea vreo două halbe şi s-o ia de la capăt a doua zi fără o clipă de ezitare, dar când la ora nouă sergentul-major le dădu o pauză de zece minute să bea o cacao, se prăbuşi pe iarbă, la limita epuizării. Uitându-se în sus, îl descoperi pe Tommy Prescott scrutându-l cu privirea.

— O ţigară?

— Nu, mersi, spuse Charlie. Nu fumez.

— Atunci cu ce te ocupi? întrebă Tommy, aprinzându-şi una.

— Am o brutărie la colţul lui Whitechapel Road, răspunse Charlie, şi un…

— Hai, mai las-o, îl întrerupse Tommy. Mai ai un pic şi-mi zici că taică-tu-i primaru’ Londrei.

Charlie râse.

— Nu chiar. Şi tu ce faci?

— Păi, lucrez la un berar io. Whitbread and Company, Chiswell Street EC1. Io-s ăla de pune butoaiele în căruţ şi p’ormă căluţii mă duc până-n East End ca să-mi vând marfa. Leafa nu-i bună, da’ poţi să bei până plesneşti înainte să te întorci seara.

— Şi ce te-a făcut să te înrolezi?

— Ei, asta-i poveste lungă, răspunse Tommy. Vezi, ca să-ncep cu…

— Bun. Înapoi pe teren, grămadă, răcni sergentul-major Philpott, şi nimeni nu mai avu

suflu să rostească o vorbă în următoarele două ore, când fuseră puşi să mărşăluiască în sus şi-n jos, în sus şi-n jos, până când Charlie simţi că atunci când aveau să se oprească în sfârşit, picioarele aveau să i se frângă cu siguranţă.

Prânzul constă din pâine şi brânză, unele pe care Charlie n-ar fi îndrăznit să i le ofere spre cumpărare doamnei Smelley. În timp ce mestecau flămânzi, află cum Tommy, la optsprezece ani, avusese de ales între doi ani în temniţele Maiestăţii sale şi înrolarea voluntară ca să lupte pentru rege şi ţară. Dăduse cu banul şi capul regelui aterizase cu faţa în sus.

— Doi ani? spuse Charlie. Dar pentru ce?

— Pentru şterpelit câte un butoi ici-colo şi făcut afaceri personale cu câte-un boier mai destupat la minte. O făceam de ani de zile fără să mă ginească. Acu' o sută de ani m-ar fi spânzurat sau m-ar fi trimis în Australia, aşa că nu pot să mă plâng. La urma urmei, pentru asta am fost pregătit, nu?

— Cum adică? întrebă Charlie.

— Păi, taică-meu a fost hoţ de buzunare profesionist, nu? Şi taică-su la fel, înainte. Trebuia să-i vezi mutra căpitanului Trentham când a aflat că am ales să servesc la Puşcaşi în loc să mă întorc la închisoare.

Timpul alocat prânzului era de douăzeci de minute, şi apoi după-amiaza şi-o petrecură încercând uniforme. Charlie, care se dovedi că avea mărimea obişnuită, se descurcă destul de repede, dar dură aproape o oră până să se găsească ceva care să nu-l facă pe Tommy să arate de parcă s-ar pregăti pentru o cursă cu saci.

O dată ajunşi înapoi în dormitor, Charlie îşi împachetă costumul cel mai bun şi îl puse sub patul de lângă cel în care se instalase Tommy, apoi se plimbă ţanţoş prin încăpere în uniforma lui cea nouă.

— Haine de morţi, îl preveni Tommy privind în sus şi studiind jacheta kaki a lui Charlie.

— Ce vrei să spui?

— Au fost trimise-napoi de pe front, nu? Curăţate şi cârpite, spuse Tommy, arătând spre o cusătură de patru centimetri chiar deasupra inimii lui Charlie. Lungă cam cât să bagi o baionetă p'acolo, zic io, adăugă.

După încă o rundă de două ore pe terenul acum îngheţat, li se dădu drumul pentru cină.

— Iarăşi pâinea asta veche împuţită şi brânză, spuse Tommy posomorât, dar Charlie era mult prea flămând pentru a se plânge, strângând şi ultima firimitură cu degetul ud. Pentru a doua noapte consecutiv, se prăbuşi pe pat.

— Ne-a plăcut prima noastră zi în slujba regelui şi a ţării, nu-i aşa? întrebă caporalul de serviciu care răspundea de ei, când, la orele douăzeci şi unu zero zero, veni să stingă lămpile cu gaz din dormitorul garnizoanei.

— Da, mulţumim, caporale, veni un strigăt sarcastic.

— Bun, spuse caporalul, pentru că suntem întotdeauna blânzi în prima zi.

Se ridică un mormăit care, presupunea Charlie, trebuia să se fi auzit până în mijlocul Edinburgh-ului. Peste protestele enervate care continuară şi după plecarea caporalului, Charlie auzi ultima goarnă cântând de pe crenelurile castelului. Adormi.

Când se trezi, în dimineaţa următoare, sări din pat imediat şi fu spălat şi îmbrăcat înainte ca cineva să se mişte măcar. Îşi aranjase cearşafurile şi păturile şi tocmai îşi lustruia bocancii când sună deşteptarea.

— Cine se scoală de dimineaţă… spuse Tommy întorcându-se pe partea cealaltă. Da' ce să te mai deranjezi, mă-ntreb, când tot ce-o să ai la micu' dejun o să fie un vierme.

— Dacă eşti primu' la coadă, măcar i-un vierme cald, spuse Charlie. Şi-n orice caz…

— Picioarele pe podea. *Pe podea,* zbieră caporalul intrând în dormitor şi izbind cu bastonul în fiecare pat pe lângă care trecea.

— Sigur, sugeră Tommy încercând să-şi înăbuşe un căscat, un apropitar ca tine tre' să se scoale dis-de-dimineaţă ca să fie sigur că muncitorii sunt deja pe teren şi nu trag chiulu'.

— Voi doi, lăsaţi vorba şi daţi bătaie, spuse caporalul. Şi îmbrăcaţi-vă sau o să vă treziţi la corvezi.

— Eu sunt îmbrăcat, caporale, insistă Charlie.

— Nu-mi întoarce vorba, băieţaş, şi nu-mi zice „caporale" dacă nu vrei să speli niţel closetele.

Această ameninţare fu de ajuns chiar şi pentru a-l scula pe Tommy din pat.

A doua dimineaţă constă iarăşi din instrucţia acompaniată de ninsoarea fără sfârşit, care acum avea un avans de patru centimetri faţă de ei, urmată de încă un prânz din pâine şi brânză. După-amiaza însă era destinată, după regulamentele companiei, pentru „jocuri şi recreere". Deci îşi schimbară hainele, apoi alergară cadenţat până la sala de gimnastică pentru exerciţii fizice urmate de antrenamente la box.

Charlie, acum categoria semimijlocie, abia aştepta să ajungă în ring, în timp ce Tommy reuşea cumva să se ţină în afara frânghiei, cu toate că amândoi erau conştienţi de prezenţa ameninţătoare a căpitanului Trentham, al cărui baston lustruit îi lovea întruna coapsa. Părea să fie mereu acolo, supraveghindu-i atent. Singurul zâmbet care-i traversă faţa toată după-amiaza fu atunci când văzu pe cineva la pământ. Şi de câte ori dădea cu ochii de Tommy, pur şi simplu se întuneca la faţă.

— Eu sunt unul din rebuturile naturii, îi spuse Tommy lui Charlie mai târziu în seara aceea. Ai auzit, precis, expresia „la gunoi cu rebuturile". Ei bine, io mi-s ăla, explică, în timp ce prietenul său stătea întins în pat, uitându-se-n tavan.

— Ieşim vreodată din locul ăsta, caporale? întrebă Tommy când caporalul de serviciu intră în dormitor, cu câteva minute înainte de stingere. De exemplu, pentru bună purtare sau aşa ceva.

— Vi se dă voie să ieşiţi sâmbătă seara, spuse caporalul. Trei ore de permisie condiţionată, de la şase la nouă, când puteţi să faceţi ce vreţi. Nu vă veţi depărta însă mai mult de două mile de cazarmă, vă veţi comporta într-un mod demn de un puşcaş al regelui şi vă veţi prezenta înapoi la camera de gardă treji ca nişte judecători, la nouă fără un minut. Somn uşor, scumpilor.

Acestea fură ultimele cuvinte ale caporalului înainte de a face un tur al cazărmii, stingând toate lămpile cu gaz.

Când seara de sâmbătă sosi în sfârşit, doi soldaţi zdruncinaţi, cu picioarele umflate, cu dureri în fiecare mădular, se plimbară prin oraş cât se putea în trei ore, cu numai cinci şiligi de fiecare, o problemă care le limită conversaţia la alegerea cârciumii.

În ciuda acestui fapt, Tommy părea să ştie cum să obţină de la orice proprietar mai multă bere pentru un penny decât şi-ar fi putut imagina vreodată Charlie, chiar şi atunci când nu înţelegea ce spuneau aceştia ori nu se putea face înţeles el însuşi. Pe când se aflau în ultima cârciumă, „Voluntarul”, Tommy chiar dispăru afară, urmat de barmaniţă, o fată obraznică, grăsuţă, pe nume Rose. Zece minute mai târziu era înapoi.

— Ce făceai acolo? întrebă Charlie.

— Tu ce crezi, tâmpitule?

— Dar n-ai lipsit decât zece minute.

— Destul, spuse Tommy. Numa’ ofiţerii au nevoie de mai mult timp pentru ce făceam eu.

În săptămână următoare avură prima lor lecţie de tras cu puşca, exerciţii cu baioneta şi chiar o şedinţă de citire a hărţii. În timp ce Charlie ajunse repede să stăpânească arta citirii unei hărţi, Tommy fu acela care ajunse să se descurce cu

puşca. Înainte de a treia lecţie, putea să-i cureţe ţeava şi s-o monteze la loc mai repede decât instructorul.

Miercuri dimineaţa, în a doua săptămână, căpitanul Trentham le ţinu primul curs de istorie a Puşcaşilor Regelui. Lui Charlie chiar i-ar fi plăcut lecţia dacă Trentham n-ar fi lăsat impresia că niciunul dintre ei nu era demn să fie în acelaşi regiment cu el.

— Aceia dintre noi care au ales Puşcaşii Regelui din motive istorice ori de familie ar putea să simtă că a permite infractorilor să intre în rândurile noastre doar pentru că e război nu prea poate să facă cinste reputaţiei regimentului nostru, spuse el, uitându-se semnificativ în direcţia lui Tommy.

— Snob încrezut, declară Tommy, destul de tare pentru a fi auzit de toată lumea din amfiteatru, în afară de căpitan.

Hohotul de râs care urmă îl făcu pe Trentham să se încrunte.

Joi după-amiază căpitanul Trentham se întoarse în sala de sport, dar de data aceasta nu-şi mai lovea coapsa cu un baston. Era echipat cu un maieu alb de gimnastică, pantaloni scurţi bleumarin şi un pulover gros alb; noua costumaţie era tot atât de curată şi călcată ca şi uniforma. Se plimba de colo-colo privindu-i pe instructori cum îi testează pe soldaţi şi, ca şi la vizita anterioară, păru interesat în mod special de ceea ce se petrecea în ringul de box. Timp de o oră oamenii fură aşezaţi perechi şi primiră instrucţiuni de bază, mai întâi privind apărarea, apoi atacul. „Garda sus, băieţaş” – erau cuvintele lătrate iar şi iar, de câte ori pumnii atingeau bărbiile.

Înainte ca Charlie şi Tommy să urce pe ring, Tommy îşi anunţă răspicat prietenul că spera să scape cu trei minute de boxat fără adversar.

— Înfigeţi-vă unu-ntr-altul, voi doi, răcni Trentham, dar Charlie, deşi începu să lovească în

pieptul lui Tommy, nu făcea nicio încercare de a-i provoca durere.

— Dacă n-o luaţi în serios, vă preiau eu pe amândoi, unul după altul, răcni Trentham.

— Po' să pun pariu că nu-i în stare să dărâme nici frişca de pe-o prăjitură, spuse Tommy, dar de data asta fu auzit şi, spre consternarea instructorului, Trentham sări imediat în ring şi spuse:

— Mai vedem noi.

Îi ceru antrenorului o pereche de mănuşi de box.

— Voi face trei runde cu fiecare dintre băieţii ăştia, spuse Trentham în timp ce un instructor îi lega mănuşile fără mare tragere de inimă.

Toată lumea din sală se opri să vadă ce se întâmpla.

— Tu mai întâi. Cum te numeşti? întrebă căpitanul, arătând spre Tommy.

— Prescott, domnule, spuse Tommy rânjind.

— A, da, puşcăriaşul, spuse Trentham şi-i mătură rânjetul din prima clipă, în timp ce Tommy dansa în jurul lui încercând să se ţină în afara pericolului.

În runda a doua, Trentham începu să servească lovitură după lovitură, dar niciodată cu destulă forţă ca Tommy să cadă. Păstră această umilinţă pentru cea de-a treia rundă, când îl făcu pe Tommy K.O. cu un uppercut pe care puştiul din Poplar nici nu-l văzu. Tommy fu scos pe braţe din ring în timp ce lui Charlie i se legau mănuşile.

— E rândul tău acum, soldat, spuse Trentham. Cum te numeşti?

— Trumper, domnule.

— Bun. Să începem, Trumper, fu tot ce spuse căpitanul înainte de a înainta spre el.

În primele două minute Charlie se apără bine, folosind frânghiile şi colţul, lăsându-se brusc în jos sau plecând capul, amintindu-şi fiecare lecţie învăţată la Clubul Băieţilor din Whitechapel. Simţea că ar fi putut chiar să-i dea căpitanului ceea

ce merita dacă n-ar fi fost avantajul evident al acestuia în înălţime şi greutate.

În minutul al treilea Charlie începuse să capete încredere şi chiar trimise câteva lovituri, spre deliciul privitorilor. Pe când runda se apropia de sfârşit, simţea că se achitase destul de bine. Când sună gongul, îşi scoase mănuşile şi se întoarse să se ducă în colţul său. O secundă mai târziu pumnul încleştat al căpitanului ateriză dintr-o parte în nasul lui Charlie. Toată lumea din sală auzi zgomotul loviturii, iar Charlie se sprijini clătinându-se de frânghii. Nimeni nu scoase o vorbă în timp ce căpitanul îşi dezlegă mănuşile şi ieşi din ring.

— Niciodată să nu laşi garda jos, fu singura consolare pe care o oferi.

Când Tommy studie starea feţei prietenului său în seara aceea, în timp ce Charlie zăcea întins pe pat, tot ce spuse fu:

— Îmi pare rău, colega, a fost vina mea. Nenorocitu' i-un sadic. Dar n-avea grijă, dacă nu-i vin de hac nemţii, o fac eu.

Charlie nu reuşi decât să zâmbească uşor.

Sâmbătă îşi reveniseră amândoi suficient ca să ia parte, împreună cu restul companiei, la ceremonialul plăţii, stând la o coadă lungă pentru a lua fiecare câte cinci şilingi de la casier, în cele trei ore de permisie din noaptea aceea, bănuţii se topiră mult mai repede decât coada, dar Tommy reuşea în continuare să obţină mai multe lucruri în schimbul banilor decât orice alt recrut.

La începutul celei de-a treia săptămâni, Charlie abia de-şi mai putea băga picioarele umflate în bocancii grei de piele cu care-l înzestrase armata, dar, privind şirurile de picioare care împodobeau podeaua dormitorului în fiecare dimineaţă, putea vedea că niciunul dintre camarazii săi n-o ducea mai bine.

— Corvezi pentru tine, băiete, asta-i sigur, răcni caporalul.

Charlie îi aruncă o privire, dar cuvintele îi erau adresate lui Tommy, în patul de alături.

— De ce, caporale? întrebă Tommy.

— Pentru starea cearşafurilor tale. Uită-te la ele. Parc-ai fi avut trei femei cu tine acolo în timpul nopţii.

— Numai două, ca să fiu cinstit, caporale.

— Gura, Prescott, şi ai grijă să te prezinţi la latrină imediat după micul dejun.

— În dimineaţa asta am fost deja, mulţumesc, caporale.

— Taci din gură, Tommy, spuse Charlie. Nu faci decât să-ţi înrăutăţeşti situaţia.

— Văd că-ncepi să înţelegi care-i problema mea, şopti Tommy. Doar că-i mai rău ca împuţiţii de germani caporalu' ăsta.

— Nu pot decât să sper că-i aşa, băiete, pentru binele tău, veni răspunsul caporalului. Fiindcă-i singura ta şansă de a ieşi din toată chestia asta. Şi-acu' treci la latrine – pas alergător.

Tommy dispăru, pentru a se întoarce o oră mai târziu mirosind ca un morman de bălegar.

— Ai putea să faci praf toată armata germană fără ca vreunul dintre noi să trebuiască să tragă un singur glonte, spuse Charlie. Tot ce ai de făcut e să stai în faţa lor şi să speri că vântu' suflă în direcţia potrivită.

În cea de-a cincea săptămână – Crăciunul şi Anul Nou trecând fără să fie mare lucru de sărbătorit – Charlie fu numit responsabil al grupei sale.

— O să facă din tine un împuţit de colonel pân' la urmă, spuse Tommy.

— Nu fi prost, spuse Charlie. Toată lumea ajunge să conducă o grupă la un moment dat în cele douăşpe săptămâni.

— Nu-i văd riscând asta cu mine, spuse Tommy. Aş întoarce puştile spre ofiţeri şi primu' glonte-ar fi ţintit spre nenorocitu' de Trentham.

Charlie descoperi că-i plăcea responsabilitatea de a organiza grupa timp de şapte zile şi îi păru rău când săptămână se încheie şi comanda fu transferată altcuiva.

În cea de-a şasea săptămână, Charlie putea să demonteze şi să cureţe o puşcă aproape la fel de bine ca şi Tommy, dar tot prietenul său fu acela care se dovedi un trăgător de mâna-ntâi, părând că ar fi în stare să nimerească orice mişca la două sute de metri. Până şi sergentul-major era impresionat.

— O fi de la toate orele petrecute la tir prin bâlciuri, admise Tommy. Da' ce vreau io să ştiu îi când pot să trag în friţi?

— Mai curând decât crezi, băiete, îl asigură caporalul.

— Trebuie doar să încheiem douăşpe săptămâni de pregătire, spuse Charlie. Ăsta-i regulamentu' regelui. Aşa că n-o să avem ocazia cel puţin încă o lună.

— La naiba cu regulamentu' regelui, spuse Tommy. Am auzit că războiu' ăsta poa' să se termine până ajung eu să trag în ei.

— Nu prea e nicio speranţă-n privinţa asta, spuse caporalul, în timp ce Charlie reîncărca şi ţintea.

— Trumper, latră o voce.

— Da, domnule, spuse Charlie, surprins să-l vadă lângă el pe sergentul de serviciu.

— Aghiotantul vrea să te vadă. Urmează-mă.

— Dar, domnul sergent, n-am făcut ni…

— Nu discuta, băiete, doar urmează-mă.

— Tre' să fie plutonu' de execuţie, spuse Tommy. Numa' fin'că ţi-ai udat patu'. Spune-i că mă ofer să apăs io pe trăgaci. Aşa măcar po' să fii sigur că se termină repede.

Charlie îşi descarcă muniţia, lăsă jos puşca şi se luă după sergent.

— Nu uita, poţi să insişti să fii legat la ochi. Ce păcat că nu fumezi, fură ultimele cuvinte ale lui

Tommy pe când Charlie dispărea traversând terenul în pas alergător.

Sergentul se opri în faţa barăcii aghiotantului şi Charlie, cu răsuflarea tăiată, îl ajunse din urmă tocmai când uşa fu deschisă de un sergent port-drapel, care se întoarse spre el şi spuse:

— Drepţi, băiete, rămâi la un pas în spatele meu şi nu vorbi decât dacă ţi se vorbeşte. Înţeles?

— Da, domnule sergent.

Charlie îl urmă pe sergent prin anticameră până ajunseră la o altă uşă pe care scria „Cpt. Trentham, Adj.”. Charlie începu să-şi simtă bătăile inimii când sergentul ciocăni încet la uşă.

— Intră, spuse o voce plictisită şi cei doi trecură pragul, făcură patru paşi înainte şi se opriră în faţa căpitanului Trentham.

Sergentul salută.

— Soldatul Trumper, 7312087, s-a prezentat la ordin, domnule, răcni el, deşi niciunul dintre ei nu se afla la mai mult de un metru de căpitanul Trentham.

Aghiotantul îşi ridică privirea, din spatele biroului său.

— A, da, Trumper. Îmi aduc aminte, tu eşti fiul brutarului din Whitechapel.

Charlie tocmai voia să-l corecteze, când Trentham se întoarse să privească pe fereastră, în mod evident neanticipând vreun răspuns.

— Sergentul-major a stat cu ochii pe tine câteva săptămâni, continuă Trentham, şi i se pare că ai fi un bun candidat pentru a fi promovat fruntaş. Trebuie să mărturisesc că eu am îndoielile mele. Cu toate acestea, admit că din când în când e nevoie să promovezi un voluntar pentru a ridica moralul trupelor. Presupun că-ţi vei asuma această responsabilitate, Trumper? adăugă, tot fără a se obosi să privească în direcţia lui Charlie.

Charlie nu ştia ce să spună.

— Da, domnule, vă mulţumesc, domnule, servi sergentul înainte de a răcni: Stânga-mprejur,

înainte marş, stâng, drept, stâng, drept.

Zece secunde mai târziu fruntaşul Charlie Trumper de la Puşcaşii Regelui se afla înapoi pe terenul de instrucţie.

— Fruntaş Trumper, spuse Tommy nevenindu-i să creadă, după ce ştirea îi fu adusă la cunoştinţă. Asta înseamnă că trebuie să-ţi spun „domnule”?

— Nu face pe nebunu’, Tommy. „Fruntaş” ajunge, spuse Charlie cu un rânjet, în timp ce stătea pe marginea patului şi-şi cosea o tresă pe mâneca uniformei.

În ziua următoare, grupa de zece oameni a lui Charlie începu să-şi dorească să nu-şi fi petrecut ultimii paisprezece ani din viaţă vizitând pieţele în zori. Disciplina lor, bocancii lor, ţinuta şi instruirea lor deveniră etalonul întregii companii, căci Charlie îi conducea din ce în ce mai dur. Dar satisfacţia lui cea mai mare veni în săptămână a unsprezecea, când părăsiră garnizoana pentru a călători la Glasgow, unde Tommy câştigă Premiul Regelui la trageri, întrecându-i pe toţi ofiţerii şi pe toţi bărbaţii din alte şapte regimente.

— Eşti un geniu, spuse Charlie, după ce colonelul îi înmână cupa de argint prietenului său.

— Mă-ntreb dacă-n Glasgow se poate găsi vreun tăinuitor măcar pe jumate aşa bun, fu tot ce avu Tommy de spus pe această temă.

Parada de absolvire se ţinu sâmbătă, 23 februarie 1918, şi se încheie cu Charlie conducându-şi grupa în pas de defilare în lungul şi-n latul terenului, ţinând ritmul cu fanfara regimentului şi simţindu-se pentru prima dată ca un soldat – chiar dacă Tommy încă mai semăna cu un sac de cartofi.

Când parada se sfârşi, sergentul-major Philpott îi felicită pe toţi şi, înainte de a încheia, le spuse că sunt liberi restul zilei, dar că trebuie să se întoarcă la cazarmă şi să fie în pat înainte de miezul nopţii.

Compania hălăduia prin Edinburgh pentru ultima oară în această formaţie. Tommy preluă iar

comanda şi băieţii din grupa numărul 11 o porniră din cârciumă în cârciumă, din ce în ce mai beţi, până ajunseră în sfârşit în localul lor de bază, „Voluntarul”, pe Leith Walk.

Zece soldaţi fericiţi stătură în jurul pianului dând pe gât halbă după halbă, cântând: *Pack up your troubles in your old kit bag*[2] şi repetând mereu cântecele din repertoriul lor limitat. Tommy, care-i acompania la muzicuţă, observă că Charlie nu-şi putea lua ochii de la Rose, barmaniţa, care, deşi deja trecută de treizeci de ani, nu contenea să flirteze cu tinerii recruţi. Tommy se desprinse din grup pentru a se alătura prietenului său la bar.

— Ţi-ar cam plăcea, colega, nu?

— Mda, da’ i-a ta, zise Charlie continuând să se holbeze la blonda cu plete lungi care se prefăcea că-i ignoră atenţiile.

Observă că avea descheiat un nasture mai mult decât de obicei la bluză.

— Io n-aş zice chiar aşa, spuse Tommy. În orice caz, îţi datorez ceva pentru nasu’ ăla spart.

Charlie râse când Tommy adăugă:

— Deci hai să vedem ce pot face.

Tommy îi făcu cu ochiul lui Rose, apoi îl lăsă pe Charlie şi se duse la ea, la celălalt capăt al barului.

Charlie descoperi că nu se putea uita la ei, cu toate că vedea, în oglinda din spatele barului, că erau adânciţi în conversaţie. Rose se întoarse de vreo două ori să se uite în direcţia lui. O clipă mai târziu, Tommy era lângă el.

— S-a aranjat, Charlie, spuse el.

— Cum adică „aranjat”?

— Exact ce-am spus. Tot ce tre’ să faci îi să te duci în şopronu’ din dosu’ cârciumii, unde înghesuie ăştia lăzile goale, şi Rose vine şi ea-ntr-un minuţel.

Charlie rămase lipit de taburet.

— Hai, mişcă-te, spuse Tommy, până nu se răzgândeşte muierea.

Charlie se lăsă să alunece de pe taburet şi ieşi pe o uşă laterală fără a privi în urmă. Spera numai să nu se uite nimeni la el, şi aproape alergă prin coridorul neluminat, ieşind pe uşa din dos. Stătu singur într-un colţ al curţii, simţindu-se mai mult decât caraghios tot tropăind pentru a se încălzi. Îl trecu un fior şi începu să-şi dorească să fie din nou în bar. Câteva clipe mai târziu se înfioră din nou, strănută şi hotărî că era timpul să se întoarcă la camarazii lui şi s-o lase baltă. Tocmai se îndrepta spre uşă când Rose ieşi în fugă.

— Bună, io-s Rose. Scuze c-am întârziat atâta, da' a intrat un client tocma' când ieşeai tu.

El o privi în lumina slabă ce se cernea printr-un gemuleţ de deasupra uşii. Încă un nasture era descheiat, lăsând să se vadă partea de sus a unui sutien negru.

— Charlie Trumper, spuse Charlie întinzându-i mâna.

— Ştiu.

Chicoti.

— Tommy mi-a spus tot despre tine, zice că probabil eşti ăl mai bun mirean din pluton.

— Io cred c-a exagerat, spuse Charlie înroşindu-se puternic, în timp ce Rose întinse amândouă mâinile şi-l luă în braţe, îl sărută întâi pe gât, apoi pe faţă şi în cele din urmă pe gură. Apoi îi despărţi expertă buzele, înainte ca limba ei să înceapă să se joace cu a lui.

Trebuie spus de la început că Charlie nu prea ştia ce se întâmpla, dar îi plăcea senzaţia atât de mult, încât pur şi simplu o lăsă să facă ce voia şi, după un timp chiar, începu să-şi apese limba peste a ei. Rose fu aceea care se desprinse.

— Nu aşa de tare, Charlie. Relaxează-te. Premiul se dă pentru răbdare, nu pentru forţă.

Charlie începu s-o sărute din nou, de data asta mai blând, simţind totodată cum colţul unei lăzi de bere îi împunge şezutul. Puse mâna experimental pe sânul ei stâng şi o lăsă aici, nefiind prea sigur ce

să facă mai departe, în timp ce încerca să-şi găsească o poziţie ceva mai confortabilă. Nu părea să conteze prea mult, căci Rose ştia exact ce se aştepta de la ea şi îşi descheie repede restul nasturilor de la bluză dezvelind nişte sâni mari, demni de numele ei. Puse un picior pe o stivă de lăzi de bere, oferindu-i lui Charlie priveliştea unei coapse rozalii. El îşi puse mâna liberă pe carnea moale. Voia să-şi plimbe degetele în sus, cât de departe se putea, dar rămase nemişcat, ca un cadru îngheţat dintr-un film alb-negru.

Din nou Rose preluă conducerea şi desprinzându-şi braţele din jurul gâtului lui începu să-i descheie nasturii de la pantaloni. O clipă mai târziu îşi strecură mâna în interiorul chiloţilor lui şi începu să frece. Charlie nu putea să creadă ce se întâmpla, deşi simţea că merită să-ţi spargi nasul pentru asta.

Rose începu să frece din ce în ce mai repede şi începu să-şi tragă în jos chiloţii cu mâna liberă. Charlie simţea că-şi pierde controlul din ce în ce mai mult, până când deodată Rose se opri, se trase înapoi şi-şi privi partea din faţă a rochiei.

— Dacă tu eşti ăl mai bun mirean de poa' să-l dea plutonu', nu pot decât să sper că nemţii câştigă nenorocitu' ăsta de război.

În dimineaţa următoare ordinele batalionului fură afişate pe tabla din popota ofiţerilor de serviciu. Noul batalion de Puşcaşi era acum considerat în stare să lupte şi era aşteptat să se alăture Aliaţilor pe frontul de vest. Charlie se întrebă dacă frumoasa camaraderie ce legase laolaltă un buchet atât de pestriţ de tineri în ultimele trei luni era suficientă pentru a-i face capabili să lupte împotriva elitei armatei germane.

În timpul călătoriei cu trenul înapoi spre sud, fură iarăşi aclamaţi când treceau prin fiecare gară, iar de data asta Charlie simţea că este mai demn de respectul doamnelor cu pălării. În cele din urmă,

seara, locomotiva intră în Maidstone, unde coborâră şi fură cazaţi în garnizoana Royal West Kents.

La orele şase zero zero în dimineaţa următoare, căpitanul Trentham le făcu o expunere completă: urma să fie transportaţi cu vaporul până la Boulogne, aflară ei, şi după încă zece zile de instrucţie aveau să mărşăluiască până la Étaples, unde se vor alătura regimentului lor sub comanda locotenentului-colonel sir Danvers Hamilton, D.S.O.[3], care, fură ei asiguraţi, se pregătea pentru un atac de proporţii asupra apărării germane. Îşi petrecură restul dimineţii controlându-şi echipamentul, până când fură înghesuiţi pe o pasarelă, de unde trecură pe vaporul militar care-i aştepta.

După ce sirena vasului sună de şase ori, porniră din Dover, o mie de bărbaţi claie peste grămadă pe puntea lui HMS Resolution, cântând *It's a Long Way to Tipperary*[4].

— Ai mai fost în străinătate până acum, fruntaş? întrebă Tommy.

— Nu, dacă nu pui la socoteală Scoţia, răspunse Charlie.

— Nici io, spuse Tommy nervos.

După câteva minute, murmură:

— Ţi-e frică?

— Nu, bineînţeles că nu, spuse Charlie. Mi-e al naibii de groază.

— Şi mie, spuse Tommy.

— *„Goodbye Piccadilly, farewell Leicester Square. It's a long, long way to…"*

CAPITOLUL 4

Charlie simţi răul de mare la numai câteva minute după ce coasta engleză dispăru din vedere.

— N-am mai fost niciodată cu vaporul, îi mărturisi el lui Tommy, dacă nu pui la socoteală vaporaşul de la Brighton.

Peste jumătate din bărbaţii din jurul lui îşi petrecură traversarea dând afară tot ce mâncaseră la micul dejun.

— Niciun ofiţer nu varsă, după câte văd, spuse Tommy.

— Poate că ăştia d-aici sunt obişnuiţi să navigheze.

— Sau o fac în cabinele lor.

Când în sfârşit începu să se vadă coasta franceză, soldaţii de pe punte izbucniră în urale. Tot ce-şi doriseră până atunci fusese să pună piciorul pe uscat. Şi uscat ar fi fost dacă cerurile nu s-ar fi deschis chiar în momentul în care vaporul acostă şi soldaţii păşiră pe solul francez.

După ce debarcă toată lumea, sergentul-major le spuse să se pregătească pentru un marş de douăzeci şi cinci de kilometrii

Charlie îşi conduse grupa lipăind prin noroi cu cântece din spectacole de revistă, acompaniate de Tommy la muzicuţă. Când ajunseră la Étaples şi îşi aşezară tabăra pentru noapte, Charlie hotărî că sala de gimnastică din Edinburgh fusese poate, în cele din urmă, un lux.

Îndată ce se sună stingerea, două mii de ochi se închiseră, soldaţii acoperiţi pentru prima dată cu foi de cort încercând să adoarmă. Fiecare pluton lăsase doi oameni de veghe, având ordin ca aceştia să fie schimbaţi din două în două ore, astfel încât nimeni să nu rămână fără odihnă. Charlie făcu de serviciu împreună cu Tommy, de la patru dimineaţa.

După o noapte obositoare, în care mai mult se suci şi se răsuci pe pământul francez umed, plin de bulgări, Charlie fu trezit la ora patru şi îl scutură la rândul său pe Tommy, care pur şi simplu se întoarse pe partea cealaltă şi adormi la loc imediat. Câteva minute mai târziu, Charlie era afară din cort, încheindu-şi tunica până sus şi tot bătându-şi umerii cu mâinile, făcând eforturi să se încălzească. Când vederea i se obişnui încetul cu încetul cu semiîntunericul, începu să distingă rânduri-rânduri de corturi maro, care se întindeau cât vedeai cu ochii.

— ’Neaţa, fruntaş, spuse Tommy când apăru şi el, puţin după patru şi douăzeci. Ai cumva un chibrit?

— N-am. Şi ce vreau io îi o cacao fierbinte, sau aşa ceva.

— Orice ordonaţi, fruntaş.

Tommy o porni spre cortul-bucătărie şi se întoarse jumătate de oră mai târziu cu două ceşti de cacao fierbinte şi doi biscuiţi uscaţi.

— Mă tem că-i fără zahăr, îi spuse el lui Charlie. E numai pentru ăia de la sergent în sus. Le-am spus că eşti un general travestit, da’ au zis că toţi generalii-s în Londra, dormind duşi în paturile lor.

Charlie zâmbi, punându-şi degetele îngheţate în jurul ceştii fierbinţi, şi sorbi încet, ca să facă acea plăcere simplă să ţină mai mult.

Tommy inspectă linia orizontului.

— Şi unde-s împuţiţii ăia de nemţi despre care ni s-au spus atâtea?

— Naiba ştie, spuse Charlie. Da’ poţi să fii sigur că sunt p-acolo pe undeva, probabil întrebându-se unde suntem noi.

La ora şase Charlie trezi tot restul grupei sale. Până la şase şi jumătate erau toţi în picioare, gata de inspecţie, cu cortul desfăcut şi strâns într-un mic pachet pătrăţos.

O altă goarnă dădu semnalul pentru micul dejun şi oamenii formară o coadă care, îşi zise Charlie, ar fi încălzit inima oricărui tarabagiu din Whitechapel Road.

Când îi veni în sfârşit rândul, Charlie îşi întinse farfuria pentru a primi un terci plin de cocoloaşe şi o bucată de pâine uscată. Tommy îi făcu cu ochiul băiatului în haină albă lungă şi pantaloni în carouri albastre.

— Şi când te gândeşti că am aşteptat atâţia ani să gust mâncare franţuzească!

— Cu cât te apropii de linia frontului, e mai rău, îi promise bucătarul.

În următoarele zece zile tabăra rămase la Étaples, dimineaţa mărşăluind peste dune, după-amiaza fiind instruiţi în folosirea gazelor de luptă şi seara ascultându-l pe căpitanul Trentham, care le descria modurile variate în care puteau muri.

În ziua a unsprezecea îşi strânseră lucrurile, îşi împachetară corturile şi fură organizaţi în două companii, pentru că urma să le vorbească ofiţerul comandant al regimentului.

Peste o mie de oameni formau un careu ordonat pe un câmp noroios undeva în Franţa, întrebându-se dacă douăsprezece săptămâni de instrucţie şi zece zile de „aclimatizare” îi putuseră pregăti într-adevăr suficient pentru a înfrunta floarea forţelor germane.

— Poate-au avut şi ei numa’ douăşpe săptămâni de instrucţie, spuse Tommy plin de speranţă.

La ora nouă fix, locotenent-colonelul sir Danvers Hamilton, DSO, veni la trap călare pe o iapă neagră strălucitoare şi se opri în mijlocul careului format din oameni. Începu să vorbească soldaţilor. Tot ce avea să-şi amintească Charlie din discurs fu că timp de cincisprezece minute calul nu se mişcă deloc.

— Bun venit în Franţa, începu colonelul Hamilton, punându-şi un monoclu la ochiul stâng. Aş vrea numai să vă aflaţi de fapt într-o excursie

de-o zi. (Dintre rânduri se auzi un râs uşor.) Mă tem însă că nu vom avea prea mult timp liber până nu-i alungăm pe nemţi înapoi în Germania, unde le este locul, cu coada între picioare. (De data aceasta, din rânduri izbucniră urale.) Şi nu uitaţi nicio clipă, este un meci în deplasare şi suntem pe un teren alunecos. Mai rău, germanii nu înţeleg regulile crichetului.

Din nou râsete, cu toate că Charlie avea o bănuială că locotenent-colonelul vorbea foarte serios.

— Astăzi, continuă colonelul, vom face un marş spre Ypres, unde ne vom aşeza tabăra înainte de a începe un nou şi, cred eu, ultim asalt asupra frontului german. De data asta sunt convins că vom străpunge liniile germane şi că bravii Puşcaşi vor merita toate onorurile. Norocul fie cu voi şi Dumnezeu să-l apere pe rege.

Noi urale fură urmate de imnul naţional, cântat de fanfara regimentului. Soldaţii i se alăturară plini de râvnă, cu inimile şi cu vocile lor.

Mai trecură cinci zile de marş până când auziră primele focuri de artilerie, le mirosi a tranşee şi ştiură, prin urmare, că probabil se apropiau de câmpul de luptă. Încă o zi şi trecură de corturile mari, verzi ale Crucii Roşii. Cu puţin înainte de unsprezece în dimineaţa aceea, Charlie văzu primul soldat mort, un locotenent din regimentul East Yorkshire.

— Ei, fir-aş al naibii, spuse Tommy. Gloanţele nu ştiu să facă diferenţa între ofiţeri şi recruţi.

După încă un kilometru şi ceva văzuseră amândoi atâtea brancarde, atâtea cadavre şi atâtea mâini şi picioare care nu mai aparţineau nici unui trup, încât nici unuia dintre ei nu-i mai ardea de glume. Batalionul, devenise clar, ajunsese pe ceea ce ziarele numeau „frontul de vest”. Niciun corespondent de război n-ar fi putut descrie însă fumul care îmbâcsea aerul ori expresia de

deznădejde întipărită pe faţa oricui stătuse acolo mai mult de câteva zile.

Charlie privi câmpul deschis, care trebuia să fi fost cândva arabil, mănos. Tot ce rămăsese era ferma singuratică, arsă până-n temelii, pentru a marca locul unde existase odată civilizaţie. Inamicul nu dădea încă niciun semn. Încercă să cuprindă cu privirea peisajul înconjurător ce avea să-i fie cămin în lunile următoare – dacă trăia atâta. Toţi soldaţii ştiau că durata medie de supravieţuire pe front era de şaptesprezece zile.

Charlie îşi lăsă oamenii să se odihnească în corturile lor, iar el porni să facă un tur de unul singur. Mai întâi dădu de tranşeele rezervelor, la câteva sute de metri în fata corturilor sanitare, cunoscute sub numele de „zona hotelieră", căci erau la jumătate de kilometru în spatele liniei frontului, unde fiecare soldat petrecea patru zile fără pauză înainte de a i se permite să se odihnească patru zile în tranşeele rezervelor. Charlie se plimbă până la linia frontului ca un simplu turist care n-avea nimic de-a face cu războiul. Îi ascultă pe cei câţiva bărbaţi ce supravieţuiseră mai mult de câteva săptămâni şi vorbeau despre permisii ori se rugau pentru vreo „zgârietură" ca să fie mutaţi la cel mai apropiat cort sanitar şi, dacă erau mai norocoşi, să fie în cele din urmă trimişi acasă, în Anglia.

Cum gloanţe răzleţe şuierau prin acest „pământ al nimănui", Charlie căzu în genunchi şi se târî înapoi la tranşeele rezervelor, pentru a-şi anunţa grupa la ce se pot aştepta o dată împinşi încă o sută de metri înainte.

Tranşeele, le spuse el oamenilor săi, se întindeau cât vedeai cu ochii şi puteau fi ocupate oricând de zece mii de soldaţi deodată. În faţa lor, la vreo douăzeci şi ceva de metri, văzuse un gard din sârmă ghimpată înalt de aproape un metru, despre care un bătrân caporal îi spusese că deja costase vieţile a o mie de oameni care nu făcuseră altceva

decât să-l construiască. Dincolo de el se afla „pământul nimănui”, constând din cinci sute de pogoane care aparţinuseră cândva unei familii nevinovate, prinse în mijlocul unui război care nu era al ei. Mai departe, se întindea gardul de sârmă ghimpată al nemţilor, iar dincolo de el nemţii înşişi, aşteptându-i în tranşee.

După câte se părea, fiecare armată stătea în adăposturile ei jilave, pline de şobolani, zile în şir, uneori chiar luni, aşteptând partea inamică să facă o mişcare. Îi separa mai puţin de un kilometru. Dacă se ridica un cap să cerceteze terenul, din partea cealaltă pornea un glonte. Dacă venea ordin să se avanseze, şansele unui om de a apuca să străbată douăzeci de metri n-ar fi meritat nici măcar să fie înscrise pe tabla unui agent de pariuri. Dacă ajungeai la sârma ghimpată, existau două feluri de a muri; dacă ajungeai la tranşeele germane, o duzină.

Dacă stăteai pe loc, puteai să mori de holeră, din cauza vaporilor de clor, de cangrenă, de tifos sau de picioare degerate, în care soldaţii îşi înfigeau baionetele pentru a scăpa de durere. Mureau aproape la fel de mulţi oameni în spatele liniilor ca şi în timpul atacului, îi spuse lui Charlie un bătrân sergent, şi nu ajuta la nimic să ştii că nemţii sufereau din aceleaşi motive câteva sute de metri mai încolo.

Charlie încercă să stabilească un program pentru cei zece oameni ai săi. Îşi îndeplineau îndatoririle zilnice, scoteau apa din tranşee, îşi curăţau echipamentul – jucau până şi fotbal pentru a umple orele de plictiseală şi de aşteptare. Lui Charlie îi treceau pe la urechi zvonuri şi contrazvonuri despre ceea ce le-ar putea aduce viitorul. Bănuia că doar colonelul din cartierul general, aflat la un kilometru şi ceva în spatele liniilor, avea într-adevăr idee de ce se petrecea.

De câte ori era rândul lui Charlie să petreacă patru zile în tranşeele din faţă, grupa sa părea să se

ocupe, în cea mai mare parte a timpului, cu umplerea castroanelor cu apă, în lupta lor de a scoate de acolo cantităţile care cădeau zilnic din ceruri. Uneori apa din tranşee îi ajungea lui Charlie până la genunchi.

— Singurul motiv pentru care nu m-am înrolat la marină a fost că nu ştiu să înot, bombănea Tommy. Şi nimeni nu m-a avertizat că pot să mă înec la fel de bine şi în trupele de uscat.

Deşi uzi, îngheţaţi şi flămânzi, făceau ce făceau şi rămâneau bine dispuşi. Timp de şapte săptămâni Charlie şi grupa sa îndurară aceste condiţii, în aşteptarea altor ordine, care să le permită să avanseze. Singura avansare de care auziră în perioada aceea fu a lui von Ludendorff. Generalul german îi făcuse pe aliaţi să se retragă vreo patruzeci de mile, pierzând patru sute de mii de oameni, în timp ce alţi optzeci de mii erau luaţi prizonieri. Aceste veşti erau de obicei aduse de căpitanul Trentham şi ce-l enerva pe Charlie şi mai mult era că acesta arăta întotdeauna atât de elegant, curat şi – mai rău, încălzit şi bine hrănit.

Doi oameni din grupa sa muriseră deja fără ca măcar să vadă inamicul. Majoritatea soldaţilor ar fi pornit bucuroşi la atac, nemaicrezând că vor supravieţui unui război despre care unii spuneau că va dura la nesfârşit. Plictiseala era alungată doar mai înjunghiind câte un şobolan, mai scoţând apă din tranşee ori ascultându-l pe Tommy, care repeta aceleaşi vechi melodii la o muzicuţă acum ruginită.

Abia în cea de-a noua săptămână sosiră în sfârşit ordinele şi fură chemaţi din nou în careu. Colonelul, cu monoclul la locul lui, le vorbi din nou de pe calul său nemişcat. Puşcaşii Regelui trebuiau să avanseze spre liniile germane în dimineaţa următoare, având misiunea de a străpunge flancul nordic. Gărzile irlandeze îi vor sprijini din flancul drept, iar velşii vor avansa din stânga.

— Mâine va fi o zi de glorie pentru Puşcaşi, îi asigură colonelul Hamilton. Acum trebuie să vă odihniţi, căci lupta va începe imediat ce se crapă de ziuă.

La întoarcerea în tranşee, Charlie fu surprins să constate că gândul că vor lupta în sfârşit cu adevărat le ridicase oamenilor moralul. Fiecare puşcă fu demontată, curăţată, unsă, verificată şi apoi din nou verificată, fiecare glonte pus cu grijă în încărcător, fiecare pistol Lewis încercat, uns şi reîncercat, apoi oamenii se bărbieriră înainte de a înfrunta inamicul. Prima experienţă a lui Charlie cu un brici fu în apă aproape îngheţată.

Nimeni nu prea poate dormi în noaptea dinaintea unei bătălii, i se spusese lui Charlie, şi mulţi folosiră timpul pentru a scrie lungi scrisori celor dragi de acasă; unii avură chiar curajul de a-şi face testamentul. Charlie îi scrise lui Posh Porky – nu prea ştia de ce – rugând-o să aibă grijă de Sal, Grace şi Kitty, dacă el nu se întorcea. Tommy nu scrise nimănui, şi nu numai pentru că nu ştia să scrie. La miezul nopţii Charlie adună efectele întregii grupe şi le înmână pachet ofiţerului de serviciu.

Baionetele fură ascuţite cu grijă, apoi fixate; inimile băteau tot mai repede cu trecerea minutelor, şi aşteptară în tăcere ordinul de a porni. Senzaţiile lui Charlie pendulau şi ele între teroare şi bucurie, în timp ce-l privea pe căpitanul Trentham, care trecea de la un pluton la altul pentru a le da ultimele informaţii. Charlie înghiţi dintr-o sorbire stropul de rom care se dădea tuturor oamenilor din tranşee înainte de luptă.

Un sublocotenent pe nume Makepeace îşi ocupă locul în spatele tranşeei lui Charlie – încă un ofiţer pe care nu-l mai văzuse niciodată. Arăta ca un şcolar cu obrajii proaspeţi şi i se prezenta lui Charlie ca şi cum ar fi făcut o cunoştinţă întâmplătoare la un cocteil. Îi ceru să-şi adune grupa la un loc cu câţiva metri în spatele liniei, ca

să le poată vorbi. Zece oameni îngheţaţi, morţi de frică, ieşiră din tranşee şi-l ascultară pe tânărul ofiţer într-o tăcere cinică. Ziua fusese aleasă special pentru că meteorologii îi asiguraseră că soarele avea să răsară la cinci şi cincizeci şi trei de minute şi că nu avea să plouă. Meteorologii urmau să aibă dreptate în privinţa soarelui, dar, parcă pentru a le demonstra că erau supuşi greşelii, la patru şi unsprezece minute începu o burniţă sănătoasă.

— O burniţă nemţească, le spuse Charlie camarazilor săi. De fapt, de partea cui e Dumnezeu până la urmă?

Locotenentul Makepeace zâmbi vag. Aşteptau să tragă un foc dintr-un pistol Verey, ca un arbitru care suflă într-un fluier înainte ca ostilităţile să poată începe în mod oficial.

— Şi nu uitaţi, parola e „cârnaţi cu piure”, spuse locotenentul Makepeace. Transmiteţi-o la toată lumea.

La cinci şi cincizeci şi trei, când un soare sângeriu apăru timid la orizont, se auzi un pistol Verey şi Charlie se întoarse să vadă cerul luminat din spatele său.

Locotenentul Makepeace sări din tranşee şi strigă:

— După mine, băieţi.

Charlie se caţără după el şi, strigând cât îl ţineau plămânii – mai mult de frică decât din bravadă – porni la atac spre gardul de sârmă ghimpată.

Locotenentul nu străbătuse nici cincisprezece metri când îl lovi primul glonte, dar reuşi cumva să meargă mai departe până ajunse la gard. Charlie privi cu oroare cum Makepeace cade peste sârma ghimpată şi încă un snop de gloanţe inamice îi ciuruiesc trupul nemişcat. Doi bărbaţi curajoşi îşi schimbară direcţia pentru a-i sări în ajutor, dar niciunul nu ajunse măcar la gard. Charlie se afla la numai un metru în spatele lor şi era gata să atace printr-o spărtură în barieră, când Tommy îl depăşi.

Charlie se întoarse, zâmbi, şi acesta fu ultimul lucru pe care şi-l mai aminti despre bătălia de la Lys.

Două zile mai târziu Charlie se trezi într-un cort sanitar, la vreo trei sute de metri în spatele frontului, şi descoperi o tânără în uniformă bleumarin, cu o cruce regală deasupra inimii, care stătea aplecată deasupra lui. Îi vorbea. Ştia asta pentru că buzele i se mişcau: dar nu putea auzi o vorbă din ceea ce-i spunea. Slavă Domnului, îşi zise Charlie, că sunt în viaţă şi cu siguranţă că acuma o să mă trimită înapoi în Anglia. O dată ce un soldat era declarat surd, era întotdeauna expediat acasă. Regulamentul regelui.

Dar auzul lui Charlie îi reveni complet într-o săptămână şi un surâs îi apăru pentru prima dată pe buze când o văzu pe Grace lângă el, turnându-i o ceaşcă de ceai. I se acordase permisiunea de a se muta în alt cort când auzise că un soldat pe nume Trumper căzuse pe front. Îi spuse fratelui ei că se număra printre cei norocoşi, căci fusese lovit de o mină şi îşi pierduse doar un deget de la picior – nici măcar unul mare, îl tachina ea. El fu dezamăgit de vestea primită, căci pierderea degetului mare însemna şi ea că te puteai întoarce acasă.

— Altfel, doar câteva julituri şi zgârieturi. Nimic grav şi eşti cât se poate de viu. Va trebui să te întorci pe front în câteva zile, adăugă ea trist.

Adormi. Se trezi. Se întrebă dacă Tommy supravieţuise.

— Vreo veste despre soldatul Prescott? întrebă Charlie după ce ofiţerul sanitar îşi termină vizita.

Locotenentul îşi verifică agenda şi se încruntă.

— A fost arestat. Se pare că va trebui să apară în faţa Curţii Marţiale.

— Cum? De ce?

— N-am idee, răspunse tânărul locotenent şi trecu la patul următor.

În ziua următoare Charlie reuşi să mănânce puţin, făcu destul de greu câţiva paşi după două zile şi putu să alerge după o săptămână. Fu trimis înapoi pe front la numai douăzeci şi una de zile de la data când locotenentul Makepeace sărise din tranşee şi strigase: „După mine.”

De îndată ce se întoarse în tranşeele de depresurare, Charlie descoperi curând că doar trei din cei zece oameni din grupa sa supravieţuiseră atacului şi că nu era nici picior de Tommy. Un nou lot de soldaţi sosise din Anglia în dimineaţa aceea şi începuse programul de patru zile da, patru zile nu. Îl tratau pe Charlie de parcă ar fi fost veteran.

Se întorsese de numai câteva ore când veni ordinul conform căruia colonelul Hamilton dorea să-l vadă pe fruntaşul Trumper în dimineaţa următoare la orele unsprezece.

— De ce să vrea ofiţerul comandant să mă vadă? îl întrebă Charlie pe sergentul de serviciu.

— Asta înseamnă de obicei Curtea Marţială sau o decoraţie – şefu’ n-are timp de altceva. Şi nu uita că întotdeauna se lasă cu bucluc, aşa că vezi cum vorbeşti când eşti în prezenţa lui. Ascultă-mă pe mine, are un fitil foarte scurt.

La zece cincizeci şi cinci fix, fruntaşul Trumper stătea tremurând în faţa cortului colonelului, aproape la fel de înspăimântat de ofiţerul comandant ca şi de atac. Câteva minute mai târziu sergentul-major al companiei păşi afară din cort pentru a-l introduce.

— Iei poziţie de drepţi, saluţi şi îţi dai numele, gradul şi numărul, latră sergentul-major Philpott. Şi ţine minte, nu vorbeşti decât dacă ţi se adresează cineva, adăugă el tăios.

Charlie intră în cort şi se opri în faţa biroului colonelului. Salută şi spuse:

— Fruntaş Trumper, 7312087, la raport, domnule.

Era pentru prima dată când îl vedea pe colonel stând pe un scaun şi nu pe un cal.

— Ah, Trumper, spuse colonelul Hamilton ridicându-şi privirea, îmi pare bine că te-ai întors. Sunt încântat de grabnica dumitale însănătoşire.

— Vă mulţumesc, domnule, spuse Charlie văzând abia acum că de fapt numai unul dintre ochii colonelului se mişca.

— Totuşi a fost o problemă cu un soldat din grupa dumitale asupra căreia sper să poţi arunca o oarecare lumină.

— Vă ajut dacă pot, domnule.

— Bun, pentru că se pare, spuse colonelul punându-şi monoclul la ochiul stâng, că Prescott – studie un formular maroniu de pe birou înainte de a continua – da, soldatul Prescott se pare că s-a împuşcat singur în mână pentru a evita să înfrunte inamicul. După raportul căpitanului Trentham, a fost găsit cu o rană provocată de un glonte la mâna dreaptă, zăcând în noroi la numai câţiva metri de tranşeea lui. La suprafaţă, pare un simplu caz de laşitate în faţa inamicului. Cu toate acestea, n-am vrut să ordon constituirea unei Curţi Marţiale înainte de a auzi versiunea dumitale asupra celor întâmplate în dimineaţa aceea. La urma urmei, face parte din grupa dumitale. Aşa că m-am gândit că ai putea avea ceva important de adăugat la raportul căpitanului Trentham.

— Da, domnule, sigur că am, spuse Charlie.

Încercă să se adune şi să-şi amintească detaliile a ceea ce se petrecuse cu aproape o lună în urmă.

— După ce s-a tras cu pistolu' Verey, domnu' locotenent Makepeace a condus atacul şi eu am pornit-o după el urmat de restul grupei. Dom' locotenent a ajuns primul la sârmă, da' a fost lovit imediat de mai multe gloanţe, şi mai erau numa' doi oameni în faţa mea în momentul ăla. I-au sărit curajoşi în ajutor, da' au căzut înainte chiar să ajungă la el. Îndată ce-am ajuns la gard, am zărit o spărtură şi am alergat prin ea, dar l-am văzut pe soldatul Prescott depăşindu-mă şi îndreptându-se spre liniile inamice. Cred că atunci am fost lovit de

mina de teren, care ar fi putut foarte bine să-l doboare şi pe soldatul Prescott.

— Poţi să fii sigur că soldatul Prescott a fost cel care te-a depăşit?

— În focu' bătăliei e greu să-ţi aminteşti fiecare amănunt, domnule, da' n-o să uit niciodată cum m-a depăşit soldatul Prescott.

— De ce? întrebă colonelul.

— Fiind'că e prietenu' meu şi atunci m-a enervat să văd că mi-o ia înainte.

Lui Charlie i se păru că zăreşte un zâmbet slab pe faţa colonelului.

— Ţi-e prieten apropiat Prescott? întrebă colonelul, aţintindu-şi monoclul asupra lui.

— Da, domnule, dar asta nu mi-ar putea afecta judecata şi nimenea n-are dreptu' să sugereze că ar putea.

— Îţi dai seama cu cine vorbeşti? zbieră sergentul-major.

— Da, domnule sergent-major, spuse Charlie. Cu un om interesat să afle adevărul şi, prin urmare, să facă dreptate. Eu nu sunt un tip şcolit, domnule, dar sunt cinstit.

— Fruntaş, ai să te prezinţi… începu sergentul-major.

— Îţi mulţumesc, sergent-major, asta-i tot, spuse colonelul. Şi-ţi mulţumesc şi dumitale, fruntaş Trumper, pentru darea de seamă clară şi concisă. Nu mai am de ce să te deranjez. Te poţi întoarce la plutonul dumitale.

— Vă mulţumesc, domnule, spuse Charlie.

Făcu un pas înapoi, salută, făcu stânga-mprejur şi ieşi din cort.

— Vreţi să mă ocup eu de treaba asta? întrebă sergentul-major.

— Da, răspunse colonelul Hamilton. Avansează-l caporal pe Trumper şi eliberează-l imediat din arest pe soldatul Prescott.

Tommy se întoarse în după-amiaza aceea la plutonul său, cu mâna bandajată.

— Mi-ai salvat viaţa, Charlie.

— N-am făcut decât să spun adevărul.

— Ştiu, şi eu la fel. Diferenţa e că pe tine te-au crezut.

Charlie stătu în noaptea aceea în cortul său, întrebându-se de ce era căpitanul Trentham atât de hotărât să scape de Tommy. Poate cineva să-şi închipuie că are dreptul să trimită pe altcineva la moarte numai pentru că acesta a făcut cândva închisoare?

Mai trecu o lună, timp în care îşi continuară vechile îndeletniciri, până când sosiră noi ordine, potrivit cărora trebuiau să meargă spre sud, până la Marna, şi să se pregătească pentru un contraatac împotriva generalului von Ludendonf. Lui Charlie i se opri inima în loc citind ordinele; ştia că şansele de a supravieţui la două atacuri erau practic necunoscute. Reuşi să-şi petreacă ora rămasă singur cu Grace, care-i spuse că se îndrăgostise de un caporal velş care păşise pe o mină şi îşi pierduse un ochi.

Dragoste la prima vedere, remarcă sarcastic Charlie.

Miercuri, 17 iulie 1918, la miezul nopţii, o tăcere stranie se lăsă peste „pământul nimănui”. Charlie îi lăsă pe cei care puteau dormi şi nu încercă să trezească pe nimeni până la trei dimineaţa. Având acum funcţia de sergent, trebuia să pregătească pentru luptă un pluton de patruzeci de oameni, pluton aflat şi el sub comanda căpitanului Trentham, care nu mai fusese văzut din ziua în care Tommy fusese eliberat.

La trei şi treizeci de minute, un locotenent Harvey li se alătură în spatele tranşeelor, la ora aceea fiind toţi în plină alertă. Reieşi că Harvey sosise pe front în vinerea precedentă.

— E un război nebun, spuse Charlie după ce făcură cunoştinţă.

— A, nu ştiu, zise Harvey detaşat. Eu abia aştept să mă reped în neamţ.

— Nu-i mai ia dracu' pe germani câtă vreme o să tot producem nătărăi ca ăsta, şopti Tommy.

— Apropo, domnule locotenent, care-i parola de data asta? întrebă Charlie.

— A, pardon, era să uit. „Scufiţa Roşie", spuse locotenentul.

Aşteptară cu toţii. La orele patru zero zero îşi fixară baionetele, iar la patru şi douăzeci şi unu de minute pistolul Verey trase o lumină roşie undeva în spatele liniilor şi văzduhul se umplu de şuierături.

— Pe ei, strigă locotenentul Harvey.

Trase un foc în aer şi porni la atac de parcă ar fi urmărit o vulpe rătăcită. Din nou Charlie sări din tranşee, la doar câţiva metri în urmă. Restul plutonului îl urmă, împotmolindu-se prin noroi, peste câmpul deschis pe care nu se mai afla niciun copac care să-i protejeze. La stânga, Charlie văzu un alt pluton, ceva mai în faţă. Silueta inconfundabilă a imaculatului căpitan Trentham încheia plutonul. Dar locotenentul Harvey era acela care conducea atacul, sărind peste gardul de sârmă ghimpată, în „pământul nimănui". Asta-i dădea lui Charlie o încredere ciudată în faptul că s-ar putea supravieţui unei prostii atât de mari. Harvey mergea tot mai departe, de parcă ar fi fost cumva indestructibil ori fermecat. Charlie se aştepta să-l vadă căzând la flecar pas pe care-l făcea, privindu-l cum se comporta de parcă sârmă ghimpată a nemţilor n-ar fi fost altceva decât un gard într-o cursă atletică, alergând apoi spre tranşeele inamice de parcă ar fi fost linia de sosire într-o cursă la colegiul unde învăţa. Locotenentul ajunsese la vreo douăzeci de metri de panglică, dar aici fu în sfârşit doborât la pământ de o grindină de gloanţe. Charlie se trezi acum în frunte şi începu să tragă în nemţi îndată ce vreunul scotea capul din adăposturi.

Nu auzise de nimeni care să fi ajuns efectiv până la tranşeele nemţilor, aşa încât nu era sigur ce se presupunea că ar trebui să facă mai departe, şi, cu toată instrucţia, încă îi mai era greu să tragă în timp ce alerga. Când patru nemţi şi puştile lor apărură în acelaşi moment, ştiu că nu avea să afle niciodată. Trase direct în primul, care căzu înapoi în tranşee, dar nu putu decât să-i privească pe ceilalţi trei ochind. Deveni deodată conştient de o ploaie de împuşcături care veneau din spatele său şi toate cele trei trupuri căzură pe spate ca nişte raţe de tablă la un poligon de tir. Înţelese atunci că probabil câştigătorul Premiului Regelui era încă în picioare.

Deodată, se trezi în tranşeele inamice, privind în jos în ochii unui tânăr german, un puşti înfricoşat, mai tânăr chiar decât el. Ezită doar o clipă, apoi îşi înfipse baioneta direct în gura neamţului. Trase lama afară şi o înfipse din nou de data asta în inima băiatului, apoi o luă iar la fugă. Trei dintre oamenii lui erau acum în faţa sa, urmărind un inamic care se retrăgea. În momentul acela Charlie îl zări pe Tommy la dreapta lui, gonind după doi nemţi pe un deal. Dispăru printre copaci şi Charlie auzi clar o singură împuşcătură undeva, peste zgomotul luptei. Se întoarse şi o porni repede spre pădure pentru a-şi salva prietenul, dar găsi un german căzut la pământ şi pe Tommy încă alergând pe deal. Un Charlie cu răsuflarea tăiată reuşi să-l ajungă din urmă când se opri în sfârşit, în spatele unui copac.

— Ai fost al naibii de grozav, Tommy, spuse Charlie aruncându-se la pământ lângă el.

— Nici pe jumate-aşa de bun ca ofiţeru' ăla, cum îl cheamă?

— 'Arvey, locotenentul 'Arvey.

— Pân' la urmă am fost salvaţi amândoi de pistolu' lui, spuse Tommy, agitând arma. Ceea ce nu se poate spune despre ticălosu' ăla de Trentham.

— Ce vrei să spui? întrebă Charlie.

— A băgat spaima-n tranşeele germane, nu? A spălat putina-n pădure. Doi nemţi l-au văzut pe laş şi s-au luat după el, aşa că i-am urmărit. Pe unu' l-am terminat.

— Şi unde-i Trentham acuma?

— Undeva pe-acolo, pe sus, spuse Tommy, arătând cu capul spre deal. Probabil se-ascunde de neamţu' care precis a mai rămas.

Charlie privi în zare.

— Şi-acu' ce facem, caporale?

— Trebuie să ne ducem după neamţu' ăla şi să-l omorâm până nu-l ajunge pe căpitan.

— De ce să nu mergem mai bine-acas' şi să sperăm că-l găseşte el pe căpitan înaintea mea? spuse Tommy.

Dar Charlie era deja în picioare, mergând în sus pe deal.

Încetul cu încetul urcară panta, folosind copacii pentru a se proteja, privind şi ascultând, până când ajunseră în vârf, pe teren deschis.

— Nici urmă de vreunul din ei, şopti Charlie.

— De acord. Aşa că mai bine ne-am întoarce în spatele liniilor noastre, că dacă ne prind nemţii, nu po' să cred c-or să ne invite la un ceai cu fursecuri.

Charlie se uită în jur. În faţa lor se afla o bisericuţă la fel ca multe altele pe lângă care trecuseră în timpul lungului marş de la Étaples până pe front.

— Poate-i mai bine să controlăm biserica-ntâi, spuse el, în timp ce Tommy reîncărca pistolul locotenentului Harvey. Dar să nu riscăm inutil.

— Ce dracu' crezi c-am făcut în ultima oră? întrebă Tommy.

Centimetru cu centimetru, pas cu pas, traversară târâş terenul deschis până ajunseră la uşa sacristiei. Charlie o împinse uşor, aşteptându-se la o ploaie de gloanţe, dar cel mai puternic sunet pe care-l auziră fu scârţâitul balamalelor. O dată intrat, Charlie îşi făcu cruce aşa cum făcea întotdeauna

bunicul său când intra în biserica St. Mary's and St. Michael's de pe Jubilee Street. Tommy îşi aprinse o ţigară.

Charlie rămase cu ochii în patru, începând să studieze construcţia micii biserici. Îşi pierduse deja jumătate din acoperiş, graţie unui obuz german sau englezesc, în timp ce naosul şi porticul rămăseseră intacte.

Charlie fu fermecat de modelul mozaicului care acoperea pereţii interiori, pătrăţele mărunte care alcătuiau portrete în mărime naturală. Se mişcă încet, de jur împrejur, privindu-i pe cei şapte apostoli care supravieţuiseră până acum acestui război fără Dumnezeu.

Când ajunse la altar, căzu în genunchi şi îşi plecă fruntea, răsărindu-i în minte imaginea părintelui O'Malley. Atunci trecu un glonte pe lângă el, lovi crucea de aramă şi doborî la pământ crucifixul făcându-l ţăndări. Charlie abia se adăposti în spatele altarului, că se şi auzi o a doua împuşcătură. Privi după colţul altarului şi văzu un ofiţer german care fusese lovit în tâmplă căzând dintr-o ladă de lemn, pe după draperii, pe podeaua de piatră. Probabil murise pe loc.

— Sper numa' că a avut timp să facă o spovedanie completă, spuse Tommy.

Charlie se târî afară de după altar.

— Pentru 'mnezeu, stai locului, nătărăule, că mai e cineva în biserică şi am senzaţia ciudată că nu-i doar Atotputernicu'.

Auziră amândoi o mişcare în amvonul de deasupra lor şi Charlie se retrase repede în spatele altarului.

— Sunt doar eu, spuse o voce pe care o recunoscură imediat.

— Care eu? spuse Tommy, încercând să nu râdă.

— Căpitanul Trentham. Aşa că orice-aţi face, nu trageţi.

— Atunci arată-te şi vino jos cu mâinile deasupra capului, să fim siguri că eşti cine spui că

eşti, spuse Tommy, savurând fiecare clipă de jenă a torţionarului său.

Trentham se ridică încet în amvon şi începu să coboare treptele de piatră cu mâinile ridicate mult deasupra capului. Veni pe lângă naos până la crucea căzută care zăcea acum în faţa altarului, apoi păşi peste ofiţerul german şi merse în continuare până ajunse faţă-n faţă cu Tommy, care încă mai ţinea un pistol aţintit direct spre inima lui.

— Scuzaţi, domnule, spuse Tommy lăsând în jos pistolul. Trebuia să m-asigur că nu eraţi un neamţ.

— Care vorbeşte engleza britanică, spuse Trentham sarcastic.

— Ne-aţi prevenit să nu ne lăsăm păcăliţi de asta într-una din prelegerile dumneavoastră, spuse Tommy.

— Ţine-ţi gura, Prescott. Şi cum ai pus mâna pe un pistol de ofiţer?

— A fost al locotenentului 'Arvey, interveni Charlie, care l-a lăsat să cadă când…

— Aţi şters-o dumneavoastră în pădure, spuse Tommy, neslăbindu-l din ochi pe Trentham.

— Urmăream doi nemţi care încercau să fugă.

— Mie mi s-a părut că era invers, spuse Tommy. Şi când ne întoarcem, am de gând să spun asta oricui o vrea să m-asculte.

— Va fi cuvântul tău împotriva cuvântului meu, spuse Trentham. În orice caz, amândoi nemţii sunt morţi.

— Doar datorită mie, şi încercaţi să nu uitaţi că şi caporalul aici de faţă a fost martor la tot ce s-a întâmplat.

— Atunci ştii că versiunea mea asupra evenimentelor este cea exactă, spuse Trentham întorcându-se pentru a-l privi pe Charlie în ochi.

— Tot ce ştiu e că ar trebui să fim în turla aia de sus, stabilind cum să ne întoarcem în liniile noastre şi nu să pierdem timpul certându-ne aicea.

Căpitanul dădu din cap aprobator, se întoarse, alergă până în spatele bisericii şi urcă treptele de

piatră spre siguranţa oferită de turlă. Charlie îl urmă repede. Luară poziţii de supraveghere la capetele opuse ale acoperişului şi, cu toate că Charlie mai auzea încă zgomotul luptei, nu-şi putu da seama cine era în avantaj de cealaltă parte a pădurii.

— Unde-i Prescott? întrebă Trentham după câteva minute.

— Nu ştiu, domnule căpitan, spuse Charlie. Am crezut că e în spatele meu.

Mai trecură minute întregi până când Tommy, cu coiful ascuţit al neamţului, se ivi în capul scării de piatră.

— Unde-ai fost? întrebă Trentham bănuitor.

— Am cercetat locu' de sus până jos sperând să dau peste ceva de mâncare, da' n-am putut să găsesc nici măcar nişte vin de împărtăşanie.

— Ia poziţie aici, spuse căpitanul arătând spre o arcadă ce nu fusese încă acoperită, şi stai de veghe. Rămânem până se-ntunecă de tot. Până atunci o să fac un plan ca să ne putem întoarce în spatele liniilor noastre.

Cei trei stătură cu ochii aţintiţi asupra peisajului francez în vreme ce lumina deveni mai întâi difuză, apoi cenuşie şi, în cele din urmă, se întunecă de tot.

— N-ar trebui să ne pregătim de plecare, domnule căpitan? întrebă Charlie după mai bine de o oră de stat în beznă.

— O să plecăm când voi fi gata, spuse Trentham, nu înainte.

— Am înţeles, spuse Charlie şi se aşeză tremurând, continuând să privească în întuneric încă patruzeci de minute.

— Bun, urmaţi-mă, spuse Trentham dintr-o dată.

Se ridică şi-i conduse pe treptele de piatră oprindu-se la intrarea în sacristie. Deschise încet uşa. Zgomotul balamalelor i se păru lui Charlie ca golirea ţevii unui tun. Toţi trei îşi aţintiră privirile

în întuneric şi Charlie se întrebă dacă mai era vreun german pe-acolo, cu piedica puştii trasă, aşteptând. Căpitanul îşi studie busola.

— Trebuie să ajungem mai întâi la adăpostul copacilor acelora de pe creastă, şopti Trentham. Apoi voi stabili un traseu pentru a ajunge în spatele liniilor.

Când ochii i se obişnuiră cu întunericul, Charlie începu să studieze luna şi, ceea ce era mai important, mişcarea norilor.

— Până la copacii ăia e teren deschis, continuă căpitanul, aşa că nu putem risca traversând până nu intră luna în nori. Atunci vom străbate fiecare separat distanţa până la creastă. Aşadar, Prescott, când dau ordin, porneşti primul.

— Eu? spuse Tommy.

— Da, tu, Prescott. Apoi va urma caporalul Trumper, îndată ce tu ajungi la copaci.

— Şi presupun că dumneavoastră o să-ncheiaţi plutonul, dacă noi avem destul noroc să supravieţuim? spuse Tommy.

— Nu-mi contesta ordinele, spuse Trentham. Sau de data asta chiar vei ajunge în faţa Curţii Marţiale şi vei sfârşi în închisoarea pentru care ai fost sortit de la bun început.

— Nu fără un martor, spuse Tommy. Atâta pricep şi io din regulamentul regelui.

— Taci din gură, Tommy, spuse Charlie.

Aşteptară cu toţii în tăcere în spatele uşii sacristiei până când o umbră mare acoperi încet poteca şi înconjură biserica, pe toată distanţa până la copaci.

— Du-te! spuse căpitanul, bătându-l pe umăr pe Prescott.

Tommy ţâşni ca un ogar asmuţit asupra vânatului şi ceilalţi doi îl urmăriră cum fugea cât îl ţineau picioarele peste câmp, până ajunse, douăzeci de secunde mai târziu, la adăpostul copacilor.

Aceeaşi mână îl bătu pe umăr pe Charlie o clipă mai târziu, iar acesta o luă la fugă, mai repede decât alergase vreodată în viaţa lui, în ciuda faptului că trebuia să-şi care puşca într-o mână şi raniţa în spate. Zâmbetul nu-i reapăru pe faţă până nu ajunse lângă Tommy.

Se întoarseră amândoi să privească în direcţia căpitanului.

— Ce dracu' o fi aşteptând? spuse Charlie.

— Să vadă dacă mai suntem în viaţă, aş zice eu, spuse Tommy în vreme ce luna apărea din nou.

Aşteptară fără a mai spune nimic până când globul strălucitor dispăru din nou după un nor şi în sfârşit căpitanul veni mâncând pământul spre ei.

Se opri alături, se sprijini de un copac şi se odihni până-şi recapătă suflul.

— Bun, şopti el în cele din urmă, vom coborî încet prin pădure, oprindu-ne la fiecare câţiva metri cu urechea la pândă, adăpostindu-ne după copaci. Ţineţi minte, nu mişcaţi nici măcar un muşchi dacă luna e afară din nori şi nu vorbiţi decât dacă vă întreb eu ceva.

Cei trei începură să se furişeze încet pe deal în jos, din copac în copac, dar nu mai mult de câţiva metri o dată. Charlie habar n-avusese că poate fi atât de sensibil la cel mai mic sunet nefamiliar. Le luă mai mult de o oră să ajungă în vale, unde se opriră. În faţa lor nu se zărea decât un întins câmp deschis.

— „Pământul nimănui", şopti Trentham. Asta înseamnă că restul timpului va trebui să ni-l petrecem pe burtă.

Se aruncă imediat în noroi.

— Eu conduc, spuse el. Trumper, tu vii după mine, iar Prescott va încheia plutonul.

— Ei, asta demonstrează cel puţin că ştie-ncotro merge, şopti Tommy. Fiin'că tre' să se fi lămurit exact de unde-o să vie gloanţele şi cam pe cine-o să-l lovească primu'.

Încet, centimetru cu centimetru, cei trei străbătură distanţa de aproape un kilometru peste „pământul nimănui”, spre linia de front a aliaţilor, înfundându-şi feţele în noroi de câte ori luna apărea de după paravanul ei nedemn de încredere.

Charlie îl putea vedea mereu pe Trentham în faţa lui, dar Tommy era atât de tăcut, încât din când în când trebuia să se uite în spate pentru a se asigura că prietenul său mai era încă acolo. Un rânjet care dezvelea nişte dinţi albi şi strălucitori era singura răsplată pe care-o căpăta.

În prima oră, cei trei abia acoperiră o sută de metri. Charlie şi-ar fi dorit o noapte mai înnorată. Gloanţe răzleţe le treceau pe deasupra capetelor, obligându-i să rămână lipiţi de pământ. Charlie se trezea mereu scuipând noroi şi o dată chiar se nimeri faţă în faţă cu un neamţ care nu putea clipi.

Încă un centimetru, încă un pas, încă un metru – se târau prin noroiul rece şi umed traversând un teren al nimănui. Deodată, Charlie auzi un ţipăt ascuţit în spatele său. Se întoarse furios pentru a-l dojeni pe Tommy, dar zări un şobolan cam de mărimea unui iepure zăcând între picioarele lui. Tommy îi înfipsese baioneta drept în stomac.

— Cred că te dorea, caporale. Nu se poate să fi fost pentru sex, dacă e s-o credem pe Rose, aşa că probabil te dorea ca cină.

Charlie îşi acoperi gura cu mâinile de teamă că germanii l-ar putea auzi râzând.

Luna ieşi de după un nor şi din nou lumină câmpul deschis. Din nou cei trei se afundară în noroi şi aşteptară până când un alt nor trecător le permise să mai avanseze câţiva metri. Mai trecură două ore până ajunseră în perimetrul împrejmuit cu sârmă ghimpată, ridicată pentru a-i împiedica pe nemţi să treacă dincolo.

O dată ajunşi la spinoasa barieră, Trentham îşi schimbă direcţia şi începu să se târască de-a lungul părţii germane a gardului, căutând o spărtură care să-i conducă la adăpost. Mai avură de traversat

optzeci de metri – lui Charlie i se păru un kilometru – până când căpitanul găsi în sfârşit un spaţiu strâmt prin care reuşi să se strecoare. Doar cincizeci de metri îi mai despărţeau acum de adăpostul oferit de liniile lor.

Charlie fu surprins să-l vadă pe căpitan rămânând în urmă, chiar permiţându-i să-l depăşească.

— La naiba, spuse Charlie abia răsuflând, când luna îşi făcu din nou intrarea în scenă şi-i lăsă zăcând nemişcaţi la numai o aruncătură de băţ de adăpost.

Când lumina păli din nou, încet, iarăşi câte un centimetru, Charlie continuă să înainteze ca un crab, temându-se acum mai mult de un glonte răzleţ din partea alor lui decât dinspre duşman. În cele din urmă auzi glasuri, glasuri englezeşti. Nu crezuse că va apuca ziua în care-i va creşte inima la vederea acelor tranşee.

— Am reuşit, strigă Tommy, cu o voce care ar fi putut fi auzită până şi de nemţi.

Din nou Charlie îşi îngropă faţa în noroi.

— Cine-i acolo? se auzi ca replică.

Charlie putu auzi cum se ridicau piedicile puştilor prin tranşee, băieţii somnoroşi dezmeticindu-se brusc.

— Căpitan Trentham, caporal Trumper şi soldat Prescott, din regimentul Puşcaşii Regelui, strigă Charlie cu glas ferm.

— Parola? ceru vocea.

— O, Doamne, care-i pa…?

— Scufiţa Roşie, răcni Trentham din spatele lor.

— Înaintaţi pentru a fi recunoscuţi.

— Întâi Prescott, spuse Trentham, şi Tommy se ridică în genunchi şi începu să se târască încet spre propriile-i tranşee.

Charlie auzi zgomotul unui glonte din spatele său şi o clipă mai târziu privi cu oroare cum Tommy se prăbuşeşte pe burtă şi rămâne nemişcat în noroi.

Charlie privi repede în spate, prin semiîntuneric, spre Trentham, care spuse:

— Nemţălăi nenorociţi. Rămâi la pământ, că ţi s-ar putea întâmpla şi ţie la fel.

Charlie ignoră ordinul şi se târî repede înainte până ajunse la trupul flasc al prietenului său. Îşi trecu un braţ pe după umerii lui Tommy.

— Mai sunt doar douăzeci de metri, îi spuse. Om rănit, spuse Charlie într-o şoaptă puternică, privind spre tranşee.

— Prescott, nu te mişca până nu intră luna-n nori, ordonă Trentham din spatele lor.

— Cum te simţi, amice? întrebă Charlie încercând să distingă expresia de pe faţa prietenului său.

— Mi-a fost şi mai bine, ca să spun drept, spuse Tommy.

— Voi doi, linişte, spuse Trentham.

— Apropo, ăsta n-a fost glonţ nemţesc, horcăi Tommy în timp ce o şuviţă de sânge începu să-i curgă din gură. Aşa că ai grijă, pune mâna pe ticălos dacă eu n-o să mă mai pot ocupa de asta.

— O să te faci bine, spuse Charlie. Nimeni şi nimic nu-l poate ucide pe Tommy Prescott.

Când un nor mare şi negru acoperi luna, un grup de bărbaţi, printre care şi doi infirmieri cărând o targa, săriră din tranşee şi alergară spre ei. Lăsară targa lângă Tommy şi îl traseră pe pânză, apoi se întoarseră în fugă în tranşee. Din nou o grindină de gloanţe zbură dinspre liniile germane.

O dată ajunşi în adăposturi, infirmierii aruncară targa fără nicio ceremonie pe pământ. Charlie strigă la ei:

— Duceţi-l la spitalul de campanie – repede, pentru Dumnezeu, repede.

— Nu prea are rost, caporale, spuse infirmierul. E mort.

CAPITOLUL 5

— Cartierul general îţi aşteaptă încă raportul, Trumper.

— Ştiu, sergent, ştiu.

— Probleme, băiete? întrebă sergentul, Charlie recunoscând în asta un mesaj codificat pentru: „Ştii să scrii?”

— Nicio problemă, sergent.

În următoarea oră îşi puse încet gândurile pe hârtie, apoi transcrise darea de seamă simplă asupra celor petrecute la 18 iulie 1918, în timpul celei de-a doua lupte de pe Marna.

Charlie îşi citi şi reciti banala ofrandă, conştient că deşi ridicase în slăvi curajul lui Tommy în timpul luptei, nu făcuse nicio menţiune despre fuga lui Trentham din faţa inamicului. Adevărul adevărat era că el nu fusese martor la ceea ce se întâmplase în spatele său. Putea foarte bine să-şi fi format o părere, dar ştia că aceasta n-ar fi rezistat unui interogatoriu încrucişat mai târziu. Cât despre moartea lui Tommy, ce dovadă avea că un glonte răzleţ printre atât de multe venise din pistolul căpitanului Trentham? Chiar dacă Tommy avusese dreptate în ambele privinţe şi Charlie ar da glas acestor opinii, n-ar fi fost decât cuvântul său împotriva aceluia al unui ofiţer şi gentleman.

Singurul lucru pe care-l putea face era să aibă grijă ca de sub pana lui să nu iasă vreo laudă la adresa căpitanului Trentham pentru ceea ce se întâmplase în ziua aceea pe câmpul de luptă. Simţindu-se ca un trădător, Charlie îşi mâzgăli semnătura în partea de jos a celei de-a doua pagini, apoi îi predă raportul ofiţerului de serviciu.

Mai târziu, în după-amiaza aceea, sergentul îi acordă o permisie de o oră pentru a săpa mormântul în care avea să fie îngropat soldatul Prescott. Îngenunchind la capul acestuia, îi

blestemă pe toţi oamenii din ambele tabere care ar fi putut fi responsabili de un război ca acesta.

Charlie îl ascultă pe preot intonând cuvintele „Din ţărână te-ai întrupat şi în ţărână te vei întoarce”, apoi goarna mai cântă o singură dată. Cei însărcinaţi cu înmormântarea făcură un pas la dreapta şi începură să sape mormântul altui soldat cunoscut. O sută de mii de oameni şi-au jertfit viaţa pe Marna. Charlie nu mai putea accepta că vreo victorie merita un asemenea preţ.

Şezu cu picioarele încrucişate lângă mormânt, nepăsător la trecerea timpului, cioplind cu baioneta o cruce. În cele din urmă se ridică şi o înfipse la capul movilei. În centrul crucii gravase cuvintele: „Soldat Tommy Prescott”.

O lună neutră se întoarse în noaptea aceea să strălucească deasupra a o mie de morminte proaspăt săpate, iar Charlie jură în faţa oricărui Dumnezeu care-ar fi vrut să asculte că nu-i va uita pe tatăl său ori pe Tommy ori, că veni vorba, pe căpitanul Trentham.

Adormi alături de camarazii lui. Deşteptarea îl făcu să sară în picioare la prima rază de lumină şi, după o ultimă privire asupra mormântului lui Tommy, se întoarse la plutonul său, unde fu informat că la orele nouă zero zero colonelul regimentului avea să se adreseze soldaţilor.

O oră mai târziu stătea în poziţie de drepţi într-un careu descompletat, format doar de cei care supravieţuiseră luptei. Colonelul Hamilton le spuse oamenilor săi că primul-ministru descrisese cea de-a doua bătălie de pe Marna drept cea mai mare victorie din istoria războiului. Charlie nu se simţi în stare să-şi unească glasul cu cel al camarazilor săi, care aclamau.

— A fost o zi de mândrie şi onoare pentru Puşcaşii Regelui, continuă colonelul, cu monoclul încă bine fixat la locul lui. Regimentul a câştigat o Cruce Victoria, şase Cruci Militare şi nouă Medalii Militare în această bătălie.

Charlie rămase indiferent în timp ce fu anunţat fiecare om decorat, până când auzi numele locotenentului Arthur Harvey, care, le spuse colonelul, condusese un atac al plutonului numărul 11 până la tranşeele germane, permiţându-le astfel celor de după el să meargă mai departe şi să spargă apărarea duşmană. Pentru aceasta i se acorda post-mortem Crucea Militară.

O clipă mai târziu Charlie îl auzi pe colonel pronunţând numele căpitanului Guy Trentham. Acest brav ofiţer, povesti el regimentului, fără să-i pese de primejdie, a continuat atacul după căderea locotenentului Harvey, omorând mai mulţi soldaţi germani înainte de a ajunge la adăposturile lor, unde a nimicit de unul singur o întreagă unitate inamică. Traversând liniile inamice, a pornit în urmărirea a doi nemţi într-o pădure din apropiere. A reuşit să-i omoare pe ambii soldaţi inamici şi apoi să salveze doi puşcaşi din mâinile germanilor. I-a condus apoi în siguranţă înapoi, la adăpostul tranşeelor aliaţilor. Pentru acest suprem act de curaj, căpitanului Trentham i se acorda, de asemenea, Crucea Militară.

Trentham făcu un pas înainte şi soldaţii aclamară în timp ce colonelul scoase o cruce de argint dintr-o casetă de piele şi i-o prinse pe piept.

Un sergent-major, trei sergenţi, doi caporali şi patru soldaţi mai fură citaţi, fiecăruia rostindu-i-se numele şi pomenindu-i-se actele de eroism. Dar numai unul dintre ei ieşi dintre rânduri pentru a-şi primi medalia.

— Printre aceia care nu pot fi astăzi cu noi, continuă colonelul este un tânăr care l-a urmat pe locotenentul Harvey în tranşeele inamice şi apoi a ucis patru sau cinci soldaţi germani, mai târziu înjunghiind şi împuşcând un altul şi, în cele din urmă, ucigând un ofiţer german înainte de a fi el însuşi ucis în mod tragic de un glonte răzleţ pe când se afla la numai câţiva metri de adăpostul propriilor tranşee.

Din nou, adunarea aclamă.

Câteva momente mai târziu ceremonia fu încheiată şi, pe când ceilalţi se întorceau la corturile lor, Charlie merse încet în spatele liniilor până ajunse la întinsul teren presărat cu morminte.

Îngenunche lângă o movilă familiară şi, după o clipă de ezitare, smulse crucea pe care o aşezase la capul mormântului.

Charlie îşi desprinse un cuţit de la centură şi, alături de numele „Tommy Prescott", gravă literele „MM".

Două săptămâni mai târziu o mie de oameni, cu o mie de picioare, o mie de braţe şi o mie de ochi la un loc, primiră ordin să plece acasă. Sergentul Charles Trumper, puşcaş al regelui, fu însărcinat să-i însoţească, poate pentru că nu se mai auzise de nimeni care să fi supravieţuit după trei atacuri asupra liniilor inamice.

Veselia şi încântarea lor că mai erau încă în viaţă nu făceau decât să-i accentueze lui Charlie sentimentul de vinovăţie. La urma urmelor, el pierduse doar un deget de la picior. Pe drumul de întoarcere pe uscat, pe mare şi iar pe uscat, îi ajută pe oameni să se îmbrace, să se spele, să mănânce ori să meargă fără a se plânge sau a protesta vreodată.

La Dover fură întâmpinaţi pe chei de aclamaţiile mulţimii care ura bun sosit eroilor săi. Fuseseră pregătite trenuri pentru a-i transporta în toate colţurile ţării, astfel încât tot restul vieţii să-şi poată aminti câteva momente de onoare, de glorie chiar, dar nu şi pentru Charlie. Documentele sale conţineau doar ordinul de a călători mai departe până la Edinburgh, unde avea să ajute la instruirea următorului grup de recruţi care aveau să le ia locul pe frontul de vest.

La 11 noiembrie 1918, la ora unsprezece, ostilităţile încetară şi o mulţime recunoscătoare stătu în picioare, tăcută, timp de trei minute, în

timp ce într-un vagon de cale ferată, în pădurea Compiègne, se semna Armistiţiul. Când Charlie află vestea victoriei, tocmai instruia nişte proaspeţi recruţi pe un poligon de trageri din Edinburgh. Unii dintre ei nu-şi putură ascunde dezamăgirea că fuseseră privaţi de şansa de a înfrunta inamicul.

Războiul se sfârşise şi Imperiul câştigase – cel puţin aşa prezentau politicienii rezultatul meciului dintre Marea Britanie şi Germania.

„Peste nouă milioane de bărbaţi au murit pentru ţara lor, unii înainte chiar de a termina de crescut", scria Charlie într-o scrisoare către sora lui, Sal. „Ce are de arătat fiecare parte printr-un asemenea măcel?"

Sal îi răspunse pentru a-i împărtăşi cât de recunoscătoare era că el rămăsese în viaţă şi în continuare îl anunţa că se logodise cu un pilot din Canada. „Vrem să ne căsătorim în următoarele câteva săptămâni şi să mergem să locuim cu părinţii lui, la Toronto. Data viitoare când vei primi o scrisoare de la mine, va fi de la celălalt capăt ăl lumii.

Grace e încă în Franţa, dar speră să se întoarcă la Spitalul Londrei în cursul anului viitor. A fost făcută şefă de salon. Probabil ştii că acel caporal velş al ei a făcut pneumonie. A murit la câteva zile după declararea păcii.

Kitty a dispărut de pe suprafaţa pământului şi apoi, din senin, a reapărut în Whitechapel cu un bărbat într-un automobil; niciunul nu părea să-i aparţină, dar arăta foarte mulţumită de viaţă."

Charlie nu putu înţelege P.S.-ul surorii sale: „Unde vei locui când te vei întoarce în East End?"

Sergentul Charlie Trumper fu eliberat din serviciul activ la 20 februarie 1919, printre primii; avea şi el, în sfârşit, un folos de pe urma degetului lipsă. Îşi împachetă uniforma, puse boneta deasupra, cizmele alături, merse în pas de marş pe

terenul de instrucţie şi i le înmână ofiţerului de intendenţă.

— Abia te-am recunoscut, sergent, în costumul ăsta vechi şi cu şapcă. Nu-ţi mai sunt bune, nu? Probabil că ai crescut cât ai fost la Puşcaşi.

Charlie privi în jos şi cercetă lungimea pantalonilor săi: atârnau acum cu mai bine de doi centimetri deasupra marginilor ghetelor.

— Probabil că am crescut cât am fost la Puşcaşi, repetă el, cântărind cuvintele.

— Pariez că familia ta o să se bucure să te vadă întors la viaţa de civil.

— Ce-a mai rămas din ea, spuse Charlie întorcându-se să plece.

Sarcina lui finală era să se prezinte la casierie pentru a-şi primi ultima soldă şi foaia de drum, înainte de a renunţa la şilingul regelui.

— Trumper, ofiţerul comandant doreşte să-ţi vorbească, spuse sergentul-major după ce Charlie termină ceea ce presupusese că era ultima lui îndatorire.

Locotenentul Makepeace şi locotenentul Harvey aveau să fie întotdeauna ofiţerii lui comandanţi, se gândi Charlie în timp ce traversa din nou terenul de instrucţie în direcţia birourilor companiei. Un tinerel proaspăt la faţă, care nu făcuse cunoştinţă cu inamicul aşa cum se cuvine, avea acum îndrăzneala să încerce să le ia locul.

Charlie era gata să-l salute pe locotenent, când îşi aminti că nu mai era în uniformă, aşa că doar îşi scoase şapca.

— Aţi vrut să mă vedeţi, domnule?

— Da, Trumper, o chestiune personală.

Tânărul ofiţer puse mâna pe o cutie maro de pe biroul său. Charlie nu putea vedea bine ce se afla înăuntru.

— Se pare că prietenul dumitale, soldatul Prescott, a făcut un testament prin care-ţi lasă totul.

Charlie nu reuşi să-şi ascundă surpriza, în timp ce locotenentul împingea cutia peste masă.

— Vrei să fii atât de bun să verifici conţinutul şi apoi să semnezi pentru el?

Din nou îi fu aşezat în faţă un formular maroniu. Deasupra numelui tipărit al soldatului Tommy Prescott era un paragraf scris mare de o mână sigură. Un „X" era mâzgălit dedesubt, iar ca martor semna sergentul-major Philpott.

Charlie începu să scoată obiectele din cutie unul câte unul. Muzicuţa lui Tommy, ruginită şi aproape descompusă, şapte lire, unsprezece şilingi şi şase pence soldă plătită retroactiv, apoi cascheta unui ofiţer german. Charlie scoase apoi o cutiuţă din piele şi deschizându-i capacul descoperi Medalia Militară a lui Tommy şi cuvintele simple: „Pentru curaj pe câmpul de luptă" tipărite pe spatele ei. Scoase medalia şi o ţinu în palmă.

— Trebuie să fi fost un tip teribil de curajos, Prescott ăsta, spuse locotenentul. Sarea pământului şi toate celelalte.

— Şi toate celelalte, fu de acord Charlie.

— Era şi religios?

— Nu, nu po' să zic că era, spuse Charlie îngăduindu-şi un zâmbet. De ce întrebaţi?

— Tabloul, spuse locotenentul, arătând în cutie.

Charlie se aplecă şi privi, fără a-i veni să creadă, o pictură reprezentând Fecioara cu Pruncul. Era un pătrat cu latura de aproximativ douăzeci de centimetri, cu ramă de tec negru. Scoase portretul, ţinându-l în mâini.

Privi îndelung nuanţele intense de roşu, purpuriu şi albastru care dominau centrul picturii, sigur că mai văzuse undeva imaginea aceea. Trecură momente lungi până puse mica pictură la loc în cutie, împreună cu celelalte lucruri ale lui Tommy.

Charlie îşi puse din nou şapca şi se întoarse să plece, cu cutia sub braţ, cu un pachet învelit în

hârtie maro sub celălalt şi cu un bilet pentru Londra în buzunarul de la piept.

Ieşind din garnizoană şi îndreptându-se spre gară – se întrebă cât avea să mai treacă până când va putea să păşească normal – când ajunse la camera de gardă se opri şi se întoarse să arunce o ultimă privire asupra terenului de instrucţie. Un lot de recruţi proaspeţi mărşăluia încolo şi-ncoace cu un nou instructor care părea tot atât de hotărât ca şi răposatul sergent-major Philpott să facă tot ce-i stătea în puteri pentru a nu permite zăpezii să se aşeze.

Charlie întoarse spatele terenului de instrucţie şi îşi începu călătoria spre Londra. Avea nouăsprezece ani şi tocmai se calificase pentru a primi şilingul regelui; dar acum era cu câţiva centimetri mai înalt şi fusese chiar cât pe ce să-şi piardă virginitatea.

Îşi adusese obolul şi cel puţin se simţea în stare să fie de acord cu primul-ministru asupra unei chestiuni. Cu siguranţă că participase la război pentru a pune capăt tuturor războaielor.

Vagonul de dormit din Edinburgh era plin de bărbaţi în uniformă ce-l priveau pe Charlie, îmbrăcat în civil, cu suspiciune, ca pe unul ce încă nu-şi servise ţara sau, mai rău, refuza să o facă.

— O să-l ia în armata destul de curând, îi spuse un caporal camaradului său într-o şoaptă puternică, de la celălalt capăt al vagonului.

Charlie zâmbi, dar nu comentă.

Dormi cu intermitenţe, amuzat la gândul că îi fusese mai uşor să doarmă într-o tranşee jilavă şi noroioasă, în tovărăşia şobolanilor şi a gândacilor. Până când trenul trase în gara King’s Cross, în dimineaţa următoare la ora şapte, se alesese cu gâtul înţepenit şi cu o durere de spate. Se întinse, apoi îşi luă pachetul mare învelit în hârtie şi lucrurile lui Tommy.

În gară îşi cumpără un sandviş şi o ceaşcă de ceai. Fu surprins când fata îi ceru trei pence.

— Două pence pentru cei care-s în uniformă, i se spuse cu un nedisimulat dispreţ.

Charlie puse jos ceaiul şi părăsi gara fără o vorbă.

Drumurile erau aglomerate şi mai agitate decât îşi amintea el, dar reuşi să sară în siguranţă într-un tramvai pe care scria „City”. Se aşeză singur pe o bancheta din scânduri, întrebându-se ce schimbări avea să găsească la întoarcerea în East End. Oare prăvălia lui înflorise, abia se târa, fusese vândută sau chiar dăduse faliment? Şi ce se întâmplase cu cel mai mare cărucior din lume?

Sări din tramvai la Poultry, hotărând să străbată ultimul kilometru pe jos. Iuţea pasul pe măsură ce peisajul se schimba; domni din City în haine lungi şi negre făceau loc funcţionarilor în costume închise la culoare şi pălării din fetru, care la rândul lor erau înlocuiţi de puşti grosolani cu haine şi şepci deloc pe măsură, până când Charlie ajunse în sfârşit în East End, unde până şi pălăriile de pai fuseseră abandonate de cei sub treizeci de ani.

Apropiindu-se de Whitechapel Road, se opri şi privi la forfota nebună din jurul lui. Hălci de carne, cărucioare cu legume, tăvi cu plăcinte, cutii cu ceai treceau pe lângă el în toate direcţiile.

Dar brutăria şi parcela bunicului său? Vor fi şi ele „prezente şi în bună stare”? Îşi trase şapca peste frunte şi pătrunse încet în piaţă.

Când ajunse la colţul lui Whitechapel nu era sigur că venise unde trebuia. Brutăria nu mai era acolo, ci fusese înlocuită cu o croitorie care funcţiona sub numele de Jacob Cohen. Charlie îşi lipi nasul de fereastră, dar nu recunoscu pe nimeni dintre cei care lucrau înăuntru. Se răsuci pe călcâie pentru a privi locul unde stătuse, aproape un secol, „Charlie Trumper, negustor cinstit”, dar tot ce văzu fu un cârd de băietani ce se încălzeau la un foc de

cărbuni în apropierea căruia un bărbat vindea castane cu un penny punga.

Charlie se despărţi de un penny şi i se întinse o pungă, dar nimeni nu-i mai acorda nicio atenţie. Probabil că Becky vânduse totul, aşa cum o sfătuise el, se gândi, părăsind piaţa pentru a merge mai departe pe Whitechapel Road, unde măcar va putea să o regăsească pe una dintre surorile lui, să se odihnească şi să-şi adune gândurile.

Când ajunse în faţa numărului 112 fu mulţumit să descopere că uşa din faţă fusese revopsită. Dumnezeu s-o binecuvânteze pe Sal. Împinse uşa şi intră direct în hol, unde se trezi faţă în faţă cu un tip supraponderal, pe jumătate bărbierit, îmbrăcat cu jiletca şi pantaloni şi care agita un brici desfăcut.

— Care-i poanta? întrebă tipul, ridicând cu hotărâre briciul.

— Io aci locuiesc, spuse Charlie.

— Pă naiba. Am luat gunoiu' ăsta acu' şase luni.

— Dar…

— Niciun dar, spuse tipul şi, fără nicio avertizare, îi trase lui Charlie un brânci în piept care-l propulsa înapoi în stradă.

Uşa se trânti în urma lui şi Charlie auzi o cheie răsucindu-se în broască. Nefiind prea sigur ce să facă acum, începea să-şi dorească să nu se fi întors acasă niciodată.

— Bună, Charlie. Eşti Charlie, nu? spuse o voce din spatele lui. Deci pân' la urmă nu eşti mort.

Se răsuci pe călcâie şi o văzu pe doamna Shorrocks în faţa uşii ei de la intrare.

— Mort? spuse Charlie.

— Da, răspunse doamna Shorrocks. Kitty ne-a spus că ai fost ucis pe frontul de vest şi că de-asta a trebuit să vândă casa. Asta a fost acu' câteva luni, n-am mai văzut-o de-atunci. Nu ţi-a zis nimeni?

— Nu, nu mi-a zis nimeni, spuse Charlie bucurându-se că cel puţin găsise pe cineva care-l recunoscuse.

O privi pe vechea lui vecină încercând să-şi dea seama de ce arăta atât de schimbată.

— Ce zici de-o masă, scumpule? Pari mort de foame.

— Mulţumesc, doamnă Shorrocks.

— Tocmai mi-am luat un pachet de peşte şi cartofi prăjiţi de la Dunkley. Nu cred c-ai uitat ce buni îs. O porţie de trei pence, o bucată faină de cod muiată-n oţet şi o pungă plină cu cartofi prăjiţi.

Charlie o urmă pe doamna Shorrocks înăuntru, până la bucătărioara strâmtă, şi se prăbuşi pe un scaun de lemn.

— Nu cred că ştiţi ce s-a-ntâmplat cu cărucioru' meu sau măcar cu prăvălia lui Dan Salmon?

— Duduia Rebecca le-a vândut pe-amândouă. Tre' să fi fost acu' nouă luni bune, la destul de puţin timp după ce-ai plecat tu pe front, dacă mă gândesc.

Doamna Shorrocks puse punga cu cartofi şi peştele pe o bucată de hârtie în mijlocul mesei.

— Să spun sincer, Kitty ne-a spus că ai fost dat pe o listă cu cei ucişi pe Marna şi, până să afle cineva adevăru', a fost prea târziu.

— Puteam tot atât de bine să fi murit, spuse Charlie, după ce-am găsit când m-am întors.

— Ei, nu ştiu, spuse doamna Shorrocks scoţând cu o pocnitură dopul unei sticle de bere, trăgând o duşcă şi apoi împingând-o spre Charlie. Aud că-s o mulţime de cărucioare de vânzare în zilele noastre şi unele încă la preţuri de nimica.

— Mă bucur s-aud asta, spuse Charlie. Da' mai întâi trebuie să dau de Posh Porky, fiindcă mie nu prea mi-au rămas bani.

Se opri pentru a lua prima înghiţitură de peşte.

— Aveţi idee pe unde-a ajuns?

— N-o mai vezi prin locurile astea acuma, Charlie. Totdeauna a fost un pic cu nasu' pe sus faţă de ăştia de-alde noi, da' am auzit spunându-se că Kitty a fost s-o vadă la Universitate.

— La Universitate, ai? Ei bine, e pe cale să descopere că Charlie Trumper e cât se poate de viu, oricât de cu nasu' pe sus o fi ajuns. Şi-ar face bine să aibă o poveste destul de convingătoare despre ce s-a-ntâmplat cu partea mea de bani.

Se ridică de la masă şi-şi strânse lucrurile, lăsând ultimii doi cartofi prăjiţi doamnei Shorrocks.

— Să mai desfac, o sticlă, Charlie?

— Nu pot să mai stau acuma, doamnă Shorrocks. Da' mulţam pentru bere şi mâncare – şi transmiteţi toate cele bune domnului Shorrocks.

— Bert? spuse ea. N-ai auzit? A murit de inimă acu' mai bine de şase luni, săracu'. Mi-e dor de el.

Atunci realiză Charlie ce părea schimbat la vechea lui vecină: nu mai avea niciun ochi înnegrit şi nicio vânătaie.

Părăsi casa şi porni să caute Universitatea, să vadă dacă putea să dea de Rebecca Salmon. Oare împărţise, aşa cum o sfătuise el, dacă murea pe front, banii rezultaţi din vânzare între cele trei surori ale lui – Sal, acum în Canada, Grace, încă pe undeva prin Franţa, şi Kitty, Dumnezeu ştie unde? Caz în care el nu mai avea niciun capital cu care s-o ia de la capăt în afară de banii lui Tommy şi câteva lire pe care reuşise el să le economisească. Îl întrebă pe primul poliţist pe care-l văzu cum se ajungea la Universitate şi i se indică s-o ia spre Strand. Mai merse vreo opt sute de metri până ajunse la o arcadă care avea săpat în piatră, deasupra, King's College. Trecu prin arcadă şi bătu la o uşă pe care scria „Informaţii", intră şi-l întrebă pe bărbatul din spatele ghişeului dacă aveau o Rebecca Salmon înscrisă la colegiu.

— Aici nu, spuse acesta, dar puteţi încerca la registratura Universităţii, în Malet Street.

După încă o călătorie cu tramvaiul în valoare de un penny, Charlie începea să se întrebe unde avea să-şi petreacă noaptea.

— Rebecca Salmon? spuse un bărbat care stătea în picioare în spatele biroului registraturii, îmbrăcat în uniformă de caporal. Nu-mi sună-n niciun fel.

Îi căută numele într-un registru mare pe care-l scoase de sub birou.

— A, da, uite-o. Bedford College, istoria artei.

Nu-şi putea ascunde dispreţul din glas.

— N-ai cumva şi-o adresă de-a ei, nu, caporal? întrebă Charlie.

— Fă ceva armată, băieţaş, înainte să-mi zici mie „caporal”, spuse omul mai în vârstă. De fapt, cu cât te înrolezi mai repede, cu atât mai bine.

Charlie simţi că suportase destule insulte pentru o singură zi şi, brusc, răbufni:

— Sergent Trumper, 7312087. Eu am să-ţi spun „caporal”, iar dumneata ai să-mi spui „domnule sergent”. M-am făcut înţeles?

— Da, domnule sergent, spuse caporalul luând imediat poziţie de drepţi.

— Şi-acuma, care-i adresa?

— Stă cu chirie în Chelsea Terrace la numărul 97, domnule sergent.

— Mulţumesc, spuse Charlie şi-l lăsă pe buimăcitul fost militar să se holbeze în urma lui, în vreme ce el se pregătea să traverseze din nou Londra.

Un Charlie epuizat coborî în cele din urmă dintr-un tramvai la colţul lui Chelsea Terrace, puţin după ora patru. Ajunsese Becky acolo înaintea lui, se întrebă el, chiar dacă stătea doar cu chirie?

Merse încet de-a lungul străzii cunoscute, admirând magazinele al căror proprietar visase cândva să fie. Numărul 131 – antichităţi, plin de mobilă de mahon, mese şi scaune, toate frumos lustruite. Numărul 133, confecţii şi tricotaje de damă de la Paris, având expuse în vitrină articole la care Charlie nu considera că se cuvine să se uite un bărbat. La numărul 135 – halci de carne şi pui care atârnau de cârlige în fundul magazinului

părând atât de delicioase, încât Charlie aproape uită că era foamete. Ochii i se opriră asupra unui restaurant numit Mr. Scallini, care se deschisese la 139. Se întrebă dacă mâncarea italienească avea să devină vreodată populară în Londra.

Numărul 141 – o veche librărie, prăfuită, plină de pânze de păianjen şi în care nu se vedea niciun client. Apoi 143 – o croitorie. Costume, veste, cămăşi şi gulere puteau fi achiziţionate, după cum îl asigura mesajul pictat pe vitrină, de către un gentleman cu gusturi rafinate. Numărul 145 – pâine proaspăt coaptă, al cărei miros era de ajuns pentru a te atrage înăuntru. Privi în susul şi-n josul străzii, fără a-i veni să creadă, urmărind femeile bine îmbrăcate care-şi vedeau de treburile cotidiene, ca şi cum n-ar fi avut loc niciodată un război mondial. Nimeni nu părea să le fi vorbit despre cartele.

Charlie se opri în faţa numărului 147 de pe Chelsea Terrace. Suspină de încântare la priveliştea pe care-o întâmpinară ochii lui obosiţi – şiruri, şiruri de legume şi fructe proaspete, pe care ar fi fost mândru să le vândă. Două fete frumos îmbrăcate, cu şorţuri verzi, şi un tânăr şi mai elegant aşteptau să servească un client care-şi alegea un ciorchine de struguri.

Charlie făcu un pas în spate şi se uită în sus la numele de deasupra magazinului. Fu întâmpinat de o firmă tipărită în auriu şi albastru pe care scria: „Charlie Trumper, negustor cinstit, fondat în 1823.”

BECKY
1918 – 1920

CAPITOLUL 6

— Din 1480 până-n 1532, spuse el.

Am verificat în notiţele mele pentru a mă asigura că aveam datele corecte, conştientă de faptul că-mi era greu să mă concentrez. Era ultimul curs din ziua aceea şi nu mă gândeam decât cum să mă întorc mai repede în Chelsea Terrace.

Artistul în discuţie în după-amiaza aceea era Bernardino Luini. Luasem deja hotărârea că lucrarea mea de diplomă avea să fie despre viaţa acestui pictor subestimat din Milano. Milano… încă un motiv pentru a fi recunoscătoare că războiul se terminase în sfârşit. Acum puteam să-mi planific excursii la Roma, Florenţa, Veneţia şi, da, la Milano, şi puteam studia lucrările lui Luini la prima mână, Michelangelo, Leonardo da Vinci, Bellini, Caravaggio, Bernini — jumătate din comorile de artă ale lumii într-o singură ţară şi eu nu putusem călători dincolo de zidurile muzeului Victoria and Albert.

La patru şi jumătate sună un clopoţel pentru a marca sfârşitul cursurilor din ziua aceea. Mi-am închis cărţile şi l-am urmărit pe profesorul Tilsey îndreptându-se nesigur spre uşă. Mi-era puţin milă de bătrân. Fusese adus înapoi după pensionare doar pentru că atâţia profesori tineri plecaseră să lupte pe frontul de vest. Moartea lui Matthew Makepeace, cel care *ar fi trebuit* să ţină cursul în după-amiaza aceea – „unul dintre studenţii care promiteau cel mai mult din generaţia sa”, ne spunea mereu bătrânul profesor – fusese „o pierdere inestimabilă atât pentru catedră, cât şi pentru întreaga universitate”. Nu puteam decât să fiu de acord: Makepeace era unul dintre puţinii oameni din Anglia recunoscuţi ca autoritate în materie când venea vorba de Luini. Asistasem doar la trei cursuri de-ale sale înainte de a se înrola

pentru a pleca în Franţa… Nu mi-a scăpat ironia faptului că un astfel de om fusese ciuruit de gloanţele nemţilor în timp ce sărea un gard de sârmă ghimpată undeva în inima Franţei.

Eram în primul an la Bedford. Părea că nu aveam niciodată destul timp pentru toate şi-mi doream cu ardoare ca Charlie să se întoarcă şi să-mi ia magazinul de pe cap. Îi scrisesem la Edinburgh când era în Belgia, în Belgia când era în Franţa şi în Franţa chiar în momentul când sosea înapoi în Edinburgh. Poşta regelui nu părea să ţină pasul cu el, iar acum nu voiam ca Charlie să afle ce făcusem până nu aveam ocazia să-i văd reacţia cu ochii mei.

Jacob Cohen îmi promisese să-l trimită pe Charlie în Chelsea în momentul în care reapărea în Whitechapel Road. Niciodată n-ar fi fost prea curând pentru mine.

Mi-am adunat cărţile şi le-am înghesuit în vechiul meu ghiozdan, cel pe care tatăl meu – Tata – mi-l dăduse când câştigasem bursa pentru St. Paul's. Monograma „RS" pe care o gravase cu atâta mândrie pe faţa lui pălise acum, iar cureaua de piele se tocise aproape de tot, astfel încât în ultima vreme purtasem ghiozdanul sub braţ. Tata nu s-ar fi gândit niciodată să-mi cumpere unul nou câtă vreme cel vechi mai putea fi folosit măcar o zi.

Ce sever fusese Tata cu mine întotdeauna; chiar mă bătuse o dată pentru că şterpelisem „pâinici" sau chifle, cum le numea mama, pe la spatele lui – nu-l deranja să iau oricâte din prăvălie câtă vreme spuneam – şi altă dată pentru că spusesem „la naiba" când mă tăiasem la deget în timp ce curăţăm un măr. Deşi n-am fost educată în credinţa evreiască – mama nici n-a vrut să audă – el îmi transmitea toate acele reguli de fier care făceau parte din educaţia lui şi nu mi-ar fi tolerat niciodată ceea ce din când în când descria drept „comportare inacceptabilă".

Abia mulţi ani mai târziu aveam să aflu despre restricţiile pe care Tata le acceptase în clipa în care o ceruse în căsătorie pe mama mea, o romano-catolică. O adora şi nu l-am auzit niciodată plângându-se de faptul că trebuia să meargă întotdeauna singur la *shul.* „Căsătorie mixtă" pare astăzi o expresie atât de învechită, dar la începutul secolului trebuie să fi însemnat un sacrificiu destul de mare pentru amândoi.

Mi-a plăcut la St. Paul's din prima zi în care i-am trecut pragul, probabil în parte pentru că nimeni nu mă mustra fiindcă munceam prea mult. Singurul lucru care nu-mi plăcea era că mi se spunea „Porky". O fată cu un an mai mare ca mine, Daphne Harcourt-Browne, mi-a explicat mai târziu dubla conotaţie. Daphne era o blondă cârlionţată cunoscută sub numele de „Încrezuta" şi, deşi nu ne-am împrietenit în mod natural, preferinţa noastră pentru chifle cu cremă ne-a unit – mai ales când ea a descoperit că aveam o sursă de aprovizionare nesecată. Daphne le-ar fi plătit bucuroasă, dar eu nu acceptam, deoarece doream ca toţi colegii mei să creadă că eram prietene. O dată chiar m-a invitat la ea acasă, în Chelsea, dar eu nu m-am dus, ştiind că, dacă o fac, va trebui s-o invit şi eu la mine, în Whitechapel.

Daphne a fost aceea care mi-a dat prima mea carte de artă, *Comorile Italiei,* în schimbul a mai multe napolitane cu cremă, şi din ziua aceea am ştiut că dădusem peste un subiect pe care doream să-l studiez toată viaţa. N-am întrebat-o niciodată pe Daphne, dar întotdeauna m-a mirat că una dintre primele pagini ale cărţii fusese ruptă.

Daphne provenea din una dintre cele mai bune familii londoneze, cu siguranţă din ceea ce înţelesesem că era clasa de sus, astfel încât o dată ce-am părăsit St. Paul's am presupus că nu aveam să ne mai întâlnim niciodată. La urma urmelor, cu greu mă puteam imagina lucind în Lowndes Square. Deşi, ca să fim cinstiţi, nici în East End,

câtă vreme rămânea plin de familii ca Trumper sau Shorrocks.

Şi când venea vorba de familia Trumper, nu puteam decât să fiu de acord cu judecata tatălui meu. Mary Trumper, după toate aparenţele, trebuie să fi fost o sfântă. George Trumper era un tip cu o comportare inacceptabilă, aparţinând cu totul altei clase decât tatăl lui, despre care Tata spunea că este un *mensch.* Tânărul Charlie – care niciodată nu făcea nimic bun, după câte vedeam eu – avea totuşi ceea ce Tata numea „un viitor". Vraja trebuie să fi sărit o generaţie, sugera el.

„Băiatul nu-i rău pentru un *goy",* îmi spunea el. „Într-o zi j o să aibă prăvălia lui personală, poate chiar mai multe, crede-mă." Nu m-am gândit prea mult la această observaţie până când, după moartea tatălui meu, n-am mai avut pe nimeni altcineva la care să apelez.

Tata se plânsese destul de des că nu le putea lăsa pe cele două ajutoare la prăvălie mai mult de o oră fără să fie sigur că ceva o să se întâmple. *„No saychel",* se plângea el de cei care nu voiau să-şi asume răspunderea. „Nu vreau să mă gândesc ce s-ar întâmpla cu prăvălia dacă mi-aş lua o zi liberă."

În timp ce Rabbi Glikstein citea ultimele rânduri din *Ievoyah,* cuvintele acelea îmi răsunau în urechi. Mama era încă în comă la spital şi nu mi se putea spune când şi dacă avea să-şi revină. Între timp trebuia să mă bag pe sub pielea rezervatei mele mătuşi Harriet, pe care n-o mai întâlnisem decât la reuniunile de familie. A reieşit că locuia într-un loc numit Romford şi trebuia să mă ia cu ea acolo a doua zi după înmormântare. Îmi rămăseseră doar câteva ore pentru a lua o hotărâre. Am încercat să-mi imaginez ce-ar fi făcut tatăl meu într-o astfel de situaţie şi am ajuns la concluzia că ar fi făcut ceea ce atât de des numea „un pas îndrăzneţ".

Până a doua zi dimineaţă când m-am trezit, luasem hotărârea să vând brutăria cui oferea cel

mai mult – dacă Charlie Trumper nu dorea să preia el însuşi responsabilitatea. Privind în urmă, am avut, cu siguranţă, îndoielile mele asupra faptului că Charlie era în stare să facă treaba, dar ele au fost înfrânte în cele din urmă de părerea bună pe care Tata o avea despre el.

În timpul orelor, în dimineaţa aceea, am pregătit un plan de acţiune. Îndată ce am ieşit de la şcoală, am luat metroul de la Hammersmith la Whitechapel, apoi mi-am continuat drumul pe jos, până la Charlie acasă.

Ajunsă la numărul 112, am bătut cu palma în uşă şi am aşteptat – îmi amintesc că am fost surprinsă că familia Trumper nu avea ciocănel la intrare. Mi-a răspuns, într-un târziu, una dintre acele surori îngrozitoare, dar nu eram prea sigură care dintre ele. I-am spus că trebuia să vorbesc cu Charlie şi nu m-a surprins că am fost lăsată la uşă, în timp ce ea a dispărut în casă. S-a întors după câteva minute şi, parcă fără voia ei, m-a condus într-o cămăruţă din spate.

Când am plecat, douăzeci de minute mai târziu, simţeam că făcusem cel mai prost târg posibil, dar iarăşi mi-a venit în minte unul din aforismele tatălui meu: „Când eşti la nevoie, nu alegi.”

În ziua următoare m-am înscris la un curs de contabilitate facultativ. Lecţiile se ţineau seara, şi asta numai după ce îmi terminam toate temele pentru ziua respectivă. La început subiectul mi s-a părut destul de plictisitor, dar pe măsură ce treceau săptămânile deveneam fascinată de cât de benefică se dovedea a fi înregistrarea meticuloasă a fiecărei tranzacţii, chiar şi pentru mica noastră afacere. N-avusesem idee că puteau fi economisiţi atâţia bani pur şi simplu din faptul că înţelegeai un bilanţ, plăţile de la debitori sau cum să eviţi un impozit mare. Singura mea temere era că bănuiam că Charlie nu se deranjase niciodată să plătească vreun impozit.

Au început chiar să-i placă vizitele săptămânale în Whitechapel, unde aveam ocazia să-mi arăt talentele proaspăt descoperite. Deşi îmi menţineam hotărârea de a pune capăt asocierii mele cu Charlie în momentul în care avea să mi se ofere un loc la Universitate, tot mai credeam că energia şi avântul lui, combinate cu judecata mea sănătoasă în toate chestiunile financiare, l-ar fi impresionat cu siguranţă pe tatăl meu şi poate chiar şi pe Bunicul Charlie.

Cum se apropia timpul să mă concentrez asupra înscrierii la Universitate, m-am hotărât să-i ofer lui Charlie ocazia să cumpere partea mea din afacere şi chiar am aranjat să mă înlocuiască un contabil calificat, ca să poată ţine registrele în ordine. Apoi, din nou, nemţii ăia mi-au stricat frumoasele planuri.

De data asta l-au ucis pe tatăl lui Charlie, ceea ce a fost o greşeală prostească, pentru că asta n-a făcut decât să-l determine pe tânărul nebun să se înroleze pentru a se lupta el însuşi cu ei. Ca de obicei, nu s-a obosit să se consulte cu nimeni. S-a dus direct la Great Scotland Yard, în costumul acela îngrozitor cu buzunare la piept, cu şapca aia turtită stupidă şi cu cravata de un verde ţipător, purtând pe umeri toate grijile Imperiului, lăsându-mă pe mine să strâng cioburile. Nu-i de mirare că am slăbit aşa de mult în anul următor, ceea ce mama a considerat că era o firavă compensaţie pentru faptul că fusesem nevoită să mă asociez cu cineva ca Charlie Trumper.

Ca să fie totul şi mai rău, la câteva săptămâni după ce Charlie se urcase în trenul spre Edinburgh, mi s-a oferit un loc la Universitatea din Londra.

Charlie nu-mi lăsase decât două posibilităţi: să încerc să conduc singură brutăria şi să renunţ la orice gând de a-mi mai lua vreo diplomă, sau să vând totul cui oferea mai mult. Îmi lăsase un bileţel în ziua în care plecase, sfătuindu-mă să vând, aşa că am vândut, dar, în ciuda multor ore pe

care le-am petrecut tocindu-mi pingelele prin East-End, am putut găsi o singură persoană interesată: domnul Cohen, care de câţiva ani ţinea o croitorie deasupra prăvăliei tatălui meu şi voia să se extindă. Mi-a făcut o ofertă cinstită în împrejurările date şi chiar am mai câştigat două lire de la unul din negustorii ambulanţi pentru uriaşul cărucior al lui Charlie, dar, oricât m-am străduit, n-am putut găsi un cumpărător pentru îngrozitoarea relicvă din secolul al nouăsprezecelea a Bunicului Charlie.

Am pus imediat toţi banii pe care-i strânsesem la Bow Building Society, în Cheapside nr. 102, pe o perioadă de un an şi cu o dobândă de patru la sută. Nu aveam nicio intenţie de a mă atinge de ei câtă vreme Charlie era plecat la război, dar cinci luni mai târziu Kitty Trumper mi-a făcut o vizită în Romford. A izbucnit în lacrimi şi mi-a spus că Charlie fusese ucis pe frontul de vest. A adăugat că nu ştia ce se va alege de familie, acum că nu mai era fratele ei să aibă grijă de ea. I-am explicat imediat care fusese aranjamentul meu cu Charlie, şi asta a adus cel puţin un zâmbet pe faţa ei. A fost de acord să mă însoţească a doua zi la Bow Building Society pentru a retrage partea lui Charlie.

Aveam intenţia să îndeplinesc dorinţa lui Charlie şi să am grijă ca partea lui din bani să fie împărţită egal între cele trei surori ale lui. Directorul societăţii ne-a explicat însă în termenii cei mai politicoşi posibil că nu putem retrage nici măcar un penny până când nu se încheia un an. A scos chiar actul pe care-l semnasem, în acest scop, atrăgându-mi atenţia asupra clauzei principale. Aflând aceasta, Kitty a sărit imediat în sus, a dat drumul unui şuvoi de obscenităţi care l-au făcut pe directorul-adjunct să devină purpuriu la faţă, apoi s-a repezit pe uşă afară.

Mai târziu am avut motive să fiu recunoscătoare acelei clauze. Aş fi putut atât de uşor să împart cei

şaizeci la sută ai lui Charlie între Sal, Grace şi îngrozitoarea Kitty, care în mod evident minţise în privinţa morţii fratelui său. Am aflat adevărul abia în iulie, când Grace mi-a scris de pe front pentru a mă anunţa că Charlie fusese trimis la Edinburgh după a doua bătălie de pe Marna. Am jurat atunci şi acolo să-i dau partea lui din bani în ziua în care pune piciorul în Anglia; voiam să scap de toţi Trumperii ăia şi problemele lor odată pentru totdeauna.

Aş fi vrut numai ca Tata să fi trăit să mă vadă ocupându-mi locul la Bedford College. Fiica lui la Universitatea din Londra, de care în Whitechapel nici nu se auzise. Dar un zeppelin german făcuse acest lucru imposibil şi, pe deasupra, o schilodise şi pe mama. După cum am aflat mai târziu, mama era mereu încântată să amintească tuturor prietenilor ei că fusesem printre primele femei din East End care intraseră la Universitate.

După ce mi-am scris scrisoarea de acceptare către Bedford, am început să caut o cameră cu chirie mai aproape de colegiu: eram hotărâtă să arăt o oarecare independenţă. Mama, a cărei inimă nu şi-a mai revenit niciodată complet după şocul provocat de pierderea tatei, s-a retras să locuiască împreună cu mătuşa Harriet în Romford. Nu putea înţelege de ce trebuia să locuiesc în Londra, dar a insistat ca, orice aş fi găsit, să fie aprobat de autorităţile de la Universitate. Mi-a atras atenţia asupra faptului că nu puteam împărţi locuinţa decât cu cineva pe care Tata l-ar fi considerat „acceptabil”. Mama nu înceta să-mi spună că n-o interesa morala libertină care devenise atât de „la modă” de când izbucnise războiul.

Cu toate că păstrasem legătura cu mai multe colege de la St. Paul’s ştiam una singură care ar fi putut avea suficient spaţiu de locuit în Londra şi mi-am zis că s-ar putea dovedi singura speranţă de a nu fi nevoită să-mi petrec restul vieţii într-un tren

undeva între Romford şi Regent's Park. I-am scris lui Daphne Harcourt-Browne în ziua următoare.

Mi-a răspuns invitându-mă la ceai în micul ei apartament din Chelsea. Când am revăzut-o, am fost surprinsă să descopăr că eram acum ceva mai înaltă decât Daphne, dar că şi ea slăbise aproape tot atât de mult ca şi mine. Daphne nu numai că m-a primit cu braţele deschise, dar, spre surprinderea mea, s-a arătat încântată la gândul că aş ocupa una dintre camerele ei libere. Am insistat să-i plătesc o chirie de cinci şilingi pe săptămână şi am mai întrebat-o, oarecum tatonând, dacă ar putea veni să ia ceaiul cu mama mea în Romford. Pe Daphne păru s-o amuze ideea şi în marţea următoare merse cu mine până în Essex.

Mama şi mătuşa mea abia dacă pronunţară vreun cuvânt întreaga după-amiază. Un monolog axat pe baluri de vânătoare, urmărirea ogarilor, polo şi dizgraţiosul declin al manierelor ofiţerilor din gardă nu prea erau subiecte despre care să fi fost adesea invitate să-şi spună părerea. Când mătuşa Harriet servi încă un rând de fursecuri, n-am fost deloc surprinsă s-o văd pe mama dând aprobator din cap, fericită.

De fapt, singurul moment stânjenitor în după-amiaza aceea a fost când Daphne a dus tava în bucătărie – ceva ce bănuiam că nu mai făcuse niciodată – şi a zărit ultima mea caracterizare de la şcoală pusă pe uşa de la cămară. Mama a zâmbit şi mi-a sporit umilirea citindu-i conţinutul cu voce tare: „Domnişoara Salmon dă dovadă de o neobişnuită putere de muncă, ceea ce, împreună cu un spirit intuitiv şi avid de cunoştinţe, sunt un semn bun pentru viitorul ei la Bedford College. Semnat domnişoara Porter, directoare."

— Mama în niciun caz nu s-a obosit să expună caracterizarea mea pe undeva, fu tot ce avu de spus Daphne pe această temă.

După ce m-am mutat în Chelsea Terrace, viaţa amândurora a intrat repede într-un fel de rutină.

Daphne zbura din petrecere în petrecere, în timp ce eu mergeam, ceva mai rapid, dintr-o sală de curs în alta, drumurile noastre încrucişându-se arareori.

În ciuda temerilor mele, Daphne s-a dovedit a fi o colegă de apartament minunată. Deşi arăta foarte puţin interes faţă de viaţa mea universitară – energia ei era cheltuită în urmărirea vulpilor şi a ofiţerilor din gardă – era întotdeauna plină de bun-simţ în discutarea oricărui subiect din lume, nemaipomenind faptul că avea legături permanente cu o serie de tineri de condiţie bună, care păreau să sosească într-un convoi nesfârşit la uşa din Chelsea Terrace 97.

Daphne îi trata pe toţi cu acelaşi dispreţ, mărturisindu-mi că adevărata ei dragoste mai lupta încă pe frontul de vest – nu că i-ar fi menţionat vreodată numele în prezenţa mea.

De câte ori găseam timp să mă desprind de cărţile mele, reuşea întotdeauna să facă rost de un tânăr care să mă însoţească la un concert, la o piesă, chiar şi la câte un bal al regimentului. Cu toate că nu arăta niciun interes faţă de ceea ce făceam la Universitate, îmi punea adesea întrebări despre East End şi părea fascinată de poveştile mele despre Charlie Trumper şi căruciorul lui.

Totul ar fi putut continua aşa la nesfârşit dacă nu mi-ar fi căzut în mână un exemplar din *Kensington News,* un ziar pe care Daphne îl lua ca să afle ce rula la cinematograful din zonă.

Răsfoindu-i paginile într-o vineri seara, mi-au căzut ochii pe un anunţ. L-am citit încet, cuvânt cu cuvânt, pentru a fi sigură că magazinul era unde credeam eu că era, am împăturit ziarul şi am plecat să verific eu însămi. Am mers pe Chelsea Terrace căutând anunţul din vitrina aprozarului. Trebuie să fi trecut zile întregi pe lângă el fără să-l observ: „De vânzare. Apelaţi la John D. Wood, 6 Mount Street, Londra W1."

Mi-am amintit că Charlie îşi dorise întotdeauna să ştie cum erau preţurile din Chelsea faţă de cele

din Whitechapel, aşa că m-a hotărât să aflu eu pentru el.

În dimineaţa următoare, după ce i-am cerut câteva informaţii vânzătorului de ziare din zonă – domnul Bales părea să ştie întotdeauna exact tot ce se petrecea în Terrace şi era prea bucuros să-şi împărtăşească cunoştinţele oricui avea timp de pierdut – m-am prezentat la biroul lui John D. Wood de pe Mount Street. Am fost lăsată să aştept o vreme lângă tejghea, dar în cele din urmă unul dintre cei patru funcţionari veni, mi se prezentă drept domnul Palmer şi întrebă cu ce mă poate ajuta.

După ce l-am studiat mai îndeaproape pe tânăr, am avut serioase îndoieli că ar fi putut ajuta pe cineva. Trebuie să fi avut vreo şaptesprezece ani şi era atât de palid şi de firav, încât părea că o pală de vânt l-ar lua pe sus.

— Aş vrea să aflu mai multe amănunte privind Chelsea Terrace 147, am spus.

El reuşi să pară surprins şi derutat în acelaşi timp.

— Chelsea Terrace 147?

— Chelsea Terrace 147.

— Vrea doamna să mă scuze? spuse el şi se duse la un fişier, ridicând din umeri în mod exagerat când trecu pe lângă unul dintre colegii săi.

L-am văzut-răsfoind mai multe hârtii, apoi se întoarse la tejghea cu o singură filă; nu făcu nicio tentativă de a mă invita înăuntru sau de a-mi oferi un scaun.

Puse fila pe tejghea şi o studie atent.

— Un aprozar, spuse el.

— Da.

— Partea din faţă a magazinului, continuă tânărul să explice cu o voce obosită, are şase metri şaptezeci. Magazinul are ceva mai puţin de nouăzeci şi trei de metri pătraţi, ceea ce include şi un mic apartament la etajul întâi, cu vedere la parc.

— Care parc? am întrebat, nefiind sigură că discutăm despre aceeaşi proprietate.

— Princess Gardens, doamnă, spuse el.

— Ăla-i un petic de iarbă de un metru şi ceva pe un metru şi ceva, l-am informat, conştientă dintr-o dată că domnul Palmer n-a fost în viaţa lui în Chelsea Terrace.

— Localul e proprietate funciară absolută, continuă el, fără a răspunde la comentariul meu, dar cel puţin nemaisprijinindu-se de tejghea. Iar proprietarul îl va elibera în termen de treizeci de zile de la semnarea contractului.

— Cât cere proprietarul pentru local? am întrebat.

Mă enerva din ce în ce mai mult să fiu luată de sus în mod atât de evident.

— Clienta noastră, doamna Chapman… continuă funcţionarul.

— Soţia subofiţerului de marină Chapman, de pe nava *Boxer,* l-am informat. Ucis în acţiune la 8 februarie 1918, a lăsat o fiică de şapte ani şi un fiu de cinci.

Domnul Palmer avu decenţa să se albească.

— Mai ştiu că doamna Chapman are artrită, ceea ce-i face aproape imposibil să urce scările acelea până la micul apartament, am adăugat, pentru mai multă siguranţă.

— Arăta acum cu totul perplex.

— Da, spuse. Păi, da.

— Deci, cât speră doamna Chapman să-i aducă această proprietate? am insistat.

Între timp cei trei colegi ai domnului Palmer se opriseră din treabă pentru a ne urmări conversaţia.

— S-au cerut o sută cincizeci de guinee în schimbul proprietăţii, declară funcţionarul, cu ochii pironiţi pe ultima linie a tabelului.

— O sută cincizeci de guinee, am repetat eu pe un ton uluit, fără a avea cea mai mică idee cât valora de fapt proprietatea. Probabil că trăieşte pe altă lume. A uitat că e război? Oferiţi-i o sută,

domnule Palmer, şi nu mă mai deranjaţi dacă cere un penny în plus.

— De guinee? spuse el plin de speranţă.

— De lire, am răspuns în timp ce-mi scriam numele şi adresa pe dosul fişei, lăsând-o pe tejghea.

Domnul Palmer părea incapabil să rostească vreun cuvânt şi gura i-a rămas larg deschisă până m-am întors şi am ieşit din birou.

Am pornit înapoi spre Chelsea, perfect conştientă de faptul că nu aveam nicio intenţie de a cumpăra un magazin în Terrace. În orice caz, nu aveam o sută de lire, nici măcar pe departe. Aveam doar puţin peste patruzeci de lire la bancă şi nicio perspectivă de a mai ridica vreo para, dar atitudinea nătărăului ăluia mă înfuriase. Totuşi, am hotărât eu, nu prea exista primejdia ca doamna Chapman să accepte o ofertă atât de jignitoare.

Doamna Chapman mi-a acceptat oferta în dimineaţa următoare. Total inconştientă de faptul că nu aveam nicio obligaţie de a semna vreun angajament, am depus zece lire în aceeaşi după-amiază. Domnul Palmer mi-a explicat că banii nu se returnau în cazul în care n-aş onora contractul în treizeci de zile.

— Asta nu va fi o problemă, i-am spus eu bravând, deşi habar n-aveam cum aveam să fac rost de restul de bani.

În următoarele douăzeci şi şapte de zile am apelat la toată lumea pe care o cunoşteam, de la Bow Building Society până la mătuşile cele mai îndepărtate, chiar şi la colegi de facultate, dar nimeni n-a arătat nici cel mai mic interes de a finanţa o tânără care nici măcar nu absolvise cu suma de şaizeci de lire pentru a-şi cumpăra o prăvălie de legume şi fructe.

— Dar este o investiţie minunată, încercam eu să explic oricui voia să asculte. În plus, intră în afacere şi Charlie Trumper, cel mai bun negustor

de legume şi fructe care a fost văzut vreodată în East End.

Rareori treceam de acest punct în discursul meu publicitar înainte ca expresia de neîncredere să o înlocuiască pe aceea de dezinteres politicos.

După prima săptămână am ajuns la concluzia inconfortabilă că Charlie Trumper nu avea să fie încântat că sacrificasem zece lire din banii noştri – şase din ai lui şi patru din ai mei – doar pentru a-mi satisface vanitatea feminină. Am hotărât că mai degrabă voi suporta eu pierderea de şase lire decât să recunosc în faţa lui că mă făcusem de râs în halul ăsta.

— Dar de ce n-ai discutat cu mama sau cu mătuşa ta înainte de a face ceva atât de radical? m-a întrebat Daphne în cea de-a douăzeci şi şasea zi. La urma urmelor, amândouă mi s-au părut foarte rezonabile.

— Ca să fiu pedepsită pentru o intenţie bună? Nu, mulţumesc, i-am spus pe un ton aspru. În orice caz, nu sunt sigură că ele au împreună şaizeci de lire. Chiar dacă ar avea, nu cred că ar fi dispuse să investească un penny în Charlie Trumper.

La sfârşitul lunii m-am târât din nou până la John D. Wood să explic că de fapt cele nouăzeci de lire nu aveau să mai sosească şi că erau liberi să scoată din nou proprietatea pe piaţă. Mi-era groază de surâsul afectat care avea să apară pe faţa domnului Palmer, vrând să spună „ştiam eu”, la aflarea veştilor mele.

— Dar reprezentanta dumneavoastră a încheiat tranzacţia ieri, m-a asigurat domnul Palmer, arătând de parcă n-ar fi putut înţelege în ruptul capului ce m-a făcut să spun asta.

— Reprezentanta mea? am spus.

Funcţionarul verifică în dosar.

— Da, o domnişoară Daphne Harcourt-Browne din…

— Dar de ce? am întrebat.

— Nu prea cred că eu sunt persoana potrivită să răspundă la această întrebare, îmi servi domnul Palmer, căci n-am mai dat cu ochii de doamna niciodată până ieri.

— Destul de simplu, a răspuns Daphne în seara aceea, când i-am pus şi ei aceeaşi întrebare. Dacă Charlie Trumper e pe jumătate atât de bun pe cât pretinzi tu, atunci am făcut o investiţie foarte sigură.

— Investiţie?

— Da. Vezi tu, vreau ca întregul meu capital, plus o dobândă de patru la sută, să-mi fie înapoiat în trei ani.

— Patru la sută?

— Corect. În definitiv atâta primesc la depozitul pentru împrumutul de război. Pe de altă parte, dacă nu reuşeşti să-mi înapoiezi tot capitalul şi dobânda, voi cere zece la sută din profituri începând din al patrulea an.

— Dar s-ar putea să nu fie niciun profit.

— Caz în care voi prelua automat şaizeci la sută din proprietate. Charlie va deţine atunci douăzeci şi patru la sută şi tu şaisprezece. Tot ce trebuie să ştii se află în documentul acesta.

Mi-a întins mai multe pagini scrise ordonat, dintre care ultima avea scris sus un şapte.

— Nu mai e nevoie decât de semnătura ta pe rândul de jos.

Am citit hârtiile încet, în timp ce Daphne şi-a turnat un sherry. Ea sau avocaţii ei păreau să fi luat în consideraţie toate posibilităţile.

— Este o singură diferenţă între tine şi Charlie Trumper, i-am spus, depunându-mi semnătura între două cruci făcute cu creionul.

— Şi care-i aia?

— Tu te-ai născut într-un pat cu baldachin.

Cum nu puteam organiza eu însămi magazinul, continuându-mi în acelaşi timp studiile la

universitate, am ajuns repede la concluzia că trebuia să numesc un director temporar. Cum cele trei fete care erau deja angajate la numărul 147 chicoteau ori de câte ori le dădeam instrucţiuni, numirea devenea tot mai presantă.

În sâmbătă următoare am început un tur prin Chelsea, Fulham şi Kensington, uitându-mă în vitrinele magazinelor în lung şi-n lat şi privindu-i pe tinerii care-şi vedeau de treabă, în speranţa că voi găsi în cele din urmă persoana potrivită pentru a conduce Trumper's.

După ce am urmărit atent mai mulţi posibili candidaţi care lucrau în magazinele din împrejurimi, am ales în sfârşit un tânăr vânzător de la o prăvălie de fructe din Kensington. Într-o seară de noiembrie l-am aşteptat până şi-a terminat ziua de muncă. Apoi l-am urmat pe când se îndrepta spre casă.

Băiatul cu păr şaten-roşcat mergea spre cea mai apropiată staţie de autobuz când am reuşit să-l ajung din urmă.

— Bună seara, domnule Makins, am spus.

— Bună seara?

Se întoarse mirat şi fu evident surprins să descopere că o tânără femeie necunoscută îi ştia numele. Continuă să meargă.

— Am un aprozar în Chelsea Terrace… am spus, ţinând mereu pasul cu el, în timp ce-şi continua drumul spre staţia de autobuz. Se arătă şi mai surprins, dar nu spuse nimic, doar grăbi pasul.

— Şi caut un director.

Această informaţie îl făcu pe Makins să încetinească pentru prima dată şi să mă privească mai atent.

— Chapman's, spuse. Dumneavoastră aţi cumpărat Chapman's.

— Da, dar acum se numeşte Trumper's, i-am spus. Şi vă ofer slujba de director şi o liră în plus pe săptămână faţă de actualul dumneavoastră salariu.

Nu că aş fi avut idee cât era salariul lui actual.

A fost nevoie să străbat mai mulţi kilometri cu autobuzul şi să răspund la o grămadă de întrebări în faţa uşii lui înainte de a mă invita înăuntru să-i cunosc mama. Bob Makins ni s-a alăturat două săptămâni mai târziu ca director la Trumper's.

În ciuda acestei realizări, am fost dezumflată să aflu, la sfârşitul primei luni, că magazinul înregistrase o pierdere de peste trei lire, ceea ce însemna că nu-i pot înapoia nici un penny lui Daphne.

— Nu fi descurajată, mi-a spus ea. Mergi înainte şi s-ar putea să mai fie şanse ca acea clauză de penalizare să nu acţioneze niciodată, mai ales dacă la întoarcerea domnului Trumper el se va dovedi pe jumătate atât de bun pe cât spui tu că e.

În ultimele şase luni reuşisem să fiu mai mult la curent cu locurile unde se găsea indetectabilul Charlie, datorită ajutorului dat de un tânăr ofiţer pe care mi l-a prezentat Daphne şi care lucra la Ministerul de Război. El părea să ştie întotdeauna unde putea fi găsit sergentul Charlie Trumper de la Puşcaşii Regelui la orice oră din zi şi din noapte. Dar rămâneam hotărâtă să am grijă ca Trumper's să meargă strună şi să declar un profit cu mult înainte ca Charlie să pună piciorul în local.

Am aflat însă de la prietenul Iul Daphne că rătăcitorul meu partener avea să fie eliberat din armată la 20 februarie 1919, ceea ce-mi lăsa foarte puţin timp pentru a echilibra bilanţul. Mai rău, a trebui să înlocuim două din cele trei fete care chicoteau, căci căzuseră victime epidemiei de gripă spaniolă, şi s-o concediem pe cea de-a treia pentru incompetenţă.

Am încercat să-mi reamintesc toate lecţiile pe care mi le dăduse Tata când eram mică. Dacă e coadă mare, trebuie să serveşti clienţii repede, dar dacă e mică, nu trebuie să te grăbeşti: astfel prăvălia nu va fi niciodată goală. Oamenilor nu le

place să intre în prăvălii goale, explica el; asta-i face să se simtă nesiguri.

„Pe apărătoarea de soare, insista el, trebuie tipărite cu litere îndrăzneţe «Dan Salmon, pâine proaspăt coaptă, fondat în 1879». Să repeţi numele şi data cu orice ocazie; oamenilor de felul celor care trăiesc în East End le place să ştie că exişti de ceva vreme. Cozile şi istoria: englezii au apreciat întotdeauna valoarea amândurora."

Am încercat să pun în aplicare această filosofie, căci bănuiam că Chelsea nu diferea prea mult de East End. Dar, în cazul nostru, pe apărătoarea de soare albastră scria: „Charlie Trumper, negustor cinstit, fondat în 1823". Câteva zile mă gândisem chiar să numesc magazinul „Trumper şi Salmon", dar am renunţat la idee când mi-am dat seama că asta n-ar face decât să mă lege de Charlie pe viaţă.

Una din marile diferenţe pe care le-am descoperit între East End şi West End a fost că în Whitechapel numele debitorilor erau scrise cu creta pe o tăbliţă, în timp ce în Chelsea aceştia deschideau un cont. Spre surprinderea mea, răii platnici se dovediră a fi mult mai frecvenţi în Chelsea decât în Whitechapel. În luna următoare tot nu-i puteam restitui nimic lui Daphne. Devenea pe zi ce trece mai evident că singura mea speranţă rămânea Charlie.

În ziua în care trebuia să se întoarcă, am luat prânzul la cantina colegiului cu două prietene din anul meu. Mi-am mestecat mecanic mărul şi m-am jucat cu o bucăţică de brânză încercând să mă concentrez asupra părerilor lor despre Karl Marx. După ce am băut şi ultima cană de lapte până la fund, mi-am strâns cărţile şi m-am întors în amfiteatru. Deşi de obicei eram fascinată de subiectul artiştilor de la începutul Renaşterii, de data asta am fost recunoscătoare să-l văd pe profesor punându-şi hârtiile în ordine cu câteva minute mai devreme de ora închiderii cursului.

Călătoria cu tramvaiul până în Chelsea păru să dureze o veşnicie, dar am ajuns, în cele din urmă, la capătul lui Chelsea Terrace.

Mi-a plăcut întotdeauna să străbat toată strada pe jos, ca să văd cum o duceau alte magazine. Mai întâi trebuia să trec pe lângă magazinul de antichităţi ţinut de domnul Rutherford. Întotdeauna îşi ridica pălăria când mă vedea. Apoi era magazinul de confecţii de damă de la numărul 133, având în vitrină rochii pe care simţeam că nu mi le voi putea permite niciodată. Mai departe venea Kendrick's, măcelăria, unde Daphne avea credit; câteva uşi mai încolo era restaurantul italian, cu mesele lui goale, acoperite cu feţe de masă. Ştiam că proprietarul se lupta probabil din greu să-şi câştige pâinea, căci noi nu ne mai puteam permite să-i extindem creditul. În cele din urmă venea librăria unde simpaticul domn Sneddles încerca să tragă targa pe uscat. Chiar dacă nu vindea o carte săptămâni întregi, era fericit să stea la tejghea adâncit în lectura adoratului său William Blake până venea vremea să întoarcă plăcuţa de pe uşă din „Deschis" în „Închis". Am zâmbit când am trecut pe acolo, dar el nu m-a văzut.

Am calculat că, dacă trenul lui Charlie sosea în King's Cross la timp în dimineaţa aceea, el trebuie să fi ajuns deja în Chelsea până acum, chiar dacă ar fi trebuit să facă pe jos întreaga călătorie.

Am ezitat doar o clipă când m-am apropiat de magazin, apoi am intrat hotărâtă. Spre întristarea mea, Charlie nu putea fi văzut nicăieri. L-am întrebat imediat pe Bob Makins dacă mă căutase cineva.

— Nimeni, domnişoară Becky, îmi confirmă Bob. Nu vă faceţi griji, toţi ştiu exact ce se aşteaptă de la noi dacă apare domnul Trumper.

Cele două noi ajutoare ale sale, Patsy şi Gladys, aprobară din cap.

M-am uitat la ceas – cinci şi câteva minute – şi mi-am zis că, dacă Charlie nu apăruse până acum,

era puţin probabil să apară până a doua zi. M-am încruntat şi i-am spus lui Bob că putea începe să închidă. Când ceasul de deasupra uşii bătu ora şase, i-am spus fără tragere de inimă să tragă obloanele şi să încuie în timp ce eu verificam încasările zilei.

— Ciudat, spuse Bob ajungând lângă mine la uşa din faţă, cu cheile magazinului în mână.

— Ciudat?

— Da. Tipul de-acolo. Stă pe o bancă de o oră şi nu şi-a luat o clipă ochii de la magazin. Sper numai să nu-i fie rău bietului om.

M-am uitat peste drum. Charlie şedea, cu braţele încrucişate, uitându-se fix la mine. Când privirile ni s-au întâlnit, şi-a desfăcut braţele, s-a ridicat şi a venit încet spre mine.

Un timp niciunul din noi n-a vorbit, apoi el a spus:

— Deci care-i treaba?

CAPITOLUL 7

— Ce mai faceţi domnule Trumper? Sunt, cu siguranţă, încântat să vă cunosc, spuse Bob Makins, ştergându-şi palma de un şorţ verde înainte de a scutura mâna întinsă a noului său stăpân.

Gladys şi Patsy făcură amândouă un pas înainte şi executară pentru Charlie câte o jumătate de reverenţă, ceea ce aduse un zâmbet pe buzele lui Becky.

— N-o să fie nevoie de nimic de felul ăsta, zise Charlie. Eu vin din Whitechapel şi singurele plecăciuni şi temenele pe care le mai faceţi pe viitor vor fi în faţa clienţilor.

— Da, domnule, spuseră fetele la unison, ceea ce-l lăsă pe Charlie fără grai.

— Bob, vrei să duci lucrurile domnului Trumper în camera lui? întrebă Becky. Cât îi arăt eu magazinul.

— Sigur, domnişoară, spuse Bob, uitându-se în jos la pachetul în hârtie maro şi la cutiuţa pe care Charlie le lăsase lângă el pe podea.

— Asta-i tot, domnule Trumper? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

Charlie dădu din cap.

Le privi pe cele două vânzătoare în bluzele lor albe şi şorţurile verzi, elegante. Stăteau amândouă lângă tejghea ca şi cum n-ar fi fost prea sigure ce trebuiau să mai facă.

— Puteţi să plecaţi, amândouă, spuse Becky. Dar neapărat să fiţi aici mâine dimineaţă la prima oră. Domnul Trumper e maniac când e vorba de punctualitate.

Cele două fete îşi strânseră genţile din fetru şi îşi luară tălpăşiţa, iar Charlie se instală pe un taburet lângă o ladă de prune.

— Acu’ suntem singuri, spuse el, poţi să-mi povesteşti cum s-au întâmplat toate astea.

— Ei bine, răspunse Becky, totul a început dintr-un orgoliu stupid, dar…

Cu mult înainte ca ea să-şi termine povestea, Charlie spuse:

— Eşti o minune, Becky Salmon, o adevărată minune.

Ea continuă să-i povestească lui Charlie tot ce se întâmplase în ultimul an şi singura cută apăru pe fruntea lui atunci când află detaliile investiţiei lui Daphne.

— Deci am cam doi ani jumate să dau înapoi cele şaizeci de lire, plus dobânda?

— Plus pierderile primelor şase luni, spuse Becky timid.

— Repet, Rebecca Salmon, eşti o minune. Dacă nu pot să fac ceva atât de simplu, înseamnă că nu merit să fiu numit partenerul tău.

Un surâs de uşurare apăru pe faţa lui Becky.

— Şi tu locuieşti tot aici? întrebă Charlie uitându-se în susul scărilor.

— Bineînţeles că nu. Stau cu chirie la o veche colegă de şcoală, Daphne Harcourt-Browne. Stăm un pic mai sus, la numărul 97.

— Fata care ţi-a dat banii?

Becky dădu din cap afirmativ.

— Trebuie să fie o prietenă bună, spuse Charlie.

Bob reapăru în capul scărilor.

— Am pus lucrurile domnului Trumper în dormitor şi am inspectat apartamentul. Totul pare să fie în ordine.

— Mulţumesc, Bob, spuse Becky. Cum nu mai ai nimic de făcut azi, ne vedem mâine dimineaţă.

— Vine şi domnul Trumper la piaţă, domnişoară?

— Mă îndoiesc, spuse Becky. Aşa că fă dumneata comanda pentru mâine, ca de obicei. Sunt sigură că domnul Trumper va veni şi el peste câteva zile.

— Covent Garden? întrebă Charlie.

— Da, domnule, spuse Bob.

— Păi, dacă nu s-a mutat, ne vedem acolo mâine dimineaţă la patru jumate.

Becky îl văzu pe Bob albindu-se la faţă.

— Nu cred că domnul Trumper va dori să fii acolo în fiecare dimineaţă la patru şi jumătate.

Râse.

— Doar până-şi intră din nou în ritm. Noapte bună, Bob.

— Noapte bună, domnişoară, noapte bună, domnule, spuse Bob, care părăsi magazinul cu o faţă perplexă.

— Ce-s prostiile astea cu „domnule” şi „domnişoară”? întrebă Charlie. Abia dacă-s cu un an mai în vârstă ca Bob.

— Aşa erau şi mulţi dintre ofiţerii de pe frontul de vest cărora tu le spuneai „domnule”.

— Dar tocmai asta e. Eu nu sunt ofiţer.

— Nu, dar tu eşti şeful. În plus, nu mai eşti în Whitechapel, Charlie. Haide, e timpul să-ţi vezi apartamentul.

— Apartamentul? spuse Charlie. N-am avut în viaţa mea „apartament”. Doar tranşee, corturi şi săli de gimnastică, în ultima vreme.

— Ei bine, acum ai. Becky îşi conduse partenerul pe scara de lemn până la etajul întâi şi începu să facă pe ghidul. Bucătăria, spuse ea. Mică, dar funcţională. Apropo, am avut grijă să fie destule cuţite, furculiţe şi veselă pentru trei persoane şi i-am spus lui Gladys că intră în atribuţiile ei să ţină apartamentul curat şi ordonat. Camera de zi, anunţă ea, deschizând o uşă, dacă cineva are curaj să descrie ceva atât de mic drept o cameră de zi.

Charlie se holba la o sofa şi trei scaune, toate evident noi.

— Ce s-a întâmplat cu vechile mele lucruri?

— Majoritatea au fost arse în Ziua Armistiţiului, mărturisi Becky. Dar am reuşit să obţin un şiling pe fotoliul din păr de cal, cu pat cu tot.

— Dar căruciorul bunicului? Sper că nu l-ai ars şi pe el?

— Sigur că nu. Am încercat să-l vând, dar nimeni n-a vrut să-mi ofere mai mult de cinci şilingi, aşa că Bob îl foloseşte pentru a aduce produsele de la piaţă în fiecare dimineaţă.

— Bun, spuse Charlie cu o expresie de uşurare.

— Îmi pare rău pentru pata de sub robinetul de apă rece, spuse ea. Niciunul dintre noi n-am reuşit să găsim nimic care s-o scoată, oricât ne-am străduit. Şi trebuie să te previn, apa nu se trage întotdeauna.

— N-am mai avut niciodată W.C. în casă, spuse Charlie. Foarte elegant.

Becky merse mai departe, spre dormitor.

Charlie încercă să cuprindă totul dintr-o dată, dar privirea i se opri pe o poză colorată care atârnase deasupra patului său în Whitechapel Road şi aparţinuse cândva mamei lui. I se părea cunoscută. Ochii i se mutară la un scrin, două scaune şi un pat pe care nu le mai văzuse niciodată. Îşi dorea cu disperare să-i arate lui Becky cât de mult aprecia tot ce făcuse ea, şi atunci începu să sară în sus şi în jos pe un colţ al patului.

— Înc-o premieră, spuse Charlie.

— Înc-o premieră?

— Da, draperiile. Ştii, bunicul nu le accepta. Spunea…

— Da, îmi amintesc, spuse Becky. Te făceau să dormi dimineaţa şi te reţineau să-ţi faci treaba ca lumea pe ziua respectivă.

— Mda, cam aşa ceva, doar că nu-s sigur că bunicu’ ar fi ştiut exact ce înseamnă „reţineau”, spuse Charlie începând să despacheteze cutia lui Tommy.

Lui Becky îi căzură ochii pe tablouaşul de pe pat. Luă pictura şi începu s-o studieze mai îndeaproape.

— De unde ai asta, Charlie? E desăvârşită.

— Mi-a lăsat-o un prieten de-al meu care-a murit pe front, răspunse el pe un ton nepăsător.

— Prietenul tău avea gust.

Becky rămăsese cu pictura în mână.

— Ai vreo idee cine a pictat-o?

— Nu, n-am.

Charlie se holbă la fotografia înrămată a mamei lui, pe care Becky o atârnase pe perete.

— Io-te, spuse el, e exact aceeaşi poză.

— Nu chiar, spuse Becky studiind ilustraţia de revistă de deasupra patului. Vezi, cea a mamei tale este o fotografie a unei capodopere de Bronzino, în timp ce pictura prietenului tău, deşi seamănă, este de fapt o copie a naibii de bună a originalului.

Se uită la ceas.

— Trebuie să plec, spuse ea dintr-o dată. Am promis că voi fi la Queen's Hall înainte de ora opt. Mozart.

— Mozart. Îl cunosc?

— O să aranjez o prezentare în viitorul apropiat.

— Deci n-o să fii p-aici să-mi pregăteşti prima cină? întrebă Charlie. Vezi, mai am să-ţi pun atâtea întrebări. Atâtea lucruri despre care vreau să aflu. Mai întâi…

— Îmi pare rău, Charlie. Nu pot să întârzii. Dar ne vedem mâine dimineaţă – când îţi promit să-ţi răspund la toate întrebările.

— La prima oră?

— Da, dar nu după standardele tale, râse Becky. Cam în jur de opt, zic eu.

— Îţi place tipu' ăsta, Mozart? întrebă Charlie, şi Becky simţi că privirea lui o studiază mai atent.

— Ei bine, ca să fiu sinceră, nici eu nu ştiu prea multe despre el, dar lui Guy îi place.

— Guy?

— Da, Guy. El e tânărul care mă duce la concert şi nu-l cunosc de destul timp ca să întârzii. O să-ţi spun mai multe despre amândoi mâine. Pa, Charlie.

În drum spre apartamentul lui Daphne, Becky nu putu să nu se simtă uşor vinovată că-l părăsise pe Charlie în prima lui seară acasă şi începu să-şi spună că poate fusese egoist din partea ei să accepte invitaţia de a merge la concert cu Guy în seara aceea. Dar batalionul nu-i oferea acestuia prea multe seri libere în timpul săptămânii, şi dacă nu-l vedea când era liber, adesea trebuiau să mai treacă multe zile până aveau din nou ocazia să petreacă o seară împreună.

Deschizând uşa principală de la numărul 97, Becky o auzi pe Daphne împroşcând cu apă în baie.

— S-a schimbat? strigă prietena ei auzind uşa trântindu-se.

— Cine? întrebă Becky, îndreptându-se spre dormitor.

— Charlie, bineînţeles, spuse Daphne, deschizând uşa de la baie. Stătea sprijinită de peretele acoperit cu faianţă, cu un prosop înfăşurat în jurul trupului. Era aproape împachetată într-un nor de aburi.

Becky cântări întrebarea o clipă.

— S-a schimbat, da; de fapt, mult, cu excepţia hainelor şi a vocii.

— Ce vrei să spui?

— Păi, vocea-i aceeaşi – aş recunoaşte-o oriunde. Hainele sunt aceleaşi – le-aş recunoaşte oriunde. Dar el nu e acelaşi.

— Trebuie să şi înţeleg toate astea? întrebă Daphne începând să-şi şteargă viguros părul.

— Ei bine, după cum mi-a atras atenţia, Bob Makins e doar cu un an mai tânăr decât el, dar Charlie pare cu vreo zece ani mai în vârstă decât noi toţi. Probabil că e ceva ce li se întâmplă bărbaţilor după ce au luptat pe frontul de vest.

— N-ar trebui să te mire, dar ce vreau eu să ştiu este: a fost magazinul o surpriză pentru el?

— Da, cred că pot spune asta cu toată sinceritatea.

Becky îşi trase rochia de pe ea.

— N-ai o pereche de ciorapi pe care i-aş putea împrumuta?

— Al treilea sertar de jos, spuse Daphne. Dar aş vrea să împrumut picioarele tale în schimb.

Becky râse.

— Cum arată? continuă Daphne aruncându-şi prosopul ud pe podeaua băii.

Becky cântări întrebarea.

— Doi, poate trei centimetri sub un metru optzeci, tot atât de masiv ca tatăl său, numai că în cazul lui e vorba de muşchi, nu de grăsime. Nu e tocmai Douglas Fairbanks, dar unii l-ar putea considera chipeş.

— Începe să mi se pară genul meu, spuse Daphne scotocind printre haine să găsească ceva potrivit.

— Nu prea, draga mea, spuse Becky. Nu-l văd pe generalul de brigadă Harcourt-Browne întâmpinându-l pe Charlie la un sherry de dimineaţă înaintea vânătorii de la Cottenham.

— Eşti aşa o snoabă, Rebecca Salmon, spuse Daphne râzând. Om fi împărţind noi apartamentul, dar uiţi că tu şi Charlie proveniţi din acelaşi grajd. Gândeşte-te, l-ai întâlnit pe Guy numai datorită mie.

— Cât se poate de adevărat, spuse Becky, dar capăt şi eu ceva credit pentru St. Paul's şi Universitatea din Londra, nu?

— Nu în lumea din care vin eu, spuse Daphne studiindu-şi unghiile. N-am timp să stau la şuetă cu clasa muncitoare acuma, continuă ea. Trebuie să plec. Henry Bromsgrove mă duce la un dans sălbatic în Chelsea. Şi oricât de plicticos ar fi Henry al nostru îmi face plăcere invitaţia de a vâna în fiecare august la casa lui de la ţară, din Scoţia. Am şters-o!

În timp ce făcea baie, Becky se gândi la cuvintele lui Daphne, spuse cu umor şi afecţiune, dar scoţând în evidenţă problemele cu care se

confrunta când încerca să depăşească mai mult de câteva clipe barierele sociale bine stabilite.

Daphne îi făcuse într-adevăr cunoştinţă cu Guy, cu numai câteva săptămâni înainte, când o convinsese să meargă în grup să vadă *Boema* la Covent Garden. Becky îşi amintea clar această primă întâlnire. Încercase din răsputeri să nu-l placă în timp ce beau ceva împreună la Crush Bar, mai ales după ce Daphne o prevenise asupra reputaţiei lui. Încercase să nu-l privească prea lung pe tânărul suplu care stătea în faţa ei. Părul lui blond, des, ochii albaştri adânci şi farmecul firesc furaseră probabil inimile a o mulţime de femei, în seara aceea, dar cum Becky presupunea că toate fetele erau tratate exact la fel, nu-şi permise să se lase flatată de el. Îşi regretă atitudinea distantă în clipa în care el se întoarse în loja lui şi descoperi că în timpul actului al doilea îşi petrece o parte considerabilă din timp pur şi simplu uitându-se la el, apoi îndreptându-şi repede atenţia spre scenă ori de câte ori li se întâlneau privirile.

În seara următoare Daphne o întrebă ce părere avea despre tânărul ofiţer pe care-l cunoscuse la operă.

— Aminteşte-mi cum îl cheamă, spuse Becky.

— Ah, înţeleg. Atât de rău te-a afectat?

— Da, recunoscu ea. Şi ce dacă? Poţi vedea un tânăr de condiţia lui interesat în vreun fel de o fată din Whitechapel?

— Da, de fapt pot, dar cred că n-ar căuta decât un singur lucru.

— Atunci mai bine l-ai preveni că nu sunt genul ăla de fată, spuse Becky.

— Nu cred că asta l-a împiedicat vreodată până acum, răspunse Daphne. Cu toate acestea, pentru început, întreabă dacă ai fi dispusă să-l însoţeşti la teatru cu nişte prieteni de-ai lui de la regiment. Cum îţi sună asta?

— Aş fi încântată.

— M-am gândit eu că s-ar putea să fii, spuse Daphne. Aşa că i-am spus că „da”, fără a mă mai obosi să te consult.

Becky râse, dar trebui să mai aştepte încă cinci zile până când îl revăzu pe tânărul ofiţer. După ce veni s-o ia de acasă, se întâlniră cu un grup de ofiţeri şi tinere debutante în societate la teatrul Haymarket ca să vadă *Pygmalion,* de dramaturgul la modă George Bernard Shaw. Lui Becky îi plăcu noua piesă, în ciuda unei fete pe nume Amanda – care chicotise tot timpul primului act şi apoi refuzase să poarte o conversaţie cu ea în pauză.

În timpul cinei de la Café Royal stătu lângă Guy şi îi povesti totul despre ea, de la naşterea în Whitechapel până la câştigarea unui loc la Bedford College anul trecut.

După ce Becky îşi luă rămas-bun de la restul grupului, Guy o conduse cu maşina înapoi în Chelsea şi, spunându-i „Noapte bună, domnişoară Salmon”, îi strânse mâna.

Becky presupuse că nu avea să-l revadă pe tânărul ofiţer.

Dar Guy îi trimise un bilet în ziua următoare, invitând-o la o recepţie la popotă. O săptămână mai târziu urmă o cină, apoi un bal, iar după aceea avură loc ieşiri regulate, culminând cu o invitaţie de a petrece weekend-ul împreună cu părinţii lui în Berkshire.

Daphne făcu tot ce putu pentru a o pune la curent complet pe Becky asupra familiei. Maiorul, tatăl lui Guy, era un dulce, o asigură ea, având o fermă de vaci de şapte sute de acri în Berkshire şi fiind, de asemenea, stăpânul casei de vânătoare de la Buckhurst.

Fu nevoie de mai multe încercări din partea lui Daphne pentru a explica ce înseamnă de fapt „urmărirea cu ogari”, deşi trebui să admită că şi cu Eliza Doolittle ar fi fost mare bătaie de cap până să înţeleagă pe deplin de ce se obosea lumea în fond cu acest exerciţiu.

— Mama lui Guy însă nu este binecuvântată cu aceleaşi însuşiri ca maiorul, o preveni Daphne. E o snoabă de prima mână. (Inima lui Becky se opri.) A doua fiică a unui baronet, care a fost înnobilat de Lloyd George pentru că a făcut chestiile alea care se pun la capătul tancurilor. Probabil că a făcut şi donaţii mari Partidului Liberal, bag mâna-n foc. A doua generaţie, desigur. Ăştia sunt întotdeauna cei mai răi. (Daphne îşi controlă dungile de la ciorapi.) Familia mea există de şaptesprezece generaţii, ştii, aşa că noi considerăm că nu prea mai avem ce demonstra. Suntem conştienţi că nu avem cine ştie ce spirit, dar graţie lui Dumnezeu suntem bogaţi, iar graţie lui Harry ne tragem dintr-o familie veche. Mă tem însă că nu se poate spune acelaşi lucru şi despre căpitanul Guy Trentham.

CAPITOLUL 8

În dimineaţa următoare Becky se trezi înainte ca ceasul deşteptător să înceapă să sune, fu în picioare îmbrăcată şi părăsi apartamentul cu mult înainte ca Daphne să se mişte măcar. Abia aştepta să afle cum se descurca Charlie în prima lui zi. Mergând spre numărul 147, observă că magazinul era deja deschis şi un client singuratic se bucura de întreaga atenţie a lui Charlie.

— ’Neaţa, partenere, strigă Charlie de după tejghea când Becky păşi în magazin.

— Bună dimineaţa, răspunse Becky. Văd că eşti hotărât să-ţi petreci prima zi stând pur şi simplu deoparte şi privind cum merg lucrurile.

Charlie, avea să descopere ea, începuse să servească clienţii înainte de sosirea lui Gladys şi Patsy, în timp ce bietul Bob Makins arăta de parcă ar fi muncit deja o zi încheiată.

— Acu’ n-am timp de trăncănit cu trântorii, spuse Charlie, accentul lui cockney părând mai puternic decât oricând. Vreo speranţă să te văd mai pe seară?

— Sigur, spuse Becky.

Se uită la ceas, flutură din mână în semn de rămas-bun şi plecă la primul curs al dimineţii. I se păru dificil să se concentreze asupra istoriei epocii renascentiste, şi nici măcar diapozitivele cu opera lui Rafael, proiectate de o lanternă magică pe un ecran alb, nu-i putură capta interesul în întregime. În mintea ei alternau neliniştea provocată de posibilitatea de a petrece un weekend cu părinţii lui Guy şi întrebarea dacă Charlie va scoate un profit destul de mare pentru a achita datoria faţă de Daphne. Becky recunoscu în sinea ei că era mai liniştită în privinţa celei de-a doua probleme. Fu uşurată la vederea acului negru al ceasornicului trecând de patru şi jumătate. Din nou alergă să prindă tramvaiul de la colţul lui Portland Place – şi

continuă să alerge şi după ce târâitul vehicul o depuse în Chelsea Terrace.

O coadă mică se formase la Trumper's şi Becky auzi sloganurile lui Charlie înainte chiar de a ajunge la uşă.

— Juma' de liră de-a regelui Edward, un grep zemos din Africa de Sud şi ce-ar fi să-ţi dau ş-un măr auriu, numa' la un şiling, iubire?

Mari doamne, doamne de onoare şi doici, care toate ar fi strâmbat din nas dacă le-ar fi spus cineva „iubire", păreau să se topească atunci când Charlie pronunţa cuvântul. Abia după ce plecă ultimul client, putu Becky să vadă ca lumea schimbările făcute deja de Charlie în prăvălie.

— Am fost în picioare toată noaptea, ştii? îi spuse el. Am scos toate lăzile pe jumătate goale şi produsele de nevândut. La sfârşit am pus legumele colorate, roşiile, verdeaţa, mazărea, toate moi, în spate; în vreme ce toate varietăţile neatrăgătoare le pui în faţă. Cartofi, sfecle şi gulii. I-o regulă de aur.

— Bunicul Charlie… începu ea cu un zâmbet, dar se opri exact la timp.

Becky începu să cerceteze rafturile rearanjate şi trebui să fie de acord că modul în care Charlie insistase să fie dispuse era mult mai practic. Şi oricum nu putea să contrazică surâsurile de pe feţele cumpărătorilor.

Într-o lună, coada care se întindea pe trotuar deveni parte din rutina cotidiană a lui Charlie, iar în două luni deja îi vorbea lui Becky despre extindere.

— Unde? întrebă ea. În dormitorul tău?

— Nu-i loc pentru legume acolo, răspunse el cu un rânjet. Nu când avem cozi mai lungi la Trumper's decât au ăia la Pygmalion, în plus, *noi* o să jucăm mereu.

După ce verifică şi reverifică încasările pe trimestru, lui Becky nu-i veni să creadă cât de mult

câştigaseră; hotărî că poate sosise timpul pentru o mică sărbătorire.

— Ce-ar fi să luăm toţi masa la restaurantul ăla italienesc? sugeră Daphne după ce primise un cec cu mult mai mare decât se aşteptase pentru ultimele trei luni.

Lui Becky ideea i se păru minunată, dar fu surprinsă de cât de reticent se arătă Guy când îi descrise planul şi, de asemenea, de cât îşi bătu capul Daphne cu pregătirile pentru această ocazie.

— Nu ne propunem să cheltuim tot profitul într-o singură seară, o asigură Becky.

— Cu atât mai rău, spuse Daphne. Pentru că încep să am senzaţia că asta ar fi ultima şansă de a aplica acea clauză de penalizare. Nu că m-aş plânge. La urma urmelor, Charlie va fi o schimbare faţă de obişnuiţii fii de vicar fără bărbie şi grăjdarii fără picioare pe care trebuie să-i suport în majoritatea weekendurilor.

— Ai grijă să nu te mănânce pe tine ca desert în cele din urmă.

Becky îl prevenise pe Charlie că masa fusese rezervată pentru ora opt şi îl făcu să promită că avea să-şi pună cel mai bun costum. „Singurul meu costum”, îi aminti el.

Guy le luă pe cele două fete de la numărul 97 la ora opt fix, dar păru neobişnuit de posomorât în timp ce le conducea la restaurant, ajungând acolo la câteva minute după ora stabilită. Îl găsiră pe Charlie stând singur într-un colţ, agitat, arătând de parcă ar fi fost prima oară în viaţa lui când se afla într-un restaurant.

Becky i-o prezentă întâi pe Daphne lui Charlie şi apoi pe Charlie lui Guy. Cei doi rămaseră holbându-se unul la altul ca doi boxeri profesionişti.

— Sigur, voi aţi fost în acelaşi regiment, spuse Daphne. Dar nu cred că v-aţi întâlnit vreodată, adăugă ea, uitându-se la Charlie.

Niciunul din cei doi bărbaţi nu făcu vreun comentariu la observaţia ei.

Dacă seara începuse prost, evoluţia ei fu şi mai proastă, cei patru nereuşind să găsească vreun subiect comun. Charlie, departe de a fi spiritual şi dezgheţat, cum era cu clienţii în prăvălie, deveni morocănos şi necomunicativ. Dacă Becky ar fi putut ajunge la glezna lui, i-ar fi tras un picior, şi asta nu numai pentru că se încăpăţâna să ducă la gură cuţitul acoperit cu boabe de mazăre.

Tipul special de tăcere ursuză al lui Guy nu îmbunătăţi nici el lucrurile, în ciuda faptului că Daphne râdea necontenit, veselă ca întotdeauna, indiferent ce spunea cineva. Când fu adusă în sfârşit nota de plată, Becky fu mai mult decât uşurată că seara lua sfârşit. Trebui chiar să lase discret un bacşiş, căci Charlie nu părea să-şi dea seama că se aştepta asta de la el.

Părăsi restaurantul alături de Guy şi cei doi se pierdură de Daphne şi Charlie, mergând agale spre numărul 97. Ea credea că prietenii ei sunt doar cu câţiva paşi în urmă, dar încetă să se mai gândească unde ar putea fi când Guy o luă în braţe, o sărută uşor şi spuse „Noapte bună, iubita mea. Şi nu uita, în weekend mergem la Ashurst”. Cum ar fi putut uita? Becky îl văzu pe Guy aruncând o privire furişă în direcţia din care veneau Daphne şi Charlie, dar apoi, fără o vorbă, făcu semn unei birje şi îi spuse birjarului să-l ducă la garnizoana Puşcaşilor din Hounslow.

Becky descuie uşa şi se aşeză pe sofa pentru a se gândi dacă să se întoarcă sau nu la 147 şi să-i spună lui Charlie exact ce credea despre el. Câteva minute mai târziu Daphne dădu buzna în cameră.

— Îmi cer scuze pentru seara asta, spuse Becky înainte ca prietena ei să aibă timp să facă vreun comentariu. De obicei Charlie e ceva mai comunicativ. Nu ştiu ce-a fost cu el.

— Nu-i e uşor să ia masa cu un ofiţer din fostul lui regiment, cred eu, zise Daphne.

— Sunt sigură că ai dreptate, spuse Becky. Dar se vor împrieteni. Sunt convinsă de asta.

Daphne o privi gânditoare pe Becky.

În următoarea sâmbătă dimineaţa, după ce-şi încheie îndatoririle de serviciu, Guy sosi în Chelsea Terrace ca s-o ia pe Becky la Ashurst. În clipa în care o văzu într-una din rochiile şic ale lui Daphne, îi spuse cât era de frumoasă şi fu atât de vesel şi de vorbăreţ în timpul călătoriei spre Berkshire, încât Becky începu chiar să se relaxeze. Ajunseră în satul Ashurst puţin înainte de ora trei şi Guy se întoarse şi-i făcu cu ochiul în timp ce intrau pe aleea mai lungă de un kilometru care ducea spre conac.

Becky nu se aşteptase să vadă o casă chiar atât de mare.

Un majordom, un ajutor de majordom şi doi valeţi aşteptau în capul scărilor pentru a le ura bun sosit. Guy opri maşina pe aleea pietruită, iar majordomul coborî şi luă cele două valijoare ale lui Becky din portbagaj; apoi le întinse unui valet care le luă repede. După asta, majordomul îi conduse cu un pas măsurat pe căpitanul Guy şi pe Becky pe treptele de piatră, în vestibul şi apoi pe scara largă din lemn, până la un dormitor de la etajul întâi.

— Camera Wellington, doamnă, intonă el deschizându-i uşa.

— Se zice că ar fi petrecut o noapte aici, îi explică Guy urcând scările alături de ea. Apropo, nu trebuie să te simţi singură. Sunt chiar alături, şi mult mai viu decât răposatul general.

Becky intră într-o cameră mare şi confortabilă, unde găsi o fată într-o rochie lungă, neagră, cu guler şi manşete albe despachetându-i bagajele. Fata se întoarse, făcu o reverenţă şi anunţă:

— Eu sunt Nellie, camerista dumneavoastră. Vă rog să-mi spuneţi dacă aveţi nevoie de ceva, domnişoară.

Becky îi mulţumi, se duse la bovindou şi privi hectarele lungi de iarbă care se întindeau cât vedeai cu ochii. Se auzi o bătaie în uşă şi, întorcându-se, îl văzu pe Guy intrând în cameră fără a-i lăsa timp să spună măcar „Intră”.

— Îţi place camera, iubito?

— E perfectă, spuse Becky în timp ce camerista mai făcea o reverenţă. Lui Becky i se păru că detectează o uşoară undă de teamă în ochii tinerei fete când Guy se apropie de ea.

— Eşti gata să-l întâlneşti pe tata? întrebă el.

— Pe cât pot fi vreodată, spuse Becky şi îl însoţi pe Guy în jos pe scări până la salon, unde un bărbat de vreo cincizeci de ani stătea în picioare în faţa unui foc de lemne strălucitor, aşteptând să-i salute.

— Bun venit la Ashurst Hall, spuse maiorul Trentham.

Becky îi zâmbi gazdei sale şi spuse:

— Mulţumesc.

Maiorul era ceva mai scund decât fiul său, dar era la fel de suplu şi avea acelaşi păr blond, cu toate că la tâmple îi apăruseră câteva fire cărunte. Dar aici asemănarea lua sfârşit. În timp ce tenul lui Guy era proaspăt şi palid, pielea maiorului Trentham avea rumeneala omului care-şi petrecuse cea mai mare parte a vieţii în aer liber, iar când îi strânse mâna, Becky simţi că era aspră, ca a cuiva care în mod evident lucra pe câmp.

— Pantofii ăia fini de oraş n-o să-ţi prea fie de folos pentru ce mi-am propus eu, declară maiorul. Va trebui să împrumuţi o pereche de cizme de-ale soţiei mele, ori de-ale lui Nigel.

— Nigel? întrebă Becky.

— Trentham cel mic. Nu ţi-a povestit Guy despre el? E în ultimul an la Harrow, speră să meargă la Sandhurst – şi să-l întreacă pe fratele lui, mi s-a spus.

— N-am ştiut că ai un…

— Puştiul nu merită să fie menţionat, o întrerupse Guy cu o umbră de zâmbet, în timp ce tatăl lui îi conducea prin hol la un dulap de sub scară.

Becky privi şirul de cizme de călărie din piele, care erau şi mai lustruite decât pantofii ei.

— Alege, draga mea, spuse maiorul Trentham.

După vreo două încercări, Becky găsi o pereche ce i se potrivea perfect, apoi îi urmă pe Guy şi pe tatăl lui în grădină. Maiorului Trentham îi luă aproape o după-amiază întreagă să-i arate tinerei lui musafire moşia de şapte sute de acri şi, la întoarcere, Becky era mai mult decât pregătită pentru punch-ul fierbinte care-i aştepta într-o supiera de argint în salon.

Majordomul le spuse că doamna Trentham telefonase să anunţe că fusese reţinută la vicariat şi nu va putea lua ceaiul cu ei.

Până când se întoarse Becky în camera ei seara să facă o baie şi să se schimbe pentru cină, doamna Trentham tot nu-şi făcuse apariţia.

Daphne îi împrumutase lui Becky două rochii pentru această ocazie, ba chiar şi o broşa de diamante în formă de semicerc, în privinţa căreia Becky era puţin îngrijorată. Dar când se privi în oglindă, toate temerile fură repede date uitării.

Când auzi ceasornicele din toată casa bătând în cor ora opt, Becky se întoarse în salon. Rochia şi broşa avură un efect imediat şi evident asupra ambilor bărbaţi. Mama lui Guy tot nu se vedea nicăieri.

— Ce rochie încântătoare, domnişoară Salmon, spuse maiorul.

— Vă mulţumesc, domnule maior, spuse Becky încălzindu-şi mâinile la foc, apoi privind în jurul ei în încăpere.

— Soţia mea va fi cu noi într-o clipă, o asigură maiorul pe Becky, în timp ce majordomul îi oferea un pahar de sherry pe o tavă de argint.

— Mi-a plăcut plimbarea pe moşie.

— Nu prea face faţă acestei descrieri, draga mea, răspunse maiorul cu un zâmbet cald. Dar mă bucur că ţi-a plăcut plimbarea, adăugă, apoi atenţia îi fu atrasă de ceva în spatele ei.

Becky se întoarse şi văzu intrând în cameră o femeie înaltă şi elegantă, îmbrăcată din cap până-n picioare în negru. Veni încet spre ei, cu paşi măsuraţi.

— Mamă, spuse Guy făcând un pas înainte pentru a o săruta pe obraz, vreau să ţi-o prezint pe Becky Salmon.

— Îmi pare bine, spuse Becky.

— Îmi daţi voie să întreb cine mi-a luat cele mai bune cizme de călărie din dulapul din hol? întrebă doamna Trentham, ignorând mâna întinsă a lui Becky. Şi apoi a găsit de cuviinţă să le aducă înapoi pline de noroi?

— Eu, spuse maiorul. Altfel domnişoara Salmon ar fi trebuit să se plimbe prin fermă în pantofi cu tocul înalt. Ceea ce s-ar fi putut dovedi lipsit de înţelepciune.

— S-ar fi dovedit şi mai înţelept ca domnişoara Salmon să fi venit echipată de la început cu încălţămintea potrivită.

— Îmi pare atât de rău… începu Becky.

— Unde-ai fost toată ziua, mamă? interveni Guy. Speram să te vedem mai devreme.

— Am încercat să rezolv câteva din problemele cu care noul nostru vicar nu pare a fi în stare să se descurce, răspunse doamna Trentham. Nu are absolut nicio idee despre cum se organizează o sărbătoare a recoltei. Nu-mi pot imagina ce-i învaţă la Oxford în zilele noastre.

— Teologie, probabil, sugeră maiorul Trentham.

Majordomul îşi drese vocea.

— Cina e servită, doamnă.

Doamna Trentham se întoarse fără o vorbă şi îi conduse în sufragerie cu paşi repezi. O aşeză pe Becky la dreapta maiorului, în faţa ei. Trei cuţite, patru furculiţe şi două linguri străluceau pe masa

mare, pătrată, în faţa lui Becky. Nu întâmpină nicio dificultate în a alege cu care dintre ele să înceapă, căci felul întâi era supă, dar după aceea fu nevoită să urmeze exemplul doamnei Trentham.

Gazda ei nu-i adresă niciun cuvânt până nu se servi felul doi. În schimb, îi vorbi soţului ei despre eforturile lui Nigel la Harrow – nu foarte impresionante; despre noul vicar – aproape la fel de rău; şi despre Lady Lavinia Malim – văduva unui judecător – care se instalase de curând în sat şi cauzase mai multe neplăceri decât de obicei.

Becky avea gura plină cu fazan când doamna Trentham întrebă deodată:

— Şi cărei profesiuni îi este consacrat tatăl dumitale, domnişoară Salmon?

— A murit, spuse Becky repede.

— O, îmi pare rău să aud asta, spuse ea indiferentă. Trebuie să presupun că a murit luptând pe front cu regimentul său?

— Nu.

— Oh, atunci *ce* a făcut în timpul războiului?

— A avut o brutărie. În Whitechapel, adăugă Becky, ţinând cont de recomandarea tatălui ei: „Dacă vei încerca vreodată să-ţi ascunzi proveniența, vei sfârşi în lacrimi.”

— Whitechapel? întrebă doamna Trentham. Dacă nu mă înşel, acesta nu e sătuc încântător de lângă Worcester?

— Nu, doamnă Trentham, este în East End, chiar inima cartierului, spuse Becky, sperând că Guy o va salva, dar el părea mai preocupat să soarbă din paharul lui de vin roşu.

— Oh, spuse doamna Trentham, cu buzele strânse într-o linie dreaptă. Îmi amintesc că am vizitat-o o dată pe soţia episcopului de Worcester într-un loc numit Whitechapel, dar mărturisesc că niciodată n-am considerat necesar să călătoresc până în East End. Presupun că n-au episcop acolo.

Lăsă jos cuţitul şi furculiţa.

— Cu toate acestea, continua ea, tatăl meu, sir Raymond Hardcastle – poate ai auzit de el, domnişoară Salmon…

— Nu, de fapt, n-am auzit, spuse Becky cu sinceritate.

Din nou o expresie dispreţuitoare apăru pe faţa doamnei Trentham, fără a o întrerupe însă.

— …care a fost făcut baronet pentru serviciile aduse regelui George al V-lea…

— Şi care au fost aceste servicii? întrebă inocentă Becky, ceea ce o făcu pe doamna Trentham să se oprească o clipă înainte de a explica.

— A jucat un mic rol în eforturile Majestăţii sale de a nu permite să fim invadaţi de germani.

— Este negustor de arme, spuse maiorul Trentham în şoaptă.

Dacă doamna Trentham auzise comentariul, hotărî să-l ignore.

— Ai ieşit în societate anul acesta, domnişoară Salmon? întrebă ea pe un ton îngheţat.

— Nu, spuse Becky. În schimb, m-am înscris la Universitate.

— Eu nu sunt de acord cu astfel de practici. Doamnele n-ar trebui să înveţe mai mult decât scrisul, cititul şi socotitul, plus ştiinţa de a te purta cu servitorii şi a supravieţui când eşti nevoită să urmăreşti un meci de crichet.

— Dar dacă n-ai servitori… începu Becky, şi ar fi continuat dacă doamna Trentham n-ar fi sunat dintr-un clopoţel de argint care se afla lângă mâna ei dreaptă.

Când majordomul reapăru, spuse tăios:

— Vom lua cafeaua în salon, Gibson.

Pe faţa majordomului apăru o expresie surprinsă când doamna Trentham se ridică şi conduse pe toată lumea afară din sufragerie, printr-un coridor lung, înapoi în salon, unde focul nu mai ardea atât de vârtos.

— Doreşti nişte porto sau coniac, domnişoară Salmon? întrebă maiorul Trentham în timp ce Gibson turna cafeaua.

— Nu, mulţumesc, spuse Becky încet.

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse doamna Trentham, ridicându-se din fotoliul pe care tocmai se aşezase. Se pare că am căpătat o uşoară durere de cap şi mă voi retrage, aşadar, în camera mea, dacă nu vă supăraţi.

— Da, desigur, draga mea, spuse maiorul fără nicio intonaţie.

Îndată ce mama lui părăsi încăperea, Guy se duse repede lângă Becky, se aşeză şi îi luă mâna.

— O să fie mai bine mâine dimineaţă, când o să-i treacă migrena, o să vezi.

— Mă îndoiesc, şopti Becky şi, întorcându-se spre maiorul Trentham, spuse: Vă rog să mă scuzaţi şi pe mine. A fost o zi lungă şi, în orice caz, sunt sigură că aveţi o mulţime de lucruri să vă spuneţi.

Amândoi se ridicară când Becky ieşi din cameră şi urcă scara lungă până la camera ei. Se dezbrăcă repede şi, după ce se spălă într-o chiuvetă cu apă aproape îngheţată, se târî prin camera neîncălzită şi se vârî în aşternuturile patului rece.

Era deja pe jumătate adormită când auzi clanţa răsucindu-se.

Clipi de câteva ori şi încercă să-şi concentreze privirea în capătul opus al camerei. Uşa se deschise încet, dar tot ce putu distinge fu silueta unui bărbat care intră, apoi uşa se închise fără zgomot în urma lui.

— Cine e? şopti ea destul de tare.

— Doar eu, murmură Guy. M-am gândit să trec să văd ce faci.

Becky îşi trase cearşaful până sub bărbie.

— Noapte bună, Guy, spuse ea precipitat.

— Nu eşti foarte prietenoasă, spuse Guy, care traversase deja încăperea şi acum şedea pe marginea patului ei. Voiam doar să mă asigur că

totu-i în ordine. Am simţit că ţi-a fost greu în seara asta.

— Sunt foarte bine, mulţumesc, spuse Becky sec.

Când el se aplecă s-o sărute, ea se trase înapoi, astfel încât în cele din urmă el îi atinse doar urechea stângă.

— Poate că nu e momentul potrivit?

— Nici locul, adăugă Becky, alunecând şi mai departe de el, astfel încât aproape cădea din pat.

— Nu voiam decât să te sărut de noapte bună.

Becky îl lăsă fără tragere de inimă s-o ia în braţe şi s-o sărute pe buze, dar el o ţinu mult mai mult decât se aşteptase ea şi în cele din urmă trebui să-l împingă.

— Noapte bună, Guy, spuse ea ferm.

La început Guy nu se clinti, dar apoi se ridică încet şi spuse:

— Poate altă dată.

O clipă mai târziu auzi uşa închizându-se în urma lui.

Becky aşteptă câteva momente, apoi se dădu jos din pat. Se duse la uşă, răsuci cheia în broască şi o scoase, după care se întoarse în pat. Trecu multă vreme până adormi.

În dimineaţa următoare, când coborî la micul dejun, află curând de la maiorul Trentham că o noapte nedormită nu îmbunătăţise starea migrenei soţiei lui: ea hotărâse aşadar să rămână în pat până când durerea avea să-i treacă de tot.

Mai târziu, când maiorul şi Guy plecară la biserica, lăsând-o pe Becky să citească ziarele de duminică în salon, ea nu putu să nu observe că servitorii şuşoteau între ei ori de câte ori le surprindea privirile.

Doamna Trentham apăru la masa de prânz, dar nu făcu nicio tentativă de a lua parte la conversaţia care se purta la celălalt capăt al mesei. Pe

neaşteptate, tocmai când se turna crema peste budinca de vară, întrebă:

— Şi care-a fost textul vicarului în dimineaţa asta?

— Poartă-te cu ceilalţi aşa cum vrei să se poarte ei cu tine, răspunse maiorul cu o voce uşor tăioasă.

— Şi cum ţi s-a părut slujba de la biserica noastră, domnişoară Salmon? întrebă doamna Trentham, adresându-i-se pentru prima oară lui Becky.

— Eu n-am… începu Becky.

— Ah, da, desigur, dumneata faci parte din poporul ales.

— Nu, de fapt, sunt romano-catolică, spuse Becky.

— Oh, spuse doamna Trentham simulând surpriza, am presupus că purtând numele de Salmon… în orice caz, nu ţi-ar fi plăcut slujba de la St. Michael's. Ştii, e foarte realistă.

Becky se întrebă dacă doamna Trentham făcea repetiţii în prealabil pentru fiecare cuvânt pe care-l pronunţa şi pentru fiecare acţiune.

După ce se strânse masa, doamna Trentham dispăru din nou şi Guy propuse ca el şi Becky să facă o scurtă plimbare. Becky se duse în camera ei şi îşi puse pantofii cei mai vechi, mult prea terorizată ca să sugereze măcar că ar putea împrumuta o pereche de cizme de-ale doamnei Trentham.

— Orice, numai să ieşim din casă, îi spuse ea lui Guy când coborî din nou şi nu mai deschise gura deloc până nu fu sigură că doamna Trentham nu mai putea în niciun caz să-i audă.

— Ce vrea de la mine? întrebă ea în cele din urmă.

— A, nu-i chiar atât de rău, insistă Guy luând-o de mână. Ai o reacţie exagerată. Tata-i convins că va reveni la sentimente mai bune cu timpul, şi, în orice caz, dacă va trebui să aleg între tine şi ea,

ştiu exact care din voi e mai importantă pentru mine.

Becky îi strânse mâna.

— Mulţumesc, dragul meu, dar tot nu sunt sigură că mai pot să trec o dată prin ce-am trecut ultima oară.

— Putem foarte bine să plecăm devreme şi să petrecem restul timpului la tine acasă, spuse Guy.

Becky se întoarse să se uite la el, nefiind prea sigură de ce voia să spună. El adăugă repede:

— Mai bine hai să ne întoarcem repede în casă, că altfel o să mormăie că am lăsat-o singură toată după-amiaza.

Grăbiră pasul.

Câteva minute mai târziu urcau scările de piatră de la intrare. După ce Becky îşi puse din nou pantofii de casă şi îşi verifică pieptănătura în oglinda din hol, i se alătură lui Guy în salon. Fu surprinsă să găsească ceaiul deja pregătit. Se uită la ceas: era abia trei şi un sfert.

— Îmi pare rău că ai găsit de cuviinţă să faci pe toată lumea să aştepte, Guy, fură primele cuvinte pe care le auzi Becky in-trând în cameră.

— Nu-mi amintesc să mai fi luat ceaiul vreodată atât de devreme, spuse maiorul, care stătea de cealaltă parte a căminului.

— Doreşti ceai, domnişoară Salmon? întrebă doamna Trentham, reuşind să facă în aşa fel încât şi numele să sune ca o mică insultă.

— Da, mulţumesc, răspunse Becky.

— Ai putea, eventual, să-i spui lui Becky pe numele mic, sugeră Guy.

Ochii doamnei Trentham se fixară asupra fiului ei.

— Nu pot să sufăr obiceiul ăsta modern de a spune oricui pe numele de botez, mai ales când abia ţi-a fost prezentat. Darjeeling, Lapsang sau Earl Grey, domnişoară Salmon? întrebă ea înainte ca cineva să aibă timp să reacţioneze.

Îşi ridică privirea în aşteptarea răspunsului, dar nu veni niciun răspuns imediat, căci Becky nu-şi revenise încă după ultima împunsătură.

— Evident, n-ai atâtea posibilităţi de alegere în Whitechapel, adăugă doamna Trentham.

Becky se gândi să ia ceainicul şi să-i toarne conţinutul în capul femeii, dar reuşi cumva să-şi ţină cumpătul, fie şi numai pentru că ştia că dacă şi-l pierdea ar fi fost exact ceea ce spera doamna Trentham.

După un moment de tăcere, doamna Trentham întrebă:

— Ai fraţi sau surori, domnişoară Salmon?

— Nu, sunt singură la părinţi, răspunse Becky.

— Surprinzător, într-adevăr.

— De ce? întrebă inocent Becky.

— Întotdeauna am crezut că cei din clasele de jos se înmulţesc ca iepurii, spuse doamna Trentham punându-şi încă o bucăţică de zahăr în ceai.

— Mamă, zău… începu Guy.

— Doar o mică glumă, spuse ea repede. Guy mă ia atât de mult în serios uneori, domnişoară Salmon. Cu toate acestea, îmi amintesc bine că tatăl meu, Sir Raymond a spus odată…

— Nu-ncepe iar, spuse maiorul.

— …clasele sunt exact ca apa şi vinul. Nimeni nu trebuie, în niciun caz, să încerce să le amestece.

— Dar Cristos a fost acela care a reuşit să transforme apa în vin, după câte ştiu, spuse Becky.

Doamna Trentham hotărî să ignore această observaţie.

— Tocmai de aceea avem ofiţeri şi alte grade; pentru că aşa a lăsat Dumnezeu.

— Şi credeţi că Dumnezeu a lăsat să fie război, pentru ca aceiaşi ofiţeri şi alte grade să se măcelărească unii pe alţii fără discriminare? întrebă Becky.

— Cu siguranţă nu ştiu, domnişoară Salmon, răspunse doamna Trentham. Vezi, eu n-am

avantajul de a fi o intelectuală, ca dumneata. Eu nu sunt decât o femeie simplă, obişnuită, care spune ce gândeşte. Dar ceea ce ştiu este că am făcut *cu toţii* sacrificii în timpul războiului.

— Şi ce sacrificii aţi făcut dumneavoastră, doamnă Trentham? întrebă Becky.

— Un număr considerabil, tânără domnişoară, răspunse doamna Trentham, întinzându-se cât era de lungă. Pentru început, a trebuit să renunţ la multe lucruri fundamentale în existenţa cuiva.

— Ca de exemplu o mână sau un picior? spuse Becky, regretându-şi repede cuvintele, în clipa când îşi dădu seama că se lăsase prinsă în capcana doamnei Trentham.

Mama lui Guy se ridică de pe scaun şi se duse încet până la cămin, unde trase violent şnurul soneriei.

— Nu voi permite să fiu insultată în propria mea casă, spuse ea.

Îndată ce Gibson reapăru, ea se întoarse spre el şi adăugă:

— Spune-i lui Alfred să strângă lucrurile domnişoarei Salmon din camera ei. Se va întoarce la Londra mai devreme decât era stabilit.

Becky rămase tăcută lângă foc, neştiind bine ce trebuia să facă. Doamna Trentham o fixă cu o privire îngheţată, până când în cele din urmă Becky se duse la maior, îi strânse mâna şi spuse:

— Rămas-bun, domnule maior. Presimt că nu ne vom mai vedea niciodată.

— Pierderea va fi a mea, domnişoară Salmon, spuse el cu graţie, înainte de a-i săruta mâna.

Becky se întoarse apoi şi ieşi încet din salon fără a se mai uita spre doamna Trentham. Guy o urmă în hol.

Pe drumul spre Londra, Guy încercă să scuze în toate felurile posibile comportarea mamei lui, dar Becky ştia că nici el nu crede ce spune. Când maşina se opri la numărul 97, Guy sări afară şi îi deschise uşa.

— Pot să vin sus? întrebă el. Mai am ceva să-ţi spun.

— Nu în seara asta, spuse Becky. Trebuie să mă gândesc şi prefer să fiu singură.

Guy oftă.

— Voiam doar să-ţi spun cât de mult te iubesc şi eventual să vorbim despre planurile noastre de viitor.

— Planuri care o includ pe mama ta?

— La naiba cu mama, răspunse el. Nu-ţi dai seama cât de mult te iubesc?

Becky ezită.

— Hai să ne anunţăm logodna în *Times* cât mai curând posibil şi n-are decât să gândească ce vrea. Ce zici?

Ea se întoarse şi se aruncă de gâtul lui.

— O, Guy, şi eu te iubesc, dar e mai bine să nu vii sus în seara asta. Daphne se poate întoarce în orice moment. Poate altădată?

O expresie de dezamăgire trecu pe faţa lui Guy. O sărută şi îi ură noapte bună. Ea deschise uşa şi o luă la fugă pe scări.

Becky descuie uşa apartamentului şi descoperi că Daphne nu se întorsese încă de la ţară. Şezu singură pe sofa, fără a se mai obosi să aprindă lampa când începu să se întunece. Mai trecură două ore până la sosirea lui Daphne.

— Cum a fost? fură primele cuvinte pronunţate de Daphne când intră în salon, puţin surprinsă s-o găsească pe prietena ei stând pe întuneric.

— Un dezastru.

— Deci s-a terminat?

— Nu, nu tocmai, spuse Becky. De fapt, am impresia că Guy m-a cerut de nevastă.

— Dar ai acceptat? întrebă Daphne.

— Cred că da.

— Şi ce intenţii ai cu privire la India?

În dimineaţa următoare, când Becky îşi despachetă valiza, descoperi cu oroare că delicata

broşa pe care i-o împrumutase Daphne pentru weekend lipsea. Îşi închipui că probabil o lăsase la Ashurst Hall.

Cum nu avea nici cea mai mică dorinţă de a avea de-a face din nou cu doamna Trentham, îi trimise un bilet lui Guy la popota regimentului pentru a-i aduce la cunoştinţă temerea ei. El îi răspunse a doua zi asigurând-o că avea să verifice în duminica următoare, când îşi propusese să ia prânzul cu părinţii lui la Ashurst.

Becky îşi petrecu următoarele cinci zile întrebându-se dacă Guy va reuşi să găsească obiectul pierdut: din fericire, Daphne nu părea să-i fi observat lipsa. Becky spera numai să poată primi înapoi broşa înainte ca prietena ei să vrea să o poarte din nou.

Guy îi scrise luni anunţând-o că în ciuda unei cercetări amănunţite a camerei de oaspeţi nu reuşise să găsească broşa pierdută şi, în orice caz, Nellie îl informase că-şi amintea perfect că împachetase toate bijuteriile lui Becky.

Această veste o nedumeri pe Becky, deoarece ea ţinea minte că îşi făcuse singură valiza în urma expedierii ei precipitate de la Ashurst Hall. Teribil de frământată, rămase trează până noaptea târziu, aşteptând ca Daphne să se întoarcă din lungul ei weekend la ţară, pentru a-i putea explica prietenei ei ce se întâmplase. Se temea că puteau trece luni, poate chiar ani până să economisească suficient ca să înlocuiască broşa, care era probabil o bijuterie de familie.

Când colega ei de apartament dădu buzna în Chelsea Terrace, la câteva minute după miezul nopţii, Becky băuse deja mai multe ceşti de cafea şi era cât pe ce să-şi aprindă una din ţigările Du Maunes ale lui Daphne.

— Ai stat târziu, draga mea, fură primele cuvinte ale lui Daphne. Sunt atât de aproape examenele?

— Nu, spuse Becky, apoi spuse dintr-o suflare întreaga poveste a broşei de diamante pierdute.

Sfârşi întrebând-o pe Daphne în cât timp credea că i-o va putea plăti.

— Vreo săptămână, cred eu, spuse Daphne.

— O săptămână? spuse Becky uluită.

— Da. Era doar o bijuterie falsă – ultimul răcnet acum. Dacă-mi amintesc bine, m-a costat trei şilingi întregi.

Uşurată, Becky îi spuse lui Guy marţi la cină de ce nu mai era aşa de important să găsească bijuteria lipsă.

În lunea următoare Guy aduse obiectul în Chelsea Terrace, explicând că Nellie îl găsise sub pat în camera Wellington.

CAPITOLUL 9

Becky începu să observe mici schimbări în felul de a fi al lui Charlie, la început subtile, apoi mai evidente.

Daphne nu făcu nicio încercare de a-şi ascunde interesul în ceea ce ea descria drept „descoperirea socială a deceniului, Charlie Doolittle al meu. Păi, chiar weekendul ăsta", declara ea, „l-am dus la Harcourt Hall, ce să-ţi spun, şi a fost o desfătare. Până şi mama a zis că e fantastic."

— Mama ta îl acceptă pe Charlie Trumper? spuse Becky nevenindu-i să creadă.

— O, da, dragă, dar vezi tu, mami îşi dă seama că n-am nicio intenţie de a mă mărita cu Charlie.

— Ai grijă, nici eu n-aveam nicio intenţie de a mă mărita cu Guy.

— Draga mea, nu uita că tu provii din clasele romantice, în timp ce eu am o educaţie mai pragmatică, acesta fiind şi motivul pentru care aristocraţia a supravieţuit atâta vreme. Nu, eu voi sfârşi prin a mă mărita cu un anume Percy Wiltshire şi asta n-are nimic de-a face cu destinul sau cu stelele, e doar acel bun-simţ de modă veche.

— Dar domnul Wiltshire are cunoştinţă de planurile tale pentru viitorul lui?

— Bineînţeles că marchizul de Wiltshire habar n-are. Nici mama lui nu i-a spus încă.

— Dar dacă Charlie se îndrăgosteşte de tine?

— Asta-i imposibil. Vezi tu, există o altă femeie în viaţa lui.

— Doamne Dumnezeule, spuse Becky. Şi când te gândeşti că n-am întâlnit-o niciodată.

Cifrele pe şase şi pe nouă luni ale magazinului arătau un progres considerabil faţă de primul trimestru, ceea ce Daphne descoperi ea însăşi când primi din nou dividende. Îi spuse lui Becky că în ritmul ăsta nu putea spera să obţină un profit pe

termen lung pentru împrumutul ei. Cât despre Becky, ea petrecea din ce în ce mai puţin timp gândindu-se la Daphne, la Charlie sau la magazin, pe măsură ce se apropia momentul plecării lui Guy în India.

India… Becky nu dormise în noaptea în care aflase de numirea pe trei ani a lui Guy şi cu siguranţă şi-ar fi dorit să afle ceva atât de important pentru viitorul ei de pe buzele lui Guy şi nu ale lui Daphne. Până atunci Becky acceptase, fără discuţie, că din cauza îndatoririlor lui Guy de la regiment nu se puteau vedea în mod regulat; dar pe măsură ce se apropia momentul plecării, începu să deteste gărzile, exerciţiile de noapte şi, mai mult decât orice, orice operaţiune la care Puşcaşii trebuiau să ia parte în weekend.

Becky se temuse că atenţiile lui Guy se vor răci după jalnica ei vizită la Ashurst Hall, dar el deveni, dimpotrivă, mai înflăcărat şi îi tot repeta cât de mult avea să se schimbe totul o dată ce se vor căsători.

Dar apoi, parcă pe neaşteptate, lunile deveniră săptămâni, săptămânile zile, până când cercul îngrozitor pe care Becky îl trasase în jurul datei de 3 februarie 1920 pe calendarul de lângă patul ei se află, dintr-o dată, planând asupra lor.

— Hai să luăm cina la Café Royal, unde am petrecut prima noastră seară împreună, sugeră Guy în lunea dinaintea plecării.

— Nu, spuse Becky. Nu vreau să te împart cu o sută de străini în ultima noastră seară.

Ezită, apoi adăugă:

— Dacă poţi suporta gândul unei mese pregătite de mine, aş prefera să-ţi ofer cina în apartament. Aşa măcar putem fi singuri.

Guy zâmbi.

Din moment ce magazinul părea să meargă fără probleme, Becky nu se mai ducea acolo în fiecare zi, dar nu se putea abţine să arunce o privire pe fereastră ori de câte ori trecea prin faţa numărului

147. Fu surprinsă să descopere că în acea luni dimineaţă la ora opt Charlie nu era de văzut în spatele tejghelei.

— Aici, auzi ea o voce strigând şi se întoarse spre a-l descoperi pe Charlie şezând pe aceeaşi bancă din faţa prăvăliei unde-l zărise prima dată în ziua în care se întorsese la Londra. Traversă strada până la el.

— Ce-i asta, te retragi înainte de a fi plătit împrumutul?

— Evident că nu. Lucrez.

— Lucrezi? Te rog să-mi explici, domnule Trumper, în ce mod a lenevi pe o bancă în parc luni dimineaţa poate fi descris drept lucru.

— Henry Ford ne-a învăţat că „pentru fiecare minut de acţiune este nevoie de o oră de gândire”, spuse Charlie, cu doar o uşoară urmă din vechiul lui accent cockney; de asemenea, Becky nu putu să nu observe felul în care pronunţase corect „Henry”.

— Şi unde te duc gândurile astea fordiene în acest moment? întrebă ea.

— La şirul acela de magazine de vizavi.

— Toate? Becky privi în jur. Şi la ce concluzie ar fi ajuns domnul Ford dacă ar fi şezut pe banca asta, mă rog?

— Că ele reprezintă treizeci şi şase de moduri diferite de a face bani.

— Nu le-am numărat niciodată, dar te cred pe cuvânt.

— Şi ce altceva mai vezi peste drum?

Ochii lui Becky se întoarseră spre Chelsea Terrace.

— O mulţime de oameni care merg încolo şi-ncoace pe trotuar, mai ales doamne cu umbreluţe, doici împingând cărucioare şi câte un copil cu o coardă sau un cerc. Făcu o pauză. De ce, tu ce vezi?

— Două afişe cu „De vânzare”.

— Mărturisesc că nu le observasem.

Privi din nou peste drum.

— Asta pentru că priveşti cu alţi ochi, explică Charlie.

— Mai întâi, Kendrick, măcelarul. Ei bine, ştiu toţi ce-i cu el, nu-i aşa? Un atac de inimă, a fost sfătuit de doctorul lui să se retragă mai devreme, că altfel nu poate spera să mai trăiască mult.

— Şi-apoi, domnul Rutherford, spuse Becky, descoperind cel de-al doilea afiş cu „De vânzare".

— Negustorul de antichităţi. O, da, dragul de Julian vrea să lichideze şi să se ducă la prietenul lui în New York, unde societatea e ceva mai înţelegătoare când vine vorba de anumite înclinaţii ale sale – îţi place cuvântul?

— Cum ai aflat…?

— Informaţia, spuse Charlie atingându-şi nasul. Izvorul de apă vie al oricărei afaceri.

— Alt principiu fordian?

— Nu, mult mai aproape de noi, recunoscu Charlie. Daphne Harcourt-Browne.

Becky zâmbi.

— Şi ce-ai de gând să faci în privinţa asta?

— Păi, am de gând să pun mâna pe amândouă, nu?

— Şi cum intenţionezi să faci asta?

— Cu abilitatea mea şi sârguinţa ta.

— Vorbeşti serios, Charlie Trumper?

— Niciodată n-am fost mai serios.

Charlie se întoarse din nou cu faţa la ea.

— La urma urmei, de ce ar fi Chelsea Terrace diferită de Whitechapel?

— Chestie de virgulă şi zecimale, probabil, sugeră Becky.

— Atunci să mutăm această virgulă, domnişoară Salmon. Căci a sosit timpul să încetezi să mai fi un partener inactiv şi să începi să-ţi îndeplineşti partea ta de obligaţii.

— Şi examenele mele?

— Foloseşte timpul liber care-ţi rămâne acum că prietenul tău a plecat în India.

— De fapt, pleacă mâine.

— Atunci îţi mai dau o zi de permisie. Nu aşa numesc ofiţerii o zi liberă? Pentru că mâine vreau să te întorci la John D. Wood şi să stabileşti o întâlnire cu funcţionăraşul ăla bubos – cum îl cheamă?

— Palmer, spuse Becky.

— Da, Palmer, spuse Charlie. Dă-i instrucţiuni să negocieze un preţ din partea noastră pentru ambele magazine şi anunţă-l că suntem interesaţi şi de orice altceva ar mai apărea în Chelsea Terrace.

— Orice altceva în Chelsea Terrace? spuse Becky, care începuse să ia notiţe pe spatele caietului ei.

— Da, şi vom mai avea nevoie să facem rost de toţi banii necesari pentru a achiziţiona proprietăţile, aşa că vizitează mai multe bănci şi vezi să obţii condiţii bune. Nu lua în discuţie nimic peste patru la sută.

— Nimic peste patru la sută, repetă Becky.

Ridicând privirea, adăugă:

— Dar treizeci şi şase de magazine, Charlie?

— Ştiu, s-ar putea să dureze al naibii de mult.

În biblioteca de la Bedford College, Becky încerca să lase deoparte visele lui Charlie de a deveni un al doilea domn Selfridge, încercând să termine o lucrare despre influenţa lui Bernini asupra sculpturii secolului al şaptesprezecelea. Dar mintea îi tot zbura de la Bernini la Charlie şi apoi din nou la Guy. Nefiind în stare să lupte cu epoca modernă, Becky simţea că are şi mai puţin succes cu cea veche, astfel încât ajunse la concluzia că lucrarea ei va trebui să fie amânată până când va putea găsi mai mult timp pentru a se concentra asupra trecutului.

În pauza de prânz şezu pe zidul de cărămidă roşie din faţa bibliotecii, ronţăind un măr renet din soiul Cox şi continuând să se gândească. Luă o

ultimă înghiţitură, aruncă apoi cotorul într-un coş de gunoi din apropiere şi tot restul de lucruri în ghiozdanul ei, după care îşi începu călătoria spre vest până în Chelsea.

Odată ajunsă în Terrace, prima ei oprire fu la măcelărie, unde îşi alese o pulpă de miel şi îi spuse doamnei Kendrick cât de rău i-a părut când a auzit de soţul ei. Când plăti, observă că vânzătorii, deşi bine pregătiţi, nu dădeau dovadă de cine ştie ce iniţiativă. Clienţii scăpau numai cu ce intraseră să cumpere, ceea ce Charlie nu le-ar fi permis niciodată. Apoi se aşeză la coadă la Trumper's şi îl chemă pe Charlie s-o servească.

— Ceva special, doamnă?

— Un kilogram de cartofi, jumătate de kilogram de ciuperci, o varză şi un pepene.

— E ziua dumneavoastră norocoasă, doamnă. Pepenele trebuie mâncat chiar în seara asta, spuse el apăsând uşor un capăt. Pot să-i ofer şi altceva doamnei? Câteva portocale, poate un grape-fruit?

— Nu, mulţumesc, domnul meu.

— Atunci face trei şilingi şi patru pence, doamnă.

— Dar nu primesc şi un măr renet în acelaşi preţ, ca toate celelalte fete?

— Nu, îmi pare rău, doamnă, astfel de privilegii sunt rezervate numai clienţilor permanenţi. Pe de altă parte, aş putea fi convins dacă aş fi invitat să împart pepenele acela cu dumneavoastră în seara asta. Ceea ce mi-ar oferi ocazia să vă explic în detaliu planul meu măreţ în ceea ce priveşte Chelsea Terrace, Londra, universul…

— Nu pot în seara asta, Charlie. Guy pleacă mâine dimineaţă în India.

— Bine'nţeles, ce prostie din partea mea, scuze. Am uitat.

Părea nefiresc de tulburat.

— Poate mâine?

— Da, de ce nu?

— Atunci, ca o tratație specială, te voi *scoate în oraș* la cină. Vin să te iau la opt.

— S-a făcut, partenere, spuse Becky, sperând să sune ca Mae West.

Atenția lui Charlie fu deodată atrasă de o femeie grasă, care ajunsese în fruntea cozii.

— Ah, Lady Nourse, spuse Charlie, întorcându-se la accentul lui cockney, ca de obicei napi și gulii, sau o să fim ceva mai aventuroși azi, doamna mea?

Becky întoarse capul și o văzu pe Lady Nourse, care nu avea o zi sub șaizeci de ani, cum se înroșește, iar pieptul ei mare palpită de satisfacție.

Odată ajunsă în apartament, Becky aruncă o privire în salon ca să se asigure că era curat și ordine. Fata în casă făcuse o treabă temeinică și, cum Daphne nu se întorsese încă din weekendul ei prelungit la Harcourt Hall, nu avu mare lucru de făcut în afară de a bate puțin perna și a trage draperiile.

Becky decise să prepare cât putea din masa de seară înainte de a face baie. Regreta deja că refuzase oferta lui Daphne de a folosi un bucătar și două fete în casă din Lowndes Square care să o ajute, dar era hotărâtă să-l aibă pe Guy numai pentru ea de data asta, deși știa că mama ei n-ar fi fost de acord ca ea să ia cina cu un bărbat fără Daphne sau o doamnă de companie care să-i supravegheze.

Pepene, apoi pulpă de miel cu cartofi, varză și niște ciuperci: cu siguranță că asta s-ar fi bucurat de aprobarea mamei ei. Dar avea o bănuială că această aprobare nu s-ar fi extins și asupra cheltuirii unor bani câștigați cu trudă pe sticla de Nuits St. George, pe care o cumpărase de la domnul Cuthbert, la numărul 101. Becky curăță cartofii, stropi friptura cu grăsime și se uită să vadă dacă are mentă înainte de a scoate cotorul de la varză.

În timp ce desfăcea vinul, luă hotărârea că pe viitor va trebui să-şi facă toate cumpărăturile în zonă, pentru a se asigura că informaţiile ei despre ceea ce se petrecea în Terrace sunt tot atât de actuale ca şi ale lui Charlie. Înainte de a se duce să se dezbrace, verifică dacă mai era coniac în sticla pe care o primise la Crăciunul trecut.

Zăcu în baia fierbinte o vreme, trecând în revistă băncile la care avea să apeleze şi, mai important, cum avea să-şi prezinte cazul. Cifre reprezentând venitul lui Trumper's şi termenele pentru plătirea oricărui împrumut… Mintea îi zbura de la Charlie la Guy şi se întreba de ce niciunul dintre ei nu vorbea niciodată despre celălalt.

Când auzi ceasul din dormitor bătând jumătatea de oră, sări din baie îngrijorată, realizând deodată cât de mult îi hoinăriseră gândurile, ştiind prea bine că Guy avea să apară precis în prag în clipa în care ceasul avea să bată ora opt. Singurul lucru de care poţi fi sigură cu un soldat, o prevenise Daphne, e că totdeauna va fi punctual.

Haine zăceau împrăştiate peste tot, pe podelele ambelor dormitoare, căci Becky golise jumătate din dulapul lui Daphne şi cea mai mare parte dintr-al ei într-o încercare disperată de a găsi ceva de îmbrăcat. În cele din urmă alese rochia pe care Daphne o purtase o singură dată, la Balul Puşcaşilor. După ce reuşi să-şi încheie şi ultimul nasture, se uită în oglindă. Era sigură că avea să „iasă bine la inspecţie". Ceasul de pe cămin bătu ora opt şi se auzi soneria.

Guy, îmbrăcat într-o tunică la două rânduri şi pantaloni de cavalerie, intră în cameră cu încă o sticlă de vin roşu şi o duzină de trandafiri roşii. După ce le puse pe toate pe masă, o luă pe Becky în braţe.

— Ce rochie frumoasă, spuse el. Nu cred că am mai văzut-o.

— Nu, e prima oară când o port, spuse Becky, simţindu-se vinovată că nu-i ceruse voie lui

Daphne s-o împrumute.

— Nu-i nimeni să te-ajute? întrebă Guy, uitându-se în jur.

— Ca să fiu sinceră, Daphne s-a oferit să facă pe doamna de companie, dar n-am acceptat, pentru că n-am vrut să te împart cu nimeni în ultima noastră seară împreună.

Guy zâmbi.

— Pot să fac ceva?

— Da, poţi să desfaci vinul până pun eu cartofii.

— Cartofi de la Trumper's.

— Bineînţeles, răspunse Becky, îndreptându-se spre bucătărie şi aruncând varza într-o oală cu apă clocotită.

Ezită o cupă, apoi întrebă:

— Nu-ţi place Charlie, nu-i aşa?

Guy turnă câte un pahar de vin pentru fiecare, dar ori nu auzise ce spusese ea, ori nu făcu nicio încercare de a răspunde.

— Cum a fost azi? întrebă Becky întorcându-se în salon şi luând paharul de vin pe care i-l întinsese el.

— Am împachetat la nesfârşit cufere în vederea călătoriei de mâine, răspunse el. Vor să ai câte patru exemplare din orice în ţara aia nenorocită.

— Din orice? Becky sorbi din vin. Mmm, e bun.

— Din orice. Şi tu, tu ce-ai făcut?

— Am vorbit cu Charlie despre planurile lui de a pune stăpânire pe Londra fără a declara de fapt război; l-am clasat pe Caravaggio ca fiind de mâna a doua; şi am ales câteva ciuperci, ca să nu mai menţionez chilipirul zilei la Trumper's.

Terminând de vorbit, Becky puse jumătate de pepene pe farfuria lui Guy şi cealaltă jumătate în dreptul ei, pe când el umplea din nou paharele.

În timpul cinei lungi, Becky devenea din ce în ce mai conştientă că asta avea să fie probabil ultima lor seară împreună pentru următorii trei ani. Discutară despre teatru, despre regiment, despre

problemele din Irlanda, despre Daphne, până şi despre preţul pepenilor, numai despre India nu.

— Ai putea să vii să mă vizitezi, spuse el în cele din urmă, abordând subiectul tabu în timp ce-i turna un nou pahar de vin, aproape golind sticla.

— O excursie de o zi, poate? sugeră ea strângând farfuriile goale de pe masă şi ducându-le în bucătărie.

— Cred că până şi asta va fi posibil cândva, în viitor.

Guy îşi umplu şi lui paharul, apoi desfăcu sticla pe care o adusese cu el.

— Ce vrei să spui?

— Cu avionul. La urma urmei, Alcock şi Brown au traversat Atlanticul fără întrerupere, aşa că India trebuie să fie următoarea ambiţie a oricărui pionier.

— Aş putea să stau, eventual, pe o aripă, spuse Becky întorcându-se din bucătărie.

Guy râse.

— Nu-ţi face griji. Sunt sigur că trei ani vor trece cât ai zice peşte, şi ne putem căsători imediat ce mă întorc.

Ridică paharul şi o privi cum bea şi ea din nou. O vreme rămaseră tăcuţi.

Becky se ridică de la masă simţindu-se uşor ameţită.

— Trebuie să pun ceainicul, explică ea.

Când se întoarse, nu observă că paharul îi fusese umplut din nou.

— Îţi mulţumesc pentru seara asta minunată, spuse Guy şi, pentru o clipă, Becky se temu să nu se gândească să plece.

— Mă tem că acum e timpul să spăl vasele, pentru că nu pari să ai niciun fel de personal în seara asta, iar eu mi-am lăsat ordonanţa la garnizoană.

— Nu, hai să nu ne batem capul cu asta. (Becky sughiţă.) La urma urmelor, pot să-mi petrec un an spălând vase, urmat de un an în care să le şterg, rămânându-mi şi un an în care să le pun la loc.

Râsul lui Guy fu întrerupt de fluieratul ceainicului.

— E gata într-o clipă. De ce nu-ţi torni nişte coniac? adăugă Becky dispărând din nou în bucătărie şi alegând două căni care nu aveau cartof prăjiţi în ele.

Se întoarse cu ele pline de cafea tare şi fierbinte şi i se păru o clipă că lumina era ceva mai slabă. Puse cele două ceşti pe masa de lângă canapea.

— Cafeaua e atât de fierbinte, că trebuie să aşteptăm câteva minute până s-o putem bea, avertiză ea.

El îi dădu un pahar de coniac pe jumătate plin. Ridică paharul lui şi aşteptă. Ea ezită, apoi luă o înghiţitură şi se aşeză lângă el. Din nou nu spuseră nimic o vreme, apoi deodată el puse jos paharul, o luă în braţe şi de data asta începu s-o sărute cu pasiune, mai întâi pe buze, apoi pe gât, iar apoi pe umerii goi. Becky începu să opună rezistenţă abia când îi simţi o mână mutându-se de pe spatele ei pe unul din sâni.

Guy se întrerupse şi spuse:

— Am o surpriză specială pentru tine, iubito, pe care am păstrat-o pentru seara asta.

— Ce surpriză?

— Logodna noastră va fi anunţată mâine în *The Times.*

Pentru o clipă Becky fu atât de uluită, încât nu putu decât să se holbeze la Guy.

— Oh, iubitule, ce minunat!

Îl luă din nou în braţe şi nu mai încercă să opună rezistenţă când mâna lui se întoarse pe sân. Îl întrerupse din nou:

— Dar cum va reacţiona mama ta?

— Puţin îmi pasă cum reacţionează, spuse Guy şi începu din nou s-o sărute pe gât. Mâna i se mută pe celălalt sân, buzele ei se desfăcură şi limbile li se atinseră.

Ea simţi cum nasturii din spate ai rochiei îi erau descheiaţi, la început încet, apoi cu mai multă

siguranţă, apoi Guy îi dădu drumul. Se înroşi când el îşi scoase tunica şi cravata şi le arunca pe spătarul canapelei, şi începu să se întrebe dacă n-ar trebui să-i atragă atenţia că deja merseseră prea departe.

Când Guy porni să-şi descheie cămaşa, intră o clipă în panică: lucrurile scăpau puţin de sub control.

Guy se aplecă şi îi trase partea de sus a rochiei de pe umeri. Când începu s-o sărute, ea îi simţi mâna încercând să-i descheie sutienul.

Becky simţi că s-ar putea să fie salvată de faptul că niciunul dintre ei nu ştia unde era închizătoarea. Cu toate acestea, deveni limpede ca lumina zilei că Guy rezolvase astfel de probleme, căci desfăcu cu îndemânare copcile buclucaşe şi ezită doar un moment înainte de a-şi transfera atenţia spre picioarele ei. Se opri destul de brusc când ajunse la partea de sus a ciorapilor şi, privind-o în ochi murmură:

— Până acum mi-am imaginat doar cum o să fie, dar n-am crezut că vei fi atât de frumoasă.

— Mulţumesc, spuse Becky îndreptându-şi umerii.

Guy îi întinse coniacul şi ea mai luă o înghiţitură, întrebându-se dacă n-ar fi înţelept din partea ei să inventeze vreo scuză cum că se răcise cafeaua şi să se refugieze în bucătărie să mai facă una.

— Şi totuşi am avut o dezamăgire în seara asta, adăugă el cu mâna încă pe coapsa ei.

— O dezamăgire?

Becky puse jos paharul de coniac. Începea să se simtă buimacă de-a binelea.

— Da, spuse Guy. Inelul tău de logodnă.

— Inelul meu de logodnă?

— L-am comandat la Garrad’s acum mai bine de-o lună şi mi-au promis că va fi gata până în seara asta. Dar abia azi după-amiază mi-au spus că

nu voi putea să-l iau decât mâine dimineaţă la prima oră.

— N-are importanţa, spuse Becky.

— Ba are, spuse Guy. Voiam să ţi-l pun în deget în seara asta, aşa că sper să poţi veni la gară ceva mai devreme decât planificasem. Am de gând să mă las într-un genunchi şi să ţi-l dăruiesc.

Becky se ridică şi zâmbi, iar Guy sări în picioare şi o luă în braţe.

— Te voi iubi întotdeauna, ştii asta, nu-i aşa?

Rochia lui Daphne alunecă şi căzu pe podea. Guy o luă de mână şi ea îl conduse în dormitor.

El trase repede cearşaful de deasupra, sări în pat şi întinse braţele. Când ea i se alătură, Guy îi scoase repede tot ce mai avea pe ea şi începu s-o sărute pe tot corpul înainte de a face dragoste cu o abilitate pe care Becky suspecta că o căpătase doar în urma unei practici considerabile.

Deşi actul în sine fu dureros, Becky fu surprinsă pe cât de repede trecu aceasta senzaţie şi se agăţă de Guy pentru, i se păru ei, o eternitate. El îi tot repeta cât de mult o iubea, ceea ce o făcu să se simtă mai puţin vinovată – la urma urmelor, erau logodiţi.

Becky era pe jumătate adormită când i se păru că aude o uşă trântindu-se şi se întoarse pe partea cealaltă, presupunând că sunetul venise de la apartamentul de deasupra. Guy nici nu se mişcă. Dintr-o dată, uşa dormitorului se dădu de perete şi Daphne apăru în faţa lor.

— Iertaţi-mă, nu mi-am dat seama, spuse ea în şoaptă şi închise încet uşa în urma ei.

Becky se uită neliniştită la iubitul ei. El zâmbi şi o luă în braţe.

— Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa lui Daphne. N-o să spună nimănui.

Întinse o mână şi o trase spre el.

Gara Waterloo era deja plină de bărbaţi în uniformă când Becky păşi pe peronul unu.

Întârziase câteva minute, astfel încât era uşor surprinsă că nu-l găsise pe Guy aşteptând-o. Apoi îşi aminti că el trebuie să treacă prin Albemarle Street să ia inelul.

Se uită pe tabel: scrise cu cretă, cu litere mari, se puteau vedea cuvintele: „Trenul de Southampton, pentru vaporul companiei P & O spre India, ora plecării 11:30". Becky continuă să privească neliniştită în lungul peronului, până când ochii i se opriră asupra unui grup de fete neajutorate. Stăteau grămadă sub ceasul gării, vorbind toate odată, cu voci ascuţite, tensionate, despre baluri de vânătoare, polo şi cine ieşea în societate în sezonul acela – toate ştiind bine că vorbele de bun rămas trebuiau rostite la gară, căci nu se cuvenea ca o fată să însoţească un ofiţer în trenul spre Southampton dacă nu era măritată sau logodită oficial. Dar *The Times* avea să dovedească în dimineaţa aceea că ea şi Guy erau logodiţi, se gândi Becky, astfel încât poate că va fi invitată să meargă până la vapor…

Se uită din nou la ceas: unsprezece şi douăzeci şi unu. Pentru prima dată începu să se simtă uşor neliniştită. Apoi deodată îl văzu venind cu paşi mari spre ea, urmat de un bărbat care târa două valize şi de un hamal împingând un cărucior cu şi mai multe bagaje.

Guy îşi ceru scuze, dar nu explică în niciun fel de ce întârziase atâta, îi spuse doar ordonanţei să-i pună cuferele în tren şi să-l aştepte. În următoarele câteva minute nu discutară despre nimic anume, iar Becky simţi chiar că era uşor distant, dar îşi dădu seama că mai erau o mulţime de camarazi de-ai lui pe peron, luându-şi şi ei rămas-bun, unii chiar de la soţii.

Se auzi un fluier şi Becky observă un conductor uitându-se la ceas. Guy se aplecă, îi atinse în treacăt obrazul cu buzele şi îi întoarse brusc spatele. Ea îl văzu sărind repede în tren, fără să privească măcar o dată înapoi, în timp ce ea nu se

putea gândi decât la trupurile lor goale, unul lângă altul în patul acela îngust şi la Guy spunând: „Te voi iubi întotdeauna. Ştii asta, nu-i aşa?”

Se auzi un ultim fluier şi un steag verde flutură. Becky stătea singură. Se înfioră la pala de vânt care veni când trenul ieşi ca un şarpe din gară, începându-şi călătoria spre Southampton. Fetele care chicoteau plecară şi ele, dar în altă direcţie, spre şaretele lor sau spre maşinile cu şoferi.

Becky se duse până la un chioşc de pe peronul şapte, cumpără cu două pence un exemplar din *The Times* şi verifică, mai întâi repede, apoi încet, lista nunţilor apropiate.

De la Arbuthnot la Yelland, nu se pomenea nimic de vreun Trentham sau de vreo Salmon.

CAPITOLUL 10

Înainte chiar de aducerea primului fel, Becky regretă că acceptase invitaţia lui Charlie la cină la Mr. Scallini's, singurul restaurant pe care-l ştia. Charlie se străduia atât de mult să fie atent cu ea, ceea ce nu făcea decât să-i accentueze sentimentul de vinovăţie.

— Îmi place rochia ta, spuse el admirând rochia pastelată pe care o împrumutase din dulapul lui Daphne.

— Mulţumesc.

Urmă o pauză lungă.

— Îmi pare rău, spuse el. Ar fi trebuit să mă gândesc de două ori înainte de a te invita în oraş chiar în ziua în care căpitanul Trentham a plecat spre India.

— Logodna noastră va fi anunţată mâine în *The Times,* spuse ea fără a-şi ridica ochii din castronul cu supă neatins.

— Felicitări, spuse Charlie fără tragere de inimă.

— Nu-ţi place Guy, nu-i aşa?

— N-am fost niciodată prea apropiat de ofiţeri.

— Dar drumurile voastre s-au încrucişat în timpul războiului. De fapt, tu l-ai cunoscut înaintea mea, nu-i aşa? spuse Becky dintr-o dată.

Charlie nu răspunse, aşa încât ea adăugă:

— Am simţit asta prima dată când am luat cina cu toţii.

— „L-am cunoscut" ar fi o exagerare, spuse Charlie. Am fost în acelaşi regiment, dar până în seara aia nu am mai mâncat la aceeaşi masă.

— Dar aţi luptat în acelaşi război.

— Alături de alţi patru mii de bărbaţi din regimentul nostru, spuse Charlie, refuzând să se lase tras de limbă.

— Şi era un ofiţer curajos şi respectat?

Un ospătar apăru neinvitat lângă ei.

— Ce doriţi să beţi la peşte, domnule?

— Şampanie, spuse Charlie. La urma urmelor, avem ceva de sărbătorit.

— Da? spuse Becky, fără să-şi dea seama că el folosise stratagema doar ca să schimbe subiectul.

— Rezultatele primului an. Sau ai uitat că Daphne a primit înapoi mai mult de jumătate de împrumut?

Becky reuşi să zâmbească, realizând că în timp ce pe ea o preocupase plecarea lui Guy în India, Charlie se concentrase pe rezolvarea celeilalte probleme ale ei. Dar, în ciuda acestei veşti, seara continuă în tăcere, întreruptă ici-colo de comentarii ale lui Charlie care nu primeau niciodată răspuns. Ea sorbea din când în când din şampanie, se juca cu peştele, nu comandă niciun desert şi abia îşi putu ascunde uşurarea când veni în sfârşit nota de plată.

Charlie plăti ospătarului şi îi lăsă un bacşiş frumos. Daphne ar fi fost mândră de el, se gândi Becky.

Ridicându-se de pe scaun, simţi cum încăperea se învârte în jurul ei.

— Te simţi bine? întrebă Charlie luând-o pe după umeri.

— Mi-e bine, n-am nimic, spuse Becky. Nu sunt obişnuită să beau atâta vin două seri la rând.

— Şi nici n-ai prea mâncat nimic, spuse Charlie conducând-o afară din restaurant, în aerul rece al nopţii.

Porniră braţ la braţ pe Chelsea Terrace şi Becky nu putu să nu se gândească la faptul că orice trecător i-ar putea lua drept doi îndrăgostiţi. Când ajunseră în faţa casei lui Daphne, Charlie trebui să sape adânc în poşeta lui Becky pentru a-i găsi cheile. Reuşi cumva să deschidă uşa, în acelaşi timp fiind nevoit s-o ţină pe Becky sprijinită de perete. Dar apoi picioarele ei cedară şi trebui s-o prindă să nu cadă. O ridică şi o duse în braţe până la etajul întâi. Când ajunse la apartament, trebui să

execute o contorsionare pentru a deschide uşa fără a-i da drumul. În cele din urmă, intră clătinându-se în salon şi o depuse pe canapea. Se ridică şi se uită în jur, nefiind prea sigur dacă s-o lase pe canapea sau să cerceteze pe unde-ar putea fi dormitorul ei.

Charlie era gata să plece, când ea alunecă pe podea, mur-murind ceva incoerent, din care el prinse un cuvânt: „logodiţi”.

Se întoarse lângă Becky, dar de data asta o ridică şi o aşeză cu fermitate pe umăr. O purtă spre o uşă care, când o deschise, descoperi că ducea spre un dormitor. O aşeză cu grijă pe pat. Pe când se îndrepta în vârful picioarelor spre uşă, ea se întoarse şi Charlie trebui să se repeadă înapoi şi s-o tragă spre mijlocul patului, ca să nu cadă. Ezită, apoi se aplecă şi îi ridică umerii, descheindu-i nasturii de la spate ai rochiei cu mâna rămasă liberă. Când ajunse la ultimul nasture, o lăsă pe pat, apoi îi ridică picioarele foarte sus cu o mână, iar cu cealaltă trase, centimetru cu centimetru, până când reuşi să-i scoată rochia. Se îndepărtă de ea doar o clipă, pentru a aşeza rochia frumos pe un scaun.

— Charlie Trumper, spuse el în şoaptă, privind-o, eşti orb, şi ai fost orb al naibii de mult timp.

Trase pătura şi o aşeză pe Becky în aşternut, aşa cum le văzuse pe infirmierele de pe frontul de vest executând aceeaşi operaţie cu răniţii.

O înveli cu grijă, asigurându-se că tot acest proces nu se putea repeta. Ultima lui acţiune fu să se aplece şi s-o sărute pe obraz.

Nu eşti numai orb, Charlie Trumper, eşti şi prost, îşi spuse el închizând uşa de la intrare în urma sa.

— Vin imediat, spuse Charlie aruncând câţiva cartofi într-un cântar, în timp ce Becky aştepta răbdătoare într-un colţ al prăvăliei.

— Altceva, doamnă? o întrebă el pe clienta din faţa tejghelei. Câteva mandarine, poate? Nişte

mere? Şi am nişte grapefruit minunat, direct din Africa de Sud, sosit chiar azi-dimineaţă în piaţă.

— Nu, mulţumesc, domnule Trumper, asta-i tot pentru azi.

— Doi şilingi şi cinci pence, atunci, doamnă Symonds. Bob, vrei să-l serveşti tu pe următorul client cât schimb eu o vorbă cu domnişoara Salmon?

— Sergent Trumper.

Ordonaţi, fu reacţia instantanee a lui Charlie când auzi vocea sonoră.

Se întoarse spre un bărbat înalt, care stătea în faţa lui, drept ca o vergea, îmbrăcat într-un sacou de tweed Harris şi pantaloni de cavalerie şi având în mână o pălărie maro de fetru.

— Nu uit niciodată un chip, spuse omul, deşi Charlie ar fi rămas perplex dacă n-ar fi fost monoclul.

— Doamne Dumnezeule, spuse Charlie luând poziţie de drepţi.

— Nu, „domnule colonel” ajunge, spuse celălalt, râzând. Şi nu-i nevoie de toată fanfaronada asta. Zilele alea s-au dus de mult. Deşi e ceva timp de când nu ne-am văzut, Trumper.

— Aproape doi ani, domnule.

— Mie mi se pare mai mult, spuse colonelul melancolic. S-a dovedit până la urmă că ai avut dreptate în privinţa lui Prescott, nu-i aşa? Şi i-ai fost bun prieten.

— El mi-a fost bun prieten.

— Şi un soldat clasa-ntâi. Şi-a meritat medalia.

— Nu pot decât să fiu de acord cu dumneavoastră, domnule.

— Ai fi luat şi dumneata una, Trumper, dar s-au terminat proviziile după Prescott. Mă tem că n-ai fost decât „citat pentru merite deosebite”, în ceea ce te priveşte.

— Medalia a luat-o cine trebuia.

— Şi, totuşi, ce moarte cumplită. Ştii, gândul mă obsedează încă, spuse colonelul. La doar câţiva

metri de linie.

— Nu-i vina dumneavoastră, domnule. Dacă e a cuiva, atunci e a mea.

— Dacă a fost vina cuiva, cu siguranţă n-a fost a dumitale, spuse colonelul. Şi cred că, de fapt, cel mai bine e să uităm, adăugă el fără nicio explicaţie.

— Şi cum o mai duce regimentu'? întrebă Charlie. Supravieţuieşte fără mine?

— Mă tem că şi fără mine, spuse colonelul, punând câteva mere în sacoşa pe care o avea în mână. Au plecat în India, dar nu înainte de a trimite la păscut calul cel bătrân.

— Îmi pare rău să aud asta, domnule. Regimentu' era toată viaţa dumneavoastră.

— I-adevărat, deşi chiar şi Puşcaşii trebuie să se plece sub securea timpului. Ca să fiu sincer, eu sunt infanterist, întotdeauna am fost şi niciodată n-am prea priceput rostul lucrurilor ăstora modeme.

— Dacă le-am fi avut cu câţiva ani mai devreme, domnule, poate că ar fi salvat câteva vieţi.

— Şi-au jucat rolul lor, sunt nevoit să recunosc. (Colonelul dădu din cap) Îmi place să cred că şi eu mi-am jucat rolul. (Duse mâna la nodul de la cravată) Ne vedem la recepţia regimentului, Trumper?

— Nici nu ştiam că există aşa ceva, domnule.

— De două ori pe an. Prima în ianuarie, numai bărbaţii, a doua în mai, cu doamnele, când e şi un bal. Le dă camarazilor şansa de a se aduna şi de a mai flecari despre timpurile de altădată. Ar fi plăcut dacă ai fi acolo, Trumper. Ştii, eu sunt preşedintele comitetului balului anul acesta şi sper să adun o sumă respectabilă.

— Atunci contaţi pe mine, domnule.

— Bun băiat. Voi avea grijă ca biroul să ia legătura cu dumneata imediat, zece şilingi biletul, poţi să bei oricât în preţul ăsta, care sunt sigur că

nu va fi o problemă pentru dumneata, adăugă colonelul privind în jur prin magazinul aglomerat.

— Şi pot să vă servesc cu ceva cât sunteţi aici, domnule? întrebă Charlie, realizând deodată că în spatele colonelului se formase o coadă lungă.

— Nu, nu, capabilul dumitale ajutor deja s-a ocupat minunat de mine şi, după cum vezi, am îndeplinit instrucţiunile scrise ale doamnei mele.

Ridică o bucată îngustă de hârtie pe care se afla o listă cu un şir de bifări pe margine.

— Atunci abia aştept să vă văd în seara balului, domnule, spuse Charlie.

Colonelul dădu din cap şi apoi ieşi pe trotuar fără a mai rosti niciun cuvânt.

Becky veni spre asociatul ei, fiindcă-i clar că acesta uitase că ea aştepta să vorbească cu el.

— Ai rămas în poziţie de drepţi, Charlie, îl tachină ea.

— Era ofiţerul comandant, colonelul sir Danvers Hamilton, spuse Charlie uşor afectat. Ne-a condus pe front, zău, un gentleman, şi şi-a amintit numele meu.

— Charlie, dacă te-ai putea auzi. O fi el un gentleman, dar el e cel care-a rămas fără slujbă, în timp ce tu conduci o afacere înfloritoare. Eu ştiu a cui situaţie aş prefera-o.

— Dar e ofiţerul comandat. Nu înţelegi?

— A fost, spuse Becky. Şi s-a grăbit să sublinieze că regimentul a plecat în India fără el.

— Asta nu schimbă nimica.

— Ţine minte ce-ţi spun, Charlie Trumper, omul ăsta o să ajungă să-ţi spună „domnule”.

Guy era plecat de aproape o săptămână şi acum putea să treacă uneori chiar câte o oră întreagă fără ca Becky să se gândească la el.

Stătuse trează aproape toată noaptea trecută compunând o scrisoare către el, deşi a doua zi, când plecă la cursul de dimineaţă, trecu fără să se oprească pe lângă cutia poştală. Reuşi să se

convingă că vina pentru că nu reuşise să termine scrisoarea apăsa numai pe umerii domnului Palmer.

Becky fusese dezamăgită să descopere că logodna ei nu fusese anunţată în *The Times* a doua zi, şi devenise de-a dreptul disperată când anunţul nu apăru în nicio altă zi în săptămână aceea. Când, în disperare de cauză, sună la Garrad's, în lunea următoare, ei afirmară că nu ştiau nimic de vreun inel comandat în numele căpitanului Trentham din regimentul Puşcaşilor Regelui. Becky hotărî să mai aştepte o săptămână înainte de a-i scrie lui Guy. Simţea că trebuie să existe o explicaţie simplă.

Era tot cu gândul la Guy când intră în birourile lui John D. Wood din Mount Street. Lovi cu palma soneria plată de pe tejghea şi îl întrebă pe un funcţionar care se arătă dacă ar putea să stea de vorbă cu domnul Palmer.

— Domnul Palmer? Nu mai avem niciun domn Palmer, i se spuse. A fost luat în armată acum aproape un an, domnişoară. Vă pot ajuta eu cu ceva?

Becky se agăţă de tejghea.

— Foarte bine, atunci aş vrea să vorbesc cu unul dintre patroni, spuse ea ferm.

— Aş putea cunoaşte natura solicitării dumneavoastră? întrebă funcţionarul.

— Da, spuse Becky. Am venit să discut instrucţiunile pentru vânzarea imobilelor de la numerele 131 şi 135 Chelsea Terrace.

— Ah, da, şi pot să întreb cine solicită?

— Domnişoara Rebecca Salmon.

— Vă las numai o clipă, îi promise funcţionarul, dar nu se întoarse minute în şir. Când o făcu, era însoţit de un bărbat mult mai în vârstă, care purta o haină lungă şi neagră şi ochelari cu ramă de baga. Un lanţ de argint îi atârna din buzunarul vestei..

— Bună dimineaţa, domnişoară Salmon, spuse omul mai în vârstă. Mă numesc Crowther. Poate

veţi avea amabilitatea să veniţi cu mine.

Ridicând capacul tejghelei, îi făcu loc să intre. Becky porni supusă în urma lui.

— Frumoasă vreme pentru perioada asta, nu vi se pare, domnişoară?

Becky privi pe fereastră la umbrele care săltau de-a lungul trotuarului, dar hotărî să nu comenteze judecăţile meteorologice ale domnului Crowther.

Odată ajunşi într-o cămăruţă mizerabilă din spatele clădirii, el anunţă cu evidentă mândrie:

— Acesta este biroul meu. Vreţi să luaţi loc, vă rog, domnişoară Salmon?

Arătă spre un scaun inconfortabil de scund aşezat în faţa biroului său. Se aşeză apoi pe scaunul său cu spătar înalt.

— Sunt asociat la această firmă, explică el, dar, trebuie să mărturisesc, un asociat foarte mic.

Râse de propria-i glumă.

— Aşa, cu ce vă pot fi de folos?

— Colegul meu şi cu mine vrem să achiziţionăm imobilele de la numărul 131 şi 135, Chelsea Terrace, spuse ea.

— Aşa deci, spuse domnul Crowther, uitându-se în dosar. Şi cu această ocazie va dori domnişoara Daphne Harcourt-Browne…

— Domnişoara Harcourt-Browne nu va fi implicată în această tranzacţie, dar dacă, din pricina asta, consideraţi că nu puteţi trata cu domnul Trumper sau cu mine, vom fi bucuroşi să tratăm direct cu proprietarii.

Becky îşi reţinu respiraţia.

— Oh, vă rog, nu mă înţelegeţi greşit, doamnă. Sunt sigur că nu vom avea probleme continuând să facem afaceri cu dumneavoastră.

— Mulţumesc.

— Acum, să începem cu numărul 135, spuse domnul Crowther, ridicându-şi ochelarii pe nas şi răsfoind apoi dosarul din faţa sa. Ah, da, drăguţul domn Kendrik, un măcelar de primă clasă, ştiţi. Din nefericire, se gândeşte acum să se retragă.

Becky oftă, iar domnul Crowther o privi pe deasupra ochelarilor.

— Doctorul i-a spus că nu are de ales dacă speră să mai trăiască mai mult de câteva luni, spuse ea.

— Chiar aşa, spuse domnul Crowther, întorcându-se la dosarul său. Ei bine, se pare că preţul lui de pornire este o sută cincizeci de lire pentru proprietate, plus o sută de lire pentru preluarea afacerii.

— Şi cât va accepta?

— Nu sunt tocmai sigur că înţeleg ce vreţi să spuneţi, doamnă.

Asociatul cel mic ridică din sprâncene.

— Domnule Crowther, înainte de a mai pierde un minut din timpul amândurora, simt că trebuie să vă aduc la cunoştinţă, confidenţial, că intenţia noastră este să achiziţionăm, dacă preţul este corect, toate magazinele care devin disponibile în Chelsea Terrace, cu scopul, pe termen lung, de a fi proprietarii întregii piaţete, chiar dacă va dura o viaţă întreagă. Nu intenţionez să vizitez în mod regulat biroul dumneavoastră în următorii douăzeci de ani numai pentru a ne hărţui reciproc. Până atunci presupun că veţi deveni un asociat important şi amândoi vom avea ceva mai bun de făcut. Am fost destul de clară?

— Absolut, spuse domnul Crowther, privind nota pe care Palmer o anexase la actele vânzării numărului 147: băiatul nu exagerase în expunerea părerii lui sincere despre clientă. Îşi puse ochelarii la loc pe nas.

— Cred că domnul Kendrik este gata să accepte o sută douăzeci şi cinci de lire dacă veţi fi de acord şi cu o pensie de douăzeci şi cinci de lire pe an până la moartea sa.

— Dar poate trăi veşnic.

— Cred că trebuie să vă atrag atenţia, doamnă, că dumneavoastră, şi nu eu, aţi făcut referire la starea actuală a sănătăţii domnului Kendrik.

Pentru prima oară, micul asociat se lăsă pe spătarul scaunului.

— N-am nici cea mai mică dorinţă de a-l jefui pe domnul Kendrik de pensia sa, răspunse Becky. Vă rog să-i oferiţi o sută de lire pentru proprietate şi douăzeci de lire pe an, timp de opt ani, ca pensie. Putem discuta partea a doua a tranzacţiei, dar nu pe prima. S-a înţeles, domnule Crowther?

— Cu siguranţă că da, doamnă.

— Şi, dacă e să-i plătesc o pensie domnului Kendrik, mă aştept de asemenea să fie dispus să ne ofere asistenţă din când în când, dacă şi când vom cere.

— Chiar aşa, spuse Crowther, notând pe margine cererea ei.

— Deci, ce-mi puteţi spune despre numărul 131?

— Ei, asta-i o problemă dificilă, spuse Crowther, deschizând un al doilea dosar. Nu ştiu dacă aveţi cunoştinţă de toate circumstanţele, doamnă, dar…

Becky hotărî ca de data asta să nu-l ajute. Zâmbi dulce.

— Ăă… ei bine, continuă micul asociat, domnul Rutherford a plecat la New York cu un prieten pentru a deschide o galerie de antichităţi, într-un loc numit Village.

Ezită.

— Şi asocierea lor este de o natură oarecum neobişnuită? îl ajută Becky după o tăcere prelungită. Şi s-ar putea să prefere să-şi petreacă restul zilelor într-un apartament din New York decât într-o celulă la Brixton?

— Chiar aşa, spuse domnul Crowther, apărându-i pe frunte broboane de sudoare. Iar în cazul acestui gentleman, el doreşte să ia tot ce se află în imobil, căci crede că poate să-şi vândă marfa la un preţ mai bun în Manhattan. Aşadar, tot ce vă lasă spre a decide dacă doriţi să cumpăraţi ar fi imobilul.

— Atunci pot să presupun că în cazul acesta nu va mai fi vorba de o pensie?

— Cred că putem presupune liniştiţi acest lucru.

— Şi ne putem aştepta, prin urmare, ca preţul să fie ceva mai rezonabil, având în vedere presiunea sub care se află?

— N-aş crede, răspunse domnul Crowther, căci magazinul în chestiune este ceva mai mare decât majoritatea celor din Chelsea…

— O sută treizeci şi doi metri pătraţi, ca să fim exacţi, spuse Becky, faţă de cei nouăzeci şi trei de metri pătraţi de la numărul 147, pe care i-am achiziţionat cu…

— Un preţ foarte rezonabil la vremea aceea, dacă pot îndrăzni să sugerez acest lucru, domnişoară Salmon.

— Cu toate acestea…

— Chiar aşa, spuse domnul Crowther.

Din nou îi apărură pe frunte broboane de sudoare.

— Deci cât se aşteaptă să obţină pe proprietate, acum că am stabilit că nu va cere o pensie?

— Preţul lui, spuse domnul Crowther, a cărui privire se întoarse din nou în dosar, este două sute de lire. Cu toate acestea, bănuiesc, adăugă el, înainte ca Becky să poată protesta, că dacă aţi putea încheia negocierile repede, ar putea lăsa proprietatea la o sută şaptezeci şi cinci.

Sprâncenele i se arcuiră.

— Mi s-a dat a înţelege că e nerăbdător să se alăture prietenului său cât de repede posibil.

— Dacă este atât de nerăbdător să se alăture prietenului său, presupun că va fi mai mult decât bucuros să mai lase din preţ până la o sută cincizeci pentru o vânzare rapidă, şi ar putea chiar să accepte o sută şaizeci, chiar dacă va dura cu câteva zile mai mult.

— Chiar aşa.

Domnul Crowther scoase batista din buzunarul de la piept şi îşi tampona fruntea. Becky nu putu să

nu observe că afară mai ploua încă.

— Altceva, doamnă? întrebă el, după ce batista se întoarse cu bine în buzunar.

— Da, domnule Crowther, spuse Becky. Aş vrea să supravegheaţi toate proprietăţile din Chelsea Terrace şi să vă adresaţi fie domnului Trumper, fie mie, în momentul în care auziţi că s-ar putea să iasă vreuna pe piaţă.

— Ar fi de folos poate dacă aş pregăti o dare de seamă completă asupra întregii zone şi apoi v-aş da posibilitatea, dumneavoastră şi domnului Trumper, de a avea un raport scris?

— Acest lucru ne-ar ajuta foarte mult, spuse Becky, ascunzându-şi surpriza la această neaşteptată dovadă de iniţiativă.

Se ridică de pe scaun pentru a arăta clar că ea considera că întâlnirea se încheiase.

Pe când se întorceau la biroul din faţă, domnul Crowther se aventură:

— Mi s-a dat să înţeleg că numărul 147 este foarte popular printre locuitorii din Chelsea.

— Şi de unde ştiţi acest lucru? întrebă Becky, surprinsă pentru a doua oară.

— Soţia mea, explică domnul Crowther, refuză să-şi cumpere fructele şi legumele din altă parte, în ciuda faptului că noi locuim în Fulham.

— O femeie cu gusturi rafinate, soţia dumneavoastră, spuse Becky.

— Chiar aşa, spuse domnul Crowther.

Becky presupunea că băncile vor reacţiona la solicitarea ei cu aproximativ acelaşi entuziasm ca şi agentul imobiliar. Cu toate acestea, după ce alese opt la care îşi închipuia că ar putea avea succes, ea descoperi repede că e o diferenţă considerabilă între a te prezenta ca un cumpărător şi a te umili vrând să împrumuţi bani. De fiecare dată când îşi descria planurile – în faţa cuiva cu o funcţie destul de mică pentru a nu fi în stare, mai mult ca sigur, să ia o hotărâre – se alegea doar cu

un scuturat din cap care o expedia. Asta inclusiv la banca la care se afla deja contul lui Trumper.

— De fapt, avea să-i povestească ea lui Daphne mai târziu în aceeaşi seară, unul dintre funcţionarii mai mici de la Penny Bank a avut chiar îndrăzneala să-mi sugereze că, dacă mă voi mărita vreodată, va fi mai mult decât încântat să facă afaceri cu soţul meu.

— Ne confruntăm pentru prima dată cu lumea bărbaţilor, nu-i aşa? întrebă Daphne, aruncându-şi revista pe podea. Clicile lor, cluburile lor? Locul femeii e în bucătărie şi, dacă e şi cât de cât atrăgătoare, poate, din când în când, în dormitor.

Becky dădu din cap cu un aer posomorât, punând revista la loc pe o noptieră.

— Este un mod de gândire care nu m-a îngrijorat niciodată, trebuie să mărturisesc, recunoscu Daphne încălţând o pereche de pantofi cu vârfuri ascuţite, eleganţi. Dar eu nu m-am născut peste măsură de ambiţioasă ca tine, draga mea. Cu toate acestea, poate că e timpul să-ţi mai arunc un colac de salvare.

— Colac de salvare?

— Da. Vezi tu, ce-ţi trebuie pentru a-ţi rezolva problema este o cravată de şcoală veche.

— N-ar arăta cam caraghios pe mine?

— De fapt, s-ar putea să arate chiar impresionant, dar nu asta vreau să spun. Dilema cu care pari să te confrunţi este sexul tău – ca să nu mai pomenim de accentul lui Charlie, deşi aproape l-am vindecat, dragul de el, de această problemă. Un lucru e sigur însă, nu s-a găsit încă o modalitate de a schimba sexul oamenilor.

— Unde duc toate astea? întrebă Becky inocent.

— Eşti atât de nerăbdătoare, draga mea. Ca şi Charlie. Trebuie să ne acordaţi nouă, muritorilor de rând, mai mult timp pentru a explica ce avem în minte.

Becky se aşeză pe colţul canapelei şi îşi puse mâinile în poală.

— Mai întâi, trebuie să ţii cont că toţi bancherii sunt snobi, continuă Daphne. Altfel, şi-ar conduce şi ei, ca şi tine, propriile afaceri. Astfel încât ce-ţi trebuie ţie pentru a-i face să-ţi mănânce din palmă este un om de faţadă respectabil.

— Om de faţadă?

— Da. Cineva care să te însoţească în excursiile la bancă ori de câte ori este necesar.

Daphne se ridică şi se privi în oglindă, apoi continuă.

— O astfel de persoană poate să nu fie binecuvântată cu un creier ca al tău, dar, pe de altă parte, ea nu va avea handicapul sexului tău sau al accentului lui Charlie. Ce *va avea* însă va fi o cravată de şcoală veche şi poate vreun titlu asortat la ea. Bancherilor le plac baroneţii, dar cel mai important e să faci rost de cineva care are o evidentă nevoie de bani gheaţă. Pentru serviciile aduse, înţelegi.

— Există astfel de oameni? întrebă Becky neîncrezătoare.

— Absolut sigur. De fapt, există mai mulţi de tipul ăsta decât din cei care sunt gata să muncească o zi. (Daphne zâmbi încurajator.) Dă-mi o săptămână sau două şi sunt sigură că-ţi voi putea aduce o listă de trei. O să vezi.

— Eşti o minune, spuse Becky.

— În schimb, voi aştepta o mică favoare din partea ta.

— Orice.

— Nu folosi niciodată cuvântul ăsta când ai de-a face cu o insectă carnivoră ca mine, draga mea. Totuşi, de data asta, cererea mea e destul de simplă, şi stă în puterea ta. Dacă Charlie îţi cere să-l însoţeşti la recepţia şi la balul regimentului, va trebui să accepţi.

— De ce?

— Pentru că Reggie Arbuthnot a fost destul de stupid să mă invite cu această strălucită ocazie şi

eu nu-l pot refuza dacă e să am speranţe să vânez un pic pe proprietatea lui din Scoţia în noiembrie.

Becky râse, iar Daphne adăugă:

— Nu mă deranjează să fiu dusă la bal de Reggie, dar refuz să fiu nevoită să plec cu el. Aşa că, dacă am ajuns la un acord, eu îţi voi furniza baronetul lipsit de caracter de care ai nevoie şi tot ce ai de făcut când te invită Charlie e să spui „da”.

— Da.

Charlie nu fu surprins când Becky acceptă fără ezitare să fie condusă la balul regimentului. La urma urmelor, Daphne îi explicase deja detaliile acordului lor. Fu însă un şoc pentru el că, atunci când Becky se aşeză la masă, niciunul dintre camarazii lui sergenţi nu-şi mai putea lua ochii de la ea.

Masa fusese pregătită într-o uriaşă sală de gimnastică, ceea ce le dădu ghes tovarăşilor lui Charlie să spună poveste după poveste despre zilele de la început, când făceau instrucţie în Edinburgh. Aici comparaţia se sfârşea însă, căci mâncarea era de o calitate mult mai bună decât îşi amintea Charlie să i se fi oferit în Scoţia.

— Unde-i Daphne? întrebă Becky în timp ce o porţie de plăcintă cu mere, acoperită din belşug cu cremă, îi era pusă dinainte.

— Acolo, la masa de onoare, cu toţi snobii, spuse Charlie, arătând cu degetul peste umăr. Nu-şi poate permite să fie văzută cu de-alde noi, nu-i aşa? adăugă el cu un rânjet.

Când cina se termină, urmă o serie de toasturi – pentru toată lumea, i se păru lui Becky, cu excepţia regelui. Charlie îi spuse că regimentul fusese scutit de toastul de loialitate de către regele William al IV-lea în 1835, căci devotamentul lui faţă de coroană era indiscutabil. Îşi ridicară însă paharele pentru forţele armate, pentru fiecare batalion şi, în cele din urmă, pentru regiment, asociat cu numele fostului lor colonel, fiecare toast terminându-se în

urale puternice. Becky urmări reacţiile bărbaţilor din jurul ei şi realiză pentru prima dată cât de mulţi din generaţia aceea se considerau norocoşi pur şi simplu pentru că erau în viaţă.

Fostul colonel al regimentului, sir Danvers Hamilton, Bt[5], DSO[6], CBE[7], cu monoclul la locul lui, ţinu un discurs mişcător despre toţi camarazii lor care din diferite motive nu puteau fi prezenţi în seara aceea. Becky îl văzu pe Charlie crispându-se în mod evident când fu pomenit prietenul său Tommy Prescott. În cele din urmă se ridicară cu toţii, toastând pentru prietenii absenţi. Becky realiză că era neaşteptat de emoţionată.

Când colonelul se aşeză, mesele fură strânse toate într-o parte, astfel încât să poată începe dansul. Îndată ce se auzi prima notă scoasă de fanfara regimentului, Daphne apăru din capătul celălalt al încăperii.

— Haide, Charlie. N-am timp să aştept până-ţi croieşti tu drum la masa de onoare.

— Sunt, desigur, încântat, doamnă, spuse Charlie ridicându-se de pe scaun, dar ce s-a întâmplat cu Reggie cum-îl-cheamă?

— Arbuthnot, spuse ea. L-am lăsat pe netot agăţat de o debutantă din Chelmsford. Şi era destul de îngrozitoare, pot să-ţi spun.

— Ce era atât de „îngrozitor” la ea? o imită Charlie.

— N-am crezut că va veni o zi, spuse Daphne, când Majestatea sa va permite cuiva din Essex să fie prezentat la curte. Dar ce e încă şi mai rău e vârstă ei.

— De ce? Câţi ani are? întrebă Charlie valsând în pas sigur cu Daphne în jurul ringului.

— Nu pot să fiu sigură, dar a avut îndrăzneala să mă prezinte tatălui ei văduv.

Charlie izbucni în râs.

— Nu trebuie să găseşti acest lucru caraghios, Charles Trumper, trebuie să arăţi o oarecare compasiune. Mai ai atât de multe de învăţat.

Becky îl urmărea pe Charlie dansând uşor pe ring.

— Daphne aia-i destul de fainã, spuse bărbatul de lângă ea, care se prezentase drept sergent Mike Parker şi reieşise că era un măcelar din Camberwell, care servise alături de Charlie pe Marna.

Becky îi acceptă aprecierea fără niciun comentariu, şi când acesta se înclină şi îi ceru lui Becky să-i acorde plăcerea dansului următor, ea acceptă cu reticenţă. El începu să mărşăluiască cu ea pe podeaua sălii de bal de parcă ar fi fost o pulpă de berbec în drum spre camera frigorifică. Singurul lucru pe care reuşi să-l facă în ritmul muzicii fu s-o calce pe picioare. În cele din urmă o aduse înapoi la relativa siguranţă a mesei lor pătate de bere. Becky şezu tăcută, uitându-se cum toată lumea se distrează, sperând ca nimeni să nu-i mai ceară să-i acorde plăcerea. Gândurile i se întoarseră la Guy şi la întâlnirea pe care n-o mai putea evita dacă nici în două săptămâni…

— Îmi faceţi onoarea, domnişoară?

Toţi bărbaţii din jurul mesei săriră în poziţie de drepţi, iar colonelul regimentului o conduse pe Becky pe ringul de dans.

Ea descoperi în colonelul Hamilton un dansator priceput şi un companion amuzant, care nu arăta vreuna din acele tendinţe de a o lua de sus pe care le manifestaseră în ultima vreme un şir întreg de directori de bancă. Când dansul se termină, o invită pe Becky la masa de onoare şi o prezentă soţiei lui.

— Trebuie să te avertizez, îi spuse Daphne lui Charlie, uitându-se peste umăr spre colonel şi spre lady Hamilton. Va fi o adevărată provocare pentru tine să ţii pasul cu ambiţioasa domnişoară Salmon. Dar dacă te ţii de mine şi eşti atent, îi vom arăta noi ei.

După încă vreo două dansuri Daphne o informă pe Becky că îşi făcuse mai mult decât datoria şi că

sosise timpul să plece cu toţii. Becky, în ceea ce o privea, era mai mult decât bucuroasă că scăpa de atenţiile atâtor tineri ofiţeri care o văzuseră dansând cu colonelul.

— Am nişte veşti bune pentru voi, le spuse Daphne în şareta care hurducăia pe King's Road spre Chelsea Terrace, Charlie ţinând încă în mână sticla de şampanie pe jumătate goală.

— Şi care-s alea, fata mea? întrebă el după un râgâit.

— Nu sunt fata ta, protestă Daphne. Oi fi eu dornică să investesc în clasele de jos, Charlie Trumper, dar nu uita niciodată că am o creştere aleasă.

— Dar care-s veştile tale? întrebă Becky râzând.

— Tu ţi-ai ţinut partea ta din învoială, aşa că trebuie să mi-o ţin şi eu.

— Ce vrei să spui? întrebă Charlie, pe jumătate adormit.

— Prima mea ofertă este al doilea fiu al unui conte, începu Daphne. Fără un ban, dar prezentabil. A doua este un baronet, care va prelua această funcţie contra unui onorariu, dar piesa mea de rezistenţă este un viconte pe care l-a părăsit norocul la mesele de joc din Deauville şi acum e nevoit să-şi murdărească mâinile cu o vulgară treabă comercială.

— Când îi putem întâlni? întrebă Charlie, încercând să nu-şi înghită cuvintele.

— Oricând vreţi, promise Daphne. Mâine…

— Nu va fi nevoie, spuse Becky liniştită.

— De ce? întrebă Daphne, surprinsă.

— Pentru că l-am ales deja pe bărbatul care ne va reprezenta.

— La cine te gândeşti, dragă? La prinţul de Wales?

— Nu. La locotenent-colonelul sir Danvers Hamilton, Bt, DSO, CBE.

— La naiba, da' el e colonelul comandant al regimentului, zise Charlie scăpând sticla pe

podeaua birjei. E imposibil, n-o să fie de-acord niciodată.

— Pot să te asigur că o să fie.

— Ce te face să fii atât de sigură? o întrebă Daphne.

— Pentru că avem o întâlnire cu el dimineaţă la unsprezece.

CAPITOLUL 11

Daphne îşi flutură umbreluţa când o birjă se apropie de ele. Birjarul opri şi îşi ridică şapca.

— Încotro, domniţă?

— Harley Street 172, îi spuse ea, apoi cele două femei urcară.

El îşi ridică din nou şapca şi cu o pocnitură uşoară din bici îşi îndreptă calul înspre Hyde Park Corner.

— I-ai spus lui Charlie? întrebă Becky.

— Nu, mi-a fost frică, recunoscu Daphne.

Şezură în tăcere, iar vizitiul îşi mână calul spre Marble Arch.

— Poate nu va fi nevoie să-i spunem nimic.

— Să sperăm că nu, spuse Becky.

Urmă din nou o tăcere prelungită, până când calul intră pe Oxford Street.

— Doctorul tău e un tip înţelegător?

— Până acum aşa a fost.

— Dumnezeule, mi-e frică.

— Să nu-ţi fie. Se va termina curând, şi măcar o să ştii: ori una, ori alta.

Birjarul opri la numărul 172 pe Harley Street şi cele două coborâră. În timp ce Becky mângâia coama calului, Daphne îi dădu omului şase pence. Becky se întoarse când auzi zgomotul făcut de ciocănelul de alamă şi urcă cele trei trepte, alăturându-se prietenei ei.

O infirmieră în uniformă albastră scrobită, cu bonetă şi guler albe, le deschise uşa şi le rugă pe cele două doamne s-o urmeze. Fură conduse printr-un coridor întunecos, luminat de o singura lampă cu gaz, apoi fură invitate într-o sală de aşteptare pustie. Exemplare din *Punch* şi *Tatler* erau aşezate în şiruri ordonate pe o masă din mijlocul camerei. O varietate de scaune confortabile, dar care nu semănau unul cu altul, înconjura masa joasă. Se aşezară amândouă, dar

niciuna nu vorbi până când infirmiera nu părăsi încăperea.

— Eu… începu Daphne.

— Dacă… spuse Becky simultan.

Râseră amândouă, un sunet forţat, al cărui ecou se auzi în camera înaltă.

— Nu, tu prima, spuse Becky.

— Voiam să ştiu doar cum se adaptează colonelul.

— Şi-a luat sarcina în serios ca un bărbat adevărat, spuse Becky. Mâine avem prima noastră întâlnire. Child and Company, pe Fleet Street. I-am spus să trateze acest exerciţiu ca pe o repetiţie generală, căci am lăsat banca la care cred că avem într-adevăr şanse pentru mai spre sfârşitul săptămânii.

— Şi Charlie?

— Toate astea îl depăşesc un pic. Nu-l poate vedea pe colonel altfel decât ca pe comandantul lui.

— La fel ar fi fost şi pentru tine dacă Charlie ar fi propus ca profesorul tău de contabilitate să vină să verifice încasările săptămânale la numărul 147.

— Deocamdată îl evit pe acest domn, spuse Becky. Acum mă concentrez cât pot de mult asupra studiilor universitare, astfel încât să nu primesc o mustrare; în ultima vreme notele mele strălucite au devenit note de trecere, de celelalte nici nu mai vorbesc. Dacă nu reuşesc să obţin o diplomă la sfârşit, există un singur vinovat.

— Vei fi una dintre puţinele femei care va deveni *Bachelor*[8] în arte. Poate că ar trebui să schimbe titlul în S.A.

— S. A.?

— *Spinster*[9] în arte.

Râseră, ştiind amândouă că era o glumă răsuflată, evitând în continuare adevăratul motiv pentru care se aflau în acea sală de aşteptare. Deodată, uşa se deschise cu zgomot şi, ridicând privirile, văzură că infirmiera se întorsese.

— Doctorul vă poate primi acum.

— Pot să vin şi eu?

— Da, sunt sigură că nu-i nicio problemă.

Cele două femei se ridicară şi o urmară pe infirmieră în continuarea aceluiaşi coridor până ajunseră la o uşă albă, cu o mică placă de alamă, aproape ştearsă, pe care scria „Fergus Gould, M.D.”. Un ciocănit uşor al asistentei primi ca răspuns un „da” şi Daphne şi Becky intrară împreună în încăpere.

— Bună dimineaţa, bună dimineaţa, spuse doctorul vesel, cu un uşor accent scoţian, dând mâna cu amândouă. Nu vreţi să luaţi loc? Testele sunt gata şi am veşti minunate pentru dumneavoastră.

Se întoarse pe scaunul din spatele biroului său şi deschise un dosar din faţa lui. Zâmbiră amândouă, cea mai înaltă dintre ele relaxându-se pentru prima dată de zile întregi.

— Mă bucur să spun că sunteţi perfect sănătoasă, dar cum acesta este primul dumneavoastră copil – văzu cum ambele femei devin livide – va trebui să fiţi mai prudentă în lunile următoare. Dar dacă veţi fi, nu văd niciun motiv ca această naştere să aibă vreo complicaţie. Îmi daţi voie să fiu primul care vă felicită?

— Oh, Doamne, nu, spuse ea, gata să leşine. Parcă aţi spus că veştile sunt minunate.

— Păi da, răspunse doctorul Gould. Am presupus că veţi fi încântată.

Prietena ei interveni:

— Vedeţi, domnule doctor, e o problemă. Nu e măritată.

— Ah, da, înţeleg, spuse doctorul, schimbându-şi imediat tonul. Îmi pare aşa de rău, n-am ştiut. Dacă mi-aţi fi spus la prima noastră întâlnire…

— Nu, e numai vina mea, domnule doctor. Pur şi simplu am sperat…

— Nu, e vina mea. Cât de lipsit de tact din partea mea.

— Doctorul Gould tăcu gânditor.

— Deşi în ţara aceasta este ilegal, mi s-au dat asigurări că în Scoţia sunt doctori excelenţi, care…

— Acest lucru nu e posibil, spuse femeia însărcinată. Vedeţi, este împotriva a tot ceea ce părinţii mei ar fi considerat „o comportare acceptabilă”.

— Bună dimineaţa, Hadlow, spuse colonelul intrând în bancă şi întinzându-i directorului pardesiul, pălăria şi bastonul.

— Bună dimineaţa, sir Danvers, răspunse directorul trecând pălăria, pardesiul şi bastonul unui asistent. Daţi-mi voie să vă spun cât de onoraţi ne simţim că aţi considerat umila noastră instituţie demnă de atenţia dumneavoastră.

Becky nu se putu abţine de la reflecţia că nu era tocmai aceeaşi primire de care se bucurase ea când vizitase o altă bancă de acelaşi calibru cu doar câteva săptămâni în urmă.

— Vreţi să aveţi amabilitatea de a veni în biroul meu? continuă directorul, întinzând o mână de parcă ar fi dirijat traficul rutier.

— Desigur, dar mai întâi dă-mi voie să ţi-i prezint pe domnul Trumper şi pe domnişoara Salmon, care sunt, amândoi, asociaţii mei în această întreprindere.

— Sunt, desigur, încântat, spuse directorul împingându-şi ochelarii pe nas şi dând mâna cu Charlie şi cu Becky.

Becky observă că Charlie era neobişnuit de tăcut şi se tot trăgea de guler, care arăta de parcă ar fi fost cu un centimetru prea strâmt pentru confortul lui. Cu toate acestea, după ce petrecuse o dimineaţă întreagă în Savile Row săptămână precedentă, lăsându-se măsurat din cap până-n picioare pentru un costum nou, refuzase să mai aştepte o clipă în plus când Daphne propusese să i se ia măsurile şi pentru cămaşă, astfel încât, în cele

din urmă, Daphne trebuise să-i ghicească mărimea gâtului.

— Cafea? întrebă directorul, după care se instalaseră cu toţii în biroul său.

— Nu, mulţumesc, spuse colonelul.

Lui Becky i-ar fi surâs o ceaşcă de cafea, dar îşi dădu seama că directorul presupusese că sir Danvers vorbise pentru toţi trei. Îşi muşcă buza.

— Deci, cu ce vă pot fi de folos, sir Danvers?

Directorul duse nervos mâna la nodul cravatei.

— Asociaţii mei şi cu mine avem în prezent o proprietate în Chelsea Terrace – la numărul 147 – care, deşi deocamdată este doar o mică afacere, progresează satisfăcător.

Directorul continuă să zâmbească.

— Am cumpărat imobilul acum vreo optsprezece luni cu o sută de lire şi această investiţie a adus un profit de puţin peste patruzeci şi trei de lire.

— Foarte satisfăcător, spuse directorul. Desigur, am citit scrisoarea dumneavoastră şi bilanţurile pe care aţi fost atât de amabil să mi le trimiteţi prin curier.

Charlie fu tentat să-i spună cine fusese curierul.

— Credem însă că este timpul să ne extindem, continuă colonelul. Şi în acest scop avem nevoie de o bancă la care să vedem ceva mai mult spirit de iniţiativă decât cea cu care lucrăm în prezent – de asemenea, una cu vedere în perspectivă. Actualii noştri bancheri, mi se pare câteodată, trăiesc încă în secolul al nouăsprezecelea. Ca să fiu sincer, ei nu fac decât să păstreze depunerile, în timp ce noi căutăm serviciile unei adevărate bănci.

— Înţeleg.

— Mă obsedează… spuse colonelul, întrerupându-se brusc şi fixându-şi monoclul pe ochiul stâng.

— Vă obsedează? domnul Hadlow se aplecă neliniştit în scaun.

— Cravata dumitale.

— Cravata mea?

Directorul îşi pipăi din nou nodul, neliniştit.

— Da, cravata dumitale. Nu-mi spune – Buffs?

— Aţi ghicit, sir Danvers.

— Eşti un om de acţiune, nu-i aşa, Hadlow?

— Ei, nu tocmai, sir Danvers. Vederea mea, înţelegeţi.

Domnul Hadlow începu să se joace nervos cu ochelarii.

— Ghinion, bătrâne, spuse colonelul lăsând monoclul să-i cadă la loc. Ei bine, să continuăm. Colegii mei şi cu mine suntem pentru extindere, dar simt că cinstit este să-ţi atragem atenţia că avem o întâlnire cu o instituţie concurentă joi după-amiază.

— Joi după-amiaza, repetă directorul după ce-şi muie încă o dată tocul în călimara de pe birou şi adăugă acest lucru la celelalte informaţii pe care le notase deja.

— Dar am sperat că nu va trece neobservat, continuă colonelul, faptul că am ales să venim întâi la dumneata.

— Sunt extrem de flatat, spuse domnul Hadlow. Şi ce termeni speraţi să vă ofere banca aceasta, sir Danvers, pe care banca dumneavoastră nu vi-i poate oferi?

Colonelul tăcu o clipă şi Becky se uită alarmată la el, căci nu-şi putea aminti dacă îl pusese la curent cu termenii. Niciunul dintre ei nu se aşteptase să ajungă atât de departe la prima întâlnire.

Colonelul îşi drese glasul.

— Ne aşteptăm, firește, la termeni competitivi, dacă e să ne mutăm afacerea la banca dumitale, având în vedere implicaţiile pe termen lung.

Acest răspuns păru să-l impresioneze pe Hadlow. Îşi coborî privirea asupra cifrelor din faţa lui şi rosti:

— Ei bine, văd că cereţi un împrumut de două sute cincizeci de lire pentru achiziţionarea

imobilelor de la numerele 131 şi 135, Chelsea Terrace, ceea ce, luând în consideraţie starea contului dumneavoastră, ar necesita facilităţi de credit – se opri, părând să facă un calcul – de cel puţin şaptezeci de lire.

— Corect, Hadlow, văd că ne cunoşti situaţia în mod admirabil

Directorul îşi permise un zâmbet.

— În condiţiile date, sir Danvers, cred că v-am putea acorda într-adevăr acest împrumut, dacă o dobândă de patru la sută pe an este acceptabilă pentru dumneavoastră şi colegii dumneavoastră.

Domnul colonel ezită, până zări zâmbetul uşor al lui Becky.

— Actualii noştri bancheri ne oferă avantajul unei dobânzi de trei virgulă cinci. După cum sunt sigur că ştiţi.

— Dar nu-şi asumă niciun risc, atrase atenţia domnul Hadlow. În plus, refuză să vă permită să retrageţi mai mult de cincizeci de lire peste contul curent. Cu toate acestea, adăugă el înainte ca sir Danvers să poată răspunde, cred că în acest caz particular putem să oferim şi noi un procent de trei virgulă cinci. Ce părere aveţi?

Colonelul nu comentă până nu observă expresia de pe faţa lui Becky. Zâmbetul ei se lărgise într-un rânjet.

— Cred că pot vorbi şi în numele colegilor mei, Hadlow, spunând că găsim propunerea dumitale acceptabilă, foarte acceptabilă.

Becky şi Charlie dădură din cap în semn de aprobare.

— Atunci voi începe pregătirea tuturor actelor. S-ar putea să dureze câteva zile, desigur.

— Desigur, spuse colonelul. Şi pot să-ţi spun, Hadlow, că dorim o lungă şi profitabilă asociere cu banca dumitale.

Directorul se ridică şi se înclină, cumva în acelaşi timp, o mişcare pe care, credea Becky,

până şi lui Sir Henry Irving i-ar fi fost greu s-o execute.

Domnul Hadlow porni apoi să-i conducă pe colonel şi pe tinerii săi asociaţi până în holul de la intrare.

— Bătrânul Chubby Duckworth e tot în banca asta? întrebă colonelul.

— Lordul Duckworth este, într-adevăr, preşedintele nostru, murmură reverenţios domnul Hadlow.

— Băiat bun – am fost cu el în Africa de Sud. Artileria Regală. Îi voi pomeni, cu permisiunea dumitale, de întâlnirea noastră când îl văd pe Chubby la club.

— Ar fi extrem de amabil din partea dumneavoastră, sir Danvers.

Când ajunseră la uşă, directorul se dispensă de asistentul său şi îl ajută el însuşi pe colonel să-şi îmbrace pardesiul, apoi îi întinse pălăria şi bastonul, după care îşi luă rămas-bun de la noii săi clienţi.

— Vă rog să mă căutaţi oricând aveţi nevoie, fură ultimele sale cuvinte, în timp ce măi făcea o plecăciune.

Rămase în picioare, pe loc, până când cei trei îi dispărură din vedere.

Odată ajunşi în stradă, colonelul merse repede până după colţ, oprindu-se lângă copacul cel mai apropiat. Becky şi Charlie alergară după el, nu prea siguri de ce avea de gând.

— Vă simţiţi bine, domnule? întrebă Charlie când îl ajunse din urmă.

— N-am nimic, Trumper, răspunse colonelul. Absolut nimic. Dar pot să-ţi spun că aş prefera să înfrunt o ceată de tâlhari afgani decât să mai trec o dată prin asta. Totuşi, cum m-am descurcat?

— Aţi fost magnific, spuse Becky. Vă jur că, dacă v-aţi fi dat jos pantofii şi i-aţi fi spus lui Hadlow să-i lustruiască, şi-ar fi scos batista şi ar fi început imediat să frece în cercuri mici.

Colonelul zâmbi.

— A, bun. Crezi c-a mers bine, nu-i aşa?

— Perfect, spuse Becky. Nu v-aţi fi putut comporta mai bine. Mă duc în după-amiaza asta la John D. Wood să depun avansul pentru ambele magazine.

— Slavă Domnului că m-ai pus la curent, domnişoară Salmon, spuse colonelul, îndreptându-şi umerii. Ştii ce? Ai fi fost un ofiţer de stat-major al naibii de bun.

Becky zâmbi.

— Iau asta drept un mare compliment, domnule colonel.

— Nu eşti de acord, Trumper? Ţi-ai găsit un partener pe cinste, adăugă el.

— Da, domnule, spuse Charlie, în timp ce colonelul o porni pe trotuar legănându-şi umbrela. Dar pot să vă întreb ceva care m-a tot preocupat?

— Bineînţeles, Trumper, zi.

— Dacă sunteţi prieten cu preşedintele băncii, spuse Charlie potrivindu-şi pasul după al său, de ce nu ne-am dus de la început direct la el?

Colonelul se opri brusc.

— Dragul meu Trumper, explică el, nu te duci la preşedintele băncii când ceri un împrumut de numai două sute cincizeci de lire. Cu toate acestea, trebuie spus că am convingerea că nu va trece mult până vom avea nevoie să-l căutăm şi pe el. În acest moment însă, alte nevoi sunt mai presante.

— Alte nevoi? spuse Charlie.

— Da, Trumper. Am nevoie de un whisky, ştii? spuse colonelul ochind o firmă care se bălăbănea deasupra unei cârciumi de pe partea cealaltă a străzii. Şi dacă tot suntem aici, hai să-l cerem dublu.

— În ce lună eşti? întrebă Charlie, când Becky veni în ziua următoare să-i anunţe vestea.

— Cam în a patra.

Evită să-l privească în ochi.

— De ce nu mi-ai spus mai de mult?

Vocea-i suna uşor rănită, pe când întorcea plăcuţa cu „închis” şi începea să urce scările.

— Am sperat că nu va fi nevoie, spuse Becky urmându-l în apartament.

— I-ai scris, bineînţeles, lui Trentham să-i spui?

— Nu. Am tot vrut, dar n-am reuşit încă să mă adun.

Începu să facă ordine prin cameră, ca să nu trebuiască să-l privească în faţă.

— Ai tot vrut? spuse Charlie. Ar fi trebuit să-i spui ticălosului cu săptămâni în urmă. E prima persoană care ar trebui să ştie. La urma urmei, el e responsabil pentru toată încurcătura asta nenorocită, dacă-mi vei scuza expresia.

— Nu-i aşa de uşor, Charlie.

— De ce nu, pentru Dumnezeu?

— Ar însemna sfârşitul carierei lui, şi regimentul e toată viaţa lui. E la fel ca şi colonelul tău: ar fi nedrept să-i cer să renunţe să mai fie soldat la douăzeci şi trei de ani.

— N-are nimic în comun cu colonelul, spuse Charlie. În orice caz, e încă destul de tânăr ca să se aşeze şi să pună mâna să muncească, la fel ca noi toţi.

— E însurat cu armata, Charlie, nu cu mine. De ce să ne stricăm amândoi viaţa?

— Dar tot ar trebui să i se spună ce s-a întâmplat şi cel puţin să i se dea ocazia să aleagă.

— N-ar mai avea ce să aleagă, Charlie, nu se poate să nu înţelegi. Ar veni acasă cu primul vapor şi s-ar însura cu mine. E un om de onoare.

— Un om de onoare, ai? spuse Charlie. Păi, dacă e atât de onorabil, îţi poţi permite să-mi promiţi ceva.

— Ce?

— Că-i vei scrie diseară şi-i vei spune adevărul.

Becky ezită o vreme, apoi spuse:

— Bine, îi scriu.

— Diseară?

— Da, diseară.

— Şi îi vei anunţa şi pe părinţii lui, dacă tot te apuci.

— Nu, nu-mi poţi cere să fac asta, Charlie, spuse ea uitându-se pentru prima dată în ochii lui.

— Şi care-i motivul de data asta? Te temi că le-ai putea ruina şi lor carierele?

— Nu, dar dacă o fac, tatăl lui ar insista ca Guy să se întoarcă acasă şi să se însoare cu mine.

— Şi ce-i rău în asta?

— Mama lui ar afirma atunci că eu i-am ademenit fiul în toată povestea asta, sau mai rău…

— Mai rău?

— …că nici măcar nu-i copilul lui.

— Şi cine ar crede-o?

— Oricine ar vrea.

— Dar nu-i cinstit, spuse Charlie.

— Viaţa nu-i cinstită, ca să-l citez pe tatăl meu. Trebuie să mă maturizez şi eu cândva, Charlie. Pentru tine a fost frontul de vest.

— Şi noi ce-o să facem acum?

— Noi? spuse Becky.

— Da, noi. Suntem încă asociaţi, ştii. Sau ai uitat?

— Pentru început, va trebui să-mi găsesc o altă locuinţă; n-ar fi cinstit faţă de Daphne…

— Ce prietenă bună a fost până la urmă, spuse Charlie.

— Pentru amândoi, spuse Becky în timp ce Charlie se ridică, îşi înfipse mâinile în buzunare şi începu să se plimbe prin mica încăpere. Îi amintea lui Becky de vremurile când erau împreuna la şcoală.

— Presupun că nu… spuse Charlie. Era rândul lui să n-o poată privi în faţă.

— Presupui? Presupui că ce?

— Presupun că nu… începu el din nou.

— Da?

— Te-ai gândi să te măriţi cu mine?

Se lăsă o tăcere lungă până când Becky, şocată, se simţi în stare să răspundă. În cele din urmă spuse:

— Şi Daphne?

— Daphne? Doar n-ai crezut niciodată că am avut o astfel de relaţie? E adevărat că mi-a dat lecţii seara, dar nu de care crezi tu. În orice caz, n-a existat niciodată decât un bărbat în viaţa lui Daphne, şi cu siguranţă nu Charlie Trumper, pentru simplul motiv că a ştiut tot timpul că n-a existat decât o femeie în viaţa mea.

— Dar…

— Şi te iubesc de atâta timp, Becky.

— O, Doamne, spuse Becky luându-şi capul în mâini.

— Iartă-mă, spuse Charlie. Am crezut că ştiai. Daphne mi-a spus că femeile ştiu întotdeauna lucrurile astea.

— Habar n-am avut, Charlie. Am fost atât de oarbă, atât de proastă.

— Nu m-am mai uitat la altă femeie de când m-am întors din Edinburgh. Cred că am tot sperat că m-ai putea iubi puţin, spuse el.

— Întotdeauna te voi iubi puţin, Charlie, dar mă tem că Guy este acela de care sunt îndrăgostită.

— Norocosul. Şi când mă gândesc că eu te-am văzut primul. Tatăl tău m-a gonit odată din magazin, ştii, când m-a auzit spunându-ţi pe la spate „Posh Porky”.

Becky zâmbi.

— Vezi, totdeauna am ştiut să obţin tot ce am dorit cu adevărat de la viaţă – cum de te-oi fi lăsat să-mi scapi?

Becky nu era în stare să-l privească.

— Bineînţeles, el e ofiţer, eu nu sunt. Asta explică totul.

Charlie încetă să se mai plimbe prin cameră şi se opri în faţa ei.

— Tu eşti general, Charlie.

— Nu-i acelaşi lucru totuşi, nu?

CAPITOLUL 12

Chelsea Terrace 97
Londra SW3
20 mai, 1920

Iubitul meu Guy,

Este cea mai grea scrisoare pe care a trebuit s-o scriu vreodată în viaţa mea. De fapt, nu prea ştiu de unde să încep. Au trecut doar ceva mai mult de trei luni de când ai plecat în India, şi s-a întâmplat ceva despre care am simţit că ai vrea să afli imediat. Tocmai am fost la doctorul lui Daphne în Harley Street şi

Becky se opri, reciti atentă cele câteva fraze pe care le scrisese, mormăi, mototoli hârtia şi o aruncă în coşul de lângă picioarele ei. Se ridică, se întinse şi începu să se plimbe prin cameră în speranţa că ar putea să inventeze vreo nouă scuză pentru a nu-şi duce sarcina la bun sfârşit. Era deja douăsprezece şi jumătate, aşa că se putea duce la culcare, pretinzând că fusese prea extenuată pentru a continua – numai că Becky ştia că nu va putea să adoarmă până nu termină scrisoarea. Se întoarse la birou şi încercă să se liniştească înainte de a recompune primul rând. Luă stiloul în mână.

Chelsea Terrace 97
Londra SW3
20 mai, 1920

Dragul meu Guy,

Mă tem că scrisoarea aceasta va fi o surpriză, mai ales după toate bârfele neînsemnate pe care ţi le-am împărtăşit acum abia o lună. Am tot amânat să-ţi scriu ceva

important în speranţa că temerile mele se vor dovedi neîntemeiate. Din nefericire, nu s-a întâmplat aşa, şi acum mă simt depăşită de împrejurări.

După ce am petrecut cele mai minunate clipe alături de tine în noaptea dinaintea plecării tale în India, am avut o întârziere în luna următoare, dar nu te-am deranjat cu această problemă în speranţa că

O, nu, se gândi Becky şi rupse în bucăţi ultima încercare, apoi aruncă din nou hârtiile în coşul de gunoi. Îşi târşâi picioarele până la bucătărie să-şi facă un ceai. După cea de-a doua ceaşcă, se întoarse fără niciun chef la masa de scris şi se reaşează.

Chelsea Terrace 97
Londra SW3
20 mai, 1920

Dragă Guy,

Sper din toată inima că totul îţi merge bine în India, şi că nu eşti prea solicitat. Mi-e dor de tine mai mult decât pot spune, dar cu examenele care se apropie şi cu Charlie care se vede un al doilea domn Selfridge, aceste prime trei luni de când ai plecat au trecut destul de repede. De fapt, sunt convinsă că vei fi fascinat să afli că fostul tău ofiţer comandant, locotenent-colonelul sir Danvers Hamilton, a devenit

— „Şi apropo, sunt însărcinată”, spuse Becky cu voce tare, şi rupse şi cea de-a treia încercare.

Puse capacul la stilou, hotărând că era timpul să facă o plimbare prin piaţetă. Îşi luă haina din cuierul din hol, coborî scările în fugă şi ieşi. Se plimbă fără ţintă pe strada pustie, părând că nu ştie cât era ceasul. Fu mulţumită să descopere că plăcuţe pe care scria „Vândut" apăruseră acum în vitrinele de la numerele 131 şi 135. Se opri în faţa fostului magazin de antichităţi pentru o clipă, puse mâinile pavăză la ochi şi se uită pe fereastră. Spre oroarea ei, descoperi că domnul Rutherford luase absolut totul, până şi piesele instalaţiei de gaz şi şemineul despre care ea crezuse că erau fixate în perete. Asta o să-mi fie învăţătură de minte să studiez mai atent un document de ofertă data viitoare, se gândi ea. Continuă să privească locul pustiu, când un şoarece traversă duşumeaua în fugă.

— Poate ar trebui să deschidem un magazin de animale de casă, zise cu voce tare.

— Aţi spus ceva, domnişoară?

Becky se răsuci pe călcâie şi zări un poliţist care zgâlţâia clanţa de la 133, pentru a se asigura că era încuiat.

— A, bună seara, domnule poliţist, zise Becky sfioasă, simţindu-se vinovată fără niciun motiv.

— E aproape două noaptea, domnişoară. Tocmai aţi spus „bună seara".

— Într-adevăr? spuse Becky uitându-se la ceas. A, da, aşa e. Ce aiurită sunt. Ştiţi, locuiesc la numărul 97.

Simţind că se cere o explicaţie oarecare, adăugă:

— N-am putut dormi, aşa că m-am hotărât să fac o plimbare.

— Atunci mai bine-aţi intra în poliţie. Vor fi fericiţi să vă pună să vă plimbaţi toată noaptea.

Becky râse.

— Nu, mulţumesc, domnule poliţist. Cred că o să mă întorc pur şi simplu în apartamentul meu şi o să încerc să adorm. Noapte bună.

— Noapte bună, domnişoară, spuse poliţistul, ducând mâna la coif într-un fel de salut înainte de a controla dacă şi magazinul de antichităţi era bine încuiat.

Becky se răsuci pe călcâie şi o porni hotărâtă pe Chelsea Terrace, deschise uşa de la intrare de la numărul 97, urcă scările până la apartament, îşi scoase haina şi se întoarse imediat la mica masă de scris. Se opri o clipă, apoi luă stiloul să scrie.

De data aceasta cuvintele curgeau uşor, pentru că acum ştia exact ce trebuia să spună.

Chelsea Terrace 97
Londra SW3
20 mai, 1920

Draga Guy,

Am încercat să mă gândesc la o sută de moduri diferite de a-ţi spune ce mi s-a întâmplat de când ai plecat în India, şi în cele din urmă am ajuns la concluzia că doar simplul adevăr are sens. Sunt însărcinată de paisprezece săptămâni cu copilul tău, idee care mă umple de o mare fericire, dar mărturisesc că şi destul de multă teamă. Fericire pentru că eşti singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată, şi teamă din cauza implicaţiilor pe care o astfel de veste le-ar putea avea pentru viitorul tău în cadrul regimentului.

Trebuie să-ţi spun de la început că nu doresc nicidecum să-ţi periclitez în vreun fel cariera obligându-te să te căsătoreşti. O îndatorire îndeplinită doar dintr-un sentiment de vinovăţie, care te-ar putea face să-ţi petreci restul vieţii participând la o farsă după ce s-a

întâmplat între noi o singură dată, este, desigur, inacceptabil pentru amândoi.

În ceea ce mă priveşte, nu fac niciun secret din devotamentul meu total faţă de tine, dar dacă nu este reciproc, nu voi fi niciodată eu aceea care să sacrifice o carieră atât de promiţătoare pe altarul ipocriziei.

Dar, dragul meu, să nu ai nicio îndoială asupra dragostei mele nemărginite pentru tine şi a interesului meu statornic pentru binele şi viitorul tău, care merg chiar până la a nega implicarea ta în această poveste, dacă acesta este cursul pe care vrei să-l urmez.

Guy, te voi adora întotdeauna, şi fii sigur de loialitatea mea absolută, orice decizie ai lua.

Cu toată dragostea mea,
Becky

Nu-şi putu controla lacrimile în timp ce-şi reciti cuvintele. Când împăturea hârtia, uşa dormitorului se dădu de perete şi Daphne, somnoroasă, apăru în faţa ei:

— Te simţi bine, draga mea?

— Da. Mi-a fost doar puţin greaţă, explică Becky. Am hotărât că aveam nevoie de o gură de aer.

Strecură pe furiş scrisoarea într-un plic fără timbru.

— Acum că sunt aici, spuse Daphne, vrei o ceaşcă de ceai?

— Nu, mulţumesc. Am băut deja două ceşti.

— Ei bine, eu cred că vreau.

Daphne dispăru în bucătărie – Becky luă imediat stiloul în mână şi scrise pe plic:

Căpitan Guy Trentham, C.M.,
Batalionul 2 Puşcaşii Regelui
Garnizoana Wellington,
Poona,
INDIA

POŞTA NAVALĂ

Ieşi din apartament, puse scrisoarea în cutia poştală de la colţul străzii şi se întoarse la numărul 97 înainte chiar ca ceainicul să dea în clocot.

Deşi Charlie primea din când în când câte o scrisoare de la Sal, din Canada, pentru a-l anunţa de naşterea ultimului nepot – sau nepoate – şi Grace mai trecea pe la el de câte ori îi permiteau îndatoririle ei la spital, o vizită a lui Kitty era, într-adevăr, ceva rar. Dar când venea, era întotdeauna în acelaşi scop.

— Am nevoie doar de vreo două lire, Charlie, doar cât să mă descurc, îi explică Kitty lăsându-se în singurul fotoliu confortabil, la numai câteva clipe după ce intrase în cameră.

Charlie îşi privi sora. Deşi era doar cu optsprezece luni mai în vârstă decât el, arăta deja ca o femeie trecută bine de treizeci de ani. Sub pardesiul lăbărţat şi inform nu mai era nici urmă din silueta care atrăsese toţi ochii lunecoşi din East End şi, fără machiaj, faţa ei începea deja să arate pătată şi ridată.

— Data trecută a fost doar o liră, îi reaminti Charlie. Şi nu-i prea mult de atunci.

— Dar de-atunci m-a lăsat bărbatul, Charlie. Sunt iar singură, fără măcar un acoperiş deasupra capului. Haide, fă-ne o favoare.

Continua să o privească, recunoscător că Becky nu se întorsese încă de la cursul de după-amiază, deşi bănuia că Kitty nu venea decât atunci când era

sigură că sertarul casei de bani era plin şi Becky nu avea cum să apară.

— Aşteaptă un moment, spuse el după o lungă tăcere.

Se strecură afară din încăpere, coborând în magazin. După ce se asigură că vânzătorii nu se uitau, luă două lire şi zece şilingi din sertar. Se întoarse resemnat în apartament.

Kitty aştepta deja la uşă. Charlie îi întinse cele patru bancnote. Aproape înşfacă banii, apoi îşi îndesă bancnotele în mănuşă şi ieşi fără niciun cuvânt.

Charlie o urmă pe scări şi o privi cum ia o piersică din vârful unei piramide ordonate, muşcă din ea, iese pe trotuar şi porneşte grăbită în lungul străzii.

Charlie avea să fie nevoit să ia asupra lui sarcina de a face casa în seara aceea; nimeni nu trebuia să afle suma exactă pe care i-o dăduse.

— Până la urmă o să fii silit să cumperi banca asta, Charlie Trumper, spuse Becky aşezându-se lângă el.

— Nu înainte de a fi proprietarul tuturor magazinelor din cartier, draga mea, spuse el, întorcându-se s-o privească. Şi tu? Când trebuie să se nască copilul?

— Peste vreo cinci săptămâni, crede doctorul.

— Ai pregătit apartamentul pentru noul oaspete, nu-i aşa?

— Da, datorită lui Daphne, care m-a lăsat să rămân.

— Mi-e dor de ea, spuse Charlie.

— Şi mie. De când Percy a fost eliberat din Garda Scoţiană n-am văzut-o niciodată mai fericită.

— Pariez că nu va trece mult şi se vor logodi.

— Să sperăm, spuse Becky, privind peste drum.

Trei firme Trumper’s, toate în auriu şi albastru, străluceau în faţa ei. Magazinul de legume şi fructe

continua să aducă un venit excelent şi Bob Makins părea să fi crescut în înălţime de când se întorsese din armată. Măcelăria pierduse câţiva clienţi după retragerea domnului Kendrik, dar îi recâştigase de când Charlie îl angajase pe Mike Parker în locul acestuia.

— Să sperăm că e mai bun măcelar decât dansator, remarcase Becky atunci când Charlie îi adusese vestea numirii sergentului Parker.

Cât despre băcănie, acum mândria şi bucuria lui Charlie, înflorise din prima zi, deşi, după cum putea spune personalul lui, stăpânul lor părea să fie în trei magazine în acelaşi timp.

— O lovitură genială, spuse Charlie, să transformam magazinul ăla vechi de antichităţi în băcănie.

— Deci acum te consideri băcan, nu-i aşa?

— Sigur că nu. Sunt doar un zarzavagiu şi asta o să fiu întotdeauna.

— Mă întreb dacă asta o să le spui fetelor când o să fii proprietarul întregii piaţete.

— S-ar putea să mai dureze ceva. Cum se prezintă bilanţul pentru magazinele noi?

— Amândouă arată o pierdere în primul an.

— Dar încă ar mai putea aduce profit, cu siguranţă pot măcar să-şi scoată cheltuielile.

Charlie ridică vocea pe un ton de protest.

— Iar băcănia o să…

— Nu aşa de tare. Vreau ca domnul Hadlow şi colegii lui de la bancă să descopere că ne-a mers mult mai bine decât am prezis la început.

— Eşti o femeie rea, Rebecca Salmon, nu există nicio îndoială.

— N-ai să mai spui asta, Charlie Trumper, când ai să ai nevoie de mine să cerşesc următorul împrumut.

— Dacă eşti aşa deşteaptă, atunci explică-mi de ce nu pot să pun mâna pe librărie, spuse Charlie, arătând peste drum la numărul 141, unde o lumină stingheră era singura dovadă că imobilul era încă

locuit. Locul ăla n-a mai văzut un client de săptămâni întregi, din câte ştiu eu, şi chiar şi când se întâmplă, este pentru că cineva intră să întrebe cum să ajungă la Brompton Road.

— Habar n-am, spuse Becky râzând. Am avut deja o conversaţie lungă cu domnul Sneddles despre cumpărarea proprietăţii, dar pur şi simplu nu l-a interesat. Vezi, de când a murit soţia lui, conducerea magazinului a devenit pentru el singurul motiv pentru a continua.

— Dar ce să continue? întrebă Charlie. Să şteargă de praf cărţi vechi şi să stivuiască manuscrise antice?

— E fericit doar să stea acolo şi să citească din William Blake sau din poeţii lui de război favoriţi. Câtă vreme vinde o carte, două, în fiecare lună, e mulţumit să ţină magazinul deschis. Nu toată lumea vrea să fie milionară, ştii – după cum Daphne nu încetează niciodată să-mi amintească.

— Posibil. Atunci de ce nu-i oferi domnului Sneddles o sută cincizeci de guinee pentru imobil şi apoi să-i ceri o chirie de – să zicem – zece guinee pe an? Astfel va cădea automat în mâinile noastre în momentul în care moare.

— Eşti un om greu de mulţumit, Charlie Trumper, dar dacă asta vrei, o să încerc.

— Asta vreau, Rebecca Salmon, aşa că apucă-te de treabă.

— Voi face tot ce pot, deşi poate ţi-a scăpat din vedere că tocmai mă pregătesc să nasc, încercând, în acelaşi timp, să-mi dau licenţa.

— Combinaţia asta nu-mi sună tocmai bine. S-ar putea, totuşi, să am nevoie de tine pentru a mai da o lovitură.

— O lovitură?

— Fothergill's.

— Magazinul din colţ.

— Nici mai mult, nici mai puţin, spuse Charlie. Şi ştii ce părere am despre magazinele pe colţ, domnişoară Salmon.

— Bineînţeles, domnule Trumper. Ştiu, de asemenea, că n-ai nici cea mai vagă idee de afacerile cu obiecte de artă, ca să nu mai vorbim de condus licitaţii.

— Nu prea, recunosc, spuse Charlie. Dar după vreo două vizite în Bond Street, unde m-am uitat cum îşi câştigă existenţa ăia de la Sotheby's, urmate de o scurtă plimbare pe jos până în St. James's cu scopul de a-i studia pe singurii lor concurenţi serioşi, cei de la Christie's, am ajuns la concluzia că am putea să găsim o utilitate licenţei ăleia în artă pe care o s-o ai.

Becky ridică din sprâncene.

— Abia aştept să aflu ce-ai planificat pentru restul vieţii mele.

— Imediat ce-ţi dai licenţa aia, continuă Charlie ignorând comentariul, vreau să soliciţi o slujbă la Sotheby's sau la Christie's n-are importanţă la care din ele, unde poţi să petreci între trei şi cinci ani învăţând tot ce fac ei acolo. În momentul în care consideri că ai terminat, ai putea înhăţa pe oricine ţi se pare demn de angajat şi te-ai întoarce în Chelsea Terrace nr. 1, deschizând un magazin care să fie un adevărat concurent pentru aceste două stabilimente.

— Te ascult în continuare, Charlie Trumper.

— Vezi tu, Rebecca Salmon, ai competenţa în afaceri a tatălui tău. Sper că-ţi place exprimarea. Combinând asta cu singurul lucru care te-a atras întotdeauna şi pentru care, de asemenea, ai un talent nativ, cum ai putea da greş?

— Mulţumesc pentru compliment, dar îmi dai voie să te întreb, dacă tot discutăm despre asta, unde anume intră în scenă domnul Fothergill în acest măreţ plan al tău?

— Nu intră.

— Cum adică?

— De trei ani pierde bani cu nemiluita, spuse Charlie. Deocamdată valoarea proprietăţii şi vânzarea celor mai bune mărfuri abia îi acoperă

pierderile, dar această stare de lucruri nu mai poate dura prea mult. Acum ştii deci ce se aşteaptă de la tine.

— Şi încă foarte bine, domnule Trumper.

Când trecu şi luna septembrie, până şi Becky începu să accepte că Guy nu avea nicio intenţie de a-i răspunde la scrisoare.

Prin august, Daphne le povesti că dăduse nas în nas cu doamna Trentham la Goodwood. Mama lui Guy afirmase că fiul ei nu numai că-şi îndeplinea cu plăcere îndatoririle în India, dar avea toate motivele să aştepte din moment în moment o veste privind avansarea lui la gradul de maior. Daphne reuşise cu greu să-şi ţină promisiunea şi să păstreze tăcerea în privinţa stării lui Becky.

Cum ziua naşterii se apropia, Charlie avu grijă ca Becky să nu-şi mai piardă timpul cumpărând mâncare, şi chiar trimise pe una dintre fetele de la numărul 147 s-o ajute la curăţenie, încât până la urmă Becky începu să-i acuze pe amândoi că o răzgâiau.

În luna a noua nici nu se mai deranja să verifice corespondenţa, părerea dintotdeauna a lui Daphne despre căpitanul Trentham câştigând din ce în ce mai multă credibilitate. Becky era surprinsă de cât de repede şi-l ştersese din minte, deşi copilul pe care-l aştepta era al lui.

Era, de asemenea, stânjenită că aproape toată lumea presupunea că Charlie era tatăl, iar faptul că, de câte ori era întrebat, acesta refuza să nege n-o ajuta deloc.

Între timp, Charlie pusese ochii pe două magazine ai căror proprietari se părea că aveau să fie în curând dispuşi să vândă, dar Daphne nici nu voia să audă de vreo tranzacţie până după naşterea copilului.

— Nu vreau ca Becky să aibă ceva de-a face cu vreuna dintre afacerile tale dubioase înainte de a

naşte şi de a-şi termina lucrarea de diplomă. E clar?

— Da, coniţă, spuse Charlie bătând din călcâie.

Nu pomeni nimic de faptul că abia săptămâna trecută Becky încheiase afacerea cu domnul Sneddles, astfel încât magazinul avea să fie al lor la moartea bătrânului. O singură clauză din contract îl îngrijora pe Charlie, căci nu prea ştia cum avea să scape de toate cărţile acelea.

— Tocmai a telefonat domnişoara Becky, şopti Bob la urechea şefului său într-o după-amiază, când Charlie servea în prăvălie. Zice că dacă puteţi să vă duceţi imediat. Crede că e pe cale să nască.

— Dar trebuia să fie peste două săptămâni, spuse Charlie trăgându-şi şorţul de pe el.

— Eu nu ştiu nimic, domnule Trumper, dar tot ce a spus a fost să vă grăbiţi.

— A trimis după moaşă? întrebă Charlie, lăsând baltă un client şi înşfăcându-şi haina.

— Habar n-am, domnule.

— Bine, ai tu grijă de magazin, eu s-ar putea să nu mă mai întorc azi.

Charlie părăsi coada zâmbitoare de clienţi şi alergă la numărul 97, urcă scările în goană, dădu uşa de perete şi se duse direct în dormitorul lui Becky.

Se aşeză lângă ea pe pat şi o vreme o ţinu de mână, fără ca vreunul dintre ei să rostească o vorbă.

— Ai trimis după moaşă? întrebă el în cele din urmă.

— Sigur că da, spuse o voce din spatele lor, şi o femeie imensă intră în cameră. Purta un impermeabil maro vechi, prea mic pentru ea, şi o geantă neagră din piele. După cum îi palpitau sânii, în mod evident fusese un chin să urce scările.

— Sunt doamna Westlake, de la Spitalul St. Stephen, declară ea. Sper că am ajuns la timp.

Becky dădu din cap, iar moaşa îşi îndreptă atenţia spre Charlie.

— Acuma du-te şi fierbe-mi nişte apă, şi repede.

Tonul arăta că nu era obişnuită să stea la discuţii. Fără o vorbă, Charlie sări de pe marginea patului şi ieşi din cameră.

Doamna Westlake îşi puse uriaşa geantă Gladstone pe podea şi începu prin a-i lua pulsul lui Becky.

— La ce interval ai contracţiile? întrebă ea practică.

— Cel mult douăzeci de minute, răspunse Becky.

— Excelent. Atunci n-o să avem mult de aşteptat.

Charlie apăru în uşă cu un vas cu apă fierbinte.

— Pot să mai fac ceva?

— Da, bineînţeles. Am nevoie de toate prosoapele curate pe care poţi pune mâna, şi nu m-ar deranja o ceaşcă de ceai.

Charlie ieşi în fugă din cameră.

— Soţii sunt întotdeauna o pacoste în astfel de împrejurări, declară doamna Westlake. Trebuie să-i mâne cineva de la spate.

Becky tocmai voia să-i explice cum era cu Charlie, când începură din nou contracţiile.

— Respiră adânc şi rar, draga mea, o încuraja doamna Westlake pe un ton mai blând, când Charlie se întoarse cu trei prosoape şi un ceainic cu apă fierbinte.

Fără a se întoarce să vadă cine era, doamna Westlake continuă:

— Lasă prosoapele pe bufet, toarnă apa în cel mai mare vas pe care-l ai, şi pune ceainicul din nou, ca să am apă fiartă de câte ori cer.

Charlie dispăru din nou fără o vorbă.

— Mi-aş dori să-l pot struni şi eu aşa, suspină Becky plină de admiraţie.

— O, nu-ţi face griji, draga mea. Eu nu pot să fac nimic cu soţul meu, şi avem şapte copii.

După două minute Charlie deschise uşa cu piciorul şi mai aduse un vas cu apă clocotită lângă pat.

— Pe noptieră, spuse doamna Westlake, arătând cu degetul. Şi încearcă să nu uiţi de ceaiul meu. După aia, o să mai am nevoie de prosoape, adăuga ea.

Becky scoase un geamăt puternic.

— Ţine-mă de mână şi continuă să respiri adânc, spuse moaşa.

Charlie reapăru curând cu încă un ceainic cu apă şi fu imediat instruit să golească vasul şi să-l umple cu apă proaspătă. După ce îşi încheie misiunea, doamna Westlake îi spuse:

— Poţi să aştepţi afară până te chem.

Charlie ieşi din cameră trăgând uşor uşa după el.

I se păru că făcuse un număr infinit de ceşti de ceai şi cărase un număr infinit de ceainice cu apă, înainte şi înapoi, întotdeauna aducând ce nu trebuia sau când nu trebuia, până când în cele din urmă fu dat afară din dormitor şi lăsat să se plimbe prin bucătărie, temându-se de tot ce putea fi mai rău. Apoi auzi micul scâncet.

Becky privi din pat cum moaşa îi ridică bebeluşul în aer, ţinându-l de un picior, şi îi dă o palmă uşoară pe spate.

— Întotdeauna îmi place asta, spuse doamna Westlake. Te simţi bine când ştii că ai adus ceva nou pe lume.

Înfăşă copilul într-un şervet de ceai şi îi întinse bocceaua mamei sale.

— E…?

— Băiat, mă tem, spuse moaşa. Aşa că lumea nu va avansa, probabil, nici cât negru sub unghie. Va trebui să faci o fată data viitoare, adăugă ea surâzând larg. Dacă el mai e în stare, bineînţeles.

Arătă cu degetul spre uşa închisă.

— Dar el nu e… încercă Becky din nou.

— De niciun folos, ştiu. Ca toţi bărbaţii.

Doamna Westlake deschise uşa dormitorului căutându-l pe Charlie.

— S-a terminat, domnule Salmon. Poţi să nu te mai piteşti şi să vii să arunci o privire la fiul dumitale.

Charlie intră atât de repede, că mai-mai s-o dea jos pe moaşă. Rămase în picioare la capătul patului şi privi silueta firavă din braţele lui Becky.

— E cam urâţel, nu-i aşa? spuse Charlie.

— Ei, ştim cu toţii cine-i de vină pentru asta, spuse moaşa. Să sperăm măcar că ăsta n-o sfârşeşte cu nasul spart. În orice caz, după cum i-am explicat soţiei dumitale, acuma vă trebuie o fată. Apropo, ăstuia cum o să-i spuneţi?

— Daniel George, spuse Becky fără să ezite. După tatăl meu, explică ea privindu-l pe Charlie.

— Şi al meu, spuse Charlie ducându-se la capătul patului şi punând un braţ pe după umerii lui Becky.

— Ei, acuma trebuie să plec, doamnă Salmon. Dar mă întorc mâine dimineaţă devreme.

— Nu, de fapt sunt doamna Trumper, spuse Becky liniştită. Salmon a fost numele meu de fată.

— A, spuse moaşa, părând, pentru prima dată, nedumerită. Probabil că au încurcat numele pe agenda mea. Ei bine, ne vedem mâine, doamnă Trumper, spuse ea închizând uşa.

— Doamna Trumper? spuse Charlie.

— Mi-a trebuit groaznic de mult timp să-mi vină mintea la cap, nu crezi, domnule Trumper?

DAPHNE
1918 – 1921

CAPITOLUL 13

Când am deschis scrisoarea, mărturisesc că nu mi-am amintit imediat cine era Becky Salmon. Dar apoi mi-am amintit că fusese o elevă extrem de inteligentă, cam bondoacă, la St. Paul's, care părea să aibă întotdeauna provizii nesfârşite de prăjituri cu cremă. Dacă-mi aduc bine aminte, singurul lucru pe care i l-am dat în schimb a fost o carte despre artă pe care o primisem cadou de Crăciun de la o mătuşă din Cumberland.

De fapt, când ajunsesem în clasa a şasea avansaţi, mica pacoste precoce era deja într-a şasea începători, în ciuda faptului că era între noi o diferenţă de vârstă de doi ani buni.

După ce i-am mai citit o dată scrisoarea, tot nu-mi puteam imagina de ce ar fi dorit să mă vadă, şi am conchis că singurul mod în care aveam s-o aflu era s-o invit la ceai în micul meu apartament din Chelsea.

Când am revăzut-o pe Becky, aproape că n-am recunoscut-o. Nu numai că pierduse treisprezece kilograme, dar ar fi fost manechinul ideal pentru una din reclamele alea la Pepsodent care pot fi văzute pe toate tramvaiele – ştiţi, o fată cu faţa proaspătă, arătând o garnitură strălucitoare de dinţi perfecţi. Am fost nevoită să recunosc că eram destul de invidioasă.

Becky mi-a explicat că tot ce-i trebuia era o cameră în Londra, cât mergea la Universitate. Am fost cât se poate de bucuroasă s-o îndatorez. La urma urmei, *mater* îmi arătase destul de clar, cu mai multe prilejuri, cât dezaproba faptul că locuiam singură şi că nu putea pricepe în ruptul capului ce nu-mi plăcea la Lowndes Square 26, reşedinţa din Londra a familiei noastre. Abia aşteptam să-i spun mamei, de fapt şi tatei, că îmi găsisem, aşa cum îmi ceruseră de atâtea ori, o colegă de apartament potrivită.

— Dar cine e fata asta? întrebă mama, când m-am dus în weekend la Harcourt Hall. O cunoaştem?

— Nu prea cred, mami, am răspuns. O fostă colegă de şcoală de la St. Paul's. Aparţine mai degrabă lumii universitare.

— Femeia savantă, vrei să spui? interveni tatăl meu.

— Da, ai înţeles exact, tati. Merge într-un loc numit Bedford College ca să studieze istoria Renaşterii sau aşa ceva.

— N-am ştiut că fetele pot obţine diplome, spuse tata. Asta face parte probabil din ideile micului velş afurisit despre o nouă Mare Britanie.

— Trebuie să încetezi să-l mai descrii astfel pe Lloyd George, îl admonesta mama. La urma urmelor, este primul nostru ministru.

— O fi al tău, draga mea, al meu cu siguranţă nu e. E numai vina sufragetelor ălora, adăugă tatăl meu, producând una din obişnuitele lui sentinţe definitive.

— Dragul meu, tu dai vina pe sufragete pentru orice – îi aminti mama, până şi pentru recolta de anul trecut. Dar, continuă ea, revenind la fata asta, mi se pare că ar putea avea o influenţă benefică asupra ta, Daphne. De unde zici că sunt părinţii ei?

— N-am zis, am răspuns. Dar cred că tatăl ei a fost om de afaceri undeva prin Est, şi săptămână viitoare iau ceaiul cu mama ei.

— Poate Singapore? spuse tata. Se fac o grămadă de afaceri acolo, cauciuc şi altele asemenea.

— Nu, nu cred că se ocupa de cauciuc, tati.

— Ei, n-are importanţă, ad-o la ceai într-o după-amiază, insistă mama. Sau chiar aici, în weekend. Vânează?

— Nu, nu cred, mami, dar sigur o s-o invit la ceai în viitorul apropiat ca s-o puteţi inspecta amândoi.

Trebuie să mărturisesc că eram la fel de amuzată şi de ideea de a fi invitată să iau ceaiul cu mama lui Becky, pentru ca ea să fie sigură că eram o persoană potrivită pentru fiica *ei.* La urma urmelor, eu eram destul de convinsă că nu eram. Nu fusesem niciodată mai la est de Aldwich, din câte-mi puteam aminti, aşa încât ideea de a merge în Essex mi s-a părut mai interesantă chiar decât aceea de a merge în străinătate.

Din fericire, călătoria până la Romford s-a desfăşurat fără incidente, în special pentru că Hoskins, şoferul tatălui meu, cunoştea bine drumul. A reieşit că el era dintr-un loc numit Dagenham, despre care m-a informat că era şi mai departe, în jungla din Essex.

Habar n-am avut până în ziua aceea că astfel de oameni există. Nu erau nici servitori, nici slujbaşi, nici membri ai micii nobilimi, şi n-aş putea spune chiar că m-am îndrăgostit de Romford. Cu toate acestea, doamna Salmon şi sora ei, domnişoara Roach, n-ar fi putut fi mai ospitaliere. Mama lui Becky s-a dovedit a fi o femeie practică, raţională, cu frica lui Dumnezeu, care ştia să pregătească şi un ceai excelent, aşa încât călătoria n-a fost chiar o pierdere de vreme.

Becky s-a mutat în apartamentul meu în săptămână următoare şi am fost îngrozită când am descoperit cât de mult muncea fata asta. Părea să-şi petreacă toată ziua la Bedford ăla, se întorcea acasă numai ca să ronţăie un sandvici, să bea un pahar de lapte şi apoi să continue să înveţe până adormea, la multă vreme după ce mă culcam eu. Niciodată n-am prea putut să înţeleg la ce ajutau toate astea.

Prima dată am auzit de Charlie Trumper şi de ambiţiile lui după vizita ei stupidă la John D. Wood. Tot tămbălăul ăsta doar pentru că îi vânduse căruciorul fără să-l consulte. Am simţit că nu era decât de datoria mea să-i spun că doi dintre strămoşii mei fuseseră decapitaţi pentru că

încercaseră să fure comitate, iar unul a fost trimis în Turnul Londrei pentru înaltă trădare; ei, am reflectat, măcar am avut şi eu o rudă care şi-a petrecut ultimele zile în apropiere de East End.

Ca întotdeauna, Becky ştia că are dreptate.

— Dar nu costă decât o sută de lire, repeta ea întruna.

— Pe care nu le ai.

— Am patruzeci şi sunt convinsă că e o investiţie atât de bună, încât ar trebui să pot face rost de celelalte şaizeci fără mare greutate. La urma urmelor, Charlie ar fi în stare să le vândă blocuri de gheaţă eschimoşilor.

— Şi cum îţi propui să conduci magazinul în absenţa lui? am întrebat. Între cursuri, poate?

— A, nu fi atât de frivolă, Daphne. Charlie o să se ocupe de magazin îndată ce se întoarce din război. La urma urmei, acuma nu mai poate dura mult.

— Războiul s-a terminat de câteva săptămâni, i-am reamintit. Şi nu prea e niciun semn de Charlie al tău.

— Nu e Charlie al meu, fu tot ce spuse ea.

Oricum, am supravegheat-o îndeaproape pe Becky în următoarele treizeci de zile şi a devenit curând limpede pentru oricine că nu avea să facă rost de bani. Era însă prea mândră să recunoască asta faţă de mine. M-am decis aşadar că era timpul să mai fac o vizită în Romford.

— E o plăcere neaşteptată, domnişoară Harcourt-Browne, m-a asigurat mama lui Becky atunci când am sosit neanunţată la căsuţa din Belle Vue Road.

Trebuie să arăt, în apărarea mea, că i-aş fi anunţat doamnei Salmon sosirea mea dacă ar fi avut telefon. Cum aveam nevoie de anumite informaţii pe care numai ea mi le putea furniza înainte de împlinirea celor treizeci de zile – informaţii care ar fi salvat nu numai obrazul, ci şi

finanţele fiicei sale – nu eram dispusă să acord încredere serviciilor poştei.

— Sper că Becky n-a păţit nimic? fu prima reacţie a doamnei Salmon când mă văzu în prag.

— Absolut nimic, am asigurat-o. N-am văzut-o niciodată într-o formă mai bună.

— De la moartea tatălui ei îmi tot fac griji pentru ea, îmi explică doamna Salmon.

Şchiopătând uşor, mă conduse într-un salon la fel de curat şi de pus la punct ca în ziua în care acceptasem pentru prima oară amabila lor invitaţie la ceai. O fructieră se afla pe masa din mijlocul camerei. M-am rugat ca doamna Salmon să nu treacă niciodată pe la numărul 97 fără a mă anunţa cu cel puţin un an înainte.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă doamna Salmon, la câteva momente după ce domnişoara Roach fu expediată în bucătărie să pregătească ceaiul.

— Mă gândesc să fac o mică investiţie într-un magazin de legume şi fructe din Chelsea, i-am spus. Am primit asigurări de la John D. Wood că este o afacere rentabilă, în ciuda actualei penurii de hrană şi a problemelor tot mai mari cu sindicatele – dacă pot angaja un director de primă clasă.

Zâmbetul doamnei Salmon fu înlocuit de o expresie uluită.

— Becky i-a ridicat osanale cuiva pe nume Charlie Trumper, şi scopul vizitei mele este să vă cer părerea cu privire la acest domn.

— Domn cu siguranţă nu este, spuse doamna Salmon fără ezitare. O brută fără educaţie ar fi ceva mai aproape de adevăr.

— Oh, ce dezamăgire, am spus. Mai ales că Becky m-a făcut să cred că răposatul dumneavoastră soţ avea o părere destul de bună despre el.

— Ca vânzător de fructe şi legume, da. De fapt, aş spune chiar că domnul Salmon considera că

tânărul Charlie ar putea ajunge tot atât de bun ca şi bunicul său.

— Şi cât de bun înseamnă asta?

— Deşi eu nu mă amestecam cu astfel de oameni, înţelegeţi, explică doamna Salmon, mi s-a spus, la mâna a doua, bineînţeles, că era cel mai bun din câţi existase vreodată în Whitechapel.

— Bun, am spus. Dar este şi cinstit?

— N-am auzit niciodată altceva, recunoscu doamna Salmon. Şi Cerul mi-e martor, e dispus să muncească toate orele pe care i le-a dat Dumnezeu, dar nu prea e genul dumneavoastră, cred eu, domnişoară Harcourt-Browne.

— Mă gândeam să-l angajez vânzător, doamnă Salmon, nu să-l invit să mă însoţească în Loja Regală de la Ascot.

În acest moment domnişoara Roach reapăru cu o tavă de ceai, tarte cu gem şi ecleruri înecate în frişcă. Se dovediră a fi atât de gustoase, încât am stat mult mai mult decât plănuisem.

În dimineaţa următoare i-am făcut o vizită lui John D. Wood şi i-am înmânat un cec pentru restul de nouăzeci de lire. Mi-am vizitat apoi avocatul şi am cerut să mi se schiţeze un contract din care am continuat să nu pricep o iotă şi după ce a fost gata.

Când Becky a aflat ce făcusem, i-am prezentat nişte condiţii dificile, căci ştiam că avea să o deranjeze intervenţia mea dacă nu-i puteam dovedi că mă alegeam şi eu cu destule de pe urma acestei afaceri.

Îndată ce s-a convins de acest lucru, Becky mi-a şi dat treizeci de lire, pentru a mai reduce din datorie. Şi-a luat, cu siguranţă, foarte în serios noua întreprindere, căci în câteva săptămâni reuşise să fure de la un magazin din Kensington un tânăr care să se ocupe de Trumper’s până la întoarcerea lui Charlie. Ea a continuat să muncească ore în şir, ore despre care eu nici nu ştiam că există. N-am putut niciodată s-o fac să-mi

explice ce rost avea să te ridici din pat înainte de răsăritul soarelui.

După ce Becky s-a obişnuit cu noile ei ritmuri, într-o seară am invitat-o chiar să completeze un grup de patru la operă – să vedem *La Bohême.* Până atunci nu se arătase deloc dornică de a participa la ieşirile mele, mai ales de când cu noile responsabilităţi la magazin. Dar de data asta am insistat să se alăture grupului, pentru că o prietenă de-a mea renunţase în ultimul moment şi aveam nevoie disperată de încă o fată.

— Dar n-am cu ce să mă îmbrac, spuse ea neajutorată.

— Alege-ţi de la mine orice îţi place, i-am spus, conducând-o în dormitorul meu.

Am constatat că găsea o astfel de ofertă aproape irezistibilă. O oră mai târziu reapăru într-o rochie lungă de culoare turcoaz, care amintea de cum arătase iniţial, pe model.

— Cine sunt invitaţii tăi? întrebă Becky.

— Algernon Fitzpatrick. E prietenul cel mai bun al lui Percy Wiltshire. Ţi-aduci aminte, tipul căruia încă nu i s-a spus că mă mărit cu el.

— Şi cine completează grupul?

— Guy Trentham. E căpitan în regimentul Puşcaşilor Regelui, un regiment aproape acceptabil. Tocmai s-a întors de pe frontul de vest, unde se spune că a luptat destul de bine. Crucea Militară şi toate celelalte. Ne tragem din acelaşi sat din Berkshire şi am crescut împreună, deşi mărturisesc că de fapt nu prea avem multe în comun. Arată foarte bine, dar are reputaţia de afemeiat, aşa că ai grijă.

La Bohême, mi s-a părut mie, a fost un mare succes, chiar dacă Guy nu s-a putut abţine să nu se uite cu coada ochiului la Becky pe tot parcursul actului al doilea – nu că ea ar fi părut să-i arate cel mai mic interes.

Spre surpriza mea însă, îndată ce ne-am întors în apartament, Becky n-a mai contenit să vorbească

despre el – înfăţişarea lui, stilul lui sofisticat, farmecul lui – cu toate că n-am putut să nu observ că n-a făcut nici măcar o singură referire la caracterul lui. În cele din urmă am izbutit să mă duc la culcare, dar nu înainte de a o asigura pe Becky, spre satisfacţia ei, că sentimentele îi erau fără îndoială împărtăşite.

De fapt am devenit, involuntar, mesagerul lui Cupidon pentru idila care se înfiripa. În ziua următoare Guy m-a rugat s-o invit pe domnişoara Salmon să-l însoţească la o piesă de teatru în West End. Becky a fost de acord, bineînţeles, dar în fond eu îl asigurasem deja pe Guy că avea să accepte.

După ieşirea lor în Haymarket, nu ştiu cum se făcea că îi vedeam tot timpul împreună şi am început să mă tem că, dacă relaţia devenea mai serioasă, nu putea să se sfârşească, după cum spunea doica mea, decât în lacrimi. Am început să regret că le făcusem cunoştinţă, deşi nu era nicio îndoială, ca să folosesc expresia consacrată: Becky era îndrăgostită până peste urechi.

Cu toate acestea, viaţa locuitorilor de la numărul 97 a fost mai echilibrată în următoarele săptămâni – apoi Charlie a fost demobilizat.

Tipul nu mi-a fost prezentat oficial multă vreme după întoarcerea lui, iar când s-a întâmplat, a trebuit să recunosc că în Berkshire nu se fabricau indivizi de felul ăsta. Ocazia cu care l-am cunoscut a fost o cină pe care am luat-o cu toţii la acel îngrozitor restăurănţel italienesc, câteva case mai încolo de apartamentul meu.

Ca să fim cinstiţi, seara nu a fost ceea ce s-ar putea descrie drept un succes, în parte pentru că Charlie n-a făcut niciun efort de a fi sociabil, dar mai ales pentru că Becky nu s-a deranjat să-l atragă în conversaţie. M-am trezit întrebând şi apoi răspunzând la majoritatea întrebărilor; cât despre Charlie, el părea la prima vedere cam stângaci.

Pe când ne întorceam cu toţii spre apartament, după cină, i-am sugerat că ar trebui să-i lăsăm

singuri pe Becky şi pe Guy. Când Charlie m-a condus în prăvălia lui, nu s-a putut abţine să-mi explice cum schimbase totul de când o preluase. Entuziasmul lui l-ar fi convins până şi pe cel mai bun investitor, dar ceea ce m-a impresionat cel mai mult au fost cunoştinţele lui despre o afacere căreia până atunci eu nu-i acordasem nicio atenţie. Atunci am luat hotărârea de a-l ajuta pe Charlie în cele două cauze ale sale.

N-am fost deloc surprinsă să aflu ce simţea pentru Becky, dar ea era atât de îndrăgostită de Guy, că nu era nici măcar conştientă de existenţa lui Charlie. În timpul unuia dintre interminabilele lui monologuri despre virtuţile fetei, am început să fac un plan pentru viitorul lui Charlie. Hotărâsem că trebuia să aibă un alt tip de educaţie, poate nu chiar atât de riguroasă ca a lui Becky, dar nu mai puţin valoroasă pentru viitorul pe care şi-l alesese.

L-am asigurat că Guy se va plictisi curând de Becky – acesta dovedindu-se în trecut comportamentul invariabil cu fetele care-şi încrucişaseră drumurile cu al lui. Am adăugat că trebuia să aibă răbdare şi mărul avea să cadă, în cele din urmă, în poala lui. I-am explicat, de asemenea, cine a fost Newton.

Mi-am închipuit că lacrimile acelea la care doica mea făcuse referire de atâtea ori ar putea să înceapă într-adevăr să curgă în curând, după ce Becky a fost invitată să petreacă un weekend împreună cu părinţii lui Guy la Ashurst. Am făcut tot ce-am putut pentru a fi invitată la ceai la familia Trentham duminică după-amiază, pentru a asigura eventualul suport moral de care ar fi putut avea nevoie Becky.

Am ajuns puţin după trei şi patruzeci de minute, oră pe care am considerat-o întotdeauna potrivită pentru ceai, tocmai bine ca s-o găsesc pe doamna Trentham înconjurată de argintărie şi veselă, dar singură.

— Unde-s îndrăgostiţii cu capul în nori? am întrebat, intrând în salon.

— Dacă te referi, în limbajul tău trivial, Daphne, la fiul meu şi la domnişoara Salmon, au plecat deja la Londra.

— Împreună, presupun? am întrebat.

— Da, deşi nu-mi pot închipui în ruptul capului ce vede scumpul meu fiu la ea. – Doamna Trentham îmi turnă o ceaşcă de ceai. – Eu personal am găsit-o extrem de banală.

— Poate inteligenţa şi frumuseţea ei, mi-am dat eu cu părerea pe când maiorul intra în cameră. I-am zâmbit omului pe care-l cunoşteam de când eram copil şi pe care ajunsesem să-l tratez ca pe un unchi. Singurul mister în privinţa lui, mi se părea mie, era cum fusese posibil să se îndrăgostească de cineva ca Ethel Hardcastle.

— A plecat şi Guy? întrebă el.

— Da, s-a întors la Londra cu domnişoara Salmon, spuse pentru a doua oară doamna Trentham.

— Oh, ce păcat, zău. Părea aşa o fată distinsă.

— Într-un sens parohial, spuse doamna Trentham.

— Am impresia că Guy e topit după ea, am spus eu, sperând o reacţie.

— Ferească Dumnezeu, spuse doamna Trentham.

— Mă îndoiesc că Dumnezeu se va amesteca în asta, i-am spus, încălzită de provocare.

— Atunci *eu* o s-o fac, spuse doamna Trentham. N-am nicio intenţie de a-mi lăsa fiul să se însoare cu fiica unui negustor din East End.

— Nu văd de ce nu, interveni maiorul. La urma urmelor, bunicul tău nu tot asta era?

— Gerald, zău. Bunicul meu a fondat şi a dezvoltat o afacere prosperă în Yorkshire, nu în East End.

— Atunci cred că nu discutăm decât amplasamentul, spuse maiorul. Îmi amintesc bine

că tatăl tău mi-a povestit, cu o oarecare mândrie, aş putea adăuga, că bătrânul lui a pornit Hardcastle's în fundul unui şopron, undeva lângă Huddersfield.

— Gerald – sunt sigură că exagera.

— Nu mi s-a părut niciodată genul de om predispus la exagerări, replică maiorul. Dimpotrivă, e un tip destul de direct. Şi foarte dibaci, am considerat întotdeauna.

— Atunci asta trebuie să fi fost cu foarte mult timp în urmă, spuse doamna Trentham.

— În plus, am o bănuială că vom ajunge să-i vedem pe copiii Rebeccăi Salmon crescând al naibii de chipeşi, faţă de cei din neamul nostru, adăugă maiorul.

— Gerald, aş vrea să nu foloseşti atât de frecvent expresia „al naibii". Suntem toţi influenţaţi de dramaturgul acela socialist, domnul Shaw, şi de îngrozitorul lui *Pygmalion,* care pare să nu fie nimic altceva decât o piesă despre domnişoara Salmon.

— Nu prea, i-am spus eu. La urma urmei, Becky va pleca de la Universitatea din Londra cu o diplomă de licenţiat în arte, ceea ce e mai mult decât au reuşit toţi membrii familiei mele la un loc în unsprezece secole.

— Aşa o fi, admise doamna Trentham, dar acestea nu prea sunt calificările pe care le consider potrivite pentru promovarea în cariera militară a lui Guy, mai ales acum că regimentul lui va fi trimis să servească în India.

Această informaţie veni ca un trăsnet din senin. Eram, de asemenea, aproape sigură că Becky nu ştia nimic despre asta.

— Şi când se va întoarce pe tărâmurile astea, continuă doamna Trentham, va căuta pe cineva de condiţie bună, cu destui bani şi poate chiar ceva inteligenţă care să-i fie parteneră în căsnicie. Gerald n-o fi reuşit în carieră, din cauza unei prejudecăţi minore, dar nu voi permite să se

întâmple acelaşi lucru cu Guy, de asta te pot asigura.

— Eu pur şi simplu n-am fost destul de bun, spuse maiorul morocănos. Sir Danvers era mult mai calificat pentru acest post, şi în orice caz numai tu ţi-ai dorit să fiu colonel.

— Cu toate acestea, consider că după rezultatele lui Guy la Sandhurst…

— A reuşit să iasă în prima jumătate, îi aminti maiorul. Acest lucru cu greu poate fi descris drept a purta sabia de onoare, draga mea.

— Dar a primit Crucea Militară pe câmpul de luptă, iar citarea lui…

Maiorul mormăi într-un fel care sugera că fusese bătut la cap pe tema asta de nu ştiu câte ori până acum.

— Aşa că, vedeţi, continuă doamna Trentham, am toată încrederea că Guy va deveni, cu timpul, colonelul comandant al regimentului şi nu mă deranjează să vă spun că deja am în vedere pe cineva care-l va asista în această misiune. La urma urmelor, soţiile pot construi sau distruge o carieră, ştii, Daphne.

— În privinţa asta, cel puţin, pot să fiu întru totul de acord, draga mea, a murmurat soţul ei.

M-am întors la Londra oarecum uşurată că, după o astfel de întâlnire, relaţia lui Guy cu Becky trebuia, evident, să ia sfârşit. Un lucru era sigur: cu cât îl vedeam mai mult pe individul ăla blestemat, cu atât mai puţină încredere aveam în el.

Când m-am întors în apartament în seara aceea, am găsit-o pe Becky şezând pe sofa, cu ochii roşii, şi tremurând.

— Mă urăşte, fură primele ei cuvinte.

— Nu te apreciază încă, îmi amintesc că mi-am formulat răspunsul. Dar pot să-ţi spun că maiorul consideră că eşti o fată distinsă.

— Ce drăguţ din partea lui, spuse Becky. Mi-a arătat moşia, ştii.

— Draga mea, nu descrii şapte sute de acri drept moşie. Proprietate poate, dar în niciun caz moşie.

— Crezi că Guy va înceta să se mai întâlnească cu mine după ce s-a întâmplat la Ashurst?

Am vrut să spun că aşa speram, dar am reuşit să-mi muşc limba.

— Nu, dacă are vreun pic de caracter, am răspuns eu diplomatic.

Şi, într-adevăr, Guy se întâlni cu ea în săptămână următoare şi, după câte am putut să deduc, n-a mai adus niciodată vorba despre mama lui sau despre acel weekend nefericit.

Cu toate acestea, eu încă mă mai gândeam la planul meu pe termen lung pentru Charlie. Becky se comporta destul de bine, până când m-am întors acasă după un weekend lung şi am găsit una din rochiile mele preferate aruncate pe podea, în salon. Am urmat drumul marcat de haine până am ajuns la uşa lui Becky, pe care am deschis-o nehotărâtă descoperind, spre oroarea mea, şi alte veşminte de-ale mele azvârlite lângă pat, alături de ale lui Guy. Sperasem ca Becky să-şi dea seama ce ticălos era cu mult înainte de a permite ca relaţia să ajungă în ultima etapă.

Guy şi-a început călătoria spre India în ziua următoare, şi îndată după ce şi-a luat rămas-bun, Becky a început să spună oricui voia să asculte că era logodită cu creatura aia, deşi nu era niciun inel pe degetul ei şi niciun anunţ la ziar, care să confirme varianta ei.

— Cuvântul lui Guy e destul pentru mine, afirma ea, ceea ce pur şi simplu te lăsa fără grai.

În seara aceea când am ajuns acasă, am găsit-o dormind în patul meu. Becky mi-a explicat la micul dejun că Charlie o pusese acolo, fără alte explicaţii.

În următoarea duminică după-amiază m-au invitat din nou la ceai la familia Trentham, doar ca să aflu de la mama lui Guy că primise asigurări de

la fiul ei că n-o mai văzuse pe domnişoara Salmon de la plecarea ei precipitată de la Ashurst, cu mai mult de şase luni în urmă.

— Dar asta nu se… am început eu, dar m-am oprit la mijlocul frazei când mi-am amintit de promisiunea făcută lui Becky să nu-i spun mamei Iul Guy că încă se mai vedeau.

Câteva săptămâni mai târziu Becky mi-a spus că nu-i venise ciclul. Am promis că o să-i păstrez secretul, dar n-am ezitat să-l informez pe Charlie în aceeaşi zi. La aflarea veştii, aproape că a luat foc. Ceea ce înrăutăţea lucrurile era că trebuia să continue să se prefacă, de câte ori o vedea pe fată, că nu avea habar de nimic.

— Jur că dacă nenorocitul ăla de Trentham ar fi în Anglia l-aş omorî, repeta neîncetat Charlie, într-unul din marşurile sale prin salon.

— Dacă ar fi în Anglia, ştiu cel puţin vreo trei fete ai căror taţi ar face bucuroşi treaba în locul tău, i-am răspuns.

— Şi eu ce să fac? m-a întrebat Charlie în cele din urmă.

— Nu prea multe, l-am sfătuit. Cred că timpul – şi cele opt mii de mile – s-ar putea dovedi cei mai buni aliaţi ai tăi.

Colonelul intra şi el în categoria celor care l-ar fi împuşcat bucuroşi pe Guy Trentham, dacă ar fi avut cea mai mică posibilitate, în cazul lui din cauza onoarei regimentului şi tot restul. A murmurat chiar ceva sinistru despre a-i face o vizită maiorului Trentham şi a i-o spune pe şleau. I-aş fi putut spune că nu eram sigură dacă domnul colonel, chiar şi cu vasta lui experienţă în diferite tipuri de inamici, se aflase vreodată faţă în faţă cu cineva atât de formidabil ca doamna Trentham.

Cam pe vremea asta, mi se pare, Percy Wiltshire a fost eliberat din Garda Scoţiană. În ultima vreme încetasem să mă mai tem de telefoanele mamei lui. În anii aceia îngrozitori, între 1916 şi 1919, credeam întotdeauna că avea să fie un mesaj care

să-mi spună că Percy fusese ucis pe frontul de vest, la fel ca tatăl şi fratele său. Au trebuit să treacă ani până i-am mărturisit marchizei văduve cât de mult mă îngrozea să-i aud vocea la celălalt capăt al firului de câte ori suna.

Apoi, destul de brusc, Percy m-a cerut de nevastă. Mă tem că începând din acel moment am fost atât de preocupată de viitorul nostru împreună şi a trebuit să fac atâtea vizite în familia lui, încât mi-am cam neglijat datoria faţă de Becky, deşi am lăsat-o să preia ea apartamentul. Apoi, aproape înainte de a avea timp să mă dezmeticesc, îl născuse deja pe micul Daniel. Mă rugam numai să poată înfrunta inevitabilul oprobriu.

Abia la câteva zile după botez am luat hotărârea să fac o vizită-surpriză la apartament, pe când mă întorceam dintr-un weekend la ţară cu mama lui Percy.

Când s-a deschis uşa de la intrare, am fost întâmpinată de Charlie, cu un ziar la braţ, în timp ce Becky, şezând pe canapea, părea să ţească un ciorap. M-am uitat în jos la micul Daniel, care se târa poticnindu-se spre mine. Am luat copilul în braţe înainte de a apuca să se rostogolească pe scări şi să iasă în lume.

— Ce minunat că te văd, spuse Becky sărind în picioare. A trecut un secol. Hai să-ţi fac nişte ceai.

— Mulţumesc, am spus, am trecut numai să mă asigur că eşti liberă… ochii mei se opriră pe o mică pictură în ulei atârnată deasupra căminului.

— Ce pictură absolut superbă, am remarcat.

— Dar trebuie să mai fi văzut pictura de multe ori, spuse Becky. În fond, era la Charlie în…

— Nu, n-am mai văzut-o, am răspuns, nu prea sigură ce voia să insinueze.

CAPITOLUL 14

În ziua în care cartonaşul cu chenar auriu sosi în Lowndes Square, Daphne puse invitaţia între cea care îi reclama prezenţa în Loja Regală de la Ascot şi ordinul de a lua parte la o petrecere în aer liber la Buckingham Palace. Cu toate acestea, considera că această invitaţie putea foarte bine să rămână pe şemineu, s-o vadă toată lumea, multă vreme după ce acelea de la Ascot şi de la palat aveau să fie aruncate la coş.

Deşi Daphne petrecuse o săptămână la Paris alegând trei toalete pentru cele trei ocazii diferite, cea mai şic dintre ele avea să fie păstrată pentru ceremonia de absolvire a lui Becky, pe care acum i-o descria lui Percy ca pe „marele eveniment”.

Logodnicul ei – cu toate că ea nu se obişnuise încă să se gândească în acest fel la Percy – recunoscu şi el că nu mai fusese invitat la o astfel de ceremonie.

Generalul de brigadă Harcourt-Browne îi sugeră fiicei sale să-i spună lui Hoskins să-i ducă la Senatul Universităţii cu Rolls-ul, şi mărturisi că era uşor invidios pentru că nu fusese invitat şi el.

Când zorii acelei zile sosiră în sfârşit, Percy o însoţi pe Daphne la masă la Ritz şi, după ce trecură în revistă lista invitaţilor şi imnurile care aveau să se cânte în timpul ceremoniei nupţiale pentru a n-sprezecea oară, îşi îndreptară atenţia asupra detaliilor ieşirii din după-amiaza aceea.

— Sper să nu ni se pună vreo întrebare incomodă, spuse Daphne. Pentru că un lucru e sigur, n-o să ştiu răspunsurile.

— A, sunt sigur că n-o să avem astfel de probleme, bătrânico, spuse Percy. Nu că aş fi fost vreodată la vreo sindrofie din asta. Noi, cei din neamul Wiltshire, nu suntem tocmai cunoscuţi pentru că am fi deranjat autorităţile în această

chestiune, adăugă el, ceea ce atât de adesea suna ca o tuse.

— Trebuie să renunţi la obiceiul ăsta, Percy. Dacă vrei să râzi, râzi. Dacă vrei să tuşeşti, tuşeşte.

— Cum zici ta, bătrânico.

— Şi încetează să-mi mai spui „bătrânico". N-am decât douăzeci şi trei de ani, şi părinţii mei mi-au dat un nume de botez perfect acceptabil.

— Cum zici ta, bătrânico, repetă Percy.

— N-ai ascultat un cuvânt din ce-am spus. (Daphne îşi privi ceasul.) Iar acum cred că e timpul să mergem. La asta am face bine să nu întârziem.

— Just, răspunse el şi chemă un chelner să le aducă nota.

— Ai vreo idee unde mergem, Hoskins? întrebă Daphne în timp ce el îi deschidea portiera din spate a Rolls-ului.

— Da, *milady,* mi-am permis să studiez traseul când dumneavoastră şi înălţimea sa eraţi în Scoţia, luna trecută.

— Bine gândit, Hoskins, spuse Percy. Altfel ne-am fi putut învârti în cerc toată după-amiaza, ştii.

Pe când Hoskins pornea motorul, Daphne îl privi pe bărbatul pe care-l iubea şi nu se putu împiedica să se gândească ce alegere norocoasă făcuse. De fapt îl alesese la vârstă de şaisprezece ani, şi credinţa ei că era partenerul potrivit nu se clătinase niciodată – chiar dacă el habar nu avea despre acest fapt. Întotdeauna îl considerase pe Percy absolut minunat, bun, atent şi blând şi, dacă nu chiar arătos, cu siguranţă distins. Îi mulţumea lui Dumnezeu în fiecare noapte că scăpase teafăr din războiul acela îngrozitor. Din clipa în care Percy îi spusese că pleacă în Franţa să lupte în Garda Scoţiană, Daphne petrecuse trei dintre cei mai nefericiţi ani din viaţa ei. Din acel moment îşi închipui că fiecare scrisoare, fiecare mesaj, fiecare telefon nu puteau decât să-i aducă vestea morţii lui. Încercaseră şi alţi bărbaţi s-o curteze în absenţa

lui, dar eşuaseră toţi, căci Daphne aştepta, ca Penelopa, să i se întoarcă alesul.

A acceptat că era încă în viaţă abia când l-a văzut coborând pasarela la Dover. Daphne avea să păstreze totdeauna, ca pe o comoară, primele lui cuvinte în momentul în care o zărise.

— Ce ciudat să te văd aici, bătrânico. Teribilă coincidenţă, ştii.

Percy nu vorbea niciodată despre exemplul pe care i-l dăduse tatăl său, deşi *The Times* consacrase jumătate de pagină necrologului răposatului marchiz. Acţiunea lui pe Marna, în cursul căreia făcuse singur praf o baterie germană, era descrisă acolo drept „una din marile VC[10] ale războiului”. Când, o lună mai târziu, fratele mai mare al lui Percy fusese ucis la Ypres, ea realiză cât de multe familii treceau de fapt prin această cumplită experienţă. Acum Percy moştenise titlul: al doisprezecelea marchiz de Wiltshire. De la al zecelea la al doisprezecelea în numai câteva săptămâni.

— Eşti sigur că mergem încotro trebuie? întrebă Daphne când Rolls-ul intră pe Shaftebury Avenue.

— Da, *m'lady,* răspunse Hoskins, care se părea că hotărâse să i se adreseze folosind titlul, chiar dacă ea şi Percy nu erau căsătoriţi încă.

— Nu face decât să te ajute să te obişnuieşti cu ideea, bătrânico, sugeră Percy înainte de a tuşi din nou.

Daphne fusese încântată când Percy îi spusese că luase hotărârea să-şi dea demisia din Garda Scoţiană pentru a prelua conducerea proprietăţilor familiei. Oricât l-ar fi admirat în uniforma aceea bleumarin cu cei patru nasturi de alamă aşezaţi la distanţe egale, cu cizmele de călărie şi beretă în carouri albe şi albastre, ea cu un fermier îşi dorea să se mărite, nu cu un soldat. O viaţă petrecută în India, Africa ori în colonii nu o atrăsese cu adevărat niciodată.

Când intrară pe Malet Street, văzură o mulţime de oameni îmbulzindu-se pe nişte trepte de piatră spre a intra într-o clădire monumentală.

— Ăsta trebuie să fie Senatul Universităţii, exclamă ea, ca şi cum ar fi dat peste o piramidă nedescoperită.

— Da, *milady,* răspunse Hoskins.

— Şi ţine minte, Percy… începu Daphne.

— Da, bătrânico?

— … să nu vorbeşti decât dacă eşti întrebat. De data asta nu suntem chiar pe terenul nostru, şi n-aş vrea ca vreunul dintre noi să fie făcut să pară stupid. Acuma, ai luat invitaţia şi biletele speciale care ne indică locurile?

— Ştiu că le-am pus undeva, începu să se caute prin buzunare.

— Sunt în buzunarul interior din stânga sus al hainei, înălţimea voastră, spuse Hoskins oprind maşina.

— Da, sigur că da, spuse Percy. Mulţumesc, Hoskins.

— Cu plăcere, *my lord,* intonă Hoskins.

— Mergi după mulţime, îl instrui Daphne. Şi poartă-te ca şi cum ai face chestii din astea în fiecare săptămână.

Trecură pe lângă mai mulţi portari şi valeţi, apoi un funcţionar le verifică biletele şi îi conduse la rândul M.

— N-am mai stat niciodată atât de în spate într-o sală de teatru, spuse Daphne.

— Eu doar am încercat să fiu atât de departe într-un teatru, o dată, mărturisi Percy. Şi asta când nemţii erau pe scena centrală.

Tuşi din nou.

Cei doi şezură în tăcere privind în faţă, aşteptând să se întâmple ceva. Scena era pustie, cu excepţia a paisprezece scaune, dintre care două, aşezate în centru, aproape că puteau fi descrise drept tronuri.

La două cincizeci şi cinci, zece bărbaţi şi două femei, îmbrăcaţi toţi în ceva ce lui Daphne i se păru a fi nişte halate lungi, negre, cu eşarfe purpurii pe după gât, traversară încet scena, în şir indian, apoi îşi ocupară locurile. Numai cele două tronuri rămăseseră neocupate. Când bătu ora trei, atenţia lui Daphne fu atrasă spre galeria muzicanţilor, unde o fanfară de trompete izbucni pentru a anunţa sosirea oaspeţilor, şi toţi cei de faţă se ridicară când regele şi regina intrară să-şi ocupe locurile în centrul sălii Senatului. Toată lumea în afară de cuplul regal rămase în picioare până după ce imnul naţional fusese intonat.

— Bertie arată foarte bine, dacă ne gândim, spuse Percy reaşezându-se.

— Taci, spuse Daphne. Nimeni altcineva nu-l cunoaşte.

Un bărbat mai în vârstă, într-o robă neagră şi lungă, singura persoană care rămăsese în picioare, aşteptă până se aşeză toată lumea, făcu un pas înainte, se înclină în faţa cuplului regal şi apoi începu să se adrese publicului.

Când vicecancelarul, sir Russell Russell-Wells, vorbea deja cam de prea multă vreme, Percy o întrebă pe logodnica sa:

— Cum poate să urmărească toate balivernele astea un tip care a renunţat la studiul latinei în semestrul al patrulea?

— Eu n-am supravieţuit niciun an la materia asta.

— Atunci nici tu n-o să mă prea poţi ajuta, bătrânico, recunoscu Percy în şoaptă.

Cineva din rândul din faţă se întoarse şi le aruncă o privire feroce.

Cât mai dură ceremonia, Daphne şi Percy încercară să rămână tăcuţi, deşi Daphne găsea de cuviinţă din când în când să pună o mână fermă pe genunchiul lui Percy, căci el se tot sucea plin de neastâmpăr într-o parte şi-n alta pe scaunul drept de lemn.

— Regelui ce-i pasă, şopti Percy. El are o pernă al naibii de mare pe care să stea.

În sfârşit, sosi şi momentul pentru care fuseseră invitaţi. Vicecancelarul, care continua să strige o listă de nume de pe pergamentul de onoare, ajunsese în sfârşit la *T.* Atunci rosti:

— Licenţiat în arte, doamna Charles Trumper de la Bedford College.

Aplauzele aproape se dublară, aşa cum se întâmplase de câte ori o femeie urcase treptele pentru a-şi primi diploma din mâinile oaspetelui. Becky făcu o reverenţă în faţa regelui, iar el îi puse peste robă ceea ce programul descria drept „o eşarfă de purpură" şi îi înmână un sul de pergament. Ea mai făcu o reverenţă şi făcu doi paşi înapoi înainte de a se întoarce la locul ei.

— Nici eu n-aş fi reuşit mai bine, spuse Percy alăturându-se aplauzelor. Şi nu-i nevoie de premii pentru a ghici cine a antrenat-o pentru această mică reprezentaţie, adăugă el.

Daphne roşi; rămaseră amândoi pe locurile lor o vreme, până când toţi cei de la *U, V, W* şi *Y* îşi primiră diplomele, apoi li se permise să evadeze în grădină, la ceai.

— Nu-i văd nicăieri, spuse Percy învârtindu-se încet în cerc în mijlocul peluzei.

— Nici eu, spuse Daphne. Dar mai uită-te. Trebuie să fie pe-aici pe undeva.

— Bună ziua, domnişoară Harcourt-Browne.

Daphne se răsuci pe călcâie.

— O, bună ziua, doamnă Salmon, ce minunat că vă văd. Şi ce pălărie absolut fermecătoare; şi scumpa domnişoară Roach. Logodnicul meu…

— Sunt încântată să vă cunosc, înălţimea voastră, spuse doamna Salmon, întrebându-se dacă avea s-o creadă cineva din Cercul Doamnelor din Romford când avea să le povestească.

— Trebuie să fiţi foarte mândră de fiica dumneavoastră, spuse Percy.

— Da, sunt, înălţimea voastră, spuse doamna Salmon.

Domnişoara Roach stătea ca o statuie, fără a-şi exprima nicio părere.

— Şi unde e mica noastră savantă? întrebă Daphne.

— Sunt aici, spuse Becky. Dar voi unde aţi fost? întrebă ea, desprinzându-se dintr-un grup de noi absolvenţi.

— Te căutam.

Cele două fete se aruncară una în braţele celeilalte.

— Pe mama aţi văzut-o?

— Era cu noi acum o clipă, spuse Daphne uitându-se în jur.

— S-a dus să caute nişte sandviciuri, cred, spuse domnişoara Roach.

— Tipic pentru mama, spuse Becky râzând.

— Salut, Percy, spuse Charlie. Cum merg treburile?

— Treburile merg grozav, spuse Percy tuşind. Şi bravo, Becky, zic eu, adăugă în timp ce doamna Salmon se întorcea cu un platou mare cu sandviciuri.

— Dacă Becky a moştenit bunul-simţ al mamei sale, doamnă Salmon, spuse Daphne alegând un sandvici cu castraveţi pentru Percy, ar trebui să se descurce perfect în lume, căci bănuiesc că într-un sfert de oră nu vor mai rămâne multe din astea. Alese unul cu somon afumat pentru ea.

— Ai fost foarte emoţionată când ai ieşit pe scena aia? întrebă Daphne, îndreptându-şi din nou atenţia spre Becky.

— Sigur că da, răspunse Becky. Iar când regele mi-a trecut eşarfa peste cap, mi s-au înmuiat picioarele. Apoi, ca să fie şi mai rău, în momentul în care m-am întors la locul meu am descoperit că Charlie plângea.

— Ba nu, protestă soţul ei.

Becky nu mai spuse nimic, luându-l de braţ.

— Mie mi-a cam căzut cu tronc eşarfa aia roşie, spuse Percy. Cred că mi-ar şedea tare bine dacă aş purta una de-asta la balul vânătorilor de la anul. Ce zici bătrânico?

— Trebuie să munceşti din greu înainte de a ţi se permite să te împodobeşti cu una din asta, Percy.

Se întoarseră cu toţii să vadă cine dăduse această replică. Percy înclină capul.

— Maiestatea voastră are, ca întotdeauna, dreptate. Aş putea adăuga, sire, că mă tem că, având în vedere rezultatele mele de până acum, probabil că nu voi fi luat niciodată în consideraţie pentru o astfel de distincţie.

Regele zâmbi, apoi adăugă:

— De fapt, trebuie să spun, Percy, că pari a fi ieşit oarecum din mediul tău obişnuit.

— O prietenă de-a lui Daphne, explică Percy.

— Daphne, draga mea, ce bine-mi pare că te văd, spuse regele. Şi încă n-am avut ocazia să te felicit pentru logodnă.

— Am primit un bilet amabil de la regină chiar ieri, maiestate. Suntem onoraţi că puteţi veni amândoi la nuntă.

— Da, pur şi simplu încântaţi, spuse Percy. Şi îmi daţi voie să v-o prezint pe doamna Trumper, care a primit azi diploma?

Becky dădu mâna cu regele pentru a doua oară.

— Soţul ei, domnul Charles Trumper, şi mama doamnei Trumper, doamna Salmon; mătuşa ei, domnişoara Roach.

Regele dădu mâna cu toţi, apoi spuse:

— Bravo, doamnă Trumper. Sper că vă veţi pune licenţa în slujba unui scop util.

— Mă voi angaja la Sotheby’s, maiestate. Ca ucenic în departamentul de arte frumoase.

— Admirabil. Atunci nu pot decât să vă urez mult succes, doamnă Trumper. Abia aştept să te văd la nuntă, dacă nu şi înainte, Percy.

Cu un semn din cap, regele se îndreptă spre un alt grup.

— Bun băiat, spuse Percy. Drăguţ din partea lui să vină aşa.

— Habar n-am avut că-l cunoşti pe… începu Becky.

— Păi, explică Percy, ca să fiu sincer, stră-stră-stră-străbu-nicul *meu* a încercat să-l asasineze pe stră-stră-stră-străbunicul *lui,* şi, dacă ar fi reuşit, rolurile noastre ar fi putut fi foarte bine inversate. În ciuda acestui fapt, el a fost întotdeauna grozav de înţelegător cu privire la întreaga afacere.

— Şi ce s-a întâmplat cu stră-stră-stră-străbunicul tău? întrebă Charlie.

— Exilat, spuse Percy. Şi, trebuie să adaug, pe bună dreptate. Altfel ticălosul n-ar fi făcut decât să încerce din nou.

— Dumnezeule, spuse Becky, râzând.

— Ce e? spuse Charlie.

— Tocmai mi-am dat seama cine a fost stră-stă-stră-stră-bunicul lui Percy.

Daphne nu mai avu ocazia s-o vadă pe Becky înaintea ceremoniei de nuntă, căci ultimele săptămâni de pregătiri pentru căsătorie părură a fi ocupate complet. Cu toate acestea, reuşi să se ţină la curent cu evenimentele din Chelsea Terrace, după ce dădu nas în nas cu colonelul şi cu soţia sa la recepţia lui lady Denham din Onslow Square. Colonelul o putu informa, *sotto voce,* că Charlie începea să ia împrumuturi tot mai mari de la bancă – „deşi şi-a lichidat conturile cu toţi ceilalţi creditori individuali”. Daphne zâmbi, amintindu-şi că ultima rată îi fusese plătită în maniera tipică a lui Charlie, cu câteva luni înainte de termen.

— Şi tocmai am aflat că tipul a mai pus ochii pe un magazin, adăugă colonelul.

— Care, de data asta?

— Brutăria – numărul 145.

— Vechea meserie a tatălui lui Becky, spuse Daphne. Sunt siguri că o să pună mâna pe ea?

— Da, aşa cred – deşi mă tem că Charlie va trebui să plătească ceva mai mult de data asta.

— Cum aşa?

— Brutăria este chiar alături de prăvălia de legume şi fructe, iar domnul Reynolds ştie foarte bine cât de mult îşi doreşte Charlie să-i cumpere afacerea. Cu toate acestea, Charlie l-a ispitit pe domnul Reynolds cu oferta de a rămâne să conducă prăvălia, plus un procent din profituri.

— Hmmm. Cât credeţi că va dura acest mic aranjament?

— Doar atât cât o să-i ia lui Charlie să reînveţe meseria de brutar.

— Şi Becky?

— Şi-a luat o slujbă la Sotheby's. Vânzătoare.

— Vânzătoare? spuse Daphne ridicând vocea. Ce rost a avut să-şi bată atâta capul să obţină o diplomă ca să ajungă vânzătoare?

— Se pare că toată lumea începe aşa la Sotheby's, indiferent de calificare. Becky mi-a explicat totul, răspunse colonelul. Se pare că poţi să fii fiul preşedintelui companiei, poţi să fi lucrat ani de zile într-o importantă galerie de artă din West End, să ai o diplomă sau chiar să n-ai nicio calificare, dar începi de la tejgheaua de la intrare. După ce descoperă că e ceva de capul tău, eşti promovat într-un departament specializat. Cam ca în armată, de fapt.

— Şi pe ce departament a pus Becky ochii?

— Se pare că vrea să lucreze cu un bătrân pe nume Pemberton, care este un expert recunoscut în picturi renascentiste.

— Pun pariu, zise Daphne, că nu va rămâne la tejgheaua de la intrare mai mult de două săptămâni.

— Charlie nu-ţi împărtăşeşte părerea proastă despre ea, spuse colonelul.

— Ei, şi el cât îi dă?

Colonelul zâmbi.
— Cel mult zece zile.

CAPITOLUL 15

Când poşta de dimineaţă sosea în Lowndes Square, Wentworth, majordomul, punea scrisorile pe o tavă de argint şi i le ducea generalului în birou, unde stăpânul său le lua pe cele adresate lui, apoi îi dădea tava înapoi majordomului. Acesta, la rândul lui, ducea scrisorile rămase stăpânelor casei.

Cu toate acestea, de când logodna fiicei lui fusese anunţată în *The Times* şi apoi fuseseră trimise peste cinci sute de invitaţii la nunta care avea să urmeze, pe general începuse să-l plictisească procesul de sortare şi îi dăduse instrucţiuni lui Wentworth să-şi schimbe traseul, astfel încât să i se aducă numai scrisorile adresate lui.

Astfel, într-o luni dimineaţă, în iunie 1921, Wentworth ciocăni la uşa dormitorului domnişoarei Daphne, intră când fu poftit şi îi înmână o grămadă de scrisori. După ce Daphne le extrase pe cele adresate mamei sale şi ei, le înapoie pe cele câteva rămase lui Wentworth, care făcu o plecăciune uşoară şi îşi reluă traseul în sens invers acelor de ceasornic.

Îndată ce Wentworth închise uşa în urma lui, Daphne se dădu jos din pat, puse teancul de scrisori pe măsuţa de toaletă şi se duse în baie. Puţin după zece şi jumătate, simţindu-se pregătită pentru activităţile zilei, se întoarse la măsuţa de toaletă şi începu să deschidă scrisorile. Cele de acceptare ori de regrete trebuiră să fie puse în grămezi separate înainte de a putea fi bifate sau tăiate de pe listă; mama ei va putea să calculeze apoi numărul exact de persoane pentru care avea să se pregătească şi să înceapă să se gândească cum să le aşeze. Rezultatul celor treizeci şi una de scrisori din dimineaţa aceea fu douăzeci şi doi „da”, incluzând o prinţesă, un viconte, încă doi

lorzi, un ambasador şi dragul ei colonel şi lady Hamilton. Mai erau şi patru „nu”, constând din două cupluri care aveau să fie în străinătate, un unchi mai în vârstă care suferea de diabet şi un altul a cărui fiică fusese destul de neinspirată să aleagă aceeaşi zi ca şi Daphne ca să se mărite. După ce le bifă sau le tăie numele de pe listă, Daphne îşi îndreptă atenţia spre cele cinci scrisori rămase.

Una se dovedi a fi de la mătuşa ei Agatha, în vârstă de optzeci şi şapte de ani, care locuia în Cumberland şi anunţase cu câtva timp în urmă că nu va veni la nuntă, căci simţea că o călătorie la Londra ar putea fi un efort prea mare. Mătuşa Agatha sugera însă ca Daphne să-l aducă eventual pe Percy în nord s-o viziteze îndată ce aveau să se întoarcă din luna de miere, căci dorea să-l cunoască.

— Cu siguranţă, nu, spuse Daphne cu voce tare. Când mă voi întoarce în Anglia, voi avea lucruri mult mai importante cu care să-mi bat capul decât mătuşile în vârstă.

Apoi citi P.S.-ul:

> *Şi cât vei fi în Cumberland, draga mea, va fi o bună ocazie să mă sfătuieşti în privinţa testamentului meu, căci nu sunt sigură ce tablouri să dau cui, mai ales Canaletto, care sunt convinsă că merită un cămin bun.*

Bătrână răutăcioasă, îşi zise Daphne, ştiind foarte bine că mătuşa Agatha scrisese câte un P.S. identic fiecăreia dintre rudele ei, oricât de îndepărtate, asigurându-se astfel că rareori va petrece weekend-ul singură.

Cea de-a doua scrisoare era de la Michael Fishlock and Company, furnizorii, care ataşau un preţ estimativ pentru ceaiul oferit celor cinci sute

de oaspeţi în Vincent Square imediat înainte de nuntă. Trei sute de guinee i se păru o sumă scandaloasă, dar, fără nicio ezitare, puse nota de plată deoparte, ca tatăl ei să se ocupe de ea mai târziu. Alte două scrisori adresate mamei ei, care erau de la nişte prietene şi nu aveau nicio legătură cu Daphne, fură de asemenea puse deoparte.

Lăsase la urmă cea de-a cincea scrisoare, pentru că plicul era împodobit cu cele mai colorate timbre, cu coroana regală într-un oval în colţul din dreapta, deasupra cuvintelor *Ten Annas*.

Deschise plicul încet şi extrase mai multe foi de hârtie groasă, din care prima avea pe ea crucea şi emblema Puşcaşilor Regelui.

„Dragă Daphne", începea scrisoarea. Căută grăbită ultima pagina să vadă încheierea, care suna aşa: „Prietenul tău, ca întotdeauna, Guy."

Întorcându-se la prima pagină, privi adresa înainte de a începe să citească, neliniştită, cuvintele lui Guy.

Popota ofiţerilor
Batalionul 2
Puşcaşii Regelui
Garnizoana Wellington
Poona
India

15 mai, 1921

Dragă Daphne,

Sper că mă vei ierta că mă folosesc de lunga relaţie de prietenie dintre familiile noastre, dar a apărut o problemă pe care sunt sigur că o cunoşti foarte bine, şi din nefericire mă găsesc acum în situaţia de a apela la tine pentru îndrumare şi ajutor.

Acum câtva timp am primit o scrisoare de la prietena ta Rebecca

Salmon

Daphne puse paginile necitite înapoi pe măsuţa de toaletă, dorindu-şi ca scrisoarea să fi venit la câteva zile după ce ea va fi plecat în luna de miere, şi nu înainte. Îşi făcu de lucru o vreme cu lista invitaţilor, dar îşi dădu seama că va trebui, în cele din urmă, să afle ce aştepta Guy de la ea. Reveni la scrisoare.

în care îmi spune că este însărcinată şi că eu sunt tatăl copilului.

Dă-mi voie să te asigur de la început că nimic nu poate fi mai departe de adevăr, căci singura dată când am rămas peste noapte în apartamentul vostru Rebecca şi cu mine nu am avut contact fizic.

De fapt, trebuie spus, că ea a fost aceea care a insistat să cinăm împreună în Chelsea Terrace 97 în seara aceea, în ciuda faptului că eu deja rezervasem o masă la Ritz.

Pe măsură ce seara înainta, a devenit evident că încerca să mă îmbete şi într-adevăr, când am vrut să plec, mărturisesc că mă simţeam uşor ameţit şi nu eram sigur că voi fi în stare să mă întorc în siguranţă la garnizoană.

Rebecca a propus imediat să rămân peste noapte ca să „dorm până-mi revin". Folosesc exact cuvintele ei. Bineînţeles că am refuzat, dar ea a spus că puteam rămâne în camera ta, căci tu nu aveai să te întorci de la ţară decât în după-amiaza următoare – ceea ce tu ai confirmat mai târziu.

Într-adevăr, am primit amabila ofertă a Rebeccăi şi, ducându-mă la culcare, am căzut curând într-un somn adânc, din care m-a trezit mai târziu zgomotul unei uşi. Spre oroarea mea, când m-am trezit te-am văzut în faţa mea. Am fost şi mai şocat încă să descopăr că Rebecca, fără ca eu s-o ştiu, se strecurase lângă mine în pat.

Ai fost, evident, stânjenită şi ai plecat imediat. Fără a mai rosti vreun cuvânt, m-am sculat, m-am îmbrăcat şi m-am întors la garnizoană, ajungând în camera mea cel târziu la unu şi un sfert.

Sosind în gara Waterloo în dimineaţa următoare pentru a-mi începe călătoria spre India, am fost, după cum poţi să-ţi imaginezi, oarecum surprins s-o găsesc pe Rebecca aşteptându-mă pe peron. Am stat doar câteva clipe cu ea, dar nu i-am lăsat nicio îndoială asupra părerii mele despre farsa pe care mi-o jucase în seara precedentă. I-am strâns apoi mâna şi m-am urcat în trenul spre Southampton, fără să mă aştept o clipă să mai aud de ea. Următorul contact pe care l-am avut cu domnişoara Salmon a fost câteva luni mai târziu, când am primit acea scrisoare josnică, nefondată, care mă aduce la motivul pentru care am nevoie acum de ajutorul tău.

Daphne întoarse pagina şi se opri să se uite în oglindă. Nu avea nici cea mai mică dorinţă de a afla ce aştepta Guy de la ea. Uitase până şi în a cui

cameră fusese descoperit. Totuşi, după numai câteva secunde, ochii i se întoarseră asupra paginii următoare şi reîncepu să citească.

Lucrurile s-ar fi putut opri aici dacă locotenent-colonelul sir Danvers Hamilton n-ar fi considerat necesar să trimită un bilet noului meu comandant, colonelul Forbes, informându-l despre versiunea domnişoarei Salmon asupra acestei poveşti, ceea ce a avut ca urmare faptul că am fost chemat să mă apăr în faţa unei comisii speciale de anchetă constituită din camarazii mei.

Evident, le-am povestit exact ce s-a întâmplat în noaptea aceea, dar din cauza influenţei pe care colonelul Hamilton continuă s-o aibă în regiment, unii dintre ei au rămas neconvinşi de versiunea mea. Din fericire, mama mea i-a putut scrie colonelului Forbes, câteva săptămâni mai târziu, pentru a-l informa că domnişoara Salmon se căsătorise cu amantul ei de demult, Charlie Trumper, şi că acesta nu neagă faptul că de fapt copilul născut în afara căsătoriei este al lui. Dacă domnul colonel n-ar fi acceptat cuvântul mamei mele, aş fi putut fi suit să-mi dau demisia imediat, dar din fericire această nedreptate a fost evitată.

Între timp însă, mama mi-a adus la cunoştinţă intenţia ta de a vizita India în luna de miere (pentru care te rog să primeşti sincerele mele felicitări). Te vei întâlni deci

aproape sigur cu colonelul Forbes, care, mă tem, va aduce în discuţie această chestiune, căci numele tău a fost deja menţionat în legătură cu ea.

Te rog deci să nu spui nimic din ceea ce mi-ar putea afecta cariera. De fapt, dacă mi-ai confirma povestea, toată această murdară afacere ar putea fi uitată.

Prietenul tău, ca întotdeauna,
Guy

Daphne puse scrisoarea la loc pe măsuţa de toaletă şi începu să-şi perie părul, gândindu-se ce avea de făcut. Nu voia să discute problema cu mama sau cu tatăl ei şi cu siguranţă nu avea nici cea mai mică dorinţă să-l bage pe Percy în afacerea asta. Era, de asemenea, sigură că Becky nu trebuia să afle de misiva lui Trentham până când ea nu avea să ştie exact ce curs trebuia să ia această acţiune. Era uluită de presupunerea lui Guy că ea avea o memorie atât de scurtă, pe măsură ce el se îndepărta de realitate.

Puse jos peria şi se privi în oglindă, apoi reveni la scrisoare pentru o a doua, apoi pentru o a treia lectură. În cele din urmă puse scrisoarea la loc în plic şi încercă să-şi alunge din minte conţinutul ei; dar, indiferent la ce s-ar fi gândit, cuvintele lui Guy continuau să-i rămână în minte. Ceea ce o exaspera cel mai mult era că el îşi imagina că era atât de naivă.

Deodată, Daphne îşi dădu seama cui trebuia să-i ceară sfatul. Ridică receptorul şi, după ce îi cern operatoarei un număr din Chelsea, fu încântată să-l găsească pe colonel încă acasă.

— Tocmai plecam la club, Daphne, îi spuse el. Dar spune-mi cum pot să te ajut.

— Trebuie să vă vorbesc urgent, dar este ceva despre care nu cred că pot discuta la telefon, explică ea.

— Înţeleg, spuse colonelul, care tăcu o clipă, apoi adăugă: Dacă eşti liberă, ce-ar fi să iei prânzul cu mine la In and Out? O să-mi schimb rezervarea pentru Salonul Doamnelor.

Daphne acceptă recunoscătoare oferta şi, după ce-şi verifică machiajul, fu condusă de Hoskins în Piccadilly, ajungând la Clubul Ofiţerilor la câteva minute după ora unu.

Colonelul stătea în holul de la intrare, aşteptând-o.

— E o surpriză plăcută, spuse sir Danvers. Nu sunt văzut în fiecare zi luând prânzul cu o femeie tânără şi frumoasă. Asta va îmbunătăţi nemăsurat reputaţia mea la club. Voi face semn cu mâna fiecărui general ori comandant de brigadă pe care-l văd.

Faptul că Daphne nu râse la mica digresiune a colonelului aduse o schimbare imediată în comportamentul său. Îşi luă musafira de braţ cu blândeţe şi o conduse în Salonul Doamnelor. După ce el scrise comanda şi o dădu unei chelneriţe, Daphne scoase scrisoarea lui Guy din geantă şi, fără un cuvânt, i-o dădu gazdei sale.

Colonelul îşi fixă monoclul pe ochiul sănătos şi începu să citească, ridicându-şi la un moment dat privirea spre Daphne şi văzând că nu se atinsese de supa Brown Windsor care-i fusese pusă în faţă.

— Stranie afacere, spuse el punând scrisoarea în plic şi înapoindu-i-o lui Daphne.

— De acord, dar ce credeţi că trebuie să fac?

— Ei bine, un lucru e sigur, draga mea, nu-i poţi discuta conţinutul cu Charlie sau cu Becky. De asemenea, nu văd cum ai putea evita să-l anunţi pe Trentham că dacă vei fi întrebată direct cine e tatăl copilului, te vei simţi obligată să spui adevărul.

— Făcu o pauză luând o înghiţitură de supă.

— Jur că n-am să mai vorbesc cu doamna Trentham în viaţa mea, adăugă el fără nicio explicaţie.

Daphne fu luată prin surprindere de remarca sa; până în momentul acela habar n-avusese că el dăduse vreodată ochi cu femeia aceea.

— Poate că ar trebui să ne unim eforturile să întocmim un răspuns potrivit, draga mea? sugeră colonelul după ce se mai gândi puţin.

Se întrerupse pentru a-i permite chelneriţei să le servească două porţii din specialitatea casei.

— Dacă puteţi să mă ajutaţi, vă voi fi veşnic recunoscătoare, spuse Daphne agitată. Dar cred că mai întâi ar trebui să vă spun tot ce ştiu.

Colonelul aprobă din cap.

— După cum sunt sigură că ştiţi foarte bine, e numai vina mea că cei doi s-au cunoscut…

Când Daphne ajunse la capătul poveştii ei, farfuria colonelului era goală.

— Cea mai mare parte o ştiam deja, recunoscu el atingându-şi buzele cu şervetul. Dar ai reuşit să umpli câteva goluri importante. Mărturisesc că habar n-am avut că Trentham este aşa un ticălos. Privind în urmă, ar fi trebuit să insist să ne consultăm mai mult înainte de a accepta să permit ca numele lui să fie propus pentru Crucea Militară.

Se ridică.

— Acum, dacă ai să fii atât de amabilă să te distrezi citind o revistă în salonul pentru cafea, vei vedea ce pot compune, ca o primă ciornă.

— Îmi pare rău că vă dau atâta bătaie de cap, spuse Daphne.

— Nu spune prostii. Sunt flatat că mă consideri demn de încrederea ta.

Colonelul se ridică şi porni spre salonul pentru scris.

Nu reapăru timp de aproape o oră, până când Daphne ajunsese să recitească anunţurile pentru doici în *Lady.*

Aruncă grăbită revista pe masă şi se îndreptă în scaun. Colonelul îi înmână rezultatul străduniilor sale, pe care Daphne îl studie câteva minute înainte de a vorbi.

— Dumnezeu ştie ce-ar face Guy dacă aş scrie o scrisoare ca asta, spuse ea în cele din urmă.

— Îşi va da demisia, draga mea, e foarte simplu. Şi niciodată nu va fi prea curând, după părerea mea. (Colonelul se încruntă.) E timpul ca Trentham să devină conştient de consecinţele greşelilor lui, şi nu în ultimul rând din cauza responsabilităţilor pe care încă le are faţă de Becky şi de copil.

— Dar acum, că are o căsnicie fericită, nu prea e cinstit faţă de Charlie, pledă Daphne.

— L-ai văzut pe Daniel în ultima vreme? întrebă colonelul, coborând vocea.

— Acum câteva luni, de ce?

— Atunci ar fi bine să te mai uiţi o dată, fiindcă nu sunt mulţi Trumperi, sau, dacă vrei, Salmoni, care au părul blond, nas roman şi ochi de un albastru intens. Mă tem însă că pot fi găsite exemplare izbitor de asemănătoare în Ashurst, Berkshire. În orice caz, Becky şi Charlie vor trebui, în cele din urmă, să-i spună copilului adevărul, altfel nu vor face decât să creeze condiţii pentru necazuri serioase mai târziu. Trimite scrisoarea, spuse el, bătând cu degetele în măsuţă, ăsta e sfatul meu.

Odată ajunsă acasă, în Lowndes Square, Daphne se duse direct în camera ei. Se aşeză la măsuţa de scris şi, după ce stătu doar o clipă pe gânduri, începu să copieze cuvintele colonelului.

Când îşi sfârşi treaba, Daphne reciti singurul paragraf din discursul colonelului pe care îl omisese şi se rugă ca previziunile sumbre ale acestuia să se dovedească neadevărate.

După ce termină versiunea ei, rupse ciorna colonelului şi sună după Wentworth.

— Doar o scrisoare de pus la poştă, fu tot ce spuse.

Pregătirile pentru nuntă deveniră atât de frenetice, încât, îndată ce Daphne îi dăduse scrisoarea lui Wentworth, uitase aproape complet de problema lui Guy Trentham. Să-şi aleagă domnişoarele de onoare fără a ofensa jumătate de familie, să îndure probe nesfârşite la rochie, care niciodată nu se terminau la timp, să studieze amplasarea oaspeţilor astfel încât membri ai familiei care nu şi-au vorbit ani de zile să nu fie puşi la aceeaşi masă – ori în aceeaşi strană – şi în sfârşit să trebuiască să se înţeleagă cu o viitoare soacră, marchiza văduvă, care, pentru că-şi măritase trei dintre fete, avea întotdeauna de oferit trei păreri asupra fiecărui subiect – toate astea o epuizau.

Când mai era numai o săptămână, Daphne îi propuse lui Percy să se oprească la cel mai apropiat oficiu de stare civilă şi să termine cu chestia asta cât de repede posibil – şi, de preferat, fără a se mai obosi să spună cuiva.

— Cum zici tu, bătrânico, spuse Percy, care încetase de mult să mai asculte pe cineva pe tema nunţii.

La 16 iulie 1921 Daphne se trezi la cinci şi patruzeci şi trei, secătuită de forţe, dar când păşi în lumina soarelui, trecând pragul din Lowndes Square, la unu şi patruzeci şi cinci, se simţea uşurată şi chiar aştepta cu nerăbdare momentul.

Tatăl ei o ajută să urce într-o trăsură deschisă în care călătoriseră mama şi bunica ei când se măritaseră. O mică mulţime formată din servitori şi persoane venite să-i facă urările cuvenite o aclamă pe mireasă când porni spre Westminster, în timp ce alţii făceau semne cu mâna de pe trotuare. Ofiţerii salutau, domni eleganţi îi trimiteau bezele şi viitoarele mirese oftau la trecerea ei.

Daphne, la braţul tatălui ei, intră în biserică prin uşa dinspre nord, la câteva minute după ce Big Ben bătuse ora două, apoi o porni încet de-a lungul naosului în acompaniamentul *Marşul nupţial* al lui Mendelsohn. Se opri o clipă înainte de a i se alătura lui Percy, pentru a face o reverenţă în faţa regelui şi a reginei, care şedeau singuri în stranele lor private de lângă altar. După toate lunile acelea de aşteptare, ceremonia păru a nu fi durat decât câteva clipe. Când orga începu să cânte *Bucuraţi-vă, bucuraţi-vă* şi cuplul fu invitat într-o anticameră pentru a semna în registru, singura reacţie a lui Daphne fu să-şi dorească să mai treacă o dată prin întreaga ceremonie.

Deşi exersase în secret semnătura de mai multe ori pe hârtia ei de scris în Lowndes Square, avu o ezitare înainte de a scrie cuvintele „Daphne Wiltshire”.

Soţ şi soţie părăsiră biserica într-un imens dangăt de clopote şi păşiră pe aleile de la Westminster în soarele strălucitor al după-amiezii. Când ajunseră la umbrarul mare care fusese instalat pe pajiştea din Vincent Square, începură să-şi salute oaspeţii.

Faptul că încercă să stea de vorbă cu fiecare dintre ei avu ca rezultat că Daphne fu cât pe ce să nu guste din propriul ei tort de nuntă, şi îndată ce apucă să ia o înghiţitură, marchiza văduvă se ridică să anunţe că, dacă nu începeau discursurile, puteau foarte bine să-şi ia adio de la speranţa de a prinde ultimul vapor.

Algernon Fitzpatrick lăudă domnişoarele de onoare şi toastă pentru mire şi mireasă. Percy compuse un răspuns surprinzător de spiritual şi de bine primit. Daphne fu apoi condusă în Vincent Square 45, casa unui unchi îndepărtat, ca să se schimbe pentru drum.

Din nou mulţimea se strânse pe trotuare ca să arunce cu orez şi petale de trandafiri, în timp ce

Hoskins aştepta să-i ducă pe proaspeţii căsătoriţi la Southampton.

Treizeci de minute mai târziu, Hoskins conducea liniştit pe şoseaua A 30, pe lângă Kew Gardens, lăsându-i pe oaspeţi în urmă să-şi continue petrecerea fără mire şi mireasă.

— Ei bine, acum te-ai procopsit cu mine pe viaţă, Percy Wiltshire, îi spuse Daphne soţului ei.

— Acest lucru, bănuiesc, a fost hotărât de mamele noastre înainte chiar de a ne cunoaşte, spuse Percy. Ce prostie, zău.

— Prostie?

— Da. Le-aş fi putut opri complotul cu ani în urmă, spunându-le pur şi simplu că de fapt nu mi-am dorit niciodată să mă căsătoresc cu altcineva.

Daphne se gândi prima dată serios la luna de miere abia când Hoskins opri Rolls-ul în port, cu două ore bune înainte ca *Mauritania* măcar să-şi pună în mişcare pistoanele. Cu ajutorul mai multor hamali, Hoskins descărcă două cufere din portbagajul maşinii – paisprezece fuseseră trimise în ziua precedentă – în timp ce Daphne şi Percy se îndreptau spre pasarelă, unde îi aştepta intendentul vaporului.

Tocmai când acesta făcea un pas înainte pentru a-i saluta pe marchiz şi pe mireasa lui, cineva din mulţime strigă:

— Noroc, înălţimea voastră! Şi-aş vrea să vă zic, din partea mea şi-a cucoanei, că marchiza arată straşnic.

Se întoarseră amândoi şi izbucniră în râs când îi văzură pe Charlie şi pe Becky, încă în toaletele de la nuntă, amestecaţi în mulţime.

Intendentul îi conduse pe toţi patru pe pasarelă, apoi în cabina Nelson, unde găsiră o nouă sticlă de şampanie care aştepta să fie destupată.

— Cum aţi reuşit să ajungeţi înaintea noastră? întrebă Daphne.

— Păi, zise Charlie cu un puternic accent cockney, n-om avea noi un Rolls-Royce, coniţă,

da’ tot l-am depăşit pă ’Oskins în rabla noastră cu două locuri la ieşirea din Winchester, aşa-i?

Râseră cu toţii, cu excepţia lui Becky, care nu-şi putea lua ochii de pe mica broşa de diamante care arăta superb pe reverul costumului lui Daphne.

Sirena sună de trei ori şi intendentul sugeră că poate domnul şi doamna Trumper ar dori să părăsească nava, presupunând că nu aveau intenţia să-i însoţească pe domnul şi pe doamna Wiltshire la New York.

— Ne vedem peste vr’un an, strigă Charlie, întorcându-se să le facă semn cu mâna de pe pasarelă.

— Până atunci, vom fi călătorit prin toată lumea, bătrânico, îi spuse Percy soţiei sale.

Daphne făcu şi ea semn cu mâna.

— Da, şi până ne întoarcem, Dumnezeu ştie ce le mai trece prin cap ăstora.

COLONELUL HAMILTON
1920 – 1922

CAPITOLUL 16

De obicei am memoria feţelor, şi în momentul în care l-am văzut cântărind cartofii aceia am ştiut imediat că-l recunoscusem. Apoi mi-am amintit firma de deasupra uşii magazinului. Sigur, Trumper, caporal C. Nu, ajunsese sergent, dacă-mi amintesc corect. Şi cum se numea prietenul lui, cel care luase Medalia Militară? A, da, Prescott, soldat T. Explicaţia morţii nu tocmai satisfăcătoare. Interesant ce detalii consideră mintea noastră demne de a fi reţinute.

Când m-am întors acasă la prânz, i-am spus neveste-mii că-l revăzusem pe sergentul Trumper, dar n-a arătat cine ştie ce interes până nu i-am întins fructele şi legumele. Atunci m-a întrebat de unde le cumpărasem

— De la Trumper's, i-am spus.

A dat din cap notând undeva numele fără alte explicaţii.

În ziua următoare i-am dat instrucţiuni precise secretarei regimentului să-i trimită lui Trumper două bilete la balul anual, apoi nu m-am mai gândit la el până nu i-am zărit pe amândoi la masa sergenţilor în seara balului. Spun „pe amândoi" pentru că Trumper era însoţit de o fată extrem de atrăgătoare. Cu toate acestea, cea mai mare parte a serii el păru s-o ignore în favoarea unei persoane al cărei nume nu l-am prins, o tânără care, aş putea adăuga, stătuse la câteva scaune de mine, la masa de onoare. Când aghiotantul a invitat-o pe Elizabeth la dans, pot să vă spun că mi-am încercat norocul. Am traversat sala de dans, conştient că jumătate din batalion era cu ochii pe mine, m-am înclinat în faţa doamnei în chestiune şi i-am cerut să-mi facă cinstea. Numele ei, am descoperit, era domnişoara Salmon şi dansa ca o soţie de ofiţer. Era şi isteaţă foc, şi pe deasupra şi spirituală. Pur şi

simplu nu-mi închipui ce era în mintea lui Trumper şi, dacă ar fi fost treaba mea, i-aş fi spus-o.

După ce dansul s-a terminat, am luat-o pe domnişoara Salmon să i-o prezint lui Elizabeth, care a părut la fel de fermecată. Mai târziu nevastă-mea mi-a spus că aflase că fata era logodită cu un căpitan Trentham din regiment, care servea acum în India. Trentham, Trentham… mi-am amintit că era un ofiţer cu numele ăsta în batalion – câştigase Crucea Militară pe Marna – dar mai era ceva în legătură cu el ce n-am putut să-mi aduc aminte imediat. Biata fată, m-am gândit, fiindcă o supusesem pe Elizabeth aceleiaşi grele încercări când mă numiseră în Afganistan în 1882. Am pierdut un ochi printre nemernicii ăia de afgani şi era s-o pierd şi pe singura femeie pe care am iubit-o vreodată. Totuşi, e rău să te căsătoreşti înainte de a deveni căpitan – sau, că veni vorba, după ce devii maior.

În drum spre casă, Elizabeth m-a prevenit că îi invitase pe domnişoara Salmon şi pe Trumper în Gilston Road în dimineaţa următoare.

— De ce? am întrebat.

— Se pare că au să-ţi facă o propunere.

În ziua următoare au sosit la căsuţa noastră din Tregunter Road înainte chiar ca orologiul bunicului să termine de bătut ora unsprezece şi, după ce i-am instalat în salon, l-am întrebat pe Trumper:

— Despre ce e vorba, aşadar, sergent?

Nu făcu nicio încercare de a răspunde – domnişoara Salmon se dovedi a fi purtătorul de cuvânt al amândurora. Fără risipă de cuvinte, pledă foarte convingător pentru ca eu să particip la mica lor afacere, cu statut non-executiv, înţelegeţi, şi cu un salariu de o sută de lire pe an. Deşi nu mi se părea că propunerea făcea parte din lumea mea, am fost mişcat de încrederea lor în mine şi am promis că mă voi gândi serios la ea. De fapt, le-am

spus că le voi scrie pentru a le comunica decizia mea în viitorul apropiat.

Elizabeth îmi împărtăşi pe deplin judecata, dar fu de părere că puteam măcar să fac puţină muncă de recunoaştere înainte de a hotărî ca în cele din urmă să refuz oferta.

În următoarea săptămână am avut grijă să mă aflu în preajma imobilului din Chelsea Terrace 147 în fiecare zi lucrătoare. Şedeam adesea pe banca din faţa magazinului, de unde, fără a fi văzut, puteam urmări cum îşi fac treaba. Am ales momente diferite ale zilei pentru observaţia mea, din motive evidente. Uneori apăream dimineaţa la prima oră, altă dată în orele de vârf, apoi, eventual, după-amiaza târziu. Odată i-am urmărit chiar când închideau, şi am descoperit atunci că sergentul Trumper nu se uita la ceas: numărul 147 se dovedi a fi ultimul magazin de pe stradă care-şi închidea porţile pentru public. Nu mă deranjează să vă spun că atât Trumper, cât şi domnişoara Salmon mi-au făcut o impresie cât se poate de favorabilă. Rareori vezi asemenea cuplu, i-am spus lui Elizabeth după ultima mea vizită.

Fusesem abordat cu câteva săptămâni în urmă de custodele Muzeului Imperial, în legătură cu invitaţia de a deveni membru în consiliul lor, dar, ca să spun drept, oferta lui Trumper era singura altă propunere care mi se făcuse de când îmi atârnasem pintenii în cui cu un an în urmă. Cum custodele nu făcuse nicio referire la remuneraţie, am presupus că nu exista, iar din ultimele documente ale consiliului, care-mi fuseseră trimise să le răsfoiesc, reieşea că nu aveau să mă solicite mai mult de aproximativ o oră pe săptămână.

După considerabile frământări, o conversaţie cu domnişoara Daphne Harcourt-Browne şi interjecţii asemănătoare din partea lui Elizabeth – care nu ţinea să se împiedice de mine prin casă toată ziua – i-am trimis domnişoarei Salmon un bileţel prin care-i anunţam că eram omul lor.

În dimineaţa următoare am descoperit exact în ce mă băgasem când domnişoara mai sus-menţionată a reapărut în Tregunter Road să-mi aducă la cunoştinţă prima mea sarcină. Era al naibii de bună, tot atât de conştiincioasă ca oricare din ofiţerii de stat-major pe care-i avusesem sub conducerea mea, pot să vă spun.

Becky – îmi zisese că ar trebui să încetez să-i mai spun „domnişoara Salmon" acum că eram „prieteni" – mi-a spus că ar trebui să tratez prima noastră vizită la Child's în Fleet Street drept o „repetiţie generală", căci peştele care voia să-i cadă de fapt în plasă nu era programat decât în săptămână următoare. Atunci trebuia să „atacăm". Folosea întruna expresii pe care pur şi simplu nu le pricepeam.

Pot să vă spun că am asudat mult în dimineaţa întâlnirii noastre de la prima bancă şi, ca să spun tot adevărul, eram gata să dezertez din linia întâi înainte încă de a se da comanda de atac. Dacă n-ar fi fost priveliştea celor două tinere chipuri pline de speranţă care mă aşteptau în faţa băncii, jur că poate m-aş fi retras din întreaga campanie.

Ei bine, în ciuda presimţirilor mele, am ieşit din bancă după mai puţin de o oră, încheind cu succes prima noastră operaţiune, şi cred că pot să spun cu toată încrederea, cu toată sinceritatea, că n-am dezamăgit trupa. Nu că aş fi avut o părere prea bună despre Hadlow, care mi-a făcut impresia unui tip destul de bizar, dar, la urma urmelor, hainele de la Buffs nu erau tocmai ceea ce ar putea fi descris drept îmbrăcăminte clasa întâi. Mai mult, nenorocitul nici măcar nu trecuse vreodată pe acolo, ceea ce, după părerea mea, spune multe despre cineva.

Din momentul acela am supravegheat îndeaproape activităţile de la Trumper's, insistând asupra unei întâlniri săptămânale la magazin pentru a mă ţine la curent cu ceea ce se întâmpla. M-am simţit în stare chiar să mai strecor câte un

sfat sau o încurajare, din când în când. Nu e nicio plăcere să accepţi o remuneraţie dacă nu simţi că tragi şi tu la căruţă.

La început, totul părea să meargă strună. Apoi, la sfârşitul lui iunie 1920, Trumper mi-a solicitat o întrevedere între patru ochi. Ştiam că pusese ochii pe încă o clădire din Chelsea Terrace şi că deja contul era cam la limită, aşa că am presupus că asta voia să discute cu mine.

Am primit să-i fac o vizită lui Trumper în apartamentul lui, căci niciodată nu părea să se simtă cu totul în largul lui când îl invitam la clubul meu sau la Tregunter Road. Când am sosit, în seara aceea, l-am găsit într-o stare destul de ciudată, şi am presupus că o avea probleme cu unul din cele trei magazine ale noastre, dar m-a asigurat că nu despre asta e vorba.

— Ei, atunci dă-i drumul, Trumper, am spus.

— Nu e aşa de uşor, ca să fiu sincer, domnule, a răspuns el, aşa că am rămas tăcut în speranţa că asta l-ar putea ajuta să se relaxeze şi să-mi spună ce avea pe suflet.

— E Becky, domnule, izbucni el în cele din urmă.

— O fată clasa-ntâi, l-am asigurat.

— Da, domnule, sunt de acord. Dar mă tem că e însărcinată.

Mărturisesc că aflasem vestea cu câteva zile în urmă chiar de la Becky, dar cum îi dădusem cuvântul să nu spun nimănui, nici lui Charlie, am mimat surpriza. Deşi îmi dau seama că vremurile s-au schimbat, ştiam că Becky avusese o educaţie severă şi, în orice caz, nu mi s-a părut niciodată a fi genul ăla de fată, dacă ştiţi ce vreau să spun.

— Bineînţeles, o să vreţi să ştiţi cine e tatăl, adăugă Charlie.

— Am presupus… am început, dar Charlie scutură imediat din cap.

— Nu eu, spuse el. Aş vrea eu. Aşa cel puţin aş fi putut să mă însor cu ea şi n-ar fi trebuit să vă

deranjez pe dumneavoastră cu problema asta.

— Atunci cine-i vinovatul? am întrebat. A ezitat, apoi a spus.

— Guy Trentham, domnule.

— Căpitanul Trentham? Dar el e în India, dacă-mi amintesc corect.

— Aşa este, domnule. Şi nu mai ştiu ce să mai fac s-o conving pe Becky să-i scrie şi să-l anunţe ce s-a întâmplat, zice că asta nu va face decât să-i strice cariera.

— Dar să nu-i spună i-ar putea strica ei toată viaţa, am spus, tatonând. Imaginează-ţi stigmatul cu care rămâne fiind o mamă nemăritată, ca să nu mai vorbim de faptul că trebuie să crească un copil nelegitim. În orice caz, Trentham trebuie să afle în cele din urmă, ştii.

— S-ar putea să nu afle niciodată adevărul de la Becky, şi eu cu siguranţă n-am influenţa de care e nevoie pentru a-l determina să facă ceea ce se cuvine.

— Mai ştii ceva despre Trentham de care ar trebui să am cunoştinţă, Trumper?

— Nu, domnule.

Trumper a răspuns ceva cam repede ca să fiu pe de-a-ntregul convins.

— Atunci va trebui să mă laşi pe mine să mă ocup de Trentham, i-am spus. Între timp, continuă să conduci magazinele. Dar ai grijă să-mi spui şi mie când totul devine oficial, să nu mă învârt de colo-colo arătând ca şi când habar n-aş avea ce se întâmplă.

M-am ridicat să plec.

— În curând o să afle toată lumea, zise Charlie.

Spusesem „lasă-mă pe mine să mă ocup”, fără cea mai mică idee ce aveam să fac, dar când m-am întors acasă, în seara aceea, am discutat întreaga afacere cu Elizabeth. Ea m-a sfătuit să stau de vorbă cu Daphne, despre care era sigură că ştia mult mai bine ce se întâmplă decât Charlie. Bănuiam că avea dreptate.

Elizabeth şi cu mine am invitat-o ceremonios pe Daphne la ceai în Tregunter Road, două zile mai târziu. A confirmat tot ceea ce spusese Charlie şi a mai adăugat chiar câteva piese lipsă.

După părerea lui Daphne, Trentham fusese prima iubire mai serioasă a lui Becky şi, în orice caz, din câte ştia ea, Becky nu se mai culcase cu niciun bărbat înainte de a-l cunoaşte, iar cu Trentham numai o dată. Căpitanul Trentham, ne asigură ea, nu se putea lăuda cu aceeaşi reputaţie fără pată.

Restul veştilor ei nu erau de bun augur pentru o soluţie simplă, căci a reieşit că pe mama lui Guy nu se putea conta ca să insiste ca fiul ei să facă ceea ce se cuvenea în privinţa lui Becky. Dimpotrivă, Daphne ştia că femeia pregătea deja terenul ca să se asigure că nimeni n-ar putea crede în niciun caz că Trentham ar fi cumva responsabil.

— Dar tatăl lui Trentham? am întrebat. Crezi că ar trebui să stau de vorbă cu el? Ştii, deşi am fost în acelaşi regiment, n-am fost niciodată în acelaşi batalion.

— El e singurul din familia aia la care ţin cu adevărat, recunoscu Daphne. E deputat de Berkshire West, liberal.

— Atunci asta trebuie să fie calea de abordare, am răspuns. Nu-mi place politica lui, dar asta n-o să-l împiedice să recunoască diferenţa dintre bine şi rău.

Încă o scrisoare trimisă pe hârtia cu antetul Clubului provocă un răspuns imediat din partea maiorului, care mă invita să bem ceva împreună în Chester Square în lunea următoare.

Am sosit, punctual, la şase, şi am fost condus în salon, unde am fost întâmpinat de o femeie încântătoare, care s-a prezentat drept doamna Trentham. Nu era deloc cum mă aşteptam eu după descrierea lui Daphne; de fapt, era o femeie destul de atrăgătoare. Se pierdu în scuze: se părea că soţul ei fusese reţinut la Camera Comunelor printr-

o convocare urgentă de trei rânduri, ceea ce până şi eu ştiam că însemna că nu putea părăsi Palatul Westminster nici mort. Am luat hotărârea instantanee – greşită, îmi dau seama acum, privind retrospectiv – că această chestiune nu mai putea aştepta nicio clipă şi că trebuia să-i transmit mesajul meu maiorului prin soţia sa.

— De fapt, e o chestiune destul de stânjenitoare, am început.

— Vă rog să vorbiţi deschis, fără nicio grijă, domnule colonel. Vă pot asigura că mă bucur de toată încrederea soţului meu. Nu avem secrete unul faţă de altul.

— Ei bine, ca să fiu sincer cu dumneavoastră, doamnă Trentham, problema despre care doresc să discut se referă la fiul dumneavoastră, Guy.

— Înţeleg, fu tot ce spuse ea.

— Şi la logodnica lui, domnişoara Salmon.

— Nu este şi nu a fost niciodată logodnica lui, spuse doamna Trentham, a cărei voce păru dintr-o dată tăioasă.

— Dar mi s-a dat a înţelege…

— Că domnişoarei Salmon i s-au făcut promisiuni de către fiul meu? Pot să vă asigur, domnule colonel, că nimic nu poate fi mai departe de adevăr.

Uşor luat prin surprindere, am fost incapabil să mă gândesc la un mod diplomatic de a-i anunţa doamnei adevăratul scop pentru care dorisem să-l văd pe soţul ei. Aşa că am spus, pur şi simplu:

— Indiferent ce promisiuni au fost ori n-au fost făcute, doamnă, e sigur că dumneavoastră şi soţul dumneavoastră ar trebui să ştiţi că domnişoara Salmon aşteaptă un copil.

— Şi ce legătură are asta cu mine?

Doamna Trentham mă privi direct în ochi, fără urmă de teamă.

— Doar că fiul dumneavoastră este, fără nicio îndoială, tatăl.

— N-avem decât cuvântul ei pentru asta, domnule colonel.

— Această replică este nedemnă de dumneavoastră, doamnă, i-am spus. O cunosc pe domnişoara Salmon şi ştiu că este o fată extrem de decentă şi de cinstită. Şi, în orice caz, dacă nu e fiul dumneavoastră, cine altcineva ar putea fi?

— Dumnezeu ştie, spuse doamna Trentham. O mulţime de alţi bărbaţi, aş zice, judecând după reputaţia ei. La urma urmelor, tatăl ei a fost un emigrant.

— Şi tatăl regelui la fel, doamnă, i-am reamintit. Dar el ar fi ştiut cum să se comporte dacă s-ar fi aflat într-o asemenea situaţie.

— Cu siguranţă nu înţeleg ce vreţi să spuneţi, domnule colonel.

— Vreau să spun, doamnă, că fiul dumneavoastră trebuie fie să se căsătorească cu domnişoara Salmon, fie, cel puţin, să-şi dea demisia din regiment şi să facă aranjamentele necesare pentru a-i asigura copilului toate cele necesare.

— Se pare că trebuie să vă explic încă o dată, domnule colonel, că această tristă stare de lucruri n-are absolut nimic de-a face cu fiul meu. Pot să vă asigur că Guy a încetat să se mai vadă cu fata aceea cu câteva luni înainte de a pleca în India.

— Eu ştiu că nu este aşa, doamnă, pentru că…

— Ştiţi, domnule colonel? Atunci trebuie să vă întreb ce legătură aveţi dumneavoastră de fapt cu toată afacerea aceasta?

— Pur şi simplu că domnişoara Salmon şi domnul Trumper sunt amândoi asociaţii mei, am explicat.

— Înţeleg, spuse ea. Atunci bănuiesc că nu va trebui să căutaţi prea departe pentru a descoperi cine este adevăratul tată.

— Doamnă, din nou o replică gratuită. Charlie Trumper nu e…

— Nu văd ce rost are să continuăm conversaţia aceasta, domnule colonel – spuse doamna Trentham, ridicându-se de pe scaun. (Porni spre uşă, fără a se obosi măcar să-mi mai arunce vreo privire.) Trebuie să vă previn însă că, dacă mai aud această calomnie repetată pe undeva, nu voi evita să-mi instruiesc avocaţii să facă tot ce este necesar pentru a apăra buna reputaţie a fiului meu.

Deşi intimidat, am urmat-o în vestibul, hotărât să am grijă ca lucrurile să nu se oprească aici. Simţeam acum că maiorul Trentham era singura mea speranţă. Pe când doamna Trentham îmi deschidea uşa de la intrare, am spus cu fermitate:

— Pot să presupun, doamnă, că-i veţi relata exact această conversaţie soţului dumneavoastră?

— Nu puteţi să presupuneţi nimic, domnule colonel, fură ultimele ei cuvinte în timp ce uşa îmi era trântită în faţă.

Ultima dată când mă bucurasem de un asemenea tratament din partea unei doamne fusese în Rangoon şi trebuie să spun că fata în chestiune avea mult mai multe motive să fie supărată.

Când i-am repetat conversaţia lui Elizabeth – cât de exact mi-am putut-o aminti – soţia mea mi-a arătat în felul ei clar, concis, că-mi rămăseseră doar trei posibilităţi. Prima era să-i scriu direct căpitanului Trentham şi să-i cer să facă ce se cuvenea, a doua să aduc la cunoştinţa comandantului său tot ce ştiam.

— Şi a treia? am întrebat.

— Să nu mai pomeneşti niciodată acest subiect.

M-am gândit pe îndelete la cuvintele ei şi am ales calea de mijloc, trimiţându-i un bilet lui Ralph Forbes, un tip clasa-ntâi care îmi urmase în post, relatându-i faptele aşa cum le cunoşteam. Mi-am ales cu multă atenţie cuvintele, conştient că dacă doamna Trentham îşi ducea la îndeplinire ameninţarea, orice acţiune legală n-ar fi făcut decât să păteze bunul renume al regimentului, poate chiar să-l ridiculizeze. Cu toate acestea, am hotărât

în acelaşi timp s-o urmăresc pe Becky cu un ochi părintesc, deoarece acum părea să ardă lumânarea la ambele capete, ca să nu mai vorbim de mijloc. După toate cele, fata încerca să se pregătească pentru examene, în acelaşi timp lucrând ca secretară şi contabilă neplătită pentru o mică afacere prosperă, în vreme ce oricine trecea pe lângă ea pe stradă putea să-şi dea seama că trebuia să nască peste numai câteva săptămâni.

Pe măsură ce aceste săptămâni treceau, mă îngrijora că nu părea să se întâmple nimic în privinţa lui Trentham, în ciuda faptului că primisem un răspuns de la Forbes care mă asigura că instituise o comisie de anchetă. Bineînţeles, când i-am întrebat pe Daphne sau pe Charlie, niciunul dintre ei nu părea să fie mai informat decât mine.

Daniel George se născu pe la mijlocul lui octombrie în acel an şi am fost mişcat că Becky m-a invitat să-i fiu naş, alături de Bob Makins şi Daphne. Am fost şi mai încântat când am aflat de la Becky că ea şi Charlie aveau să se căsătorească în săptămână următoare. Asta nu avea să oprească clevetelile, bineînţeles, dar cel puţin copilul avea să fie considerat legitim în faţa legii.

Elizabeth şi cu mine, alături de Daphne, Percy, doamna Salmon, domnişoara Roach şi Bob Makins, am asistat la mica ceremonie de la oficiul stării civile din Chelsea, urmată de o recepţie furtunoasă în apartamentul lui Charlie de deasupra magazinului.

Am început să mă gândesc că poate totul se aranjase cum era mai bine, până când Daphne mi-a telefonat, câteva luni mai târziu, solicitându-mi o întâlnire urgentă. Am invitat-o la prânz la club, unde a scos o scrisoare pe care o primise de la căpitanul Trentham în dimineaţa aceea. Citind, am constatat cu durere că doamna Trentham trebuie să fi aflat despre scrisoarea mea către Forbes, în care-i atrăgeam atenţia asupra consecinţelor unui proces

pentru încălcarea promisiunilor, şi luase imediat frâiele în mâini. Simţeam că era timpul ca fiul ei să afle că nu scăpase.

Mi-am lăsat musafira să-şi bea cafeaua, iar eu m-am retras în camera de scris şi, cu ajutorul unui coniac tare, am început să scriu o scrisoare şi mai tare, puteţi să mă credeţi. Mi s-a părut în final că efortul meu acoperise toate punctele necesare în cel mai diplomatic şi mai realist mod posibil în împrejurările date. Daphne mi-a mulţumit şi mi-a promis că-i va trimite scrisoarea exact aşa cum era lui Trentham.

N-am mai vorbit cu ea până când ne-am întâlnit la nunta ei, o lună mai târziu, şi atunci nu prea era momentul potrivit pentru a-l aduce în discuţie pe căpitanul Trentham.

După ce slujba a luat sfârşit, m-am dus în Vincent Square, unde se ţinea recepţia. M-am uitat circumspect după doamna Trentham, care presupuneam că fusese şi ea invitată. N-aveam nici cea mai mică dorinţă de a mai purta o conversaţie cu doamna în chestiune.

Am fost însă încântat să mă întâlnesc cu Charlie şi Becky în cortul imens care fusese ridicat special pentru această ocazie. N-o văzusem niciodată pe fată mai radioasă, iar Charlie putea fi descris drept suav cum stătea acolo în costumul lui de dimineaţă, cu cravată gri şi joben. Ceasul frumos care-i atârna din buzunarul vestei se dovedi a fi un cadou de nuntă de la Becky, căreia îi fusese lăsat de tatăl ei, explică ea, dar restul îmbrăcămintei, raportă Charlie, trebuia să fie înapoiat la Moss Bros a doua zi la prima oră.

— Nu crezi că a sosit timpul, Charlie, am sugerat eu, să-ţi cumperi un costum al tău? La urma urmelor, probabil că vor fi destul de multe ocazii ca asta în viitor.

— Nici vorbă, răspunse el. N-ar fi decât o risipă de bani buni.

— Pot să întreb de ce? am întrebat. Cu siguranţă că preţul unui…

— Pentru că am intenţia să achiziţionez o croitorie a mea, mă întrerupse el. Am pus ochii pe numărul 143 de câtăva vreme şi aud de la domnul Crowther că s-ar putea să iasă pe piaţă dintr-o clipă într-alta.

Nu-i puteam contrazice logica, dar următoarea lui întrebare m-a buimăcit de tot.

— Aţi auzit vreodată de Marshall Field, domnule colonel?

— A fost în regiment? am întrebat, storcindu-mi creierul.

— Nu, n-a fost, răspunse Charlie rânjind. Marshall Field este un magazin Universal din Chicago, unde poţi cumpăra orice ţi-ai putea dori în viaţă. În plus, au o sută optzeci şi şase de mii de metri pătraţi suprafaţă de vânzare sub un singur acoperiş.

Nu-mi puteam închipui ceva mai înspăimântător, dar n-am încercat să opresc discursul entuziast al băiatului.

— Construcţia este un bloc întreg, m-a informat el. Vă puteţi imagina un magazin cu douăzeci şi opt de intrări? Conform anunţurilor publicitare, nu există lucru pe care să nu-l poţi cumpăra, de la automobile la mere, şi au câte douăzeci şi patru de tipuri fiecare. Au revoluţionat vânzarea cu amănuntul din Statele Unite, fiind primul magazin care acordă facilităţi de credit complexe. De asemenea, ei pretind că dacă nu au ceva, îţi fac rost în maximum o săptămână. Motto-ul lui Field este: „Să-i dăm doamnei ce doreşte.”

— Vrei să insinuezi că ar trebui să cumpărăm Marshall Field dând în schimb Chelsea Terrace 147? am întrebat inocent.

— Nu imediat, domnule colonel. Dar dacă aş putea pune mâna, în timp, pe toate magazinele din Chelsea Terrace, am putea face apoi această

operaţiune în Londra, şi poate chiar aş şterge primul rând din obraznica lor reclamă actuală.

Ştiam că mi se întindea o momeală, aşa că am întrebat, conform aşteptărilor, care era primul rând.

— „Cel mai mare magazin din lume”, răspunse Charlie.

— Şi *tu* ce crezi despre toate astea? am întrebat, îndreptându-mi atenţia spre Becky.

— În cazul lui Charlie, răspunse ea, va trebui să fie cel mai mare cărucior din lume.

CAPITOLUL 17

Prima adunare generală anuală de la Trumper's se ţinu deasupra magazinului de legume şi fructe, în camera de zi din Chelsea Terrace 147. Colonelul, Charlie şi Becky şedeau la o măsuţă rotundă de lemn, neştiind prea bine cum să înceapă, până când colonelul deschise lucrările.

— Ştiu că nu suntem decât trei, dar tot sunt de părere că toate şedinţele noastre viitoare să se desfăşoare într-o manieră profesională.

Charlie ridică din sprâncene, dar nu făcu nicio încercare de a opri discursul colonelului..

— Mi-am permis deci, începu acesta, să stabilesc o ordine de zi. Altfel cred că putem cu uşurinţă uita să ridicăm probleme importante.

Colonelul întinse celor doi asociaţi ai săi câte o foaie de hârtie cu cinci puncte scrise frumos, de mâna lui.

— În acest sens, primul punct care trebuie discutat poartă titlul „raport financiar" şi o să încep prin a o ruga pe Becky să ne spună cum vede poziţia noastră financiară actuală.

Becky îşi scrisese cu grijă raportul, cuvânt cu cuvânt; cumpărase pentru asta, în luna precedentă, două registre mari, legate în piele, unul roşu şi unul albastru, de la papetăria de la numărul 137, şi în ultimele două săptămâni se sculase la numai câteva minute după ce Charlie pleca în Covent Garden, ca să fie sigură că avea să poată răspunde la orice întrebări care ar putea apărea la prima lor adunare. Deschise coperţile registrului roşu şi începu să citească încet, apelând din când în când la registrul albastru, care era la fel de mare şi impresionant. Pe acesta era imprimat, cu litere aurii, un singur cuvânt: „Contabilitate".

— În anul care se încheie la 31 decembrie 1921, avem, pentru cele şapte magazine, o cifră de afaceri de o mie trei sute douăsprezece lire şi patru

şilingi, la care am obţinut un profit de două sute nouăsprezece lire şi unsprezece şilingi, reprezentând un profit de şaptesprezece la sută. Datoria noastră la bancă este în acest moment de şapte sute şaptezeci şi una de lire, ceea ce include şi impozitul pe acest an, dar valoarea celor şapte magazine rămâne în registre la o mie două sute nouăzeci de lire, ceea ce reprezintă exact cât am plătit pentru ele. Aceasta nu reflectă, aşadar, valoarea lor curentă pe piaţă. Am făcut bilanţuri pentru fiecare dintre magazine, ca să le puteţi studia, spuse Becky, întinzând copii ale eforturilor ei lui Charlie şi colonelului, care le studiară amândoi cu atenţie minute în şir înainte ca vreunul să scoată vreo vorbă.

— Băcănia are în continuare câştigurile cele mai mari, după câte văd, spuse colonelul, plimbându-şi monoclul peste coloana de profituri şi de pierderi. Ferometalul abia îşi scoate cheltuielile, iar croitoria ne cam scade din profituri.

— Da, spuse Charlie. Am dat peste un adevărat „mâncător de gogoşi” când am cumpărat-o.

— Mâncător de gogoşi? spuse colonelul, perplex.

— Mincinos, spuse Becky fără a-şi ridica privirile din registru.

— Mă tem că da, zise Charlie. Vedeţi, am plătit până mi-a ieşit pe nas pentru proprietate, prea mult pentru stoc, apoi m-am trezit cu un personal slab, care nu fusese pregătit cum trebuie. Dar lucrurile au început să meargă spre bine de când a preluat conducerea maiorul Arnold.

Colonelul zâmbi la auzul veştii că numirea unuia din foştii lui ofiţeri de stat-major a fost aşa un succes imediat. Tom Arnold se întorsese în Savile Row curând după război, dar descoperise că postul lui de director-adjunct la Hawks fusese ocupat de cineva care fusese demobilizat cu câteva luni mai devreme decât el, şi că el trebuia deci să se mulţumească cu statutul de vânzător-şef. Nu se

mulţumise. Când colonelul îi spusese că s-ar putea să fie un loc pentru el la Trumper's, Arnold prinsese ocazia din zbor.

— Trebuie să spun, zise Becky studiind cifrele, că oamenii par să aibă o atitudine morală complet diferită când e să-şi plătească croitorul faţă de cea pe care ar aplica-o vreodată altui tip de comerciant. Uitaţi-vă numai la coloana debitorilor.

— De acord, zise Charlie. Şi mă tem că nu ne vom putea lăuda cu o îmbunătăţire prea spectaculoasă până când maiorul Arnold nu va găsi înlocuitori pentru cel puţin trei membri ai personalului său actual. Nu mă aştept să declare un profit în următoarele şase luni, deşi aş spera să-şi scoată cheltuielile până la sfârşitul celui de-al treilea trimestru.

— Bun, zise colonelul. Şi-acum, ce-i cu ferometalul? Văd că numărul 129 a realizat un profit frumuşel anul trecut, aşadar de ce au scăzut cifrele atât de mult anul acesta? Sunt peste şaizeci de lire în 1920, mergând în pierdere pentru prima dată.

— Mi-e teamă că există o explicaţie destul de simplă, spuse Becky. Banii au fost furaţi.

— Furaţi?

— Mă tem că da, răspunse Charlie. Becky a început să observe în octombrie anul trecut că încasările săptămânale scădeau, la început numai puţin, dar apoi suma a crescut, instaurându-se un obicei.

— S-a descoperit cine-i vinovatul?

— Da, a fost destul de uşor. L-am transferat pe Bob Makins de la băcănie când unul din membrii personalului de la ferometal era în concediu, şi a descoperit „manglitorul" cât ai zice peşte.

— Termină, Charlie, zise Becky. Scuze, domnule colonel. Hoţ.

— S-a dovedit că directorul, Reg Larkins, are probleme cu jocurile de noroc, continuă Charlie, şi se folosea de banii noştri ca să-şi acopere datoriile.

Cu cât aceste datorii creşteau, cu atât avea nevoie să fure mai mult.

— L-ai concediat, bineînţeles, pe Larkins, spuse colonelul.

— În aceeaşi zi, spuse Charlie. A fost destul de năbădăios şi a încercat să nege că luase vreun bănuţ. Dar n-am mai auzit de el de atunci şi în ultimele trei săptămâni am reînceput chiar să scoatem un mic profit. Cu toate acestea, încă mai caut un nou director, care să preia conducerea cât mai curând posibil. Am pus ochii pe un tânăr care lucrează la Cudson's, chiar la ieşirea din Charing Cross Road.

— Bun, spuse colonelul. Asta încheie problemele anului trecut, Charlie, aşa că acuma poţi să ne înspăimânţi cu planurile tale pentru viitor.

Charlie deschise servieta nouă şi elegantă din piele pe care Becky i-o dăduse pe 20 ianuarie şi scoase ultimul raport de la John D. Wood. Îşi drese glasul teatral, iar Becky trebui să-şi ducă mâna la gură pentru a-şi înăbuşi un hohot de râs.

— Domnul Crowther, începu Charlie, a pregătit o dare de seamă cuprinzătoare asupra tuturor proprietăţilor din Chelsea Terrace.

— Pentru care, fiindcă veni vorba, ne-a perceput o taxă de zece guinee, spuse Becky uitându-se în registrul de contabilitate.

— N-am nicio obiecţie, dacă se dovedeşte a fi o bună investiţie, zise colonelul.

— S-a dovedit, deja, spuse Charlie.

Le împărţi copii ale rapoartelor lui Crowther.

— După cum deja ştiţi amândoi, sunt treizeci şi şase de magazine în Chelsea Terrace, din care noi avem în prezent şapte. După părerea lui Crowther, încă cinci ar putea deveni disponibile în cursul următoarelor douăsprezece luni. Cu toate acestea, după cum arată el, toţi proprietarii de magazine din Chelsea Terrace s-au lămurit prea bine în privinţa

rolului meu de cumpărător, ceea ce nu ajută prea mult la menţinerea unui preţ scăzut.

— Presupun că asta trebuia să se întâmple mai devreme sau mai târziu.

— De acord, domnule colonel, zise Charlie, dar tot e mult mai devreme decât am sperat eu. De fapt, Syd Wrexall, preşedintele Comitetului Magazinelor, a devenit destul de circumspect în privinţa noastră.

— De ce tocmai domnul Wrexall? întrebă colonelul.

— El e cârmaciul care are Muşchetarul în celălalt colţ din Chelsea Terrace. A început să le spună clienţilor lui că scopul meu pe termen lung este să cumpăr toate proprietăţile din zonă şi să-i gonesc pe micii negustori.

— Are oarecare dreptate, spuse Becky.

— Poate, dar nu m-am aşteptat niciodată să formeze o asociaţie având drept unic scop să mă împiedice pe mine să achiziţionez anumite proprietăţi. Speram, de fapt, să pun mâna chiar pe Muşchetar cu timpul, dar, de câte ori vine vorba, tot ce spune el este „Peste cadavrul meu”.

— Asta e o lovitură, spuse colonelul.

— Deloc, spuse Charlie. Nimeni nu se poate aştepta să treacă prin viaţă fără a se confrunta cu un moment de criză. Secretul va fi să-l prindem pe al lui Wrexall când o să vină şi atunci să ne mişcăm repede. Dar asta înseamnă, într-adevăr, că deocamdată va trebui să plătesc preţul pieţei dacă un proprietar de magazin hotărăşte că e timpul să vândă.

— Nu prea putem face mare lucru, presupun, zise colonelul.

— Doar să le tragem câte-un bluf, din când în când, zise Charlie.

— Să le tragem câte-un bluf? Nu sunt sigur că te urmăresc.

— Ei bine, am fost contactaţi recent de două magazine care doreau să vândă şi le-am refuzat pe

amândouă pe loc.

— De ce?

— Pur şi simplu pentru că cereau nişte preţuri scandaloase, ca să nu mai vorbesc de cicăleala lui Becky în privinţa contului nostru depăşit.

— Şi şi-au reconsiderat poziţia?

— Da şi nu, zise Charlie. Unul a venit deja înapoi cu o cerere mult mai realistă, în timp ce al doilea încă mai ţine la preţul iniţial.

— Cine ţine la preţ?

— Cuthbert's, numărul 101, negustorul de vinuri şi spirtoase. Dar nu-i nevoie să facem nicio mişcare în direcţia aceea deocamdată, pentru că Crowther zice că domnul Cuthbert studiază în ultima vreme mai multe proprietăţi din Pimlico şi va putea să ne ţină la curent în privinţa oricărui progres pe acel front. Vom putea veni cu o ofertă rezonabilă în momentul în care Cuthbert se angajează.

— Bravo, Crowther, zic eu. Apropo, de unde-ţi culegi toate informaţiile? întrebă colonelul.

— De la domnul Bales, vânzătorul de ziare, şi de la Syd Wrexall însuşi.

— Dar parcă ziceai că Wrexall nu era aşa de dispus să te ajute.

— Nu e, zise Charlie, dar tot îşi va da cu părerea în preţul unei halbe de bere, aşa că Bob Makins a devenit un client regulat şi a învăţat să nu se plângă niciodată când e înşelat la măsură. Primesc chiar câte un exemplar din procesele-verbale ale Comitetului Magazinelor înaintea lor.

Colonelul râse.

— Dar casa de licitaţii de la numărul 1? Mai stăm cu ochii pe ea?

— Bineînţeles, domnule colonel. Domnul Fothergill, proprietarul, continuă să se cufunde tot mai mult în datorii, a avut din nou un an prost. Dar reuşeşte să-şi ţină cumva capul deasupra apei abia-abia; totuşi, eu prevăd că se va scufunda cândva anul viitor, cel târziu peste doi ani, când eu mă voi

afla pe chei, aruncându-i o funie de salvare. Mai ales dacă Becky simte că e gata să părăsească Sotheby's până atunci.

— Mai am încă atât de multe de învăţat, mărturisi Becky. Aş prefera să rămân acolo cât mai mult posibil. Am încheiat un an la Clasici, adăugă ea, şi acum încerc să mă mut la Modernişti sau la Impresionişti, cum au început să numească secţia aceea. Ştiţi, eu tot cred că trebuie să câştig cât mai multă experienţă posibil înainte ca ei să-şi dea seama ce urmăresc. Asist la toate licitaţiile la care pot, de la argintărie la cărţi vechi, dar aş fi mult mai fericită dacă am putea lăsa numărul 1 până în ultimul moment.

— Dar dacă Fothergill se scufundă pentru a treia oară, Becky, eşti barca noastră de salvare. Şi dacă magazinul iese deodată pe piaţă?

— M-aş putea descurca, la limită, presupun. Am pus deja ochii pe tipul care ar trebui să fie directorul nostru general. Simon Matthews. E la Sotheby's de doisprezece ani şi e nemulţumit că a fost ocolit la avansare cam de multe ori. Mai e un tânăr ucenic strălucit care e acolo de vreo trei ani, pe care cred că-l vom alege pentru următoarea generaţie de licitatori. E doar cu doi ani mai tânăr decât fiul preşedintelui, aşa că s-ar putea să fie mai mult decât încântat să vină la noi dacă-i vom face o ofertă atrăgătoare.

— Pe de altă parte, s-ar putea să ne convină ca Becky să rămână la Sotheby's cât mai mult posibil, spuse Charlie. Fiindcă domnul Crowther a mai identificat o problemă cu care va trebui să ne confruntăm în viitorul apropiat.

— Şi anume? se interesă colonelul.

— La pagina nouă a raportului său, Crowther arată că numerele 25-99, un bloc cu treizeci şi opt de apartamente în plin centrul lui Chelsea Terrace – unde au locuit împreună Becky şi Daphne până acum vreo doi ani – s-ar putea să iasă la vânzare într-un viitor nu foarte îndepărtat. Proprietarul

actual este un trust de caritate, ai cărui membri nu mai sunt mulţumiţi de profitul pe care-l aduce investiţia lor, şi Crowther zice că se gândesc să scape de clădire. Acum, având în vedere planul nostru pe termen lung, s-ar putea să fie mai înţelept să achiziţionăm blocul cât mai curând posibil decât să riscăm să aşteptăm ani de zile, când vom avea de plătit un preţ mult mai ridicat, sau, mai rău, să nu putem pune deloc mâna pe el.

— Treizeci şi opt de apartamente, spuse colonelul. Hm, cât crede Crowther că vor cere?

— El zice că în jur de două mii de lire; acum au un venit de numai două sute zece lire pe an şi, dacă punem la socoteală reparaţiile şi întreţinerea, probabil că nu au de fapt niciun profit. Dacă proprietatea va fi într-adevăr scoasă la vânzare şi noi putem să ne-o permitem, Crowther ne recomandă să facem în viitor numai închirieri pe zece ani şi să încercăm să umplem apartamentele goale cu personal de la ambasade sau vizitatori străini, pe care nu-i deranjează prea tare când trebuie să se mute cu un preaviz foarte scurt.

— Deci profitul scos de magazine va sfârşi prin a fi folosit la cumpărarea apartamentelor, zise Becky.

— Mi-e teamă că da, zise Charlie. Dar, cu puţin noroc, îmi vor trebui numai vreo doi ani, trei cel mult, până când le voi face să scoată profit. De altfel, dacă se ocupă membrii comitetului de caritate, reglementarea actelor s-ar putea să dureze chiar atâta.

— Totuşi, având în vedere limita până la care putem scoate bani din cont, o cerere în acest sens s-ar putea să necesite încă un prânz cu Hadlow, spuse colonelul. Dar văd că, dacă trebuie să punem mâna pe apartamentele alea, nu prea am de ales. S-ar putea chiar să profit de ocazie când mă întâlnesc cu Chubby Duckworth la club şi să-i şoptesc o vorbuliţă la ureche.

— Colonelul făcu o pauză.

— Ca să fim cinstiţi cu Hadlow, a venit şi el cu două idei bune, pe care cred că merită să le luăm în discuţie, şi prin urmare le-am pus pe ordinea de zi.

Becky se opri din scris şi ridică privirea.

— Daţi-mi voie să încep prin a spune că Hadlow e foarte satisfăcut de felul în care arată cifrele primilor noştri doi ani, dar cu toate acestea crede cu tărie că, având în vedere starea contului nostru şi din motive de impozit, ar trebui să încetăm să mai fim o asociaţie şi ar trebui să ne constituim într-o companie.

— De ce? întrebă Charlie. Ce avantaje ar putea fi în asta?

— Este vorba de noul proiect de lege financiară care tocmai a trecut prin Camera Comunelor, explică Becky. Schimbarea din legea impozitelor ar putea fi folosită foarte bine în avantajul nostru, pentru că acum noi funcţionăm ca şapte afaceri diferite şi suntem impozitaţi ca atare, în timp ce dacă ne-am uni toate magazinele într-o singură companie, pierderile de la croitorie şi ferometal, să zicem, ar putea compensa câştigurile de la băcănie sau măcelărie, şi astfel ne-am reduce impozitul. Ar putea fi extrem de benefic într-un an prost.

— Toate astea mi se par raţionale, zise Charlie. Hai s-o facem, aşadar.

— Ei, nu e chiar atât de uşor, zise colonelul, fixându-şi monoclul pe ochiul sănătos. Pentru început, dacă e să devenim companie, domnul Hadlow ne sfătuieşte să mai numim nişte directori care să acopere domeniile în care nu avem experienţă profesională sau avem prea puţină.

— De ce ar vrea Hadlow să facem asta? întrebă Charlie tăios. Până acum n-am avut niciodată nevoie ca cineva din afară să se amestece în afacerea noastră.

— Pentru că ne extindem atât de repede, Charlie. E posibil să avem nevoie în viitor să ne sfătuiască şi alţi oameni, care să poată oferi cunoştinţe pe care noi pur şi simplu nu le avem în

momentul de faţă. Cumpărarea apartamentelor este un bun exemplu.

— Dar pentru asta îl avem pe domnul Crowther.

— Şi poate că el ar simţi un ataşament şi mai mare faţă de cauza noastră dacă ar fi în comitetul director.

Charlie se încruntă.

— Înţeleg foarte bine ce simţi, continuă colonelul. E spectacolul tău şi crezi că n-ai nevoie de nimeni din afară ca să-ţi spună cum să conduci Trumper's. Ei bine, chiar dacă ne transformăm într-o companie, tot spectacolul tău o să fie, pentru că toate acţiunile vor fi pe numele tău şi al lui Becky, şi toate proprietăţile vor rămâne prin urmare în totalitate sub controlul tău. Dar ai avea în plus avantajul unor directori neexecutivi pe care să-i poţi consulta.

— Şi care să ne cheltuiască banii şi să ne respingă deciziile, spuse Charlie. Pur şi simplu nu-mi place ideea ca cineva din afară să-mi spună ce să fac.

— Nu va merge neapărat aşa, spuse Becky.

— Eu nu sunt convins că va merge în general.

— Charlie, ar trebui să te auzi câteodată. Începi să vorbeşti ca un luddit.

— Poate că ar trebui să votăm, zise colonelul, încercând să liniştească lucrurile. Doar ca să vedem cum stăm.

— Să votăm? Ce să votăm? De ce? Magazinele sunt ale mele.

Becky ridică privirea.

— Ale amândurora, Charlie, iar domnul colonel şi-a câşti-gat din plin dreptul de a-şi spune părerea.

— Îmi pare rău, domnule colonel, n-am vrut…

— Ştiu că n-ai vrut, Charlie, dar Becky are dreptate. Dacă vrei să-ţi realizezi scopurile pe termen lung, vei avea neîndoielnic nevoie de nişte ajutor din afară. E pur şi simplu imposibil să realizezi un vis ca ăsta de unul singur.

— Şi e posibil cu persoane din afară?

— Gândeşte-te la ele ca la persoane care te ajută dinăuntru, spuse colonelul.

— Şi ce supunem la vot? întrebă Charlie bănuitor.

— Păi, începu Becky, cineva ar trebui să propună o hotărâre de a ne transforma într-o societate comercială. După asta, l-am putea invita pe domnul colonel să fie preşedinte, el la rândul lui putând să te numească pe tine director managerial şi pe mine secretar. Cred că domnul Crowther ar trebui şi el invitat să facă parte din consiliul de administraţie, alături de un reprezentant al băncii.

— Văd că te-ai gândit serios la asta, zise Charlie.

— Asta a fost partea mea din afacere, dacă vă amintiţi corect prima noastră înţelegere, domnule Trumper, răspunse Becky.

— Ştii, noi nu suntem Marshall Field.

— Nu încă, spuse colonelul cu un zâmbet. Aminteşte-ţi, Charlie, tu ai fost acela care ne-a învăţat să gândim aşa.

— Ştiam eu că până la urmă va fi vina mea.

— Aşadar, propun să formăm o societate, zise Becky. Cine e pentru?

Becky şi colonelul ridicară fiecare câte o mână, şi câteva secunde mai târziu Charlie ridică şi el mâna şi adăugă:

— Şi-acuma?

— Cea de-a doua propunere a mea, zise Becky, este ca domnul colonel sir Danvers Hamilton să fie primul nostru preşedinte.

De data asta mâna lui Charlie ţâşni imediat în sus.

— Mulţumesc, spuse colonelul. Şi prima mea acţiune ca preşedinte este să-l numesc pe domnul Trumper director managerial şi pe doamna Trumper secretar al companiei. Şi, cu permisiunea voastră, îl voi aborda pe domnul Crowther, şi cred că şi pe domnul Hadlow, în scopul de a-i ruga să facă parte din consiliul de administraţie.

— De acord, zise Becky scriind hotărât în registrul de procese-verbale, ca să nu piardă niciun cuvânt.

— Alte probleme? întrebă colonelul.

— Îmi daţi voie să propun, domnule preşedinte, zise Becky – colonelul nu-şi putu reţine zâmbetul – să fixăm o dată pentru prima şedinţă lunară a consiliului reunit.

— Mie îmi convine oricând, zise Charlie. Fiindcă un lucru e sigur, nu-i vom putea aduna pe toţi odată în jurul acestei mese, decât dacă, bineînţeles, vă propuneţi să ţinem şedinţele la patru şi jumătate dimineaţa. Aşa cel puţin am putea afla cine munceşte cu adevărat.

Colonelul râse.

— Ei, iată încă un mod în care poţi să te asiguri că toate hotărârile tale vor fi adoptate fără ca noi să aflăm măcar vreodată, Charlie. Dar trebuie să te previn, unul nu va mai constitui un cvorum.

— Un cvorum?

— Numărul minim de persoane necesare pentru ca o hotărâre să fie adoptată, explică Becky.

— Până acum asta însemna numai eu, zise Charlie nostalgic.

— Aşa a fost probabil şi pentru domnul Marks înainte de a-l întâlni pe domnul Spencer[11], zise colonelul, aşa că hai să fixăm următoarea noastră şedinţă de azi într-o lună.

Becky şi Charlie aprobară din cap.

— Acum, dacă nu mai sunt alte probleme, voi declara şedinţa încheiată.

— Mai sunt, spuse Becky, dar nu cred că aceasta informaţie trebuie trecută în procesul-verbal.

— Ai cuvântul, zise preşedintele părând nedumerit.

Becky se întinse peste masă şi luă mâna lui Charlie.

— Intră la cheltuieli diverse, zise ea. Ştiţi, voi mai avea un copil.

Pentru prima dată, Charlie rămase fără grai. Colonelul fu acela care întrebă în cele din urmă dacă era vreo sticlă de şampanie la îndemână.

— Mi-e teamă că nu, zise Becky. Charlie nu mă lasă să cumpăr nimic de la magazinul de vinuri şi spirtoase până când nu va fi al nostru.

— E oarecum de înţeles, spuse colonelul. Atunci va trebui pur şi simplu să mergem la mine, adăugă el ridicându-se de pe scaun şi luându-şi umbrela. Aşa, va putea şi Elizabeth să participe la sărbătorire. Declar şedinţa închisă.

Câteva clipe mai târziu cei trei ieşiră în Chelsea Terrace tocmai când poştaşul intra în prăvălie. Văzând-o pe Becky, îi înmână o scrisoare.

— Nu poate fi decât de la Daphne cu toate timbrele astea, le spuse ea desfăcând plicul şi începu să-i citească conţinutul.

— Ei, haide, ce-a mai făcut? întrebă Charlie în timp ce se îndreptau spre Tregunter Road.

— A străbătut America şi China şi, după câte-mi dau seama, urmează India, anunţă Becky. De asemenea, s-a mai îngrăşat cu trei kilograme şi l-a cunoscut pe un anume domn Calvin Coolidge, cine-o mai fi şi ăsta.

— Vicepreşedintele Statelor Unite, zise Charlie.

— Zău? Şi tot mai speră să fie acasă cândva în august, aşa că nu va mai trece prea mult până când vom putea afla totul de la sursă.

Becky ridică privirile şi descoperi că numai colonelul se mai afla lângă ea.

— Unde-i Charlie?

Se întoarseră amândoi şi-l văzură uitându-se la o căsuţă care avea pe ea o plăcuţă cu „de vânzare”. Se duseră la el.

— Ce zici? întrebă el, continuând să privească imobilul.

— Cum adică „ce zic”?

— Presupun, draga mea, că ceea ce-l interesează pe Charlie este părerea ta despre casă.

Becky privi căsuţa cu trei etaje, cu faţada acoperită de iederă.

— E minunată, absolut minunată.

— E mai mult decât atât, zise Charlie punându-şi degetele mari în buzunarele vestei. Este a noastră şi, de asemenea, este ideală pentru cineva cu o soţie şi trei copii, care este directorul managerial al unei afaceri prospere în Chelsea.

— Dar n-am încă nici al doilea copil, ce să mai vorbim de al treilea!

— Pur şi simplu planific din timp, zise Charlie. Ceea ce tu m-ai învăţat.

— Dar putem să ne permitem?

— Nu, bineînţeles că nu putem, zise el. Dar sunt sigur că valoarea imobilelor va creşte în curând în această zonă, când oamenii vor vedea că au propriul lor magazin universal atât de aproape. În orice caz, acum e prea târziu, pentru că am plătit avansul azi-dimineaţă.

Băgă mâna în buzunarul hainei şi scoase o cheie.

— Dar de ce nu m-ai consultat întâi? întrebă Becky.

— Pentru că ştiam că tot ce vei spune va fi că nu ne putem permite, aşa cum ai făcut la al doilea, al treilea, al patrulea, al cincilea şi la toate celelalte magazine.

Se duse la uşa de la intrare, Becky rămânând încă la un metru în urma lui.

— Dar…

— Vă las să vă lămuriţi, zise colonelul. Veniţi la mine să bem paharul ăla de şampanie îndată ce veţi fi terminat de vizitat noua voastră casă.

Colonelul îşi continuă drumul spre Tregunter Road, legănându-şi umbrela în soarele dimineţii, mulţumit de el însuşi şi de lume, ajungând acasă tocmai la timp pentru primul whisky al zilei.

Îi împărtăşi veştile lui Elizabeth, care avu mult mai multe întrebări despre copil şi casă decât despre starea actuală a registrelor companiei ori

numirea soţului ei ca preşedinte. După ce se achită cum putu mai bine, colonelul îi ceru servitorului să pună o sticlă de şampanie la gheaţă. Se retrase apoi în birou să se uite prin corespondenţă în timp ce aştepta sosirea soţilor Trumper.

Pe masa lui erau trei scrisori nedeschise: o notă de plată de la croitor – ceea ce-i aminti de observaţiile lui Becky pe această temă – o invitaţie la Ashburton Shield, care se ţinea la Bisley, un eveniment anual care-i plăcuse întotdeauna, şi o scrisoare de la Daphne, care, presupunea el, s-ar putea să repete pur şi simplu ştirile pe care Becky i le relatase deja.

Plicul avea ştampilă de Delhi. Colonelul îl desfăcu nerăbdător. Daphne repeta conştiincioasă cât de mult îi plăcea excursia, dar spunea, în continuare, că avea nişte veşti suplimentare cu privire la Guy Trentham. Scria că pe când se aflau la Poona, Percy îl întâlnise într-o seară la clubul ofiţerilor, îmbrăcat în civil. Slăbise atât de mult, încât soţul ei abia îl recunoscuse. Îi spusese lui Percy că fusese silit să-şi dea demisia şi că exista o singură persoană care purta vina pentru decăderea lui: un sergent care minţise în privinţa lui în trecut şi care se asocia bucuros cu infractorii notorii. Guy pretindea că îl prinsese chiar pe el furând. Odată întors în Anglia, Trentham intenţiona să…

Se auzi soneria.

— Vrei să deschizi tu, Danvers? spuse Elizabeth aplecându-se peste balustradă. Eu sunt sus, aranjez florile.

Colonelul încă mai fierbea de mânie când deschise uşa şi-i găsi pe Charlie şi Becky aşteptând nerăbdători pe trepte. Probabil păruse surprins să-i vadă, căci Becky trebui să spună:

— Şampania, domnule preşedinte. Sau aţi uitat deja de starea mea fizică?

— Ah, da, scuzaţi-mă. Eram dus pe gânduri.

Colonelul îndesă scrisoarea lui Daphne în buzunarul hainei.

— Şampania trebuie să fi ajuns tocmai la temperatura potrivită, adăugă el conducându-şi oaspeţii în salon.

— Au sosit doi Trumperi şi un sfert, strigă el în susul scărilor, spre soţia sa.

CAPITOLUL 18

Pe colonel l-a amuzat întotdeauna să-l urmărească pe Charlie petrecând atât de mult timp alergând de la un magazin la altul, încercând să-şi supravegheze îndeaproape tot personalul, în timp ce se străduia, concomitent, să-şi concentreze energia asupra acelor proprietăţi care nu aduceau un profit serios. Dar oricât de variate ar fi fost problemele cu care se confrunta, colonelul ştia prea bine că Charlie nu putea rezista tentaţiei de a servi în prăvălia de fructe şi legume, care rămânea mândria şi bucuria lui. Fără haină, cu mânecile suflecate şi cu cel mai puternic accent cockney de care era în stare, Charlie căpăta învoire de la Bob Makins, o oră pe zi, să-şi închipuie că e din nou la colţul lui Whitechapel Road, vânzându-şi mărfurile din căruciorul bunicului său.

— Juma' de kil de roşii, nişte fasole, şi ca de obicei un kil de morcovi, doamnă Symonds, dacă ţin bine minte.

— Mulţumesc foarte mult, domnule Trumper. Ce mai face doamna Trumper?

— Mai bine ca oricând.

— Şi când trebuie să se nască ăla mic?

— Peste vreo trei luni, crede doctorul..

— Nu te mai văd servind la magazin aşa de des în ultima vreme.

— Numai când ştiu că vin clienţii importanţi, dragostea mea, zise Charlie. La urma urmelor, dumneata ai fost printre primii.

— Într-adevăr. Şi ai semnat deja afacerea cu apartamentele, domnule Trumper?

Charlie se holbă la doamna Symonds întinzându-i restul, incapabil să-şi ascundă surpriza.

— Apartamentele?

— Da, ştii dumneata, domnule Trumper. Numerele 25-99.

— De ce întrebaţi, doamnă Symonds?

— Pentru că nu eşti singura persoană care se arată interesată de ele.

— De unde ştii?

— Ştiu pentru că am văzut un tânăr cu o legătură de chei în mână aşteptând un client în faţa clădirii duminica dimineaţa.

Charlie îşi aminti că familia Symonds locuia într-o casă la capătul celălalt al piaţetei, chiar vizavi de intrarea principală a blocului.

— Şi i-ai recunoscut?

— Nu. Am văzut o maşină apropiindu-se, dar apoi soţul meu a părut să considere că micul său dejun era mai important decât ce făceam eu, aşa că n-am văzut cine a ieşit din ea.

Charlie continuă să se holbeze la doamna Symonds când ea îşi luă sacoşa, făcu vesel semn cu mâna şi ieşi din prăvălie.

În ciuda bombei doamnei Symonds şi a eforturilor lui Syd Wrexall de a-l opri, Charlie continuă să-şi pregătească următoarea achiziţie. Combinând hărnicia maiorului Arnold cu cunoştinţele domnului Crowther şi cu împrumuturile domnului Hadlow, până la sfârşitul lui iulie Charlie pusese mâna pe încă două magazine din Terrace – numărul 133, confecţii de damă, şi numărul 101, vinuri şi spirtoase. La adunarea din august a consiliului de administraţie, Becky recomandă ca maiorul Arnold să fie avansat director managerial adjunct al companiei, cu sarcina de a supraveghea tot ce mişcă în Chelsea Terrace.

Charlie avusese nevoie cu disperare de încă o pereche de ochi şi de urechi în ultima vreme şi, cum Becky încă mai lucra cu Sotheby’s în timpul zilei, Arnold începuse să îndeplinească la perfecţie acest rol. Colonelul fu încântat s-o roage pe Becky să treacă în procesul-verbal confirmarea numirii

maiorului. Şedinţa lunară continuă fără probleme până când colonelul întrebă:

— Alte probleme?

— Da, zise Charlie. Ce se întâmplă cu apartamentele?

— Am trimis o ofertă de două mii de lire, conform instrucţiunilor, spuse Crowther. Agentul a spus că va recomanda clienţilor săi să accepte oferta, dar n-am reuşit încă să închei afacerea.

— De ce? întrebă Charlie.

— Pentru că Savill a sunat din nou azi-dimineaţă să mă anunţe că au primit o altă ofertă, mult peste ceea ce se aşteptaseră pentru această proprietate. S-au gândit că poate vreau să informez consiliul asupra situaţiei actuale.

— În privinţa asta au avut dreptate, zise Charlie. Dar la cât se ridică cealaltă ofertă? Asta aş vrea să ştiu.

— Două mii cinci sute de lire, spuse Crowther.

Trecură câteva secunde bune înainte ca cineva din jurul mesei de consiliu să-şi spună părerea.

— Cum Dumnezeu pot spera să-şi scoată banii la o asemenea investiţie? întrebă Hadlow în cele din urmă.

— Nu pot, zise Crowther.

— Oferiţi-le trei mii de lire.

— Ce-ai spus? zise preşedintele, în timp ce toţi se întorceau să se uite la Charlie.

— Oferiţi-le trei mii, repetă Charlie.

— Dar, Charlie, am căzut de acord că două mii era deja un preţ destul de mare abia acum câteva săptămâni, sublime Becky. Cum pot apartamentele să valoreze dintr-o dată cu atât de mult mai mult?

— Valorează atâta cât este cineva dispus să plătească pentru ele, răspunse Charlie. Aşa că nu avem de ales.

— Dar, domnule Trumper… începu Hadlow.

— Dacă achiziţionăm restul piaţetei şi apoi nu reuşim să punem mâna pe apartamentele alea, toată munca mea se duce pe apa sâmbetei. Nu sunt

dispus să risc asta pentru trei mii de lire – sau, după cum văd eu lucrurile, cinci sute.

— Bine, dar ne putem permite o cheltuială aşa de mare în momentul ăsta? întrebă colonelul.

— Cinci dintre magazine aduc acum un profit, spuse Becky verificând în registru. Două îşi scot cheltuielile şi doar unul pierde, de fapt, în mod constant.

— Trebuie să avem curajul să mergem înainte, spuse Charlie. Cumpăraţi apartamentele, dărâmaţi-le şi apoi putem construi jumătate de duzină de magazine în locul lor. Ne vom scoate banii cât ai zice peşte.

Crowther îi lăsă un moment pentru a le permite să înţeleagă strategia lui Charlie, apoi întrebă:

— Aşadar, care sunt instrucţiunile consiliului?

— Propun să oferim trei mii de lire, zise colonelul. După cum a arătat directorul managerial, trebuie să gândim în perspectivă, dar numai dacă banca se simte în stare să ne susţină în acest proiect. Domnule Hadlow?

— Vă puteţi permite la limită trei mii de lire în acest moment, spuse directorul băncii, verificând cifrele. Dar asta vă va întinde facilităţile de împrumut la maximum. Asta înseamnă, de asemenea, că o vreme nu veţi mai putea să vă gândiţi la cumpărarea de noi magazine.

— Nu avem de ales, zise Charlie uitându-se fix la Crowther. Mai vrea cineva apartamentele alea şi în această fază nu putem să permitem unui rival să pună mâna pe ele.

— Bun, dacă astea sunt instrucţiunile consiliului, voi încerca să închei afacerea spre sfârşitul zilei de azi, la trei mii de lire.

— Cred că este exact ceea ce doreşte consiliul să faceţi, confirmă preşedintele, uitându-se în jurul mesei. Bun, dacă nu mai sunt alte probleme, declar şedinţa închisă.

O dată ce adunarea luă sfârşit, colonelul îi luă deoparte pe Crowther şi Hadlow.

— Nu-mi place deloc cum se prezintă afacerea asta cu apartamentele. O ofertă care vine din senin, ca asta, necesită ceva mai multe explicaţii.

— De acord, zise Crowther. Instinctul îmi spune că e vorba de Syd Wrexall şi comitetul lui, care încearcă să-l oprească pe Charlie să preia toată zona, înainte de a fi prea târziu.

— Nu, zise Charlie alăturându-li-se. Nu poate fi Syd, pentru că el nu are maşină, adăugă el misterios. În orice caz, Wrexall şi amicii lui ar fi ajuns la fundul sacului cu mult înainte de două mii cinci sute de lire.

— Atunci crezi că e cineva din afară, întrebă Hadlow, care are propriile lui planuri de dezvoltare în Chelsea Terrace?

— Mai degrabă un investitor care a întrezărit planul dumneavoastră pe termen lung şi vrea să tragă de preţ până când nu veţi avea de ales şi veţi plăti cât nu face, zise Crowther.

— Nu ştiu cine sau ce e, zise Charlie. De un lucru sunt sigur: că am luat o hotărâre corectă când am stabilit să supralicităm.

— De acord, zise colonelul. Şi, Crowther, anunţă-mă imediat ce închei afacerea. Mă tem că nu pot să mai stau acum. Iau prânzul la clubul meu cu o doamnă foarte specială.

— Cineva cunoscut? întrebă Charlie.

— Daphne Wiltshire.

— Transmiteţi-i dragostea mea, zise Becky. Spuneţi-i că abia aşteptăm să cinăm cu ei miercurea viitoare.

Colonelul îşi ridică pălăria spre Becky şi îi lăsă pe cei patru colegi ai lui să-şi discute diferitele teorii cu privire la cine altcineva ar mai putea fi interesat de apartamente.

Deoarece şedinţa consiliului de administraţie durase mai mult decât anticipase el, colonelul nu reuşi să bea decât un whisky înainte ca Daphne să fie condusa la el, în salonul pentru doamne. Se

îngrăşase, într-adevăr, cu câteva kilograme, dar el nu considera că ar arăta mai rău din pricina asta.

Comandă stewardului gin şi tonic pentru invitata lui, în timp ce ea pălăvrăgea despre veselia din America şi căldura din Africa, dar el avea o bănuială că de fapt Daphne voia să vorbească despre cu totul alt continent.

— Şi în India cum a fost? întrebă el în cele din urmă.

— Nu prea bine, mă tem, zise Daphne, apoi se opri să soarbă din gin. De fapt, groaznic.

— Ciudat, totdeauna băştinaşii de-acolo mi s-au părut destul de prietenoşi, zise colonelul.

— Nu băştinaşii au fost aceia care să creeze probleme, răspunse Daphne.

— Trentham?

— Mă tem că da.

— Nu primise scrisoarea ta?

— Ba da, dar alte evenimente o făcuseră de mult uitată, domnule colonel. Acum tot ce-mi doresc este să vă fi urmat sfatul şi să fi copiat scrisoarea dumneavoastră cuvânt cu cuvânt, prevenindu-l că, dacă voi fi vreodată întrebată direct, voi fi nevoită să spun oricui mă întreabă că Trentham e tatăl lui Daniel.

— De ce? Ce a provocat această schimbare de atitudine?

Daphne îşi goli paharul dintr-o sorbitură.

— Îmi cer scuze, domnule colonel, dar aveam nevoie de asta. Ei bine, când eu şi Percy am ajuns în Poona, primul lucru pe care ni l-a spus Ralph Forbes, comandantul regimentului, a fost că Trentham şi-a dat demisia.

— Da, asta ai menţionat şi în scrisoare.

Colonelul lăsă jos cuţitul şi furculiţa.

— Ceea ce vreau eu să ştiu este de ce?

— O problemă cu soţia aghiotantului, a descoperit Percy mai târziu, dar nimeni nu era dispus să intre în detalii. În mod evident subiectul

este tabu – nu chiar genul de lucru pe care doresc să-l discute în popota ofiţerilor.

— Ticălos nenorocit. Numai de-aş…

— Nu pot decât să fiu de acord, domnule colonel, dar trebuie să vă previn că încă nu v-am spus partea cea mai rea.

Colonelul mai comandă un gin cu tonic pentru invitata sa şi un whisky pentru el înainte ca Daphne să continue.

— Când am fost în vizită la Ashurst, în weekendul trecut, maiorul Trentham mi-a arătat scrisoarea pe care i-o trimisese Guy mamei sale, în care explica de ce fusese silit să-şi dea demisia de la Puşcaşi. Pretindea că acest lucru s-a întâmplat pentru că dumneavoastră îi scriseserăţi colonelului Forbes ca să-l informaţi că Guy lăsase însărcinată „o târfă din Whitechapel”. Am văzut formularea exactă a frazei.

Obrajii colonelului se înroşiră de furie.

— „Deşi cu timpul se dovedise fără putinţă de tăgadă că Trumper era de fapt tatăl copilului.” În orice caz, asta-i povestea pe care o împrăştie Trentham.

— Tipul ăsta n-are niciun pic de simţ moral?

— Niciun pic, după câte se pare, zise Daphne. Ştiţi, scrisoarea sugera în continuare că Charlie Trumper v-a angajat ca să se asigure că nu veţi scoate o vorbă. „Treizeci de arginţi” a fost expresia exactă pe care a folosit-o.

— Ar merita să fie biciuit.

— Până şi maiorul Trentham s-ar putea să adauge un „I-auzi, i-auzi" la asta. Dar eu nu pentru dumneavoastră şi nici chiar pentru Becky mă tem cel mai tare, ci pentru Charlie.

— Ce vrei să spui?

— Înainte de a pleca din India, Trentham l-a avertizat pe Percy, când s-au întâlnit singuri la Clubul Coloniştilor, că Trumper are să regrete asta toată viaţa.

— Dar de ce-l învinovăţeşte pe Charlie?

— Percy a pus aceeaşi întrebare, iar Guy i-a spus că este evident că Trumper v-a pus să faceţi asta pur şi simplu ca să plătească nişte poliţe mai vechi.

— Dar nu-i adevărat.

— I-a explicat şi Percy, dar n-a vrut să asculte.

— Şi, în orice caz, ce-a vrut să spună prin „poliţe mai vechi”?

— Habar n-am, doar că mai târziu, în seara aceea, Guy m-a tot întrebat de o pictură a Fecioarei cu Pruncul.

— Nu cea atârnată în camera de primire a lui Charlie?

— Chiar aceea, şi când am recunoscut în cele din urmă că o văzusem, a abandonat imediat subiectul.

— Tipul trebuie să-şi fi ieşit cu totul din minţi.

— Mie mi s-a părut destul de sănătos, spuse Daphne.

— Ei, să zicem mersi că e în India, aşa că mai avem ceva timp să ne gândim cum ar trebui acţionat.

— Nu prea mult timp, mă tem, spuse Daphne.

— Cum aşa?

— Maiorul Trentham mi-a spus că Guy e aşteptat să se întoarcă pe aceste tărâmuri luna viitoare.

După prânzul cu Daphne, colonelul se întoarse în Tregunter Road. Spumega de mânie când majordomul i-a deschis uşa, dar nu prea ştia ce putea face concret. Majordomul îl informă că un anume domn Crowther îl aştepta în birou.

— Crowther? Ce-o fi vrând? mormăi colonelul pentru sine, apoi îndreptă o poză a insulei Skye care atârna în hol şi se duse în birou.

— Bună ziua, domnule preşedinte, spuse Crowther ridicându-se din fotoliul colonelului. Mi-aţi cerut să vă spun îndată ce am veşti cu privire la apartamente.

— A, da, într-adevăr, zise colonelul. Ai încheiat afacerea?

— Nu, domnule. Am depus la Savill o ofertă de trei mii de lire, dar apoi am primit un telefon de la ei, vreo oră mai târziu, ca să-mi spună că ceilalţi îşi ridicaseră oferta la patru mii.

— Patru mii, zise colonelul nevenindu-i să creadă. Dar cine…?

— Am spus că noi nu putem egala oferta, şi chiar ne-am interesat discret cine ar putea fi clientul lor. Mi-au spus că nu era niciun secret pe cine reprezentau. M-am gândit că trebuie să vă anunţ imediat, domnule preşedinte, căci mie numele de doamna Gerald Trentham nu-mi spune nimic.

CHARLIE
1919 – 1926

CAPITOLUL 19

Cum şedeam singur pe banca din Chelsea Terrace, holbându-mă la un magazin pe firma căruia scria „Trumper's", o mie de întrebări îmi treceau prin minte. Apoi am văzut-o pe Posh Porky – sau, ca să fiu exact, m-am gândit că ea trebuie să fie, căci, dacă era, în lipsa mea se transformase în femeie. Ce se întâmplase cu pieptul acela plat, cu picioarele acelea ca nişte beţe, ca să nu mai vorbim de faţa pistruiată? Dacă n-ar fi fost ochii ăia căprui strălucitori, m-aş fi putut încă îndoi.

A intrat direct în magazin şi a vorbit cu bărbatul care se purta de parcă ar fi fost directorul. L-am văzut scuturând din cap; ea se întoarse atunci spre cele două fete din spatele tejghelei, care reacţionară la fel. Ridică din umeri, apoi se duse la casă, trase sertarul şi începu să verifice încasările zilei.

Îl urmărisem pe director îndeplinindu-şi îndatoririle mai mult de o oră înainte de sosirea lui Becky şi, ca să fiu cinstit, era destul de bun, deşi descoperisem deja câteva mici lucruri care puteau fi făcute pentru a ajuta la creşterea vânzărilor, din care nu cel mai puţin important era să mut tejgheaua mai spre fundul magazinului şi să aşez o parte din produse în lăzi afară, pe trotuar, astfel încât clienţii să fie tentaţi să cumpere. „Trebuie să faci reclamă mărfurilor, nu doar să speri că oamenii vor da peste ele", zicea mereu bunicul. Cu toate acestea, am rămas răbdător pe banca aia până când personalul a început să golească rafturile şi să se pregătească de închidere.

Câteva minute mai târziu, Becky ieşi din nou pe trotuar şi se uită în lungul străzii ca şi când ar fi aşteptat pe cineva. Atunci tânărul, care acum ţinea în mână un lacăt şi o cheie, veni lângă ea şi făcu semn cu capul în direcţia mea. Becky privi spre bancă pentru prima dată.

Când m-a văzut, am sărit în picioare şi am traversat strada până la ea. O vreme niciunul din noi n-a scos o vorbă. Voiam s-o îmbrăţişez, dar n-am făcut decât să ne strângem mâinile, destul de oficial, apoi am întrebat:

— Deci care-i treaba?

— N-am mai putut găsi pe nimeni altcineva care să mă aprovizioneze cu chifle cu cremă gratis, îmi spuse ea înainte de a-mi explica de ce vânduse brutăria şi cum ajunseserăm proprietarii numărului 147 din Chelsea Terrace.

Când personalul a plecat, mi-a arătat apartamentul. Nu mi-am putut crede ochilor – o baie cu W.C., o bucătărie cu veselă şi tacâmuri, o cameră de primire cu masă şi scaune, şi un dormitor – ca să nu mai spun că patul nu arăta ca şi când s-ar prăbuşi dacă te aşezai pe el.

Din nou am vrut s-o îmbrăţişez, dar am întrebat-o doar dacă putea rămâne la cină, căci mai aveam o sută de întrebări la care trebuia să-mi răspundă.

— Îmi pare rău, nu în seara asta, a spus ea în timp ce eu îmi deschideam valiza şi începeam să despachetez. Mă duc la un concert cu un prieten.

A mai adăugat o remarcă despre tabloul lui Tommy, dar apoi a zâmbit şi a plecat. Deodată, eram din nou singur.

Mi-am scos haina, mi-am suflecat mânecile, am coborât în magazin şi timp de câteva ore am tot mutat lucrurile, până când totul a fost exact acolo unde voiam eu. Când am aşezat şi ultima ladă, eram atât de obosit, că abia m-am abţinut să nu mă prăbuşesc pe pat şi să trag un pui de somn complet îmbrăcat. N-am tras draperiile, ca să fiu sigur că mă trezesc înainte de patru.

În dimineaţa următoare m-am îmbrăcat repede, emoţionat la gândul că mă întorc într-o piaţă pe care n-o mai văzusem de aproape doi ani. Am ajuns în Covent Garden cu câteva minute înaintea lui Bob Makins, care, am descoperit repede, se descurca – fără ca de fapt să ştie foarte bine despre

ce-i vorba. Am admis că-mi va lua câteva zile să mă lămuresc care angrosişti erau aprovizionaţi de fermierii cei mai de încredere, cine avea cu adevărat contracte în docuri şi porturi, cine avea preţul cel mai rezonabil în zile lucrătoare şi în zile de sărbătoare şi, cel mai important, cine are grijă de tine de câte ori e vreo penurie serioasă. Niciuna dintre aceste probleme nu părea să-l îngrijoreze pe Bob pe când se mişca prin piaţă într-un cerc neîntrerupt, fără niciun efort, adunându-şi mărfurile.

Am iubit magazinul din momentul în care am deschis în acea primă dimineaţă – prima mea dimineaţă. Mi-a luat ceva timp să mă obişnuiesc cu faptul că Bob şi fetele îmi spuneau „domnule”, dar şi lor le-a luat aproape tot atâta să se înveţe cu locul unde pusesem tejgheaua şi cu faptul că trebuiau să pună lăzile pe trotuar înainte de a se trezi clienţii. Cu toate acestea, până şi Becky a fost de acord că a fost o idee inspirată să ne aşezăm mărfurile chiar sub nasul potenţialilor cumpărători, chiar dacă nu era sigură cum vor reacţiona autorităţile locale când vor afla.

— Chelsea n-a auzit niciodată de comerţul stradal? am întrebat-o.

După o lună cunoşteam numele fiecărui client care frecventa cu regularitate magazinul, iar după două ştiam ce le place, ce nu le place, ce pasiuni au şi chiar câte un capriciu pe care fiecare credea că numai el îl are. După ce personalul strângea tot, la sfârşitul fiecărei zile, adesea traversam strada şi mă aşezam pe banca de vizavi şi pur şi simplu urmăream mersul lucrurilor în Chelsea Terrace SW 10. Nu mi-a luat mult să-mi dau seama că un măr era un măr, oricine ar fi dorit să muşte din el, şi că Chelsea Terrace nu se deosebea prin nimic de Whitechapel când era vorba să înţelegi nevoile clienţilor: cred că acela trebuie să fi fost momentul când m-am gândit să mai am un magazin. De ce

nu? Trumper's era singurul din Chelsea Terrace la care era întotdeauna coadă până în stradă.

Între timp, Becky îşi continua studiile la Universitate şi tot încerca să aranjeze să-i întâlnesc prietenul. Dacă e să spunem adevărul, eu făceam tot ce puteam să-l evit pe Trentham, căci n-aveam nicio dorinţă de a veni în contact cu omul despre care eram sigur că-l omorâse pe Tommy.

În cele din urmă n-am mai putut găsi nicio scuză şi am fost de acord să iau cina cu ei.

Când Becky a intrat în restaurant cu Daphne şi Trentham, mi-am dorit să nu fi acceptat niciodată să petrec seara cu ei. Sentimentul trebuie să fi fost reciproc, pentru că faţa lui Trentham a înregistrat aceeaşi aversiune pe care o simţeam şi eu pentru el, deşi prietena lui Becky, Daphne, a încercat să fie prietenoasă. Era o fată drăguţă şi nu m-ar fi surprins să aflu că o grămadă de bărbaţi erau atraşi de râsul acela inimos. Dar blondele cârlionţate cu ochi albaştri n-au fost niciodată genul meu. Am pretins, de dragul aparenţelor, că Trentham şi cu mine nu ne-am mai întâlnit niciodată.

Am petrecut una dintre cele mai nefericite seri din viaţa mea, dorindu-mi să-i spun lui Becky tot ce ştiam despre ticălosul ăla, conştient însă, privindu-i împreună, că nimic din ce-aş fi dezvăluit eu nu putea avea vreo influenţă asupra ei. Nu mi-a fost mai bine când Becky s-a încruntat la mine fără niciun motiv. Am lăsat capul în jos şi am mai luat nişte mazăre.

Colega de apartament a lui Becky, Daphne Harcourt-Browne, s-a străduit în continuare, dar nici măcar Charlie Chaplin n-ar fi reuşit să provoace un zâmbet cu noi trei ca public.

Puţin după ora unsprezece am cerut nota de plată, iar câteva minute mai târziu am părăsit cu toţii restaurantul. I-am lăsat pe Becky şi Trentham să meargă înainte în speranţa că voi putea să dispar neobservat, dar, spre surprinderea mea, Daphne cea cu două nume a rămas şi ea în urmă,

pretinzând că voia să afle ce schimbări făcusem în magazin.

Din întrebarea cu care a deschis discuţia în timp ce eu descuiam uşa mi-am dat seama că nu-i scăpaseră multe.

— Eşti îndrăgostit de Becky, nu-i aşa? a întrebat destul de direct.

— Da, am răspuns fără fasoane, şi am continuat să-i dezvălui sentimentele mele cum n-aş fi făcut niciodată în faţa cuiva pe care-l cunosc bine.

A doua întrebare m-a surprins şi mai tare.

— Şi de când îl cunoşti pe Guy Trentham?

În timp ce urcam scările spre micul meu apartament, i-am spus că luptasem amândoi pe frontul de vest, dar că, datorită diferenţei dintre gradele noastre, cărările ni se încrucişaseră doar rareori.

— Atunci de ce-l deteşti atât de mult? întrebă Daphne după ce se aşeză în faţa mea.

Am ezitat din nou, dar apoi, într-o izbucnire de mânie necontrolată, i-am povestit ce ni se întâmplase lui Tommy şi mie când încercasem să ajungem la adăpostul liniilor noastre şi cum eram convins că Guy Trentham îmi împuşcase prietenul cel mai apropiat.

Când am terminat, am rămas amândoi tăcuţi o vreme, apoi eu am adăugat:

— Să nu-i spui niciodată lui Becky ce ţi-am povestit, căci de fapt n-am nicio dovadă.

A aprobat din cap şi apoi a început să-mi vorbească despre singurul bărbat din viaţa ei, ca şi cum ar fi pecetluit prietenia dintre noi făcând schimb de secrete. Iubirea ei pentru el era atât de evidentă, încât n-am putut rămâne indiferent. Iar când Daphne a plecat, pe la miezul nopţii, mi-a promis să facă tot ce-i stătea în puteri pentru a grăbi extincţia lui Guy Trentham. Am ţinut minte că a folosit cuvântul „extincţie”, pentru că a trebuit s-o întreb ce înseamnă. Ea mi-a spus, şi astfel am primit prima lecţie – cu avertismentul că Becky

avea un avans frumuşel în faţa mea, căci ea nu-şi pierduse ultimii zece ani.

Cea de-a doua lecţie a fost să descopăr de ce Becky se încruntase atât de des la mine în timpul cinei. I-aş fi ripostat în obraz, dar mi-am dat seama că avea dreptate.

Am văzut-o des pe Daphne în următoarele câteva luni, fără ca Becky să-şi dea seama vreodată de adevărata relaţie dintre noi. M-a învăţat o mulţime de lucruri despre lumea noilor mei clienţi şi chiar m-a dus la magazine de confecţii, săli de expoziţie şi teatre din West End, unde am văzut piese în care nu era nicio dansatoare pe scenă, dar tot mi-au plăcut. Am pus piciorul în prag numai atunci când a încercat să mă oprească să-mi petrec după-amiezile de sâmbătă privindu-i pe cei de la West Ham, în favoarea unei echipe de rugby numite The Quins. Cu toate acestea, momentul în care ea mi-a prezentat Galeria Naţională şi cele cinci mii de pânze ale sale a fost începutul unei iubiri ce avea să se dovedească la fel de costisitoare ca orice femeie. După numai câteva luni eu o târam pe ea la ultimele expoziţii: Renoir, Manet şi chiar un tânăr spaniol pe nume Picasso, care începea să atragă atenţia în rândurile societăţii mondene londoneze. Am început să sper că Becky va aprecia transformarea mea, dar ea nu-şi lua ochii nicio clipă de la căpitanul Trentham.

La insistenţele lui Daphne am început apoi să citesc două cotidiane. Am ales *Daily Express* şi *News Chronicle,* şi uneori, când mă invita la Lowndes Square, mă adânceam chiar într-una dintre revistele ei, *Punch* sau *Strand.* Am început să descopăr cine cine era şi cine ce făcea, şi cu cine. Am fost chiar la Sotheby's, pentru prima oară, şi am privit cum un Constable timpuriu a fost vândut la licitaţie cu un preţ record de nouă sute de guinee. Erau mai mulţi bani decât făcea Trumper's cu toate bunurile lui fixe şi mobile la un loc.

Mărturisesc că nici acel magnific peisaj rural şi nici oricare altă pictură pe care am văzut-o într-o galerie sau casă de licitaţii nu se compara cu mândria mea, tabloul lui Tommy cu *Fecioara şi Pruncul,* care încă mai atârna deasupra patului meu.

Când în ianuarie 1920 Becky mi-a prezentat bilanţul primului an, am început să-mi dau seama că ambiţia mea de a mai avea un magazin nu mai trebuia să rămână un vis. Apoi, pe neaşteptate, două imobile au devenit disponibile în aceeaşi lună. I-am dat imediat instrucţiuni lui Becky să facă rost de bani pentru a le achiziţiona.

Daphne m-a prevenit mai târziu că Becky întâmpina dificultăţi considerabile în încercările ei de a găsi banii necesari şi, deşi n-am spus nimic, mă cam aşteptam să vină să-mi spună că pur şi simplu nu se poate, mai ales că mintea ei părea preocupată aproape în exclusivitate de Trentham şi de faptul că acesta urma să fie trimis în India. Când Becky m-a anunţat, în ziua plecării lui, că erau logodiţi oficial, i-aş fi tăiat bucuros beregata, întâi lui şi apoi mie, dar Daphne m-a asigurat că erau în Londra mai multe tinere care într-un moment sau altul s-au hrănit cu iluzia că erau pe cale să se mărite cu Guy Trentham. Becky rămânea însă atât de sigură de intenţiile lui Trentham, încât nu mai ştiam pe care dintre cele două femei s-o cred.

În săptămână următoare comandantul meu a apărut în magazin cu o listă de cumpărături pentru soţia sa. N-o să uit niciodată momentul în care a scos un portmoneu din buzunarul hainei şi a scotocit în el după nişte mărunţiş. Până atunci nu mă gândisem niciodată că un colonel ar putea trăi de fapt în lumea reală. Cu toate acestea, a plecat promiţându-mi să-mi trimită două bilete de zece şilingi la balul regimentului; s-a dovedit a fi un om de cuvânt.

Euforia mea – un alt cuvânt Harcourt-Browne – datorată faptului că-l reîntâlnisem pe colonel a durat vreo douăzeci şi patru de ore. Apoi Daphne mi-a spus că Becky era însărcinată. Prima mea reacţie a fost să-mi doresc să-l fi ucis pe Trentham pe frontul de vest în loc să ajut la salvarea vieţii ticălosului. Am presupus că se va întoarce imediat din India pentru a se căsători cu ea înainte de naşterea copilului. Uram ideea că avea să revină în viaţa noastră, dar trebuia să fiu de acord cu colonelul că era singurul lucru la care s-ar putea gândi un gentleman, altfel Becky avea să-şi petreacă tot restul vieţii ca o paria.

Cam pe-atunci Daphne mi-a explicat că, dacă speram să facem într-adevăr rost de bani de la bănci, atunci aveam neapărat nevoie de o persoană care să ne reprezinte. Sexul lui Becky milita – alt termen de-al lui Daphne – acum împotriva ei, deşi ea a avut amabilitatea să *nu* menţioneze accentul meu, care „milita" împotriva mea.

În drum spre casă, când ne întorceam de la balul regimentului, Becky a informat-o veselă pe Daphne că hotărâse că în mod evident colonelul era cel mai în măsură să ne reprezinte ori de câte ori trebuia să mergem cu pălăria în mână să căutăm împrumuturi de la vreo bancă. Eu nu eram prea optimist, dar Becky a insistat, după conversaţia ei cu soţia colonelului, să mergem măcar să-l vedem şi să-i prezentăm cazul nostru.

M-am supus şi, spre surprinderea mea, şase zile mai târziu am primit o scrisoare prin care ne înştiinţa că era al nostru.

La câteva zile după asta, Becky a mărturisit că va avea un copil. Din acel moment nu m-a mai interesat decât să aflu ce veşti avea Becky despre intenţiile lui Trentham. Am descoperit cu oroare că nici măcar nu-i scrisese să-l anunţe, cu toate că era deja în luna a patra. Am pus-o să jure că va trimite scrisoarea în seara aceea, chiar dacă refuza să-l ameninţe cu un proces pentru încălcarea

promisiunii. În ziua următoare, Daphne m-a asigurat că o urmărise pe Becky de la fereastra din bucătărie punând scrisoarea la poştă.

Mi-am stabilit o întâlnire cu colonelul şi l-am pus la curent cu starea lui Becky înainte să afle toată lumea. A spus, oarecum misterios:

— Lasă-l pe Trentham în grija mea.

Şase săptămâni mai târziu, Becky mi-a spus că tot nu avea nicio veste de la individ şi mi s-a părut pentru prima oară că sentimentele ei pentru el începeau să pălească.

Am cerut-o chiar în căsătorie, dar nu mi-a luat propunerea în serios, cu toate că eu n-am fost în viaţa mea mai sincer în vreo privinţă. Am stat treaz noaptea întrebându-mă ce-aş mai putea face pentru ca ea să simtă că aş fi demn de ea.

Pe măsură ce săptămânile treceau, Daphne şi cu mine am început să avem tot mai multă grijă de Becky, în timp ce ea semăna din ce în ce mai mult cu o balenă eşuată. Tot nu venise nicio veste din India, dar, cu mult înainte de naşterea copilului, ea încetase să mai pomenească numele lui Trentham.

Când l-am văzut pe Daniel pentru prima dată, mi-am dorit să fiu tatăl lui, şi am fost copleşit când Becky a spus că speră că încă o mai iubeam.

Spera că încă o mai iubeam!

Ne-am căsătorit o săptămână mai târziu, colonelul, Bob Makins şi Daphne acceptând să ne fie naşi.

În vara următoare, Daphne şi Percy s-au căsătorit şi ei, nu la Oficiul de Căsătorii din Chelsea, ci la biserica St. Margaret's, Westminster. M-am uitat după doamna Trentham doar ca să văd cum arată, dar apoi mi-am amintit că Percy zisese că nu fusese invitată.

Daniel creştea văzând cu ochii şi am fost mişcat când unul dintre primele cuvinte pe care le-a tot repetat a fost „tata". În ciuda acestui fapt, nu puteam decât să mă întreb cât avea să treacă până când va trebui să-i spunem băiatului adevărul. E

atât de greu pentru un copil nevinovat să se obişnuiască cu o insultă atât de plină de răutate cum e „bastard”.

— Deocamdată n-aveam de ce să ne batem capul, tot insista Becky, dar asta nu mă împiedica să mă tem că adevărul ar putea ieşi singur la iveală dacă noi păstram tăcerea prea multă vreme; la urma urmei, unii oameni din Terrace ştiau deja adevărul.

Sal mi-a scris din Toronto să mă felicite, precum şi ca să mă informeze că ea terminase cu copiii. Două gemene – Maureen şi Babs – şi doi băieţi – David şi Rex – i se păreau prea destul, chiar şi pentru un bun catolic. Soţul ei, îmi scria, fusese promovat reprezentant comercial la E.P.Taylor, astfel încât una peste alta păreau s-o ducă destul de bine. Nu pomenea niciodată de Anglia în scrisorile ei, ori de vreo dorinţă de a se întoarce în ţara ei natală. Cum singurele ei amintiri adevărate despre „acasă” erau cum dormeam trei într-un pat, un tată beţiv şi faptul că nu avusese niciodată destulă mâncare pentru a se servi şi a doua oară, nu o prea puteam acuza.

Continua mustrându-mă că o las pe Grace să scrie mai multe scrisori decât mine. Nu puteam invoca scuza că lucram, căci postul de soră-şefă într-un spital-şcoală din Londra îi lăsa surorii mele şi mai puţin timp decât aveam eu. După ce Becky a citit scrisoarea şi a dat din cap în semn de aprobare, am făcut un efort mai mare în următoarele câteva luni.

Kitty făcea vizite periodice în Chelsea Terrace, dar numai cu scopul de a-mi mai stoarce bani, cererile crescându-i cu fiecare ocazie. Se asigura însă întotdeauna că Becky nu era prin preajmă de câte ori venea. Sumele pe care le extrăgea, deşi exorbitante, erau întotdeauna exact atât cât îmi puteam permite.

Am implorat-o pe Kitty să-şi găsească o slujbă, i-am oferit chiar eu una, dar ea mi-a explicat pur şi

simplu că ea şi munca nu păreau să se împace. Conversaţiile noastre durau rareori mai mult de câteva minute, căci de îndată ce-i dădeam banii o ştergea imediat. Îmi dădeam seama că fiecare magazin pe care-l deschideam făcea să fie din ce în ce mai greu să o conving pe Kitty să se aşeze şi ea, iar o dată ce Becky şi cu mine ne-am mutat în noua noastră casă din Gilston Road, vizitele ei au devenit doar mai frecvente.

În ciuda eforturilor lui Syd Wrexall de a-mi zădărnici ambiţia de a încerca să cumpăr toate magazinele care deveneau disponibile în Terrace – am reuşit să pun mâna pe şapte înainte de a întâmpina o opoziţie adevărată – pusesem acum ochii pe numerele 25-99, un bloc de apartamente pe care intenţionam să-l achiziţionez fără ca Wrexall să afle măcar ce aveam de gând; ca să nu mai pomenesc de dorinţa mea de a pune mâna pe Chelsea Terrace nr. 1, care, datorită poziţiei lui pe stradă, rămânea partea cea mai importantă a planului meu pe termen lung de a fi proprietarul întregii pieţe.

În 1922 totul părea să meargă strună şi am început să aştept cu nerăbdare întoarcerea lui Daphne din luna de miere, ca să pot să-i povestesc punct cu punct ce făcusem în absenţa ei.

La o săptămână după ce s-a întors din Anglia, ne-a invitat pe amândoi la cină în noua ei casă din Eaton Square. Abia aşteptam să aud tot ce avea să ne povestească, ştiind că va fi impresionată să afle că aveam acum nouă magazine, o casă nouă în Gilston Road şi că în orice moment aveam să adăugăm un bloc de apartamente portofoliului Trumper. Cu toate acestea, ştiam care va fi întrebarea pe care mi-o va pune îndată ce intru pe uşă, aşa că-mi pregătisem deja răspunsul „O să-mi mai ia vreo zece ani până când voi fi proprietarul întregii pieţe – dacă-mi poţi garanta că nu vor fi inundaţii, ciumă sau războaie.”

Chiar când Becky şi cu mine ne pregăteam să pornim spre cina de revedere, un plic fu aruncat în cutia de scrisori din Gilston Road, numărul 11.

Chiar aşa cum stăteam, pe covoraş, am recunoscut scrisul ferm. L-am desfăcut şi am început să citesc cuvintele colonelului. Când am terminat scrisoarea, mi s-a făcut dintr-o dată rău şi nu puteam decât să mă întreb de ce ar dori să demisioneze.

CAPITOLUL 20

Charlie rămăsese singur în hol şi hotărâse să nu-i spună lui Becky de scrisoarea colonelului decât după ce se întorceau de la cina cu Daphne. Becky aştepta de atâta timp această ocazie, iar el se temea că demisia inexplicabilă a colonelului avea să-i strice toată seara.

— Te simţi bine, iubitule? întrebă Becky când ajunse la capătul scărilor. Eşti un pic palid.

— N-am nimic, spuse Charlie înghesuind nervos scrisoarea într-un buzunar interior. Haide, că întârziem şi asta nu se face.

Charlie îşi privi soţia şi observă că purta rochia roz, cu o fundă în faţă. Îşi aminti că o ajutase să o aleagă.

— Arăţi încântător, îi spuse el. Rochia asta o s-o facă pe Daphne să se înverzească de invidie.

— Nici tu nu arăţi prea rău.

— De câte ori îmi pun câte-un costum din ăsta de pinguin, mă simt de parc-aş fi ospătar-şef la Ritz, mărturisi Charlie în timp ce Becky îi îndrepta cravata albă.

— Cum poţi să ştii când n-ai fost niciodată la Ritz? spuse ea, râzând.

— De data asta măcar, hainele vin din propriul meu magazin, răspunse Charlie deschizându-i uşa soţiei sale.

— Ah, dar nota ai plătit-o?

Pe când conducea maşina spre Eaton Square, lui Charlie îi fu greu să se concentreze asupra conversaţiei uşoare pe care o făcea soţia sa, în timp ce încerca să-şi imagineze de ce ar putea dori colonelul să demisioneze tocmai când totul mergea atât de bine.

— Şi cum crezi ca ar trebui să fac? întrebă Becky.

— Cum crezi că e mai bine, începu Charlie.

— N-ai ascultat o vorbă din ce-am spus de când am plecat de-acasă, Charlie Trumper. Şi când te gândeşti că suntem căsătoriţi de mai puţin de doi ani.

— Scuze, zise Charlie parcând micul lui Austin 7 în spatele unei maşini Silver Ghost, care se afla chiar în faţa casei cu numărul 14 din Eaton Square.

— Nu m-ar deranja să locuiesc aici, adăugă Charlie, deschizând portiera maşinii pentru soţia sa.

— Nu încă, sugeră Becky.

— De ce nu?

— Am o presimţire că domnul Hadlow s-ar putea să nu se simtă în stare să garanteze împrumutul necesar.

Un majordom le deschise uşa încă înainte să termine de urcat scările.

— Niciunul de-ăsta nu m-ar deranja, zise Charlie.

— Poartă-te cum trebuie, zise Becky.

— Sigur, zise el. Trebuie să ţin minte cine sunt.

Majordomul îi conduse în salon, unde o găsiră pe Daphne sorbind dintr-un martini sec.

— Dragilor, spuse ea.

Becky alergă şi îşi aruncă braţele în jurul ei, apoi se ciocniră una de alta.

— De ce nu mi-ai spus? zise Becky.

— Micul meu secret.

Daphne se bătu uşor peste stomac.

— Dar tu pari să mi-o fi luat bine înainte, ca de obicei.

— Nu chiar aşa de mult, zise Becky. Al tău când trebuie să se nască?

— Doctorul Gould prezice că prin ianuarie. Clarence dacă e băiat, Clarissa dacă e fată.

Musafirii ei râseră.

— Să nu-ndrăzniţi să chicotiţi. Sunt numele celor mai distinşi strămoşi ai lui Percy, le spuse când soţul ei tocmai intra în cameră.

— Aşa-i, zău, spuse Percy, deşi naiba să mă ia dacă pot să-mi amintesc ce-au făcut de fapt.

— Bun venit acasă, spuse Charlie scuturându-i mâna.

— Mulţumesc, Charlie, spuse Percy, apoi o sărută pe Becky pe amândoi obrajii. N-am nimic împotrivă să vă spun că sunt al naibii de bucuros să vă văd.

Un servitor îi întinse un whisky cu sifon.

— Şi-acum, Becky, povesteşte-mi tot ce-ai făcut şi nu mă scuti de niciun detaliu.

Se aşezară împreună pe sofa în timp ce Daphne îl însoţi pe Charlie, care înconjura încet camera studiind portretele mari care atârnau pe toţi pereţii.

— Strămoşii lui Percy, spuse Daphne. Toţi pictaţi de artişti de mâna a doua. I-aş da pe toţi pentru tabloul ăla al Fecioarei Maria pe care-l ai tu în salon.

— Ba pe ăsta nu l-ai da, zise Charlie, oprindu-se în faţa celui de al doilea marchiz de Wiltshire.

— Ah, da, Holbein, spuse Daphne. Ai dreptate. Dar de atunci încoace mă tem că au mers din ce în ce mai rău.

— Io n-am dă un' să ştiu, coniţă, zise Charlie cu un rânjet. Ştiţi, strămoşii mei nu s-au prea înghesuit în portrete. Dacă mă gândesc bine, nu cred că Holbein a fost angajat de aşa mulţi zarzavagii din East End.

Daphne râse.

— Că veni vorba, Charlie, ce s-a întâmplat cu accentul tău cockney?

— Ce vă pofteşte sufleţelu', marchiză, un kil dă roşii şi-o juma' de grep sau doar vă aruncaţi un ochi?

— Aşa mai merge. Nu trebuie să laşi câteva cursuri serale să ţi se urce la cap.

— Şşşt, zise Charlie uitându-se spre soţia lui, care şedea pe sofa. Becky nu ştie încă şi nu-i spun nimic până…

— Înţeleg, spuse Daphne. Şi-ţi promit că de la mine n-o să afle o vorbă. Nu i-am spus nici lui Percy.

Privi spre Becky, care era încă adâncită în conversaţie cu soţul ei.

— Apropo, cât mai e până…?

— Vreo zece ani, estimez eu, zise Charlie, care avea răspunsul gata pregătit.

— Ah, eu credeam că pentru lucruri din astea e nevoie de vreo nouă luni de obicei, zise Daphne. Bineînţeles, dacă nu eşti elefant.

Charlie zâmbi, dându-şi seama de greşeală.

— Încă vreo două luni, cred. Tommy dacă-i băiat, Debbie dacă-i fată. Şi cu un pic de noroc, orice-o face Becky, să sperăm că va fi partenerul ideal pentru Clarence sau Clarissa.

— O idee bună, dar după cum merg lucrurile acum, zise Daphne, nu m-ar mira dacă al meu o să ajungă vânzător la tine.

În ciuda faptului că Daphne îl bombarda cu întrebări, Charlie nu-şi putea lua ochii de la Holbein. În cele din urmă Daphne îl ademeni spunând:

— Haide, Charlie, hai să mergem să mâncăm ceva. În ultima vreme mi-e foame întruna.

Percy şi Becky se ridicară şi îi urmară pe Daphne şi Charlie spre sufragerie.

Daphne îşi conduse musafirii printr-un coridor lung până într-o altă cameră, care avea exact aceeaşi mărime şi proporţii cu cea pe care tocmai o părăsiseră. Cele şase pânze în mărime naturală care atârnau pe pereţi erau toate de Reynolds.

— Şi de data asta numai aia urâtă e o rudă, îi asigură Percy aşezându-se la un capăt al mesei şi arătând spre silueta lungă şi cenuşie a unei doamne, care atârna pe peretele din spatele lui.

— Şi i-ar fi fost cumplit de greu să pună mâna pe un Wiltshire dacă n-ar fi fost însoţită de o zestre extrem de frumoasă.

Îşi ocupară locurile la o masă care fusese pusă pentru patru persoane, dar la care ar fi stat confortabil opt, şi începură să mănânce o cină formată din patru feluri, care ar fi hrănit foarte bine şaisprezece. Valeţi în livrele stăteau în spatele fiecărui scaun pentru a se asigura că veneau în întâmpinarea celor mai mici nevoi.

— Orice casă bună ar trebui să aibă unul de-ăsta, îi şopti Charlie soţiei sale peste masă.

Conversaţia din timpul cinei le oferi celor patru şansa de a se pune la curent unii pe alţii cu tot ce se întâmplase în ultimul an. Când se turnă a doua cafea, Daphne şi Becky îi lăsară pe cei doi să savureze câte un trabuc şi Charlie nu putu să nu-şi spună că era ca şi cum familia Wiltshire n-ar fi fost niciodată plecată.

— Îmi pare bine că fetele ne-au lăsat singuri, zise Percy, căci cred că e ceva mai puţin plăcut despre care poate-ar trebui să discutăm.

Charlie pufai din primul lui trabuc, întrebându-se cum o fi să suferi aşa în fiecare zi.

— Când Daphne şi cu mine eram în India, continuă Percy, ne-am întâlnit cu ticălosul ăla de Trentham.

Charlie tuşi, înecându-se cu fumul, şi deveni mai atent pe măsură ce gazda lui îi relata conversaţia pe care o avusese cu Trentham.

— Ameninţarea că „o să-ţi arate el ţie”, orice-ar fi, putea să nu fi fost decât o lăudăroşenie fără niciun temei, bineînţeles, spuse Percy, dar Daphne a simţit că e mai bine ca tu să fii pus în temă complet.

— Dar ce pot face eu?

Charlie scutură o coloană lungă de scrum într-o farfurioară de argint care-i fusese pusă în faţă tocmai la timp.

— Nu cine ştie ce, presupun, spuse Percy. Poate doar să-ţi aminteşti că paza bună trece primejdia rea. E aşteptat în Anglia în orice clipă, iar mama lui spune acum oricui se mai deranjează să întrebe

că lui Guy i s-a oferit o numire atât de irezistibilă în City, încât a fost de acord să-şi sacrifice cariera. Nu-mi închipui că o crede cineva cu adevărat şi, oricum, majoritatea oamenilor cu mintea-ntreagă socoteşte că în City e tocmai locul potrivit pentru cei de-alde Trentham.

— Crezi c-ar trebui să-i spun lui Becky?

— Nu, nu cred, zise Percy. De fapt, eu nu i-am povestit niciodată lui Daphne prima mea întâlnire cu Trentham la Clubul Coloniştilor. Aşa că de ce s-o plictisim pe Becky cu amănunte? Din câte am auzit de la ea în seara asta, are destule pe cap.

— Ca să nu mai vorbim de faptul că e pe cale să nască, zise Charlie.

— Exact, spuse Percy. Aşa că hai să lăsăm deocamdată lucrurile aşa cum sunt. Şi-acum, ne întoarcem la doamne?

La un coniac mare, într-o altă încăpere plină cu strămoşi, inclusiv un mic portret în ulei al lui Bonnie Prince Charlie, Becky o asculta pe Daphne descriindu-i pe americani, pe care-i adora, dar considera că britanicii n-ar fi trebuit să renunţe vreodată la scumpii de ei; pe africani, pe care-i găsea încântători, dar la care ar trebui să se renunţe îndată ce s-ar putea; şi pe indieni, care abia aşteptau să se renunţe la ei, din câte înţelesese ea de la omuleţul care tot venea la reşedinţa guvernamentală îmbrăcat într-o cârpă de şters vasele.

— Te referi cumva la Ghandi? întrebă Charlie pufăind cu mai multă siguranţă din trabuc. Mie mi se pare destul de impresionant.

Pe când se întorceau în Gilston Road, Becky sporovăia fericită, relatând toate bârfele pe care le auzise de la Daphne. Pentru Charlie fu clar că cele două nu discutaseră deloc despre Trentham ori despre ameninţarea pe care acesta o proferase.

Charlie petrecu o noapte agitată, în parte datorită faptului că mâncase şi băuse prea mult, dar mai ales pentru că mintea lui oscila între

întrebarea de ce colonelul dorise să demisioneze şi problema cu care avea să fie nevoit să se confrunte la întoarcerea iminentă a lui Trentham în Anglia.

La patru dimineaţa se sculă şi îşi puse cele mai vechi haine, apoi o porni spre piaţă, ceea ce încă se mai străduia să facă cel puţin o dată pe săptămână, convins că nu era nimeni la Trumper's care putea lucra ca el în Covent Garden, până de curând, când un negustor din piaţă pe nume Ned Denning reuşise să-i plaseze două lăzi cu avocado prea coapte şi continuase a doua zi, forţându-l pe Charlie să cumpere o ladă cu portocale pe care n-o dorise niciodată. Charlie hotărî să se trezească foarte devreme în cea de-a treia zi şi să vadă dacă nu-l putea scoate pe tip din slujbă o dată pentru totdeauna.

În lunea următoare Ned Denning era angajat la Trumper's ca director general al băcăniei.

Charlie avu o dimineaţă plină de succes, făcând rost de provizii pentru numerele 131 şi 147, iar o oră mai târziu Bob Makins sosi pentru a-i duce înapoi în Chelsea Terrace pe el şi pe Ned în camioneta lor proaspăt achiziţionată.

Odată ajunşi la magazinul de fructe şi legume, Charlie ajută la descărcarea şi aranjarea mărfii, apoi se întoarse acasă pentru micul dejun, la câteva minute după ora şapte. Considera totuşi că era cam devreme ca să-i dea un telefon colonelului.

Bucătarul îi servi ouă cu şuncă la micul dejun, pe care-l luă împreună cu Daniel şi cu doica lui. Becky nu li se alătură, căci nu-şi revenise încă după efectele cinei oferite de Daphne.

Charlie îşi petrecu bucuros cea mai mare parte a micului dejun încercând să răspundă la şirul nesfârşit de întrebări fără nicio legătură puse de Daniel, până când doica luă copilul care protesta şi îl duse înapoi în camera de joacă. Charlie îşi privi ceasul de buzunar ca să vadă cât era ora. Deşi mai erau câteva minute până la opt, simţi că nu mai putea să aştepte, astfel încât se duse în hol, luă

telefonul, ridică receptorul şi rugă operatoarea să-i facă legătura cu Flaxman 172. Câteva clipe mai târziu, o obţinu.

— Aş putea vorbi cu domnul colonel?

— Îi spun că sunteţi la telefon, domnule Trumper, veni răspunsul.

Charlie se amuză la gândul că nu va putea niciodată să-şi mascheze accentul la telefon.

— Bună dimineaţa, Charlie, se auzi un alt accent care putea fi imediat recunoscut.

— Mă întreb dacă aş putea trece să vă văd, domnule, spuse Charlie.

— Bineînţeles, răspunse colonelul. Dar ai putea să aştepţi până la zece, bătrâne? Până atunci Elizabeth va fi plecat să-şi viziteze sora din Camden Hill.

— Voi fi acolo la zece fix, promise Charlie.

După ce puse receptorul la loc în furcă, hotărî să-şi umple cele două ore făcând un tur complet al magazinelor. Pentru a doua oară în dimineaţa aceea, când Becky încă nu se trezise, plecă spre Chelsea Terrace.

Charlie îl scoase pe maiorul Arnold din fire, apoi începu un control inopinat al celor nouă magazine. Trecând pe lângă blocul de apartamente, începu să-i explice în detaliu adjunctului său planurile pe care le avea în legătură cu înlocuirea clădirii cu şase noi magazine.

După ce ieşiră de la numărul 129, Charlie îi mărturisi lui Arnold că era îngrijorat în privinţa prăvăliei de spirtoase, care încă i se părea că nu merge la întreaga capacitate. Asta în ciuda faptului că puteau profita acum de noul serviciu de livrări la domiciliu care fusese introdus la început numai pentru prăvălia de legume şi fructe. Charlie era mândru că magazinul lui era unul dintre primele din Londra care primea comenzi prin telefon şi ducea mărfurile clienţilor în aceeaşi zi. Şi asta era o idee pe care o furase de la americani şi, cu cât citea mai mult despre ce făceau confraţii lui în

Statele Unite, cu atât îşi dorea mai mult să viziteze ţara aceea şi să vadă la faţa locului cum se petreceau lucrurile.

Încă îşi mai amintea prima lui livrare la domiciliu, când folosise căruciorul bunicului său pentru transport şi pe Kitty pe post de comisionar. Acum folosea o camionetă albastră elegantă, de trei cai putere, care avea imprimată pe ambele părţi, cu litere aurite, inscripţia: „Trumper, negustor cinstit, fondat în 1823".

Se opri la colţul lui Chelsea Terrace şi privi magazinul care avea să domine întotdeauna Chelsea cu bovindoul lui masiv şi cu uşa mare, dublă. Ştia că se apropia momentul să păşească înăuntru şi să-i ofere domnului Fothergill un cec mare, care să acopere datoriile licitatorului; un fost angajat de la numărul 1 îl asigurase de curând pe Charlie că acesta îşi depăşise contul în bancă cu mai mult de două mii de lire.

Charlie intră la numărul 1 ca să plătească o notă mult mai mică şi o întrebă pe fata din spatele tejghelei dacă e gata rama cea nouă pentru *Fecioara Maria cu Pruncul,* deoarece deja trecuseră trei săptămâni de la data pentru care-i fusese promisă.

El nu se plânsese de întârziere, căci îi oferea o nouă scuză pentru a-şi băga nasul pe-acolo. Tapetul continua să se cojească pe peretele din spatele zonei de primire, iar la pupitru rămăsese doar o funcţionară, ceea ce-i sugera lui Charlie că salariile săptămânale nu se plăteau chiar întotdeauna.

Domnul Fothergill apăru în cele din urmă cu tabloul în noua lui ramă aurită şi i-l înmână lui Charlie.

— Mulţumesc, spuse Charlie studiind din nou tuşele îndrăzneţe de roşu şi albastru care realizau portretul şi dându-şi seama ce mult îi lipsise.

— Mă întreb cât o valora, îi spuse el lui Fothergill pe un ton degajat, dându-i o bancnotă de

zece şilingi.

— Câteva lire, cel mult, declară expertul ducând mâna la papion. La urma urmei, găseşti reprezentări nenumărate ale subiectului, făcute de artişti necunoscuţi din toate colţurile Europei.

— Oare? zise Charlie uitându-se la ceas şi băgând chitanţa în buzunar.

Îi mai rămăsese destul timp pentru a merge încet pe jos prin Princess Gardens până la reşedinţa colonelului, sperând să ajungă la zece fără vreo două minute. Îşi luă rămas bun de la domnul Fothergill şi plecă.

Deşi era încă destul de devreme, trotuarele din Chelsea forfoteau de lume, şi Charlie îşi ridică pălăria în faţa mai multor clienţi pe care-i recunoştea.

— Bună dimineaţa, domnule Trumper.

— Bună dimineaţa, doamnă Symonds, spuse Charlie traversând strada pentru a scurta drumul prin parc.

Începu să compună în minte ce avea să-i spună colonelului după ce va descoperi de ce considerase necesar preşedintele să-şi înainteze demisia. Indiferent de motiv, Charlie era hotărât să nu-l piardă pe bătrânul soldat. Închise poarta parcului în urma sa şi o porni pe poteca bătătorită.

Se dădu la o parte pentru a face loc unei femei care împingea un cărucior să-l depăşească şi salută cu un gest afectat un bătrân soldat care şedea pe o bancă răsucindu-şi o ţigară. După ce traversă micul petic de iarbă, ieşi în Gilston Road, închizând poarta după el.

Charlie continuă să meargă spre Tregunter Road, iuţind pasul. Zâmbi când trecu pe lângă căsuţa lui, uitând că mai avea încă tabloul sub braţ, preocupat încă de motivele demisiei colonelului.

Se întoarse imediat când auzi ţipătul şi o uşă care se trântea undeva în spatele lui, mai mult din reflex decât dintr-o dorinţă reală de a vedea ce se întâmplă. Se opri din drum privind cum o siluetă

răvăşită ţâşneşte pe trotuar şi apoi începe să alerge spre el.

Charlie rămase ca hipnotizat în timp ce silueta ce părea a unui vagabond se apropia tot mai mult, până când individul se opri la doar un metru în faţa lui. Câteva secunde, cei doi rămaseră nemişcaţi, holbându-se unul la altul fără să rostească vreo vorbă. Faţa pe jumătate acoperită de o barbă aspră, nerasă de câteva zile nu putea fi nici a unei brute, dar nici a unui gentleman. Apoi, recunoaşterea fu urmată repede de uluire.

Charlie nu putea accepta că silueta şleampătă, nebărbierită, care se afla în faţa lui, îmbrăcată într-o manta militară veche şi cu o pălărie de fetru ponosită era acelaşi om pe care-l văzuse pentru prima dată într-o gară din Edinburgh cu aproape cinci ani în urmă.

Amintirea constantă a lui Charlie despre acel moment avea să rămână imaginea celor trei cercuri curate de pe epoleţii mantalei lui Trentham, de pe care cele trei trese de căpitan fuseseră probabil scoase de curând.

Ochii lui Trentham căzură asupra picturii, pe care o privi fix o clipă, apoi, deodată, din senin, se repezi la Charlie, luându-l prin surprindere, şi îi smulse tabloul. Se întoarse şi începu să alerge înapoi în direcţia din care venise. Charlie porni imediat în urmărire şi curând fu cât pe ce să-şi ajungă din urmă atacatorul, care era împiedicat atât de mantaua sa grea, cât şi de faptul că trebuia să ţină bine tabloul.

Charlie era la mai puţin de un metru de cel pe care-l urmărea şi gata să-l înhaţe pe Trentham de mijloc, când auzi cel de-al doilea ţipăt. Ezită o clipă, realizând apoi că strigătul disperat părea să vină din propria lui casă. Ştiu că nu avea încotro şi trebuia să-l lase pe Trentham să fugă cu tabloul, iar el schimbă direcţia şi urcă în goană treptele de la numărul 17. Dădu buzna în salon, undei găsi pe

bucătar şi pe doică aplecaţi asupra lui Becky. Ea era întinsă pe sofa, ţipând de durere.

Ochii lui Becky se luminară când îl zări pe Charlie.

— Vine copilul, fu tot ce spuse ea.

— Ridic-o încet, bucătare, spuse Charlie, şi ajută-mă s-o duc la maşină.

Împreună o scoaseră pe Becky din casă şi o purtară de-a lungul aleii, iar doica fugi înaintea lor pentru a deschide portiera maşinii, ca ei s-o poată pune pe bancheta din spate. Charlie îşi privi soţia. Faţa-şi pierduse orice urmă de culoare, ochii îi străluceau. Părea să fi leşinat când el închise portiera. Charlie sări pe locul şoferului şi îi strigă bucătarului, care deja învârtea manivela pentru a porni motorul.

— Sun-o pe sora mea la Spitalul Guy şi anunţ-o că suntem pe drum. Şi spune-i să fie pregătită pentru o urgenţă.

Motorul se puse în mişcare şi bucătarul sări într-o parte, iar Charlie scoase maşina pe carosabil, încercând să păstreze o viteză constantă şi să evite pietonii, bicicletele, tramvaiele, caii şi celelalte maşini, conducând ca un nebun spre sud, spre Tamisa.

Întorcea capul la fiecare câteva secunde, pentru a se uita la soţia sa, nefiind sigur nici măcar dacă mai era în viaţă. „Fă să trăiască amândoi”, strigă el din toate puterile. Îşi continuă drumul de-a lungul cheiului cât putea de repede, sunând din claxon şi uneori ţipând la oamenii care mai traversau strada din când în când, neştiutori de starea în care se afla. Pe când conducea spre Southwark Bridge, o auzi pe Becky gemând pentru prima oară.

— Ajungem curând, iubita mea, promise el. Mai rezistă numai puţin.

După ce trecu podul, făcu prima la dreapta şi îşi menţinu viteza până când se văzură porţile mari de fier ale Spitalului Guy. Intrând ca o vijelie în curte şi ocolind rondul de flori, îi zări pe Grace şi pe doi

bărbaţi în halate albe care aşteptau, cu o targă lângă ei. Charlie opri maşina aproape la picioarele lor.

Cei doi bărbaţi o ridicară încet pe Becky şi o puseră pe targă, apoi intrară repede în spital. Charlie sări din maşină şi merse alături de targă, ţinând-o pe Becky de mână, în timp ce urcară nişte scări, iar Grace alerga alături de el, explicându-i că domnul Armitage, ginecologul-şef al spitalului, îi aştepta într-o sală de operaţii la etajul întâi.

Până ajunse Charlie la uşa sălii de operaţie, Becky era deja înăuntru. Îl lăsară singur afară pe coridor. Începu să se plimbe nervos încolo şi-ncoace, ignorându-i pe cei ce se învârteau în jurul lui văzându-şi de treburi.

Grace ieşi după câteva momente să-l asigure că domnul Armitage avea situaţia sub control şi că Becky nu putea fi în mâini mai bune. Copilul putea să sosească în orice moment. Îi strânse mâna fratelui ei, apoi dispăru înapoi în sala de operaţii. Charlie continuă să se plimbe, negândindu-se decât la soţia lui şi la primul lor copil, imaginea lui Trentham dispărând deja în ceaţă. Se ruga pentru un băiat, Tommy, care să-i fie fratele lui Daniel şi poate, într-o zi, chiar să preia Trumper's. Să dea Dumnezeu ca Becky să nu sufere prea mult la naşterea fiului lor. Se plimbă încoace şi-ncolo pe coridorul lung, cu pereţii vopsiţi în verde, vorbind singur, dându-şi seama iarăşi cât de mult o iubea.

Mai trecu o oră până când un bărbat înalt, bine legat, ieşi din spatele uşilor închise, urmat de Grace. Charlie se întoarse cu faţa la ei, dar cum chirurgul avea o mască pe faţă, el nu avu cum să-şi dea seama cum decursese operaţia. Domnul Armitage îşi scoase masca; expresia de pe faţa lui fu răspunsul la rugăciunea tăcută a lui Charlie.

— Am reuşit să salvez viaţa soţiei dumneavoastră, spuse el, dar îmi pare atât de rău, domnule Trumper, n-am putut face nimic pentru fiica dumneavoastră născută moartă.

CAPITOLUL 21

Zile în şir după operaţie, Becky nu-şi părăsi camera de spital.

Charlie află mai târziu de la Grace că, deşi domnul Armitage îi salvase viaţa soţiei sale, puteau să mai treacă săptămâni întregi până când ea avea să-şi revină complet, mai ales de când i se explicase că nu mai putea avea copii fără să-şi rişte viaţa.

Charlie o vizita în fiecare dimineaţă şi seară, dar trecură mai bine de două săptămâni până când ea fu în stare să-i povestească soţului ei cum Guy Trentham intrase cu forţa în casă şi ameninţase că o omoară dacă nu-i spune unde e tabloul.

— De ce? Pur şi simplu nu înţeleg de ce, spuse Charlie.

— A apărut pictura pe undeva?

— Niciun semn, până acum, spuse el, şi chiar atunci Daphne intră, cu un uriaş coş cu alimente în braţe.

O sărută pe Becky pe obraz, apoi confirmă că fructele fuseseră cumpărate de la Trumper's în dimineaţa aceea. Becky izbuti să zâmbească, muşcând dintr-o piersică. Daphne se aşeză la capătul patului şi se lansă imediat în dezvăluirea ultimelor ştiri.

Ea le putu spune, ca urmare a uneia dintre vizitele ei periodice la familia Trentham, că Guy dispăruse în Australia şi că mama lui susţinea că el nici nu pusese piciorul în Anglia, ci călătorise din India direct spre Sydney.

— Via Gilston Road, spuse Charlie.

— Poliţia nu crede asta, spuse Daphne. Ei rămân convinşi că a părăsit Anglia în 1920 şi nu pot găsi nicio dovadă că s-ar fi întors vreodată.

— Ei bine, nu noi o să-i luminăm, declară Charlie, luând mâna soţiei sale.

— De ce nu? întreba Daphne.

— Fiindcă până şi eu consider că Australia-i destul de departe ca Trentham să fie lăsat în plata Domnului; în orice caz, nu câştigăm nimic dacă-l urmărim acum. Dacă australienii îi dau destulă frânghie, sunt sigur că o să se spânzure.

— Dar de ce Australia? întrebă Becky.

— Doamna Trentham spune oricui vrea să o asculte că lui Guy i s-a oferit să fie asociat la o firmă de comerţ cu vite – o poziţie mult prea bună ca să o refuze, chiar dacă pentru asta a trebuit să plece din armată. Vicarul e singura persoană care crede povestea asta, din câte ştiu eu.

Dar nici Daphne nu avea niciun răspuns la întrebarea de ce Trentham se străduise atâta să pună mâna pe mica pictură în ulei.

Colonelul şi Elizabeth o vizitară şi ei pe Becky de mai multe ori, şi cum el vorbea întruna despre viitorul companiei şi nu făcu nici cea mai mică referire la scrisoarea de demisie, Charlie nu insistă asupra subiectului.

Crowther avea să fie acela care îl lumină în cele din urmă pe Charlie, dezvăluindu-i cine cumpărase apartamentele.

Şase săptămâni mai târziu, Charlie o duse pe soţia lui acasă, în Gilston Road – cu o viteză mult mai prudentă – după ce domnul Armitage îi sugerase o lună liniştită de odihnă înainte de a se întoarce la lucru. Charlie îi promise chirurgului că nu avea s-o lase pe Becky să facă nimic până când nu avea să fie sigur că-şi revenise complet.

În dimineaţa în care Becky se întoarse acasă, Charlie o lăsă în pat, în capul oaselor, cu o carte în mână, şi se întoarse în Chelsea Terrace, unde se duse direct la magazinul de bijuterii pe care-l achiziţionase în absenţa soţiei sale.

Charlie petrecu o grămadă de timp alegând un colier de perle de cultură, o brăţară de aur şi un ceas de damă victorian, dând instrucţiuni ca acestea să-i fie trimise lui Grace, sorei-şefe şi

infirmierei care avusese grijă de Becky în timpul neprogramatei ei şederi la Spitalul Guy. Următoarea oprire fu la magazinul de fructe şi legume, unde-l rugă pe Bob să facă un coş cu cele mai bune fructe, în timp ce el personal alese o sticlă de vin celebru de la numărul 101 care să le însoţească.

— Trimite-le pe amândouă domnului Armitage, în Cadogan Square, nr. 7, Londra, SW1, cu complimentele mele, adăugă el.

— Imediat, spuse Bob. Altceva, dacă tot mă apuc?

— Da, vreau să repeţi această livrare în fiecare luni, tot restul vieţii lui.

La vreo lună mai târziu, în noiembrie 1922, află Charlie despre problemele pe care le întâmpina maiorul Arnold în sarcina simplă de a înlocui un vânzător. De fapt, alegerea personalului devenise una dintre cele mai mari bătăi de cap ale lui Arnold în ultima vreme, deoarece pentru fiecare post care devenea vacant se prezentau între cincizeci şi o sută de oameni. Arnold făcea atunci o preselecţie, căci Charlie încă mai insista să intervieveze el ultimii candidaţi înainte ca orice numire să fie confirmată.

În acea zi de luni, Arnold văzuse deja un număr de fete pentru postul de vânzătoare la florărie, în urma pensionării uneia dintre cele mai vechi angajate ale companiei.

— Cu toate că am selectat deja trei pentru slujba asta, spuse Arnold, m-am gândit că v-ar interesa una dintre solicitantele pe care le-am respins. Nu părea să aibă calificările necesare pentru această slujbă. Totuşi…

Charlie îşi aruncă o privire pe foaia de hârtie pe care i-o dădu Arnold.

— Joan Moore. De ce m-ar…? începu Charlie, în timp ce ochii îi fugeau pe rândurile cererii ei.

— Ah, înţeleg, spuse. Ce atent din partea ta, Tom.

— Mai citi câteva rânduri.

— Dar eu n-am nevoie de… ei, pe de altă parte, poate că am.

— Ridică privirea.

— Aranjează să o văd pe domnişoara Moore săptămână viitoare.

În joia următoare Charlie o intervieva pe Joan Moore mai bine de o oră în casa lui din Gilston Road şi prima impresie pe care i-o făcu fu aceea a unei fete vesele, bine crescute, chiar dacă uşor imatură. Cu toate acestea, înainte de a-i oferi postul de cameristă a doamnei Trumper, mai avu câteva întrebări la care dorea un răspuns.

— Ai solicitat slujba pentru că ştiai de relaţia dintre soţia mea şi fosta dumitale stăpână? întrebă Charlie.

Fata îl privi direct în ochi.

— Da, domnule.

— Şi ai fost concediată de fosta dumitale stăpână?

— Nu tocmai, domnule, dar când am plecat, a refuzat să-mi dea o recomandare.

— Ce motiv a invocat pentru asta?

— Ieşeam cu al doilea valet şi nu i-am zis majordomului, care răspunde de gospodărie.

— Şi încă mai ieşi cu al doilea valet?

Fata ezită.

— Da, domnule, spuse ea. Ştiţi, am vrea să ne căsătorim îndată ce-om strânge destui bani.

— Bine, spuse Charlie. Atunci te poţi prezenta la serviciu luni dimineaţa. Domnul Arnold se va ocupa de toate aranjamentele necesare.

Când Charlie îi spuse lui Becky că îi angajase o cameristă, ea mai întâi râse, apoi întrebă:

— Şi la ce mi-ar trebui mie aşa ceva?

Charlie îi spuse exact de ce îi trebuia „aşa ceva”. Când termină, tot ce avu Becky de spus fu:

— Eşti un om răutăcios, Charlie Trumper, asta-i sigur.

La şedinţa din februarie 1924 a consiliului de administraţie, Crowther îşi preveni colegii că imobilul din Chelsea Terrace, numărul 1, s-ar putea să iasă pe piaţă mai devreme decât anticipaseră.

— De ce? întrebă Charlie, uşor neliniştit.

— Estimarea dumneavoastră că după doi ani Fothergill va trebui să cedeze începe să pară profetică.

— Şi cât vrea?

— Nu-i chiar atât de simplu.

— De ce nu?

— Pentru că a hotărât să scoată chiar el proprietatea la licitaţie.

— S-o scoată la licitaţie? întrebă Becky.

— Da, spuse Crowther. În felul acesta nu mai plăteşte nicio taxă nici unui agent din afară.

— Înţeleg. Şi la cât te aştepţi să se ridice proprietatea? întrebă colonelul.

— E greu de spus, răspunse Crowther. E de patru ori mai mare decât orice magazin din Terrace, are cinci etaje şi e mai mare chiar şi decât cârciuma lui Syd Wrexall de la capătul celălalt. Are, de asemenea, cea mai mare vitrină din Chelsea şi o intrare dublă pe colţ, cu faţa la Fulham Road. Din toate aceste motive, nu e atât de uşor să-i estimezi valoarea.

— Chiar aşa, ai putea să încerci să spui o cifră? întrebă preşedintele.

— Dacă insistaţi, aş zice că în jur de două mii, dar ar putea ajunge şi la trei, dacă se mai arată şi altcineva interesat.

— Dar stocul? întrebă Becky. Ştim ce se întâmplă cu el?

— Da, se vinde împreună cu clădirea.

— Şi cât valorează? întrebă Charlie. În mare?

— E mai mult domeniul doamnei Trumper decât al meu, cred, zise Crowther.

— Nu mai e aşa de impresionant, spuse Becky. Multe dintre lucrările cele mai bune ale lui Fothergill au trecut deja pe la Sotheby's şi cred că şi Christie's a văzut tot cam atâtea în ultimul an. Cu toate acestea, m-aş aştepta ca de fapt ceea ce a rămas să ajungă la vreo mie de lire sub ciocan.

— Deci valoarea nominală a proprietăţii şi a stocului la un loc pare a fi în jur de trei mii de lire, sugeră Hadlow.

— Dar numărul 1 se va vinde cu mult mai mult decât atâta, spuse Charlie.

— De ce?

— Pentru că doamna Trentham se va afla printre licitatori.

— Cum de eşti atât de sigur? întrebă preşedintele.

— Deoarece camerista noastră încă mai iese cu cel de-al doilea valet al lor.

Ceilalţi membri ai consiliului râseră, dar singura remarcă a colonelului fu:

— Nu iarăşi. Întâi apartamentele, acum asta. Când o să se termine?

— Nu înainte de-a fi moartă şi-ngropată, presupun, zise Charlie.

— Probabil că nici măcar atunci, adăugă Becky.

— Dacă te referi la fiu, spuse colonelul, mă îndoiesc că poate să ne facă prea mult rău de la nouăsprezece mii de kilometri depărtare. Cât despre mamă, nu este-n iad o furie mai mare… spuse el, nesigur.

— Totdeauna se citează greşit, zise Charlie.

— De unde-i asta?

— Congreve, domnule colonel. Versurile sunt: „Mânia Cerului mai mare nu-i ca dragostea în ură preschimbată, /Nici Iadul n-are-o furie mai mare ca o femeie ignorată."

Colonelul rămase cu gura deschisă, fără a scoate o vorbă.

— Cu toate acestea, continuă Charlie, ca să revenim la subiect, am nevoie să ştiu care este limita până la care consiliul îmi permite să licitez pentru numărul 1.

— Consider că s-ar putea să fie necesar să ajungem până la cinci mii, în condiţiile date, spuse Becky.

— Dar nu mai mult, zise Hadlow, studiind bilanţul contabil din faţa sa.

— Poate o singură licitare peste? spuse Becky.

— Mă scuzaţi, nu înţeleg, spuse Hadlow. Ce înseamnă „o singură licitare peste”?

— Licitările nu ajung niciodată la cifra exactă pe care o anticipezi, domnule Hadlow. Majoritatea oamenilor care iau parte la o licitaţie au de obicei în minte o cifră limită, care de obicei este un număr exact, astfel încât dacă depăşeşti cu foarte puţin acea cifră, adesea reuşeşti să obţii obiectul licitat.

Până şi Charlie dădu din cap, iar Hadlow spuse, plin de admiraţie:

— Atunci sunt de acord cu o licitare peste.

— Aş mai putea sugera, spuse colonelul, ca doamna Trumper să liciteze, întrucât cu experienţa ei…

— E drăguţ din partea dumneavoastră, domnule colonel, dar o să am totuşi nevoie de ajutorul soţului meu, spuse Becky zâmbind. Şi, de fapt, de al întregului consiliu, dacă mă gândesc bine. Vedeţi, am făcut deja un plan.

Şi începu să explice colegilor ei la ce se gândise.

— Ce distractiv, spuse colonelul când ea termină. Dar îmi va fi permis şi mie să asist la proceduri?

— O, da, zise Becky. Toţi trebuie să fiţi prezenţi şi, cu excepţia lui Charlie şi a mea, ar trebui să vă aşezaţi în linişte chiar în rândul din spatele doamnei Trentham, cu câteva minute înainte de începerea licitaţiei.

— Muierea dracului, zise colonelul, apoi adăugă repede: Îmi cer scuze.

— Adevărat. Dar, ceea ce e mai important, nu trebuie să uităm că este, de asemenea, şi o diletantă, adăugă Becky.

— Care este sensul acestei declaraţii? întrebă Hadlow.

— Uneori diletanţii se lasă purtaţi de val, şi, când se întâmplă aşa, profesioniştii nu au nicio şansă, pentru că diletantul ajunge adesea să liciteze peste cât şi-a propus. Trebuie să ne amintim că s-ar putea foarte bine să fie prima licitaţie la care doamna Trentham a participat vreodată sau chiar la care a asistat, şi cum doreşte proprietatea la fel de mult ca şi noi, având şi avantajul unor resurse superioare, va trebui să punem mâna pe ea prin pură viclenie.

Nimeni nu păru să conteste această afirmaţie.

Când şedinţa consiliului de administraţie luă sfârşit, Becky îi expuse lui Charlie mai în detaliu planul ei pentru licitaţia care urma să aibă loc, şi chiar îl făcu să asiste într-o dimineaţă la Sotheby's, cu ordinul de a licita pentru trei piese olandeze de argint. El îndeplini instrucţiunile soţiei sale, dar se trezi cu un bol georgian pentru muştar, pe care nu avusese nici cea mai mică intenţie să-l cumpere.

— Nu există o metodă mai bună de a învăţa, îl asigură Becky. Fii mulţumit numai că nu licitai pentru un Rembrandt.

Continuă în seara aceea, la cină, să-i explice lui Charlie subtilităţile licitaţiilor mult mai amănunţit decât o făcuse în faţa consiliului de administraţie. Charlie află că existau diferite semne pe care le puteai face licitatorului, astfel încât rivalii să nu-şi dea seama că licitezi încă şi în acelaşi timp să poţi descoperi cine licitează împotriva ta.

— Dar n-o să te zărească doamna Trentham? zise Charlie după ce-i tăie soţiei sale o felie de pâine. În definitiv, veţi rămâne singurele care mai licitează în momentul acela.

— Nu şi dacă tu o dezechilibrezi înainte ca eu să intru în scenă, spuse Becky.

— Dar consiliul a căzut de acord ca tu…

— Ca eu să pot licita o dată peste cinci mii.

— Dar…

— Niciun dar, Charlie, zise Becky mai punându-i soţului ei încă o porţie de ghiveci cu carne. În dimineaţa licitaţiei te vreau în teren, îmbrăcat cu cel mai bun costum al tău şi aşezat în rândul al şaptelea, spre culoar, arătând foarte mulţumit de tine. Vei începe apoi să licitezi ostentativ, puţin peste trei mii de lire. Când doamna Trentham merge mai departe, ceea ce va face, fără îndoială, te vei ridica şi o vei zbughi din încăpere, părând înfrânt, în timp ce eu voi continua licitaţia în absenţa ta.

— Nu-i rău, spuse Charlie luând cu furculiţa două boabe de mazăre. Dar cu siguranţă că doamna Trentham o să-şi dea seama ce pui la cale?

— Nicio şansă, zise Becky. Pentru că voi avea stabilit un cod cu licitatorul, pe care ea nu va putea nici să-l dibuiască, darămite să-l descifreze.

— Dar eu o să înţeleg ce faci?

— O, da, zise Becky, pentru că tu vei şti exact cum stau când voi folosi trucul ochelarilor.

— Trucul ochelarilor? Dar tu nici nu porţi ochelari.

— Voi purta în ziua licitaţiei, şi când îi voi avea la ochi, vei şti că licitez încă. Dacă mi-i scot, am terminat de licitat. Astfel încât, atunci când voi părăsi încăperea, tot ce-o să vadă licitatorul când o să privească în direcţia mea va fi că am încă ochelarii pe nas. Doamna Trentham o să creadă că ai plecat şi, presupun, o să fie de-a dreptul încântată să lase pe altcineva să continue licitaţia, câtă vreme e sigură că nu te reprezintă pe tine.

— Eşti o nestemată, doamnă Trumper, spuse Charlie ridicându-se să strângă farfuriile. Dar dacă te vede stând de vorbă cu licitatorul sau, mai rău,

îţi află codul înainte chiar ca domnul Fothergill să înceapă?

— N-are cum, zise Becky. Voi stabili codul cu Fothergill cu numai câteva minute înainte de începerea licitaţiei. În orice caz, va fi în momentul în care tu îţi vei face o intrare grandioasă şi la numai câteva secunde după ce ceilalţi membri ai consiliului de administraţie îşi vor fi ocupat locurile în rândul din spatele doamnei Trentham, aşa încât, cu puţin noroc, va fi atât de mult distrasă de ceea ce se întâmplă în jurul ei, încât nici nu mă va observa.

— M-am însurat cu o fată foarte deşteaptă, spuse Charlie.

— N-ai recunoscut niciodată asta când eram la şcoala elementară din Jubilee Street.

În dimineaţa licitaţiei, Charlie mărturisi la micul dejun că este foarte nervos, în ciuda faptului că Becky părea să fie remarcabil de calmă, mai ales după ce Joan o informase pe stăpâna ei că cel de-al doilea valet auzise de la bucătar că doamna Trentham stabilise o limită de patru mii de lire pentru licitaţie.

— Mă întreb numai… zise Charlie.

— Dacă ea a strecurat suma în mintea bucătarului? zise Becky. La urma urmelor, e tot atât de şireată ca şi tine. Dar câtă vreme ne ţinem de planul nostru – şi ţine minte că toată lumea, chiar şi doamna Trentham, are o limită – tot o s-o putem înfrânge.

Licitaţia era anunţată la ora zece dimineaţa. Cu douăzeci de minute bune înainte de începerea ei, doamna Trentham intră în încăpere şi străbătu culoarul dintre scaune cu un aer suveran. Se aşeză în mijlocul rândului al treilea şi îşi puse poşeta pe un scaun şi catalogul pe altul, ca să fie sigură că nu se aşază nimeni lângă ea. Colonelul şi cei doi colegi ai săi intrară în încăperea pe jumătate plină la nouă şi cincizeci de minute şi, conform

instrucţiunilor, ocupară locurile imediat în spatele adversarei lor. Doamna Trentham păru a nu arăta nici cel mai mic interes faţă de prezenţa lor. Cinci minute mai târziu Charlie îşi făcu intrarea. Merse încet de-a lungul culoarului central, îşi ridică pălăria în faţa unei doamne pe care o recunoscu, dădu mâna cu unul dintre clienţii săi permanenţi şi în cele din urmă se aşeză la capătul celui de-al şaptelea rând. Continuă să pălăvrăgească zgomotos cu vecinul său despre turul de crichet englez din Australia, explicând din nou că nu era rudă cu marele jucător australian al cărui nume îl purta. Minutarul de pe orologiul bătrânesc din spatele pupitrului licitatorului se mişca încet spre ora anunţată.

Cu toate că încăperea nu era cu mult mai mare decât holul lui Daphne din Eaton Square, reuşiseră cumva să îngrămădească peste o sută de scaune de forme şi mărimi diferite. Pereţii erau acoperiţi cu un postav verde decolorat, pe care se vedeau mai multe semne lăsate de cârligele pe care probabil, în trecut, atârnaseră tablouri, iar covorul se rosese atât de mult, încât Charlie putea zări scândurile pardoselii din loc în loc. Începu să presimtă că aducerea numărului 1 la standardele pe care le dorea pentru toate magazinele Trumper’s avea să coste mai mult decât anticipase el iniţial.

Privind în jur, estimă că în sala de licitaţii erau acum aşezaţi mai mult de şaptezeci de oameni şi se întrebă cam câţi dintre ei n-aveau nicio intenţie să liciteze, ci veniseră doar să vadă meciul dintre familia Trumper şi doamna Trentham.

Syd Wrexall, ca reprezentant al Comitetului Magazinelor, se afla deja în rândul întâi, cu braţele încrucişate, încercând să pară calm, trupul său mare ocupând aproape două scaune. Charlie bănuia că n-o să liciteze mai mult de două sau trei ori. Curând o zări pe doamna Trentham aşezată în rândul al treilea, cu privirea aţintită asupra vechiului orologiu.

Apoi, când mai erau doar două minute, Becky se strecură în sala de licitaţii. Charlie stătea pe marginea scaunului, aşteptând să îndeplinească instrucţiunile primite pas cu pas. Se ridică de la locul lui şi se îndreptă hotărât spre ieşire. De data aceasta doamna Trentham privi în jur să vadă ce avea de gând Charlie. Nevinovat, el mai luă un formular de licitaţie din capătul încăperii, apoi se întoarse tacticos la loc, oprindu-se să stea de vorbă cu un alt proprietar de magazin, care în mod evident îşi luase o oră liberă pentru a urmări spectacolul.

Când reveni la locul său, Charlie nu privi în direcţia soţiei sale, care era probabil ascunsă pe undeva prin fundul sălii. Nu-i aruncă nicio privire nici doamnei Trentham, deşi îi simţea ochii aţintiţi asupra lui.

Când ceasul bătu ora zece, domnul Fothergill – un bărbat înalt şi subţire, cu o floare la butonieră şi niciun fir deranjat în coama lui argintie – urcă cele patru trepte ale boxei circulare din lemn. Charlie îşi zise că părea o siluetă impunătoare cum trona aşa, deasupra lor. După ce se pregăti, îşi lăsă o mână pe marginea pupitrului şi surâse în faţa publicului înghesuit, îşi ridică ciocănelul şi spuse:

— Bună dimineaţa, doamnelor şi domnilor.

În încăpere se aşternu tăcerea.

— Aceasta este vânzarea proprietăţii cunoscute sub numele de Chelsea Terrace numărul 1, cu bunurile ei fixe şi mobile, care au fost la dispoziţia marelui public în ultimele două săptămâni. Persoana care va licita cel mai mult va fi rugată să depună un avans de zece la sută imediat după licitaţie, apoi să încheie tranzacţia în nouăzeci de zile. Aceştia sunt termenii stipulaţi în formularul dumneavoastră de licitaţie şi îi repet numai ca să nu existe nicio neînţelegere.

Domnul Fothergill îşi drese vocea, iar Charlie îşi simţea inima bătându-i din ce în ce mai repede. Îl văzu pe colonel încleştând pumnul când Becky

scoase din geantă o pereche de ochelari şi îi puse în poală.

— Am un preţ de deschidere de o mie de lire, spuse Fothergill publicului tăcut, din rândul căruia mulţi stăteau în picioare pe marginea sălii sau se sprijineau de pereţi, nemaigăsind locuri libere.

Charlie rămase cu ochii pironiţi la licitator. Domnul Fothergill zâmbi către domnul Wrexall, ale cărui braţe rămaseră încrucişate într-o atitudine hotărâtă.

— Oferă cineva mai mult de o mie?

— O mie cinci sute, spuse Charlie, un pic prea tare.

Cei care nu ştiau povestea priviră în jur să vadă cine licitase. Câţiva se întoarseră spre vecinii lor şi începură să şuşotească zgomotos.

— O mie cinci sute, spuse licitatorul. Oferă cineva două mii?

Domnul Wrexall îşi desfăcu braţele şi ridică o mână ca un şcolar hotărât să arate că ştie răspunsul la o întrebare a profesorului.

— Două mii cinci sute, zise Charlie înainte chiar ca Wrexall să lase mâna în jos.

— Două mii cinci sute în centrul sălii. Oferă cineva trei mii?

Mâna domnului Wrexall se ridică la doi centimetri de genunchi, apoi căzu la loc. Pe fruntea lui apăru o cută adâncă.

— Oferă cineva trei mii? întrebă din nou domnul Fothergill. Lui Charlie nu-i venea să creadă că are un asemenea noroc.

Avea să obţină numărul 1 cu numai două mii cinci sute. Fiecare secundă i se păru un minut pe când aştepta căderea ciocănelului.

— Aud cumva trei mii în sală? zise domnul Fothergill, părând uşor dezamăgit. Atunci ofer Chelsea Terrace numărul 1 la două mii cinci sute o dată…

— Charlie îşi ţinu respiraţia.

— De două ori. Licitatorul începu să-şi ridice ciocănelul… Trei mii de lire, anunţă domnul Fothergill cu un sonor oftat de uşurare, pe când mâna înmănuşată a doamnei Trentham revenea în poală.

— Trei mii cinci sute, zise Charlie când domnul Fothergill zâmbi înspre el, dar îndată ce o privi din nou pe doamna Trentham aceasta aprobă din cap cele patru mii cerute de licitator.

Charlie aşteptă câteva secunde, apoi se ridică, îşi îndreptă cravata şi, cu o mutră severă, păşi încet de-a lungul culoarului central, ieşind în stradă. N-o văzu pe Becky punându-şi ochelarii, nici expresia de triumf care apăruse pe faţa doamnei Trentham.

— Oferă cineva patru mii cinci sute de lire? întrebă licitatorul şi, aruncând doar o privire spre locul în care şedea Becky, spuse: Da.

Fothergill reveni la doamna Trentham şi întrebă:

— Cinci mii de lire, doamnă?

Ochii ei cercetară iute încăperea, dar fu evident pentru toată lumea că nu-şi putea da seama de unde venise ultima licitare. Murmurele începură să se transforme în zgomot, toată lumea din sală începând să-l caute pe cel care licitase. Doar Becky, la adăpost în scaunul ei din fundul sălii, nu mişca un muşchi.

— Linişte, vă rog, zise licitatorul. Am patru mii cinci sute de lire. Oferă cineva din sală cinci mii?

Privirea lui se întoarse la doamna Trentham. Ea ridică încet mâna, dar în acelaşi timp se întoarse rapid să vadă dacă poate descoperi cine licita contra ei. Dar nimeni nu se mişcase când licitatorul spuse:

— Cinci mii cinci sute. Avem acum cinci mii cinci sute.

Domnul Fothergill îşi supraveghea publicul.

— Mai licitează cineva?

Privi în direcţia doamnei Trentham, dar ea păru derutată, mâinile rămânându-i nemişcate în poală.

— Atunci avem cinci mii cinci sute o dată, zise domnul Fothergill. Cinci mii cinci sute de două ori – Becky îşi ţuguie buzele ca să nu-i scape un rânjet larg – şi pentru a treia şi ultima oară, spuse el, ridicând ciocănelul.

— Şase mii, spuse doamna Trentham clar, fluturându-şi mâna în acelaşi timp.

În sală se auzi un suspin: Becky îşi scoase oftând ochelarii dându-şi seama că planul ei pus la punct cu atâta grijă eşuase, chiar dacă doamna Trentham fusese făcută să plătească de trei ori preţul pe care vreun magazin din Chelsea Terrace îl obţinuse vreodată.

Ochii licitatorului se îndreptară din nou spre fundul sălii, dar ochelarii erau acum ţinuţi strâns în mână de Becky, astfel încât îşi mută din nou atenţia la doamna Trentham, care şedea cu spatele drept, cu un zâmbet de satisfacţie pe faţă.

— Şase mii o dată, zise licitatorul, ochii lui cercetând camera. Şase mii de două ori, atunci, dacă nu mai licitează nimeni, şase mii pentru ultima oară…

Din nou ciocănelul se ridică.

— Şapte mii de lire, spuse o voce din fundul sălii.

Toată lumea se întoarse şi văzu că Charlie revenise şi se afla acum în picioare, pe culoar, cu mâna dreaptă ridicată.

Colonelul privi în jur, şi, când văzu cine era noul licitator, începu să transpire, ceea ce nu-i plăcea să facă în public. Scoase o batistă din buzunarul de la piept şi îşi tampona fruntea.

— Avem şapte mii de lire, spuse domnul Fothergill surprins.

— Opt mii, zise doamna Trentham uitându-se fix la Charlie, cu un aer bătăios.

— Nouă mii, latră Charlie ca răspuns.

Zgomotul din încăpere se transformă în vacarm. Lui Becky îi venea să sară în sus şi să îşi împingă soţul înapoi în stradă.

— Linişte, vă rog, spuse domnul Fothergill. Linişte! imploră el, aproape ţipând.

Colonelul continua să-şi tamponeze fruntea, gura domnului Crowther era deschisă destul de larg pentru a prinde orice muscă în zbor, iar capul domnului Hadlow era îngropat în mâini.

— Zece mii, spuse doamna Trentham, care, ca şi Charlie, după câte vedea Becky, îşi pierduse acum orice control.

Licitatorul întrebă:

— Oferă cineva unsprezece mii?

Charlie avea o expresie îngrijorată pe faţă, dar îşi încreţi o sprinceană, scutură din cap şi îşi băgă din nou mâinile în buzunare.

Becky oftă uşurată şi, descleştându-şi mâinile, îşi puse cu un gest nervos ochelarii.

— Unsprezece mii, spuse domnul Fothergill, uitându-se spre Becky, în timp ce vacarmul izbucni din nou şi ea se ridică să protesteze, scoţându-şi repede ochelarii.

Charlie părea total năuc.

Ochii doamnei Trentham se opriseră acum asupra lui Becky, pe care o descoperise în sfârşit. Cu un surâs de satisfacţie doamna Trentham declară:

— Douăsprezece mii de lire.

Licitatorul privi iarăşi spre Becky, care îşi puse ochelarii în geantă şi o închisese cu o pocnitură. Privi spre Charlie, ale cărui mâini rămaseră hotărâte în buzunare.

— Avem aici, în faţă, douăsprezece mii de lire. Oferă cineva mai mult? întrebă licitatorul.

Din nou privirea lui se plimbă de la Becky la Charlie, înainte de a se întoarce la doamna Trentham.

— Atunci douăsprezece mii o dată – privi în jur din nou – de două ori, de trei ori, în sfârşit…

Ciocănelul căzu cu un zgomot surd.

— Declar proprietatea vândută cu douăsprezece mii de lire doamnei Gerald Trentham.

Becky alergă spre uşă, dar Charlie se afla deja pe trotuar.

— Ce joc jucai, Charlie? întrebă ea încă înainte de a ajunge lângă el.

— Ştiam că o să liciteze până la zece mii de lire, zise Charlie, pentru că asta e suma pe care o mai are în cont la bancă.

— Dar cum ai putut să ştii asta?

— Cel de-al doilea valet al doamnei Trentham mi-a transmis informaţia în dimineaţa asta. Apropo, o să vină la noi ca majordom.

În momentul acela, preşedintele ieşi pe trotuar.

— Rebecca, trebuie să spun că planul tău a fost strălucit. M-a prostit de tot.

— Şi pe mine, zise Charlie.

— Ai riscat îngrozitor, Charlie Trumper, spuse Becky, nereuşind să-şi ierte soţul.

— Poate, dar eu cel puţin ştiam care-i era limita. Habar n-am avut ce joc faci.

— Am făcut o greşeală autentică, spuse Becky. Atunci când mi-am pus din nou ochelarii… De ce râzi, Charlie Trumper?

— Mulţumesc lui Dumnezeu pentru diletanţii autentici.

— Ce vrei să spui?

— Doamna Trentham a crezut că licitezi într-adevăr şi a fost păcălită, astfel încât a licitat o dată prea mult. De fapt, n-a fost singura pe care a luat-o apa. Chiar începe să-mi pară rău pentru…

— Pentru doamna Trentham?

— Bineînţeles că nu, zise Charlie. Pentru domnul Fothergill. O să petreacă nouăzeci de zile în paradis, apoi va reveni pe pământ cu un zgomot asurzitor.

DOAMNA TRENTHAM
1919 – 1927

CAPITOLUL 22

Nu cred că mă poate descrie cineva drept snoabă. Cu toate acestea, cred că tărie că maxima „Există un loc pentru toate, şi fiecare lucru îşi are locul său” se aplică tot atât de bine şi la fiinţe omeneşti.

M-am născut în Yorkshire în momentul de maximă glorie a imperiului victorian şi cred că pot spune fără teamă că în acea perioadă din istoria insulei noastre familia mea a jucat un rol considerabil.

Tatăl meu, sir Raymond Hardcastle, nu a fost doar un inventator şi industriaş cu mare imaginaţie şi talent, ci a construit şi una dintre companiile cele mai prospere ale naţiunii. În acelaşi timp, el şi-a tratat muncitorii ca şi cum ar fi făcut parte din familie şi a dat într-adevăr acest exemplu ori de câte ori a avut de-a face cu cei mai puţin norocoşi decât el; acesta a fost principiul după care am încercat să-mi duc viaţa.

N-am niciun frate, doar o soră mai mare, Amy. Deşi nu sunt decât doi ani între noi, nu pot pretinde că am fost vreodată foarte apropiate, poate fiindcă eu am fost un copil deschis, vioi chiar, în timp ce ea era timidă şi rezervată, ajungând chiar retrasă, mai ales când venea în contact cu membri ai sexului opus. Tata şi cu mine am încercat s-o ajutăm să-şi găsească un soţ potrivit, dar avea să se dovedească o sarcină imposibilă, până şi el renunţând când Amy trecu de cea de-a patruzecea aniversare. În schimb, ea şi-a ocupat timpul cu folos, de la moartea timpurie a mamei mele, având grijă de scumpul meu tată când acesta a îmbătrânit – un aranjament care, pot adăuga, le-a convenit de minune amândurora.

Eu, pe de altă parte, n-am întâmpinat nicio dificultate în a-mi găsi un soţ. Dacă-mi amintesc corect, Gerald a fost al patrulea sau poate chiar al

cincilea peţitor care a îngenuncheat pentru a-mi cere mâna. Gerald şi cu mine ne-am întâlnit pentru prima dată pe când mă aflam în vizită la casa de la ţară a lordului şi a lui lady Fanshaw, în Norfolk. Soţii Fanshaw erau prieteni buni cu tatăl meu, şi eu ieşeam, de câtăva vreme, cu fiul lor mai mic, Anthony. În cele din urmă, am fost prevenită că nu avea să moştenească nici pământurile, nici titlul tatălui său, astfel încât mi s-a părut că nu avea rost să-l mai las pe tânăr să-şi facă vreo speranţă în privinţa unei relaţii durabile. Dacă-mi amintesc corect, tata n-a fost copleşit de comportamentul meu şi parcă m-a şi pedepsit atunci, dar, după cum am încercat să-i explic, pe termen lung, deşi Gerald n-o fi fost cel mai arătos dintre aspiranţii mei, avea avantajul net de a proveni dintr-o familie care avea pământuri în trei comitate, ca să nu mai vorbim de moşia din Aberdeen.

Ne-am căsătorit la St. Mary's, Great Ashton, în iulie 1895 şi primul nostru fiu, Guy, a fost conceput un an mai târziu; trebuie să treacă o perioadă de timp decentă înainte de venirea pe lume a primului născut, nedându-se astfel motive pentru bârfe neîntemeiate.

Tata ne-a tratat întotdeauna egal pe mine şi pe sora mea, deşi mi s-au dat adesea motive să cred că eu eram favorita. Dacă n-ar fi fost simţul lui de *fair play,* cu siguranţă că mi-ar fi lăsat mie totul, pentru că pur şi simplu îl adora pe Guy, în timp ce aşa Amy va moşteni, la moartea tatălui meu, jumătate din marea lui avere. Dumnezeu ştie la ce i-ar putea folosi ei o asemenea bogăţie, când singurele ei preocupări în viaţă sunt grădinăritul, croşetatul şi câte-o vizită la festivalul din Scarborough.

Dar, ca să revin la Guy, toată lumea care venea în contact cu băiatul, în anii acea de formare, comenta invariabil ce copil frumos era şi, deşi eu nu i-am permis niciodată să devină răsfăţat, am considerat că nu era decât de datoria mea să mă

asigur că va avea acel gen de pornire în viaţă care-l va pregăti pentru rolul pe care eram sigură că era făcut să-l joace. Având în minte acest lucru, înainte chiar de a fi botezat a fost înscris la Şcoala Pregătitoare din Asgarth, apoi la Harrow, de unde presupuneam că va intra la Academia Militară Regală. Bunicul său nu făcea niciun fel de economii când era vorba de educaţia lui şi, într-adevăr, în cazul primului său nepot a fost excesiv de generos.

Cinci ani mai târziu am dat naştere unui al doilea fiu, Nigel, care a sosit oarecum prematur, ceea ce ar putea explica faptul că evoluţia lui a fost mai înceată decât a fratelui său mai mare. Guy, între timp, a avut mai mulţi profesori particulari, dintre care câţiva au găsit că era poate cam prea vijelios. La urma urmelor, care copil nu-ţi pune măcar o dată broaşte râioase în apa de baie sau nu-ţi taie în două şireturile de la pantofi?

La nouă ani, Guy a mers, cum se cuvine, la Asgarth şi de acolo mai departe la Harrow. La vremea aceea, director era reverendul Anthony Wood şi eu i-am amintit că Guy era a şaptea generaţie din neamul Trentham care mergea la şcoala respectivă.

La Harrow, Guy a excelat atât în activitatea în cadrul forţelor unite ale cadeţilor – devenind sergent-major al companiei în ultimul an – cât şi în ringul de box, unde şi-a înfrânt toţi adversarii cu excepţia notabilă a meciului împotriva colegiului Radley, unde a dat peste un nigerian, despre care am aflat mai târziu că avea douăzeci şi ceva de ani. M-a întristat faptul că în ultimul trimestru Guy n-a fost făcut monitor. Am înţeles că se implicase în atâtea alte activităţi, încât s-a considerat că acest lucru nu era în interesul său. Cu toate că aş fi putut spera ca rezultatele sale la examene să fie ceva mai satisfăcătoare, am considerat întotdeauna că el era unul dintre copiii aceia despre care se poate spune că au mai degrabă o inteligenţă înnăscută decât

una academică. În ciuda unui raport cam subiectiv din partea pedagogului său, care sugera că unele dintre notele obţinute de Guy la examenele de absolvire l-au cam surprins, fiul meu a reuşit să-şi asigure locul la Sandhurst.

La academie, Guy s-a dovedit a fi un cadet de prima clasă şi a găsit timp să continue şi boxul, devenind campionul cadeţilor la categoria mijlocie. Doi ani mai târziu, în iulie 1916, a absolvit cu onoruri în prima jumătate, apoi a intrat în vechiul regiment al tatălui său.

Trebuie să menţionez că Gerald părăsise regimentul de Puşcaşi la moartea tatălui său pentru a se putea întoarce în Berkshire să preia conducerea moşiilor familiei. Era colonel în momentul retragerii lui forţate şi mulţi considerau că era succesorul firesc al comandantului de regiment. După cum s-a văzut mai târziu, a fost trecut cu vederea în favoarea cuiva care nici măcar nu era în primul batalion, un oarecare Danvers Hamilton. Deşi eu nu îl întâlnisem niciodată pe domnul în chestiune, mai mulţi camarazi de arme şi-au exprimat opinia că numirea lui fusese o parodie de justiţie. Cu toate acestea, aveam convingerea că Guy avea să redea onoarea familiei şi, cu timpul, să ajungă el însuşi la comanda regimentului.

Deşi Gerald n-a fost direct implicat în Marele Război, şi-a servit ţara în timpul acelor ani grei, permiţând ca numele său să apară pe lista candidaţilor la Parlament pentru Berkshire West, cum fusese şi bunicul său, ca reprezentant al liberalilor sub conducerea lui Palmerston, la mijlocul secolului trecut. A ieşit, fără niciun opozant, la trei alegeri şi a lucrat cu tragere de inimă pentru partidul său, pe băncile din spate, căci lăsase clar să se înţeleagă că nu avea nici cea mai mică dorinţă să deţină vreun portofoliu.

După ce a primit brevetul, Guy a fost trimis ca sublocotenent la Aldershot, unde şi-a continuat

pregătirea pentru a pleca împreună cu regimentul său pe frontul de vest. Primind cea de-a doua tresă în mai puţin de un an, a fost transferat la Edinburgh şi ataşat batalionului cinci cu câteva săptămâni înainte de a primi ordinul de plecare în Franţa.

Între timp, Nigel tocmai intrase la Harrow şi încerca să calce pe urmele fratelui său – mă tem însă că nu cu acelaşi evident fler. De fapt, în timpul uneia dintre vacanţele acelea interminabile care se dau acum copiilor mi s-a plâns că era terorizat. I-am spus băiatului să se potolească şi să-şi aducă aminte că eram în război. I-am atras, de asemenea, atenţia că nu-mi amintesc să-l fi auzit vreodată pe Guy să facă atâta tămbălău pe tema asta.

I-am supravegheat îndeaproape pe cei doi fii ai mei în vara aceea lungă a lui 1917 şi nu pot pretinde că Guy a găsit un tovarăş plăcut în Nigel cât a stat acasă în permisie; de fapt, îi suporta cu greu compania. I-am tot spus lui Nigel că trebuia să se străduiască să câştige respectul fratelui său mai mare, dar singurul rezultat a fost că Nigel a fugit şi s-a ascuns în grădină ore în şir.

În timpul permisiei din vara aceea, l-am sfătuit pe Guy să-i facă o vizită bunicului său în Yorkshire şi chiar am găsit o primă ediţie din *Songs of Innocence*[12] pe care să i-o dăruiască, ştiind că tatăl meu dorea de multă vreme să şi-o adauge la colecţie. Guy s-a întors o săptămână mai târziu şi a confirmat că găsirea unui William Blake pe care bătrânul nu-l avea îl lăsase într-adevăr pe bunic „în toane bune”.

Fireşte, ca orice mamă, în acea perioadă însufleţită din istoria noastră, mi-am dorit cu ardoare ca Guy să fie văzut achitându-se cum se cuvine în faţa inamicului şi în cele din urmă, cu voia lui Dumnezeu, să se întoarcă acasă teafăr şi nevătămat. În sfârşit, cred că pot spune fără teamă

că nicio mamă, oricât de orgolioasă, n-ar fi putut cere mai mult de la fiul său.

Guy a fost avansat la gradul de căpitan la o vârstă foarte fragedă şi în urma celei de-a doua bătălii de pe Marna a primit Crucea Militară. Alţii, care au citit ordinul de zi, au considerat că fusese un pic lipsit de noroc pentru că nu fusese propus pentru Crucea Victoriei. M-am abţinut să le atrag atenţia că orice recomandare de acest tip ar fi trebuit să fie contrasemnată de comandantul lui pe câmpul de luptă, şi, cum acesta era un anume Danvers Hamilton, nedreptatea putea fi explicată cu uşurinţă.

Curând după semnarea Armistiţiului, Guy s-a întors acasă şi a activat o vreme la garnizoana din Hounslow. Cât era în permisie, l-am rugat pe Spinks să-i graveze medaliile, atât decoraţia, cât şi miniatura, cu iniţialele G.F.T. Între timp, fratele său Nigel a fost, după o oarecare influenţă exercitată de Gerald, acceptat în cele din urmă la Academia Militară Regală.

Sunt sigură că în perioada în care Guy s-a aflat din nou la Londra şi-a făcut un pic de cap – ce tânăr de vârstă aceea nu o face? — dar a înţeles foarte bine că o căsătorie înainte de a împlini treizeci de ani nu putea decât să dăuneze şanselor sale de avansare.

Deşi a adus mai multe tinere la Ashurst în weekenduri, ştiam că nu era nimic serios cu niciuna dintre ele şi, oricum, pusesem deja ochii pe o anumită fată din satul vecin, pe care familia o cunoştea de câtăva vreme. În ciuda faptului că nu avea un titlu, îşi cunoştea strămoşii până la cucerirea normandă. Ceea ce era mai important, familia ei deţinea tot pământul dintre Ashurst şi Hastings.

A fost, aşadar, un şoc deosebit de neplăcut când Guy a apărut într-un weekend însoţit de o fată pe nume Rebecca Salmon, care, spre mirarea mea,

locuia pe vremea aceea împreună cu fiica soţilor Harcourt-Browne.

După cum am arătat cât se poate de clar, nu sunt o snoabă. Dar mă tem că domnişoara Salmon este tipul de fată care reuşeşte întotdeauna să scoată la iveală tot ce-i mai rău în mine. Să nu mă înţelegeţi greşit. N-am nimic împotriva cuiva numai pentru că doreşte să se instruiască. De fapt, în general aprob astfel de situaţii – în proporţii rezonabile – dar în acelaşi timp asta nu-i permite cuiva să presupună că are automat dreptul la un loc în societate. Vedeţi, pur şi simplu nu pot tolera pe cineva care pretinde a fi ceea ce în mod evident nu este, şi am simţit încă înainte de a o cunoaşte pe domnişoara Salmon că venea la Ashurst cu un singur scop în minte.

Am înţeles cu toţii că Guy avusese un capriciu cât fusese la Londra – la urma urmelor, domnişoara Salmon era genul acela de fată. Într-adevăr, când, în weekend-ul următor, am rămas câteva momente singură cu Guy, am reuşit să-l previn să nu permită niciodată celor ca domnişoara Salmon să pună mâna pe el; trebuie să-şi dea seama că ar fi o pradă minunată pentru cineva cu originea ei socială.

Guy a râs la auzul unei asemenea presupuneri şi m-a asigurat că nu şi-a făcut niciun fel de plan pe termen lung în privinţa fetei brutarului. În orice caz, mi-a amintit el, nu peste multă vreme avea să plece cu regimentul la Poona, astfel încât nici nu putea fi vorba de căsătorie. Trebuie să fi simţit însă că temerile mele nu fuseseră pe de-a-ntregul adormite, pentru că după ce s-a mai gândit puţin a adăugat:

— Poate că te-ar interesa, mamă, că domnişoara Salmon iese în prezent cu un sergent din regiment, cu care are o înţelegere.

De fapt, două săptămâni mai târziu Guy a apărut la Ashurst cu o domnişoară Victoria Berkeley, o alegere mult mai potrivită, pe a cărei mamă o

cunoşteam de ani de zile; într-adevăr, dacă fata n-ar fi avut încă patru surori şi, drept tată, un arhidiacon care-şi pierduse averea, s-ar fi potrivit, cu timpul, admirabil.

Ca să fiu sinceră, după acea unică ocazie nefericită, Guy n-a mai pomenit niciodată numele Rebeccăi Salmon în prezenţa mea şi, cum a plecat în India câteva luni mai târziu, am presupus că auzisem pentru ultima oară de amărâta aia.

Când Nigel a părăsit, în cele din urmă, Sandhurst, nu a intrat, ca Guy, în regiment, căci devenise cât se poate de clar în timpul celor doi ani petrecuţi de el la academie că nu avea stofă de soldat. Cu toate acestea, Gerald a reuşit să-i facă rost de o slujbă la o firmă de agenţi de bursă din City, unde asociat principal era unul dintre verii săi. Trebuie să recunosc că veştile pe care le primeam din când în când nu erau încurajatoare, dar după ce i-am menţionat vărului lui Gerald că voi avea la un moment dat nevoie de cineva care să se ocupe de investiţiile bunicului său, Nigel a început să avanseze încet la firmă.

Vreo şase luni mai târziu, locotenent-colonelul sir Danvers Hamilton i-a trimis lui Gerald un bilet în Chester Square 19. În clipa în care Gerald mi-a spus că Hamilton dorea să discute cu el între patru ochi, am simţit pericolul. De-a lungul anilor avusesem de-a face cu mulţi dintre camarazii lui Gerald, aşa că ştiam exact cum să mă port cu ei. Gerald, pe de altă parte, e cam naiv când e vorba de chestiuni personale, acordându-i invariabil celuilalt privilegiul îndoielii. Am verificat imediat şedinţele soţului meu la Camera Comunelor pentru săptămână următoare şi am aranjat ca sir Danvers să ne viziteze luni seara la ora şase, ştiind prea bine că treburile la Cameră aveau să-l facă aproape sigur pe Gerald să contramandeze în ultimul moment întâlnirea.

Gerald a telefonat în ziua aceea puţin după ora cinci să-mi spună că nu avea cum să scape şi a

propus ca domnul colonel să vină, eventual, la Camera Comunelor. I-am spus că o să văd ce puteam face. O oră mai târziu, sir Danvers a sosit în Chester Square. După ce i-am cerut scuze şi i-am explicat absenţa soţului meu, am reuşit să-l conving să-mi încredinţeze mie mesajul. Când colonelul mi-a adus la cunoştinţă faptul că domnişoara Salmon aştepta un copil, am întrebat, fireşte, ce ne privea treaba asta pe mine sau pe Gerald. A ezitat doar o clipă, apoi a sugerat că Guy ar fi fost tatăl. Mi-am dat seama numaidecât că, dacă o astfel de calomnie era lăsată să se împrăştie, ar fi putut ajunge chiar la urechile camarazilor lui Guy din Poona şi acest lucru ar fi dăunat extrem de mult şanselor fiului meu la avansare. Am concediat aşadar, dintr-o suflare, atât ridicola sugestie, cât şi pe colonel.

La o partidă de bridge în casa Celiei Littlechild, câteva săptămâni mai târziu, ea a lăsat să-i scape că angajase un detectiv particular pe nume Harris să-l urmărească pe primul ei soţ, când se convinsese că îi era infidel. După aflarea acestei informaţii, mi-a fost imposibil să mă mai concentrez asupra jocului, spre enervarea partenerei mele.

Întorcându-mă acasă, am căutat numele în cartea de telefon. Iată-l: „Max Harris, detectiv particular – ex-Scotland Yard, în orice problemă.” După ce m-am uitat câteva minute la telefon, am ridicat în sfârşit receptorul şi i-am. Cerut operatoarei Paddington 3720. Am aşteptat câteva minute până să-mi răspundă cineva.

— Harris, spuse o voce răguşită, fără alte explicaţii.

— Agenţia de detectivi? am întrebat, gata să pun receptorul la loc în furcă înainte de a-i da omului ocazia să răspundă.

— Da, doamnă, spuse vocea, părând ceva mai entuziastă.

— S-ar putea să am nevoie de ajutorul dumneavoastră – pentru un prieten, înţelegeţi, am spus, simţindu-mă destul de stânjenită.

— Un prieten, spuse vocea. Da, sigur. Atunci poate că ar trebui să ne întâlnim.

— Dar nu la biroul dumneavoastră, am insistat.

— Înţeleg foarte bine, doamnă. Vă convine la hotelul St. Agnes, Bury Street, South Kensington, mâine la ora patru după-amiază?

— Da, am spus şi am închis telefonul, dându-mi seama, deodată, că el nu-mi ştia numele şi eu nu ştiam cum arată.

Când, în ziua următoare, am ajuns la St. Agnes, un locşor îngrozitor la ieşirea din Brompton Road, m-am învârtit în jurul lui de mai multe ori înainte să mă simt în sfârşit în stare să intru în hol. Un bărbat în jur de treizeci de ani, poate treizeci şi cinci, se sprijinea de tejgheaua de la recepţie. Se îndreptă în clipa în care mă văzu.

— Căutaţi cumva un domn Harris? întrebă el.

Am dat din cap şi el m-a condus repede în ceainărie, indicându-mi un loc în colţul cel mai îndepărtat. După ce se aşeză pe scaunul din faţa mea, am început să-l studiez cu mai multă atenţie. Avea spre un metru optzeci, era solid, cu păr castaniu-închis şi cu o mustaţă şi mai închisă. Purta o haină Harris de tweed maro, în carouri, cămaşă crem şi o cravată galbenă, îngustă. Când am început să-i explic de ce s-ar putea să am nevoie de serviciile lui, m-am încurcat pentru că a început să-şi trosnească degetele, unul câte unul, mai întâi la mâna stângă, apoi la dreapta. Voiam să mă ridic şi să plec, şi aşa aş fi făcut dacă aş fi crezut măcar o clipă că-mi va fi uşor să găsesc pe cineva mai puţin necuviincios care să ducă sarcina la bun sfârşit.

Mi-a luat, de asemenea, destul de mult timp să-l conving pe Harris că nu doream un divorţ. La acea primă întâlnire i-am explicat problema mea cum m-am priceput mai bine. Am fost şocată când mi-a

cerut onorariul exorbitant de cinci şilingi pe oră numai pentru a-şi începe investigaţiile. Simţeam însă că nu prea aveam de ales în această chestiune. Am căzut de acord să înceapă în ziua următoare şi să ne întâlnim din nou după o săptămână.

Primul raport al domnului Harris m-a informat că, după părerea celor care-şi petreceau cea mai mare parte a orelor de lucru la o cârciumă din Chelsea numită Muşchetarul, Charlie Trumper era tatăl copilului Rebeccăi Salmon şi, într-adevăr, când acest lucru a fost sugerat chiar în faţa acestuia, nu a făcut nici cea mai mică încercare de a nega. Ca pentru a dovedi asta, la câteva zile după naşterea copilului, el şi domnişoara Salmon s-au căsătorit – discret, la un oficiu al stării civile.

Domnului Harris nu i-a fost deloc greu să obţină o copie după certificatul de naştere al copilului. Aceasta confirma că băiatul, Daniel George Trumper, era fiul Rebeccăi Salmon şi al lui Charlie George Trumper din Chelsea Terrace 147. Am mai observat că primise numele celor doi bunici ai săi. În următoarea mea scrisoare către Guy am anexat o copie după certificatul de naştere şi câteva alte mici informaţii furnizate de Harris, cum ar fi amănunte despre nuntă sau numirea colonelului Hamilton ca preşedinte al consiliului de administraţie de la Trumper's. Trebuie să mărturisesc că am presupus că lucrurile aveau să se oprească aici.

Două săptămâni mai târziu însă, am primit o scrisoare de la Guy; cred că trebuie să se fi încrucişat cu a mea pe drum. El îmi povestea că sir Danvers luase legătura cu comandantul lui, colonelul Forbes, şi, ca urmare a insistenţelor lui Forbes că s-ar putea să fie necesar un proces pentru încălcarea promisiunii, Guy trebuise să apară în faţa unui grup de camarazi de arme, pentru a explica relaţia dintre el şi domnişoara Salmon.

M-am aşezat numaidecât şi i-am scris o scrisoare lungă colonelului Forbes – era clar că Guy nu se afla în situaţia de a putea prezenta dovezile complete pe care eu reuşisem să le obţin. Am inclus o altă copie după certificatul de naştere, astfel încât să nu-i rămână nicio îndoială că fiul meu nu putuse avea vreo legătură de niciun fel cu tânăra Salmon. Am adăugat – fără părtinire – că domnul colonel Hamilton avea acum funcţia de preşedinte al consiliului de administraţie de la Trumper's, o poziţie din care mai mult ca sigur obţinea un venit. Lungile rapoarte de informare pe care domnul Harris mi le trimitea acum cu regularitate în fiecare săptămână se dovedeau, a trebuit să recunosc, extrem de valoroase.

Pentru un scurt timp lucrurile au revenit la normal. Gerald îşi făcea de lucru cu îndatoririle lui parlamentare în timp ce eu nu mă concentram decât asupra numirii unei noi menajere pentru vicar şi asupra cercului meu de bridge.

Problema a devenit însă mai complicată decât îmi închipuisem, căci, din pură întâmplare, am descoperit că nu mai aveam să fim incluşi pe lista invitaţilor la nunta lui Daphne Harcourt-Browne cu marchizul de Wiltshire. Desigur, Percy n-ar fi ajuns niciodată al doisprezecelea marchiz dacă tatăl şi fratele lui nu şi-ar fi sacrificat viaţa pe frontul de vest. Cu toate acestea, am aflat de la alţii care au asistat la ceremonie că atât colonelul Hamilton, cât şi soţii Trumper *au putut* fi văzuţi la biserica St. Margaret's şi la recepţia de după aceea.

În toată această perioadă, domnul Harris a continuat să-mi furnizeze rapoarte despre cele ce se petreceau cu familia Trumper şi cu imperiul lor în creştere. Trebuie să mărturisesc că nu mă interesau deloc tranzacţiile lor comerciale: era o lume care pentru mine a rămas complet străină, dar nu l-am oprit să-şi continue informarea, căci mă ajuta să cunosc lucruri folositoare despre duşmanii lui Guy.

Câteva luni mai târziu am primit un bilet de la colonelul Forbes, în care-mi spunea că primise scrisoarea mea, dar n-am mai auzit nimic altceva în legătură cu nefericita defăimare a lui Guy. Am presupus aşadar că totul se lămurise şi că născocirile colonelului Hamilton fuseseră tratate cu dispreţul pe care îl meritau.

Apoi, într-o dimineaţă, în iunie anul următor, Gerald a fost chemat la Ministerul de Război, pentru, credea el, noi instrucţiuni în vederea următoarei şedinţe parlamentare.

Când soţul meu s-a întors în Chester Square pe neaşteptate, în după-amiaza aceea, m-a pus să mă aşez şi să beau un whisky mare înainte de a-mi spune că avea să-mi împărtăşească nişte veşti rele. Rar l-am văzut aşa de mohorât şi m-am aşezat în tăcere, întrebându-mă ce putea să fie atât de important, încât să-l facă să se întoarcă acasă în timpul zilei.

— Guy şi-a dat demisia din armată, a anunţat Gerald laconic. Se va întoarce în Anglia îndată ce vor fi întocmite actele necesare.

— De ce? am întrebat, uluită.

— N-a fost dat niciun motiv, a răspuns Gerald. Am fost chemat la Ministerul de Război azi-dimineaţă şi anunţat de Billy Cuthbert, un camarad de la Puşcaşi. Mi-a spus, între patru ochi, că dacă Guy nu şi-ar fi dat demisia, ar fi fost, fără doar şi poate, dat afară.

Cât am aşteptat întoarcerea lui Guy în Anglia, am examinat fiecare informaţie asupra tot mai întinsului imperiu Trumper pe care mi-o putea furniza domnul Harris, oricât de măruntă sau aparent nesemnificativă părea pe moment. Printre multele pagini din materialul trimis de detectiv, fără îndoială, cu scopul de a-şi justifica onorariile scandaloase, am dat peste un articol care bănuiam că s-ar putea să fie tot atât de important pentru

familia Trumper pe cât era pentru mine reputaţia fiului meu.

Am făcut eu însămi toate cercetările necesare şi, după ce am văzut proprietatea într-o duminică dimineaţa, am telefonat luni la Savill's şi am făcut o ofertă de două mii cinci sute de lire pentru proprietatea în chestiune. Agentul m-a sunat după câteva zile să-mi spună că altcineva – mi-am dat seama că era vorba de Trumperi – oferise trei mii.

— Atunci oferă patru mii, i-am spus şi am închis telefonul. Agenţii imobiliari mi-au putut confirma, în după-amiaza aceea, că eram în posesia proprietăţii din Chelsea Terrace 25-99, un bloc de treizeci şi opt de apartamente. Reprezentantul lui Trumper's, am fost asigurată, avea să fie informat imediat cine va fi vecinul lor.

CAPITOLUL 23

Guy Trentham reveni în pragul lui Chester Square 19 într-o după-amiază răcoroasă din septembrie 1922, imediat după ce Gibson strânsese ceaiul de după-masă. Mama lui nu avea să uite niciodată acea împrejurare, căci atunci când Guy a fost condus în salon, aproape că nu l-a recunoscut. Doamna Trentham scria o scrisoare la biroul ei când Gibson a anunţat:

— Căpitanul Guy.

S-a întors şi l-a văzut pe fiul ei intrând în cameră şi ducându-se direct la cămin unde a rămas, cu picioarele desfăcute, cu spatele la foc. Privea înainte cu ochi sticloşi, dar nu rostea o vorbă.

Doamna Trentham nu putea fi decât recunoscătoare că soţul ei lua parte la o dezbatere în Camera Comunelor şi nu era aşteptat acasă în seara aceea înainte de votul de la ora zece.

Era evident că Guy nu se bărbierise zile în şir. Nu i-ar fi stricat nicio baie bună, iar costumul pe care-l purta cu greu putea fi recunoscut drept acela pe care-l croise Gieves cu trei ani în urmă. Răvăşit, stătea cu spatele la focul strălucitor de cărbuni, cu trupul tremurându-i vizibil, cu faţa întoarsă spre mama sa. Abia atunci doamna Trentham observă că fiul ei ţinea sub braţ un pachet învelit în hârtie maro.

Deşi nu-i era frig, doamna Trentham se cutremură şi ea. Rămase la masa de scris, fără nicio dorinţă de a-şi îmbrăţişa primul născut sau de a fi ea aceea care să rupă tăcerea dintre ei.

— Ce ţi s-a spus, mamă? rosti în cele din urmă Guy, cu glas nesigur şi tremurător.

— Nimic concret. Îşi ridică privirea spre el, examinându-l atent. Doar că ţi-ai dat demisia, şi că dacă n-ai fi făcut-o ai fi fost concediat.

— Până aici e adevărat, recunoscu el, dând drumul în sfârşit pachetului pe care-l strângea şi punându-l pe o masă de lângă el. Dar numai pentru că ei au conspirat împotriva mea.

— Ei?

— Da, colonelul Hamilton, Trumper şi fata.

— Colonelul Forbes a preferat cuvântul domnişoarei Salmon chiar şi după ce i-am scris eu? întrebă doamna Trentham cu o voce îngheţată.

— Da-da, l-a preferat. La urma urmelor, colonelul Hamilton mai are o mulţime de prieteni în regiment şi unii dintre ei au fost cât se poate de bucuroşi să-i susţină versiunea dacă asta însemna să elimine un rival.

Îl privi nervoasă, mutându-se de pe un picior pe altul.

— Dar credeam că problema a fost definitiv lămurită. În fond, certificatul de naştere…

— Aşa ar fi fost, dacă ar fi fost semnat şi de Charlie Trumper, alături de fată, dar certificatul purta o singură semnătură – a ei. Ceea ce e mai rău, colonelul Hamilton a sfătuit-o pe domnişoara Salmon să ameninţe cu un proces pentru încălcarea promisiunii, afirmând că eu sunt tatăl. Dacă ar fi făcut asta, bineînţeles, în ciuda faptului că nu sunt vinovat de nicio acuzaţie pe care mi-ar putea-o pune în cârcă, bunul nume al regimentului ar fi suferit iremediabil. Am simţit aşadar că nu-mi rămânea decât să fac ceea ce era onorabil şi să-mi dau demisia.

Vocea îi deveni şi mai amară.

— Şi toate astea pentru că Trumper s-a temut că adevărul ar putea ieşi la iveală.

— Ce tot spui, Guy?

El evită privirea directă a mamei sale, mutându-se de lângă şemineu la bar, unde îşi turnă un whisky mare. Lăsă neatins sifonul şi luă o înghiţitură zdravănă. Mama lui aşteptă în tăcere ca el să continue.

— După cea de-a doua bătălie de pe Marna colonelul Hamilton mi-a ordonat să fac o anchetă asupra laşităţii lui Trumper pe câmpul de luptă, spuse Guy întorcându-se lângă şemineu. Mulţi considerau că trebuia dat pe mâna Curţii Marţiale, dar singurul martor, un anume soldat Prescott, a fost el însuşi ucis de un glonte rătăcit la numai câţiva metri de adăpostul tranşeelor noastre. Făcusem prostia să-i conduc chiar eu pe Prescott şi Trumper înapoi în liniile noastre, şi când Prescott a căzut, am privit în jur şi am zărit un zâmbet de faţa lui Trumper. Tot ce a spus a fost: „Ghinion, căpitane, acum nu mai ai martor, nu-i aşa?”

— Ai povestit cuiva asta atunci?

Guy se întoarse la bar pentru a-şi umple paharul.

— Cui să-i spun, fără Prescott care să mă susţină. Tot ce-am putut face a fost să mă asigur că i se va acorda postum Medalia Militară. Chiar dacă asta însemna să-l las pe Trumper să scape. Mai târziu, am descoperit că Trumper n-a vrut nici să confirme versiunea mea despre ce se întâmplase pe câmpul de luptă, ceea ce era să mă împiedice să primesc Crucea Militară.

— Şi acum, că a reuşit să te forţeze să-ţi dai demisia, există doar cuvântul tău împotriva cuvântului lui.

— Aşa ar fi fost dacă Trumper n-ar fi făcut o greşeală prostească, din cauza căreia încă mai poate s-o păţească.

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, continuă Guy, ceva mai adunat, când bătălia era în toi, am venit în ajutorul celor doi. I-am găsit ascunşi într-o biserică bombardată. Am luat hotărârea să rămânem acolo până la căderea nopţii, când aveam intenţia să-i conduc înapoi, la adăpostul tranşeelor noastre. În timp ce aşteptam pe acoperiş ca soarele să apună şi Trumper a crezut că adormisem, l-am văzut strecurându-se în sacristie şi luând un portret magnific al Fecioarei Maria din spatele altarului. L-am urmărit în

continuare cum punea micul tablou în raniţă. N-am spus nimic atunci pentru că mi-am dat seama că asta era dovada de care aveam nevoie pentru a-i demonstra duplicitatea; la urma urmei, tabloul putea fi înapoiat bisericii mai târziu. Îndată ce ne-am întors în spatele liniilor noastre am pus să se percheziţioneze imediat echipamentul lui Trumper, ca să-l pot aresta pentru furt. Dar, spre surprinderea mea, nu s-a găsit nimic.

— Şi cum poate să-ţi folosească asta acum?

— Pentru că după aceea tabloul a reapărut.

— Reapărut?

— Da, spuse Guy ridicând vocea. Daphne Harcourt-Browne mi-a spus că zărise pictura pe peretele salonului din casa lui Trumper, şi mi-a dat şi o descriere amănunţită. În mintea mea n-a fost nicio îndoială că era acelaşi portret al Fecioarei cu Pruncul pe care-l furase atunci din biserică.

— Dar nu prea poate face nimeni nimic câtă vreme tabloul se află încă în casa lui.

— Nu se mai află. De aceea sunt deghizat astfel.

— Încetează să mai vorbeşti în ghicitori, spuse mama lui. Explică-mi ca lumea, Guy.

— Azi-dimineaţă am făcut o vizită acasă la Trumper şi i-am spus menajerei că luptasem pe frontul de vest împreună cu stăpânul ei.

— A fost un lucru înţelept, Guy?

— I-am spus că mă numesc Fowler, caporal Denis Fowler, şi că am tot încercat să iau legătura cu Charlie. Ştiam că el nu era acolo, pentru că-l văzusem intrând într-unul din magazinele lui din Chelsea Terrace cu doar câteva minute înainte. Servitoarea – care m-a privit cu suspiciune – m-a întrebat dacă doresc să aştept în hol până se ducea sus să-i spună doamnei Trumper că eram acolo. Asta mi-a oferit destul timp să mă strecor în camera din faţă şi să iau tabloul de unde îmi spusese Daphne că era atârnat. Ieşisem din casă înainte ca ei să-şi dea seama ce dorisem.

— Dar cu siguranţă că vor raporta furtul la poliţie şi tu vei fi arestat.

— Nicio şansă, spuse Guy luând pachetul învelit în hârtie maro şi începând să-l despacheteze. Ultimul lucru pe care Trumper ar dori să pună mâna poliţia este ăsta.

Îi dădu pictura mamei sale.

Doamna Trentham privi micul tablou.

— De acum încolo poţi să-l laşi pe Trumper în seama mea, spuse ea fără nicio explicaţie.

Guy zâmbi pentru prima dată de când pusese piciorul în casă.

— Cu toate acestea, continuă ea, trebuie să ne concentrăm asupra unei probleme mai urgente, şi anume ce facem în privinţa viitorului tău. Sunt sigură că îţi poţi face rost de un post în City. Am vorbit deja cu…

— N-o să meargă, mamă, şi tu ştii asta. Deocamdată, n-am niciun viitor în Anglia. Sau, cel puţin, până nu sunt reabilitat. În orice caz, nu vreau să mă învârt prin Londra explicând cercului de bridge de ce nu mai sunt în India cu regimentul. Nu, trebuie să plec în străinătate până se mai liniştesc un pic lucrurile.

— Atunci am nevoie de timp să mă gândesc, răspunse mama lui Guy. Între timp, du-te sus, fă o baie şi bărbiereşte-te, găseşte-ţi şi nişte haine curate, şi eu o să văd ce-i de făcut.

Îndată ce Guy părăsi încăperea, doamna Trentham se întoarse la biroul ei şi încuie micul tablou în sertarul din stânga jos. Îşi puse cheia în poşetă, apoi începu să se concentreze asupra măsurilor imediate ce trebuiau luate pentru a proteja numele familiei Trentham.

În timp ce privea pe fereastră, în mintea ei începu să se înfiripe un plan care, deşi necesita să-şi reducă şi mai mult resursele financiare, şi aşa diminuate, îi putea oferi măcar răgazul de care avea nevoie pentru a-l demasca pe Trumper ca pe

hoţul şi mincinosul ce era, reabilitându-şi în acelaşi timp fiul.

Doamna Trentham socoti că avea numai vreo cincizeci de lire în bani gheaţă în safe-ul din dormitorul ei, dar mai avea încă şaisprezece din cele douăzeci de mii pe care tatăl ei i le trecuse în cont în ziua când se căsătorise. „Să fie acolo în caz de vreo urgenţă neprevăzută”, îi spusese el, profetic.

Doamna Trentham scoase o foaie de hârtie din sertar şi începu să noteze ceva. Ştia prea bine că o dată ce fiul ei părăsea Chester Square în seara aceea, era posibil să nu-l mai revadă multă vreme. Patruzeci de minute mai târziu, studia rezultatul eforturilor sale:

£50 (cash)
Sydney
Max Harris
Manta
£5.000 (cec)
Bentley’s
Tablou
Poliţia locală

Gândurile îi fură întrerupte de întoarcerea lui Guy, care semăna ceva mai bine cu fiul pe care şi-l amintea ea. Un blazer şi nişte pantaloni de călărie înlocuiseră costumul mototolit, iar pielea, deşi palidă, era cel puţin bărbierită îngrijit. Doamna Trentham împături foaia de hârtie, hotărându-se în sfârşit cum să acţioneze.

— Acum stai jos şi ascultă-mă cu atenţie, spuse ea.

Guy Trentham părăsi Chester Square la nouă şi câteva minute, cu o oră înainte de întoarcerea tatălui său de la Cameră. Avea cincizeci şi trei de lire bani gheaţă şi un cec de cinci mii puse bine într-un buzunar interior. Fusese de acord să-i scrie tatălui său în clipa în care debarca la Sydney,

explicându-i de ce se dusese direct în Australia. Mama lui îi jurase că în lipsa lui va face tot ce-i va sta în puteri să reabiliteze numele fiului ei, astfel încât în cele din urmă el să se poată întoarce în Anglia absolvit de orice vină şi să-şi reia locul care i se cuvenea, de cap al familiei.

Singurii doi servitori care-l văzuseră în seara aceea pe căpitanul Trentham primiră instrucţiuni de la stăpână lor să nu pomenească nimănui despre vizita acestuia, mai ales soţului ei; sub ameninţarea de a-şi pierde slujba.

Ultima acţiune a doamnei Trentham înainte de întoarcerea soţului ei fu să telefoneze la politie. Un anume poliţist Wrigley's avea să se ocupe de furtul raportat.

În acele săptămâni în care aştepta scrisoarea fiului ei, doamna Trentham n-a stat degeaba. A doua zi după ce Guy s-a îmbarcat spre Australia, a făcut una din vizitele ei periodice la hotelul St. Agnes, cu un pachet învelit proaspăt sub braţ. I-a întins obiectul domnului Harris şi i-a dat o serie de instrucţiuni amănunţite.

Două zile mai târziu detectivul o informă că portretul Fecioarei cu Pruncul fusese lăsat la Bentley's, casa de amanet, şi nu putea fi vândut timp de cele puţin cinci ani, când avea să expire data de pe foaia de amanet. Îi întinse o fotografie a tabloului şi o chitanţă ca dovadă. Doamna Trentham puse fotografia în poşetă, dar nu se obosi să-l întrebe pe Harris ce se întâmplase cu cele cinci lire pe care le primise în schimbul tabloului.

— Bun, spuse ea, punându-şi poşeta lângă scaun. De fapt, foarte satisfăcător.

— Doriţi, aşadar, să-i sugerez cui trebuie la Scotland Yard să caute la Bentley's?

— În niciun caz, spuse doamna Trentham. Vreau să faceţi câteva cercetări asupra tabloului înainte să dea altcineva cu ochii de el, şi apoi, dacă informaţia mea se dovedeşte a fi corectă,

următorul prilej cu care această pictură va fi văzută de public va fi la o licitaţie la Sotheby’s.

CAPITOLUL 24

— Bună dimineaţa, doamnă. Îmi cer scuze că trebuie să vă deranjez astfel.

— Nu-i niciun deranj, îi spuse doamna Trentham ofiţerului de poliţie pe care Gibson îl anunţase drept inspectorul Richards.

— De fapt, nu pe dumneavoastră voiam să vă văd, doamnă Trentham, explică inspectorul, ci pe fiul dumneavoastră, căpitanul Guy Trentham.

— Atunci aveţi în faţă o călătorie foarte lungă, domnule inspector.

— Nu sunt sigur că vă înţeleg, doamnă.

— Fiul meu, spuse doamna Trentham, se ocupă de treburile familiei în Australia, unde este asociat la o mare firmă de negustori de vite.

Richards nu-şi putu ascunde surpriza.

— Şi de când se află acolo, doamnă?

— De destul de multă vreme, domnule inspector.

— Aţi putea fi mai precisă?

— Căpitanul Trentham a plecat în India în februarie 1920, împreună cu regimentul său. A primit Crucea Militară în a doua bătălie de pe Marna, ştiţi.

Arătă din cap spre şemineu. Inspectorul păru impresionat corespunzător.

— Desigur, continuă doamna Trentham, n-a avut niciodată intenţia de a rămâne în armată, căci ne-am propus încă de la început ca el să-şi petreacă o vreme în colonii şi apoi să se întoarcă să conducă proprietăţile noastre din Berkshire.

— Dar a revenit în Anglia înainte de a-şi prelua postul din Australia?

— Din păcate nu, domnule inspector, spuse doamna Trentham. Imediat ce şi-a dat demisia a plecat direct în Australia să-şi ia în primire noile responsabilităţi. Soţul meu, care, sunt sigură că

ştiţi, este deputat de Berkshire West, vă poate confirma datele exacte.

— Nu cred că va fi necesar să-l deranjez de data asta, doamnă.

— Dar de ce, dacă-mi îngăduiţi să întreb, doreaţi să-l vedeţi pe fiul meu?

— Facem o anchetă asupra furtului unui tablou din Chelsea.

Doamna Trentham nu făcu niciun comentariu, aşa că detectivul continuă:

— Cineva care se potriveşte cu descrierea fiului dumneavoastră, a fost văzut în zonă, îmbrăcat cu o manta militară veche. Am sperat, prin urmare, că ne-ar putea ajuta în cercetările noastre.

— Şi când a fost comisă această infracţiune?

— În septembrie trecut, doamnă, şi cum pictura nu a fost găsită încă, noi ne continuăm ancheta…

Doamna Trentham rămase cu capul uşor înclinat la aflarea acestei informaţii şi continuă să asculte cu atenţie.

— Dar acum ni s-a dat a înţelege că proprietarul nu va depune plângere, aşa că probabil dosarul va fi închis destul de curând. Acesta e fiul dumneavoastră?

Inspectorul arătă spre o fotografie a lui Guy în uniforma de gală, aflată pe o măsuţă.

— Chiar el, domnule inspector.

— Nu se potriveşte întocmai cu descrierea care ni s-a făcut, spuse poliţistul părând uşor încurcat. În orice caz, după cum spuneţi, trebuie să se fi aflat în Australia la vremea aceea. Un alibi de oţel.

Inspectorul zâmbi amabil, dar expresia doamnei Trentham nu se schimbă.

— Doar nu sugeraţi că fiul meu a fost implicat în vreun fel în acest furt? întrebă ea rece.

— Bineînţeles că nu, doamnă. Numai că am dat peste o manta pe care Gieves, croitorul de pe Saville Row, a confirmat că a făcut-o pentru un anume căpitan Trentham. Am găsit un soldat bătrân care o purta şi care…

— Atunci probabil că v-aţi găsit şi hoţul, spuse dispreţuitoare doamna Trentham.

— Nu prea, doamnă. Vedeţi, domnul în chestiune are un singur picior.

Doamna Trentham tot nu arătă niciun interes.

— Atunci vă propun să sunaţi la secţia de poliţie din Chelsea, spuse ea, căci sunt sigură că ei vă vor putea lămuri în această privinţă.

— Dar şi eu sunt de la secţia de poliţie din Chelsea, răspunse inspectorul, arătând şi mai încurcat.

Doamna Trentham se ridică de pe sofa şi se duse încet până la biroul ei, trase un sertar şi scoase o singură foaie de hârtie. I-o dădu inspectorului. Faţa acestuia se înroşi când începu să-i asimileze conţinutul. Când termină de citit documentul, îi dădu hârtia înapoi.

— Îmi cer scuze, doamnă. Habar n-am avut că aţi raportat pierderea mantalei în aceeaşi zi. O să stau de vorbă cu tânărul Wrigley îndată ce ajung la secţie.

Doamna Trentham nu reacţionă în niciun fel la stânjeneala poliţistului.

— Ei, n-o să vă mai răpesc timpul, spuse el. Găsesc singur drumul.

Doamna Trentham aşteptă până auzi uşa închizându-se în urma lui, apoi ridică receptorul şi ceru un număr din Paddington. Îi ceru un singur lucru detectivului, apoi închise telefonul.

Doamna Trentham ştiu că Guy trebuie să fi ajuns cu bine în Australia când cecul ei fu transferat de la Coutts and Company la o bancă din Sydney. Scrisoarea promisă pentru tatăl lui sosi pe pragul uşii şase săptămâni mai târziu. Când Gerald îi împărtăşi conţinutul scrisorii, explicând că Guy intrase la o firmă de comerţ cu vite, ea mimă surpriza faţă de acţiunea neaşteptată a fiului ei, dar soţul ei oricum nu părea să arate cine ştie ce interes.

În lunile care au urmat, rapoartele lui Harris au continuat să arate că nou formata companie a lui Trumper era din ce în ce mai puternică, dar doamnei Trentham tot îi mai venea să zâmbească amintindu-şi cum cu numai patru mii de lire îi oprise avântul lui Charles Trumper.

Pe faţa doamnei Trentham nu avea să mai apară acelaşi zâmbet când, după un timp, primi o scrisoare de la Savill's, care îi oferea ocazia să-i provoace Rebeccăi Trumper aceeaşi acută frustrare pe care reuşise să i-o provoace în trecut lui Charlie Trumper, chiar dacă de data asta avea s-o coste ceva mai mult. Îşi verifică contul în bancă, mulţumită că avea să se dovedească mai mult decât suficient pentru scopul pe care-l avea în minte.

De-a lungul anilor, Savill's o ţinuse la curent pe doamna Trentham în privinţa tuturor magazinelor care erau scoase la vânzare în Chelsea Terrace, dar ea nu făcuse nicio încercare de a-l opri pe Trumper să le cumpere, socotind că faptul că ea se află în posesia blocului de apartamente avea să strice orice planuri pe termen lung pe care el le-ar fi putut avea în privinţa întregii piaţete. Cu toate acestea, când îi fură trimise detaliile cu privire la Chelsea Terrace numărul 1, îşi dădu seama că aici lucrurile stăteau cu totul altfel. Nu numai că numărul 1 era magazinul de pe colţ, dând spre Fulham Road, şi cel mai mare imobil din grup, dar era şi o galerie de artă şi casă de licitaţii cu renume, chiar dacă acum era oarecum în declin. Era, evident, locul cel mai bun pentru toţi anii aceia de pregătire pe care doamna Trumper îi petrecuse la Colegiul Bedford şi, mai recent, la Sotheby's.

O scrisoare care însoţea biletul de licitaţie întreba dacă doamna Trentham dorea să fie reprezentată la licitaţia pe care domnul Fothergill, actualul proprietar, îşi propusese s-o conducă el însuşi.

Răspunse în aceeaşi zi, mulţumindu-le celor de la Savill's, dar explicând că vrea să participe chiar ea la licitaţie şi că le va fi şi mai îndatorată dacă i-ar putea face un calcul estimativ al cifrei la care se aşteptau să ajungă proprietatea.

Răspunsul primit de la Savill's conţinea o mulţime de „dacă" şi „dar", căci după părerea lor proprietatea avea un caracter special. Ei arătau, de asemenea, că nu aveau calificarea necesară pentru a-şi da cu părerea asupra valorii stocului. Cu toate acestea, făcuseră un calcul estimativ asupra cifrei maxime, în jur de patru mii de lire.

În săptămânile următoare doamna Trentham putea fi găsită cu regularitate aşezată pe ultimul rând la Christie's, urmărind în tăcere diferite licitaţii. Nu dădu din cap şi nu ridică mâna niciodată. Voia să fie sigură că atunci când va sosi timpul să liciteze avea să cunoască în amănunţime protocolul în astfel de ocazii.

În dimineaţa vânzării imobilului din Chelsea Terrace nr. 1, doamna Trentham intră în sala de licitaţii îmbrăcată într-o rochie lungă roşu-închis, a cărei poală mătura podelele. Îşi alese un loc în rândul al treilea şi se aşeză cu vreo douăzeci de minute înainte de începerea licitaţiei. Ochii nu-i stăteau o clipă, urmărind cum diferite personaje intrau şi-şi ocupau locurile. Domnul Wrexall sosi la câteva minute după ea, aşezându-se la mijlocul primului rând. Părea întunecat, dar hotărât. Era exact aşa cum îl descrisese domnul Harris, patruzeci şi ceva de ani, greoi şi cu un început de chelie. Fiind atât de gras, părea considerabil mai în vârstă decât era, se gândi ea. Pielea-i era negricioasă şi, ori de câte ori lăsa capul în jos mai apăreau câteva bărbii. Atunci hotărî doamna Trentham că dacă nu va reuşi să pună mâna pe Chelsea Terrace numărul 1, s-ar putea ca o întâlnire cu domnul Wrexall să se dovedească avantajoasă.

La nouă şi cincizeci fix colonelul Hamilton îi conduse pe cei doi colegi ai săi de-a lungul culoarului şi ocupă locurile libere imediat în spatele doamnei Trentham. Deşi ea privi în direcţia colonelului, acesta nu făcu niciun efort de a lua cunoştinţă de prezenţa ei. La nouă şi cincizeci şi trei de minute încă nu se vedeau nici domnul, nici doamna Trumper.

Cei de la Savill's o preveniseră pe doamna Trentham că Trumper ar putea fi reprezentat de un agent din afară, dar din tot ce adunase ea despre el de-a lungul anilor, nu-i venea a crede că ar permite oricui altcuiva să liciteze în locul lui. Nu avea să fie dezamăgită, căci în clipa în care ceasul din spatele pupitrului licitatorului arăta zece fără cinci, el apăru. Deşi era cu câţiva ani mai în vârstă decât în fotografia pe care o ţinea ea în mână, nu avu nicio îndoială că era Charlie Trumper. Era îmbrăcat într-un costum elegant, bine croit, care ascundea faptul că începea să aibă probleme cu greutatea. Zâmbetul îi părăsea arareori buzele, dar ea îşi propusese să-l şteargă. Părea să vrea ca toată lumea să observe că sosise, căci dădu mâna şi stătu de vorbă cu mai multe persoane înainte de a ocupa un loc rezervat de lângă culoar, la vreo patru rânduri în spatele ei. Doamna Trentham îşi răsuci pe jumătate scaunul, astfel încât să-i poată supraveghea în acelaşi timp pe Trumper şi pe licitator, fără să fie nevoită să întoarcă mereu capul.

Deodată, domnul Trumper se ridică şi se duse spre fundul sălii, numai ca să ia un formular de vânzare de pe masa de la intrare, apoi se întoarse la locul său rezervat de lângă culoar. Doamna Trentham bănui că acest spectacol fusese jucat cu un scop precis. Ochii ei scrutară fiecare rând şi, cu toate că nu putu vedea nimic în acest sens, se simţi neliniştită.

Când domnul Fothergill urcă treptele pupitrului licitatorului, încăperea era deja plină. Dar în ciuda

faptului că fuseseră ocupate aproape toate locurile, doamna Trentham nu reuşi să vadă dacă doamna Trumper se afla şi ea în acea mulţime.

Din clipa în care domnul Fothergill strigă prima licitaţie, nimic nu se desfăşură aşa cum îşi imaginase sau chiar plănuise doamna Trentham. Nimic din ceea ce văzuse la Christie's în luna precedentă n-ar fi putut-o pregăti pentru rezultatul final – domnul Fothergill anunţând, la numai şase minute după aceea, „Vândut pentru douăsprezece mii de lire doamnei Gerald Trentham".

Era furioasă că se dăduse astfel în spectacol, chiar dacă pusese mâna pe magazinul de obiecte de artă şi îi dăduse o lovitură satisfăcătoare Rebeccăi Trumper. O costase, în orice caz, destul de mult, iar acum nici măcar nu era sigură că avea destui bani în contul ei special pentru a acoperi întreaga sumă la care se angajase.

După optzeci de zile de frământări, în care de gândi dacă să apeleze la soţul ei sau chiar la tatăl ei pentru a face rost de diferenţă, doamna Trentham se hotărî să sacrifice avansul de o mie două sute de lire, să se retragă şi să-şi lângă rănile. Alternativa era să-i mărturisească soţului ei exact ce se petrecuse în Chelsea Terrace numărul 1 în ziua aceea.

Exista însă o compensaţie. Nu va mai trebui să folosească Sotheby's când va sosi timpul să scape de pictura furată.

O lună după alta, doamna Trentham primi regulat scrisori de la fiul ei, mai întâi de la Sydney, apoi mai târziu din Melbourne, informând-o despre progresul lui. Adesea i se cerea în ele să mai trimită bani. Cu cât asociaţia creştea, explica Guy, cu atât avea nevoie de mai mulţi bani pentru a-şi menţine procentul lui din acţiuni. În total, vreo şase mii de lire şi-au făcut drum peste Oceanul Pacific, spre o bancă din Sydney, de-a lungul unei perioade de peste patru ani, bani pe care doamna

Trentham nu ezită o clipă să-i trimită, din moment ce Guy părea să aibă atâta succes în noua lui profesiune. Era, de asemenea, sigură că o dată ce avea să dea în vileag faptul că Charles Trumper era un hoţ şi un mincinos, fiul ei se putea întoarce în Anglia reabilitat chiar şi în ochii tatălui său.

Apoi, deodată, tocmai când doamna Trentham începea să creadă că poate era timpul pentru următoarea etapă a planului ei, sosi o telegramă din Melbourne. Adresa de la care fusese trimisă nu-i lăsa doamnei Trentham altă posibilitate decât să plece fără întârziere spre îndepărtatul oraş.

Când, în seara aceea, la cină îi spuse lui Gerald că avea intenţia să plece la Antipozi cu prima cursă, vestea ei fu întâmpinată cu o indiferenţă politicoasă. Acest lucru nu constitui o surpriză, căci numele lui Guy nu prea mai apăruse pe buzele soţului ei din ziua aceea când făcuse o vizită la Ministerul de Război, cu mai bine de patru ani în urmă. De fapt, primul semn al existenţei primului lor născut, atât la Ashurst Hall cât şi în Chester Square, era fotografia aceea a lui în uniformă de gală, care stătea pe noptiera ei, şi Crucea Militară, căreia Gerald îi permisese să rămână pe şemineu.

În ceea ce-l privea pe Gerald, Nigel era singurul lor copil.

Gerald Trentham ştia foarte bine că soţia lui spusese tuturor prietenilor lui şi ai ei că Guy era asociat la o mare şi prosperă firmă de comerţ cu vite, care îşi avea sediul în Australia. El însă încetase de mult să mai creadă în asemenea poveşti, iar în ultima vreme încetase până şi să le mai asculte. De câte ori plicul cu scrisul acela prea bine cunoscut apărea în cutia de scrisori din Chester Square, Gerald Trentham nu punea nicio întrebare despre progresele fiului său mai mare.

Următorul vas care pleca în Australia era *SS Orontes,* care pornea din Southampton în lunea următoare. Doamna Trentham trimise o telegramă

la o adresă din Melbourne pentru a-i anunţa cam când urma să sosească.

Călătoria de cinci săptămâni peste două oceane i se păru interminabilă, mai ales că prefera să stea mai tot timpul în cabina ei, neavând nici cea mai mică dorinţă de a face cunoştinţe noi la bord – sau, mai rău, de a da peste cineva care s-o cunoască. Refuză mai multe invitaţii de a cina la masa căpitanului.

După ce nava acostă la Sydney, doamna Trentham rămase doar o noapte în acest oraş, înainte de a-şi continua călătoria spre Melbourne. La sosirea în gara Spencer Street luă un taxi direct la Spitalul Royal Victoria, unde asistenta de serviciu îi spuse pe un ton indiferent că fiul ei mai avea numai o săptămână de trăit.

Primi permisiunea să-l vadă imediat, şi un ofiţer de poliţie o însoţi. Rămase lângă patul lui, privind fără a-i veni să creadă o faţă pe care aproape că n-o putea recunoaşte. Părul lui Guy era atât de subţire şi cenuşiu, iar ridurile de pe faţa sa atât de adânci, că doamna Trentham se simţea de parcă s-ar fi aflat la patul de moarte al soţului ei.

Un doctor îi spuse că o astfel de stare nu era neobişnuită o dată ce verdictul fusese pronunţat şi persoana în cauză realiza că nu există nicio speranţă de comutare a pedepsei. După ce stătu în picioare la capul patului aproape o oră, plecă fără să fi putut scoate o vorbă de la fiul ei. Nu lăsă nicio clipă ca personalul spitalului să-i întrezărească adevăratele sentimente.

În seara aceea doamna Trentham îşi luă o cameră la o mică pensiune din marginea Melbourne-ului. Îi puse o singură întrebare tânărului proprietar expatriat, un anume domn Sinclair-Smith, apoi de retrase în camera ei.

În dimineaţa următoare se prezentă la birourile celei mai vechi firme de avocaţi din Melbourne, Asgarth, Jenkins and Company. Un tânăr care i se păru mult prea neprotocolar întrebă:

— În ce problemă?

— Aş vrea să discut cu asociatul principal, răspunse doamna Trentham.

— Atunci va trebui să luaţi loc în sala de aşteptare, îi spuse el.

Doamna Trentham şezu destul de mult timp până când domnul Asgarth putu s-o primească.

Asociatul principal, un bărbat în vârstă care după îmbrăcăminte părea că-şi practică meseria mai degrabă în Lincoln's Inn Fields decât în Victoria Street, Melbourne, îi ascultă în tăcere povestea tristă şi acceptă să se ocupe de orice problemă în ce privea posesiunile lui Guy Trentham. Promise, în acest scop, să depună imediat o cerere pentru ca trupul neînsufleţit să poată fi transportat în Anglia.

Doamna Trentham îşi vizită fiul la spital în fiecare zi a acelei săptămâni dinaintea morţii sale. Cu toate că vorbeau puţin, ea află despre o anume problemă care trebuia rezolvată înainte de a se gândi să se întoarcă în Anglia.

Miercuri după-amiaza doamna Trentham reveni la birourile lui Asgarth, Jenkins and Company pentru a cere sfatul asociatului principal asupra a ceea ce era de făcut în privinţa ultimei ei descoperiri. Bătrânul avocat îşi invită clienta să ia loc, apoi ascultă cu atenţie noutăţile. Din când în când, nota ceva pe un carnet din faţa lui. Când Doamna Trentham sfârşi, rămase o vreme tăcut.

— Va trebui făcută o schimbare de nume, sugeră el, dacă nu vreţi să afle nimeni ce aveţi de gând.

— Şi trebuie să ne asigurăm că nimeni nu va afla niciodată cine a fost tatăl ei, spuse doamna Trentham.

Bătrânul avocat se încruntă.

— Asta presupune să aveţi foarte multă încredere în – consultă numele mâzgălit în faţa sa – domnişoara Benson.

— Plătiţi-i domnişoarei Benson oricât e necesar pentru a ne asigura de tăcerea ei, zise doamna

Trentham. Banca londoneză Coutts se va ocupa de toate detaliile financiare.

Avocatul aprobă din cap şi, rămânând la biroul său până aproape de miezul nopţii în următoarele patru zile, reuşi să pregătească toate actele necesare a îndeplini cerinţele clientei sale cu doar câteva ore înainte ca doamna Trentham să plece spre Londra.

Guy Trentham fu declarat mort de medicul care-l îngrijea în dimineaţa de 23 aprilie 1927, la şase şi trei minute, iar în ziua următoare doamna Trentham îşi începu sumbra călătorie spre casă, însoţită de sicriul lui. Era uşurată că numai două persoane de pe continentul acela ştiau tot ce ştia ea, una – un domn în vârstă care mai avea doar câteva luni până la pensie, cealaltă – o femeie care-şi putea petrece acum restul vieţii într-un lux pe care nu l-ar fi crezut niciodată posibil cu numai câteva zile înainte.

Doamna Trentham îi telegrafie soţului ei cu minimum de informaţii pe care le credea necesare, apoi călători înapoi spre Southampton tot atât de liniştit şi de anonim cum venise. O dată ce puse piciorul pe solul englezesc, doamna Trentham fu condusă cu maşina direct la casa ei din Chester Square. Îl puse la curent pe soţul ei asupra amănuntelor tragediei, iar el acceptă fără tragere de inimă să se dea un anunţ în *The Times* în ziua următoare. Acesta spunea:

„Se anunţă moartea căpitanului Guy Trentham, CM, survenită în mod tragic ca urmare a tuberculozei, după o grea suferinţă. Înmormântarea va avea loc la biserica St. Mary, Ashurst, Berkshire, marţi, 8 iunie, 1927.”

Vicarul din localitate conduse ceremonia pentru scumpul dispărut. Moartea lui, asigură el asistenţa, era o tragedie pentru toţi cei ce l-au cunoscut.

Guy Trentham fu depus în locul de veci rezervat tatălui său. Maiorul şi doamna Trentham, rudele,

prietenii familiei, enoriaşi şi servitori părăsiră cimitirul cu capetele plecate.

În zilele care au urmat, doamna Trentham primi o sută de scrisori de condoleanţe, din care câteva arătau că putea să se consoleze măcar cu faptul că îi mai rămăsese un fiu, care să-i ia locul lui Guy.

A doua zi, fotografia lui Nigel o înlocui, pe noptieră, pe aceea a fratelui său mai mare.

CHARLIE
1926 – 1945

CAPITOLUL 25

Mergeam prin Chelsea Terrace cu Tom Arnold, în turul nostru de luni dimineaţa, când el îşi spuse pentru prima dată părerea.

— N-o să se întâmple niciodată, am zis.

— S-ar putea să aveţi dreptate, domnule, dar în momentul ăsta o mulţime de proprietari de magazine au început să intre în panică.

— O adunătură de laşi, i-am spus. Cu deja aproape un milion de şomeri, abia dacă se vor găsi o mână de oameni care să fie destul de proşti să se gândească la o grevă generală.

— Poate, dar Comitetul Magazinelor tot îşi sfătuieşte membrii să-şi baricadeze ferestrele.

— Syd Wrexall şi-ar sfătui membrii să-şi baricadeze ferestrele şi dacă un pechinez şi-ar ridica piciorul în faţa intrării de la „Muşchetarul”. Ba chiar nici n-ar fi nevoie ca nenorocitul de animal să facă pipi.

Un zâmbet licări pe buzele lui Tom.

— Deci sunteţi pregătit pentru o luptă, domnule Trumper?

— Poţi să pariezi. Îl voi susţine până la capăt pe domnul Churchill în privinţa asta.

M-am oprit pentru a controla vitrina magazinului de pălării şi cravate.

— Câţi oameni avem în mod curent angajaţi?

— Şaptezeci şi unu.

— Şi câţi dintre ei crezi că se gândesc la grevă?

— Vreo şase, cel mult zece, aş zice eu – şi numai dintre cei care sunt membri ai sindicatului vânzătorilor. Dar s-ar putea să mai avem probleme cu unii dintre angajaţi pentru că nu le va fi uşor să ajungă la lucru din cauza opririi transportului public.

— Atunci dă-mi până diseară numele tuturor celor de care nu eşti sigur şi o să stau de vorbă cu fiecare dintre ei în timpul săptămânii. Aşa măcar s-

ar putea să reuşesc să-i conving pe câţiva dintre ei asupra viitorului pe care-l au în cadrul companiei.

— Dar care va fi viitorul companiei dacă greva se declanşează?

— Când o să-ţi intre în cap, Tom, că n-o să se întâmple nimic care să afecteze Trumper's?

— Syd Wrexall gândeşte…

— Pot să te asigur că ăsta e singurul lucru pe care nu-l face.

— …crede că cel puţin trei magazine vor ieşi la vânzare în luna următoare şi dacă e să fie o grevă generală s-ar putea să mai devină şi altele disponibile dintr-o dată. Minerii îi conving…

— Pe Charlie Trumper nu-l conving, i-am spus. Aşa că anunţă-mă imediat ce auzi că cineva vrea să vândă, pentru că eu mai cumpăr încă.

— Când toată lumea vinde?

— Tocmai atunci *trebuie* să cumperi, am răspuns. Momentul să te urci într-un tramvai este atunci când toată lumea coboară. Aşa că trimite-mi numele alea, Tom. Între timp, o să mă duc la bancă.

Am pornit în direcţia Knitsbridge.

În intimitatea noului său birou din Brompton Road Hadlow m-a informat că Trumper's avea acum în cont puţin peste douăsprezece mii de lire: o rezervă adecvată, considera el, în caz de grevă generală.

— Nu şi tu, am spus, exasperat. Greva n-o să aibă loc niciodată. Chiar dac-o să aibă, prezic că o să se termine în câteva zile.

— Ca ultimul război? zise Hadlow privindu-mă pe după ochelarii lui în semilună. Sunt un om prevăzător din fire, domnule Trumper…

— Ei bine, eu nu sunt, am spus, întrerupându-l. Aşa că fiţi pregătit să vedeţi banii folosiţi cum se cuvine.

— Am alocat deja cam jumătate din sumă pentru cazul în care doamna Trentham nu reuşeşte să-şi respecte angajamentul în ce priveşte numărul

1, mi-a amintit el. Mai are încă – se întoarse să verifice în calendarul de pe perete – cincizeci şi două de zile.

— Atunci aş propune ca în timpul acesta să ne păstrăm cumpătul.

— Dacă piaţa se prăbuşeşte, ar fi înţelept să nu riscăm totul. Nu credeţi, domnule Trumper?

— Nu, nu cred, dar tocmai de-aia sunt… am început, abia reuşind să mă stăpânesc să nu spun tot ce aveam pe inimă.

— Aşa este, răspunse Hadlow făcându-mă să mă simt şi mai stânjenit. Şi ăsta este şi motivul pentru care v-am susţinut din toată inima până acum, adăugă el mărinimos.

Cu trecerea zilelor, am fost nevoit să recunosc că o grevă generală părea din ce în ce mai probabilă. Aerul de nesiguranţă şi lipsa de încredere în viitor însemna că întâi un magazin, apoi altul erau scoase la vânzare.

Le-am achiziţionat pe primele două la preţuri zdrobitoare, cu condiţia ca tranzacţia să se facă imediat, şi datorită vitezei cu care Crowther a pregătit documentaţia şi Hadlow a eliberat banii, am reuşit chiar să adaug încălţămintea, apoi farmacia în ograda mea.

Când greva generală începu în sfârşit – marţi, 4 mai 1926 – colonelul şi cu mine eram pe stradă de la ivirea zorilor. Am inspectat toate proprietăţile noastre de nord la sud. Toţi membrii comitetului lui Syd Wrexall îşi baricadaseră deja magazinele, ceea ce eu consideram că era echivalent cu a ceda în faţa greviştilor. Am fost de acord, totuşi, cu planul colonelului pentru „operaţiunea închidere”, care la un anumit semnal din partea mea îi permitea lui Tom Arnold să încuie şi să tragă obloanele la toate cele treisprezece magazine în trei minute. În sâmbăta precedentă îl urmărisem pe Tom făcând mai multe „repetiţii”, cum le numea el, spre amuzamentul trecătorilor.

Deşi în prima dimineaţă de grevă vremea era frumoasă şi străzile erau aglomerate, singura concesie pe care am făcut-o îmbulzelii copleşitoare a fost să nu scot mărfurile comestibile de la numerele 147 şi 131 pe trotuar.

La opt Tom Arnold mi-a raportat că numai cinci angajaţi nu se arătaseră la lucru, în ciuda blocajelor de circulaţie care ţineau în loc cu orele transportul public, şi chiar dintre aceştia unul era bolnav.

Cât ne-am tot plimbat prin Chelsea Terrace colonelul şi cu mine am mai primit ici-colo câte-o insultă, dar n-am simţit nicio dispoziţie reală pentru violenţă şi, cu toate cele ce se întâmplau, majoritatea oamenilor erau în toane surprinzător de bune. Câţiva puşti chiar începuseră să joace fotbal în stradă.

Primul semn de nelinişte reală veni în a doua dimineaţă, când o cărămidă fu azvârlită în geamul de la numărul 5, ceasuri şi bijuterii. Am văzut doi sau trei tineri infractori apucând ce puteau din vitrină şi dispărând în fugă. Mulţimea deveni neliniştită şi începu să strige sloganuri, aşa că i-am dat semnalul lui Tom Arnold, care era la vreo cincizeci de metri mai încolo, şi el suflă imediat de şase ori în fluier. În cele trei minute calculate de colonel toate magazinele noastre erau încuiate şi cu obloanele trase. Am rămas pe poziţii când a venit poliţia şi mai mulţi oameni au fost arestaţi. Deşi spiritele se înfierbântaseră, într-o oră i-am putut da instrucţiuni lui Tom ca magazinele să fie redeschise şi să continue să servească clienţii ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. În trei ore cei de la ferometal au înlocuit geamul de la numărul 5 – nu că ar fi fost o dimineaţă în care să cumperi bijuterii.

Până joi doar trei oameni nu veniseră la lucru, dar am mai numărat patru magazine din Terrace care trăseseră obloanele. Străzile păreau mult mai liniştite. La un mic dejun grăbit am aflat de la

Becky că în dimineaţa aceea nu aveam să ne primim exemplarul din *The Times,* pentru că tipografii erau în grevă, dar, ca replică, guvernul scosese un ziar propriu, *British Gazette,* o creaţie a domnului Churchill, care-şi informa cititorii că muncitorii de la transporturi şi căi ferate se întorceau la lucru în cete. În ciuda acestui fapt, Norman Cosgrave, proprietarul pescăriei de la numărul 11, mi-a spus că se săturase şi m-a întrebat cât îi ofeream. Căzând de acord asupra preţului dimineaţa, în după-amiaza aceleiaşi zile ne-am dus la bancă să încheiem afacerea. Un telefon m-a asigurat că domnul Crowther pregătise şi dactilografiase documentaţia necesară, şi Hadlow completase un cec înainte să ajungem noi, aşa că eu n-a trebuit decât să semnez. Când m-am întors în Chelsea l-am pus imediat pe Tom Arnold să se ocupe de pescărie până când avea să se găsească un director potrivit care să-l înlocuiască pe Cosgrave. Nu i-am spus nimic atunci, dar aveau să mai treacă săptămâni bune după ce Tom cedase conducerea unui tip din Billingsgate, până să poată scăpa de mirosul care se ţinea scai de el.

Greva generală s-a încheiat oficial în dimineaţa a noua şi până la sfârşitul lunii achiziţionasem în total şapte magazine. Părea că nu fac decât să mă tot duc şi să mă întorc de la bancă, dar cel puţin fiecare dintre achiziţiile mele era la un preţ care-i permitea lui Hadlow câte un surâs, chiar dacă mă avertiza că fondurile scad.

La următoarea şedinţă a consiliului de administraţie am putut raporta că Trumper’s avea acum douăzeci de magazine în Chelsea Terrace, ceea ce însemna mai mult decât aveau cei din Comitetul Magazinelor la un loc. Cu toate acestea, Hadlow a susţinut în faţa consiliului că trebuie să începem acum o lungă perioadă de consolidare dacă vrem ca proprietăţile recent achiziţionate să ajungă la aceeaşi calitate şi aceleaşi standarde ca primele treisprezece. Am mai făcut o singură

propunere importantă la acea şedinţă, care a primit aprobarea unanimă a colegilor mei – ca Tom Arnold să fie invitat să intre în consiliul de administraţie.

Tot nu puteam rezista să nu petrec câte-o oră liberă şezând pe o bancă vizavi de numărul 147 şi privind transformările din Chelsea Terrace, care se petreceau sub ochii mei. Pentru prima dată puteam face diferenţa între magazinele care erau ale mele şi acelea pe care mai trebuia să le obţin, care erau cele paisprezece aflate în posesia membrilor comitetului Iul Wrexall – ca să nu uităm nici de prestigiosul număr 1 sau de „Muşchetarul”.

Trecuseră şaptezeci şi două de zile de la licitaţie şi cu toate că domnul Fothergill îşi cumpăra în continuare regulat fructele şi legumele de la numărul 147, nu mi-a pomenit niciodată dacă doamna Trentham îşi onorase ori nu contractul. Joan Moore i-a spus soţiei mele că fosta ei stăpână primise de curând o vizită a domnului Fothergill şi deşi bucătăreasa nu reuşise să audă toată conversaţia, era sigură că vocile se ridicaseră.

Când Daphne a venit să-mi facă o vizită la magazin în săptămână următoare am întrebat-o dacă mai avea vreo informaţie cu privire la intenţiile doamnei Trentham.

— Mai las-o naibii pe nenorocita aia, fu tot ce avu ea de spus pe această temă. În orice caz, a adăugat, cele nouăzeci de zile vor expira destul de curând şi, zău, ar trebui să fii mai îngrijorat în privinţa părţii a doua decât a problemelor financiare ale doamnei Trentham.

— De acord. Dar dacă merg în ritmul ăsta, n-o să pot termina înainte de anul viitor, am spus, după ce am ales pentru ea douăsprezece prune perfecte şi le-am pus pe cântar.

— Eşti mereu aşa grăbit, Charlie. De ce trebuie ca lucrurile să fie terminate întotdeauna până la o dată fixă?

— Pentru că asta mă ţine în mişcare.

— Dar Becky va fi la fel de impresionată de realizarea ta şi dacă reuşeşti să termini cu un an mai târziu.

— N-ar mai fi la fel, i-am spus. Trebuie pur şi simplu să muncesc mai mult.

— Numărul orelor dintr-o zi este limitat, îmi aminti Daphne. Chiar şi pentru tine.

— Ei bine, nu e vina mea.

Daphne râse.

— Cum merge teza lui Becky despre Luini?

— A terminat-o, fir-ar să fie. Mai are numai de revăzut ultima ciornă de treizeci de mii de cuvinte, aşa că e cu mult înaintea mea. Dar cu greva asta generală şi cumpărarea tuturor proprietăţilor noi, ca să nu mai vorbesc de doamna Trentham, n-am avut timp nici măcar să-l duc pe Daniel să-i vadă pe cei de la West Ham în sezonul ăsta.

Charlie începu să-i pună marfa într-o pungă mare de hârtie maro.

— Becky n-a descoperit încă ce ai de gând? întrebă Daphne.

— Nu, şi am grijă să nu dispar de tot decât atunci când lucrează mai târziu la Sotheby's sau e plecată să catalogheze vreo mare colecţie. Încă n-a observat că mă scol în fiecare dimineaţă la patru şi jumătate, căci atunci lucrez cel mai mult.

I-am dat punga cu prune şi şapte lire şi zece pence restul.

— Suntem cu adevărat un mic Trollope, nu-i aşa? remarcă Daphne. Apropo, încă nu i-am dezvăluit lui Percy secretul nostru, dar abia aştept să văd expresia de pe feţele lor când…

— Şşşt, nicio vorbă…

Când alergi multă vreme după ceva e ciudat cum adesea prada îţi cade în poală tocmai când te aştepţi mai puţin.

În dimineaţa aceea serveam la numărul 147. Pe Bob Makins îl enerva întotdeauna să mă vadă că-

mi suflec mânecile, dar mie-mi place să mai pălăvrăgesc cu clienţii vechi şi în ultima vreme era cam singura şansă pe care-o aveam de a mă pune la curent cu bârfele, precum şi de a auzi cu urechile mele ce credeau într-adevăr clienţii despre celelalte magazine ale noastre. Cu toate acestea, mărturisesc că până am ajuns să-l servesc pe domnul Fothergill coada se întinsese aproape până la băcănie, pe care ştiam că Bob încă o mai priveşte ca pe un rival.

— Bună dimineaţa, am spus când i-a venit rândul domnului Fothergill. Şi ce pot să vă ofer astăzi, domnule? Am nişte minunate…

— Mă întrebam dacă am putea discuta puţin între patru ochi, domnule Trumper.

Am fost atât de surprins că n-am răspuns imediat. Ştiam că doamna Trentham mai avea nouă zile până când trebuia să-şi onoreze contractul şi presupusesem că n-aveam să aud nimic înainte de sfârşitul lor. La urma urmelor, şi-o fi având şi ea Hadlowii şi Crowtherii ei ca să-i pregătească hârtiile.

— Mă tem că depozitul e singurul loc disponibil pentru moment, l-am prevenit. Mi-am scos halatul verde, mi-am tras mânecile în jos şi mi-am schimbat haina. Ştiţi, apartamentul de deasupra e ocupat acum de directorul meu, i-am explicat în timp ce-l conduceam pe licitator în spatele magazinului.

I-am oferit un loc pe o ladă de portocale răsturnată şi mi-am tras şi eu una vizavi de el. Stăteam faţă în faţă, la numai câţiva centimetri unul de altul, ca nişte jucători de şah. Ciudat cadru, am meditat eu, pentru a discuta cea mai importantă afacere a vieţii mele. Am încercat să rămân calm.

— Voi trece direct la obiect, spuse Fothergill. Doamna Trentham nu m-a contactat de câteva săptămâni şi în ultima vreme refuză să-mi răspundă la telefon. În plus, cei de la Savill's mi-au spus cât se poate de clar că n-au primit niciun

fel de instrucţiuni pentru a încheia tranzacţia în numele ei. Au mers chiar până la a afirma că li s-a dat să înţeleagă că ea nu mai este interesată de proprietate.

— Dar v-a rămas avansul de o mie două sute de lire, i-am reamintit, încercând să-mi stăpânesc rânjetul.

— Nu neg asta, răspunse Fothergill. Dar de atunci am mai făcut datorii şi cu greva generală…

— Vremuri grele, recunosc, i-am spus.

Simţeam cum palmele încep să-mi transpire.

— Dar dumneavoastră nu v-aţi ascuns niciodată dorinţa de a fi proprietarul numărului 1.

— Destul de adevărat, dar de la licitaţie încoace am cumpărat mai multe alte proprietăţi cu banii pe care-i pusesem iniţial deoparte pentru magazinul dumneavoastră.

— Ştiu, domnule Trumper. Dar acum aş fi dispus să accept un preţ mult mai rezonabil…

— Şi trei mii cinci sute de lire este suma pe care am fost dispus s-o licitez, după cum, fără îndoială, vă amintiţi.

— Nouă mii a fost ultima dumneavoastră ofertă, dacă-mi amintesc corect.

— Tactică, domnule Fothergill, nimic altceva decât tactică. N-am avut niciodată intenţia de a plăti nouă mii, după cum sunt convins că ştiţi prea bine.

— Dar soţia dumneavoastră a licitat cinci mii cinci sute, chiar lăsând la o parte oferta ei ulterioară de unsprezece mii.

— Aci nu pot să vă contrazic, i-am spus, reluându-mi accentul cockney. Da’ dac-aţi fi fost însurat vreodată, domnu’ Fothergill, aţi fi ştiut acu’ prea bine de ce noi, ăştia din East End, le zicem „bucluc şi gâlceavă”.

— Dau proprietatea cu şapte mii de lire, a spus el. Dar numai pentru dumneavoastră.

— Aţi da-o cu cinci mii, i-am răspuns, oricui ar da cel mai mic semn.

— Niciodată, spuse Fothergill.

— În nouă zile, zic eu, dar să vă spun ce-o să fac, am adăugat, aplecându-mă, gata să cad de pe ladă. O să onorez oferta nevesti-mii, de cinci mii cinci sute de lire, care mărturisesc că a fost limita pân' la care consiliul de administraţie ne-a dat voie să mergem, da' numai dacă aveţi hârtiile pregătite ca să le semnez înainte de miezu' nopţii.

Domnul Fothergill deschise gura, indignat.

— Bineînţeles, am adăugat înainte ca el să poată protesta, n-o să fie un efort prea mare. La urma urmei, contractul se află pe biroul dumneavoastră de optzeci şi una de zile. Tot ce aveţi de făcut e să înlocuiţi numele şi să ştergeţi un zero. Şi acum, dacă-mi permiteţi, domnule Fothergill, trebuie să mă întorc la clienţii mei.

— N-am mai fost tratat cu atâta aroganţă niciodată, domnule, declară domnul Fothergill sărind în sus furios.

Se întoarse şi păşi afară, lăsându-mă singur în depozit.

— N-am considerat niciodată că aş fi arogant, i-am spus lăzii de portocale răsturnate. Mai degrabă puritan, aş zice.

După ce i-am mai citit lui Daniel un capitol din *Prin Oglindă* şi am aşteptat până a adormit, am coborât să iau cina cu Becky. Pe când ea îmi servea un castron cu supă, i-am povestit în amănunt conversaţia mea cu Fothergill.

— Păcat, a fost reacţia ei promptă. Aş fi vrut să mă fi abordat pe mine. Acum s-ar putea să nu mai punem mâna niciodată pe numărul 1 – convingere pe care Becky a repetat-o şi înainte de a se urca în pat.

Am stins lampa de lângă mine, gândindu-mă că s-ar putea să aibă dreptate. Tocmai începeam să aţipesc când am auzit soneria.

— E trecut de unsprezece jumătate, spuse Becky somnoroasă. Cine o fi?

— Un tip care ştie ce-i ăla un termen? am sugerat, aprinzând din nou lampa.

M-am dat jos din pat, mi-am pus halatul şi am coborât să deschid uşa.

— Vino în biroul meu, pelerinule, am spus, după ce l-am salutat pe domnul Fothergill.

— Mulţumesc, Charles, a răspuns el.

Abia mi-am stăpânit râsul în timp ce dădeam la o parte o carte de *Matematică, partea a doua* de pe birou, ca să pot ajunge la sertarul care adăpostea cecurile companiei.

— Cinci mii cinci sute, dacă-mi amintesc corect, am spus, deşurubând capacul stiloului şi uitându-mă la ceasul de pe şemineu. La unsprezece treizeci şi şapte i-am înmânat domnului Fothergill contractul final, completat, în schimbul proprietăţii din Chelsea Terrace numărul 1.

Ne-am strâns mâinile pentru a pecetlui târgul şi l-am condus pe fostul licitator. Când am urcat din nou scările şi m-am întors în dormitor am descoperit, spre surpriza mea, că Becky se afla la masa de scris.

— Ce faci? am întrebat.

— Îmi scriu demisia pentru Sotheby’s.

Tom Arnold începu să treacă numărul 1 prin ciur şi prin dârmon, pregătind venirea lui Becky, o lună mal târziu, ca director managerial la Casa de Licitaţii şi Specialişti în Artă Trumper’s. El înţelegea că voiam ca noua noastră achiziţie să fie vasul amiral al întregului imperiu Trumper’s, chiar dacă, spre consternarea lui Hadlow, cheltuielile începeau să semene cu cele pentru un vas de război.

Becky şi-a încheiat perioada de preaviz la Sotheby’s vineri, 16 iulie 1926. A intrat la Trumper’s, *née* Fothergill’s în dimineaţa următoare, la ora şapte, pentru a prelua responsabilitatea renovării clădirii, eliberându-l, în acelaşi timp, pe Tom, ca acesta să se întoarcă la

treburile lui curente. Se apucă imediat să transforme subsolul de la numărul 1 în depozit, recepţia rămânând la parter şi sala de licitaţii la etajul întâi.

Becky şi echipa ei de specialişti aveau să fie găzduiţi la etajul al doilea şi al treilea, în timp ce la ultimul etaj, unde fusese apartamentul domnului Fothergill, aveau să fie birourile administrative ale companiei, rămânând şi o încăpere liberă, care s-a dovedit a fi ideală pentru şedinţele consiliului de administraţie.

Consiliul s-a întrunit pentru prima dată în Chelsea Terrace numărul 1 la 17 octombrie 1926.

În cele trei luni de când plecase de la Sotheby's, Becky reuşise să „fure" şapte dintre cei unsprezece membri ai personalului care dorise să lucreze şi mai alesese patru de la Bonham's şi Phillips. La prima ei şedinţă de consiliu m-a prevenit că s-ar putea să dureze şi trei ani până când avea să achite datoriile făcute cu cumpărarea şi renovarea numărului 1. Şi că s-ar putea foarte bine să mai treacă încă trei până când putea fi sigură că va avea o contribuţie serioasă la profiturile grupului.

— Nu ca primul meu magazin, am informat eu consiliul. A scos profituri după trei săptămâni, ştiţi, domnule preşedinte.

— Nu mai arăta aşa de mulţumit de tine, Charlie Trumper, şi încearcă să-ţi aminteşti că eu nu vând cartofi, îmi spuse soţia mea.

— De, ştiu şi eu, am răspuns, şi la 21 octombrie 1926, pentru a marca cea de-a şasea aniversare a nunţii noastre, i-am făcut cadou soţiei mele o pictură în ulei de van Gogh numită *Mâncătorii de cartofi.*

Domnul Reed, care fusese un prieten personal al artistului, pretindea că este o variantă aproape tot atât de bună ca şi aceea care se afla la Rijksmuseum.

A trebuit să fiu de acord, chiar dacă preţul mi s-a părut cam exagerat, dar după ce ne-am tocmit un

pic, ne-am înţeles pentru şase sute de guinee.

De o bună bucată de vreme totul părea liniştit pe frontul doamnei Trentham. Această stare de lucruri m-a îngrijorat tot timpul, căci îmi închipuiam că nu coace nimic bun. De câte ori ieşea la vânzare câte un magazin mă aşteptam ca ea să liciteze împotriva mea, şi dacă era vreo problemă în Terrace, mă întrebam dacă nu cumva ea era în spatele ei. Becky şi Daphne căzură de acord că deveneam paranoic, până când Arnold mi-a povestit că tocmai bea ceva la cârciumă când Wrexall primise un telefon de la doamna Trentham. Arnold nu-mi putea comunica nimic important, pentru că Syd se dusese într-o încăpere din spate să vorbească. După asta, soţia mea era dispusă să admită că în mod evident trecerea timpului nu slăbise dorinţa de răzbunare a doamnei Trentham.

Prin martie 1927 Joan ne informă că fosta ei stăpână îşi petrecuse două zile făcându-şi bagajele şi apoi fusese dusă cu maşina la Southampton, unde se îmbarcase pe un vas spre Australia. Daphne putu confirma această informaţie când veni la cină în Gilston Road, în săptămână următoare.

— Deci se poate presupune, dragilor, că-i face o vizită fiului aceluia îngrozitor al ei.

— Până acum era mai mult decât dispusă să facă relatări amănunţite despre progresele nenorocitului, oricui voia s-o asculte; acum de ce nu ne spune ce are de gând?

— Nu-mi pot imagina, zise Daphne.

— Crezi că e posibil ca Guy să vrea să se întoarcă în Anglia, acum că lucrurile s-au mai potolit?

— Mă îndoiesc. Daphne se încruntă. Altfel, vasul ar naviga în direcţie opusă, nu-i aşa? Oricum, dacă e să ne luăm după sentimentele tatălui său, în cazul în care Guy ar îndrăzni

vreodată să-şi arate chipul la Ashurst Hall, nu va fi tratat întocmai ca fiu risipitor.

— Şi totuşi ceva nu e în regulă, i-am spus eu. Vălul ăsta de mister în care s-a înconjurat doamna Trentham în ultima vreme cere nişte explicaţii.

Trei luni mai târziu, în iunie 1927, colonelul mi-a atras atenţia asupra anunţului din *The Times* cu privire la moartea lui Guy Trentham.

— Ce moarte groaznică, fu singurul său comentariu.

Daphne asistă la înmormântare la biserica parohială din Ashurst – pentru că, mi-a explicat ea mai târziu, voia să vadă sicriul coborât în mormânt înainte de a fi în sfârşit convinsă că Guy Trentham nu se mai afla printre noi.

Percy mi-a povestit mai târziu că abia reuşise s-o împiedice să se alăture groparilor în timp ce aceştia umpleau groapa cu pământ bun englezesc. Daphne ne-a spus însă că rămânea sceptică în ce priveşte cauza morţii, în ciuda absenţei oricăror dovezi.

— Cel puţin n-o să mai aveţi necazuri din partea asta, fură ultimele cuvinte ale lui Percy pe această temă.

M-am încruntat.

— Vor trebui s-o îngroape şi pe doamna Trentham alături de el înainte să cred asta.

CAPITOLUL 26

În 1929 familia Trumper s-a mutat într-o casă mai mare, în Little Boltons. Daphne i-a asigurat că deşi era *the little*[13], măcar era un pas în direcţia care trebuia. Aruncându-i o privire lui Becky, adăugă:

— Cu toate acestea, dragilor, mai e cale lungă până în Eaton Square.

Petrecerea de inaugurare a casei dată de soţii Trumper avea o dublă semnificaţie pentru Becky, pentru că în ziua următoare avea să primească titlul de master în arte. Când Percy o tachina cu privire la faptul că-i luase atâta timp să-şi termine lucrarea, ea aruncă vina pe soţul ei.

Charlie nu făcu nicio încercare de a se apăra, îi turnă doar lui Percy încă un pahar de coniac şi rupse capătul unui trabuc.

— Ne duce Hoskins cu maşina la ceremonie, anunţă Daphne, aşa că ne întâlnim acolo. Asta presupunând că au avut destulă decenţă să ne permită să ne aşezăm în primele treizeci de rânduri.

Charlie fu mulţumit să descopere că Daphne şi Percy fuseseră aşezaţi chiar în rândul din spatele lor, astfel încât de data asta erau destul de aproape de scenă ca să urmărească ceremonialul.

— Cine sunt ăştia? întrebă Daniel, când paisprezece domni demni păşiră pe scenă îmbrăcaţi cu robe lungi şi negre şi cu bonete purpurii, şi se aşezară pe scaunele libere.

— Senatul, îi explică Becky fiului său de opt ani. Ei recomandă cine trebuie să primească licenţele. Dar nu trebuie să pui prea multe întrebări, Daniel, că o să deranjezi lumea din jur.

În momentul acela, vicecancelarul se ridica pentru a împărţi diplomele.

— Mă tem că va trebui să-i vedem pe toţi până să ajungă la mine, spuse Becky.

— Zău, nu mai fi atât de înfumurată, draga mea, zise Daphne. Unii dintre noi îşi amintesc de timpurile când considerai că ziua în care-ţi vei lua masteratul va fi cea mai importantă din viaţa ta.

— Tati de ce n-are masterat? întrebă Daniel ridicând de jos programul lui Becky. E la fel de deştept ca tine, mami.

— I-adevărat, spuse Becky. Dar tăticul lui nu l-a ţinut la şcoală la fel de mult ca al meu.

Charlie se aplecă spre el.

— În schimb bunicul lui l-a învăţat cum să vândă fructe şi legume, ca să facă ceva folositor tot restul vieţii.

Daniel tăcu o clipă, cântărind valoarea acestor două opinii contrare.

— Ceremonia o să dureze groaznic de mult dacă merge-n ritmul ăsta, şopti Becky când, jumătate de oră mai târziu, abia se ajunsese la litera P.

— Putem să aşteptăm, şopti Daphne veselă. Percy şi cu mine nu prea avem niciun program până la cursele de la Goodwood.

— A, uite, mami, zise Daniel. Am mai găsit un Arnold, un Moore şi un Trumper pe lista mea.

— Sunt nume destul de comune, spuse Becky fără a se obosi să se uite în program, aşezându-l pe Daniel pe marginea scaunului ei.

— Oare cum o arăta? întrebă Daniel. Toţi Trumperii arată la fel, mami?

— Nu, prostuţule, sunt de toate formele şi mărimile.

— Dar are aceeaşi iniţială ca şi tati, spuse Daniel destul de tare ca toată lumea care stătea în cele trei rânduri din faţa lor să simtă că ia parte la conversaţie.

— Şşşt, spuse Becky, văzând câteva capete întorcându-se şi privind în direcţia lor.

— Licenţiat în Arte, declară vicecancelarul. Matematică, nivelul al doilea, Charles George Trumper.

— Şi chiar arată ca tatăl tău, zise Charlie ridicându-se de la locul lui şi ducându-se să-şi primească diploma din mâinile vicecancelarului.

Aplauzele crescură când adunarea îşi dădu seama de vârstă acestui licenţiat. Gura lui Becky se deschise larg de uluire, Percy îşi şterse ochelarii, în timp ce Daphne nu se arătă deloc surprinsă.

— De când ştii? întrebă Becky printre dinţi.

— S-a înscris la colegiu Birkbeck a doua zi după ce ai absolvit tu.

— Dar când a găsit timp?

— I-au trebuit aproape opt ani în care s-a sculat foarte devreme dimineaţa, când tu dormeai încă.

La sfârşitul celui de-al doilea an, previziunile financiare ale lui Becky începuseră să pară cam prea optimiste. Cu fiecare lună datoriile păreau să rămână constante, şi abia în luna a douăzeci şi şaptea datoria a început să se reducă.

Se plânsese consiliului de administraţie că, deşi directorul o ajuta mereu cu circulaţia mărfurilor, el nu contribuia efectiv la profituri, căci considera întotdeauna că poate cumpăra articolele cele mai căutate la preţul de achiziţie.

— Dar construim, în acelaşi timp, o importantă colecţie de artă, doamnă Trumper, îi aminti el.

— Şi economisim mult din impozite, făcând, în acelaşi timp, o investiţie sigură, arată Hadlow. Ar putea chiar servi drept garanţie cândva.

— Poate, dar între timp nu e de niciun ajutor pentru bilanţul meu, domnule preşedinte, dacă directorul o şterge întotdeauna cu mărfurile cele mai vandabile – şi cu siguranţă nu e de niciun ajutor că a descoperit codul licitatorului, astfel încât ştie întotdeauna care este preţul nostru minim.

— Trebuie să vă consideraţi o parte a companiei, şi nu o întreprindere individuală, doamnă Trumper, spuse Charlie cu un rânjet,

adăugând: deşi mărturisesc că s-ar putea să fi ieşit mult mai ieftin dacă v-am fi lăsat să rămâneţi la Sotheby's.

— A nu se trece în procesul-verbal, spuse preşedintele, fără nicio intonaţie. Apropo, care e codul licitatorului?

— O serie de litere dintr-un anumit cuvânt – sau cuvinte – care indică cifre; de exemplu, Charlie ar fi C-l, H-2, A-3, dar dacă vreuna dintre litere se repetă, atunci trebuie să fie ignorată. Aşa că o dată ce descoperi cele două cuvinte pe care le folosim pentru cifrele de la unu la zero şi poţi pune mâna pe catalogul de lucru, vei şti întotdeauna preţul minim pe care l-am stabilit pentru fiecare tablou.

— Şi de ce nu schimbaţi cuvintele din când în când?

— Pentru că o dată ce stăpâneşti codul, poţi descoperi întotdeauna noile cuvinte. În orice caz, e nevoie de ore întregi de exerciţiu pentru a vedea Q.NHH, şi a şti imediat ce înseamnă…

— O mie trei sute de lire, zise Charlie cu un surâs de satisfacţie.

În timp ce Becky încerca să ridice numărul 1, Charlie mai captură patru magazine, inclusiv frizeria şi chioşcul de ziare, fără alt amestec din partea doamnei Trentham. După cum le spuse colegilor săi din consiliu:

— Nu cred că mai are banii necesari pentru a ne provoca.

— Până la moartea tatălui ei, atrase atenţia Becky. După ce moşteneşte averea aceea îl va putea provoca şi pe domnul Selfridge şi atunci Charlie n-o să mai poată face nimic.

Charlie fu de acord, dar asigură consiliul că avea intenţia să pună mâna pe restul piaţetei cu mult înainte de această eventualitate.

— N-avem niciun motiv să credem că bătrânul nu mai are de trăit câţiva ani buni.

— Apropo, zise colonelul, în mai viitor împlinesc şaizeci de ani şi cred că e timpul să mă retrag din funcţia de preşedinte.

Charlie şi Becky rămaseră împietriţi în faţa acestui anunţ neaşteptat, căci niciunul dintre ei nu se gândise o clipă la momentul când colonelul s-ar fi putut retrage.

— N-aţi putea să staţi măcar până la şaptezeci de ani? întrebă Charlie.

— Nu, Charlie, dar e drăguţ din partea ta că-mi propui. Vezi tu, i-am promis lui Elizabeth că ne vom petrece ultimii câţiva ani în draga ei insulă Skye. În orice caz, cred că e timpul ca tu să devii preşedinte.

Colonelul se retrase oficial în luna mai. Charlie dădu o petrecere pentru el la Savoy, unde invită toţi membrii personalului împreună cu soţii şi soţiile lor. Pregăti o cină cu cinci feluri de mâncare şi trei feluri de vin, pentru o seară care spera să rămână de neuitat pentru colonel.

Când masa luă sfârşit, Charlie se ridică de la locul lui pentru a toasta în onoarea primului preşedinte de la Trumper’s, apoi îi înmână un cărucior de argint în care se afla o sticlă de Glenivet, sortimentul preferat de whisky al colonelului. Cei prezenţi bătură cu toţii în masă şi cerură ca preşedintele în retragere să răspundă.

Colonelul se ridică, încă drept ca bradul, şi începu prin a mulţumi tuturor pentru bunele lor urări. În continuare le aminti celor prezenţi că atunci când se alăturase domnului Trumper şi domnişoarei Salmon, în 1920, ei aveau un singur magazin în Chelsea Terrace, numărul 147. Vindea fructe şi legume şi îl achiziţionaseră la uriaşul preţ de o sută de lire. Charlie văzu, privind în jurul meselor, că mulţi dintre membrii mai tineri ai personalului – şi Daniel, care purta pantaloni lungi pentru prima oară – pur şi simplu nu-l credeau pe bătrânul soldat.

— Acum, continuă colonelul, avem douăzeci şi patru de magazine şi un personal de o sută şaptezeci de oameni. I-am spus soţiei mele, în toţi aceşti ani, că sper să trăiesc să-l văd pe Charlie – fu întrerupt de o cascadă de râs – pe domnul Trumper, ajungând proprietarul întregii pieţe şi construind cel mai mare cărucior din lume. Acum sunt convins că-l voi vedea.

Întorcându-se spre Charlie, ridică paharul şi spuse:

— Şi vă urez succes, domnule.

Îl aclamară cu toţii când îşi reluă, pentru ultima oară, locul de preşedinte.

Charlie se ridică să răspundă.

— Domnule preşedinte, începu el, nimeni în acesta încăpere nu trebuie să aibă nicio îndoială că Becky şi cu mine am fi putut aduce Trumper's în punctul în care se află acum fără ajutorul dumneavoastră. De fapt, dacă e să spunem adevărul, n-am fi putut nici măcar să achiziţionam al doilea şi al treilea magazin. Sunt mândru să vă urmez ca al doilea preşedinte al companiei, şi ori de câte ori voi lua o hotărâre importantă îmi voi închipui că vă uitaţi peste umărul meu. Ultima propunere pe care aţi făcut-o în calitate de preşedinte va intra în vigoare mâine. Tom Arnold va deveni director executiv, iar Ned Denning şi Bob Makins vor intra în consiliul de administraţie. Pentru că politica de la Trumper's va fi întotdeauna promovarea din interior.

— Voi sunteţi noua generaţie, spuse Charlie privindu-şi personalul în sala de bal, şi aceasta e prima ocazie în care ne aflăm cu toţii sub acelaşi acoperiş. Haideţi să stabilim în seara aceasta o dată când vom *lucra* cu toţii sub acelaşi acoperiş, cel al lui Trumper's din Chelsea Terrace. Eu vă propun… 1940.

Toţi membrii personalului se ridicară ca unul şi strigară în cor: „1940", apoi îl aclamară pe noul

preşedinte. Când Charlie se aşează, dirijorul îşi ridică bagheta, ca semn că va începe dansul.

Colonelul se ridică de la locul său şi o invită pe Becky să danseze cu el valsul de deschidere. O conduse pe ringul de dans pustiu.

— Vă amintiţi când m-aţi invitat prima oară la dans? întrebă Becky.

— Sigur că da, spuse colonelul. Şi ca să-l citez pe domnul Hardy, „Uite în ce bucluc ne-ai băgat”.

— El e de vină, zise Becky, în timp ce Charlie aluneca, alături cu Elizabeth, pe ringul de dans.

Colonelul zâmbi.

— Ce discurs or să ţină când o să se retragă Charlie, îi spuse el melancolic lui Becky. Şi nu-mi pot imagina cine o să îndrăznească să-i urmeze.

— O femeie, poate?

CAPITOLUL 27

Nunta de argint a regelui George al V-lea şi a reginei Mary, în 1935, a fost sărbătorită de toată lumea de la Trumper's. În fiecare vitrină se aflau postere colorate şi fotografii ale cuplului regal, iar Tom Arnold a condus un concurs pentru a vedea care dintre magazine reuşea să facă aranjamentul cel mai original în cinstea acestei ocazii.

Charlie s-a ocupat de numărul 147, pe care-l considera în continuare fieful lui personal, şi, cu ajutorul fiicei lui Bob Makins, care era în primul an la Şcoala de Artă Chelsea, a realizat o imagine a regelui şi reginei din toate fructele şi legumele care veneau din Imperiul Britanic.

Charlie se albi când juriul – colonelul, alături de marchizul şi marchiza de Wiltshire – a conferit numărului 147 locul al doilea, după florărie, care făcea un negoţ nebun vânzând buchete de crizanteme roşii, albe şi albastre; ceea ce le adusese locul întâi era o uriaşă hartă a lumii făcută integral din flori, cu Imperiul Britanic desenat cu trandafiri roşii.

Charlie dădu liber întregului personal, iar el îi conduse pe Becky şi pe Daniel de-a lungul aleii, la patru şi jumătate dimineaţa, ca să găsească un loc bun din care să-i poată vedea pe rege şi regină pornind de la Palatul Buckingham şi îndreptându-se spre Catedrala St. Paul, unde urma să aibă loc o slujbă de mulţumire.

Când ajunseră, descoperiră că mii de oameni ocupaseră deja fiecare centimetru de pe trotuar cu saci de dormit, pături şi chiar corturi, unii îşi începuseră micul dejun, alţii pur şi simplu îşi păstrau locul.

Orele de aşteptare trecură uşor, căci Charlie se împrieteni cu călători veniţi din toate colţurile imperiului. Când procesiunea începu în sfârşit, Daniel amuţi de încântare privind diferiţii soldaţi

din India, Africa, Australia, Canada şi alte treizeci şi şase de ţări defilând prin faţa lui. Când regele şi regina trecură în trăsura lor, Charlie luă poziţie de drepţi şi îşi scoase pălăria, gest pe care-l repetă şi la trecerea Puşcaşilor care defilau cântând imnul regimentului. Când dispărură cu toţii din vedere, se gândi cu invidie la Daphne şi Percy, care fuseseră invitaţi la slujba religioasă de la St. Paul.

După ce regele şi regina se întoarseră la Buckingham Palace – tocmai la timp pentru masa de prânz, după cum le explica Daniel celor din jurul lui – familia Trumper porni spre casă. Pe drum trecură prin Chelsea Terrace, unde Daniel zări scris mare „locul al doilea" în vitrina de la numărul 147.

— De ce e aia acolo, tati? se interesă el imediat.

Mamei lui îi făcu o deosebită plăcere să-i explice fiului ei cum se desfăşurase concursul.

— Tu a câta ai ieşit, mami?

— A şaisprezecea din douăzeci şi şase, zise Charlie. Şi asta numai pentru că toţi membrii juriului îi erau prieteni vechi.

Opt luni mai târziu regele a murit.

Charlie spera că o dată cu urcarea pe tron a lui Edward al VIII-lea avea să înceapă o nouă eră şi hotărî că era de mult timpul să facă un pelerinaj până în America.

Anunţă consiliul de administraţie, la prima şedinţă, despre excursia plănuită.

— E vreo problemă serioasă care ar trebui să mă îngrijoreze cât sunt plecat? îşi întrebă el directorul executiv.

— Încă n-am găsit un alt director pentru magazinul de bijuterii şi două vânzătoare pentru cel de confecţii de damă, răspunse Arnold. Altfel, e destul de linişte, pentru moment.

Convins că Tom Arnold şi restul consiliului puteau rezista pe baricade în luna în care ei intenţionau să fie plecaţi, Charlie fu în sfârşit sigur că trebuiau să plece când citi despre pregătirea

lansării vasului *Queen Mary.* Rezervă o cabină de două persoane pentru traversarea inaugurală.

Becky petrecu cinci zile glorioase în timpul călătoriei la bordul lui *Queen Mary* şi fu încântată să descopere că până şi soţul ei începe să se relaxeze după ce şi-a dat seama că n-are cum să ia legătura cu Tom Arnold, sau măcar cu Daniel, care tocmai se instalase în prima lui şcoală-internat. De fapt, o dată ce a acceptat că nu putea deranja pe nimeni, Charlie a părut să se distreze de minune descoperind facilităţile pe care vasul le oferea unui bărbat de vârstă medie, uşor supraponderal, care nu era în formă.

Marele *Queen Mary* intră în portul New York într-o luni dimineaţă, întâmpinat de mii de oameni; Charlie nu putu să nu mediteze la cât de diferit trebuie să fi fost atunci când Părinţii Pelerini sosiseră cu *Mayflower,* neîntâmpinaţi de nimeni şi neştiind bine la ce să se aştepte de la băştinaşi. De fapt, nici Charlie nu ştia prea bine la ce să se aştepte de la băştinaşi.

Charlie făcuse rezervări la hotelul Waldorf Astoria, la recomandarea lui Daphne, dar după ce el şi Becky terminară de despachetat, n-a mai simţit nicio nevoie de a şedea şi a se relaxa. În dimineaţa următoare se trezi la patru şi jumătate şi, răsfoind *New York Times,* află pentru prima dată de existenţa doamnei Wallis Simpson. După ce devoră ziarele, Charlie părăsi Waldorf Astoria şi se plimbă pe Fifth Avenue, studiind diferitele mărfuri expuse în vitrine. Fu curând fascinat de cât de inventivi şi originali erau cei din Manhattan în comparaţie cu rivalii lui de pe Oxford Street.

Când magazinele se deschiseră, la ora nouă, putu explora totul mai în amănunt. De data aceasta se plimbă pe culoarele magazinelor luxoase care se aflau aproape la fiecare colţ de stradă. Studie mărfurile, îi privi pe vânzători şi chiar urmări câţiva clienţi prin magazin să vadă ce cumpărau.

După fiecare din aceste prime două zile în New York ajunse înapoi la hotel seara, epuizat.

Abia în cea de-a treia dimineaţă, Charlie, terminând cu Fifth Avenue şi Madison, se mută în Lexington, unde descoperi Bloomingdale's, şi din momentul acela Becky îşi dădu seama că pe soţul ei îl pierduse pentru tot restul şederii lor la New York.

În primele două ore Charlie nu făcu decât să se plimbe în sus şi-n jos pe scara rulantă, până când îşi însuşi complet planul clădirii. Începu apoi să studieze fiecare etaj, raion cu raion, făcând o grămadă de însemnări. La parter se vindeau parfumuri, obiecte de marochinărie, bijuterii; la etajul întâi – eşarfe, pălării, mănuşi, papetărie; la etajul al doilea erau confecţii pentru bărbaţi şi la al treilea confecţii de damă; la etajul al patrulea, obiecte de uz casnic şi tot aşa, din ce în ce mai sus, până când descoperi că birourile companiei erau la etajul al doisprezecelea, ascunse discret în spatele unei plăcuţe pe care scria „Intrarea oprită". Charlie ardea de dorinţa de a descoperi cum arată acest etaj, dar nu avea cum.

În ziua a patra studie îndeaproape cum era aşezată fiecare tejghea, şi începu să deseneze planul acestora. În dimineaţa aceea, când o porni pe scara rulantă spre etajul al treilea, găsi doi tineri atletici blocându-i calea. Charlie nu putea decât să se oprească sau să se întoarcă pe scara rulantă în direcţie opusă.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu suntem siguri, domnule, spuse unul din tipii bine legaţi. Suntem detectivii magazinului şi ne întrebăm dacă aţi vrea să fiţi aut de amabil să veniţi cu noi.

— Cu plăcere, zise Charlie, care nu reuşea să-şi dea seama care putea fi problema lor.

Fu dus rapid cu liftul la singurul etaj pe care nu avusese deloc ocazia să-l studieze şi condus pe un coridor lung, printr-o uşă pe care nu scria nimic,

până într-o cameră pustie. Nu era niciun tablou pe pereţi, niciun covor pe jos, iar singurul mobilier consta în trei scaune de lemn şi o masă. Îl lăsară singur. Câteva clipe mai târziu, intrară doi bărbaţi mai în vârstă.

— Mă întreb dacă v-ar deranja să ne răspundeţi la câteva întrebări, domnule, începu cel mai înalt dintre ei.

— Sigur, zise Charlie, nedumerit de modul ciudat în care era tratat.

— De unde veniţi? întrebă primul.

— Anglia.

— Şi cum aţi ajuns aici? întrebă cel de-al doilea.

— Cu prima cursă a lui *Queen Mary.*

Văzu că amândoi dau semne de nervozitate la aflarea acestei informaţii.

— Atunci, domnule, de ce vă tot plimbaţi prin magazin de două zile, făcând însemnări, dar neîncercând să cumpăraţi nici un singur articol?

Charlie izbucni în râs.

— Pentru că am douăzeci şi şase de magazine în Londra, explică el. Pur şi simplu comparam felul cum faceţi voi în America cu felul în care îmi conduc eu afacerea în Anglia.

Cei doi începură să şuşotească agitaţi între ei.

— Pot să vă întreb cum vă numiţi, domnule?

— Trumper, Charlie Trumper.

Unul dintre indivizi se ridică şi ieşi. Charlie avea senzaţia certă că-i găseau povestea greu de crezut. Îşi aminti de vremea când îi spusese lui Tommy despre primul lui magazin. Bărbatul care rămăsese aşezat în faţa lui nu făcu niciun comentariu, astfel că cei doi stătură tăcuţi, faţă în faţă, minute în şir, apoi uşa se dădu de perete şi intră un domn înalt, elegant, îmbrăcat în costum maro, pantofi maro şi cravată aurie. Mai că nu alerga, cu braţele întinse înainte, să-l cuprindă pe Charlie.

— Trebuie să-mi cer scuze, domnule Trumper, fură primele lui cuvinte. Habar n-am avut că vă

aflaţi în New York şi încă aşa de aproape. Mă numesc John Bloomingdale şi acesta e micul meu magazin, pe care am auzit că l-aţi studiat.

— Chiar că l-am studiat, zise Charlie.

Înainte de a apuca să mai rostească un cuvânt, domnul Bloomingdale adaugă:

— E perfect cinstit, pentru că şi eu v-am studiat faimoasele cărucioare din Chelsea Terrace şi am luat cu mine câteva idei excelente.

— De la Trumper's? spuse Charlie nevenindu-i să creadă.

— O, desigur. N-aţi văzut steagul Americii, în vitrina din faţă, cu toate cele patruzeci şi opt de state reprezentate de flori diferit colorate?

— Ba da, începu Charlie, dar…

— Le-am furat de la dumneavoastră când soţia mea şi cu mine am făcut o excursie să vedem Nunta de Argint. Aşa încât consideraţi-mă la dispoziţia dumneavoastră, domnule.

Cei doi detectivi zâmbeau acum.

În seara aceea Becky şi Charlie luară cina la soţii Bloomingdale, în casa lor placată cu gresie, la colţul dintre străzile Sixty-first şi Madison, iar John Bloomingdale răspunse la tot noianul de întrebări ale lui Charlie până noaptea târziu.

În ziua următoare, Charlie a făcut un tur oficial al „micului meu magazin" însoţit de proprietar, în timp ce Patty Bloomingdale îi prezenta lui Becky Muzeul Metropolitan de Artă şi Fundaţia Frick, bombardând-o cu întrebări fără sfârşit despre doamna Simpson, la care Becky nu putea da niciun răspuns, căci nu mai auzise de doamna în chestiune înainte de a pune piciorul în America.

Soţii Trumper îşi luară cu părere de rău rămas bun la familia Bloomingdale, apoi îşi continuară călătoria cu trenul spre Chicago, unde li se făcuseră rezervări la Stevens. La sosirea în oraşul în care bătea vântul, descoperiră că în locul camerei îi aştepta un apartament şi că domnul Joseph Field, de la Marshall Field, lăsase un bilet

scris de mână prin care-şi exprima speranţa că vor putea lua masa cu el şi soţia lui în seara următoare.

În timpul cinei din casa de pe Lake Shore Drive a familiei Field, Charlie îi aminti domnului Field despre reclama care îi descria magazinul drept unul dintre cele mai mari din lume şi îl preveni că Chelsea Terrace era cu doi metri mai lungă.

— Ah, dar o să aveţi voie să construiţi pe douăzeci şi unu de etaje, domnule Trumper?

— Douăzeci şi două, replică Charlie, fără nici cea mai vagă idee despre cât putea să aprobe consiliul orăşenesc al Londrei.

În ziua următoare, Charlie îşi îmbogăţi cunoştinţele despre un mare magazin văzând Marshall Field's pe dinăuntru. Admiră mai ales felul în care personalul părea să lucreze ca o echipă, toate fetele fiind îmbrăcate în uniforme verzi elegante, cu monograma „MF" brodată cu auriu la rever şi toţi supraveghetorii în costume gri, în timp ce şefii de etaj purtau blazere bleumarin la două rânduri.

— E mai uşor pentru clienţi să descopere un membru al personalului atunci când au nevoie de ajutor, mai ales dacă magazinul devine supraaglomerat, le-a explicat domnul Field.

În timp ce Charlie se lăsa absorbit de treburile de la Marshall Field, Becky petrecu ore nesfârşite la Institutul de Artă din Chicago, lăsându-se cucerită mai ales de lucrările lui Wyeth şi Remington, cărora considera că ar trebui să li se facă expoziţii la Londra. Avea să se întoarcă în Anglia cu câte un exemplar al fiecărui artist înghesuit în valize proaspăt achiziţionate, dar publicul britanic nu văzu niciodată tabloul ori sculptura, căci din clipa în care fură despachetate, Charlie nu le mai lăsă să iasă din casă.

La sfârşitul lunii erau amândoi epuizaţi şi siguri de un singur lucru: doreau să se întoarcă iar şi iar în America, deşi se temeau că nu vor putea fi niciodată la înălţimea ospitalităţii cu care fuseseră

primiţi dacă familia Field sau Bloomingdale avea să ia vreodată hotărârea de a veni în Chelsea Terrace. Cu toate acestea, Joseph Field îi ceru lui Charlie o mică favoare, de care acesta promise să se ocupe personal imediat ce ajungea la Londra.

Zvonurile despre relaţia regelui cu doamna Simpson, pe care Charlie le găsise analizate atât de amănunţit în presa americană, începeau acum să ajungă la urechile englezilor, şi lui Charlie îi păru rău când în cele din urmă regele socoti de cuviinţă să-şi anunţe abdicarea. Neaşteptata răspundere căzu pe umerii nepregătiţi ai ducelui de York, care deveni regele George al VI-lea.

Cealaltă ştire pe care Charlie o urmări în primele pagini ale ziarelor fu ajungerea la putere a lui Adolf Hitler în Germania nazistă. Nu putea înţelege cu niciun chip de ce primul-ministru, domnul Chamberlain, nu se supunea celui mai elementar bun-simţ şi nu-i trăgea individului una în nas.

— Neville Chamberlain nu e un băiat de cărucior din East End, îi explică Becky soţului ei la micul dejun. E prim-ministru.

— Cu atât mai rău, spuse Charlie. Pentru că asta i s-ar întâmplă lui *Herr* Hitler dacă ar îndrăzni să-şi arate faţa în Whitechapel.

Tom Arnold nu avu să-i raporteze prea multe lui Charlie la întoarcere, dar luă curând act de efectul pe care vizita în America îl avusese asupra şefului său, din răpăitul neîncetat al ordinelor şi ideilor care zburau către el din toate direcţiile în zilele care au urmat.

— Comitetul magazinelor – îl preveni Arnold pe preşedinte la şedinţa lor de luni dimineaţa, după ce Charlie sfârşise de ridicat încă o dată în slăvi virtuţile Americii – se gândeşte acum serios la efectele pe care un război le-ar putea avea asupra afacerilor.

— Cred şi eu, zise Charlie, aşezându-se la birou. Ăştia sunt tot timpul în panică. Oricum Germania n-o să declare război nici unuia dintre aliaţii Marii Britanii – n-ar îndrăzni. La urma urmelor, nu se poate să fi uitat papara pe care le-am tras-o ultima oară. Deci, ce alte probleme avem?

— Revenind la lucruri mai lumeşti, răspunse Tom de cealaltă parte a biroului, tot n-am găsit persoana potrivită pentru a conduce magazinul de bijuterii după retragerea lui Jack Slade.

— Atunci dă anunţuri în revistele comerciale şi trimite-mi pe oricine pare potrivit. Altceva?

— Da, un domn Ben Schubert a tot vrut să te vadă.

— Şi ce vrea?

— E un evreu refugiat din Germania, dar a refuzat să spună de ce trebuie să te vadă.

— Atunci stabileşte-mi o întâlnire cu el când ia din nou legătura cu tine.

— Păi se află chiar acum în sala de aşteptare din faţa biroului tău.

— În sala de aşteptare? spuse Charlie mirat.

— Da. Apare în fiecare dimineaţă şi stă acolo, pur şi simplu, fără să scoată o vorbă.

— Dar nu i-ai explicat că eram în America?

— Ba da, spuse Tom. Dar n-a părut să-l intereseze câtuşi de puţin.

— „Răbdarea e semnul încercatului meu neam”[14], murmură Charlie. Invită-l înăuntru.

O siluetă cu un aer obosit, măruntă, cocârjată, care lui Charlie îi păru a nu fi mult mai în vârstă decât el, intră în birou şi aşteptă să fie invitată să ia loc. Charlie se ridică de la birou şi îşi pofti oaspetele să şadă într-un fotoliu lângă şemineu, apoi îl întrebă cu ce-l putea ajuta.

Domnului Schubert îi luă ceva timp să-i explice lui Charlie cum fugise din Hamburg cu soţia sa şi cele două fiice, după ce atât de mulţi dintre prietenii lui fuseseră trimişi în lagăre de concentrare şi nu se mai auzise niciodată de ei.

Charlie ascultă povestea domnului Schubert despre experienţa lui în mâinile naziştilor fără a rosti o vorbă. Fuga omului şi descrierea lui despre ceea ce se petrecea în Germania părea ieşită direct din paginile unui roman de John Buchan şi era mult mai vie decât orice relatare din ziarele ultimelor luni.

— Cum pot eu să vă ajut? întrebă Charlie când domnul Schubert păru să-şi fi sfârşit povestea tristă.

Refugiatul surâse pentru prima dată, dezvelind doi dinţi din aur. Luă mica servietă de lângă el, o puse pe biroul lui Charlie şi apoi o deschise încet. Charlie rămase holbându-se la cea mai frumoasă etalare de pietre preţioase pe care o văzuse vreodată, diamante şi ametiste, unele în montări magnifice. Musafirul său scoase apoi ceva ce se dovedi a nu fi decât o tavă subţire, pe care se aflau pietre solitare, alte rubine, topaze, diamante, perle şi jad, acoperind fiecare centimetru al casetei adânci.

— Sunt doar o palidă mostră a ceea ce am lăsat în urmă, într-o afacere care a fost condusă de tatăl meu şi de tatăl lui înainte. Acum trebuie să vând tot ce a rămas ca să fiu sigur că familia mea nu va muri de foame.

— Aţi lucrat în comerţul cu bijuterii?

— Douăzeci şi şase de ani, răspunse domnul Schubert. Ca bărbat şi ca băiat.

— Şi cât speraţi să obţineţi pe astea? arătă Charlie spre caseta deschisă.

— Trei mii de lire, spuse domnul Schubert fără nicio ezitare. E mult mai puţin decât fac, dar nu mai am nici timpul, nici voinţa de a mă târgui.

Charlie trase sertarul din dreapta lui, scoase un carnet de cecuri şi scrise cuvintele: „A se plăti domnului Schubert trei mii de lire.” Împinse cecul peste birou.

— Dar nu le-aţi verificat valoarea, spuse domnul Schubert.

— Nu-i nevoie, spuse Charlie, ridicându-se de pe scaun. Fiindcă o să le vindeţi dumneavoastră, ca nou director al magazinului meu de bijuterii. Ceea ce înseamnă şi că va trebui să-mi explicaţi personal dacă nu ating preţul pe care pretindeţi că-l au. Când vă veţi returna avansul, vom discuta comisionul dumneavoastră.

Un zâmbet apăru pe faţa lui Ben Schubert.

— Vă învaţă bine în East End, domnule Trumper.

— Sunt mulţi ca dumneavoastră acolo care să ne ţină în gardă, răspunse Charlie cu un rânjet. Şi nu uitaţi, socrul meu a fost unul dintre ei.

Ben Schubert se ridică şi îl îmbrăţişă pe noul lui şef.

Ceea ce Charlie nu anticipase a fost numărul exact de refugiaţi evrei care aveau să ajungă la magazinul de bijuterii Trumper's, pentru a încheia afaceri cu domnul Schubert, afaceri care făcură ca Charlie să nu mai trebuiască să aibă vreodată vreo grijă în ceea ce privea capitolul bijuterii din afacerea lui.

La vreo săptămână mai târziu Tom Arnold intră în biroul preşedintelui fără să bată. Charlie văzu în ce stare agitată se afla directorul executiv, astfel că întrebă doar:

— Ce s-a întâmplat, Tom?

— Furt.

— Unde?

— Numărul 133 – confecţii de damă.

— Ce s-a furat?

— Două perechi de pantofi şi o fustă.

— Atunci urmează procedura obişnuită stipulată în regulamentul companiei.

Primul lucru pe care-l faci e să chemi poliţia.

— Nu-i aşa uşor.

— Ba sigur că-i uşor. Un hoţ e un hoţ.

— Dar ea pretinde…

— Că mama ei are nouăzeci de ani şi moare de cancer, ca să nu mai menţionăm faptul că toţi copiii ei sunt invalizi?

— Nu, că e sora ta.

Charlie se lăsă pe spătarul scaunului, rămase tăcut un moment, apoi oftă din greu.

— Ce ai făcut?

— Deocamdată nimic. I-am spus directorului s-o reţină până vorbesc cu tine.

— Atunci hai să terminăm, spuse Charlie. Se ridică de la birou şi o porni spre uşă.

Niciunul dintre ei nu mai scoase o vorbă până ajunseră la numărul 133, unde un director agitat îi aştepta la uşă.

— Îmi pare rău, domnule preşedinte, fură primele cuvinte ale lui Jim Grey.

— N-are de ce să-ţi pară rău ţie, Jim, spuse Charlie în timp ce era condus spre încăperea din spate, unde o găsiră pe Kitty şezând la o masă, cu pudriera în mână, verificându-şi rujul în oglindă.

În momentul în care îl văzu pe Charlie închise capacul pudrierei şi îi dădu drumul în geantă. Pe masa din faţa ei se aflau două perechi de pantofi eleganţi din piele şi o fustă plisată purpurie. În mod evident, lui Kitty îi plăceau lucrurile de cea mai bună calitate, căci le alesese dintre cele mai scumpe. Îşi ridică ochii zâmbind spre fratele ei. Rujul nu-i era de niciun folos.

— Acum că a sosit însuşi şeful cel mare, veţi afla exact cine sunt, spuse Kitty aruncându-i o privire fioroasă lui Jim Grey.

— Eşti o hoaţă, spuse Charlie. Asta eşti.

— Haide, Charlie, poţi să-ţi permiţi.

Vocea ei nu vădea niciun semn de remuşcare.

— Nu despre asta-i vorba, Kitty. Dacă…

— Dacă mă dai pe mâna sticleţilor afirmând că-s o manglitoare, presa va avea o zi de sărbătoare. N-ai îndrăzni să pui să mă aresteze, Charlie, şi tu ştii asta.

— De data asta poate că nu, zise Charlie, dar e ultima oară, îţi promit.

Se întoarse spre director şi adăugă:

— Dacă doamna mai încearcă o singură dată să plece fără să plătească, cheamă poliţia şi ai grijă să fie acuzată fără nicio referire la mine. E clar, domnule Grey?

— Da, domnule.

— Da, domnule, nu, domnule, cum ziceţi, domnule. Nu te teme, Charlie, n-o să te mai deranjez.

Charlie nu părea convins.

— Vezi tu, săptămână viitoare plec în Canada, unde se pare că se află măcar un membru al familiei căruia îi pasă într-adevăr de soarta mea.

Charlie era gata să protesteze, dar Kitty luă fusta şi amândouă perechile de pantofi şi le dădu drumul în sacoşă. Trecu demnă pe lângă cei trei bărbaţi.

— Un moment, zise Tom Arnold.

— Şterge-o, spuse Kitty peste umăr străbătând magazinul.

Tom se întoarse spre preşedinte, care stătea şi se uita la sora lui care ieşea în stradă fără a se uita măcar înapoi.

— Nu-ţi mai bate capul, Tom. De fapt, scăpăm ieftin.

La 30 septembrie 1938 primul-ministru se întoarse de la München, unde avusese convorbiri cu cancelarul german. Charlie rămase neconvins de documentul de „pace în aceste timpuri, pace în onoare” pe care Chamberlain îl tot flutura în faţa presei, pentru că după ce ascultase descrierea direct de la faţa locului pe care Ben Schubert o făcuse celor ce se petreceau în cel de-al Treilea Reich, îi devenise clar că războiul cu Germania era inevitabil. În parlament se dezbătea deja recrutarea bărbaţilor peste douăzeci de ani, şi acum Daniel era în ultimul an la şcoala St. Paul. Aşteptând să-şi dea examenele de admitere la universitate, Charlie

nu putea suporta gândul de a-şi pierde fiul într-un nou război cu germanii. Când, câteva săptămâni mai târziu, Daniel primi o bursă la Trinity College, Cambridge, teama nu făcu decât să-i sporească.

Hitler intră în Polonia la 1 septembrie 1939 şi Charlie realiză că poveştile lui Ben Schubert nu fuseseră exagerate, Două zile mai târziu Marea Britanie se afla în război.

În primele câteva zile după declararea ostilităţilor fu o perioadă de acalmie, aproape de relaxare, şi dacă n-ar fi fost numărul din ce în ce mai mare de bărbaţi în uniformă care treceau prin Chelsea Terrace şi o scădere a vânzătorilor, Charlie ar fi putut fi iertat că nu-şi dă seama că Marea Britanie e angajată într-un război.

În acest răstimp numai restaurantul fu scos la vânzare. Charlie îi oferi domnului Scallini un preţ cinstit, pe care acesta îl acceptă fără nicio ezitare înainte de a se întoarce în Florenţa natală. Era mai norocos decât alţii, care fuseseră arestaţi fără niciun alt motiv decât acela că purtau un nume nemţesc sau italienesc. Charlie închise imediat restaurantul, pentru că nu prea ştia ce putea face cu el – luarea mesei în oraş nu era chiar o prioritate pentru londonezi în 1940. O dată ce concesiunea Scallini fusese transferată, numai anticariatul şi cartelul prezidat de domnul Wrexall mai rămăseseră în mâinile altor comercianţi, dar importanţa uriaşului bloc de apartamente neocupate al doamnei Trentham devenea tot mai evidentă pentru toată lumea, cu fiecare zi care trecea.

La 7 septembrie 1940 falsa acalmie luă sfârşit când Luftwaffe îşi execută marele raid asupra capitalei. După asta londonezii începură să emigreze cete-cete în provincie. Charlie tot mai refuza să se urnească din loc şi chiar ordonă să fie puse plăcuţe cu „Funcţionăm ca de obicei” în vitrinele tuturor magazinelor sale. De fapt, singurele concesii pe care i le făcu lui Herr Hitler

fură să-şi mute dormitorul la subsol şi să-şi înlocuiască perdelele cu draperii negre.

Două luni mai târziu, în mijlocul nopţii, Charlie fu trezit de un poliţist de serviciu care-i spuse că prima bombă căzuse în Chelsea Terrace. Alergă tot drumul din Little Boltons până în Tregunter Road în halat şi în papuci pentru a inspecta pagubele.

— A fost omorât cineva? întrebă el din mers.

— Nimeni, din câte ştiu, răspunse poliţistul, străduindu-se să ţină pasul cu el.

— Pe ce magazin a căzut bomba?

— Asta nu pot să vă spun, domnule Trumper. Tot ce ştiu e că pare că întreg Chelsea Terrace e în flăcări.

Când dădu colţul pe Fulham Road, Charlie fu întâmpinat de flăcări strălucitoare şi un fum negru care se ridica spre cer. Bomba aterizase exact în mijlocul apartamentelor doamnei Trentham, demolându-le complet, spărsese trei dintre vitrinele lui Charlie şi stricase destul de tare acoperişul magazinului de pălării şi eşarfe.

Când brigada de pompieri părăsi în sfârşit Chelsea Terrace, tot ce mai rămăsese din bloc era un crater cenuşiu care mocnea chiar în mijlocul piaţetei. Pe măsură ce săptămânile treceau, pentru Charlie deveni evident un lucru: doamna Trentham n-avea de gând să facă nimic în privinţa grămezii uriaşe de moloz care domina acum centrul lui Chelsea Terrace.

În mai 1940 domnul Churchill îl înlocui pe domnul Chamberlain în funcţia de prim-ministru, ceea ce-l făcu pe Charlie ceva mai încrezător în viitor. Îi vorbi chiar lui Becky despre eventualitatea de a se înrola din nou.

— Te-ai uitat în oglindă în ultima vreme? întrebă soţia râzând.

— Pot să fiu în formă din nou, ştiu că pot, spuse Charlie sugându-şi burta. În orice caz, n-au nevoie de soldaţi numai pentru linia întâi.

— Poţi să fii mult mai folositor ţinând magazinele alea deschise şi aprovizionate pentru public.

— Arnold poate să facă asta la fel de bine ca şi mine, spuse Charlie. În plus, el e cu cincisprezece ani mai în vârstă.

Cu toate acestea, Charlie ajunse fără tragere de inimă la concluzia că Becky avea dreptate când Daphne veni să le spună că Percy se întorsese la vechiul său regiment.

— Slavă Domnului că i-au spus că e prea bătrân ca să-l mai trimită peste hotare de data asta, le mărturisi ea. Aşa că a primit o slujbă de birou la Ministerul de Război.

În după-amiaza următoare, pe când Charlie inspecta reparaţiile după încă o noapte de bombardamente, Tom Arnold îl preveni că Syd Wrexall şi comitetul său începuseră să dea semne că ar vinde toate celelalte unsprezece magazine, precum şi „Muşchetarul”.

— Nu-i nicio grabă în privinţa lor, zise Charlie. O să le dea pe gratis în mai puţin de un an.

— Dar până atunci doamna Trentham le poate cumpăra pe toate la un preţ zdrobitor.

— Nu pe timp de război. În orice caz, femeia aia blestemată ştie că nu pot face mare lucru câtă vreme nenorocitul ăla de crater rămâne în mijlocul lui Chelsea Terrace.

— La naiba, zise Tom când alarma începu din nou să sune. Probabil că vin iar.

— Vin sigur, spuse Charlie privind spre cer. Mai bine ai băga tot personalul în subsol – iute.

Charlie alergă în stradă, unde găsi un tip de la Patrula Raidurilor Aeriene care mergea pe motocicletă pe mijlocul drumului, strigând la toată lumea să se îndrepte cât de repede posibil spre cea mai apropiată staţie de metrou. Tom Arnold îşi instruise directorii să încuie magazinele şi să adăpostească tot personalul şi clienţii în subsoluri, cu lanterne şi mici provizii de mâncare, în cinci

minute. Lui Charlie asta-i amintea întotdeauna de greva generală. Stând în marele depozit de sub numărul 1, aşteptând semnalul de încetare a bombardamentului, Charlie privi adunarea concitadinilor săi şi realiză cât de mulţi dintre cei mai buni oameni ai săi, tineri, plecaseră deja de la Trumper's pentru a se înrola; avea acum mai puţin de două treimi din personalul lui permanent, din care majoritatea erau femei.

Unele legănau în braţe copii mici, în timp ce altele încercau să doarmă. Într-un colţ, doi clienţi permanenţi continuau o partidă de şah, ca şi cum războiul n-ar fi fost nimic mai mult decât un inconvenient. Două fete exersau ultimul pas de dans în micul spaţiu rămas neocupat din centrul subsolului, iar alţii pur şi simplu dormeau.

Auzeau cu toţii bombele care cădeau deasupra lor şi Becky îi spuse lui Charlie că era sigură că una aterizase în apropiere.

— Poate pe cârciuma lui Syd Wrexall? zise Charlie încercând să-şi ascundă rânjetul. Asta o să-l înveţe să mai umble cu ocaua mică.

Sirena de încetare a bombardamentului sună, în cele din urmă, şi ieşiră din nou în aerul serii, plin de praf. Şi cenuşă.

— Ai avut dreptate cu cârciuma lui Syd Wrexall, zise Becky uitându-se spre celălalt capăt al pieţii, dar ochii lui Charlie nu erau pironiţi pe „Muşchetarul".

Becky îşi întoarse în cele din urmă ochii în direcţia în care Charlie privea fix. O bombă aterizase exact în mijlocul magazinului de legume şi fructe.

— Nenorociţii, zise el. De data asta au mers prea departe. Acum mă înrolez.

— Şi la ce o să folosească?

— Nu ştiu, spuse Charlie, dar măcar o să simt că sunt implicat în războiul ăsta şi n-o să mai stau să mă uit pur şi simplu.

— Şi magazinele? Cine o să se ocupe de ele?

— Arnold poate să aibă grijă de ele cât sunt plecat.

— Dar Daniel şi cu mine? Poate să aibă grijă Tom şi de noi cât eşti plecat? întrebă ea ridicând vocea.

Charlie rămase tăcut o clipă, cântărind obiecţia lui Becky.

— Daniel e destul de mare ca să-şi poarte singur de grijă, iar în o să fii ocupată tot timpul să ţii Trumper's pe linia de plutire. Aşa că nu mai spune nimic, Becky, pentru că sunt hotărât.

După asta, nimic din ce-a putut spune sau face soţia lui nu l-a mai putut împiedica pe Charlie să se înroleze. Spre surprinderea ei, Puşcaşii au fost de-a dreptul încântaţi să-l vadă pe vechiul sergent din nou în rândurile lor, şi l-au trimis imediat într-o tabără de instrucţie lângă Cardiff.

În timp ce Tom Arnold privea neliniştit, Charlie îşi sărută soţia şi îşi îmbrăţişă fiul, apoi dădu mâna cu directorul executiv şi se îndepărtă, făcând semne de rămas bun spre toţi trei.

Călătorind spre Cardiff într-un tren plin de tineri cu feţe proaspete, nerăbdători, nu cu mult mai mari decât Daniel – din care majoritatea insistau să-i spună „domnule" – Charlie se simţi bătrân. Un camion ponosit îi luă de la gară pe noii recruţi şi îi depuse în siguranţă la garnizoană.

— Ne bucurăm că te-ai întors, Trumper, spuse o voce când el păşi pe terenul de instrucţie pentru prima oară după mai bine de douăzeci de ani.

— Stan Russell. Dumnezeule, eşti sergent major acum? Erai abia fruntaş când…

— Da, domnule, spuse Stan.

Coborî vocea până la şoaptă.

— Şi o să am grijă să nu primeşti acelaşi tratament ca şi ceilalţi, vechiul meu camarad.

— Nu, mai bine nu face asta, Stan. Mi-ar trebui ceva mai rău decât acelaşi tratament, zise Charlie punându-şi amândouă mâinile pe burtă.

Deşi comandanţii fură mai blânzi cu Charlie decât cu recruţii noi, prima săptămână de instrucţie generala îi aminti în mod dureros cât de puţină mişcare făcuse în ultimii douăzeci de ani. Când i se făcea foame, descoperea repede să ceea ce avea de oferit serviciul de intendenţă cu greu putea fi descris drept apetisant, iar încercarea de a dormi în fiecare noapte pe un pat cu arcuri neînduplecate, ţinute laolaltă de o saltea din păr de cal de patru centimetri, îl făcea să fie ceva mai puţin decât încântat de Herr Hitler.

Până la sfârşitul celei de-a doua săptămâni Charlie ajunsese caporal şi i se spuse că dacă dorea să rămână la Cardiff ca instructor aveau să-l angajeze imediat ofiţer-instructor cu gradul de căpitan.

— Nemţii sunt aşteptaţi la Cardiff, nu-i aşa, băieţaş? întrebă Charlie. Habar n-am avut că joacă rugby.

Spusele lui fură raportate cuvânt cu cuvânt ofiţerului comandant, aşa încât Charlie rămase în continuare caporal, să-şi termine instrucţia. În cea de a opta săptămână fusese avansat sergent şi primise un pluton al lui pe care să-l pregătească pentru orice loc în care ar fi putut fi trimişi. Din acel moment n-a mai fost nicio întrecere, de la poligonul de trageri până la ringul de box, pe care oamenii săi să aibă voie s-o piardă, iar „Terrierii lui Trumper” deveniră modelul standard pentru tot restul batalionului în cele patru săptămâni care urmară.

Cu numai zece zile înainte de încheierea instrucţiei, Stan Russell îi spuse lui Charlie că batalionul avea să fie trimis în Africa, unde avea să i se alăture lui Wavell în deşert. Charlie fu încântat să afle aceasta, căci de multă vreme admira faima „generalului poet”.

Sergentul Trumper îşi petrecu cea mai mare parte din ultima săptămână ajutându-şi băieţii să scrie scrisori familiilor şi iubitelor. El nu avea de

gând să pună tocul pe hârtie până în ultima clipă. Când mai era doar o săptămână îi mărturisi lui Stan că nu era pregătit să-i înfrunte pe germani decât poate într-o bătălie verbală.

Era în toiul unei demonstraţii Bren cu plutonul său, explicând aruncarea şi reîncărcarea, când un locotenent cu faţa roşie apăru în fugă.

— Trumper.

— Ordonaţi, zise Charlie, sărind în poziţie de drepţi.

— Comandantul vrea să te vadă imediat.

— Am înţeles, zise Charlie.

Îi ordonă caporalului să continue lecţia şi îl urmă pe locotenent.

— De ce alergăm aşa?

— Pentru că şi comandantul alerga când a venit să mă caute.

— Atunci probabil că-i vorba cel puţin de înaltă trădare, zise Charlie.

— Dumnezeu ştie despre ce-i vorba, sergent, dar ai să afli destul de curând, spuse locotenentul, căci ajunseră în faţa uşii comandantului. Locotenentul, urmat îndeaproape de Charlie, intră fără să bată în biroul colonelului.

— Sergent Trumper, 7312087, raportez.

— Lasă gargara asta, Trumper, spuse colonelul, şi Charlie îl privi pe comandant cum se tot plimba încoace şi-ncolo, bătându-se peste coapsă cu un baston de paradă. Maşina mea te aşteaptă la poartă. Te duci direct la Londra.

— Londra, domnule?

— Da, Trumper, Londra. Tocmai a telefonat domnul Churchill. Vrea să te vadă urgent.

CAPITOLUL 28

Şoferul colonelului făcu tot ce-i stătea în puteri să-l ducă pe sergentul Trumper la Londra cât mai repede posibil. Apăsa pe accelerator tot mai des, încercând să ţină vitezometrul deasupra cifrei de optzeci. Cu toate acestea, cum erau mereu ţinuţi în loc de convoaie de soldaţi, de camioane de transport şi chiar de tancuri la un moment dat, încercarea avea prea puţini sorţi de izbândă. Când Charlie ajunse în sfârşit la Chiswick, în suburbia Londrei, trebuiră să se camufleze, apoi urmă un raid aerian, apoi se dădu semnalul de încetare a alarmei, apoi dădură peste nenumărate alte blocaje de circulaţie, şi tot aşa până în Downing Street.

În ciuda faptului că avusese la dispoziţie şase ore să se tot întrebe de ce ar dori domnul Churchill să-l vadă, când maşina se opri în faţa casei cu numărul 10 Charlie încă nu era mai aproape de vreo concluzie decât fusese când părăsise garnizoana de la Cardiff în după-amiaza aceea.

Când îi explică poliţistului de la uşă cine era, acesta îşi verifică lista, apoi bătu puternic cu ciocănelul de aramă, după care îl invită pe sergentul Trumper să intre în hol. Prima reacţie a lui Charlie la intrarea în casa cu numărul 10 fu surpriza, descoperind cât de mică era în comparaţie cu casa din Eaton Square a lui Daphne.

O tânără femeie-ofiţer ieşi în întâmpinarea sergentului între două vârste şi îl conduse într-o anticameră.

— Primul-ministru e cu ambasadorul american acum, explică ea. Dar nu crede că întâlnirea cu domnul Kennedy va mai dura mult.

— Mulţumesc, zise Charlie.

— Doriţi o ceaşcă de ceai?

— Nu, mulţumesc.

Charlie era prea agitat ca să-i treacă prin cap să bea ceai. După ce ea închise uşa, luă un exemplar

din *Lilliput* de pe o măsuţă şi îl răsfoi, fără a încerca să înregistreze cuvintele.

După ce se uitase prin toate revistele de pe masă – şi numerele de la numărul 10 erau chiar mai vechi decât la dentistul lui – începu să studieze tablourile de pe pereţi. Wellington, Palmerston şi Disraeli: toate portrete de mâna a doua, pe care Becky nu s-ar fi deranjat să le ofere spre vânzare la numărul 1. Becky. Dumnezeule, îşi zise el, ea nici nu ştie că sunt la Londra. Privi telefonul care se odihnea pe birou, conştient că nu avea cum s-o sune de la numărul 10. Frustrat, începu să se plimbe prin cameră, simţindu-se ca un pacient care aşteaptă ca doctorul să-i spună dacă diagnosticul e fatal. Deodată, uşa se deschise şi femeia-ofiţer reapăru.

— Primul-ministru vă va primi acum, domnule Trumper, spuse ea, apoi îl conduse pe o scară îngustă, pe lângă fotografiile înrămate ale foştilor prim-miniştri.

Când ajunse la Churchill, se trezi în faţa unui bărbat de un metru şaptezeci şi cinci înălţime, care stătea cu mâinile în şold, cu picioarele desfăcute, privindu-l sfidător.

— Trumper, zise Churchill, întinzându-i mâna cu un gest repezit. Drăguţ din partea dumitale că vii atât de repede. Sper că nu te-am smuls de la nimic important.

Doar o demonstraţie Bren, se gândi Charlie, dar hotărî să nu pomenească despre asta, în timp ce urmă silueta care se îndrepta cu paşi târşâiţi spre biroul său. Churchill făcu un semn invitatului său să se aşeze într-un fotoliu confortabil, lângă un foc sclipitor; Charlie privi buştenii care ardeau şi îşi aminti restricţiile impuse naţiunii de către primul-ministru în privinţa risipei de cărbune.

— Probabil că te întrebi despre ce e vorba, spuse primul-ministru aprinzându-şi un trabuc şi deschizând un dosar care i se odihnea pe genunchi. Începu să citească.

— Da, domnule, zise Charlie, dar răspunsul lui nu stârni nicio explicaţie.

Churchill continua să citească bogatele însemnări din faţa lui.

— Văd că avem ceva în comun.

— Într-adevăr, domnule prim-ministru?

— Am luptat amândoi în Războiul cel Mare.

— Războiul care punea capăt tuturor războaielor.

— Da, iar s-a înşelat, nu-i aşa? zise Churchill. Dar el a fost politician.

Primul-ministru chicoti, apoi continuă să citească din dosar. Brusc, ridică privirea.

— Cu toate acestea, amândoi avem un rol mult mai important în *acest* război, Trumper, şi nu pot să te las să-ţi pierzi timpul făcând demonstraţii Bren tinerilor recruţi la Cardiff.

Al naibii, a ştiut tot timpul, se gândi Charlie.

— Când un popor este în război, Trumper, spuse primul-ministru închizând dosarul, oamenii îşi imaginează că victoria e garantată câtă vreme avem mai mulţi soldaţi şi echipament mai bun decât inamicul. Dar bătăliile pot fi pierdute sau câştigate de ceva asupra căruia generalii de pe câmpul de luptă n-au niciun control. Un mic zimţ care împiedică roata să se învârtească lin. Chiar astăzi a trebuit să înfiinţez un nou departament în Ministerul de Război care să se ocupe de descifrarea codurilor. Am furat doi profesori, cei mai buni de la Cambridge, împreună cu asistenţii lor, pentru a ajuta la rezolvarea problemei. Nepreţuiţi zimţi, Trumper.

— Da, domnule, zise Charlie, fără a avea cea mai mică idee despre ce vorbea bătrânul.

— Şi mai am o problemă cu un zimţ din ăsta, Trumper, iar consilierii mei îmi spun că dumneata eşti omul cel mai potrivit pentru a găsi o soluţie.

— Vă mulţumesc, domnule.

— Hrana, Trumper, şi, ceea ce este mai important, distribuirea ei. Am înţeles de la lordul

Woolton, ministrul de resort, că proviziile se consumă repede. Nu mai primim nici măcar cartofi destui din Irlanda. Aşa că una dintre problemele cele mai mari cu care mă confrunt în momentul ăsta este cum să ţin oamenii cu stomacul plin în timp ce duc un război pe ţărmuri inamice şi, în acelaşi timp, să las deschise rutele de transport pentru provizii. Ministrul îmi spune că atunci când mâncarea soseşte în porturi, pot trece adesea săptămâni întregi până ce nenorocita de marfă e mişcată din loc, şi uneori chiar şi când asta se întâmplă, ajunge unde nu trebuie. În plus, continuă primul-ministru, fermierii noştri se plâng că nu pot face treaba ca lumea, pentru că le luăm în armată cei mai buni oameni, şi nu primesc în schimb niciun sprijin de la guvern.

Făcu o pauză pentru a-şi reaprinde trabucul.

— Deci ceea ce caut eu este un om care şi-a petrecut viaţa cumpărând, vânzând şi distribuind produse alimentare, cineva care a trăit în mijlocul pieţei, şi pe care să-l respecte atât fermierii cât şi furnizorii. Pe scurt, Trumper, am nevoie de dumneata. Vreau să devii mâna dreaptă a lui Woolton şi să ai grijă să primim proviziile şi acestea să fie distribuite unde trebuie. Nu-mi pot închipui un post mai important. Sper că eşti dispus să accepţi provocarea.

Dorinţa de a începe imediat se citise probabil în ochii lui Charlie, căci primul-ministru nu se obosi măcar să-i aştepte răspunsul.

— Bun, văd că ţi-ai făcut o idee. Aş vrea să te prezinţi la Ministerul Alimentaţiei mâine dimineaţă la ora opt. O maşină va veni să te ia de acasă la opt fără un sfert.

— Vă mulţumesc, domnule, zise Charlie, nemaiobosindu-se să-i explice primului-ministru că dacă maşina venea la opt fără un sfert, şoferul avea să afle că întârziase mai bine de trei ore.

— Şi, Trumper, te voi avansa la gradul de brigadier, ca să ai o oarecare influenţă.

— Aş prefera să rămân pur şi simplu Charlie Trumper.

— De ce?

— S-ar putea ca vreodată să consider necesar să fiu nepoliticos cu un general.

Primul-ministru îşi scoase trabucul şi râse în hohote, apoi îşi conduse oaspetele până la uşă.

— Şi, Trumper, spuse el, punându-i lui Charlie o mână pe umăr, dacă va fi vreodată nevoie, nu ezita să mă contactezi direct, dacă crezi că ajută la ceva. Zi ori noapte. Ştii, nu prea mă omor cu somnul.

— Vă mulţumesc, domnule, zise Charlie pornind-o în jos pe scări.

— Succes, Trumper, şi vezi să hrăneşti oamenii.

Femeia-ofiţer îl conduse pe Charlie înapoi la maşină şi îl salută când el se aşeză pe scaunul din faţă, ceea ce îl surprinse, căci era încă în uniformă de sergent.

Îi ceru şoferului să-l ducă în Little Boltons prin Chelsea Terrace. Călătorind încet pe străzile din West End, Charlie se întristă văzând vechi locuri familiare atât de distruse de Luftwaffe, cu toate că-şi dădea seama că în Londra nu scăpase nimeni de neînduplecatul bombardament aerian al nemţilor.

Când ajunse acasă, Becky deschise uşa şi se aruncă de gâtul soţului ei.

— Ce voia Churchill? fu prima ei întrebare.

— De unde ştiai că mă întâlnesc cu primul-ministru?

— Cei de la numărul 10 au sunat mai întâi aici să întrebe unde pot da de tine. Deci, ce voia?

— Pe cineva care să-i poată livra regulat fructele şi zarzavaturile.

Lui Charlie îi plăcu noul său şef din clipa în care se întâlniră. Deşi James Woolton venise la Ministerul Alimentaţiei cu faima că era un strălucit om de afaceri, recunoştea că nu era expert în domeniul lui Charlie, dar spuse că departamentul

său avea să aibă grijă ca acesta să primească tot ajutorul de care avea nevoie.

Charlie avea un birou mare, pe acelaşi culoar ca şi al ministrului şi un personal de paisprezece oameni în subordine, conduşi de un tânăr asistent personal pe nume Arthur Selwyn, care abia părăsise Oxford-ul.

Charlie descoperi repede că Selwyn avea o minte tot atât de ascuţită ca un brici, şi că deşi nu avea nicio experienţă în domeniul lui, nu trebuia să i se spună niciodată un lucru a doua oară.

Armata îi trimise lui Charlie o secretară personală, pe nume Jessica Allen, care părea să fie dispusă să lucreze tot atâtea ore ca şi el. Charlie se întreba de ce o fată atât de atrăgătoare şi de inteligentă părea să nu aibă niciun fel de viaţă socială – până când i-a studiat dosarul cu mai multă atenţie şi a aflat că tânărul ei logodnic fusese ucis pe plaja de la Dunkirk.

Charlie se întoarse curând la vechiul lui obicei de a veni la birou la patru şi jumătate, mai devreme chiar şi decât femeile de serviciu, ceea ce îi permitea să-şi termine de citit documentele până la opt fără teama de a fi deranjat.

Datorită naturii speciale a numirii sale şi sprijinului evident pe care i-l oferea ministrul, uşile îi erau deschise pretutindeni. După nicio lună, toţi membrii personalului său veneau până-n ora cinci, deşi Selwyn se dovedi a fi singurul dintre ei care rezista să rămână cu el şi noaptea.

În acea primă lună Charlie nu făcu decât să citească rapoarte şi să asculte amănunţitele dări de seamă ale lui Selwyn asupra problemelor cu care se confruntaseră în cea mai mare parte a anului, ducându-se, din când în când, şi la ministru pentru a clarifica vreun punct pe care nu-l înţelesese pe de-a întregul.

În cea de-a doua lună Charlie hotărî să viziteze fiecare port important din regat pentru a afla ce împiedica distribuirea alimentelor, alimente care

uneori erau lăsate pur şi simplu zile în şir să putrezească în depozitele de lângă debarcaderele din toată ţara. Când ajunse la Liverpool descoperi repede că proviziile pur şi simplu nu aveau prioritate în faţa tancurilor sau a oamenilor când venea vorba de transport, aşa că ceru ca ministerul său să furnizeze vehicule proprii, cu nicio altă destinaţie decât aceea de a distribui proviziile de alimente în ţară.

Woolton reuşi cumva să facă rost de şaizeci şi două de camioane, majoritatea, recunoscu el, refuzate de Ministerul de Război.

— La fel ca mine, mărturisi Charlie.

Cu toate acestea, ministrul nu-i putu da şi oameni care să le conducă.

— Dacă bărbaţii nu sunt disponibili, domnule ministru, am nevoie de două sute de femei, propuse Charlie, şi în ciuda micilor glume răutăcioase ale caricaturiştilor pe seama femeilor-şoferi, nu mai trecu decât o lună până când alimentele începură să părăsească porturile la numai câteva ore după sosirea lor.

Docherii înşişi avură o reacţie bună în faţa femeilor-şoferi, iar liderii de sindicat nu aflară niciodată că Charlie le vorbea lor cu un accent, în timp ce la minister folosea un altul.

O dată ce începu să rezolve problema distribuţiei, se trezi în faţa a încă două dileme. Pe de o parte, fermierii se plângeau că nu pot produce destule alimente acasă pentru că armata le lua cei mai buni oameni; pe de altă parte, Charlie descoperi că nu putea primi suficiente alimente de peste graniţă, din cauza succesului campaniei submarinelor germane.

Îi prezentă lui Woolton două soluţii.

— Mi-aţi dat fete-camionagii, acum trebuie să-mi daţi fete-fermier, îi spuse Charlie. De data asta am nevoie de cinci mii, pentru că atâtea spun fermierii că sunt necesare.

În ziua următoare Woolton dădu un interviu la BBC şi făcu un apel special pentru fete-fermieri. În primele douăzeci şi patru de ore se prezentară cinci sute, şi Woolton avu cele cinci mii pe care le ceruse Charlie în mai puţin de zece săptămâni. Charlie lăsă cererile să se scurgă până când se făcură şapte mii, şi putu identifica un zâmbet clar pe faţa preşedintelui Uniunii Naţionale a Fermierilor.

În ce priveşte a doua problemă, a lipsei de provizii, Charlie îl sfătui pe Woolton să cumpere orez ca aliment de bază alternativ, ca urmare a greutăţilor cu care se confrunta ţara din pricina crizei de cartofi.

— Dar unde să găsim aşa ceva? întrebă Woolton. China şi Extremul Orient sunt o călătorie prea riscantă în momentul acesta, nici nu poate fi vorba de asta.

— Ştiu, zise Charlie, dar cunosc un furnizor în Egipt care ne-ar putea trimite un milion de tone pe lună.

— E de încredere?

— Evident că nu, răspunse Charlie. Dar fratele lui mai lucrează încă în East End, şi dacă l-am închide pentru câteva luni cred că aş putea ajunge la un soi de înţelegere cu familia.

— Dacă presa află vreodată ce avem de gând să facem, Charlie, mă mănâncă de viu.

— *Eu* n-o să le spun, domnule ministru.

În ziua următoare Eli Calil se trezi la închisoarea Brixton, iar Charlie zbură la Cairo ca să încheie un târg cu fratele său pentru un milion de tone de orez pe lună, orez care fusese iniţial destinat italienilor.

Charlie se înţelese cu Nasim Calil ca plăţile să se facă jumătate în lire sterline şi jumătate în piaştri, şi câtă vreme transporturile soseau la timp, nu era nevoie ca vreo hârtie cu referire la bani să treacă pe sub ochii autorităţilor de la Cairo. Altfel,

guvernul lui Calil avea să fie informat asupra detaliilor complete ale tranzacţiei lor.

— Foarte cinstit, Charlie, dar tu aşa ai fost întotdeauna. Dar fratele meu, Eli? întrebă Nasim Calil.

— Îi dăm drumul la sfârşitul războiului, dar asta numai dacă fiecare transport e livrat la timp.

— De asemenea, foarte înţelept, răspunse Nasim. Câţiva ani în închisoare n-o să-i facă niciun rău lui Eli. La urma urmelor, el e unul dintre puţinii membri ai familiei mele care n-a fost deţinut, la dispoziţia Majestăţii Sale.

Charlie încerca să petreacă măcar două ore pe săptămână cu Tom Arnold, ca să se ţină la curent cu ce se întâmplă în Chelsea Terrace. Tom trebui să-i raporteze că Trumper's pierdea acum bani în mod constant şi că fusese nevoit să închidă cinci dintre magazine şi să baricadeze alte patru; aceasta îl întrista pe Charlie, căci Syd Wrexall îi scrisese de curând oferindu-i întregul lui grup de magazine împreună cu cârciuma bombardată din colţ pentru numai şase mii de lire, sumă pe care, pretindea Wrexall, Charlie i-o oferise în mod ferm. Tot ce avea de făcut Charlie acum, îi amintea Wrexall lui Arnold în scrisoare, era să semneze cecul.

Charlie studie contractul pe care îl anexase Wrexall şi spuse:

— Am făcut oferta aia cu mult înaintea izbucnirii războiului. Trimite înapoi toate actele. Sunt sigur că peste vreun an o să dea magazinele cu patru mii. Dar încearcă să-l ţii mulţumit, Tom.

— Asta s-ar putea dovedi un pic cam greu, răspunse Tom. De când a aterizat bomba aia pe „Muşchetarul", Syd a plecat să locuiască în Cheshire. Acum e proprietarul unei cârciumi de ţară într-un loc numit Hatherton.

— Şi mai bine, zise Charlie. N-o să-l mai vedem niciodată. Acum sunt şi mai convins că într-un an va fi gata să cadă la învoială, aşa că deocamdată

ignoră pur şi simplu scrisoarea; la urma urmei, poşta e foarte nesigură în vremurile astea.

Charlie fu nevoit să-l părăsească pe Tom şi să se ducă în Southampton, unde sosise primul transport de orez al lui Calil. Fetele-camionagii se duseseră să ridice sacii, dar directorul portului refuza să-i elibereze fără o documentaţie semnată ca lumea. Era o călătorie de care Charlie s-ar fi putut dispensa foarte bine şi pe care cu siguranţă că nu avea intenţia s-o facă în fiecare lună.

Când ajunse în port descoperi repede că problema nu era cu membrii sindicatelor, care erau destul de dispuşi să descarce toată marfa, ori cu fetele lui, care şedeau pe barele camioanelor, aşteptând s-o preia.

La o halbă de bere la cârcima din zonă, Alf Redwood, liderul docherilor, îl preveni pe Charlie că domnul Simkins, directorul general al Consiliului Docurilor şi al Portului, era un maniac în ce privea hârtiile şi îi plăcea ca totul să fie făcut ca la carte.

— Zău? spuse Charlie. Atunci va trebui să fac totul ca la carte, nu?

După ce-şi plăti consumaţia, se duse în blocul administraţiei, unde ceru să-l vadă pe domnul Simkins.

— Momentan e cam ocupat, spuse o secretară, neobosindu-se să-şi ridice ochii de la unghiile pe care şi le lăcuia.

Charlie trecu frumos pe lângă ea şi intră în biroul lui Simkins, unde găsi un bărbat subţire, cu un început de chelie, care şedea singur la un birou foarte mare, muind un biscuit într-o ceaşcă de ceai.

— Dumneata cine mai eşti? întrebă directorul portului, luat atât de tare prin surprindere încât scăpă biscuitul în ceai.

— Charlie Trumper. Şi mă aflu aici pentru a afla de ce nu-mi eliberaţi orezul.

— Nu am autoritatea necesară, spuse Simkins, încercând să-şi salveze biscuitul, care acum plutea

pe suprafaţa băuturii lui de dimineaţă. De la Cairo n-au venit niciun fel de acte oficiale, iar formularele dumneavoastră din Londra sunt incomplete, destul de incomplete.

Îi servi lui Charlie un surâs de satisfacţie.

— Dar mi-ar putea lua zile întregi să pregătesc actele necesare.

— Asta nu-i problema mea.

— Dar suntem în război, omule.

— Tocmai de aceea trebuie să respectăm regulamentul. Sunt sigur că germanii o fac.

— Nu mai pot eu de ce fac germanii, zise Charlie. Am un milion de tone de orez care sosesc în portul ăsta în fiecare lună şi vreau să-l distribui până la ultimul grăunte cât mai repede posibil. Am fost destul de clar?

— Absolut, domnule Trumper, dar tot am să vă cer ca actele oficiale să fie completate corect înainte de a vă lua orezul.

— Vă ordon să-mi eliberaţi orezul imediat, spuse Charlie, răstindu-se la el pentru prima oară.

— Nu e nevoie să ridicaţi vocea, domnule Trumper, deoarece v-am explicat deja că nu aveţi autoritatea să-mi ordonaţi nimic. Aici e Consiliul Docurilor şi al Portului şi nu se află, după cum sunt sigur că ştiţi, în subordinea Ministerului Alimentaţiei. Eu în locul dumneavoastră m-aş întoarce la Londra şi data asta m-aş strădui ceva mai mult să am grijă ca formularele corecte să fie completate cum se cuvine.

Charlie se simţi prea bătrân pentru a-l pocni pe individ, aşa că pur şi simplu ridică receptorul telefonului de pe biroul lui Simkins şi cern un număr simplu.

— Ce faceţi? întrebă Simkins. Acesta e telefonul meu – nu aveţi autoritatea de a-mi folosi telefonul.

Charlie rămase la telefon şi se întoarse cu spatele la Simkins. Când auzi vocea de la celălalt capăt al firului, spuse:

— Sunt Charlie Trumper. Puteţi să-mi faceţi legătura cu primul-ministru?

Obrajii lui Simkins se făcură mai întâi roşii, apoi albi, sângele părăsindu-i urgent faţa.

— Zău, nu-i nevoie… începu el.

— Bună dimineaţa, domnule, zise Charlie. Sunt în Southampton. Problema cu orezul de care v-am pomenit aseară. Se pare că ne-am cam împotmolit aici. Se pare că nu reuşesc.

Simkins îşi agita acum frenetic mâinile ca un far, încercând să atragă atenţia lui Charlie, în acelaşi timp dând energic din cap în sus şi în jos.

— Îmi vin în fiecare lună un milion de tone, domnule prim-ministru, şi fetele stau pe…

— E în ordine, şopti Simkins, începând să se învârtă în jurul lui Charlie. E în ordine, vă asigur.

— Doriţi să vorbiţi chiar dumneavoastră cu omul în cauză, domnule?

— Nu, nu, zise Simkins. Nu-i nevoie. Am toate formularele, toate formularele de care aveţi nevoie, toate formularele.

— O să-i spun, domnule, spuse Charlie făcând o scurtă pauză. Mă întorc la Londra în seara asta. Da, domnule, da, vă povestesc îndată ce ajung. La revedere, domnule prim-ministru.

— La revedere, zise Becky punând receptorul în furcă. Şi fără îndoială că o să-mi spui şi mie ce-a fost asta când o să ajungi în sfârşit acasă diseară.

Ministrul râse în hohote când Charlie le repetă întreaga poveste lui şi Jessicăi Allen, mai târziu, în seara aceea.

— Ştii, primul-ministru ar fi vorbit bucuros cu individul dacă ai fi vrut, spuse Woolton.

— Dacă ar fi făcut-o, Simkins ar fi făcut un atac de cord, zise Charlie. Şi atunci, orezul meu, ca să nu mai vorbesc de şoferii mei, ar fi rămas pentru totdeauna împotmolite în portul ăla. În orice caz, cu penuria asta de hrană n-aş fi vrut ca ticălosul să mai risipească un biscuit.

Charlie se afla în Carlisle, participând la o conferinţă a fermierilor, când primi un telefon urgent din Londra.

— Cine e? întreba el încercând să se concentreze asupra unui delegat care explica problemele măririi recoltei de napi.

— Marchiza de Wiltshire, şopti Arthur Selwyn.

— Atunci mă duc, spuse Charlie şi părăsi sala de conferinţe întorcându-se în cameră, unde operatoarea hotelului îi făcu legătura.

— Daphne, ce pot să fac pentru tine, iubire?

— Nu, dragule, e vorba despre ce pot eu să fac pentru tine, ca de obicei. Ai citit *The Times* azi-dimineaţă?

— Am aruncat o privire la titluri. De ce? întrebă Charlie.

— Atunci ai face bine să studiezi atent pagina de anunţuri mortuare. În special ultimul rând al unuia dintre ele. Nu-ţi mai răpesc timpul preţios, dragul meu, căci primul-ministru nu conteneşte să ne amintească ce rol important joci tu în câştigarea războiului.

Charlie râdea când legătura se întrerupse.

— Pot să vă ajut cu ceva? întrebă Selwyn.

— Da, Arthur, îmi trebuie un exemplar din *Times*-ul de azi.

Când Selwyn se întoarse cu un exemplar al ziarului de dimineaţă, Charlie îl răsfoi repede până ajunse la anunţurile mortuare: Amiral sir Alexander Dexter, comandant de remarcabilă abilitate tactică în primul război mondial; J.T. Macpherson, constructor de baloane şi scriitor; şi sir Raymond Hardcastle, industriaşul…

Charlie trecu repede peste amănuntele carierei lui sir Raymond: născut şi educat în Yorkshire; a consolidat firma de ingineri a tatălui său la cumpăna dintre secole. În anii douăzeci firma Hardcastle s-a transformat dintr-o companie începătoare într-una din marile forţe industriale din nordul Angliei. În 1937 Hardcastle şi-a vândut

acţiunile lui John Brown şi Compania contra şapte sute optzeci de mii de lire. Dar Daphne avea dreptate – ultimul rând era singurul care îl interesă într-adevăr pe Charlie.

„Sir Raymond, a cărui soţie a murit în 1914, are două fiice, domnişoara Amy Hardcastle şi doamna Gerald Trentham."

Charlie ridică receptorul telefonului de pe biroul de lângă el şi cern să i se facă legătura la un număr din Chelsea. Câteva clipe mai târziu, se auzi vocea lui Tom Arnold.

— Unde dracu' ai zis că-i de găsit Wrexall? fu singura întrebare a lui Charlie.

— După cum v-am explicat când m-aţi întrebat ultima dată, domnule preşedinte, conduce acum o cârciumă în Cheshire, „Braconierul vesel", într-un sat numit Hatherton.

Charlie îi mulţumi directorului executiv şi puse jos receptorul fără a rosti o vorbă.

— Pot să vă ajut cu ceva? întrebă Selwyn sec.

— Cum arată programul meu pe restul zilei, Arthur?

— Păi încă n-au terminat cu napii şi trebuie să mai asistaţi la şedinţe toată după-amiaza. În seara asta beţi în sănătatea guvernului la un dineu şi, în sfârşit, mâine dimineaţă prezentaţi premiile anuale ale fermierilor.

— Atunci roagă-te să ajung la timp pentru dineu, zise Charlie.

Se ridică şi îşi luă haina.

— Vreţi să vin cu dumneavoastră? întrebă Selwyn încercând să ţină pasul cu şeful lui.

— Nu, mulţumesc, Arthur. E o problemă personală. Ţine-mi locul doar, dacă nu mă întorc la timp.

Charlie coborî în fugă scările şi ieşi în curte. Şoferul moţăia liniştit la volan.

Charlie sări în maşină şi trânti uşa trezindu-l.

— Du-mă la Hatherton.

— Hatherton, domnule?

— Da, Hatherton. Ieşi din Carlisle prin sud, şi până atunci o să-ţi pot spune în ce direcţie o luăm.

Charlie desfăcu harta rutieră, o întoarse şi îşi plimbă degetul peste litera H. Erau cinci Hatherton, dar din fericire unul singur în Cheshire. Singurele cuvinte pe care le mai rosti în toată acea călătorie fură „Mai repede", pe care le repetă de mai multe ori. Trecură prin Lancaster, Preston şi Warrington, oprindu-se în faţa „Braconierului vesel" cu o jumătate de oră înainte de închiderea cârciumii pentru toată după-amiaza.

Ochii lui Syd Wrexall aproape că ieşiră din orbite când Charlie apăru în prag.

— Un ou scoţian şi o halbă din cea mai bună bere pe care-o ai, cârciumare, şi fără înşelăciune, zise Charlie cu un rânjet, punându-şi servieta alături.

— Neaşteptat să vă văd prin locurile astea, domnule Trumper, declară Syd după ce strigase peste umăr: „Hilda, un ou scoţian şi vin' să vezi cine-i aci."

— Tocmai eram în drum spre o conferinţă a fermierilor în Carlisle, explică Charlie. Mi-am zis să trec să iau o gustare şi să beau ceva c-un vechi prieten.

— Asta-i chiar drăguţ din partea ta, zise Syd punând halba pe tejghea, în faţa lui. Sigur, acuma citim mult despre tine în ziare, şi tot ce faci cu lordul Woolton pentru război. Devii o adevărată celebritate.

— Slujba pe care mi-a dat-o primul-ministru e fascinantă, zise Charlie. Nu pot decât să sper că fac ceva folositor, adăugă el, nădăjduind că sunase destul de pompos.

— Dar magazinele tale, Charlie? De ele cine se ocupă dacă tu lipseşti atâta?

— Arnold a rămas pe baricade şi face tot ce poate în condiţiile astea, dar mă tem că am închis vreo patru, ca să nu mai pomenesc de cele la care trăsesem deja obloanele. Pot să-ţi spun

confidenţial, Syd – Charlie coborî vocea – că dacă lucrurile nu încep să se limpezească repede, în curând o să caut eu însumi un cumpărător.

Nevasta lui Wrexall dădu buzna cu o tavă cu mâncare în mână.

— Bună ziua, doamnă Wrexall, zise Charlie, în timp ce ea îi punea în faţă un ou scoţian şi o farfurie cu salată. Mă bucur să te văd din nou, de ce nu vă luaţi, dumneata şi soţul dumitale, ceva de băut, fac eu cinste?

— N-am nimic împotrivă, Charlie. Te ocupi tu, Hilda? zise el, aplecându-se conspirativ peste bar. Presupun că nu ştii pe nimeni interesat să cumpere magazinele sindicatului şi cârciuma, nu?

— N-aş putea spune că nu ştiu, zise Charlie. Dacă-mi amintesc bine, Syd, cereai o groază de bani pe „Muşchetarul", care acum nu mai e decât o groapa lăsată de bombă. Ca să nu mai pomenim de starea celor câteva magazine pe care sindicatul le-a închis.

— Am ajuns la cifra ta, şase mii, şi credeam că afacerea-i ca şi făcută, dar Arnold mi-a spus că nu te mai interesează, zise Syd, în timp ce soţia lui punea două halbe pe tejghea, înainte de a se duce să servească un alt client.

— Ţi-a spus el asta? zise Charlie, încercând să pară surprins.

— Da, da, spuse Wrexall. Am acceptat oferta ta de şase mii, am trimis chiar contractul să-l semnezi şi tu, dar el mi-a trimis actele înapoi, nici tu bună ziua, bici tu du-te-ncolo.

— Nu pot să cred, zise Charlie. După ce mi-am dat cu-vântul, Syd. De ce n-ai luat legătura direct cu mine?

— Nu-i aşa de uşor în vremurile astea, spuse Wrexall, cu noua ta poziţie înaltă mi-am zis că n-oi fi disponibil pentru ăştia de-alde mine.

— Arnold n-avea niciun drept să facă asta, spuse Charlie. Evident că el nu ştie ce veche-i relaţia noastră. Îmi cer scuze, Syd, şi ţine minte,

pentru tine sunt disponibil totdeauna. Nu ai cumva contractul?

— Ba sigur că da, zise Wrexall. Şi-o să-ţi dovedesc că spun adevărul.

Dispăru, lăsându-l pe Charlie să ia o înghiţitură din oul scoţian şi să soarbă din berea locală.

Cârciumarul se întoarse câteva minute mai târziu şi trânti nişte acte pe tejghea.

— Uite, Charlie, cum mă vezi şi cum te văd.

Charlie studie contractul pe care Arnold i-l arătase cu vreo optsprezece luni în urmă. Purta deja semnătura „Sydney Wrexall” şi cifrele „şase mii” completate după cuvintele „în schimbul sumei de…”

— Tot ce mai trebuia era data şi semnătura ta, zise Syd. N-am crezut niciodată că o să-mi faci una ca asta, Charlie, după toţi anii ăştia.

— După cum ştii prea bine, Syd, sunt un om de cuvânt. Îmi pare rău numai că directorul meu executiv n-a fost pus în temă cum se cuvine cu înţelegerea noastră personală.

Charlie scoase un portofel din buzunar, scoase un carnet de cecuri şi scrise cuvintele „Syd Wrexall” pe primul rând şi „şase mii de lire” pe rândul de dedesubt, apoi semnă cu o înfloritură.

— Eşti un gentleman, Charlie, totdeauna am zis că eşti. N-am zis totdeauna aşa, Hilda?

Doamna Wrexall dădu entuziast din cap, iar Charlie zâmbi, luă contractul şi puse toate actele în servietă, apoi dădu mâna cu cârciumarul şi nevastă-sa.

— Ce pagubă v-am făcut? întrebă el după ce băuse şi ultima picătură de bere.

— E din partea firmei, zise Wrexall.

— Dar, Syd…

— Nu, insist, nici nu visez să tratez un vechi prieten ca pe-un client, Charlie. Din partea firmei, repetă el când telefonul sună şi Hilda Wrexall se duse să răspundă.

— Ei, trebuie să plec, zise Charlie. Altfel o să întârzii la conferinţa aia şi trebuie să mai ţin şi un discurs diseară. Mă bucur că am făcut afaceri cu tine, Syd.

Tocmai ajunsese la uşa cârciumii, când doamna Wrexall veni în fugă la tejghea.

— E o doamnă la telefon, pentru tine, Syd. Din alt oraş. Zice că o cheamă doamna Trentham.

Cu trecerea lunilor, Charlie deveni un maestru în domeniul lui. Niciun director de port nu putea fi sigur când avea să dea buzna în biroul lui, niciun furnizor nu era surprins când cerea să verifice facturile, iar preşedintele Uniunii Naţionale a Fermierilor pur şi simplu torcea ori de câte ori numele lui Charlie era pomenit într-o conversaţie.

Nu avu nevoie să-i telefoneze niciodată primului-ministru, deşi domnul Churchill i-a telefonat lui o dată. Era patru patruzeci şi cinci dimineaţa când Charlie ridică receptorul de pe biroul său.

— Bună dimineaţa, spuse el.

— Trumper?

— Da, cine e?

— Churchill.

— Bună dimineaţa, domnule prim-ministru. Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Nimic. Voiam numai să văd dacă-i adevărat ce se spune despre dumneata. Apropo, mulţumesc.

Legătura fu întreruptă.

Charlie reuşea chiar să ia prânzul cu Daniel din când în când. Băiatul lucra acum la Ministerul de Război, dar nu voia să vorbească niciodată despre munca lui. După ce a fost avansat căpitan, singura grijă a lui Charlie a fost cum avea să reacţioneze Becky dacă-l vedea vreodată în uniformă.

Când îl vizită pe Tom Arnold, la sfârşitul lunii, află că domnul Hadlow se retrăsese din postul de director de bancă şi înlocuitorul lui, un domn Paul Merrick, nu se dovedea a fi la fel de amabil.

— Zice că împrumutul nostru atinge cote inacceptabile şi că poate-ar fi timpul să facem ceva în direcţia asta, explică Tom.

— Zău? spuse Charlie. Atunci e clar că va trebui să-l văd pe acest domn Merrick şi să-i spun câteva adevăruri domestice.

Cu toate că Trumper's avea acum în proprietatea sa toate magazinele din Chelsea Terrace, cu excepţia librăriei, Charlie încă mai avea de înfruntat problema doamnei Trentham şi a apartamentelor ei distruse de bombardament, ca să nu mai pomenim de grija lui Herr Hitler şi a războiului său neterminat: tindea să includă aceste lucruri cam în aceeaşi categorie, şi aproape întotdeauna în ordinea asta.

Războiul cu Herr Hitler începu s-o ia în direcţia în care trebuia către sfârşitul lui 1942, cu victoria Armatei a Opta la El Alamein. Charlie fu sigur că Churchill avusese dreptate când declarase că roata se schimbase când mai întâi Africa, apoi Italia, Franţa şi în cele din urmă Germania fură invadate.

Dar cam pe atunci, domnul Merrick era acela care insista să-l vadă pe Charlie.

Când intră pentru prima oară în biroul domnului Merrick, Charlie fu surprins să constate ce tânăr era înlocuitorul domnului Hadlow. Îi trebuiră, de asemenea, câteva clipe să se obişnuiască cu un bancher care nu purta nici vestă, nici cravată neagră. Paul Merrick era o idee mai înalt decât Charlie şi tot atât de lat în toate, cu excepţia zâmbetului. Charlie descoperi repede că domnul Merrick nu ştia să converseze.

— Domnule Trumper, sunteţi conştient de faptul că firma dumneavoastră şi-a depăşit contul cu vreo patruzeci şi şapte de mii de lire şi că venitul dumneavoastră actual nu acoperă nici…

— Dar proprietatea trebuie să valoreze de patru sau cinci ori pe-atât.

— Numai dacă reuşiţi să găsiţi pe cineva dispus s-o cumpere.

— Dar eu nu vând.

— S-ar putea să nu mai aveţi de ales, domnule Trumper, dacă banca hotărăşte să vă stopeze creditul.

— Atunci va trebui să-mi schimb banca, nu-i aşa? zise Charlie.

— În mod evident, n-aţi avut timp să citiţi procesele-verbale de la şedinţele consiliului dumneavoastră de administraţie, căci atunci când s-a întrunit ultima oară, directorul executiv, Tom Arnold, a raportat că vizitase şase bănci în luna care trecuse şi că niciuna dintre ele nu a arătat nici cel mai mic interes de a prelua contul lui Trumper's.

Merrick aşteptă răspunsul clientului său, dar cum Charlie rămase tăcut, continuă:

— Domnul Crowther a mai explicat consiliului cu această ocazie că problema cu care vă confruntaţi acum a fost cauzată de faptul că preţul proprietăţilor este mai scăzut decât oricând din 1930 încoace.

— Dar asta se va schimba peste noapte îndată ce se va termina războiul.

— Posibil, dar s-ar putea să mai dureze câţiva ani şi dumneavoastră să deveniţi insolvabil cu mult înainte…

— Mai degrabă douăsprezece luni, aş zice eu.

— …mai ales dacă veţi continua să semnaţi cecuri de şase mii de lire pentru proprietăţi care valorează cam jumătate din această sumă.

— Dar dacă n-aş fi făcut-o…

— N-aţi fi fost, probabil, într-o situaţie atât de primejdioasă.

Charlie tăcu o vreme.

— Şi ce vreţi să fac? întrebă el în cele din urmă.

— Vă cer să semnaţi garanţia pentru împrumut cu toate imobilele şi marfa companiei dumneavoastră.

Merrick derula un document aflat în mijlocul biroului său.

— Dacă doriţi să semnaţi, adăugă el arătându-i o linie punctată din josul paginii, însemnată cu două cruciuliţe cu creionul, voi fi dispus să vă prelungesc creditul cu încă douăsprezece luni.

— Şi dacă refuz?

— Nu-mi va rămâne altă soluţie decât să emit un preaviz de insolvabilitate în douăzeci şi opt de zile.

Charlie privi documentul şi văzu că Becky semnase deja pe linia de deasupra lui. O vreme rămaseră amândoi tăcuţi, Charlie cântărind alternativele. Apoi, fără a mai rosti o vorbă, Charlie îşi scoase stiloul, mâzgălind o semnătură între cele două cruci făcute cu creionul, rulă la loc documentul, se întoarse şi ieşi din încăpere.

Capitularea Germaniei fu semnată de generalul Jodl şi acceptată în numele Aliaţilor de către generalul Bedell Smith la Reims, la 7 mai 1945.

Charlie ar fi participat la sărbătorirea Zilei Victoriei în Trafalgar Square dacă Becky nu i-ar fi reamintit că împrumutul lor ajunsese la aproape şaizeci de mii de lire şi Merrick îi ameninţa din nou cu falimentul.

— A pus mâna pe toate imobilele şi mărfurile. Ce mai vrea să fac acum? întrebă Charlie.

— Acum sugerează să vindem singurul lucru care ar putea anula datoria şi ne-ar lăsa chiar ceva capital să ne descurcăm în următorii doi ani.

— Şi care-i ăla?

— *Mâncătorii de carton* ai lui Van Gogh.

— Niciodată!

— Dar, Charlie, tabloul este al…

Charlie îşi stabili o întâlnire cu lordul Woolton în dimineaţa următoare şi îi explică ministrului că acum avea de rezolvat probleme personale, care necesitau atenţia lui imediată. Întrebă, prin urmare, acum că războiul în Europa se terminase, dacă n-ar putea fi eliberat din actuala lui funcţie.

Lordul Woolton înţelese pe deplin problema lui Charlie şi arătă cât de trişti vor fi el şi întregul departament să-l vadă plecând.

Când părăsi biroul, o lună mai târziu, singurul lucru pe care Charlie îl luă cu el fu Jessica Allen.

Problemele lui Charlie nu se uşurară în 1945, căci preţul proprietăţilor continua să scadă şi inflaţia continua să crească. Cu toate acestea, fu mişcat când, după proclamarea păcii cu Japonia, primul-ministru dădu un dineu în onoarea lui la numărul 10. Daphne mărturisi că nu intrase niciodată în clădirea aceea, şi îi spuse lui Becky că nici nu era sigură că-şi doreşte. Percy mărturisi că-şi doreşte şi îi invidia.

Erau prezenţi mai mulţi miniştri la această petrecere. Becky fu aşezată între Churchill şi tânărul star în devenire Bob Butler, iar Charlie între doamna Churchill şi lady Woolton. Becky îl privi pe soţul ei care discuta relaxat cu primul-ministru şi cu lordul Woolton şi trebui să zâmbească atunci când Charlie avu îndrăzneala să-i ofere bătrânului un trabuc pe care-l alesese special de la numărul 139 în după-amiaza aceea. Nimeni din încăpere nu ar fi putut ghici că erau în pragul falimentului.

Când seara se sfârşi, Becky îi mulţumi primului-ministru, care la rândul lui îi mulţumi şi el.

— Pentru ce? întrebă Becky.

— Pentru că primiţi telefoane în locul meu şi luaţi decizii excelente, spuse el, conducându-i pe amândoi printr-un coridor lung, până în holul de la intrare.

— Habar n-am avut că ştiaţi, zise Charlie înroşindu-se.

— Dacă ştiam? Woolton a povestit a doua zi întregului cabinet. Nu i-am văzut niciodată râzând atâta.

Când primul-ministru ajunse la uşa de la numărul 10, se înclină uşor în faţa lui Becky şi

spuse:

— Noapte bună, lady Trumper.

— Ştii ce înseamnă asta, nu-i aşa? zise Charlie în maşină, în timp ce ieşea din Downing Street şi făcea la dreapta spre Whitehall.

— Că o să fii făcut baronet?

— Da, dar ceea ce-i mai important, că o să trebuiască să-l vindem pe Van Gogh.

DANIEL
1931 – 1947

CAPITOLUL 29

„Eşti un mic bastard”, rămâne prima mea amintire. Aveam cinci ani şi trei sferturi la vremea aceea, iar cuvintele îmi fuseseră strigate de o fetiţă de la celălalt capăt al terenului de joc, care mă arăta cu degetul şi ţopăia. Restul clasei s-a oprit să se uite, pe când eu am traversat terenul în fugă şi am ţintuit-o de perete.

— Ce înseamnă asta? am vrut să ştiu, sucindu-i mâinile.

A izbucnit în plâns şi a spus:

— Nu ştiu. Am auzit-o doar pe mămica spunându-i lui tăticu’ că eşti un mic bastard.

— Eu ştiu ce înseamnă cuvântul, a spus o voce din spatele meu.

M-am întors şi m-am trezit înconjurat de toţi elevii din clasa mea, dar n-am reuşit să-mi dau seama cine vorbise.

— Ce înseamnă? am zis din nou, şi mai tare.

— Dă-mi şase pence şi-ţi spun.

Am privit în sus spre Neil Watson, derbedeul clasei, care stătea întotdeauna în rândul din spatele meu.

— N-am decât trei pence.

Cântări o vreme oferta, apoi spuse:

— Bine, atunci îţi spun pentru trei pence.

A venit la mine, a întins palma şi a aşteptat până când mi-am desfăcut încet batista şi i-am dat toţi banii mei de buzunar pe-o săptămână. Atunci şi-a făcut mâinile pâlnie şi mi-a şoptit la ureche:

— N-ai tată.

— Nu-i adevărat! am strigat şi am început să-l lovesc cu pumnii în piept.

Dar era mult mai mare decât mine şi n-a făcut decât să râdă de slabele mele eforturi. A sunat de intrare şi toţi au fugit înapoi în clasă, câţiva dintre ei râzând în cor: „Daniel e un mic bastard.”

Doica a venit să mă ia de la şcoală în după-amiaza aceea şi când am fost sigur că nu mă putea auzi niciun coleg am întrebat-o ce înseamnă cuvântul acela. Ea a spus numai:

— Ce întrebare grosolană, Daniel, nu pot decât să sper că nu lucruri din astea vă învaţă la St. David. Te rog, să nu te mai aud pronunţând cuvântul ăsta niciodată.

În bucătărie, la ceai, când doica s-a dus să-mi pregătească baia, am rugat-o pe bucătăreasă să-mi spună ce înseamnă „bastard”. Ea a spus numai:

— Sunt sigură că nu ştiu, conaşule Daniel, şi vă sfătuiesc să nu mai întrebaţi pe nimeni.

Nu îndrăzneam să-i întreb pe mama sau pe tata, în caz că ceea ce spusese Neil Watson s-ar fi dovedit adevărat, şi am rămas treaz toată noaptea întrebându-mă cum puteam să aflu.

Atunci mi-am amintit că demult mama se dusese la spital şi trebuia să vină înapoi cu un frate sau o soră pentru mine şi nu venise. M-am întrebat dacă asta făcea din mine un bastard.

După vreo săptămână, doica mă dusese s-o văd pe mami la spitalul St. Guy, dar nu-mi aduc aminte prea multe despre asta, doar că ea era foarte albă şi tristă. Îmi amintesc că am fost foarte fericit când în sfârşit a venit acasă.

Următorul episod din viaţa mea pe care mi-l amintesc clar este când m-am dus la şcoala St. Paul, la vârsta de unsprezece ani. Acolo am fost pus să muncesc din greu pentru prima dată în viaţa mea. La şcoala pregătitoare am ieşit primul la aproape toate obiectele fără să trebuiască să fac mult mai mult decât oricare alt copil, şi deşi mi se spunea „tocilar” sau „tociluţă”, asta nu m-a preocupat niciodată. La St. Paul erau o grămadă de băieţi care erau deştepţi, dar niciunul nu se putea compara cu mine când era vorba de matematică. Nu numai că-mi plăcea un obiect care pe atât de mulţi dintre colegii mei părea să-i îngrozească, dar notele pe care le luam la lucrările de sfârşit de

trimestru păreau să-i încânte întotdeauna pe mama şi pe tata. Abia aşteptam o nouă ecuaţie algebrică, o altă problemă de geometrie sau provocarea de a rezolva o operaţie aritmetică în gând, în timp ce restul clasei îşi sugea creioanele chinuindu-se cu pagini întregi de coloane de cifre.

Mă descurcam destul de bine şi la alte materii şi deşi nu eram prea bun la sport, am învăţat violoncelul şi am fost invitat să intru în orchestra şcolii, dar dirigintele meu a spus că nimic din astea nu era important, pentru că era evident că aveam să fiu matematician toată viaţa. N-am înţeles pe-atunci ce voia să zică, pentru că eu ştiam că tati părăsise şcoala la paisprezece ani ca să se ocupe de căruciorul de fructe şi legume al străbunicului în Whitechapel, şi deşi mami se dusese la Universitatea din Londra, ea tot trebuia să lucreze în Chelsea Terrace numărul 1 ca să-l ţină pe tati „în stilul cu care se obişnuise". Sau asta-i ce-o auzeam eu pe mami spunându-i din când în când la micul dejun.

Cam pe atunci cred că am descoperit ce înseamnă de fapt cuvântul „bastard". Citeam cu voce tare în clasă *Regele John,* aşa că am putut să-l întreb pe domnul Saxton-East, profesorul meu de engleză, fără a atrage prea mult atenţia asupra întrebării. Câţiva dintre băieţi s-au întors şi au chicotit, dar de data asta nimeni n-a mai arătat cu degetul şi n-a mai şuşotit, şi când mi s-a spus ce înseamnă îmi amintesc că m-am gândit că Neil Watson nu fusese atât de departe la urma urmelor. Dar bineînţeles că o astfel de acuzaţie nu mi se putea aduce mie, pentru că şi în amintirile mele cele mai vechi mami şi tati erau împreună. Ei au fost întotdeauna domnul şi doamna Trumper.

Presupun că amintirea acelui incident timpuriu mi s-ar fi şters cu totul din minte dacă n-aş fi venit într-o seară în bucătărie după un pahar cu lapte şi n-aş fi auzit-o pe Joan Moore vorbind cu Harold, majordomul.

— Tânărul Daniel merge bine la şcoală, spunea Harold. Probabil ca are mintea maică-sii.

— I-adevărat, dar să ne rugăm să nu afle niciodată adevărul despre tatăl lui.

Cuvintele m-au făcut să îngheţ cu mâna pe balustrada scărilor. Am continuat să ascult încordat.

— Ei, un lucru-i sigur, a continuat Harold. Doamna Trentham n-o să recunoască niciodată că băiatul e nepotul ei, aşa că Dumnezeu ştie cine-o să se-aleagă cu toţi banii ăia.

— N-o să mai fie căpitanul Guy, asta-i sigur, zise Joan. Aşa că probabil o să-i rămână ticălosului ăluia de Nigel.

După aceea conversaţia a trecut la cine pune masa pentru micul dejun, aşa că m-am strecurat înapoi în camera mea; dar n-am dormit.

Cu toate că am şezut ore întregi pe treptele acelea în următoarele câteva luni, aşteptând cu răbdare vreo altă informaţie vitală care ar putea scăpa de pe buzele servitorilor, subiectul n-a mai fost atins de ei.

Singura dată când îmi amintesc că mai auzisem numele de „Trentham” fusese cu câtăva vreme în urmă, când marchiza de Wiltshire, o prietenă apropiată a mamei mele, a venit la ceai. Eu rămăsesem în hol când mama a întrebat:

— Ai fost la înmormântarea lui Guy?

— Da, dar n-a fost o participare prea mare din partea bunilor enoriaşi de la Ashurst, o asigură marchiza. Cei care şi-l aminteau bine păreau să trateze această ocazie mai degrabă de parcă ar fi fost o binecuvântată uşurare.

— Sir Raymond a fost?

— Nu, s-a remarcat prin absenţă, veni răspunsul. Doamna Trentham a pretins că e prea bătrân pentru a călători, ceea ce n-a făcut decât să-mi amintească tristul fapt că încă mai era de moştenit o avere în viitorul nu foarte îndepărtat.

Noi informaţii, dar tot nu-mi spuneau mare lucru.

Numele de „Trentham” mai fu rostit în prezenţa mea când l-am auzit pe tăticul vorbind cu colonelul Hamilton când acesta pleca, după o întâlnire privată care se ţinuse în biroul lui. Tăticu n-a spus decât:

— Oricât i-am oferi doamnei Trentham, n-o să ne vândă niciodată nouă apartamentele alea.

Colonelul a dat cu putere din cap în semn de aprobare, dar tot ce a avut de spus pe această temă a fost:

— Nenorocita.

Când amândoi părinţii mei erau plecaţi de acasă, am căutat „Trentham” în cartea de telefon. Era unul singur: Maior G.H. Trentham, MP, Chester Square 19. Nu m-am deşteptat cu nimic.

Când Trinity College mi-a oferit, în 1939, premiul Newton pentru matematică şi o bursă, am crezut că tata avea să explodeze, atât era de mândru. În weekend ne-am dus cu toţii cu maşina în oraşul universitar, să vedem unde aş fi putut locui, apoi ne-am plimbat pe coridoarele colegiului şi prin Marea Curte.

Singurul nor pe acest orizont altfel senin era cel plin de trăsnete al Germaniei naziste. În parlament se dezbătea înrolarea tuturor celor peste douăzeci de ani şi eu abia aşteptam să-mi joc rolul dacă Hitler îndrăznea să pună măcar vârful piciorului pe pământul Poloniei.

Primul meu an la Cambridge a mers bine, mai ales datorită faptului că îndrumător îmi era Horace Bradford care, alături de soţia sa, Victoria, era considerat vârful unui întreg grup de matematicieni extrem de talentaţi care predau la universitate la vremea aceea. Cu toate că se zvonea că doamna Bradford câştigase premiul Wrangler pentru că ieşise cea mai bună din anul ei, soţul său mi-a explicat că nu i se dăduse prestigioasa distincţie, pur şi simplu pentru că este femeie. S-a

considerat că bărbatul care urma să iasă al doilea a ieşit primul, informaţie care a făcut-o pe mama să devină stacojie de furie.

Doamna Bradford s-a bucurat să audă că mama îşi luase diploma de la Universitatea din Londra în 1921, în timp ce Cambridge încă mai refuza să recunoască până şi existenţa diplomei ei în 1939.

La sfârşitul primului an şi eu, ca mulţi dintre studenţii de la Trinity, am făcut o cerere pentru a intra în armată, dar îndrumătorul meu m-a întrebat dacă n-aş vrea să lucrez cu el şi cu soţia sa la Ministerul de Război într-un departament nou, care avea să fie specializat în descifrarea codurilor.

Am acceptat oferta fără a sta pe gânduri, savurând perspectiva de a-mi petrece timpul într-o cămăruţă dosnică şi întunecoasă, undeva în Bletchley Park, încercând să descifrez codurile nemţilor. Mă simţeam un pic vinovat că aveam să fiu unul dintre puţinii oameni în uniformă cărora le şi plăcea războiul. Tata mi-a dat destui bani ca să-mi cumpăr un MG vechi, ceea ce însemna că puteam să mă reped din când în când la Londra, să-i văd pe el şi pe mama.

Uneori reuşeam să prind o oră liberă ca să iau prânzul cu el la Ministerul Alimentaţiei, dar tata nu mânca decât pâine şi brânză, cu un pahar de lapte, ca un exemplu pentru restul echipei lui. Acest lucru o fi fost considerat edificator, dar cu siguranţă hrănitor nu era, m-a prevenit domnul Selwyn, adăugând că tatăl meu îl convertise până şi pe ministru.

— Dar nu şi pe domnul Churchill? am sugerat eu.

— E următorul pe lista, din câte mi s-a spus.

În 1943 am fost făcut căpitan, ceea ce însemna pur şi simplu că Ministerul de Război aprecia munca pe care o desfăşuram cu toţii în departamentul nostru novice. Desigur, tatăl meu a fost încântat, dar mie-mi părea rău că nu am putut împărtăşi cu părinţii mei bucuria noastră când am

descifrat codul folosit de comandanţii submarinelor nemţeşti. Mă nedumereşte şi azi de ce au continuat să folosească enigma celor patru roţi multă vreme încă după ce noi făcusem această descoperire. Codul era visul oricărui matematician, şi l-am descifrat pe spatele unui meniu la Lyons Corner House, chiar la ieşirea din Piccadilly. Chelneriţa care ne-a servit la masă m-a descris ca pe un vandal. Am râs şi îmi amintesc că m-am gândit că ar trebui să-mi iau liber restul zilei şi să-i fac o surpriză mamei dându-i ocazia să vadă cum arătam în uniformă de căpitan. Eu credeam că arăt destul de elegant, dar când mi-a deschis uşa am fost şocat de reacţia ei. M-a privit de parcă ar fi văzut o stafie. Cu toate că şi-a revenit destul de repede, acea primă reacţie la vederea mea în uniformă a devenit încă un indiciu într-o enigmă din ce în ce mai complexă, o enigmă care-mi era mereu prezentă în minte.

Următorul indiciu a apărut în ultimul rând al unui anunţ mortuar, căruia nu i-am acordat prea multă atenţie până n-am văzut că o anumită doamnă Trentham moştenea o avere; nu era un indiciu important în sine, până când am recitit anunţul şi am aflat că era fiica cuiva pe nume sir Raymond Hardcastle, un nume care mi-a permis să completez mai multe căsuţe în ambele direcţii. Dar ceea ce mă nedumerea era de ce nu se pomenea de niciun Guy Trentham printre rudele supravieţuitoare.

Uneori îmi doresc să nu mă fi născut cu genul de minte căreia-i place să descifreze coduri, şi să se încurce în formule matematice. Dar mi se părea cumva că există o conexiune liniară între „bastard”, „Trentham”, „spital”, „căpitanul Guy”, „apartamente”, „sir Raymond”, „ticălosul ăla de Nigel”, „înmormântare” şi mama albindu-se la faţă la vederea mea în uniformă de căpitan. Cu toate că-mi dădeam seama că aveam nevoie de mai

multe indicii înainte ca logica să mă poată conduce la soluţia corectă.

Apoi deodată am realizat la cine trebuie să se fi referit ele când marchiza venise la ceai acum mulţi ani şi îi spusese mamei că tocmai fusese la înmormântarea lui Guy. Trebuie să fi avut loc înmormântarea căpitanului Guy. Dar de ce avea asta atâta importanţă?

În duminica următoare m-am trezit la o oră inumană şi am făcut o călătorie până la Ashurst, satul în care locuise cândva marchiza de Wiltshire – nicidecum o coincidenţă, am conchis eu. Am ajuns la biserica parohială puţin după şase şi, aşa cum anticipasem, la ora aceea nu se zărea nimeni în cimitir. M-am plimbat printre morminte, citind numele: o mulţime de Yardley, Baxter, Flood şi Harcourt-Browne. Unele morminte erau năpădite de buruieni, altele erau bine îngrijite şi chiar aveau flori proaspete la căpătâi. M-am oprit o clipă la mormântul bunicului naşei mele. Probabil că mai bine de o sută de enoriaşi fuseseră îngropaţi în jurul turnului cu ceas, dar nu mi-a luat prea mult să găsesc locul îngrijit al familiei Trentham, la doar câţiva metri de sacristia bisericii.

Când am ajuns la mormântul cel mai recent al familiei, m-a năpădit o transpiraţie rece:

GUY TRENTHAM, CM
1897 – 1927
după o boală îndelungată
Tristă pierdere pentru întreaga sa familie

Şi astfel, misterul ajunsese într-un punct mort la propriu, la mormântul singurului om care dacă ar fi trăit cu siguranţă mi-ar fi putut răspunde la toate întrebările.

Când războiul s-a sfârşit, m-am întors la Trinity şi mi s-a acordat un an în plus pentru a-mi desăvârşi studiile. Cu toate că mama şi tatăl meu

considerau că evenimentul anului a fost faptul că am absolvit cu premiul Wrangler, oferindu-mi-se şi o catedră la Trinity, eu îmi ziceam că nici înnobilarea tatei la Buckingham Palace nu era de lepădat.

Ceremonia s-a dovedit a fi o dublă încântare, căci am putut asista şi la înnobilarea vechiului meu îndrumător, profesorul Bradford, pentru rolul pe care-l jucase în domeniul descifrării codurilor – chiar dacă soţiei lui nu i s-a oferit nimic, a observat mama. Îmi amintesc că m-am simţit şi eu jignit, în numele doamnei doctor Bradford. Şi-o fi avut tata rolul lui în umplerea stomacurilor britanicilor, dar, după cum declarase Churchill în Camera Comunelor, mica noastră echipă scurtase probabil războiul cu un an întreg.

Ne-am întâlnit cu toţii după aceea la ceai la Ritz şi, în mod firesc, la un moment dat în după-amiaza aceea conversaţia a ajuns la cariera pe care-mi propuneam s-o urmez acum, că războiul se sfârşise. Spre marele merit al tatălui meu, n-a sugerat niciodată că ar trebui să mă alătur firmei Trumper's, mai ales că ştiam cât şi-a dorit încă un fiu care ar fi putut să-i ia locul într-o zi. De fapt, în timpul vacanţei de vară am devenit şi mai conştient de norocul meu, căci tata părea preocupat de afacere, iar mama nu-şi putea ascunde neliniştea în ce priveşte viitorul lui Trumper's. Dar de câte ori întrebam dacă pot ajuta, tot ce spunea ea era:

— Nu-ţi face griji, în cele din urmă o să se rezolve.

Odată întors la Cambridge m-am convins pe mine însumi că dacă mai dau vreodată peste numele de „Trentham" să nu-i mai permit să mă neliniştească. Cu toate acestea, pentru că numele nu era niciodată menţionat liber în prezenţa mea, a continuat să mă sâcâie, undeva în subconştient. Tatăl meu a fost întotdeauna un om atât de deschis, încât nu exista nicio explicaţie simplă pentru faptul

că în acest subiect anume rămânea atât de misterios – în asemenea măsură, de fapt, încât simţeam că nu pot nici eu aduce vorba despre asta în prezenţa lui.

Poate că aş fi trăit ani întregi fără să mai fac nimic în privinţa enigmei dacă într-o dimineaţă n-aş fi ridicat telefonul în derivaţie din Little Boltons şi nu l-aş fi auzit pe Tom Arnold, mâna dreaptă a tatălui meu, spunând:

— Ei, măcar putem fi recunoscători că ai ajuns la Syd Wrexall înaintea doamnei Trentham.

Am pus receptorul jos imediat, simţind că acum trebuia să dau de capătul misterului o dată pentru totdeauna – şi, mai mult, fără ca părinţii mei să afle. De ce oare te gândeşti întotdeauna la ce-i mai rău în astfel de situaţii? Precis rezolvarea finală se va dovedi a fi ceva destul de inofensiv.

Deşi nu-l cunoscusem niciodată pe Syd Wrexall, îmi aminteam că era proprietarul „Muşchetarului”, o cârciumă ce se ridica mândră la celălalt capăt al străzii Chelsea Terrace, până când o bombă aterizase în bar. În timpul războiului, tatăl meu cumpărase locul şi mai târziu transformase clădirea într-un magazin de mobilă scumpă.

Nu era nevoie să fii Dick Barton ca să descoperi că domnul Wrexall părăsise Londra în timpul războiului şi devenise cârciumar într-un sat somnoros numit Hatherton, ascuns în inima comitatului Cheshire.

Am muncit trei zile pentru a-mi pune la punct strategia pentru domnul Wrexall şi numai când am fost convins că ştiam toate întrebările care trebuiau puse m-am simţit destul de încrezător pentru a întreprinde călătoria la Hatherton. Trebuia să formulez toate problemele la care doream răspuns astfel încât să nu pară întrebări; dar am mai aşteptat o lună înainte de a mă duce cu maşina spre nord, timp în care mi-am lăsat o barbă destul de lungă ca să fiu sigur că Wrexall nu avea să mă recunoască. Cu toate că eu nu ştiam să-l mai fi

văzut vreodată în trecut, îmi dădeam seama că era posibil ca Wrexall să mă fi văzut până acum trei sau patru ani şi prin urmare ar fi ştiut cine sunt din clipa în care-i intram în cârciumă. Am cumpărat chiar o pereche de ochelari moderni pentru a-i înlocui pe cei vechi.

Am ales pentru excursie o zi de luni, căci am presupus că era cea mai liniştită zi a săptămânii în care să pot lua prânzul la cârciumă. Înainte de a porni la drum am telefonat la „Braconierul vesel" ca să mă asigur că domnul Wrexall era la datorie în ziua aceea. Soţia lui m-a asigurat că va fi acolo şi eu am închis telefonul înainte ca ea să poată întreba ce doream să aflu.

În drumul spre Cheshire am recapitulat o serie de non-întrebări de mai multe ori. Ajungând în satul Hatherton, am parcat maşina pe un drum lăturalnic, la o oarecare distanţă de cârciumă, apoi am intrat la „Braconierul vesel". Am găsit trei sau patru oameni care stăteau de vorbă la bar şi încă vreo şase bând ceva în jurul unui foc cu un aspect meschin. M-am aşezat la capătul barului şi am comandat o plăcintă cu brânză şi o jumătate de halbă din cea mai bună bere unei femei plinuţe între două vârste, care, după cum aveam să descopăr mai târziu, era nevasta cârciumarului. Mi-a luat doar câteva clipe să ghicesc cine era cârciumarul, căci toţi clienţii îi spuneau Syd, dar mi-am dat seama că mai trebuia să am răbdare, ascultându-l cum sporovăieşte despre toată lumea, de la lady Docker la Richard Murdoch, ca şi cum toţi i-ar fi fost prieteni apropiaţi.

— Mai doriţi un rând, domnule? a întrebat el în cele din urmă, când s-a întors în dreptul meu şi mi-a luat paharul gol.

— Da, te rog, am spus, uşurat să văd că nu părea să mă recunoască.

Când s-a întors cu berea, nu mai rămăseseră decât vreo două sau trei persoane la bar.

— Sunteţi de pe-aici, domnule? întrebă el, aplecându-se peste tejghea.

— Nu, am spus. Stau doar vreo două zile, pentru o inspecţie. Lucrez la Ministerul Agriculturii, Pisciculturii şi Alimentaţiei.

— Şi ce vă aduce la Hatherton?

— Controlez toate fermele din zonă pentru boli de locomoţie sau ale aparatului bucal.

— A, da, am citit despre asta în ziare, a spus el jucându-se cu un pahar gol.

— Vrei să-mi ţii companie, cârciumare?

— O, vă mulţumesc, domnule. Aş bea un whisky, dacă se poate.

Îşi puse paharul în chiuveta de sub tejghea şi îşi turnă un whisky dublu. Mă taxă cu o jumătate de coroană, apoi mă întrebă ce-am găsit la inspecţie.

— Până acum totul e bine, i-am spus. Dar mai am de verificat câteva ferme în nordul ţării.

— Am cunoscut pe cineva din departamentul dumneavoastră, zise el.

— Zău?

— Sir Charles Trumper.

— Nu l-am mai prins, am spus, luând o înghiţitură de bere, dar încă se mai vorbeşte despre el la minister. Trebuie să fi fost un tip tare dacă măcar jumătate din poveştile despre el sunt adevărate.

— Chiar aşa, zise Wrexall. Şi dacă n-ar fi fost el, aş fi un om bogat.

— Cum aşa?

— Păi da. Vedeţi, aveam o mică proprietate în Londra înainte de a mă muta aici. O cârciumă, şi eram asociat la mai multe magazine din Chelsea Terrace, ca să fiu mai exact. În timpul războiului mi-a cumpărat totul cu numai şase mii. Dacă mai aşteptam douăzeci şi patru de ore, le-aş fi putut vinde cu douăzeci de mii, poate chiar treizeci.

— Dar războiul nu s-a terminat în douăzeci şi patru de ore.

— A, nu, nu vreau să spun în niciun caz că s-ar fi făcut ceva necinstit, dar totdeauna mi s-a părut ceva mai mult decât o coincidenţă că, după ce nu-l mai văzusem ani de zile, a apărut dintr-o dată aici în cârciumă, tocmai în dimineaţa aia.

Paharul lui Wrexall era acum gol.

— Încă un rând pentru amândoi? am propus, sperând că o investiţie de încă jumătate de coroană i-ar putea dezlega limba în continuare.

— E foarte generos din partea dumneavoastră, domnule, răspunse el, şi când se întoarse întrebă:

— Unde-am rămas?

— Tocmai în dimineaţa aia…

— A, da, sir Charles – Charlie, cum i-am spus eu întotdeauna. Ei bine, a încheiat afacerea chiar aici, la barul ăsta, în mai puţin de zece minute, când – să mă trăsneşti dacă n-a sunat o altă parte interesată, întrebând dacă proprietăţile-s încă de vânzare. A trebuit să-i spun doamnei în chestiune că tocmai semnasem contractul.

Am evitat să întreb cine era „doamna”, cu toate că bănuiam că ştiu.

— Dar asta nu dovedeşte că ţi-ar fi oferit douăzeci de mii de lire pe ele, am zis.

— O, ba da, răspunse Wrexall. Acea doamnă Trentham mi-ar fi oferit oricât pentru a-l opri pe sir Charles să pună mâna pe magazinele alea.

— Dumnezeule mare, am spus, evitând încă o dată să-ntreb „de ce?”.

— O, da, ştiţi, familiile Trumper şi Trentham şi-au scos ochii ani de zile. Ea încă mai are un bloc de apartamente exact în mijlocul lui Chelsea Terrace. E singurul lucru care l-a oprit să-şi construiască marele mausoleu, nu? În plus, când a încercat să cumpere Chelsea Terrace numărul 1, Charlie a pus-o cu botul pe labe, nu-i aşa? N-am mai văzut una ca asta în viaţa mea.

— Dar asta trebuie să fi fost cu ani în urmă, am zis. Uluitor cum îşi poartă pică oamenii atâta vreme.

— Aveţi dreptate, fiindcă după ştiinţa mea chestia asta durează de la începutul anilor douăzeci, de când băiatul ăla spilcuit al ei a fost văzut ieşind cu domnişoara Salmon.

Mi-am ţinut respiraţia.

— Ea n-a fost de acord, nu, nu doamna Trentham. Noi, la „Muşchetarul”, ne-am dat toţi seama de asta, şi apoi, când fiul dispare în India, Salmon se mărită deodată cu Charlie. Şi misterul nu s-a sfârşit aici.

— Nu?

— Bineînţeles că nu, spuse Wrexall. Fiindcă niciunul din noi nu ştie sigur nici azi cine-a fost tatăl.

— Tatăl?

Wrexall ezită.

— Am mers prea departe. Nu mai zic nimic.

— A trecut atâta vreme, mă surprinde că-i mai pasă cuiva, am spus, ca efort final, înainte de a-mi goli paharul.

— Asta cam aşa-i, zise Wrexall. Şi ăsta a fost un fel de mister pentru mine. Dar nu ştii niciodată cu oamenii. Ei, acuma trebuie să închid, domnule, sau o să mă trezesc cu poliţia.

— Sigur. Şi eu trebuie să mă întorc la vitele alea.

Înainte de-a mă întoarce la Cambridge m-am aşezat în maşină şi am scris fiecare cuvânt pe care-mi aminteam că-l rostise cârciumarul. Pe lungul drum de întoarcere am încercat să pun cap la cap noile indicii şi să le aşez într-o oarecare ordine. Cu toate că Wrexall îmi furnizase o grămadă de informaţii noi, mai adăugase şi câteva întrebări fără răspuns. Singurul lucru sigur cu care m-am ales de la cârciuma aia a fost că acuma nu mai aveam cum să mă opresc.

În dimineaţa următoare am hotărât să mă întorc la Ministerul de Război şi s-o întreb pe bătrâna secretară a lui Sir Horace dacă ştia vreo cale prin care cineva putea da de urma unui fost ofiţer activ.

— Numele? spuse doamna elegantă între două vârste care încă-şi mai ţinea părul prins în coc, un stil rămas din timpul războiului.

— Guy Trentham, i-am spus.

— Gradul şi regimentul?

— Căpitan, Puşcaşii Regelui, cred.

Dispăru în spatele unei uşi închise, dar se întoarse în mai puţin de cincisprezece minute, cu un dosar maro subţire în mână. Scoase o singură foaie de hârtie şi citi de pe ea cu voce tare:

— „Căpitan Guy Trentham, CM. A luptat în primul război mondial, apoi a servit în India, şi-a dat demisia în 1922. Nu s-a dat nicio explicaţie. Nu există nicio adresă."

— Sunteţi un geniu, am spus, şi spre uluirea ei am sărutat-o pe frunte, apoi am plecat înapoi la Cambridge.

Cu cât descopeream mai multe, cu atât mai multe simţeam că trebuie să ştiu, chiar dacă, pentru moment, păream să fi ajuns din nou într-o fundătură.

În următoarele câteva săptămâni m-am concentrat asupra slujbei mele de îndrumător până când elevii au plecat cu toţii în vacanţa de Crăciun.

M-am întors la Londra pentru cele trei săptămâni de concediu şi am petrecut un Crăciun fericit în familie, cu părinţii mei, în Little Boltons. Tata părea mult mai relaxat decât fusese în timpul verii, şi chiar şi mama părea să-şi fi scuturat inexplicabilele-i nelinişti.

Cu toate acestea, un nou mister apăru în timpul acelei vacanţe şi, cum eram convins că nu era legat în niciun fel de familia Trentham, am rugat-o pe mama să-l dezlege.

— Ce s-a întâmplat cu tabloul preferat al tatii?

Răspunsul m-a întristat profund, iar ea m-a rugat să nu mai pomenesc niciodată de *Mâncătorii de cartofi* în prezenţa tatii.

Cu o săptămână înainte de a fi nevoit să mă întorc la Cambridge, mă întorceam pe jos prin Beaufort Street spre Little Boltons, când am văzut un veteran din Chelsea, în uniforma lui albastră din serge, încercând să traverseze strada.

— Daţi-mi voie să vă ajut, m-am oferit.

— Mulţumesc, domnule, spuse el ridicându-şi privirea spre mine cu un zâmbet reumatic.

— În ce regiment aţi luptat? l-am întrebat ca din întâmplare.

— Prinţul de Wales, a răspuns el. Dar dumneavoastră?

— Puşcaşii Regelui.

Am traversat împreună strada.

— Îi ştiţi pe unii de la noi, nu-i aşa?

— Puşcaşii, zise el. A, da, Banger Smith, care a luptat în Războiul cel Mare, şi Sammy Tomkins, care s-a înrolat mai târziu, prin două'ş doi, două'ş trei, dacă ţin minte, şi pe urmă a rămas invalid, după Tobruk.

— Banger Smith? am zis.

— Da, a răspuns veteranul când am ajuns pe partea cealaltă a străzii. Mare chiulangiu şi ăsta. Chicoti şugubăţ. Dar încă mai lucrează o zi pe săptămână la muzeul regimentului vostru, dacă e să-l credem.

În ziua următoare am fost primul care a intrat în micul muzeu al regimentului din Turnul Londrei, doar ca să aflu de la custode că Banger Smith nu venea decât joia, şi nici atunci nu puteai fi totdeauna sigur. Am privit în jur la sala plină de amintiri ale regimentului, drapele deşirate, pe care puteai citi onorurile acordate, o vitrină cu uniforme, echipamente de război învechite, dintr-o epocă apusă, hărţi mari, acoperite cu ace de gămălie de diferite culori care arătau cum, unde şi când fuseseră câştigate acele onoruri.

Cum custodele era doar cu câţiva ani mai în vârstă decât mine, nu l-am deranjat cu nicio întrebare despre primul război mondial.

M-am întors în joia următoare, când am găsit un soldat bătrân aşezat într-un colţ al muzeului, prefăcându-se a fi foarte ocupat.

— Banger Smith?

Bătrânul combatant nu putea să aibă mai mult de un metru cincizeci şi doi înălţime şi nu făcu nicio încercare de a se ridica de pe scaun. Mă privi cu un aer războinic.

— Şi ce-i cu asta?

Am scos o bancnotă de zece lire din buzunarul interior. S-a uitat mai întâi la bancnotă, apoi la mine, cu un ochi cercetător.

— Ce-ţi trebuie?

— Îţi aduci aminte cumva de vreun căpitan Guy Trentham? am întrebat.

— Eşti de la poliţie?

— Nu, sunt avocat şi mă ocup de moştenirea lui.

— Pun rămăşag că domnul căpitan Trentham n-a lăsat nimănui nimic.

— N-am libertatea de a destăinui asta, am spus. Dar presupun că nu ştii ce s-a-ntâmplat cu el după ce a plecat de la Puşcaşi? Ştii, nu mai e nicio urmă de-a lui în registrele regimentului după 1922.

— Nici n-are cum, nu? N-a plecat de la Puşcaşi chiar cu fanfara cântându-i de rămas bun. Nenorocitu', merita să fie biciuit după părerea mea.

— De ce?

— De la mine n-ai să scoţi o vorbă, zise el. Secret al regimentului, adăugă el, ducând mâna la nas.

— Dar ai idee unde s-a dus după ce-a plecat din India?

— Asta o să te coste mai mult de zece lire, a zis bătrânul soldat chicotind.

— Cum adică?

— A şters-o în Australia, nu? A murit acolo, p'ormă l-a adus maică-sa înapoi cu vaporul. Frumoasă comedie, asta-i tot ce pot să spun. Dac-

ar fi după mine, i-aş scoate naibii poza de pe perete.

— Poza?

— Da. Crucea militară, lângă cei cu DSO, în colţul din stânga sus, zise el reuşind să ridice o mână şi să arate în direcţia aceea.

M-am dus încet în colţul pe care mi-l indicase Banger Smith, pe lângă cei şapte puşcaşi decoraţi cu Crucea Victoria, mai mulţi cu DSO, şi am ajuns la cei cu Crucea Militară. Erau în ordine cronologică: 1914 – trei, 1915 – treisprezece, 1916 – zece, 1917 – unsprezece, 1918 – şaptesprezece. Căpitanul Guy Trentham, spunea inscripţia, primise Crucea Militară în urma celei de-a doua bătălii de pe Marna, la 18 iulie 1918.

Am privit fotografia unui tânăr ofiţer în uniformă de căpitan şi am ştiut că va trebui să fac o călătorie în Australia.

CAPITOLUL 30

— Când vrei să pleci?

— În vacanţa mare.

— Ai destui bani pentru o asemenea călătorie?

— Mi-a rămas destul din cele cinci sute de lire pe care mi le-ai dat când am absolvit – de fapt, singura cheltuială mai serioasă a fost pe MG – o sută optzeci de lire, dacă nu mă înşel, în orice caz, un profesor cu apartament personal în colegiu nu are nevoie de un venit prea mare.

Daniel ridică privirea când mama lui intră în salon.

— Daniel vrea să plece în America în vara asta.

— Ce interesant, spuse Becky, aşezând nişte flori pe o măsuţă, lângă Remington. Atunci trebuie să încerci să-i vezi pe soţii Fields în Chicago şi familia Bloomingdale în New York, şi dacă ai timp ai putea să…

— De fapt, spuse Daniel, rezemându-se de şemineu, cred că voi încerca să-i văd pe Waterstone la Princeton şi pe Stinstead la Berkeley.

— Îi cunosc?

Becky se încruntă, ridicându-şi ochii de la aranjamentul floral.

— Nu cred, mamă. Amândoi sunt profesori de matematică– sau mate', cum spun ei.

Charlie râse.

— Ei, ai grijă să ne scrii cu regularitate, spuse mama lui. Îmi place să ştiu întotdeauna unde eşti şi ce faci.

— Bineînţeles, mamă, spuse Daniel, străduindu-se să nu pară exasperat. Dacă promiţi să ţii minte că am împlinit douăzeci şi şase de ani.

Becky îl privi cu un surâs.

— Într-adevăr, dragul meu?

Daniel se întoarse în seara aceea la Cambridge încercând să-şi imagineze cum ar putea ţine

legătura cu ei din America în timp ce el de fapt se ducea în Australia. Îl deranja gândul că o minţea pe mama lui, dar ştia că ar fi îndurerat-o şi mai mult să-i spună adevărul despre căpitanul Trentham.

Nu i-a fost cu nimic mai uşor când Charlie i-a trimis un bilet de clasa întâi pentru New York la pachebotul *Queen Mary* chiar pentru data pe care o menţionase. Costa o sută trei lire şi includea drumul de întoarcere, la orice dată.

În cele din urmă, Daniel găsi o soluţie. Îşi dădu seama că dacă lua *Queen Mary* până la New York la o săptămână după sfârşitul trimestrului, apoi îşi continua călătoria cu *Twentieth Century Limited* şi cu *Super Chief* traversând America până la San Francisco, putea să ia *SS Aorangi* până la Sydney pierzând numai o zi. Asta-i lăsa patru săptămâni pentru Australia, rămânându-i exact atâta timp ca să ajungă înapoi în Southampton cu câteva zile înainte de începerea primului trimestru.

Ca întotdeauna când se apuca de ceva, Daniel petrecu ore întregi făcând cercetări şi pregătindu-se cu mult înainte de a porni spre Southampton. Alocă trei zile Departamentului de Informaţii despre Australia, din Strand, şi avu grijă să se aşeze mereu lângă un anume domn doctor Marcus Winters, un profesor invitat din Adelaide, ori de câte ori lua masa la Trinity College. Cu toate că primul secretar şi bibliotecar adjunct de la Australia House a rămas uluit de unele dintre întrebările lui Daniel, iar doctor Winters curios să afle care ar fi motivele tânărului matematician, la sfârşitul trimestrului de la Trinity Daniel considera că aflase destul ca să fie sigur că nu-şi va pierde timpul o dată ce avea să pună piciorul pe subcontinent. Cu toate acestea, îşi dădea seama că întreaga întreprindere rămânea un risc uriaş: dacă prima întrebare la care avea nevoie de răspuns stârnea replica: „N-ai cum să afli asta”.

La patru zile după ce studenţii plecaseră şi el îşi terminase rapoartele de supraveghere, Daniel era gata, cu bagajele făcute. În dimineaţa următoare mama lui sosi la colegiu ca să-l conducă la Southampton. În timpul călătoriei de-a lungul coastei de sud, află că Charlie făcuse o cerere la Primăria Londrei pentru a primi aprobarea să dezvolte Chelsea Terrace într-un singur magazin universal gigantic.

— Şi apartamentele alea bombardate?

— Primăria a dat proprietarilor trei luni ca să depună o cerere pentru reconstrucţie, ameninţând că altfel vor emite un ordin de urmărire şi vor scoate proprietatea la vânzare.

— Păcat că nu putem să cumpărăm chiar noi blocul, zise Daniel, încercând din nou una dintre „non-întrebările" lui, în speranţa că ar putea provoca vreo replică a mamei sale, dar ea continuă doar să conducă, de-a lungul autostrăzii A 30, fără a exprima vreo opinie.

Ce ironie, se gândi Daniel, dacă mama lui s-ar fi simţit în stare să-i destăinuie motivul pentru care doamna Trentham nu voia să coopereze cu tatăl lui, ar fi putut să întoarcă pur şi simplu maşina şi să-l ducă înapoi la Cambridge.

Reveni pe un teritoriu mai sigur:

— Şi cum speră tata să facă rost de bani pentru o întreprindere de asemenea proporţii?

— Nu se poate hotărî între un împrumut la bancă şi transformarea în societate pe acţiuni.

— Despre ce sumă e vorba?

— Domnul Merrick estimează că în jur de o sută cincizeci de mii de lire.

Daniel scoase un fluierat uşor.

— Banca ne-ar împrumuta bucuroasă întreaga sumă, acuma că preţurile imobilelor au crescut, continuă Becky, dar ne cere drept garanţie tot ce posedăm, inclusiv proprietăţile din Chelsea Terrace, casa, colecţia de artă şi, pe deasupra, vor

să semnăm şi o garanţie personală şi ne cer o dobândă de patru la sută.

— Atunci poate că soluţia e transformarea în societate pe acţiuni.

— Nu-i chiar aşa de uşor. Dacă urmăm calea asta, familia ar putea rămâne cu numai cincizeci şi unu la sută din acţiuni.

— Cincizeci şi unu la sută înseamnă că tot puteţi controla compania.

— De acord, spuse Becky, dar dacă vreodată avem nevoie să mărim capitalul, o diluare mai mare ar însemna că putem foarte bine să pierdem pachetul majoritar de acţiuni. În orice caz, ştii prea bine cât de puţin îi place tatălui tău ca persoane din afară să aibă un cuvânt greu de spus, ca să nu mai vorbim de o participare prea mare la acţiuni. Şi dacă va trebui să raporteze în faţa a şi mai mulţi directori neexecutivi s-ar putea să iasă un dezastru. Totdeauna a condus afacerea după instinct, în timp ce Banca Angliei prefera probabil un procedeu mai ortodox.

— Cât de repede trebuie luată hotărârea asta?

— Ar trebui să se termine într-un fel sau altul până te-ntorci tu din America.

— Şi viitorul numărului 1?

— Am şanse mari să-l pun la punct. Am personalul care-mi trebuie şi destule relaţii, aşa că, dacă primim aprobarea pe care am cerut-o, cred că am putea, cu timpul, să-i facem pe cei de la Sotheby’s şi Christie’s să asude din greu.

— Nu şi dacă tata continuă să fure cele mai bune tablouri…

— Just. Becky zâmbi. Dar dacă o ţine aşa, colecţia noastră particulară va valora mai mult decât întreaga afacere, după cum a demonstrat atât de crud vinderea lui Van Gogh galeriei Lefevre. Are cel mai bun ochi de amator pe care l-am întâlnit vreodată – dar să nu-i spui cumva că am zis asta.

Becky începu să se concentreze asupra indicatoarelor care arătau drumul spre port şi în cele din urmă opri maşina lângă vapor, dar nu atât de aproape cum reuşise cândva Daphne, dacă-şi amintea bine.

Daniel plecă din Southampton la bordul lui *Queen Mary* în seara aceea, mama lui făcându-i semne cu mâna de pe mal.

Ajuns la bordul marelui pachebot scrise o lungă scrisoare pentru părinţii lui, pe care o puse la poştă cinci zile mai târziu, de pe Fifth Avenue. Apoi cumpără un bilet pentru un vagon Pullman spre Chicago de la compania de căi ferate Twentieth Century Limited. Trenul porni din gara Penn în aceeaşi seară la ora opt, după ce Daniel petrecuse cu totul şase ore în Manhattan, unde tot ce mai cumpără fu un ghid al Americii.

O dată ajuns la Chicago, vagonul Pullman fu ataşat la Super Chief, care-l duse până la San Francisco.

În timpul călătoriei de patru zile de-a latul Americii, începu să regrete că se ducea în Australia. Trecând prin Kansas City, Newton City, La Junta, Albuquerque şi Barstow, fiecare oraş îi părea mai interesant decât cel dinainte. De câte ori trenul trăgea într-o nouă gară Daniel sărea jos, cumpăra o ilustrată colorată care arăta exact unde era, şi completa spaţiul liber cu şi mai multe observaţii obţinute din ghid înainte ca trenul să ajungă în gara următoare. Atunci punea la poştă ilustrata scrisă şi repeta procesul. Când expresul ajunsese în gara Oakland din San Francisco, trimisese părinţilor lui în Little Bolton douăzeci şi şapte de ilustrate diferite.

Când autobuzul îl lăsă în St. Francis Square, Daniel îşi luă o cameră la un mic hotel de lângă port, după ce se asigurase că tariful se încadra în bugetul lui. Cum tot mai avea de aşteptat treizeci şi şase de ore până la plecarea lui *SS Aorangi,* făcu o călătorie până la Berkeley şi petrecu ziua

următoare cu profesorul Stinstead. Daniel fu atât de absorbit de cercetările lui Stinstead asupra calculului terţiar încât începu să regrete din nou că nu stătea mai mult, căci avea bănuiala că ar afla mult mai multe rămânând la Berkeley decât avea să descopere vreodată în Australia.

În seara dinaintea plecării, Daniel mai cumpără douăzeci de ilustrate şi stăm treaz până la unu noaptea completându-le. Până la a douăzecea, imaginaţia lui ajunsese la limită. În dimineaţa următoare, după ce-şi plăti nota, îl rugă pe hamalul-şef să pună la poştă câte o ilustrată la fiecare trei zile, până la întoarcerea lui. Îi dădu zece dolari şi îi promise că va mai primi zece când avea să revină în San Francisco, dar numai dacă va fi rămas numărul corect de ilustrate, căci încă nu ştia precis când anume avea să se întoarcă.

Hamalul-şef fu mirat, dar băgă cei zece dolari în buzunar, comentând, după ce rămase singur cu colegul lui mai tânăr de la recepţie, că i se ceruseră lucruri mult mai ciudate în trecut, la un preţ mult mai mic.

Când Daniel se îmbarcă pe *SS Aorangi* barba lui nu mai era doar una aspră, de câteva zile, iar planul îi era cât de bine pregătit posibil, având în vedere că-şi culesese informaţiile de pe cealaltă parte a globului pământesc. În timpul călătoriei, Daniel se trezi aşezat la o masă mare, circulară, cu o familie australiană care se afla în drum spre casă, după o vacanţă în Statele Unite. În următoarele trei săptămâni ei adăugară multe informaţii, habar neavând că el le asculta fiecare cuvânt pe care-l rosteau cu un interes neobişnuit.

Daniel ajunse la Sydney în prima luni a lui august 1947. Stătu pe punte şi privi soarele apunând dincolo de Sydney Harbour Bridge în timp ce o barcă-pilot conducea încet pachebotul în port. Dintr-o dată i se făcu foarte dor de casă şi, nu pentru prima oară, îşi dori să nu fi făcut niciodată această călătorie. O oră mai târziu părăsise vaporul

şi se înregistrase la o pensiune care-i fusese recomandată de tovarăşii săi de drum.

Proprietara pensiunii, care se prezentă drept doamna Snell, se dovedi a fi o femeie mare, cu un zâmbet mare şi un râs mare, care-l instală în ceea ce ea descrise drept camera ei de lux. Daniel fu oarecum uşurat că nu ajunsese într-una din camerele ei obişnuite, pentru că atunci când se întinse pe patul dublu care se îndoia la mijloc şi se întoarse, arcurile îl urmară, agăţându-i-se de şale. Din ambele robinete ale chiuvetei curgea apă rece în diferite nuanţe de maro, iar la unicul bec golaş care atârna în mijlocul tavanului era imposibil să citeşti dacă nu stăteai în picioare pe un scaun direct sub el. Doamna Snell nu lăsase niciun scaun.

Când Daniel fu întrebat, în dimineaţa următoare, după un mic dejun constând în ouă, slănină, cartofi şi pâine prăjită, dacă avea să ia prânzul acolo sau în oraş, el spuse ferm „În oraş”, spre evidenta dezamăgire a proprietăresei.

Prima vizită – una crucială – trebuia făcută la Biroul de Imigrări. Dacă ei nu-l puteau ajuta cu nicio informaţie, ştia că putea foarte bine să se întoarcă la bordul lui *SS Aorangi* în aceeaşi seară. Daniel începea să aibă impresia că, dacă avea să se întâmple aşa, nu avea să fie prea dezamăgit.

Clădirea maronie masivă de pe Market Street, care găzduia datele oficiale ale fiecărei persoane care sosise în colonie din 1823 încoace, se deschidea la ora zece. Cu toate că ajunsese cu o jumătate de oră mai devreme, Daniel trebui să se aşeze la una din cele opt cozi formate din oameni care încercau să afle câte ceva despre imigranţi înregistraţi, ceea ce făcu să nu ajungă la ghişeu decât după alte patruzeci de minute.

Când îi veni, în cele din urmă, rândul, se trezi faţă în faţă cu un tip cu obrajii rumeni, într-o cămaşă albastră, desfăcută la gât, care stătea prăbuşit peste tejghea.

— Încerc să dau de urma unui englez care a venit în Australia cândva între 1922 şi 1925.

— Mai precis nu se poate, amice?

— Mă tem că nu, spuse Daniel.

— Te temi că nu, ai? zise funcţionarul. Ai un nume, nu?

— A, da, spuse Daniel. Guy Trentham.

— Trentham. Cum se scrie?

Daniel îi dictă numele încet, pe litere.

— Bine, amice. Două lire.

Daniel îşi scoase portofelul din buzunarul jachetei sport şi îi întinse banii.

— Semnează aici, spuse funcţionarul, întorcând un formular spre el şi punând degetul pe ultimul rând. Şi mai vino joi.

— Joi? Dar mai sunt trei zile până atunci.

— Mă bucur că vă mai învaţă să număraţi în Anglia, zise funcţionarul. Următorul.

Daniel părăsi clădirea fără nicio informaţie, doar cu o chitanţă pentru cele două lire. O dată ajuns pe trotuar, cumpără un exemplar din *Sydney Morning Herald* şi începu să caute un local lângă port unde să ia prânzul. Alese un mic restaurant ticsit de tineri. Un chelner îl conduse printr-o încăpere zgomotoasă, aglomerată şi îl aşeză la o măsuţă într-un colţ. Aproape-şi terminase de citit ziarul când sosi chelneriţa cu salata pe care o comandase. Împinse ziarul la o parte, surprins că nu era nicio ştire despre ce se petrecea în Anglia.

În timp ce mesteca alene o frunză de lăptucă şi se întreba cum ar putea folosi constructiv pauza neplanificată, o fată de la masa de alături se aplecă peste masă şi întrebă dacă poate să împrumute zahărul.

— Sigur, te rog, zise Daniel, întinzându-i zaharniţa. Nu s-ar mai fi uitat şi a doua oară la ea, dacă n-ar fi observat că citea *Principia Mathematica,* de A. N. Whitehead şi Bertrand Russell.

— Eşti cumva studentă la matematică? întrebă el după ce-i dădu zahărul.

— Da, spuse ea fără să-l mai privească.

— Am întrebat numai, zise Daniel simţind că întrebarea ar fi putut fi considerată nepoliticoasă, pentru că eu predau obiectul ăsta.

— Da, sigur, zise ea neobosindu-se să se întoarcă. La Oxford, precis.

— De fapt, la Cambridge.

Această informaţie o făcu să ridice capul şi să-l studieze pe Daniel cu mai multă atenţie.

— Atunci poţi să-mi explici Regula lui Simpson? întrebă ea brusc.

Daniel îşi despături şerveţelul, scoase un stilou şi desenă nişte diagrame pentru a ilustra regula, etapă cu etapă, ceea ce nu mai făcuse de când părăsise St. Paul.

Ea confruntă ce făcuse el cu diagrama din cartea ei, zâmbi şi spuse:

— Sfinte Sisoie, tu chiar predai mate, ceea ce-l luă puţin prin surprindere pe Daniel, căci nu era sigur ce însemna „Sfinte Sisoie”, dar cum fusese însoţit de un zâmbet, presupuse că era vreo formă de aprobare. Fu şi mai surprins când fata îşi luă farfuria cu ouă şi fasole, şi se mută la masa lui.

— Eu sunt Jackie, zise ea. Băştinaşă din Perth.

— Eu sunt Daniel, răspunse el. Şi sunt…

— Un englezuţ din Cambrige. Mi-ai spus deja, ţii minte?

Fu rândul lui Daniel s-o privească mai atent pe fata din faţa lui. Jackie părea să aibă vreo douăzeci de ani. Avea părul blond scurt şi nasul în vânt. Îmbrăcămintea consta din nişte pantaloni scurţi şi un tricou galben, purtând pe piept inscripţia „Perth!”. Nu semăna cu nicio studentă pe care o văzuse vreodată la Trinity.

— Eşti la universitate? se interesă el.

— Mda. Anul doi, la Perth. Şi ce vânt te aduce la Sydney, Dan?

Lui Daniel nu-i veni în minte niciun răspuns imediat, dar nu avea mare importanţă, căci Jackie deja îi explica de ce se afla ea în capitala New South Wales, cu mult înainte ca el să aibă vreo şansă să-i răspundă. De fapt, Jackie susţinu cam toată conversaţia, până când sosiră notele de plată. Daniel insistă să plătească.

— Frumos din partea ta, zise Jackie. Şi diseară ce faci?

— Nu mi-am planificat nimic special.

— Perfect, fiindcă mă gândeam să mă duc la Teatrul Regal, îi spuse ea. De ce n-ai veni cu mine?

— Şi ce se joacă? întrebă Daniel, incapabil să-şi ascundă surpriza că era agăţat pentru prima oară în viaţă.

— *Tonight at Eight-thirty* de Noel Coward, cu Cyril Ritchard şi Madge Elliott.

— Sună promiţător, zise Daniel fără a se angaja.

— Bun. Atunci ne vedem în foaier la opt fără zece, Dan. Să nu-ntârzii.

Îşi luă rucsacul, îl aruncă în spinare, îşi prinse catarama şi, în câteva secunde, dispăru.

Daniel o privi cum iese din local înainte ca el să fi găsit o scuză pentru a nu-i accepta propunerea. Decise că ar fi bădăran să nu se ducă la teatru, şi în orice caz trebui să admită că îi cam făcuse plăcere compania lui Jackie. Se uită la ceas şi hotărî să-şi petreacă restul după-amiezii vizitând oraşul.

Când ajunse în seara aceea la Teatrul Regal, cu câteva minute înainte de opt fără douăzeci, cumpără două bilete de şase şilingi în stal şi apoi se plimbă prin foaier aşteptându-şi invitata – sau el era invitatul ei? Când bătu gongul, la fără cinci, Jackie nu sosise încă şi Daniel începu să-şi dea seama că o aştepta cu ceva mai multă nerăbdare decât ar fi vrut să recunoască. Când mai erau două minute, însoţitoarea sa de la prânz tot nu-şi făcuse apariţia, aşa că Daniel presupuse că avea să vadă piesa de unul singur. Cu doar un minut înainte de

ridicarea cortinei, simţi o mână strecurându-i-se sub braţ şi auzi o voce spunând:

— Salut, Dan. Nu credeam c-o să vii.

Din nou o premieră: nu mai fusese niciodată la teatru cu o tânără în pantaloni scurţi.

Daniel zâmbi. Cu toate că îi plăcu piesa, descoperi că îi plăcea şi mai mult compania lui Jackie în timpul pauzei, după spectacol, şi apoi în timpul mesei la Romano's – un mic restaurant italian pe care ea părea să-l cunoască. Nu mai întâlnise pe nimeni care, cunoscându-l abia de câteva ore, să poată fi atât de deschis şi prietenos. Discutară despre toate, de la matematică la Clark Gable, şi Jackie avea întotdeauna o opinie clară, indiferent de subiect.

— Pot să te conduc la hotelul tău? întrebă Daniel când părăsiră, în cele din urmă, restaurantul.

— N-am, răspunse Jackie făcând o grimasă, şi, aruncându-şi rucsacul pe umăr, adăugă: aşa că aş putea la fel de bine să te conduc eu pe tine.

— De ce nu? spuse Daniel. Cred că doamna Snell va mai putea găsi încă o cameră pentru o noapte.

— Să sperăm că nu, zise Jackie.

Când doamna Snell deschise uşa, după ce Jackie apăsase pe sonerie de mai multe ori, le spuse:

— N-am ştiut că sunteţi doi. Asta va costa în plus, bineînţeles.

— Dar nu suntem… începu Daniel.

— Mulţumesc, zise Jackie înhăţând cheia de la doamna Snell, în timp ce aceasta îi făcea cu ochiul lui Daniel.

O dată ajunşi în cămăruţa lui Daniel, Jackie îşi scoase rucsacul şi spuse:

— Nu-ţi bate capul cu mine, Dan, o să dorm pe jos.

El nu ştiu ce să răspundă, şi fără a mai rosti o vorbă, se duse în baie, îşi puse pijamaua şi se spălă pe dinţi. Redeschise uşa de la baie şi se grăbi spre

pat, fără ca măcar să se uite în direcţia lui Jackie. Câteva clipe mai târziu, auzi uşa de la baie închizându-se, aşa că se furişă iar afară din pat, se duse în vârful picioarelor până la uşă şi stinse lumina, apoi alunecă din nou în aşternut. Mai trecură câteva minute până auzi uşa de la baie deschizându-se din nou. Închise ochii, prefăcându-se că doarme. O clipă mai târziu simţi un corp strecurându-se lângă al lui şi două braţe înlănţuindu-l.

— Oh, Daniel – în întuneric vocea lui Jackie căpătă un accent englezesc exagerat – hai să scăpăm de pijamaua asta îngrozitoare.

Cum ea trăgea de şnurul de bumbac de la pantalonii lui, se întoarse să protesteze, dar se trezi lipit de trupul ei gol. Daniel nu rosti o vorbă, rămânând întins, cu ochii închişi, fără să facă aproape nimic, în timp ce Jackie începu să-şi mişte încet mâinile de-a lungul picioarelor lui. Simţi o mare bucurie, şi curând după aceea o mare oboseală, neştiind prea bine ce se petrecuse. Dar cu siguranţă îi plăcuse fiecare moment.

— Ştii, cred că eşti virgin, spuse Jackie, atunci când el deschise ochii.

— Nu, o corectă el. *Am fost* virgin.

— Mă tem că încă mai eşti, zise Jackie. Strict vorbind. Dar nu te întrista; îţi promit că rezolvăm asta până dimineaţă. Apropo, Dan, data viitoare ai voie să participi.

Daniel petrecu cea mai mare parte a următoarelor trei zile în pat, luând lecţii de la o studentă în anul doi la Universitatea din Perth. În a doua dimineaţă descoperi cât de frumos putea fi un corp de femeie. În a treia seară, Jackie scosese un geamăt care îl făcu să creadă că, deşi poate nu absolvise, în orice caz nu mai era boboc.

Fu trist când Jackie îi spuse că sosise timpul să se întoarcă la Perth. Îşi aruncă rucsacul pe umăr pentru ultima oară, şi, după ce o condusese la gară,

Daniel privi cum trenul se îndepărtează de peron, purtând-o înapoi spre Australia de Vest.

— Dacă ajung vreodată la Cambrige o să te caut, Dan, fură ultimele cuvinte pe care îşi amintea că ea le rostise.

— Sper din toată inima, spuse el, simţind că mai mulţi membri ai copului profesoral din Trinity ar fi avut de câştigat în urma câtorva zile petrecute sub îndrumarea expertă a lui Jackie.

Joi dimineaţa Daniel se prezenta din nou la Biroul de Imigrări, aşa cum i se spusese, şi după încă o oră de aşteptare la interminabila coadă, îi întinse chitanţa funcţionarului care era tot prăbuşit peste tejghea, în aceeaşi cămaşă.

— A, da, Guy Trentham, mi-aduc aminte. I-am descoperit datele la câteva minute după ce ai plecat, îi spuse funcţionarul. Păcat că n-ai venit mai devreme.

— Atunci nu pot decât să vă mulţumesc.

— Să-mi mulţumeşti, pentru ce? întrebă bănuitor funcţionarul.

Daniel luă micul cartonaş verde pe care i-l întindea funcţionarul.

— Pentru trei dintre cele mai fericite zile din viaţa mea.

— Ce vrei să zici, amice? spuse celălalt, dar Daniel deja nu-l mai putea auzi.

Stătea singur, pe treptele din faţa înaltei clădiri coloniale şi studia fişa oficială. După cum se temuse, îi dezvăluia foarte puţine:

Numele: Guy Trentham (înregistrat ca imigrant)
18 noiembrie 1922
Ocupaţia: Agent de terenuri
Adresa: Manley Drive 117
Sydney

Daniel localiza repede Manley Drive pe harta oraşului lăsată de Jackie, luă un autobuz spre

nordul Sydney-ului, şi coborî într-o suburbie plină de verdeaţă, cu vedere la port. Casele, deşi destul de mari, păreau uşor părăginite, lăsându-i impresia lui Daniel că probabil suburbia fusese cândva un cartier select.

Când sună la uşa a ceea ce putea să fi fost o pensiune colonială, îi deschise un tânăr îmbrăcat în pantaloni scurţi şi maieu. Daniel ajungea încet-încet la concluzia că ăsta era portul naţional.

— Ştiu că e destul de greu, începu Daniel, dar încerc să dau de urma cuiva care s-ar putea să fi locuit în casa asta în 1922.

— Un pic înainte de era mea, zise vesel tânărul. Mai bine intră şi stai de vorbă cu mătuşă-mea Sylvia – cu ea ai mai multe şanse.

Daniel îl urmă prin hol, până într-un salon care arăta de parcă nu s-ar mai fi făcut curat în el de mai multe zile, şi apoi într-o verandă, care dădea câteva indicii că fusese cândva zugrăvită în alb. Acolo, aşezată într-un balansoar, se afla o femeie care părea să aibă aproape cincizeci de ani, dar al cărei păr vopsit şi faţă machiată nu-i permiteau lui Daniel să fie sigur de vârstă ei. Se legăna întruna înainte şi înapoi, bucurându-se de soarele dimineţii.

— Îmi cer scuze că vă deranjez…

— Nu dorm, spuse femeia, deschizând ochii să-l vadă pe intrus.

Se uită la el, bănuitoare.

— Cine eşti? Pari cunoscut.

— Mă numesc Daniel Trumper, îi spuse. Încerc să dau de urma cuiva care s-ar putea să fi locuit aici în 1922.

Ea începu să râdă.

— Acum douăzeci şi cinci de ani. Trebuie să spun că eşti destul de optimist.

— Se numea Guy Trentham.

Ea se îndreptă în scaun, cu o tresărire, şi îl privi drept în faţă.

— Eşti fiul lui, nu-i aşa?

Daniel îngheţă.

— N-o să uit niciodată faţa escrocului ăluia cu limbă dulce, chiar de-ar fi să trăiesc o sută de ani.

Adevărul numai putea fi negat, nici măcar de el.

— Deci te-ai întors după atâţia ani să-i plăteşti datoriile?

— Nu înţeleg… spuse Daniel.

— Păi a spălat putina datorând chiria pe-o lună, nu? Îi tot scria maică-sii în Anglia să-i mai trimită bani, dar când veneau nu vedeam niciodată vreo para. Presupun că-şi zicea că plăteşte destul culcându-se cu mine, aşa că n-am cum să-l uit pe nenorocit, nu? Mai ales după ce i s-a întâmplat.

— Înseamnă că ştiţi unde s-a dus după ce a părăsit casa asta?

Ezită o vreme, părând că încearcă să ia o hotărâre. Se întoarse să se uite pe fereastră, în timp ce Daniel aştepta.

— Ultima oară când am auzit de el, zise ea după o pauză lungă, căpătase o slujbă ca agent de pariuri în Melbourne, dar asta a fost înainte…

— Înainte…? întrebă Daniel.

Îl privi din nou, cu ochi cercetători.

— Nu, spuse ea, mai bine afli singur. N-aş vrea să fiu eu aceea care-ţi spune. Dacă vrei un sfat, mai bine iei primul vapor înapoi spre Anglia şi nu-ţi mai baţi capul cu Melbourne.

— Dar s-ar putea să fiţi singura persoană care mă poate ajuta.

— Am fost trasă pe sfoară de tatăl tău cândva, aşa că n-o să stau să aştept să mă păcălească şi fiu-său, asta-i sigur. Arată-i unde-i uşa, Kevin.

Inima lui Daniel se opri în loc. Îi mulţumi femeii că-l primise şi plecă fără să mai rostească o vorbă. Ajuns în stradă, luă autobuzul până în centrul Sydney-ului şi îşi continuă drumul pe jos până la pensiune. Petrecu o noapte singuratică, simţind lipsa lui Jackie şi întrebându-se de ce s-o fi purtat tatăl lui atât de urât când venise la Sydney şi dacă să urmeze sfatul „mătuşii Sylvia”.

În dimineaţa următoare, Daniel o părăsi pe doamna Snell şi zâmbetul ei mare, nu înainte însă ca ea să-i prezinte o mare notă de plată. O achită fără să se plângă şi o porni spre gară.

Când trenul de la Sydney trase în gara Spencer Street din Melbourne în seara aceea, prima acţiune a lui Daniel fu să caute în cartea de telefon, pentru eventualitatea că era menţionat vreun Trentham, dar nu era niciunul. Apoi telefonă la toţi agenţii de pariuri înregistraţi în oraş, dar până la al nouălea, Daniel nu dădu de nimeni pentru care numele să însemne ceva.

— Îmi sună cunoscut, zise o voce la celălalt capăt al firului. Dar nu pot să-mi amintesc de ce. Aţi putea, totuşi, să încercaţi la Brad Morris. El conducea biroul pe vremea aia, aşa că s-ar putea să vă fie de folos. Îi găsiţi numărul în cartea de telefon.

Daniel căută numărul. Când i se făcu legătura cu domnul Morris, conversaţia cu bătrânul fu atât de scurtă încât nu fu nevoie de o a doua fisă.

— Vă spune ceva numele de Guy Trentham? întrebă el încă o dată.

— Englezul?

— Da, răspunse Daniel, simţind cum i se accelerează pulsul.

— Vorbea cu un accent afectat şi spunea la toată lumea că-i maior?

— S-ar putea.

— Atunci încearcă la închisoare, fiindcă acolo a sfârşit-o.

Daniel ar fi întrebat de ce, dar legătura fusese deja întreruptă.

Încă mai tremura din cap până-n picioare în timp ce-şi târa cufărul din gară, înregistrându-se peste drum, la Hotelul Gării. Din nou, se întinse pe patul de o persoană, într-o cămăruţă întunecată, încercând să se hotărască dacă să-şi continue cercetările sau să evite adevărul şi să facă aşa cum îl sfătuise Sylvia, luând primul vapor spre Anglia.

Adormi devreme, dar se trezi în mijlocul nopţii, descoperind că era complet îmbrăcat. Până când soarele zorilor îi lumină fereastra, luase deja o hotărâre. Nu voia să ştie, nu avea nevoie să ştie, şi avea să se întoarcă în Anglia imediat.

Dar hotărî să facă mai întâi o baie şi să-şi schimbe hainele, şi până când termină se şi răzgândi.

Daniel coborî în hol jumătate de oră mai târziu şi îl întrebă pe recepţioner unde se află secţia de poliţie principală. Bărbatul din spatele tejghelei îi arătă în lungul străzii, spre Bourke Street.

— Aşa de proastă a fost camera dumneavoastră? întrebă el.

Daniel râse forţat. O porni încet, plin de teamă, în direcţia care-i fusese indicată. Îi luă doar câteva minute să ajungă în Bourke Street, dar înconjură clădirea de mai multe ori înainte de a urca în sfârşit treptele secţiei de poliţie şi de a intra.

Tânărul sergent de serviciu nu dădu niciun semn de recunoaştere la auzul numelui de „Trentham" şi întrebă doar cine era cel care se interesa.

— O rudă de-a lui din Anglia, răspunse Daniel.

Sergentul îl lăsă la tejghea şi se duse în capătul celălalt al încăperii să vorbească cu un ofiţer superior care şedea la un birou, sortind cu răbdare nişte fotografii. Ofiţerul se opri din treabă şi ascultă cu atenţie, apoi păru să-l întrebe ceva pe agent. Ca răspuns, acesta se întoarse şi arătă spre Daniel. Ticălosule, se gândi Daniel. Eşti un mic ticălos. O clipă mai târziu, sergentul se întoarse la tejghea.

— Noi am clasat dosarul despre Trentham, spuse el. Orice alte informaţii trebuie cerute la Departamentul închisori.

Daniel aproape că-şi pierdu vocea, dar cumva reuşi să îngaime:

— Unde-i asta?

— La etajul şapte, îi răspunse sergentul, arătând în sus.

Când ieşi din lift la etajul şapte Daniel fu întâmpinat de un poster uriaş reprezentând un om cu o faţă caldă purtând numele Hector Watts, Inspector general al închisorilor.

Daniel se duse la biroul de informaţii şi întrebă dacă-l putea vedea pe domnul Watts.

— Aveţi întâlnire fixată?

— Nu, spuse Daniel.

— Atunci nu cred…

— Vreţi să fiţi atât de bună să-i explicaţi domnului inspector general că am venit din Anglia special ca să-l văd?

Fu lăsat să aştepte doar câteva minute, apoi fu condus la etajul al optulea. Acelaşi zâmbet cald care apărea în poză îl învălui acum în realitate, chiar dacă ridurile de pe faţă erau ceva mai adânci. Daniel socoti că Hector Watts se apropia de şaizeci de ani şi, deşi era supraponderal, arăta că încă mai putea avea grijă de el însuşi.

— Din ce parte a Angliei vii? întreba Watts.

— Cambrige, îi spuse Daniel. Predau matematica la universitate.

— Eu mi-s din Glasgow, spuse Watts. Ceea ce n-o să te surprindă, cu numele şi accentul meu. Deci, te rog, ia loc şi spune-mi ce pot face pentru dumneata.

— Încerc să dau de urma unui anume Guy Trentham şi cei de la poliţie m-au trimis la dumneavoastră.

— A, da, îmi amintesc numele. Dar de ce mi-l amintesc?

Scoţianul se ridică de la birou şi se duse la un fişier care acoperea peretele din spatele lui. Trase sertarul pe care scria „STV”.

— Trentham, repetă el, răsfoind hârtiile din sertar, apoi în sfârşit scoase două foi.

Se întoarse la birou şi, punând foile în faţa lui, începu să citească. După ce înregistră detaliile, ridică privirea şi-l studie mai atent pe Daniel.

— Eşti aici de mult, băieţaş, nu-i aşa?

— Am sosit în Sydney acum mai puţin de-o săptămână, spuse Daniel, nedumerit de întrebare.

— Şi n-ai mai fost niciodată la Melbourne?

— Nu, niciodată.

— Şi care-i motivul cercetării tale?

— Voiam să aflu tot ce se poate despre căpitanul Guy Trentham.

— De ce? întrebă inspectorul general. Eşti ziarist?

— Nu, spuse Daniel, sunt profesor, dar…

— Atunci trebuie să ai motiv foarte serios ca să baţi atâta drum.

— Curiozitatea, presupun, zise Daniel. Vedeţi, deşi nu l-am cunoscut, Guy Trentham a fost tatăl meu.

Şeful serviciului închisorii îşi coborî ochii pe numele menţionate ca fiind ale membrilor familiei: soţia, Anna Helen (decedată), o fiică, Margaret Ethel. Nu se menţiona niciun fiu. Îl privi din nou pe Daniel şi, după câteva clipe de contemplare, se hotărî:

— Îmi pare rău să vă spun, domnule Trentham, că tatăl dumneavoastră a murit în închisoare.

Daniel rămase buimăcit şi începu să tremure.

Watts îl privi peste birou şi adăugă:

— Regret că trebuie să vă dau o veste atât de tristă, mai ales că aţi bătut atâta drum.

— Care a fost cauza morţii? şopti Daniel.

Inspectorul general întoarse pagina, se uită pe ultimul rând al fişei de acuzare din faţa lui şi reciti cuvintele: executat prin spânzurare. Se uită din nou la Daniel.

— Un atac de inimă, spuse el.

CAPITOLUL 31

Daniel luă un vagon de dormit înapoi la Sydney, dar nu dormi. Tot ce-şi dorea era să ajungă cât mai departe de Melbourne. Cu fiecare milă pe care o străbătea se mai relaxa puţin, şi după o vreme putu chiar să mănânce o jumătate de sandvici de la vagonul restaurant. Când trenul trase în gara celui mai mare oraş al Australiei, sări jos, îşi încarcă cufărul într-un taxi şi se duse direct în port. Îşi luă bilet la primul vas care pleca spre coasta de vest a Americii.

Micul cargobot, care avea dreptul să transporte maximum patru pasageri, pornea la miezul nopţii spre San Francisco, iar Daniel nu fu primit la bord decât după ce-i înmână căpitanului întreaga taxă, în bani gheaţă, ceea ce-i mai lăsa bani doar cât să se întoarcă în Anglia – dacă nu naufragia pe undeva.

Pe parcursul acelei traversări săltate, legănate, nesfârşite spre America, Daniel îşi petrecu cea mai mare parte a timpului zăcând pe un pat de metal, ceea ce-i dădu destulă vreme să mediteze ce să facă cu informaţiile pe care le avea acum. Încercă, de asemenea, să-şi imagineze neliniştea pe care mama lui o suferise de-a lungul anilor şi realiză ce om minunat era tatăl lui vitreg. Cât ura cuvântul „vitreg”. Niciodată nu avea să se gândească astfel la Charlie. Numai de-ar fi avut încredere în el de la început, cu siguranţă că şi-ar fi putut folosi talentele ca să-i ajute în loc să risipească atâta energie încercând să afle adevărul. Dar acum era şi mai dureros de conştient că nu-i putea lăsa să afle ce descoperise, căci probabil ştia mai multe decât ei.

Daniel se îndoia că mama lui aflase că Trentham murise în închisoare, lăsând în urmă un lanţ de creditori din Victoria până-n New South Wales. Cu

siguranţă nu era nicio indicaţie în privinţa asta pe piatra de mormânt din Ashurst.

Stând pe punte şi privind cum mica barcă sălta pe drumul ales, pe sub Golden Gate, şi intra în golf, Daniel simţi în sfârşit că un plan începea să prindă contur.

Îndată ce rezolvă cu biroul de imigrări, luă un autobuz spre central lui San Francisco şi îşi luă din nou o cameră la hotelul la care stătuse înainte de călătoria în Australia. Hamalul scoase două ilustrate, care rămăseseră, iar Daniel îi întinse bancnota de zece dolari promisă. Mâzgăli ceva nou şi le puse pe amândouă la poştă, înainte de a se urca în tren.

Cu fiecare oră şi fiecare zi de singurătate ideile continuau să i se dezvolte, cu toate că încă îl mai preocupa câte alte informaţii o mai fi având mama lui, despre care tot nu îndrăznea s-o întrebe. Dar acum cel puţin era sigur că tatăl lui era Guy Trentham şi că părăsise India sau Anglia dezonorat. Înfricoşătoarea doamnă Trentham trebuia aşadar să fie bunica lui, care, pentru un motiv necunoscut, îl învinuia pe Charlie pentru ceea ce i se întâmplase fiului ei.

Ajungând la New York Daniel fu exasperat să afle că *Queen Mary* plecase spre Anglia cu o zi înainte. Schimbă biletul pentru *Queen Elizabeth,* rămânând doar cu câţiva dolari în buzunar. Ultima lui acţiune pe pământ american fu să-i telegrafieze mamei sale pentru a o anunţa cam când avea să sosească în Southampton.

Daniel începu să se relaxeze pentru prima oară când nu mai putu vedea Statuia Libertăţii de la pupa vaporului. Cu toate acestea, doamna Trentham rămase mereu prezentă în gândurile sale în cele cinci zile cât dură călătoria. Nu se putea gândi la ea ca la bunica lui şi când sosi vremea să debarce la Southampton simţea că mai avea nevoie ca mama lui să-i răspundă la câteva întrebări

înainte ca el să fie gata să-şi ducă planul la îndeplinire.

Păşind de-a lungul pasarelei şi punând piciorul pe pământul Angliei observă că în absenţa lui frunzele copacilor se făcuseră din verzi aurii. Intenţiona să rezolve problema doamnei Trentham înainte ca ele să fi căzut.

Mama lui se afla în port, aşteptând să-l întâmpine. Daniel nu fusese niciodată mai fericit s-o vadă, îmbrăţişând-o cu atâta căldură că ea fu incapabilă să-şi ascundă surpriza. În maşină, în drum spre Londra, află vestea tristă că cealaltă bunică a lui murise cât fusese el în America şi, deşi mama lui primise o mulţime de ilustrate, nu-şi putuse aminti numele nici unuia dintre profesorii pe care el spusese că-i va vizita, aşa că nu putuse să-l contacteze ca să-l anunţe. Cu toate acestea, îi făcuse plăcere să primească atâtea ilustrate.

— Cred că mai sunt câteva şi pe drum, spuse Daniel, simţindu-se vinovat pentru prima dată.

— Mai ai timp să petreci câteva zile cu noi înainte de a te întoarce la Cambrige?

— Da. M-am întors ceva mai devreme decât am crezut, aşa că s-ar putea să vă rămân pe cap câteva săptămâni.

— A, tatăl tău se va bucura să audă asta.

Daniel se întrebă cât avea să treacă până va putea să audă pe cineva spunând „tatăl tău” fără ca lui să-i apară în minte chipul lui Guy Trentham.

— Ce-aţi hotărât în privinţa modului în care să faceţi rost de bani pentru noua construcţie?

— Să devenim societate pe acţiuni, spuse mama lui. Până la urmă, a fost pur şi simplu o chestie de aritmetică. Arhitectul a terminat proiectul, şi bineînţeles că tatăl tău vrea cele mai bune materiale, aşa încât mă tem că în final costul s-ar putea să fie în jur de jumătate de milion de lire.

— Şi mai puteţi să vă păstraţi cincizeci şi unu la sută din noua companie?

— La limită, pentru că, având în vedere cifrele, va fi foarte strâns. S-ar putea chiar ca în cele din urmă să trebuiască să amanetăm căruciorul străbunicului tău.

— Şi apartamentele – e vreo veste?

Daniel privea pe fereastra maşinii, pândind reacţia mamei sale în oglinda retrovizoare. Ea păru să ezite o clipă.

— Proprietarii îndeplinesc instrucţiunile primăriei şi au început deja să dărâme ce-a mai rămas din ele.

— Asta înseamnă că tatii i se va acorda aprobarea de construcţie?

— Sper, dar acum se pare că va dura mai mult decât am crezut noi la început, căci un locuitor din zonă – un anume domn Simpson, în numele Federaţiei pentru Salvarea Micilor Magazine – a ridicat o obiecţie la primărie în legătură cu planul nostru. Aşa că te rog să nu întrebi despre asta când îl vezi pe tata. Simpla menţionare a apartamentelor îl aduce în pragul apoplexiei.

Şi presupun că în spatele acestui domn Simpson se află doamna Trentham? era tot ce dorea Daniel să spună, dar întrebă doar:

— Şi ce mai face veninoasa Daphne?

— Încă se mai străduieşte s-o cupleze pe Clarissa cu bărbatul potrivit şi pe Clarence cu regimentul potrivit.

— Nimic mai prejos decât un duce de viţă regală pentru unul şi un grad în Garda Scoţiană pentru celălalt, aş zice eu.

— Cam aşa, confirmă mama lui. De asemenea, speră că Clarissa va face o fată destul de mare ca s-o poată mărita cu viitorul prinţ de Wales.

— Dar prinţesa Elisabeta abia şi-a anunţat logodna.

— Sunt conştientă de asta, dar ştim cu toţii că lui Daphne îi place să facă planuri din timp.

Daniel se supuse dorinţei mamei lui şi nu pomeni nimic de apartamente când discută

lansarea noii companii cu Charlie în seara aceea, la cină. Mai observă şi că un tablou intitulat *Mere şi pere* al unui pictor pe nume Courbet înlocuise Van Gogh-ul care atârna în hol. Nici despre asta nu făcu niciun comentariu.

Daniel petrecu ziua următoare la secţia de proiectare (Informaţii) a primăriei. Deşi un funcţionar îi furniză toate hârtiile relevante, îi atrase pe loc atenţia, spre frustrarea lui Daniel, că nu poate scoate din clădire niciun document original.

În consecinţă, îşi petrecu dimineaţa studiind hârtiile de mai multe ori, notând cuvânt cu cuvânt clauzele relevante şi apoi memorându-le, ca să nu fie nevoie să ia cu el nimic scris. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca părinţii lui să dea din întâmplare peste însemnările pe care şi le făcuse. La ora cinci, când încuiară uşa în urma lui, Daniel era sigur că-şi putea aminti fiecare amănunt de o oarecare importanţă.

Părăsi primăria, se aşeză pe un parapet mai jos cu vedere la Tamisa şi îşi repetă elementele principale.

Trumper's, descoperise el, făcuse o cerere pentru a construi un mare magazin universal care ar fi acoperit întreaga zonă cunoscută sub numele de Chelsea Terrace. Aveau să fie două blocuri turn de douăsprezece etaje înălţime. Fiecare bloc ar consta din şaptezeci şi cinci de mii de metri pătraţi de spaţiu pe fiecare etaj. Deasupra s-ar mai afla încă cinci etaje de birouri şi coridoare care s-ar întinde deasupra celor două turnuri, unind construcţiile gemene. Aprobarea pentru sistematizare fusese garantată de către primărie. Cu toate acestea, un anume domn Martin Simpson de la Federaţia pentru Salvarea Micilor Magazine depusese o cerere pentru respingerea celor cinci etaje care uneau cele două construcţii principale, deasupra unui teren gol din centrul Chelsea Terrace. Nu trebuia să cauţi prea departe ca să

deduci cine avea grijă ca domnul Simpson să aibă sprijinul financiar necesar.

În acelaşi timp, doamna Trentham primise şi ea aprobarea de a construi un bloc de apartamente care să fie folosit numai pentru locuinţe cu chirie mică. Daniel îşi derulă în minte în amănunt cererea ei de sistematizare, care arăta că apartamentele aveau să fie construite din plăci hexagonale din beton, cu minimum de facilităţi interne sau externe – expresia „construcţie ieftină" îţi vine imediat în minte. Lui Daniel nu-i fu greu să-şi dea seama că scopul doamnei Trentham era să construiască cel mai urât edificiu pe care i l-ar putea aproba primăria, exact în mijlocul palatului pe care-l propunea Charlie.

Daniel îşi coborî privirea, pentru a-şi mai verifica o dată memoria după însemnările făcute. Nu uitase nimic, aşa că rupse fiţuica în bucăţele mici, pe care le aruncă într-o ladă de gunoi de la colţul podului Westminster, apoi se întoarse acasă, în Little Boltons.

Următoarea lui mişcare fu să-i telefoneze lui David Oldcrest, profesorul de drept de la Trinity specializat în sistematizarea oraşelor şi a satelor. Colegului său îi luă mai mult de o oră să-i explice lui Daniel că, având în vedere că cererile de aprobare şi cele de respingere puteau ajunge până la Camera Lorzilor, aprobarea pentru o clădire ca Turnurile Trumper s-ar putea să nu se dea decât după mai mulţi ani. Până când se lua o hotărâre, doctor Oldcrest socotea că singurii care ajungeau să facă bani rămâneau avocaţii.

Daniel îi mulţumi prietenului său şi, după ce întoarse pe toate feţele problema cu care se confrunta, ajunse la concluzia că succesul sau eşecul ambiţiilor lui Charlie se afla în întregime în mâinile doamnei Trentham. Asta dacă el nu reuşea să…

În următoarele două săptămâni petrecu un timp considerabil într-o cabină telefonică din colţul lui

Chester Square, fără a da vreodată un singur telefon. La sfârşitul fiecărei zile, urmărea prin capitală o doamnă îmbrăcată impecabil, cu o stăpânire de sine evidentă, încercând să nu fie văzut, dar trăgând adesea cu ochiul la cum arăta ea, cum se comporta şi în ce fel de lume trăia.

Descoperi repede că doar trei lucruri păreau să fie sacrosancte pentru locuitoarea casei cu numărul 19 din Chester Square. Mai întâi, erau întâlnirile cu avocaţii ei din Lincoln's Inn Fields – care păreau să aibă loc la fiecare două sau trei zile, dar nu după un program anume. Veneau apoi jocurile de bridge, care erau totdeauna la ora două, trei zile pe săptămână: lunea în Cadogan Place 9, miercurea în Sloane Avenue 117 şi vinerea la ea acasă, în Chester Square. Acelaşi grup de doamne în vârstă părea să sosească la toate trei adresele. În al treilea rând, era vizita ocazională la un hotel mizer din South Kensington, unde ea se aşeza în colţul cel mai întunecos al ceainăriei şi purta o conversaţie cu un bărbat care lui Daniel în niciun caz nu i se părea un companion potrivit pentru fiica lui sir Raymond Hardcastle. Cu siguranţă, nu-l trata ca pe un prieten, nici chiar ca pe un asociat, iar Daniel era incapabil să-şi dea seama ce puteau avea ei în comun.

După încă o săptămână, hotărî că planul său putea fi pus în practică doar în ultima vineri înaintea plecării la Cambrige. În consecinţă, petrecu o dimineaţă la un croitor specializat în uniforme militare. După-amiază se apucă să scrie un scenariu, pe care mai târziu, seara, îl repetă. Apoi dădu mai multe telefoane, inclusiv unul la Spinks, specialistul în medalii, care era sigur că-i putea executa comanda la timp. În ultimele două dimineţi – dar numai după ce se asigură că părinţii lui părăsiseră casa – făcu o repetiţie generală completă în intimitatea dormitorului său.

Daniel avea nevoie să fie sigur nu numai că doamna Trentham avea să fie luată prin

surprindere, ci şi că va rămâne buimacă cel puţin douăzeci de minute, cât considera el că era necesar pentru a-şi termina exerciţiul.

În vinerea aceea, la micul dejun, Daniel se asigură încă o dată că niciunul dintre părinţii lui nu avea să vină acasă înainte de şase în seara aceea. Acceptă grăbit propunerea de a lua cu toţii cina împreună, căci el se întorcea la Cambrige în ziua următoare. Îşi făcu de lucru răbdător, aşteptând ca tatăl său să plece spre Chelsea Terrace, dar apoi trebui să mai aştepte jumătate de oră pentru a putea pleca şi el, pentru că mama lui fusese reţinută de un telefon tocmai când ieşea. Daniel lăsă uşa de la dormitor deschisă şi se plimbă în cercuri nesfârşite.

Conversaţia mamei lui se termină în cele din urmă şi ea plecă la lucru. Douăzeci de minute mai târziu, Daniel se strecură afară din casă ducând în mână o valijoară în care se afla uniforma pe care o obţinuse de la Johns and Pegg în ziua anterioară. Precaut, merse în direcţia opusă preţ de vreo trei case, înainte de a opri un taxi.

Ajuns la Muzeul Puşcaşilor Regelui, Daniel petrecu câteva minute studiind fotografia tatălui său, care atârna pe perete. Părul era mai ondulat decât al lui, şi părea, după fotografia sepia, să fi fost o idee mai blond. Se temu deodată că s-ar putea să nu fie în stare să-şi amintească detaliile exacte. Daniel aşteptă până când custodele se întoarse cu spatele şi apoi, în ciuda faptului că se simţi uşor vinovat, scoase repede mica fotografie şi o puse în valijoară.

Luă un alt taxi până la un frizer din Kensington, care fu mai mult decât încântat să decoloreze părul domnului, să-i schimbe cărarea şi chiar să adauge câteva bucle, creând pe cât posibil un duplicat al fotografiei sepia după care i se ceruse să lucreze. La fiecare câteva minute, Daniel controla în oglindă procesul de schimbare şi când consideră că

efectul era cât se poate de apropiat, plăti şi plecă. Următorului taximetrist îi dădu instrucţiuni să-l ducă la Spinks, specialistul în medalii din King Street, St. James. Ajuns acolo, cumpără cu bani gheaţă cele patru panglici pe care le comandase la telefon; spre uşurarea lui, tânărul vânzător nu-l întrebă dacă avea dreptul să le poarte. Un alt taxi îl duse din St. James la hotelul Dorchester. Acolo îşi luă o cameră de o persoană şi îi spuse fetei de la recepţie că intenţiona să părăsească hotelul cel târziu la ora şase în seara aceea. Ea îi întinse o cheie cu numărul 309. Daniel refuză politicos hamalul care se oferise să-i ducă valijoara, întrebând doar unde se afla liftul.

O dată ajuns în cameră, încuie uşa şi aşeză cu grijă conţinutul valijoarei pe pat. Când termină de schimbat costumul cu uniforma, prinse şirul de panglici deasupra buzunarului din stânga sus, exact aşa cum erau în fotografie, şi în cele din urmă verifică efectul în oglinda înaltă de pe uşa de la baie. Era, din creştet până-n tălpi, un căpitan din regimentul Puşcaşilor Regelui din primul război mondial, iar panglica argintie cu roşu a Crucii Militare, precum şi cele trei medalii de campanie nu făceau decât să adauge tuşa finală.

După ce termină de confruntat şi ultimul detaliu cu fotografia furată, Daniel începu să se simtă pentru prima dată nesigur. Dar dacă el nu reuşea… Se aşeză pe marginea patului, uitându-se la ceas la fiecare câteva minute. Abia după o oră se ridică, răsuflă adânc şi îşi puse trencicotul lung – aproape singurul articol de îmbrăcăminte pe care avea dreptul să-l poarte – încuie uşa în urma lui şi coborî în hol. După ce ieşi pe uşa rotativă, luă un nou taxi, care îl duse în Chester Square. Plăti taxiul şi se uită la ceas. Trei patruzeci şi şapte. Estimă că mai avea cel puţin douăzeci de minute înainte ca grupul de bridge să înceapă să se destrame.

De la cabina telefonică din colţ, acum deja familiară, Daniel urmări cum doamnele începeau să iasă de la numărul 19. După ce numără unsprezece care părăsiseră casa, fu sigur că doamna Trentham trebuia să fie acum singură, exceptând servitorii; ştia deja din orarul parlamentului, publicat pe larg *în Daily Telegraph* în dimineaţa aceea, că soţul doamnei Trentham nu era aşteptat în Chester Square înainte de ora şase în seara aceea. Mai aşteptă cinci minute, apoi ieşi din cabina telefonică şi traversă repede strada. Ştia că dacă ezita, fie şi numai o clipă, avea să-şi piardă precis stăpânirea de sine. Bătu cu putere şi aşteptă – ore întregi, i se păru lui – până când în sfârşit majordomul deschise.

— Pot să vă fiu de folos cu ceva, domnule?

— Bună ziua, Gibson. Am o întâlnire cu doamna Trentham la patru şi un sfert.

— Da, bineînţeles, domnule, spuse Gibson.

După cum anticipase Daniel, majordomul presupunea că cineva care îi cunoştea numele trebuia să aibă într-adevăr o întâlnire stabilită.

— Pe aici, vă rog, domnule, zise el, apoi luă trencicotul lui Daniel.

Când ajunseră la uşa salonului, Gibson întrebă:

— Pot să vă anunţ?

— Căpitan Daniel Trentham.

Majordomul păru o clipă luat prin surprindere, dar deschise uşa salonului şi anunţă:

— Domnul căpitan Daniel Trentham, doamnă.

Doamna Trentham stătea la fereastră când intră Daniel în cameră. Se răsuci brusc, se holbă la tânăr, făcu câţiva paşi înainte, ezită şi căzu cu greutate pe sofa.

Pentru Dumnezeu, nu leşina, fu prima reacţie a lui Daniel, care rămase în picioare în mijlocul covorului, cu faţa la bunica lui.

— Cine eşti? şopti ea în cele din urmă.

— Hai să nu ne mai jucăm, bunico. Ştii foarte bine cine sunt, zise Daniel, sperând că părea stăpân

pe sine.

— Ea te-a trimis, nu-i aşa?

— Dacă te referi la mama mea, nu, nu m-a trimis ea. De fapt, nici nu ştie că mă aflu aici.

Doamna Trentham deschise gura să protesteze, dar nu scoase niciun sunet. Daniel se mută de pe un picior pe altul, într-o tăcere care i se păru insuportabil de lungă. Privirea i se concentra pe Crucea Militară aflată pe şemineu.

— Şi ce doreşti? întrebă ea.

— Am venit să închei un târg cu tine, bunico.

— Cum adică un târg? Nu eşti în situaţia de a încheia vreun târg.

— O, ba eu cred că sunt, bunico. Ştii, tocmai m-am întors dintr-o excursie în Australia.

Făcu o pauză.

— Care s-a dovedit a fi foarte revelatoare.

Doamna Trentham tresări, dar privirea ei nu-l părăsi nicio clipă.

— Şi ce am aflat despre tatăl meu cât am stat acolo nu poate fi repetat. N-o să intru în amănunte, întrucât presupun că ştii tot atâta cât mine.

Ochii ei rămaseră pironiţi asupra lui, şi începea încet să dea semne că-şi revenea.

— Desigur, dacă nu vrei să afli unde aveau de gând să-l îngroape iniţial pe tatăl meu, căci precis nu în cripta familiei, lângă biserica parohială Ashurst.

— Ce doreşti? repetă ea.

— Cum am spus, bunico, am venit să facem un târg.

— Ascult.

— Vreau să-ţi abandonezi planurile de a construi apartamentele alea oribile din Chelsea Terrace, şi în acelaşi timp să-ţi retragi toate obiecţiile pe care le ai împotriva acordării aprobării de sistematizare pe care a cerut-o Trumper’s.

— Niciodată.

— Atunci mă tem că a sosit timpul ca lumea să afle adevăratul motiv al vendettei tale împotriva mamei.

— Dar asta o să-i facă tot atât de mult rău mamei tale cât şi mie.

— O, nu cred, bunico, spuse Daniel. Mai ales când presa o să afle că fiul tău n-a plecat din armată chiar încărcat de onoruri, şi că mai târziu a murit la Melbourne în împrejurări de şi mai rău augur – în ciuda faptului că în cele din urmă a fost înmormântat într-un sat somnoros din Berkshire, tu spunându-le prietenilor tăi că a fost un prosper negustor de vite şi că a murit în mod tragic de tuberculoză.

— Dar ăsta-i şantaj.

— O, nu, bunico, e doar un fiu îngrijorat, dorind cu disperare să afle ce s-a întâmplat cu tatăl lui de mult pierdut şi şocat când a aflat adevărul care se ascunde în spatele secretului familiei Trentham. Cred că presa ar descrie un astfel de incident pur şi simplu drept „vendetta”. Un lucru e sigur – mama va ieşi din chestia asta învăluită în parfum de trandafiri, deşi nu sunt sigur câte persoane vor mai fi totuşi dispuse să joace bridge cu tine după ce vor afla şi cele mai mici amănunte.

Doamna Trentham se ridică brusc în picioare, îşi încleştă amândoi pumnii şi înainta ameninţătoare spre el. Daniel rămase ferm pe poziţie.

— Fără istericale, bunico. Nu uita că ştiu totul despre tine.

Era cumplit de conştient că de fapt ştia foarte puţin. Doamna Trentham se opri, chiar retrăgându-se cu un pas.

— Şi dacă sunt de acord cu cererea ta?

— Voi părăsi această încăpere şi nu vei mai auzi de mine cât trăieşti. Ai cuvântul meu.

Ea lăsă să-i scape un suspin lung, dar răspunse abia după câtva timp.

— Ai câştigat, spuse ea în cele din urmă, cu o voce remarcabil de calmă. Dar am şi eu o condiţie,

dacă e să mă conformez cererii tale.

Daniel fu luat prin surprindere. Nu planificase vreo condiţie venind din partea ei.

— Care anume? întrebă el bănuitor.

O ascultă cu atenţie şi, deşi nedumerit, nu văzu nicio pricină de îngrijorare.

— Îţi accept termenii, spuse el în cele din urmă.

— În scris, adăugă ea liniştit. Şi acum.

— Atunci am să cer şi eu în scris micul nostru aranjament, spuse Daniel încercând să marcheze şi el un punct.

— De acord.

Doamna Trentham se îndreptă clătinându-se spre masa de scris. Se aşeză, deschise sertarul din mijloc şi scoase două bucăţi de hârtie cu antet purpuriu. Scrise conştiincioasă două contracte separate, apoi i le trecu lui Daniel să le studieze. El citi încet ciornele. Acoperise toate punctele cerute de el, neomiţând nimic, incluzând şi acea singură clauză, cam lungă, asupra căreia insistase ea. Daniel dădu din cap în semn de aprobare şi îi înapoie cele două hârtii.

Ea semnă ambele exemplare, apoi îi întinse stiloul lui Daniel, îşi adăugă şi el semnătura, sub a ei, pe ambele foi de hârtie. Ea îi dădu unul din contracte, apoi se ridică şi trase şnurul soneriei de lângă şemineu. Majordomul apăru în clipa următoare.

— Gibson, avem nevoie de dumneata ca martor pentru semnăturile noastre pe două documente. După asta, domnul va pleca, anunţă ea.

Majordomul îşi depuse semnătura pe ambele foi de hârtie fără a pune vreo întrebare sau a face vreun comentariu.

Câteva clipe mai târziu, Daniel se trezi în stradă, cu senzaţia inconfortabilă că lucrurile nu se desfăşuraseră chiar cum anticipase el. Odată aflat în taxi, în drum spre hotelul Dorchester, reciti foaia de hârtie pe care o semnaseră amândoi. N-ar fi putut cere nimic mai mult, în mod rezonabil, dar

rămase nedumerit de clauza pe care doamna Trentham insistase să o însereze, căci i se părea că n-are niciun sens. Îşi alungă din minte această nelinişte.

Ajuns la hotelul Dorchester, în intimitatea camerei 309, îşi schimbă repede uniforma cu hainele civile. Se simţi curat pentru prima dată în ziua aceea. Apoi puse uniforma şi chipiul în valijoară şi se întoarse la recepţie, unde predă cheia, plăti nota cu bani gheaţă şi plecă.

Un alt taxi îl duse din nou în Kensington, unde frizerul fu dezamăgit să afle că clientul său dorea să fie îndepărtat orice semn de decolorare, să fie îndreptate buclele şi să-i fie mutată la loc cărarea.

Ultima oprire a lui Daniel înainte de a se întoarce acasă, fu la un şantier din Pimlico. Se aşeză în spatele unei macarale uriaşe şi când fu sigur că nu-l putea vedea nimeni, aruncă uniforma şi chipiul într-un tomberon de gunoi şi dădu foc fotografiei.

Rămase acolo, tremurând, privind cum tatăl său dispărea într-o flacără purpurie.

DOAMNA TRENTHAM
1938 – 1948

CAPITOLUL 32

— Motivul pentru care te-am invitat în Yorkshire în weekendul ăsta este să-ţi spun exact ce planuri am făcut pentru tine în testamentul meu.

Tatăl meu şedea la birou, iar eu mă aflam într-un fotoliu de piele din faţa lui, cel pe care-l prefera întotdeauna mama. Îmi dăduse numele ei, „Margaret Ethel", dar aici asemănarea se oprea, după cum el nu înceta niciodată să-mi reamintească. L-am urmărit cum îndesa cu atenţie nişte tutun în căuşul pipei de iarbă neagră, întrebându-mă ce avea oare de gând să spună. El îşi făcu treaba pe îndelete, apoi îşi ridică ochii spre mine şi anunţă:

— Am hotărât să-mi las toată averea lui Daniel Trumper.

Am fost atât de uluită de această declaraţie încât abia după mai multe secunde m-am putut gândi la un răspuns acceptabil.

— Dar, tată, acum că Guy a murit, nu e clar că Nigel trebuie să fie moştenitorul legitim?

— Daniel ar fi fost moştenitorul legitim dacă fiul tău ar fi făcut ce-i dicta onoarea. Guy trebuia să se întoarcă din India şi să se însoare cu domnişoara Salmon îndată ce a aflat că purta în pântece copilul lui.

— Dar Trumper e tatăl lui Daniel, am protestat. Zău, măcar asta a recunoscut întotdeauna. Certificatul de naştere…

— N-a negat-o niciodată, îţi garantez. Dar nu mă lua drept prost, Ethel. Certificatul de naştere nu face decât să demonstreze că, spre deosebire de răposatul meu nepot, Charlie Trumper are un oarecare simţ al răspunderii. În orice caz, aceia dintre noi care l-au urmărit pe Guy în anii de formare şi au văzut şi evoluţia lui Daniel cu greu se pot îndoi asupra legăturii dintre cei doi.

Nu eram sigură că-l auzisem bine pe tatăl meu.

— Chiar l-ai văzut pe Daniel Trumper?

— O, da, mi-a răspuns el pe un ton indiferent, luând o cutie de chibrituri de pe birou. Am fost la şcoala St. Paul cu două ocazii. O dată, când băiatul cânta într-un concert, l-am putut privi de aproape mai bine de două ore – de fapt, a fost destul de bun. Şi apoi, un an mai târziu, în ziua când a primit premiul Newton pentru matematică, l-am urmat îndeaproape când şi-a însoţit părinţii la ceai, în grădina directorului. Aşa că pot să te asigur că nu numai că seamănă la înfăţişare cu Guy, dar a moştenit şi ceva din modul de a se comporta al tatălui său decedat.

— Dar, cu siguranţă, Nigel merita să fie tratat ca egal al lui, am protestat, scormonindu-mi creierii să găsesc o replică raţională care să-l facă pe tatăl meu să-şi reconsidere poziţia.

— Nigel nu este egalul lui şi n-o să fie niciodată, răspunse tatăl meu aprinzând un chibrit şi apoi începând acea nesfârşită operaţiune de supt care-i preceda întotdeauna încercările de a-şi aprinde pipa.

— Hai să nu ne mai prostim, Ethel. Ştim amândoi, de câtva timp, că puştiul nu merită nici măcar un loc în consiliul de administraţie de la Hardcastle’s, ce să mai vorbim de a-l considera succesorul meu.

În timp ce tatăl meu pufăia energic din pipă, priveam în gol spre tabloul cu cei doi cai în padoc de pe peretele din spatele lui şi încercam să-mi adun gândurile.

— Sunt sigur, draga mea, că n-ai uitat că Nigel n-a reuşit nici măcar să absolve Sandhurst, ceea ce, mi s-a spus, e o performanţă în zilele noastre. De asemenea, am fost informat de curând că îşi păstrează slujba de la Kitcat şi Aitken numai pentru că tu i-ai dat de înţeles asociatului principal al firmei că, în timp, ei vor ajunge să administreze portofoliul de la Hardcastle’s.

Puncta fiecare propoziţie cu un pufăit din pipă.

— Şi pot să te asigur că nu va fi aşa.

Nu mă simţeam în stare să-l privesc în faţă. În schimb, ochii mei rătăceau de la tabloul de Stubbs de pe peretele din spatele biroului său la şirurile lungi de cărţi pe care le adunase toată viaţa. Dickens, toate ediţiile princeps; Henry James, un scriitor modern pe care-l admira, şi nenumăraţi Blake, de toate felurile, de la nepreţuitele scrisori olografe la ediţii comemorative. Atunci veni cea de-a doua lovitură.

— Şi cum nu există niciun membru al familiei care să mă poată înlocui cu succes ca preşedinte al firmei, continuă el, am fost nevoit să ajung la concluzia că, războiul devenind din ce în ce mai probabil, va trebui să reconsider viitorul companiei Hardcastle's.

Mirosul pătrunzător al tutunului stăruia în aer.

— Doar n-o să laşi niciodată afacerile familiei să încapă pe mâinile altcuiva? am spus neîncrezătoare. Tatăl tău ar…

— Tatăl meu ar fi făcut ce-ar fi fost mai bine pentru toţi cei implicaţi; şi fără îndoială că speranţele rudelor s-ar fi aflat destul de jos pe lista lui de priorităţi.

Pipa lui refuza să stea aprinsă, aşa încât fu pus în acţiune un al doilea chibrit. Mai trase câteva fumuri, apoi o expresie de satisfacţie apăru pe faţa lui şi reîncepu să vorbească.

— Am fost în consiliile de administraţie de la Harrogate Haulage şi Yorkshire Bank timp de mai mulţi ani, iar mai recent – la John Brown Engineering, unde cred că mi-am găsit în sfârşit succesorul. Fiul lui sir John n-o fi un preşedinte inspirat, dar e capabil şi, ceea ce-i mai important, e din Yorkshire. Oricum, am ajuns la concluzia că cel mai bun lucru pentru toţi cei implicaţi ar fi o fuziune cu această companie.

Încă nu puteam să-l privesc pe tatăl meu direct în faţă, în timp ce încercam să înţeleg semnificaţia celor spuse de el.

— Mi-au făcut o ofertă frumoasă pentru acţiunile mele, adăugă el, ceea ce în timp va aduce pentru tine şi Amy un venit mai mult decât suficient pentru a vă acoperi nevoile după moartea mea.

— Dar, tată, sperăm amândouă că vei mai trăi mulţi ani.

— Nu te mai obosi, Ethel, încercând să flatezi un om bătrân, care ştie că moartea nu poate fi departe. Oi fi eu foarte bătrân, dar încă nu-s senil.

— Tată, am protestat din nou, dar el a reînceput pur şi simplu să tragă din pipă, manifestând o totală lipsă de interes faţă de agitaţia mea. Aşa că am schimbat tactica.

— Asta înseamnă că Nigel nu va primi nimic?

— Nigel va primi ceea ce consider drept şi cinstit având în vedere împrejurările.

— Nu sunt sigură că te înţeleg bine, tată.

— Atunci să-ţi explic. I-am lăsat cinci mii de lire, de care poate dispune cum vrea după moartea mea.

Făcu o pauză, gândindu-se parcă dacă să mai adauge ceva la această informaţie.

— Cel puţin te-am scutit de o neplăcere, spuse el în cele din urmă. Cu toate că, după moartea ta, Daniel Trumper va moşteni întreaga mea avere, el nu va afla despre acest noroc decât atunci când va împlini treizeci de ani, moment în care tu vei avea peste şaptezeci şi poate o să-ţi fie mai uşor să te împaci cu hotărârea mea.

Încă doisprezece ani, m-am gândit, în timp ce o lacrimă îmi căzu din ochi şi începu să-mi curgă pe obraz.

— Nu te deranja să plângi, Ethel, nici să faci istericale, ba nici chiar să vii cu contraargumente raţionale.

Exală o dâră lungă de fum.

— Hotărârea mea e luată şi nimic din ce-ai putea spune sau face nu mi-o va clinti.

Pipa lui pufăia acum ca un tren rapid. Am scos o batistă din geantă, sperând că asta-mi va da timp să mă gândesc.

— Şi dacă-ţi trece prin minte să încerci să revoci testamentul mai târziu, declarându-mă iresponsabil – mi-am ridicat privirea îngrozită – lucru de care eşti perfect capabilă, am avut grijă ca documentul să fie întocmit de domnul Baverstock şi martori au fost un judecător pensionar, un ministru şi, mai important, un specialist de la Sheffield, al cărui domeniu sunt bolile mentale.

Eram gata să protestez din nou, când se auzi un ciocănit înăbuşit în uşă şi Amy intră în cameră.

— Îmi cer scuze că te întrerup, papá, dar vrei să servesc ceaiul în salon sau preferi să-l iei aici?

Tatăl meu îi zâmbi fiicei lui mai mari.

— În salon e foarte bine, draga mea, spuse el pe un ton mult mai blând decât adoptase vreodată adresându-mi-se mie.

Se ridică nesigur de la birou, îşi goli pipa în scrumiera cea mai apropiată şi, fără a mai rosti vreo vorbă, o urmă încet pe sora mea afară din cameră.

Am rămas destul de tăcută în timpul ceaiului, încercând să mă gândesc la toate implicaţiile care decurgeau din tot ce-mi spusese tatăl meu. Amy, pe de altă parte, sporovăia fericită despre efectul pe care recenta lipsă de ploaie îl avea asupra stratului de petunii de sub fereastra tatălui meu.

— Nu au soare la orice oră a zilei, ne mărturisi ea pe un ton îngrijorat, în timp ce pisica ei sărea pe sofa şi i se oploşea în poală.

Bătrâna carapace de broască-ţestoasă, al cărui nume n-am putut niciodată să-l ţin minte, mă călcase totdeauna pe nervi, dar n-am spus asta niciodată, căci ştiam că Amy doar pe tata îl iubea mai mult decât pe această creatură. A început să mângâie animalul, ignorând în mod evident tensiunea provocată de conversaţia care tocmai avusese loc în birou.

M-am culcat devreme în seara aceea, şi am petrecut o noapte fără somn încercând să stabilesc ce cale de acţiune îmi rămăsese deschisă. Mărturisesc că nu aşteptam nimic substanţial din testament pentru mine sau Amy, căci eram amândouă femei la şaizeci de ani şi fără mare nevoie de un venit suplimentar. Cu toate acestea, presupusesem întotdeauna că eu voi moşteni casa şi moşia, iar compania îi va rămâne lui Guy şi, în urma morţii acestuia, lui Nigel.

Până dimineaţa, ajunsesem, fără nicio tragere de inimă, la concluzia că nu prea puteam face nimic în privinţa deciziei tatălui meu. Dacă testamentul fusese întocmit de domnul Baverstock, devotatul lui avocat şi prieten, nici chiar F. E. Smith în persoană n-ar fi fost în stare să găsească vreo fisură. Am început să-mi dau seama că singura mea speranţă de a asigura moştenirea de drept a lui Nigel era de a-l implica pe Daniel Trumper însuşi.

La urma urmelor, tata n-avea să trăiască veşnic.

Şedeam singuri, aproape fără să ne vedem, în colţul cel mai întunecos al încăperii. El începu să-şi trosnească degetele de la mâna dreaptă, unul câte unul.

— Unde se află în momentul ăsta? am întrebat, privind peste masă la un bărbat căruia îi plătisem mii de lire de când ne întâlnisem prima dată, cu douăzeci de ani în urmă.

El tot mai venea la întâlnirile noastre săptămânale purtând, se pare, aceeaşi haină maro de tweed şi aceeaşi lucioasă cravată galbenă, deşi se părea că în ultima vreme mai achiziţionase câteva cămăşi. Îşi puse jos paharul de whisky, scoase de sub fotoliu un pachet învelit în hârtie maro şi mi-l întinse.

— Cât a trebuit să plăteşti ca să-l iei înapoi?

— Cincizeci de lire.

— Ţi-am spus să nu-i oferi mai mult de douăzeci de lire fără să mă consulţi.

— Ştiu, dar era un negustor din West End care adulmeca pe-acolo. Nu puteam să risc, nu-i aşa?

N-am crezut o clipă că Harris dăduse cincizeci de lire. Cu toate acestea, eram conştientă că-şi dădea seama cât de important era tabloul pentru planurile mele de viitor.

— Vreţi să predau tabloul la poliţie? întrebă el. Aş putea strecura pe urmă o aluzie că probabil…

— În niciun caz, am spus fără nicio ezitare. Poliţia e mult prea discretă în chestiunile astea. În plus, ce-am pregătit eu pentru domnul Trumper va fi mult mai umilitor decât un interogatoriu privat în intimitatea Scotland Yardului.

Domnul Harris se lăsă pe spătarul vechiului fotoliu de piele şi începu să-şi trosnească degetele de la mâna stângă.

— Ce altceva mai ai de raportat?

— Daniel Trumper şi-a ocupat locul la Trinity College. Poate fi găsit la New Court, scara B, camera 7.

— Astea au fost în ultimul dumitale raport.

Am încetat amândoi să vorbim când un oaspete mai în vârstă al hotelului a venit să aleagă o revistă de pe o masă alăturată.

— De asemenea, a început s-o vadă cam des pe o fată pe nume Marjorie Carpenter. E în anul trei matematică, la Girton College.

— Zău? Ei bine, dacă începe să pară ceva serios, anunţă-mă imediat, şi poţi să deschizi un dosar asupra ei.

Am privit în jur ca să mă asigur că nimeni nu ne putea auzi conversaţia. Trosnetul a reînceput şi m-am uitat din nou la Harris, care mă privea fix.

— Te preocupă ceva? am întrebat, turnându-mi încă o ceaşcă de ceai.

— Păi, ca să fiu sincer cu dumneavoastră, ar fi ceva, doamnă Trentham. Cred că ar cam fi timpul să vă mai cer un supliment la onorariul meu. La urma urmelor, mi se cere să păstrez atâtea secrete – ezită o clipă – secrete care s-ar putea…

— S-ar putea ce?

— Dovedi nepreţuite pentru alte părţi, la fel de interesate.

— Mă ameninţi, domnule Harris?

— Sigur că nu, doamnă Trentham, doar că…

— Îţi spun o dată, o singură dată, domnule Harris. Dacă destăinuieşti vreodată cuiva ce s-a petrecut între noi, va fi doar o chestiune de ore până ce vei ajunge să-ţi faci griji asupra timpului pe care-l vei petrece în închisoare. Fiindcă şi eu am ţinut un dosar cu privire la dumneata, despre care presupun că unii dintre foştii dumitale colegi ar putea fi foarte interesaţi să afle. Nici mai mult, nici mai puţin decât amanetarea unui tablou furat şi descotorosirea de o manta militară după comiterea unei infracţiuni. Am fost destul de clară?

Harris n-a răspuns, dar şi-a trosnit degetele din nou, unul câte unul.

La câteva săptămâni după declararea războiului am aflat că Daniel Trumper evitase să fie înrolat. Se zvonea că acum putea fi găsit la un birou din Bletchley Park şi prin urmare era puţin probabil să experimenteze mânia inamicului, cu excepţia cazului în care o bombă ar ateriza direct pe el.

Dar s-a întâmplat că nemţii au reuşit într-adevăr să arunce o bombă, chiar în mijlocul apartamentelor mele, distrugându-le complet. Furia mea iniţială la aflarea dezastrului s-a evaporat când am văzut haosul pe care l-a lăsat în urmă în Chelsea Terrace. Zile în şir am avut o satisfacţie considerabilă stând pur şi simplu pe trotuarul opus şi admirând manopera germanilor.

Câteva săptămâni mai târziu a fost rândul „Muşchetarului” şi al prăvăliei de fructe şi legume Trumper’s să simtă arsurile provocate de Luftwaffe. Singurul rezultat palpabil al acestui al doilea bombardament a fost că în săptămână următoare Charlie Trumper s-a înrolat la Puşcaşi. Oricât de mult aş fi dorit să-l văd pe Daniel ucis

de-un glonte rătăcit, aveam nevoie ca Charlie Trumper să rămână cât se poate de viu: lui îi pregătisem o execuţie publică.

Nu a fost nevoie ca Harris să-mi raporteze noua numire a lui Charlie Trumper la Ministerul Alimentaţiei Publice, căci a fost prezentată pe larg în toate ziarele naţionale. Cu toate acestea, n-am făcut nicio încercare de a profita de absenţa lui prelungită, căci m-am gândit că nu prea avea rost achiziţionarea de noi proprietăţi în Terrace cât mai era încă război, şi, în orice caz, rapoartele lunare ale lui Harris arătau că Trumper's pierdea bani în mod constant.

Apoi, când mă aşteptam mai puţin, tata a murit de infarct. Am lăsat imediat totul şi am zburat în Yorkshire să supraveghez aranjamentele pentru înmormântare.

Două zile mai târziu i-am condus pe cei veniţi la slujba de înmormântare, care s-a ţinut în biserica parohială din Wetherby. În calitate de cap al familiei, am fost aşezată în capătul din stânga al primului rând de bănci, cu Gerald şi Nigel la dreapta mea. La slujbă au participat mulţi membri ai familiei, prieteni şi parteneri de afaceri, inclusiv solemnul domn Baverstock, ţinându-şi strâns nelipsita servietă Gladstone, pe care observasem că n-o scăpa niciodată din ochi. Amy, care şedea chiar în spatele meu, a fost în aşa măsură copleşită de suferinţă în timpul cuvântării arhidiaconului, încât nu cred că ar fi trecut cu bine de ziua aceea dacă n-aş fi fost acolo, s-o consolez.

După plecarea asistenţei am hotărât să mai rămân câteva zile în Yorkshire, în timp ce Gerald şi Nigel aveau să se întoarcă la Londra. Amy şi-a petrecut cea mai mare parte a timpului în camera ei, ceea ce mi-a dat ocazia să mă uit prin casă şi să verific dacă era ceva cu adevărat valoros pe care-l puteam salva înainte de a mă întoarce la Ashurst. La urma urmelor, o dată executat testamentul,

proprietatea avea să fie în cel mai rău caz împărţită între noi.

Am dat peste bijuteriile mamei, care în mod evident nu fuseseră atinse de la moartea ei, şi peste tabloul de Stubbs care se mai afla încă în biroul tatălui meu. Am luat bijuteriile din dormitorul tatei, iar cât despre Stubbs, Amy a fost de acord – în timpul unei cine uşoare în camera ei – că deocamdată îl puteam expune la Ashurst. Singurul articol de reală valoare care mai rămăsese, am conchis eu, era magnifica bibliotecă a tatălui meu. În privinţa colecţiei însă aveam deja planuri pe termen lung, care nu vizau vânzarea nici unei cărţi.

La întâi ale lunii m-am dus la Londra, la birourile Baverstock, Dickens şi Cobb, pentru a fi informată în mod oficial asupra conţinutului testamentului tatei.

Domnul Baverstock păru dezamăgit că Amy nu se simţise în stare să întreprindă această călătorie, dar acceptă faptul că sora mea nu-şi revenise încă suficient din şocul provocat de moartea tatei ca să se gândească la un drum atât de lung. O mulţime de alte rude, din care pe majoritatea le vedeam doar la botezuri, nunţi şi înmormântări, şedeau acolo pline de speranţă. Ştiam exact la ce se puteau aştepta.

Domnului Baverstock îi trebui mai bine de o oră pentru îndeplinirea a ceea ce mie mi se păru o responsabilitate destul de simplă, deşi, ca să fiu cinstită, a reuşit, cu o abilitate remarcabilă, să nu dezvăluie numele lui Daniel Trumper când ajunse să explice ce avea să se întâmple cu averea. Gândurile mi-au luat-o razna, în timp ce rudele îndepărtate erau informate despre moştenirile de câte o mie de lire şi mi-au fost brusc aduse înapoi de către vocea tărăgănată a domnului Baverstock atunci când acesta îmi pronunţă numele.

— Doamna Gerald Trentham şi domnişoara Amy Hardcastle vor primi amândouă, pe tot timpul vieţii, părţi egale din venitul adus de trust.

Avocatul se opri să dea pagina, apoi îşi puse palmele pe birou.

— Şi, în sfârşit, casa, moşia din Yorkshire şi tot ce se află acolo, plus suma de douăzeci de mii de lire, continuă el, le las fiicei mele mai mari, domnişoarei Amy Hardcastle.

CAPITOLUL 33

— Bună dimineaţa, domnule Sneddles.

Bătrânul bibliofil fu atât de surprins că doamna îi cunoştea numele încât o clipă rămase pe loc, holbându-se la ea.

În cele din urmă, traversă încăperea cu mers târşâit pentru a o întâmpina, făcându-i o plecăciune adâncă. Era, în fond, primul client pe care-l vedea după mai bine de-o săptămână – asta dacă nu-l socotea pe doctorul Halcombe, directorul pensionar, care obişnuia să se plimbe fericit prin magazin ore în şir, dar care de fapt nu mai cumpărase o carte din 1937.

— Bună dimineaţa, doamnă, spuse, la rândul lui. Căutaţi vreun volum anume?

Se uită la femeie, care purta o rochie lungă de dantelă şi o pălărie cu boruri largi şi voaletă, ceea ce făcea imposibil să-i vezi faţa.

— Nu, domnule Sneddles. N-am venit să cumpăr o carte, ci să vă solicit serviciile.

Îl privi pe bătrânul gârbovit, cu mitene, sacou şi palton, pe care presupunea că le purta pentru că nu-şi mai putea permite să ţină magazinul încălzit. Cu toate că spatele lui părea să fie permanent semicircular, iar capul îi ieşea precum al unei ţestoase din carapacea paltonului, ochii îi erau limpezi, iar mintea-i părea ascuţită şi agilă.

— Serviciile mele, doamnă? repetă bătrânul.

— Da. Am moştenit o bibliotecă uriaşă, care am nevoie să fie catalogată şi evaluată. Am primit recomandări foarte bune despre dumneavoastră.

— E amabil din partea dumneavoastră s-o spuneţi, doamnă.

Doamna Trentham fu uşurată că domnul Sneddles nu întrebă cine făcuse recomandările cu pricina.

— Şi unde se află biblioteca, dacă-mi permiteţi să întreb?

— La câteva mile spre est faţă de Harrogate. Veţi vedea că este o colecţie extraordinară. Răposatul meu tată, sir Raymond Hardcastle – poate aţi auzit de el? – şi-a consacrat o mare parte din viaţă realizării ei.

— Harrogate? spuse Sneddles de parcă ar fi fost la câteva mile spre est faţă de Bangkok.

— Desigur, v-aş acoperi toate cheltuielile, oricât de mult ar dura această acţiune.

— Dar asta ar însemna să închid magazinul, murmură el de parcă ar fi vorbit singur.

— Bineînţeles că v-aş compensa orice pierdere.

Domnul Sneddles luă o carte de pe tejghea şi îi controla cotorul.

— Mă tem că nici nu poate fi vorba, doamnă, e absolut imposibil, vedeţi…

— Ştiţi, tatăl meu s-a specializat în William Blake. Veţi descoperi că şi-a procurat toate ediţiile princeps, unele încă în stare perfectă. A reuşit chiar să pună mâna pe un manuscris ograf al…

Amy Hardcastle se dusese la culcare înainte chiar de sosirea surorii ei în Yorkshire în seara aceea.

— E atât de obosită în ultima vreme, îi explică menajera.

Doamna Trentham nu avu încotro şi trebui să se mulţumească cu o cină uşoară, pe care o luă de una singură, la zece şi câteva minute. Din câte putea să-şi dea seama, nimic nu se schimbase: vederea asupra văilor din Yorkshire, norii negri, până şi tabloul înfăţişând catedrala din York, care atârna asupra patului din lemn de nuc. Dormi destul de bine şi coborî din nou a doua zi dimineaţă la opt. Bucătăreasa îi spuse că domnişoara Amy nu se sculase încă, aşa că îşi luă micul dejun singură.

După ce fură strânse toate vasele, doamna Trentham şezu în salon citind *Yorkshire Post,* în aşteptarea surorii ei. Când, după mai bine de un ceas, bătrâna pisică intră în încăpere, doamna

Trentham îi trase un picior, adăugând şi o fluturare plină de răutate a ziarului împăturit. Vechiul orologiu din hol bătuse deja ora unsprezece când intră în sfârşit Amy. Merse încet spre sora ei, sprijinindu-se într-un baston.

— Ethel, îmi pare aşa de rău că n-am fost aici să te întâmpin aseară, când ai sosit, începu ea. Mă tem că artrita mea îşi face iar de cap.

Doamna Trentham nu se obosi să răspundă, dar îşi privi sora şchiopătând spre ea, nevenindu-i să creadă că starea sănătăţii acesteia se deteriorase atât de mult în mai puţin de trei luni.

Cu toate că Amy păruse întotdeauna plăpândă, acum era fragilă. Dacă fusese poate puţin palidă, acum era cenuşie, iar ridurile de pe faţa ei erau brăzdate atât de adânc încât părea mult mai bătrână de cei şaizeci şi nouă de ani ai ei.

Amy se lăsă în fotoliul de lângă sora ei şi, câteva clipe, continuă să respire adânc, nemailăsând musafirei sale nicio îndoială asupra faptului că drumul de la dormitor până în salon fusese un fel de caznă.

— E atât de drăguţ din partea ta să-ţi laşi familia şi să vii să stai cu mine în Yorkshire, spuse Amy în timp ce pisica, asemeni unei carapace de broască-ţestoasă, i se urca în poală. Trebuie să mărturisesc că de când a murit dragul de papá nu mai ştiu încotro să mă îndrept.

— E de înţeles, draga mea.

Doamna Trentham zâmbi subţire.

— Dar am simţit că e de datoria mea să stau cu tine – fiind, în acelaşi timp, o plăcere, bineînţeles. În orice caz, tata m-a prevenit că s-ar putea întâmplă aşa o dată ce el nu va mai fi. Mi-a dat instrucţiuni precise, ştii, cu privire la tot ce trebuie făcut în aceste împrejurări.

— Oh, mă bucur aşa de mult să aud asta.

Faţa lui Amy se lumină pentru prima dată.

— Te rog spune-mi la ce s-a gândit papá.

— Tata a spus răspicat că ar trebui să vinzi casa cât de repede posibil şi fie să vii să locuieşti cu mine şi cu Gerald la Ashurst…

— O, n-aş putea cu niciun chip să vă dau atâta bătaie de cap, Ethel.

— …fie să te muţi într-unul din acele mici hoteluri drăguţe de pe malul mării făcute special pentru cupluri de pensionari sau persoane singure. El era de părere că aşa măcar ţi-ai face noi prieteni şi chiar ai putea să închiriezi acolo un apartament pe viaţă. Eu aş prefera, bineînţeles, să vii la noi în Buckingham, dar cu bombardamentele astea…

— Mie nu mi-a pomenit niciodată de vânzarea casei, murmură Amy neliniştită. De fapt, m-a rugat chiar…

— Ştiu, draga mea, dar el îşi dădea prea bine seama ce povară va fi pentru tine moartea lui şi m-a rugat pe mine să-ţi dau vestea cât mai uşor. Fără îndoială că-ţi aminteşti convorbirea aceea lungă pe care am avut-o cu el în birou când am venit ultima oară să-l văd.

Amy dădu afirmativ din cap, dar expresia de dezorientare nu-i părăsi chipul.

— Îmi amintesc fiecare vorbă pe care a rostit-o, continuă doamna Trentham. Fireşte, voi face tot ce-mi stă în puteri pentru ca dorinţele lui să fie îndeplinite.

— Dar n-aş şti nici cum şi nici de unde să-ncep.

— Nici nu trebuie măcar să te mai gândeşti la asta, draga mea.

O bătu uşor pe mână pe sora ei.

— Tocmai de asta mă aflu aici.

— Dar ce-o să se întâmple cu servitorii şi cu dragul meu Garibaldi? întrebă Amy neliniştită, continuând să mângâie pisica. Tata nu mi-ar ierta-o niciodată dacă n-aş avea grijă de ei aşa cum trebuie.

— Nu pot decât să fiu întru totul de aceeaşi părere, zise doamna Trentham. Ca de obicei, însă,

el s-a gândit la toate şi mi-a dat instrucţiuni explicite cu privire la întregul personal.

— Ce frumos din partea scumpului nostru tată. Totuşi, nu sunt chiar sigură…

Doamnei Trentham îi mai trebuiră două zile de încurajări pline de răbdare, până să-şi convingă în sfârşit sora că planurile ei de viitor vor fi numai spre bine şi, ceea ce era mai important, reprezentau ceea ce dorise „scumpul nostru tată”.

Din acel moment Amy cobora numai după-amiaza, ca să facă o plimbare scurtă prin grădină şi uneori ca să îngrijească petuniile. Ori de câte ori doamna Trentham se întâlnea cu sora ei, o implora să nu se obosească prea tare.

Trei zile mai târziu, Amy renunţă la plimbarea ei de după-amiază.

În lunea următoare, doamna Trentham dădu o săptămână de preaviz tuturor membrilor personalului cu excepţia bucătăresei, căreia-i spuse să rămână până când avea să se rezolve situaţia domnişoarei Amy. În aceeaşi după-amiază, căută un agent imobiliar din zonă şi scoase la vânzare casa şi terenul de douăzeci şi patru de hectare.

În joia care urmă, doamna Trentham stabili o întâlnire cu un domn Althwaite, un avocat din Harrogate. La una din rarele vizite la parter ale surorii sale, îi explică lui Amy că nu fusese nevoie să-l deranjeze pe domnul Baverstock: era sigură că orice problemă care ar apărea în legătură cu proprietatea putea fi rezolvată uşor de către un localnic.

Trei săptămâni mai târziu, doamna Trentham reuşi s-o mute pe sora ei împreună cu câteva din lucrurile care-i aparţineau într-un mic hotel cu vedere la ţărmul de est, câteva mile la nord de Scarborough. Fu de acord cu proprietarul că era păcat că nu admiteau animale, dar era sigură că sora ei va înţelege cum nu se poate mai bine. Ultima instrucţiune a doamnei Trentham fu ca notele de plată lunare să fie trimise direct la banca

Coutts din Strand, unde aveau să fie achitate imediat.

Înainte de a-şi lua rămas bun de la Amy, doamna Trentham o puse pe sora ei să semneze trei documente.

— Ca să nu mai ai nicio grijă, draga mea, explică doamna Trentham pe un ton blând.

Amy semna toate trei formularele puse în faţa ei fără a se obosi să le citească. Doamna Trentham împături repede actele legalizate pregătite de avocatul din zonă şi le băgă în poşetă.

— Ne vedem curând, îi promise ea lui Amy înainte de a o săruta pe frunte.

Câteva minute mai târziu, pornea înapoi spre Ashurst.

Clopoţelul de deasupra uşii sună strident în liniştea mucegăită când doamna Trentham păşi hotărâtă în magazin. La început nu se zări nicio mişcare, apoi domnul Sneddles apăru în sfârşit din cămăruţa lui din fund, cu trei cărţi sub braţ.

— Bună dimineaţa, doamnă Trentham, spuse el. Ce amabil din partea dumneavoastră să răspundeţi atât de repede la biletul meu. Am simţit că trebuie să vă contactez, căci a apărut o problemă.

— O problemă?

Doamna Trentham îşi dădu pe spate voaleta care-i acoperea faţa.

— Da. După cum ştiţi, aproape mi-am terminat treaba în Yorkshire. Îmi pare rău că a durat atâta, doamnă, dar mă tem că am fost peste măsură de indulgent cu timpul meu, atât de mare este aprecierea pe care…

Doamna Trentham ridică o mână, arătând că nu era nemulţumită.

— Şi mă tem, continuă el, că în ciuda faptului că am angajat bunele servicii ale doctorului Halcombe ca asistent al meu şi, de asemenea, luând în consideraţie timpul cât durează drumul până în Yorkshire şi înapoi, s-ar putea să ne mai ia

câteva săptămâni să catalogăm şi să evaluăm o colecţie atât de frumoasă – având în vedere şi faptul că tatălui dumneavoastră i-a trebuit o viaţă întreagă ca să constituie această bibliotecă.

— N-are nicio importanţă, îl asigură doamna Trentham. Vedeţi dumneavoastră, eu nu mă grăbesc. Staţi liniştit, domnule Sneddles, şi anunţaţi-mă numai când vă duceţi treaba la bun sfârşit.

Anticarul surâse la gândul că i se permitea să-şi continue neîntrerupt inventarierea.

O conduse pe doamna Trentham în partea din faţă a magazinului şi îi deschise uşa să iasă. Nimeni n-ar fi crezut, văzându-i împreună, că se născuseră în acelaşi an. Ea se uită în dreapta şi în stânga, prin Chelsea Terrace, apoi îşi lăsă repede voaleta pe faţă.

Domnul Sneddles închise uşa în urma ei şi-şi frecă mitenele, apoi îşi târşâi picioarele până-n cămăruţa lui, alăturându-i-se doctorului Halcombe.

În ultima vreme fusese neliniştit ori de câte ori intra un client în magazin.

— După treizeci de ani, n-am nici cea mai mică intenţie să-mi schimb agentul de bursă, zise Gerald Trentham categoric, turnându-şi o a doua ceaşcă de cafea.

— Dar nu-ţi dai seama, dragul meu, ce bine i-ar face lui Nigel să asigure companiei sale contul tău?

— Şi ce lovitură ar fi pentru David Cartwright şi Vickers da Costa să piardă un client pe care l-au servit atât de onorabil mai bine de o sută de ani? Nu, Ethel, e timpul ca Nigel să-şi facă singur treburile murdare. Ce naiba, are peste patruzeci de ani.

— Un motiv în plus să-l ajuţi, sugeră soţia lui, ungându-şi cu unt a doua felie de pâine prăjită.

— Nu, Ethel. Îţi repet: nu.

— Dar nu înţelegi că una dintre responsabilităţile lui Nigel este să aducă firmei noi

clienţi? E cu atât mai important în momentul ăsta cu cât sunt sigură că acum, că războiul s-a sfârşit, curând îi vor propune să le fie asociat.

Maiorul Trentham nu încercă să-şi ascundă neîncrederea la auzul acestei veşti.

— Dacă-i aşa, ar trebui să-şi folosească mai mult relaţiile personale – de preferat cele făcute la şcoală şi la Sandhurst, ca să nu mai vorbim de cele din City. N-ar trebui să aştepte mereu să fie sprijinit de prietenii tatălui său.

— Nu prea-i cinstit, Gerald. Dacă nu se poate bizui pe cei de acelaşi sânge cu el, de ce s-ar aştepta să-i vină alţii în ajutor?

— Să-i vină alţii în ajutor? Asta exprimă de fapt tot.

Vocea lui Gerald creştea în intensitate cu fiecare cuvânt.

— Fiindcă exact asta ai făcut tu din ziua-n care s-a născut, acesta fiind probabil motivul pentru care încă nu poate sta pe propriile-i picioare.

— Gerald, zise doamna Trentham scoţând o batistă din mânecă. N-am crezut niciodată…

— În orice caz, răspunse maiorul, încercând să reinstaureze calmul, portofoliul meu nu-i chiar aşa de impresionant. După cum tu şi cu domnul Attlee ştiţi prea bine, tot capitalul nostru e băgat în terenuri şi aşa a fost de generaţii întregi.

— Nu suma contează, îl dojeni doamna Trentham. E vorba de principiu.

— Ei, aici chiar suntem de acord, spuse Gerald împăturindu-şi şervetul, ridicându-se de la masă şi părăsind încăperea înainte ca soţia lui să mai poată rosti o vorbă.

Doamna Trentham luă ziarul de dimineaţă al soţului ei şi îşi plimbă degetul de-a lungul numelor celor care fuseseră înnobilaţi cu ocazia zilei de naştere a reginei. Degetul ei tremurător se opri la litera T.

În timpul vacanţei de vară, conform raportului făcut de Max Harris, Daniel Trumper se îmbarcase pe *Queen Mary* pentru America. Detectivul particular nu prea putu însă răspunde la următoarea întrebare a doamnei Trentham – de ce? Singurul lucru de care Harris era sigur era că cei de la colegiu îl aşteptau pe tânărul profesor să se întoarcă la începutul noului an universitar.

În săptămânile în care Daniel era plecat în America, doamna Trentham petrecu un timp considerabil închisă împreună cu avocaţii ei în Lincoln's Inn Fields, pregătind o cerere de construcţie.

Căutase deja trei arhitecţi, toţi calificaţi de curând. Le ceru să pregătească schiţe pentru un bloc care avea să se construiască în Chelsea. Câştigătorul, îi asigură ea, va primi comanda, iar ceilalţi doi vor primi câte o sută de lire în compensaţie. Toţi trei îi acceptară condiţiile bucuroşi.

Vreo douăsprezece săptămâni mai târziu, fiecare îşi prezentă portofoliul, dar numai unul realizase ceea ce spera doamna Trentham.

După părerea asociatului principal de la firma de avocaţi, proiectul celui mai tânăr dintre cei trei, Justin Talbot, ar fi făcut hidrocentrala Battersea să arate ca Palatul Versailles. Doamna Trentham nu-i dezvălui avocatului ei că fusese influenţată în alegere de faptul că unchiul domnului Talbot era membru în Comitetul de Sistematizare al Primăriei Londrei.

Chiar dacă ar fi fost ca unchiul lui Talbot să vină în ajutorul nepotului său, doamna Trentham nu se întreba dacă majoritatea membrilor comitetului avea să accepte o propunere atât de scandaloasă. Semăna cu un buncăr pe care până şi Hitler l-ar fi putut respinge. Cu toate acestea, avocaţii ei îi sugerară că ar trebui să menţioneze în cerere că scopul principal al noii clădiri era să creeze apartamente ieftine în centrul Londrei, pentru a-i

ajuta pe studenţii sau pe şomerii necăsătoriţi care aveau mare nevoie de locuinţe temporare. În al doilea rând, orice venit obţinut din apartamente avea să fie depus într-un cont filantropic, pentru a ajuta alte familii care aveau aceeaşi problemă. În al treilea rând, trebuia să atragă atenţia comisiei asupra eforturilor care se făcuseră pentru a oferi o primă şansă unui tânăr arhitect proaspăt calificat.

Doamna Trentham nu ştiu dacă să fie încântată ori îngrozită când primăria îi dădu aprobarea. După o lungă deliberare de mai multe săptămâni, ei insistau doar asupra unor modificări privind planurile iniţiale ale tânărului Talbot. Ea îi dădu imediat instrucţiuni arhitectului să cureţe terenul de urmele bombardamentului, pentru a putea începe neîntârziat construcţia.

Cererea înaintată primăriei de către sir Charles Trumper, pentru ridicarea unui magazin nou în Chelsea Terrace se bucură de publicitate la nivel naţional, în cea mai mare parte favorabilă. Cu toate acestea, doamna Trentham observă că în mai multe articole despre noua construcţie propusă se pomenea despre un anume domn Martin Simpson care se dădea drept Preşedintele Federaţiei pentru Salvarea Micilor Magazine, un organism care ridica obiecţii asupra întregului concept al lui Trumper's. Domnul Simpson susţinea că el nu putea decât să dăuneze în timp micilor proprietari de magazine; la urma urmelor, le erau ameninţate mijloacele de existenţă. El se plângea în continuare că ceea ce făcea totul şi mai necinstit era că niciunul dintre proprietarii de magazin din zonă nu era în măsura să se opună unui om atât de bogat şi puternic ca sir Charles Trumper.

— O, ba da, sunt, zise doamna Trentham în dimineaţa aceea la micul dejun.

— Ce sunt?

— Nimic important, îşi linişti ea soţul, dar mai târziu îi acordă lui Harris mijloacele financiare

necesare pentru a-l ajuta pe domnul Simpson să depună o obiecţie oficială la schema lui Trumper.

Doamna Trentham mai era de acord să plătească şi orice alte cheltuieli pe care le-ar putea avea domnul Simpson în strădania sa.

Începu să urmărească zilnic în presa naţională rezultatele eforturilor domnului Simpson, mărturisindu-i chiar lui Harris că i-ar fi plătit bucuroasă omului o taxă pentru serviciile pe care i le aducea; dar, ca la atâţia activişti, cauza lui părea să fie singurul lucru care-l interesa.

O dată ce buldozerele intrară pe terenul doamnei Trentham şi lucrul se opri la Trumper's, ea îşi îndreptă din nou atenţia spre Daniel Trumper şi spre problema moştenirii lui.

Avocaţii îi confirmaseră că nu exista nicio posibilitate de a schimba prevederile testamentului, cu excepţia cazului în care Daniel Trumper ar renunţa de bună voie la toate drepturile sale. Îi dădură chiar şi formularele documentului pe care el ar trebui să-l semneze în acest caz, lăsându-i doamnei Trentham sarcina de a obţine semnătura lui pe hârtie.

Cum doamna Trentham nu-şi putea imagina vreo împrejurare în care ea şi Daniel s-ar întâlni vreodată, considera întregul exerciţiu fără niciun rost. Cu toate acestea, încuie cu grijă ciorna avocatului în sertarul de jos al biroului ei din salon, alături de toate celelalte acte privind familia Trumper.

— Cât mă bucur să vă revăd, doamnă, zise domnul Sneddles. Nu mă pot scuza îndeajuns pentru faptul că mi-a luat atât de mult timp să duc la bun sfârşit sarcina pe care mi-aţi încredinţat-o. Desigur, n-o să vă cer o taxă mai mare decât aceea asupra căreia ne-am înţeles iniţial.

Librarul nu putea vedea expresia de pe faţa doamnei Trentham, căci aceasta nu-şi ridicase voaleta. Ea îl urmă pe bătrân de-a lungul şirurilor

de rafturi cu cărţi prăfuite, până ajunseră în cămăruţa lui din fundul magazinului. Acolo îi fu prezentat doctorul Halcombe care, ca şi Sneddles, era îmbrăcat cu un palton gros. Refuză scaunul oferit când observă că şi acesta era acoperit de un strat subţire de praf.

Bătrânul îi arătă plin de mândrie opt cutii aşezate pe biroul său. Îi luă aproape o oră să explice, întrerupt din când în când de doctorul Halcombe, cum catalogaseră întreaga bibliotecă a tatălui ei, mai întâi în ordine alfabetică, după autori, apoi pe domenii şi, în sfârşit, pe titluri. O evaluare aproximativă a fiecărei cărţi fusese de asemenea trecută grijuliu cu creionul în colţul din dreapta-jos al fiecărei fişe.

Doamna Trentham fu surprinzător de răbdătoare cu domnul Sneddles, punând din când în când întrebări al căror răspuns n-o interesa câtuşi de puţin, lăsându-l să se lanseze într-o lungă şi complicată explicaţie a modului în care-şi petrecuse timpul în ultimii cinci ani.

— Aţi făcut o treabă remarcabilă, domnule Sneddles, spuse ea după ce el flutură şi ultima fişă, „Zola, Emile (1840-1902)”. Nu v-aş fi putut cere mai mult.

— Sunteţi prea amabilă, doamnă, spuse bătrânul făcând o plecăciune adâncă, dar şi dumneavoastră aţi arătat o preocupare autentică în aceste probleme. Tatăl dumneavoastră n-ar fi putut găsi o persoană mai potrivită în mâinile căruia să încapă munca lui de-o viaţă.

— Cincizeci de guinee a fost suma asupra căreia ne-am înţeles, dacă-mi amintesc corect, zise doamna Trentham, scoţând un cec din poşetă şi dându-i-l proprietarului librăriei.

— Vă mulţumesc, doamnă, răspunse domnul Sneddles, luând cecul şi punându-l absent într-o scrumieră.

Se abţinu să adauge: „V-aş fi plătiţi bucuros dublu, eu dumneavoastră, pentru privilegiul de a

face un asemenea exerciţiu.”

— Şi văd, spuse ea studiind cu atenţie hârtiile care însoţeau fişele că aţi evaluat întreaga colecţie la aproape cinci mii de lire.

— Aşa este, doamnă. Cu toate acestea, trebuie să vă previn că, dacă am greşit, am greşit în minus. Vedeţi, unele din aceste volume sunt atât de rare, încât e greu de spus la cât ar putea ajunge pe piaţă.

— Asta înseamnă că aţi fi dispus să oferiţi această sumă în schimbul bibliotecii, dacă aş fi dispusă să mă despart de ea? întrebă doamna Trentham privindu-l în ochi.

— Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere, doamnă, răspunse bătrânul. Dar, vai, mă tem că pur şi simplu nu am suficiente fonduri pentru asta.

— Care ar fi atitudinea dumneavoastră dacă v-aş încredinţa sarcina de a vă ocupa de vânzarea lor? întrebă doamna Trentham, ochii ei nepărăsindu-l o clipă pe bătrân.

— Nu-mi pot închipui privilegiu mai mare, doamnă, dar s-ar putea să-mi ia mai multe luni – poate chiar ani – să duc la bun sfârşit o asemenea întreprindere.

— Atunci poate că ar trebui să ajungem la o înţelegere, domnule Sneddles.

— O înţelegere? Nu sunt sigur că vă înţeleg bine, doamnă.

— Poate o asociere, domnule Sneddles?

CAPITOLUL 34

Doamna Trentham fu de acord cu mireasa aleasă de Nigel; dar la urma urmei ea fusese aceea care o alesese pe tânără.

Veronica Berry avea toate atributele considerate de către soacra ei necesare pentru a deveni o Trentham. Provenea dintr-o familie bună: tatăl ei era un viceamiral care nu fusese încă trecut în rezervă, iar mama ei era fiica unui episcop. Erau destul de înstăriţi, fără să fie bogaţi şi, mai important, din cei trei copii ai lor, toţi fete, Veronica era cea mai mare.

Nunta fu serbată la biserica parohială din Kimmeridge, Dorset, unde Veronica fusese botezată de vicar, confirmată de episcop, iar acum avea să fie cununată de episcopul de Bath şi Wells. Recepţia fu destul de strălucită, fără a face însă risipă de fast, iar „copiii", cum îi numea doamna Trentham, aveau să-şi petreacă luna de miere, spunea ea la toată lumea, la moşia din Aberdeen a familiei, apoi aveau să se întoarcă la casa din Cadogan Place pe care le-o alesese ea. Era atât de aproape de Chester Square, explica ea când era întrebată, şi de asemenea când nu era întrebată.

Toţi cei treizeci şi doi de asociaţi de la Kitcat and Aitken, agenţia de bursă la care lucra Nigel, fură invitaţi la nuntă, dar numai cinci se simţiră în stare să întreprindă călătoria până în Dorset.

În timpul recepţiei, care se ţinu pe pajiştea din faţa casei viceamiralului, doamna Trentham avu grijă să stea de vorbă cu toţi asociaţii prezenţi. Spre consternarea ei, niciunul nu avea vreo idee precisă în privinţa viitorului lui Nigel.

Doamna Trentham sperase de fapt că fiul ei ar fi putut fi luat asociat la firmă curând după împlinirea vârstei de patruzeci de ani, ştiind prea bine că mulţi bărbaţi mai tineri îşi văzuseră numele tipărite pe antetul din stânga sus al hârtiei de

scrisori, în ciuda faptului că fuseseră angajaţi după Nigel.

Chiar înainte de începerea toasturilor, ploaia îi goni pe oaspeţi în cort. Doamna Trentham constată că discursul mirelui ar fi putut fi primit cu ceva mai multă căldură. Admise însă că era destul de greu să aplauzi cu un pahar de şampanie într-o mână şi cu un rulou cu sparanghel în cealaltă. Într-adevăr, cavalerul de onoare al lui Nigel, Hugh Folland, nu avu nici el mai mult succes.

După încheierea discursurilor, doamna Trentham îl căută pe Miles Renshaw, asociatul principal de la Kitcat and Aitken, şi după ce-l luă deoparte, îi dezvălui că în curând intenţiona să investească o sumă considerabilă într-o companie care urma să-şi scoată acţiunile pe piaţă. Prin urmare, avea să aibă nevoie de sfatul lui pentru ceea ce ea descria drept strategie pe termen lung.

Această informaţie nu stârni nicio reacţie specială la Renshaw, care nu uitase încă asigurările date de doamna Trentham că avea să administreze portofoliul Hardcastle după moartea tatălui ei. Cu toate acestea, îi propuse să treacă eventual pe la birourile lor din City pentru a parcurge detaliile tranzacţiei o dată ce apărea documentai de ofertă.

Doamna Trentham îi mulţumi domnului Renshaw şi îşi continuă plimbarea printre invitaţi ca şi cum ea ar fi fost gazda.

Nu observă nenumăratele grimase de dezaprobare ale Veronicăi.

În ultima vineri a lui septembrie 1947, Gibson bătu încet la uşa camerei de zi, intră şi anunţă:

— Domnul căpitan Daniel Trentham.

Când doamna Trentham dădu cu ochii de tânărul îmbrăcat în uniformă de căpitan al Puşcaşilor Regelui, i se înmuiară picioarele. El intră şi se opri în mijlocul covorului. Întâlnirea care avusese loc în încăperea aceea cu mai bine de douăzeci şi cinci de ani în urmă reveni brusc în mintea ei. Reuşi

cumva să traverseze camera, apoi se prăbuşi pe sofa.

Cu mâna încleştată pe braţul acesteia, de teamă să nu leşine, doamna Trentham îşi privea fix nepotul. Era înspăimântată de asemănarea cu Guy şi amintirile pe care i le evoca îi făceau rău. Amintiri pe care, atâţia ani de zile, reuşise să le reprime.

Când îşi reveni, prima reacţie a doamnei Trentham fu să-i poruncească lui Gibson să-l azvârle afară, dar hotărî să mai aştepte o clipă, căci ţinea să afle ce putea să dorească tânărul. Pe măsură ce Daniel îi servea propoziţiile repetate cu grijă înainte, începu să se întrebe dacă întâlnirea n-ar fi putut fi manevrată în avantajul ei.

Nepotul ei începu prin a-i povesti cum fusese în Australia în vara aceea, nu în America, aşa cum o făcuse să creadă Harris. El continuă, arătându-i că ştia că era proprietara apartamentelor, ştia de încercarea ei de a bloca acordarea aprobării pentru magazin şi de inscripţia de pe mormântul din Ashurst. Apoi o asigură că părinţii lui habar n-aveau că venise s-o viziteze în după-amiaza aceea.

Doamna Trentham trase concluzia că el trebuie să fi descoperit toate împrejurările morţii fiului ei în Melbourne. Altfel de ce ar fi insista că, dacă informaţiile pe care le avea cădeau în mâinile ziariştilor de scandal, ele n-ar fi făcut decât – folosind un eufemism – să-i stânjenească pe toţi cei implicaţi?

Doamna Trentham îl lăsă pe Daniel să-şi continue discursul, în acelaşi timp gândind cu furie. În timpul previziunilor lui cu privire la dezvoltarea viitoare a lui Chelsea Terrace, se întrebă cât ştia de fapt tânărul din faţa ei. Hotărî că exista o singură cale de a afla, şi că aceasta cerea un mare risc din partea ei.

Când Daniel îşi formulă în sfârşit cererea, doamna Trentham răspunse doar:

— Am şi eu o condiţie.

— Ce condiţie?

— Să renunţi la orice pretenţie pe care ai putea-o avea la moştenirea familiei Hardcastle.

Daniel păru nesigur pentru prima dată. Era evident că nu se aşteptase la asta. Doamna Trentham avu deodată certitudinea că nu ştia de testament: în fond, tatăl ei dăduse instrucţiuni lui Baverstock să nu-i dezvăluie tânărului conţinutul acestuia înainte de împlinirea a treizeci de ani; şi domnul Baverstock nu era un om care să-şi calce cuvântul.

— Nu-mi vine a crede că ai avut vreodată intenţia să-mi laşi ceva, fu prima reacţie a lui Daniel.

Ea nu răspunse, dar aşteptă până când în cele din urmă Daniel dădu din cap în semn că se învoia.

— În scris, adăugă ea.

— Atunci am să-ţi cer şi eu în scris învoirea noastră, spuse el dintr-o suflare.

Doamna Trentham avu senzaţia certă că el nu se mai baza pe un scenariu pregătit dinainte şi că acum nu făcea decât să reacţioneze la evenimente pe măsura desfăşurării lor.

Se ridică, se duse încet până la birou şi descuie un sertar. Daniel rămase în mijlocul camerei mutându-şi uşor greutatea de pe un picior pe altul.

După ce găsi două foi de hârtie şi ciorna făcută de avocat, pe care o lăsase încuiată în sertarul de jos, doamna Trentham scrise două contracte identice, care includeau pretenţia lui Daniel ca ea să-şi retragă atât cererea de construire a apartamentelor cât şi obiecţiile la cererea tatălui său pentru construirea Turnurilor Trumper. Incluse în contracte şi cuvintele exacte ale avocatului ei pentru renunţarea lui Daniel la drepturile pe care le avea la averea bunicului său.

Îi întinse nepotului ei prima hârtie, ca s-o studieze. Se aştepta în orice moment ca el să-şi dea seama ce sacrifica probabil semnând un astfel de document.

Daniel termină de citit primul exemplar al contractului, apoi verifică dacă cele două acte erau identice în toate detaliile. Deşi nu spunea nimic, doamna Trentham tot mai avea senzaţia că sigur o să-şi dea seama de ce avea ea atâta nevoie de contract. De fapt, dacă i-ar fi cerut să-i vândă tatălui său terenul din Chelsea Terrace la preţul pieţii, ea ar fi acceptat bucuroasă, numai ca să obţină semnătura lui Daniel în josul documentului.

Îndată ce Daniel semnă ambele documente, doamna Trentham sună şi îi ceru majordomului să semneze şi el ca martor. După ce acesta îşi îndeplini sarcina, ea spuse scurt:

— Condu-l pe domnul, Gibson.

În timp ce silueta îmbrăcată în uniformă părăsea încăperea, se trezi întrebându-se cât avea să treacă până când băiatul o să-şi dea seama ce afacere proastă făcuse.

Când, a doua zi, avocaţii doamnei Trentham studiară documentul de o pagină, fură uluiţi de simplitatea tranzacţiei. Cu toate acestea, ea nu dădu nicio explicaţie asupra modului în care reuşise o asemenea lovitură. O uşoară înclinare din cap a avocatului principal confirmă că actul era fără cusur.

Fiecare om îşi are preţul lui, şi când Martin Simpson văzu că sursa lui de venituri secase, încă cincizeci de lire *cash* îl convinseră că ar trebui să-şi retragă obiecţia faţă de construirea conform planului a Turnurilor Trumper.

În ziua următoare doamna Trentham îşi îndreptă atenţia spre alte probleme: înţelegerea documentelor de ofertă.

După părerea doamnei Trentham, Veronica rămase însărcinată mult prea repede. În mai 1948 nora ei dădu naştere unui fiu, Giles Raymond, la numai nouă luni şi trei săptămâni după ce ea şi Nigel se căsătoriseră. Cel puţin copilul nu fusese născut prematur. Şi aşa doamna Trentham îi

observase deja pe servitori numărând lunile pe degete – şi nu o dată.

Prima divergenţă de opinii între doamna Trentham şi nora ei a avut loc după ce Veronica s-a întors de la spital cu copilul.

Ea şi Nigel îl aduseseră pe Giles în Chester Square pentru a fi admirat de mândra lui bunică. După ce doamna Trentham îi aruncă o privire superficială bebeluşului, Gibson împinse căruciorul copilului afară şi aduse înăuntru căruciorul de ceai.

— Desigur, veţi dori ca băiatul să fie înscris la Asgarth şi la Harrow fără întârziere, spuse doamna Trentham înainte chiar ca Nigel sau Veronica să aibă timp să-şi aleagă un sandvici. În fond, vrem să avem certitudinea că locul lui e asigurat.

— De fapt, Nigel şi cu mine am hotărât deja cum va fi educat fiul nostru, zise Veronica, şi niciuna dintre aceste şcoli nu a intrat în deliberările noastre.

Doamna Trentham îşi lăsă ceaşca pe farfurioară şi se holbă la Veronica de parcă aceasta i-ar fi anunţat moartea regelui.

— Îmi pare rău, cred că nu te-am auzit bine, Veronica.

— O să-l trimitem pe Giles la o şcoală primară din Chelsea şi apoi la Bryanston.

— Bryanston? Şi unde-i asta, dacă-mi e permis să întreb?

— În Dorset. E fosta şcoală a tatălui meu, adăugă Veronica şi luă un sandvici cu somon de pe o farfurie din faţa ei.

Nigel se uită neliniştit la mama lui, mângâindu-şi cravata cu dungi albastre şi argintii.

— Aşa o fi, zise doamna Trentham. Cu toate acestea, sunt convinsă că ar trebui să ne gândim mai bine cum să-şi înceapă tânărul Raymond – accentua numele – drumul în viaţă.

— Nu e nevoie, spuse Veronica. Nigel şi cu mine ne-am gândit deja suficient cum trebuie

educat Giles. De fapt, l-am înscris la Bryanston săptămână trecută. În fond, vrem să fim siguri că locul lui e asigurat.

Veronica se aplecă şi mai luă un sandvici cu somon.

Micul ceas în formă de trăsură de pe şemineul din celălalt capăt al încăperii bătu de trei ori.

Max Harris sări din fotoliul din colţul holului în momentul în care o zări pe doamna Trentham intrând în hotel. Se înclină şi aşteptă ca clienta lui să se aşeze în fotoliul din faţa lui.

Comandă ceai pentru ea şi încă un whisky dublu pentru el. Doamna Trentham se încruntă dezaprobator, în timp ce chelnerul dispărea pentru a aduce comanda. Îşi fixă atenţia asupra lui Max Harris când auzi inevitabilele trosnete.

— Presupun, domnule Harris, că n-ai fi solicitat această întâlnire dacă n-ai fi avut să-mi spui ceva important.

— Cred că pot spune fără grijă că sunt purtătorul unor veşti bune. Ştiţi, o doamnă pe nume Bennett a fost arestată de curând sub acuzaţia de furt dintr-un magazin. O haină de blană şi un cordon de piele de la Harvey Nicholls, mai exact.

— Şi întrucât mă poate interesa pe mine această doamnă? întrebă doamna Trentham privind peste umăr, enervată că începuse să plouă, amintindu-şi că plecase de-acasă fără umbrelă.

— Se pare că se află într-o relaţie interesantă cu sir Charles Trumper.

— Relaţie? zise doamna Trentham şi mai uluită.

— Da, spuse Harris. Doamna Bennett nu e alta decât sora cea mai mică a lui Sir Charles.

Doamna Trentham îşi îndreptă din nou privirile asupra lui Max Harris.

— Dar Trumper n-are decât trei surori, dacă-mi amintesc corect, zise ea. Sal, care-i în Toronto, măritată cu un agent de asigurări; Grace, care

tocmai a fost numită infirmieră-şefă la spitalul Guy, şi Kitty, care a părăsit Londra acum câtva timp şi s-a dus la sora ei din Canada.

— Şi acum s-a întors.

— S-a întors?

— Da, ca doamna Kitty Bennett.

— Nu înţeleg, zise doamna Trentham, exasperată de jocul de-a şoarecele şi pisica, pe care Harris îl savura atât de evident.

— Când se afla în Canada, continuă Harris, ignorând iritarea clientei lui, s-a măritat cu un anume domn Bennett, un docher. Ca şi tatăl ei, de fapt. A durat aproape un an, apoi s-a terminat cu un divorţ împuţit, în care au fost citaţi mai mulţi bărbaţi. S-a întors în Anglia acum câteva săptămâni, dar numai după ce sora ei Sal refuzase s-o mai ia la ea.

— Cum ai dat peste informaţia asta?

— Un prieten de-al meu de la închisoarea Wandsworth m-a îndreptat în direcţia potrivită. După ce a citit actul de acuzare pe numele Bennett, născută Trumper, a hotărât să verifice mai bine. „Kitty" a limpezit lucrurile. M-am dus acolo imediat, ca să fiu sigur că ea era.

Harris se opri să soarbă din whisky.

— Continuă, spuse doamna Trentham nerăbdătoare.

— Pentru cinci lire, a ciripit ca un canar, zise Harris. Am o presimţire că dac-aş fi putut să-i ofer cincizeci s-ar fi transformat în privighetoare.

Când firma Trumper's a anunţat că se pregăteşte să se transforme în societate pe acţiuni, doamna Trentham se afla în vacanţă la moşia din Aberdeenshire a soţului ei. Citind scurta ştire din *The Telegraph,* ea ajunse la concluzia că, deşi acum avea controlul veniturilor lunare moştenite de ea şi de sora ei, dispunând şi de suma de douăzeci de mii de lire pe deasupra, tot îi va mai trebui şi capitalul obţinut prin vânzarea moşiei din

Yorkshire, dacă voia să aibă posibilitatea de a cumpăra un procent serios din noua companie. În dimineaţa aceea făcu trei convorbiri interurbane.

Pe la începutul anului dăduse instrucţiuni ca întreg portofoliul ei de investiţii să fie mutat la Kitcat and Aitken, şi după mai multe luni de cicăleală continuă, reuşise în cele din urmă să-l convingă şi pe soţul ei să facă la fel. În ciuda acestei acţiuni în favoarea fiului ei, lui Nigel tot nu i se oferi să devină asociat.

Doamna Trentham l-ar fi sfătuit să-şi dea demisia dacă ar fi fost sigură că ar fi avut perspective mai bune în altă parte.

În ciuda acestui eşec, ea continuă să invite la cină în Chester Square pe patronii de la Kitcat în mod regulat, prin rotaţie. Gerald nu-i lăsă nicio îndoială soţiei sale că nu aproba astfel de tactici şi se îndoia că ele ajutau în vreun fel cauza fiului lor. Ştia însă prea bine că părerea lui în aceste chestiuni n-o mai impresiona de mult. În orice caz, maiorul ajunsese la o vârstă când devenise mult prea slab pentru a manifesta o opoziţie mai mult decât formală.

După ce studie şi cele mai mici amănunte ale ofertei Trumper's în exemplarul din *The Times* al soţului ei, doamna Trentham îl sfătui pe Nigel să facă o cerere pentru a cumpăra cinci la sută din acţiunile companiei în momentul în care erau scoase la vânzare.

Cu toate acestea, spre sfârşitul unui articol din *Daily Mail,* scris de Vincent Mulerone şi intitulat „Triumfătoarea familie Trumper", era un paragraf care-i amintea că încă se mai afla în posesia unui tablou care trebuia să-şi obţină preţul.

Ori de câte ori domnul Baverstock solicita o întâlnire cu doamna Trentham, ei i se părea a fi mai degrabă o somare decât o invitaţie. Poate fiindcă lucrase pentru tatăl ei mai bine de treizeci de ani.

Ştia prea bine că, în calitate de executor testamentar al tatălui ei, domnul Baverstock avea încă o influenţă considerabilă, chiar dacă ea reuşise să pună ghearele pe banii proveniţi din vânzarea moşiei.

După ce-i oferi un scaun de cealaltă parte a biroului, domnul Baverstock se întoarse pe scaunul său, îşi puse din nou ochelarii în formă de semilună pe vârful nasului şi deschise unul dintre inevitabilele lui dosare cenuşii.

Părea să-şi conducă întreaga corespondenţă – ca să nu mai vorbim de întâlniri – într-un mod care nu poate fi descris decât ca distant. Doamna Trentham se întreba adesea dacă şi pe tatăl ei îl tratase la fel.

— Doamnă Trentham, începu el punându-şi palmele pe birou şi oprindu-se pentru a consulta însemnările pe care le făcuse în seara precedentă. Vreau să vă mulţumesc mai întâi că v-aţi deranjat să veniţi la biroul meu şi să adaug cât de rău îmi pare că sora dumneavoastră a trebuit să-mi refuze din nou invitaţia. Mi-a arătat însă clar, într-o scurtă scrisoare pe care am primit-o săptămână trecută, că va fi fericită s-o reprezentaţi dumneavoastră acum şi ori de câte ori va mai fi nevoie.

— Draga de Amy, spuse doamna Trentham. Biata de ea, a suportat destul de greu moartea tatei, cu toate că am făcut tot ce-mi stătea în puteri să atenuez lovitura.

Ochii avocatului se întoarseră la dosarul care conţinea o notă de la un anumit domn Althwaite de la Bird, Collingwood and Althwaite din Harrogate, cu instrucţiuni ca pe viitor cecul lunar al domnişoarei Amy să fie trimis direct la Coutts in the Strand, într-un cont al cărui număr diferea doar cu o cifră de acela în care domnul Baverstock trimitea deja jumătatea cealaltă a venitului lunar.

— Deşi tatăl dumneavoastră v-a lăsat dumneavoastră şi surorii venitul produs de trustul său, continuă avocatul, capitalul acestuia va ajunge cu timpul, după cum ştiţi, la Daniel Trumper.

Doamna Trentham dădu din cap cu o expresie impasibilă pe faţă.

— După cum de asemenea ştiţi, continuă domnul Baverstock, trustul deţine în prezent fonduri şi acţiuni care sunt administrate pentru noi de către banca comercială Hambros and Company. Ori de câte ori ei consideră că este prudent să facă o investiţie importantă în numele trustului, noi considerăm tot atât de important să vă ţinem la curent în privinţa intenţiilor lor, în ciuda faptului că sir Raymond ne-a dat mână liberă în astfel de chestiuni.

— E foarte amabil din partea dumneavoastră, domnule Baverstock.

Ochii avocatului reveniră la dosar, unde el studie o altă notă. De această dată era de la un agent imobiliar din Bradford. Moşia, casa şi mobilele răposatului sir Raymond Hardcastle fuseseră vândute fără ştirea sa cu patruzeci şi unu de mii de lire. După ce scăzuse comisioanele şi taxele legale, agentul trimisese banii direct în acelaşi cont de la Coutts in the Strand care primea venitul lunar al domnişoarei Amy.

— În această ordine de idei, continuă avocatul familiei, am considerat că nu este decât de datoria mea să vă aduc la cunoştinţă că mi s-a recomandat de către consilierii noştri o investiţie serioasă într-o nouă companie, care va ieşi în curând pe piaţă.

— Şi care ar fi această companie? întrebă doamna Trentham.

— Trumper’s, zise Baverstock pândind atent reacţia clientei sale.

— Şi de ce tocmai Trumper’s? întrebă ea, fără ca expresia de pe faţa ei să arate vreo surpriză.

— În principal pentru că Hambros o consideră o investiţie prudentă şi sigură. Dar, probabil, mai ales pentru că în timp cea mai mare parte a acţiunilor companiei va reveni lui Daniel Trumper, al cărui tată, după cum sunt sigur că ştiţi, este în prezent preşedintele consiliului de administraţie.

— Ştiam asta, spuse doamna Trentham fără vreun alt comentariu.

Vedea că pe domnul Baverstock îl îngrijora faptul că primea vestea cu atâta calm.

— Desigur, dacă dumneavoastră şi sora dumneavoastră aţi avea obiecţii serioase ca trustul să facă o investiţie atât de mare, e posibilă o reconsiderare a acestei chestiuni de către consilierii noştri.

— Şi cât se gândesc să investească?

— În jur de două sute de mii de lire, o informă avocatul. Asta va da trustului posibilitatea de a achiziţiona aproximativ zece la sută din acţiunile care se oferă spre vânzare.

— Nu este o sumă foarte mare pentru a investi într-o singură companie?

— Bineînţeles că este, zise domnul Baverstock. Dar se menţine în limitele bugetului trustului.

— Atunci mă supun bucuroasă judecăţii băncii Hambros, spuse doamna Trentham. Şi sunt sigură că sunt şi în asentimentul surorii mele în această chestiune.

Din nou domnul Baverstock coborî privirea în dosar, unde studie o declaraţie semnată de domnişoara Amy Hardcastle prin care acesta îi dădea de fapt *carte blanche* surorii sale în orice hotărâri care priveau averea răposatului sir Raymond Hardcastle, inclusiv transferarea a douăzeci de mii lire din contul ei personal. Domnul Baverstock spera doar că domnişoara Amy era fericită la Cliff Top Residential Hotel. O privi pe cealaltă fiică a lui sir Raymond.

— Atunci tot ce-mi rămâne de făcut, conchise el, este să le comunic celor de la Hambros părerea dumneavoastră şi să vă dau informaţii mai complete atunci când firma Trumper’s îşi va fi împărţit acţiunile.

Avocatul închise dosarul, se ridică-de la birou şi porni spre uşă. Doamna Trentham îl urmă, fericită să ştie că atât trustul Hardcastle cât şi consilierii ei

lucrau acum în tandem pentru a o ajuta să-şi îndeplinească scopul pe termen lung fără ca vreunii dintre ei să ştie ce urmărea. Îi făcea încă şi mai mare plăcere să se gândească la faptul că în ziua în care acţiunile Trumper's ieşeau pe piaţă ea avea să controleze cincisprezece la sută din companie.

Când ajunseră la uşă, domnul Baverstock se întoarse să dea mâna cu doamna Trentham.

— La revedere, doamnă Trentham.

— La revedere, domnule Baverstock. Aţi fost cât se poate de meticulos, ca întotdeauna.

Se întoarse la maşină, unde un şofer îi deschise uşa din spate. Pe când maşina pornea, se întoarse să privească pe geam. Avocatul stătea în pragul uşii sale, iar expresia îngrijorată nu-i părăsise faţa.

— Încotro, doamnă? întrebă şoferul când se înscrise în traficul după-amiezii.

Se uită la ceas: întâlnirea cu Baverstock nu durase atât de mult cât anticipase ea, şi acum îi mai rămânea nişte timp liber până la următoarea întâlnire. Cu toate acestea, dădu adresa, „Hotelul St. Agnes", punând o mână pe pachetul în hârtie maro care se afla pe locul de lângă ea.

Îi spusese lui Harris să închirieze o cameră în hotel şi s-o strecoare pe Kitty Bennett sus cu liftul într-un moment când era sigur că nu-i vedea nimeni.

Când sosi la St. Agnes ţinând strâns pachetul sub braţ, fu neliniştită să constate că Harris n-o aştepta în locul lui obişnuit de lângă bar. Îi displăcea intens să stea singură în coridor şi se duse fără nicio tragere de inimă la recepţie să întrebe de numărul camerei pe care o închiriase Harris.

— Paisprezece, spuse un bărbat într-o uniformă albastră lustruită cu nasturi nelustruiţi. Dar nu puteţi…

Doamna Trentham nu era obişnuită să audă spunându-i-se „Nu puteţi". Se întoarse şi urcă încet

scara care ducea la dormitoarele de la etajul întâi. Recepţionerul ridică repede receptorul telefonului de pe tejgheaua de lângă el.

Doamnei Trentham îi trebuiră câteva minute să localizeze camera 14 şi aproape tot atâta îi trebui lui Harris ca să răspundă la ciocăniturile ei puternice. Când i se permise în sfârşit să intre în cameră, doamna Trentham fu surprinsă când descoperi cât era de mică: doar cât să încapă un pat, un scaun şi o chiuvetă. Ochii i se opriră la femeia care stătea tolănită pe pat. Purta o bluză roşie de mătase şi o fustă neagră de piele – mult prea scurtă, după părerea doamnei Trentham, nemaipomenind de faptul că primii doi nasturi ai bluzei erau descheiaţi.

Cum Kitty nu făcu nicio încercare de a lua impermeabilul vechi care fusese aruncat pe scaun, doamna Trentham nu avu de ales şi rămase în picioare.

Se întoarse spre Harris, care-şi controla cravata în mica oglindă. Hotărâse, în mod evident, că orice prezentare ar fi fost superfluă.

Singura reacţie a doamnei Trentham fu să termine repede cu afacerea pe care venise s-o încheie, ca să se poată întoarce la civilizaţie cât de curând posibil. Nu aşteptă ca Harris să înceapă tranzacţia.

— I-ai explicat doamnei Bennett ce se aşteaptă de la ea?

— Desigur, spuse detectivul punându-şi haina. Şi Kitty e mai mult decât dispusă să-şi îndeplinească partea ei de învoială.

— Se poate avea încredere în ea?

Doamna Trentham se uită plină de îndoială la femeia de pe pat.

— Normal că se poate, dacă banii e buni, fură primele cuvinte ale lui Kitty. Tot ce vreau să ştiu îi: cât primesc?

— Preţul cu care se vinde, plus cincizeci de lire, zise doamna Trentham.

— Atuncea vreau douăj’ dă lire înainte.

Doamna Trentham ezită o clipă, apoi dădu din cap că e de acord.

— Şi care-i pericolu’?

— Doar că fratele dumitale va încerca să te convingă să n-o faci, spuse doamna Trentham. Ar putea chiar încerca să te mituiască în schimbul…

— Nicio şansă, zise Kitty. Poa’ să-şi bată gura până n-o mai putea, din partea mea, da’ n-o să capete nici cât negru sub unghie. Ştiţi, îl urăsc pe Charlie aproape tot atâta cât dumneavoastră.

Doamna Trentham zâmbi pentru prima dată. Apoi puse pachetul învelit în hârtie maro pe marginea patului. Harris surâse afectat.

— Ştiam eu că voi două o să descoperiţi că aveţi ceva în comun.

BECKY
1947 – 1950

CAPITOLUL 35

Noapte de noapte stăteam trează temându-mă că Daniel n-avea cum să nu-şi dea seama în cele din urmă că Charlie nu era tatăl lui.

Ori de câte ori se aflau unul lângă altul, Daniel înalt şi subţire, cu păr blond şi ondulat şi ochi de un albastru intens, Charlie cu cel puţin şase centimetri mai scund, îndesat, cu păr negru şi sârmos şi cu ochi căprui, mă gândeam că la un moment dat Daniel va comenta probabil lipsa asemănării. Diferenţele ar fi putut fi comice dacă implicaţiile n-ar fi fost atât de grave. Cu toate acestea, Daniel n-a pomenit nici măcar o dată de deosebirile de fire sau de fizic dintre el şi Charlie.

Charlie a vrut să-i spună lui Daniel adevărul despre Guy încă de la bun început, dar eu l-am convins să aşteptăm până când băiatul avea să fie destul de mare ca să înţeleagă toate implicaţiile. Când Guy a murit de tuberculoză însă, părea că nu mai are niciun rost să-l împovărăm pe Daniel cu trecutul.

Mai târziu, după ani de chin şi neîncetate mustrări din partea lui Charlie, am fost de acord în sfârşit să-i spun totul lui Daniel. I-am telefonat la colegiu cu o săptămână înainte de plecarea lui în America şi l-am întrebat dacă puteam să-l duc eu cu maşina la Southampton; aşa cel puţin ştiam că nu aveam să fim întrerupţi timp de câteva ore. I-am spus că aveam ceva important de discutat cu el.

Am pornit spre Cambridge ceva mai devreme decât era necesar şi am ajuns tocmai la timp ca să-l ajut pe Daniel să împacheteze. La unsprezece ne aflam deja pe autostrada A30. În prima oră a sporovăit destul de vesel despre munca lui la Cambridge – prea mulţi studenţi, timp insuficient pentru cercetare – dar în momentul în care conversaţia a ajuns la problemele pe care le aveam cu apartamentele, am ştiut că-mi oferise ocazia

ideală ca să-i spun adevărul despre originea lui. Apoi, destul de brusc, el a schimbat subiectul şi mi-a pierit curajul. Jur că aş fi abordat subiectul atunci şi acolo, dar momentul trecuse.

În urma tuturor necazurilor pe care le-am avut după aceea cu moartea mamei mele şi cu viaţa doamnei Trentham, cât a fost Daniel în America, am hotărât că cea mai bună şansă de a fi fost vreodată sinceră cu fiul meu fusese ratată. L-am implorat pe Charlie să lase lucrurile aşa cum sunt, o dată pentru totdeauna. Am un soţ bun. Mi-a spus că greşeam; că Daniel era destul de matur ca să suporte adevărul, dar a acceptat faptul că eu eram aceea care trebuie să hotărască. N-a mai pomenit niciodată despre asta.

Când Daniel s-a întors din America m-am dus din nou la Southampton ca să-l iau. Nu ştiu ce era cu el, dar părea să se fi schimbat. În primul rând arăta diferit – mai dezinvolt – şi în clipa în care m-a văzut m-a îmbrăţişat cu putere, ceea ce m-a luat oarecum prin surprindere. În drum spre Londra a vorbit despre vizita lui în Statele Unite, care în mod evident îi plăcuse, iar eu, fără a intra prea mult în amănunte, l-am pus la curent cu ce se mai întâmplase cu cererea noastră de sistematizare pentru Chelsea Terrace. N-a părut deloc interesat de veştile mele, dar ca să fim sinceri Charlie nu l-a implicat niciodată pe Daniel în problemele cotidiene de la Trumper’s o dată ce ne-am dat amândoi seama că era menit carierei universitare.

Daniel şi-a petrecut cu noi următoarele două săptămâni, înainte de a se întoarce la Cambridge, şi până şi Charlie, care nu avea întotdeauna spirit de observaţie, a comentat cât de mult se schimbase. Era tot atât de serios şi de tăcut, misterios chiar, dar era aşa de cald cu noi încât am început să mă întreb dacă întâlnise o fată cât fusese plecat. Speram să fie aşa, dar în ciuda unei aluzii aruncate la întâmplare, cu oarecare stângăcie, Daniel n-a pomenit de nimeni anume. Îmi surâdea

ideea ca el să se însoare cu o americancă. Rareori adusese acasă fete, în trecut, şi părea întotdeauna foarte timid când îl prezentam fiicelor unora dintre prietenii noştri. De fapt, nu era niciodată de găsit dacă îşi făcea apariţia Clarissa Wiltshire – ceea ce se întâmplă destul de des în ultima vreme, căci în timpul vacanţelor lor de la Universitatea Bristol amândoi gemenii puteau fi văzuţi lucrând în spatele tejghelei de la numărul 1.

La vreo lună după ce Daniel se întorsese din America, Charlie îmi spuse că doamna Trentham îşi retrăsese toate obiecţiile la propunerea noastră de a lega între ele cele două blocuri turn. Am sărit în sus de bucurie. Când a adăugat că renunţase şi la planurile ei de a reconstrui blocul de apartamente, am refuzat să-l cred şi am presupus imediat că trebuia să fie vreo capcană. Până şi Charlie a recunoscut: „Habar n-am ce mai pune la cale de data asta." În orice caz, niciunul dintre noi n-a acceptat teoria lui Daphne că probabil bătrâneţea o mai îmblânzise.

Două săptămâni mai târziu primăria confirma că toate obiecţiile la proiectul nostru fuseseră retrase şi că puteam începe construcţia. Acesta era semnalul pe care-l aşteptase Charlie ca să anunţe lumea că intenţionam să ne transformăm în societate pe acţiuni.

Charlie convocă o şedinţă a consiliului de administraţie, ca să poată fi luate toate hotărârile necesare.

Domnul Merrick, pe care Charlie nu l-a iertat niciodată că-l făcuse să vândă tabloul de Van Gogh, ne-a sfătuit să folosim firma Robert Flemming ca bancă de investiţii pentru transformare. Bancherul a mai adăugat că spera că societatea nou formată va continua să folosească Child and Company ca bancă de conturi. Lui Charlie i-ar fi plăcut să-i spună să se ducă dracului, dar ştia prea bine că dacă-şi schimba banca cu câteva săptămâni înainte de transformarea

companiei cei din City aveau să ridice din sprâncene. Consiliul de administraţie a acceptat ambele sfaturi şi Tim Newman, de la Robert Flemming a fost invitat să i se alăture. Tim a adus o adiere proaspătă în companie, reprezentând o nouă generaţie de bancheri. Cu toate acestea, deşi eu, ca şi Charlie, l-am adoptat imediat pe domnul Newman, n-am reuşit niciodată să fiu pe aceeaşi lungime de undă cu Paul Merrick.

Pe măsură ce ziua înaintării documentelor de ofertă se apropia, Charlie petrecea tot mai mult timp la banca de investiţii. Între timp, Tom Arnold a preluat controlul total asupra magazinelor, precum şi supravegherea programului de construire – cu excepţia numărului 1, care rămânea domeniul meu.

Hotărâsem, cu câteva luni înainte de anunţul final, că voiam să organizăm o vânzare de proporţii la casa de licitaţii chiar înaintea declaraţiei făcute de Charlie că ne transformăm în societate pe acţiuni, şi eram sigură că acea colecţie italiană căreia îi dedicasem foarte mult din timpul meu avea să se dovedească ocazia ideală de a se aşeza Chelsea Terrace numărul 1 pe hartă.

Cercetătorului meu principal, Francis Lawson, îi luase aproape doi ani să adune la un loc cincizeci şi nouă de pânze, toate pictate între 1519 şi 1768. Lovitura cea mare era un Canaletto – Basilica San Marco – un tablou care-i fusese lăsat lui Daphne de o mătuşă bătrână din Cumberland.

— Nu este, ne-a spus ea în felul ei caracteristic, la fel de bun ca cele două pe care Percy le are deja în Lanarkshire. Dar tot mă aştept ca tabloul să ajungă la un preţ bun, draga mea. Un eşec n-ar avea ca rezultat decât oferirea clientelei viitoare lui Sotheby, adăugă ea cu un surâs.

Am stabilit un preţ minim de treizeci de mii de lire pentru tablou şi i-am sugerat lui Daphne că ar fi o cifră raţională, dacă ne amintim că recordul

pentru un Canaletto a fost de treizeci şi opt de mii de lire, licitate la Christie's cu un an în urmă.

Pe când eu eram în ultimele chinuri ale pregătirilor pentru vânzare, Charlie şi Tim Newman îşi petreceau cea mai mare parte a timpului vizitând instituţii, bănci, societăţi financiare şi investitori importanţi, pentru a le explica de ce ar trebui să mizeze pe „cel mai mare cărucior din lume".

Tim era optimist în privinţa rezultatului şi credea că atunci când se va ajunge la numărarea cererilor pentru acţiuni se va dovedi că sunt mult mai multe decât e necesar. Chiar şi aşa, el considera că el şi Charlie ar trebui să meargă la New York şi să stârnească puţin şi interesul investitorilor americani. Charlie îşi planifică excursia în America astfel încât să se întoarcă la Londra cu vreo două zile înainte de licitaţia mea şi cu trei săptămâni bune înainte ca documentul de ofertă să fie făcut public.

Era o dimineaţă rece de luni, în mai, şi poate că nu eram în cea mai bună formă, dar aş fi putut să jur că am recunoscut-o pe clienta care era adâncită în conversaţie cu una dintre noile noastre funcţionare. Mă neliniştea că nu o puteam identifica pe femeia între două vârste care purta o haină ce ar fi fost la modă în anii treizeci şi arăta de parcă ar fi dat de greu şi probabil era nevoită să vândă o moştenire de familie.

După ce ea părăsi clădirea, m-am dus la biroul de recepţie şi am întrebat-o pe Cathy, cel mai recent recrut al nostru, cine era.

— O doamnă Bennett, a spus tânăra din spatele tejghelei.

Numele nu-mi spunea nimic, aşa că am întrebat ce voise.

Cathy mi-a întins un mic tablou înfăţişând-o pe Fecioara Maria cu Pruncul.

— Femeia a întrebat dacă asta mai poate intra la vânzarea colecţiei italiene. Nu ştia nimic de provenienţa ei, şi, privind-o, trebuie să spun că m-am întrebat dacă n-o fi fost furată. Tocmai voiam să vorbesc cu domnul Lawson.

Am rămas holbându-mă la micul tablou şi mi-am dat seama imediat că sora mai mică a lui Charlie fusese aceea care adusese pictura.

— Lasă asta în seama mea.

— Sigur, lady Trumper.

Am luat liftul până la ultimul etaj şi am trecut pe lângă Jessica Allen, intrând direct în biroul lui Charlie. I-am întins tabloul să-l studieze şi i-am explicat repede cum ajunsese în posesia noastră.

El dădu la o parte hârtiile de pe biroul său şi o vreme privi pictura fără să scoată o vorbă.

— Ei bine, un lucru e sigur, rosti Charlie în cele din urmă, Kitty n-o să ne spună niciodată cum sau de unde a făcut rost de ea, altfel ar fi venit direct la mine.

— Atunci ce facem?

— O scoatem la vânzare, aşa cum ne-a cerut, fiindcă poţi să fii sigură că nimeni nu va licita mai mult decât mine pentru ea.

— Dar dacă tot ce vrea sunt nişte bani, de ce nu i-ai face ei o ofertă cinstită, pentru tablou?

— Pentru că dacă tot ce vrea ar fi nişte bani, s-ar afla acum în biroul ăsta. Nu, nimic nu i-ar plăcea mai mult decât să mă vadă şi pe mine târându-mă la picioarele ei.

— Dar dacă a furat tabloul?

— De la cine? Şi chiar dacă a făcut-o, nimic nu ne opreşte să declarăm provenienţa iniţială în catalog. La urma urmelor, poliţia trebuie să mai aibă încă toate detaliile furtului în dosar.

— Şi dacă i-a dat-o Guy?

— Guy, mi-a reamintit Charlie, este mort.

Am fost încântată de interesul pe care presa şi publicul începuseră să-l aibă faţă de vânzare. Un

alt semn bun a fost că mai mulţi dintre renumiţii critici de artă şi colecţionari au fost văzuţi, în săptămână anterioară, studiind picturile expuse în galeria centrală.

Au început să apară articole despre mine şi Charlie, mai întâi în rubricile financiare, ajungând apoi pe primele pagini. Nu-mi plăcea prea mult cum sună „Triumfătoarea familie Trumper", cum ne poreclise unul din ziare, dar Tim Newman ne-a explicat importanţa relaţiilor cu publicul când încerci să aduni sume mari de bani. Pe măsură ce articolele importante apăreau unul după altul în ziare şi reviste, noul nostru director tânăr devenea cu fiecare zi mai plin de încredere că transformarea avea să fie un succes.

Francis Lawson şi noua sa asistentă, Cathy Ross, au lucrat la catalogul pentru licitaţii mai multe săptămâni, trecând sârguincios în revistă istoria fiecărui tablou, proprietarii anteriori, galeriile şi expoziţiile în care fusese expus fiecare înainte de a fi oferit Casei Trumper's pentru licitaţie. Spre surprinderea noastră, ceea ce a avut mai ales succes la public n-au fost tablourile, ci catalogul nostru, primul cu toate fotografiile color. Realizarea lui a costat o avere, dar cum am fost nevoiţi să comandăm două prelungiri de tiraj înainte de ziua licitaţiei şi am vândut fiecare catalog cu cinci şilingi, n-a trecut mult până ne-am scos cheltuielile. Am putut anunţa consiliul de administraţie, la adunarea noastră lunară, că în urma celor două prelungiri de tiraj am reuşit chiar să obţinem un mic profit.

— Poate că ar trebui să închizi galeria şi să deschizi o editură, a fost comentariul încurajator al lui Charlie.

Noua sală de licitaţii de la numărul 1 putea găzdui confortabil două sute douăzeci de persoane. Nu reuşisem niciodată până acum să umplem toate locurile, dar de data asta, cum cererile pentru bilete soseau întruna, cu fiecare poştă, a trebuit curând să

deosebim adevăraţii licitatori de cei care veneau să caşte gura.

În ciuda faptului că am tăiat, am redus, am bruscat şi am fost chiar de-a dreptul nepoliticoşi cu câţiva indivizi mai insistenţi, tot au rămas aproape trei sute de persoane care se aşteptau să li se găsească locuri. Printre ei erau mai mulţi ziarişti, dar lovitura cea mare a venit când editorul emisiunilor de artă de la „Programul Trei" a telefonat să întrebe dacă puteau transmite licitaţia la radio.

Charlie s-a întors din Statele Unite cu două zile înainte de vânzare şi mi-a spus, în scurtele momente pe care le petreceam împreună, că excursia se dovedise cât se poate de satisfăcătoare – orice-ar fi însemnat asta. A adăugat că Daphne avea să-l însoţească la licitaţie – „Trebuie să-i mulţumim pe clienţii importanţi". Eu n-am menţionat faptul că uitasem să-i rezerv un loc, dar Simon Matthews, care fusese numit curând adjunctul meu, a mai stors două scaune la capătul rândului al şaptelea, rugându-se ca printre licitatori să nu se afle nimeni de la direcţia de pompieri.

Am hotărât să ţinem licitaţia într-o joi la ora trei după-amiaza, după ce Tim Newman ne-a avertizat că momentul era foarte important dacă voiam să ne asigurăm cea mai bună reprezentare în ziarele naţionale în ziua următoare.

Simon şi cu mine am stat treji toată noaptea, împreună cu personalul de la vânzări, scoţând tablourile de pe pereţi şi punându-le în ordine, pregătite pentru vânzare. Apoi am verificat iluminarea şevaletului pe care avea să fie expus fiecare tablou şi în cele din urmă am aşezat scaunele în sala de licitaţii cât mai aproape unul de altul. Trăgând tribuna de la care Simon avea să conducă licitaţia cu vreun metru şi ceva mai în spate, am reuşit chiar să mai adăugăm un rând. Lăsa mai puţin loc pentru observatori – care stau întotdeauna pe lângă licitator în timpul unei

vânzări, căutându-i pe cei care licitează – dar cu siguranţă rezolva alte paisprezece probleme.

În dimineaţa licitaţiei am făcut o repetiţie generală, hamalii punând fiecare tablou pe şevalet în timp ce Simon striga numărul lotului, apoi scoţându-le o dată ce el lăsa jos ciocănelul şi striga lotul următor. Când în sfârşit Canaletto a fost expus pe şevalet, tabloul a arătat întreaga tehnică strălucitoare şi minuţioasa capacitate de observare care fuseseră emblema maestrului. N-am putut decât să zâmbesc când, o clipă mai târziu, capodopera a fost înlocuită cu micul tablou al lui Charlie cu Fecioara Maria cu Pruncul. În ciuda unor serioase cercetări, Cathy Ross nu reuşise să-i afle antecedentele, aşa că pur şi simplu înrămasem din nou pictura şi o atribuisem, în catalog, şcolii secolului al şaisprezecelea. Am estimat-o, în caietul meu, la două sute de guinee, deşi eram perfect conştientă că Charlie intenţiona să răscumpere micul tablou indiferent de preţ. Încă mă mai preocupa ideea cum pusese Kitty mâna pe el, dar Charlie îmi repeta neîncetat „să nu mai fac atâta caz”. Avea probleme mai mari pe cap decât cum intrase sora lui în posesia darului lui Tommy.

În după-amiaza licitaţiei, unii erau deja pe locurile lor înainte de două şi un sfert. Am zărit mai mulţi cumpărători importanţi sau proprietari de galerii care nu mai văzuseră casa plină la Trumper’s şi prin urmare fuseseră nevoiţi să stea în picioare, în spate.

La trei fără un sfert nu mai rămăseseră decât câteva locuri, iar întârziaţii se înghesuiau deja umăr lângă umăr de-a lungul pereţilor laterali, câţiva chiar aşezaţi pe vine pe culoarul din mijloc. La trei fără cinci, Daphne îşi făcu o splendidă apariţie, purtând un costum bine croit din caşmir bleumarin pe care îl văzusem în Vogue luna trecută. Charlie, care mi s-a părut că arată puţin obosit, o urma la doar un pas. Se aşezară pe

locurile lor de la marginea rândului al şaptelea din motivele sentimentale pe care el le explicase. Daphne părea foarte mulţumită de ea însăşi, în timp ce Charlie mişca nervos din degete.

La trei fix mi-am ocupat locul de lângă tribuna licitatorului, iar Simon a urcat treptele până la mica lui cabină, a aşteptat o clipă, scrutând mulţimea ca să-şi dea seama unde stăteau cumpărătorii importanţi, apoi a lovit de mai multe ori cu ciocănelul.

— Bună ziua, doamnelor şi domnilor, spuse el. Bun venit la Trumper's, licitatori de artă. Reuşi să-şi modeleze vocea astfel încât să accentueze cuvântul „artă" în modul cel mai agreabil. Când strigă piesa numărul 1, în sală se făcu linişte. Am verificat tabloul în catalogul meu – deşi cred că ştiam pe dinafară detaliile tuturor celor cincizeci şi nouă de pânze. Era o reprezentare a Sfântului Francisc din Assisi, de Giovanni Battista Crespi, datată 1617. Micul tablou era notat în codul nostru cu QIHH lire, aşa că atunci când Simon a coborât ciocănelul la două mii două sute – cu şapte sute de lire mai mult decât estimasem eu, am simţit că începutul era bun.

Din cele cincizeci şi nouă de lucrări scoase la vânzare, Canaletto fusese lăsat să fie piesa numărul 37, căci doream să se creeze o atmosferă încărcată de emoţie înainte ca pictura să ajungă pe podium, şi în acelaşi timp să nu apară nici prea târziu, când oamenii începeau să plece. În prima oră se adunaseră patruzeci şi şapte de mii de lire şi încă nu ajunsesem la Canaletto. Când în sfârşit pânza lată de un metru douăzeci fu aşezată în lumina reflectorului, aceia care vedeau capodopera pentru prima dată lăsară să le scape un suspin.

— O pictură reprezentând Basilica San Marco, de Canaletto, spuse Simon, datată 1741 – ca şi cum am fi avut o jumătate de duzină în depozit.

— S-a arătat un interes considerabil pentru acest articol şi am un preţ de deschidere de zece mii de

lire.

Ochii lui scrutară încăperea tăcută, iar eu şi observatorii mei am căutat să vedem de unde ar putea veni a doua ofertă.

— Cincisprezece mii, spuse Simon privind spre un reprezentant al guvernului italian care şedea în rândul al cincilea.

— Douăzeci de mii de lire în spatele sălii – am ştiut că trebuie să fie reprezentantul Colecţiei Mellon. El şedea întotdeauna în penultimul rând, cu o ţigară atârnându-i în colţul gurii, ca să ştim că licita în continuare.

— Douăzeci şi cinci de mii, spuse Simon, întorcându-se din nou spre reprezentantul guvernului italian.

— Treizeci de mii.

Ţigara încă mai scotea fum: Mellon rămânea în cursă.

— Treizeci şi cinci de mii.

Am zărit un ofertant care şedea în rândul al patrulea, la dreapta: domnul Randall, directorul Galeriei Wildenstein din Bond Street.

— Patruzeci de mii, zise Simon când un nor proaspăt de fum apăru în spate.

Depăşisem estimarea pe care i-o făcusem lui Daphne, cu toate că pe faţa ei nu se zărea niciun semn de emoţie.

— Aud cincizeci de mii? spuse Simon.

Era un salt mult prea mare pentru etapa asta, după părerea mea. Uitându-mă spre cabină, am observat că mâna stângă a lui Simon tremura.

— Cincizeci de mii, repetă el un pic nervos, când un nou ofertant din primul rând, pe care nu l-am recunoscut, a început să dea cu furie din cap.

Ţigara pufăi din nou.

— Cincizeci şi cinci de mii.

— Şaizeci de mii.

Simon îşi îndreptase din nou atenţia spre ofertantul necunoscut, care confirmă cu o înclinare scurtă a capului că rămânea în cursă.

— Şaizeci şi cinci de mii.

Reprezentantul Mellon continua să pufăie, dar când Simon şi-a îndreptat din nou atenţia spre rândul întâi fu întâmpinat de un scuturat violent din cap.

— Şaizeci şi cinci de mii atunci, oferta este din spatele sălii. Şaizeci şi cinci de mii, mai sunt alte oferte? Din nou Simon se uită la ofertantul din primul rând. Atunci ofer lucrarea lui Canaletto pentru şaizeci şi cinci de mii de lire, şaizeci şi cinci de mii de lire de două ori, vândut cu şaizeci şi cinci de mii de lire.

Simon lăsă jos ciocănelul cu un zgomot surd, la mai puţin de două minute după ce fusese făcută prima ofertă, iar eu am notat ZIHHH în catalogul meu, în timp ce un ropot de aplauze izbucni spontan în rândurile publicului – ceva ce nu mai trăisem niciodată la numărul 1.

Discuţii zgomotoase începură în întreaga sală, iar Simon se întoarse spre mine şi spuse, cu voce scăzută:

— Îmi cer scuze pentru greşeală, Becky – şi mi-am dat seama că saltul de la patruzeci la cincizeci de mii nu fusese nimic altceva decât o criză în stăpânirea de sine a licitatorului.

Am început să compun un posibil titlu în ziarele de a doua zi: „Sumă record plătită pentru Canaletto în licitaţia de la Trumper's". Charlie avea să fie mulţumit.

— Nu prea văd micul tablou al lui Charlie ajungând la suma asta, adăugă Simon cu un surâs în timp ce Fecioara cu Pruncul îl înlocuise pe Canaletto pe podium, şi se întoarse din nou cu faţa spre public.

— Linişte, vă rog, spuse el. Următorul articol, piesa numărul 38 în catalogul dumneavoastră, aparţine şcolii lui Bronzino.

— Scrută cu privirea încăperea.

— Am o ofertă de o sută cincizeci – făcu o scurtă pauză – de lire pentru această piesă. Oferă

cineva o sută şaptezeci şi cinci?

Daphne, care am presupus că era montată de Charlie, a ridicat mâna, iar eu mi-am înăbuşit un zâmbet.

— O sută şaptezeci şi cinci de lire. Văd undeva două sute?

Simon privi plin de speranţă în jur, dar nu primi niciun răspuns. Atunci o ofer pentru o sută şaptezeci şi cinci de lire o dată, de două ori, de trei ori, deci…

Dar înainte ca Simon să apuce să lase jos ciocănelul, un tip îndesat, cu o mustaţă castanie şi păr cărunt, îmbrăcat într-o haină de tweed, cămaşă cu pătrăţele şi cravată galbenă, sări în sus din spatele sălii şi strigă:

— Pictura asta nu „aparţine şcolii lui", ci este un Bronzino original şi a fost furată de la biserica Sfântul Augustin din Reims în timpul primului război mondial.

S-a iscat un infern, oamenii au început să se holbeze mai întâi la bărbatul cu cravată galbenă, apoi la micul tablou. Simon şi-a folosit ciocănelul de mai multe ori, dar n-a putut recâştiga controlul, în timp ce ziariştii au început să-şi mâzgălească frenetic carnetele de însemnări. M-am uitat spre Charlie şi Daphne, care discutau aprins, cu capetele plecate.

După ce larma se potoli, atenţia începu să se concentreze asupra omului care făcuse afirmaţia. El rămase pe loc, în picioare.

— Cred că vă înşelaţi, domnule, spuse Simon ferm. Vă pot asigura că această pictură este cunoscută galeriei de câţiva ani buni.

— Şi eu vă asigur, domnule, că pictura este un original, şi deşi nu-l acuz pe proprietarul dinainte că ar fi un hoţ, pot dovedi că a fost furată. Mai multe persoane din public se uitară imediat în cataloage să vadă numele proprietarului cel mai recent. „Din colecţia particulară a lui sir Charles

Trumper", era tipărit cu litere groase pe primul rând.

Vacarmul era acum şi mai mare, dar omul rămase în picioare. M-am întins şi l-am tras pe Simon de pantalon. El s-a aplecat şi i-am şoptit la ureche decizia mea. El lovi de mai multe ori cu ciocănelul şi publicul începu în sfârşit să se liniştească. M-am uitat la Charlie, care era alb ca varul, apoi la Daphne, care rămăsese destul de calmă şi îl ţinea de mână. Cum credeam că trebuie să existe o explicaţie simplă a misterului, mă simţeam ciudat de detaşată. Când Simon restabili, în sfârşit, ordinea anunţă:

— Sunt anunţat că această piesă va fi retrasă până la alte dispoziţii. Piesa numărul 39, adăugă el repede, în timp ce individul cu haină de tweed se ridică şi ieşi grăbit din încăpere, urmat de o ceată de ziarişti.

Niciunul dintre celelalte douăzeci şi unu de articole nu mai atinse preţul estimat, iar când Simon lăsă jos ciocănelul pentru ultima dată în după-amiaza aceea, deşi bătuse toate recordurile la vânzarea unei colecţii italiene, ştiam prea bine care avea să fie povestea din ziarele de a doua zi. M-am uitat la Charlie, care în mod evident făcea tot ce-i stătea în puteri să pară netulburat. Instinctiv, m-am întors spre scaunul care fusese ocupat de omul în haină maro de tweed. Sala începea să se golească, lumea se îndrepta spre ieşire, şi am observat pentru prima oară că exact în spatele acelui scaun se afla o doamnă mai în vârstă care şedea foarte dreaptă, aplecată uşor înainte, cu amândouă mâinile odihnindu-se pe mânerul unei umbrele. Se uita fix la mine.

Îndată ce a fost sigură că mi-a prins privirea, doamna Trentham s-a ridicat senină de la locul el şi s-a strecurat uşor afară din galerie.

În dimineaţa următoare era sărbătoare pentru presă. În ciuda faptului că nici Charlie, nici eu nu

dădusem nicio declaraţie, fotografiile noastre erau pe prima pagină a tuturor ziarelor în afară de The Times, alături de o fotografie a micului tablou înfăţişând Fecioara Maria cu Pruncul. Nu se pomenea despre Canaletto în primele zece paragrafe ale nici unei dări de seamă şi, bineînţeles, menţiunea nu era însoţită de nicio fotografie.

Bărbatul care lansase acuzaţiei părea să fi dispărut fără urmă şi întregul episod s-ar fi stins dacă Monseniorul Pierre Guichot, episcopul de Reims, n-ar fi fost de acord să-i dea un interviu lui Freddie Barker, corespondentul lui Daily Telegraph pentru licitaţie, care descoperise că Guichot fusese preotul bisericii unde se aflase pictura originală. Episcopul îi confirmă lui Barker că tabloul dispăruse într-adevăr în mod misterios în timpul primului război şi, mai important, că atunci reclamase furtul la secţia de resort a Ligii Naţiunilor, care avea grijă ca, în urma Convenţiei de la Geneva, operele de artă furate să se întoarcă la proprietarii lor de drept după încetarea ostilităţilor. Episcopul spunea în continuare că ar recunoaşte, bineînţeles, tabloul, dacă l-ar revedea – culorile, tuşa, seninătatea chipului Fecioarei; geniul lui Bronzino avea să-i rămână clar în amintire până la moarte. Barker îl cita, fir-ar să fie, cuvânt cu cuvânt.

Corespondentul de la Telegraph m-a sunat la birou în ziua în care a apărut interviul şi m-a anunţat că intenţiona să-l aducă pe distinsul cleric în Anglia pe cheltuiala lor ca să poată studia tabloul la prima mână şi să-i stabilească proveniența fără putinţă de îndoială. Avocaţii noştri ne-au prevenit că n-ar fi înţelept să nu-i permitem episcopului să vadă pictura; a-i refuza accesul ar fi echivalat cu a recunoaşte că avem ceva de ascuns. Charlie acceptă fără ezitare şi adăugă doar:

— Lasă-l să vadă tabloul. Sunt sigur că Tommy a părăsit biserica fără nimic altceva decât o cască germană.

În ziua următoare, în intimitatea biroului său, Tim Newman ne-a avertizat că dacă episcopul de Reims identifică tabloul ca fiind un Bronzino original, lansarea lui Trumper's ca societate pe acţiuni ar trebui să fie amânată cel puţin un an, iar casa de licitaţii s-ar putea să nu se reabiliteze niciodată după un asemenea scandal.

În joia următoare, episcopul de Reims sosi cu avionul la Londra, fiind întâmpinat de o grămadă de fotografi ale căror blitz-uri pâlpâiră în neştire, apoi monseniorul fu dus cu maşina la Westminster, unde era invitatul arhiepiscopului.

Episcopul acceptase să viziteze galeria în aceeaşi după-amiază la patru, şi oricine trecea în joia aceea prin Chelsea Terrace ar fi putut fi iertat dacă-şi închipuia că avea să-şi facă apariţia Frank Sinatra în carne şi oase. O mare mulţime se strânsese la curbă, aşteptând nerăbdătoare sosirea clericului.

L-am întâmpinat pe episcop la intrarea în galerie şi i l-am prezentat pe Charlie, care s-a înclinat şi a sărutat inelul episcopal. Cred că episcopul a fost oarecum surprins să descopere că Charlie era romano-catolic. I-am zâmbit nervos vizitatorului nostru, a cărui faţă părea să radieze întruna – o faţă roşie din cauza vinului, nu a soarelui, bănuiam eu. A alunecat de-a lungul coridorului în rasa lui lungă şi roşie, urmând-o pe Cathy, care-l conducea spre camera mea, unde aştepta tabloul. Barker, reporterul de la Telegraph, i s-a prezentat lui Simon ca şi cum ar fi avut de-a face cu un infractor. N-a făcut nicio tentativă de a fi politicos când Simon a încercat să lege o conversaţie cu el.

Episcopul intră în micul meu birou şi acceptă ceaşca de cafea oferită. Aşezasem deja tabloul pe un şevalet, după ce, la insistenţele lui Charlie, îi pusesem la loc vechea lui ramă neagră. Ne-am

aşezat cu toţii tăcuţi în jurul mesei, în timp ce prelatul se uita la Fecioara Maria.

— Vous permettez? întrebă el întinzând mâinile.

— Sigur, am răspuns, şi i-am dat micul tablou.

I-am urmărit cu atenţie ochii pe când ţinea pictura în faţa lui. Părea să-l intereseze tot atât de mult Charlie, pe care nu-l văzusem niciodată atât de nervos, cât şi tabloul. Îi aruncă o privire şi lui Barker, care, prin contrast, avea în ochii o expresie plină de speranţă. După aceea, episcopul îşi îndreptă din nou atenţia spre tablou, zâmbi şi păru să fie paralizat de Fecioara Maria.

— Ei bine? întrebă reporterul.

— Frumos. O inspiraţie pentru orice necredincios.

Barker zâmbi şi el şi-şi notă cuvintele episcopului.

— Ştiţi, adăugă prelatul, acest tablou îmi trezeşte multe, multe amintiri – ezită o clipă, şi eu am crezut că mi se opreşte inima în loc, apoi rosti – dar, hélas, trebuie să vă informez, domnule Barker, că acesta nu este originalul. O simplă copie după Madona pe care o cunoaştem atât de bine.

Reporterul se opri din scris.

— Doar o copie?

— Da, je le regrette. O copie excelentă, peut-être, pictată de un tânăr elev al marelui om, cred eu, dar nimic mai mult decât o copie.

Barker fu incapabil să-şi ascundă dezamăgirea, punându-şi carnetul pe masă şi arătând ca şi când ar fi vrut să protesteze.

Episcopul se ridică şi se înclină spre mine.

— Regret că aţi fost deranjată, lady Trumper.

M-am ridicat şi eu şi l-am condus la uşă, unde a fost din nou întâmpinat de presa reunită. Ziariştii făcuseră linişte, aşteptând ca prelatul să rostească vreo revelaţie şi pentru o clipă am avut senzaţia că de fapt s-ar putea să savureze experienţa asta.

— E originalul, domnule episcop? strigă un reporter din mulţime.

El zâmbi cu bunăvoinţă.

— Este într-adevăr un portret al binecuvântatei Fecioare, dar acest exemplar nu e decât o copie, şi nu una foarte importantă.

Nu adăugă niciun cuvânt la declaraţia sa înainte de a se sui în maşină şi de a fi dus de acolo.

— Ce uşurare, am spus când maşina a dispărut din vedere.

M-am întors să-l caut pe Charlie, dar el nu era de văzut nicăieri. Am dat fuga în biroul meu şi l-am găsit ţinând tabloul în mâini. Am închis uşa după mine, ca să fim singuri.

— Ce uşurare, am repetat. Acum viaţa poate să revină la normal.

— Realizezi, desigur, că ăsta este Bronzino, spuse Charlie uitându-se fix la mine.

— Nu fi stupid, am spus. Episcopul…

— Dar n-ai văzut cum îl ţinea? spuse Charlie. Nu te agăţi aşa de o imitaţie. Şi-apoi, i-am urmărit ochii în timp ce lua o hotărâre.

— O hotărâre?

— Da, dacă să ne ruineze viaţa sau nu, în schimbul preţioasei lui Fecioare.

— Aşadar, am fost în posesia unei capodopere fără ca măcar să ştim?

— Aşa se pare, dar încă nu ştim sigur cine a luat de fapt pictura din capelă.

— Cu siguranţă că nu Guy…

— De ce nu, e mai probabil ca el să-i fi apreciat valoarea decât Tommy.

— Dar cum a descoperit Guy unde a ajuns, nemaivorbind de cât valorează într-adevăr?

— Actele companiei poate, sau o conversaţie întâmplătoare cu Daphne i-ar fi putut indica direcţia corectă.

— Dar asta tot nu explică de unde a aflat că era un original.

— De acord, zise Charlie. Bănuiesc că n-a ştiut, şi n-a văzut în tablou decât un alt mod de a mă discredita pe mine.

— Atunci cum naiba…?

— În timp ce doamna Trentham a avut ani de zile pentru a afla din întâmplare…

— Dumnezeule, dar ce rol a avut Kitty?

— N-a fost decât o unealtă folosită de doamna Trentham doar ca să ne prindă în capcană.

— Femeia asta o să meargă până-n pânzele albe ca să ne distrugă?

— Aşa cred. Şi un lucru e sigur, nu va fi mulţumită când va descoperi că „planurile ei bine puse la punct" au fost din nou zădărnicite.

M-am prăbuşit pe scaun lângă soţul meu.

— Şi acum ce facem?

Charlie continua să ţină strâns micuţa capodoperă de parcă s-ar fi temut să nu încerce cineva să i-o smulgă.

— Nu putem face decât un singur lucru.

În seara aceea am condus maşina până la casa arhiepiscopului şi am parcat-o în faţa intrării negustorilor.

— Ce potrivire, a remarcat Charlie înainte de a ciocăni încet în uşa veche de stejar.

Ne-a răspuns un preot şi ne-a lăsat să intrăm fără o vorbă, apoi ne-a condus la arhiepiscop, pe care l-am găsit la un pahar de vin cu episcopul de Reims.

— Sir Charles şi lady Trumper, intonă preotul.

— Bine-aţi venit, copiii mei, spuse arhiepiscopul venindu-ne în întâmpinare. E o plăcere neaşteptată, a adăugat el după ce Charlie i-a sărutat inelul. Dar ce vă aduce la mine?

— Avem un mic dar pentru episcop, am spus, şi i-am întins sfinţiei sale un mic pachet învelit în hârtie.

Episcopul zâmbi cu acelaşi zâmbet ca atunci când declarase că tabloul e o copie. Desfăcu încet

pachetul, ca un copil care ştie că i se dă un cadou când nu e ziua lui. Ţinu o vreme capodopera în mâini, apoi i-o întinse arhiepiscopului s-o admire.

— Cu adevărat magnifică, spuse arhiepiscopul, care o studie cu atenţie înainte de a i-o înapoia episcopului. Dar unde ai s-o expui?

— Cred că deasupra crucii din capela Sf. Augustin ar fi potrivit, răspunse episcopul. Şi poate, cu timpul, cineva mai învăţat decât mine în astfel de chestiuni va declara că tabloul este original.

Ridică privirea şi zâmbi, un zâmbet cam răutăcios pentru un episcop.

Arhiepiscopul se întoarse spre mine.

— N-aţi vrea, dumneavoastră şi soţul dumneavoastră, să luaţi cina cu noi?

I-am mulţumit pentru amabila ofertă şi am murmurat o scuză despre o invitaţie anterioară, apoi le-am urat amândoi noapte bună şi ne-am strecurat încet pe drumul pe care veniserăm.

Când uşa s-a închis în urma noastră, l-am auzit pe arhiepiscop spunând:

— Ai câştigat pariul, Pierre.

CAPITOLUL 36

— Douăzeci de mii de lire, zise Becky când se opri în faţa numărului 141. Probabil glumeşti.

— Ăsta-i preţul pe care îl cere agentul, zise Tim Newman.

— Dar magazinul nu poate să valoreze mai mult de trei mii, în cel mai bun caz, zise Charlie cu ochii la singura clădire din piaţă care nu era a lui, în afară de blocul de apartamente. Şi-n orice caz am semnat un acord cu domnul Sneddles că atunci când…

— Nu şi pentru cărţi, zise bancherul.

— Dar noi nu vrem cărţile, zise Becky, observând abia acum că un lanţ greu le bloca intrarea în clădire.

— Atunci nu puteţi intra în posesia magazinului, pentru că înţelegerea voastră cu domnul Sneddles nu intră în vigoare decât după ce se vinde şi ultima carte.

— Cât valorează de fapt cărţile? întrebă Becky.

— Conform obiceiului său, domnul Sneddles a scris cu creionul un preţ pe fiecare, zise Tim Newman. Colegul lui, doctorul Halcombe, îmi spune că suma totală ajunge la aproximativ cinci mii de lire, cu excepţia…

— Atunci cumpără-le pe toate, zise Charlie, căci aşa cum îl cunosc pe Sneddles, probabil le-a subestimat de la bun început. Apoi Becky poate scoate la licitaţie întreaga colecţie mai târziu. Astfel, diferenţa n-ar trebui să fie mai mare de vreo mie de lire.

— Cu excepţia unei ediţii princeps din *Cânturile inocenţei* de Blake, adaugă Newman. Legată în piele, aceasta este evaluată în inventarul lui Sneddles la cincisprezece mii de lire.

— Cincisprezece mii de lire dintr-o dată, când eu trebuie să număr fiecare bănuţ. Cine-şi imaginează că…?

— Cineva care ştie că nu poţi porni construirea unui magazin universal câtă vreme nu ai în proprietatea ta şi acest magazin? sugeră Newman.

— Dar cum ar fi putut ea…?

— Pentru că volumul de Blake în chestiune a fost cumpărat iniţial de la librăria Heywood Hill din Curzon Street cu imensa sumă de patru lire şi zece şilingi şi cred că dedicaţia rezolvă jumătate din mister.

— Doamnei Ethel Trentham, pot să pariez, zise Charlie.

— Nu, dar eşti pe-aproape. Cuvintele exacte de pe pagina de gardă, dacă-mi amintesc eu corect, sunt: „De la nepotul tău, iubitor, Guy. 9 iulie 1917".

Charlie şi Becky îl priviră o vreme pe Tim Newman, apoi Charlie întrebă, în sfârşit:

— Cum adică – jumătate din mister?

— Mai bănuiesc şi că are nevoie de bani, răspunse bancherul.

— Pentru ce? întrebă Becky neîncrezătoare.

— Ca să poată cumpăra şi mai multe acţiuni la Trumper's din Chelsea.

La 19 iulie 1948, două săptămâni după ce episcopul se întorsese la Reims, documentele oficiale de ofertă pentru Trumper's au apărut în presă, alături de anunţurile publicitare de câte o pagină întreagă din *The Times* şi *The Financial Times*. Tot ce puteau face acum Charlie şi Becky era să stea şi să aştepte reacţia publicului. La trei zile după anunţ subscrierile pentru acţiuni erau deja prea multe, iar după o săptămână banca de investiţii primise de două ori mai multe cereri decât erau necesare. Când fură numărate toate cererile, Charlie şi Tim Newman nu mai aveau decât o problemă: cum să aloce acţiunile. Au căzut de acord ca instituţiile care ceruseră pachete mari de acţiuni să fie luate primele în considerare, căci asta permitea consiliului de administraţie să aibă

mai uşor acces la majoritatea acţiunilor dacă apărea vreo problemă în viitor.

Singura cerere care-l nedumeri pe Tim Newman venea de la Hambros, care nu dădea nicio explicaţie asupra motivului pentru care voiau să achiziţioneze o sută de mii de acţiuni, ceea ce le conferea controlul asupra a zece la sută din companie. Cu toate acestea, Tim a recomandat preşedintelui să le accepte cererea pe de-a-ntregul, oferindu-le în acelaşi timp şi un loc în consiliul de administraţie. Charlie a acceptat să facă asta, dar numai după ce firma Hambros i-a comunicat că cererea nu venea din partea doamnei Trentham sau a vreunui împuternicit de-al ei. Două alte instituţii ceruseră câte cinci la sută: Prudential Assurance, care servise compania încă de la înfiinţare, şi o sursă din Statele Unite, despre care Becky descoperi că nu era decât un paravan pentru unul din trusturile familiei Field. Charlie a acceptat bucuros ambele cereri, iar restul acţiunilor au fost apoi împărţite între alţi o mie şapte sute de investitori, incluzând cele o sută de acţiuni, minimum permise, care au fost luate de o bătrână pensionară care locuia în Chelsea. Doamna Symonds îi trimisese lui Charlie un bilet în care îi amintea că fusese unul dintre primii lui clienţi când deschisese întâiul magazin.

După împărţirea acţiunilor, Tim Newman a considerat că următorul lucru la care trebuia să se gândească Charlie era să facă noi numiri în consiliu. Hambros propuse pe un anume domn Baverstock, asociat principal la firma de avocaţi Baverstock, Dickens and Cobb, pe care Charlie îl acceptă fără nicio ezitare. Becky a sugerat că Simon Matthews, care practic conducea casa de licitaţii ori de câte ori ea lipsea, ar trebui numit şi el. Din nou Charlie fu de acord, aducând numărul membrilor consiliului la nouă.

Daphne a fost aceea care i-a spus lui Becky că imobilul din Eaton Square 17 era de vânzare, iar

Charlie nu trebui să vadă decât o singură dată casa cu nouă camere înainte de a hotărî că acolo voia să-şi petreacă restul vieţii. Nu păru să-i treacă prin minte că cineva va trebui să supravegheze mutarea în acelaşi timp în care se făceau şi construcţiile la Trumper's. Becky ar fi protestat dacă nu s-ar fi îndrăgostit şi ea de casă.

Două luni mai târziu, Becky dădu o petrecere de casă nouă în Eaton Square. Peste o sută de oaspeţi au fost invitaţi la familia Trumper la o cină care a trebuit să fie servită în cinci camere diferite.

Daphne ajunse târziu şi se plânse că fusese prinsă într-un blocaj de circulaţie pe când se întorcea din Sloane Square, iar colonelul a venit tocmai din Skye fără să crâcnească. Daniel a venit şi el de la Cambridge însoţit de Marjorie Carpenter, şi, spre surpriza lui Becky, Simon Matthews a venit braţ la braţ cu Cathy Ross.

După cină, Daphne ţinu o cuvântare şi îi făcu cadou lui Charlie o machetă în miniatură a lui Trumper's, în formă de cutie de trabucuri, din argint.

Becky a tras concluzia că darul avusese succes căci, după plecarea ultimului musafir, soţul ei a dus cutia sus şi a pus-o pe noptieră.

Charlie se urcă în pat şi mai aruncă o ultimă privire la jucăria lui cea nouă, în timp ce Becky ieşea din baie.

— Te-ai gândit să-l inviţi pe Percy să fie director? spuse ea urcându-se în pat.

Charlie o privi repede.

— S-ar putea ca acţionarii să aprecieze că pe antetul companiei se află un marchiz. Le-ar da un sentiment de încredere.

— Eşti aşa o snoabă, Rebecca Salmon. Ai fost şi rămâi o snoabă.

— N-ai spus asta când am propus ca domnul colonel să fie primul nostru preşedinte, acum douăzeci şi cinci de ani.

— Asta cam aşa-i, zise Charlie, dar nu credeam c-o să zică da. În orice caz, dacă aş mai vrea pe cineva din afară, aş prefera-o pe Daphne în consiliu. În felul ăsta obţinem şi numele, dar şi doza ei considerabilă de bun-simţ.

— Ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

Când Becky o abordă pe Daphne cu invitaţia de a intra în consiliul de administraţie de la Trumper's, ca director, neexecutiv, ducesa fu copleşită şi acceptă fără nicio ezitare. Spre surprinderea tuturor, Daphne îşi asumă noile responsabilităţi cu o imensă energie şi entuziasm. Nu lipsea de la nicio şedinţă, citea întotdeauna cu grijă documentele şi ori de câte ori considera că Charlie nu dezbătuse complet un articol în discuţie, sau, mai rău, încerca să scape cu ceva, îl cicălea până obţinea o explicaţie exhaustivă asupra intenţiilor lui.

— Încă credeţi că veţi construi Trumper's la preţul pe care l-aţi anunţat în documentul iniţial de ofertă, domnule preşedinte? întreba ea din când în când, în următorii doi ani.

— Nu sunt sigur că ai avut o idee bună s-o invităm pe Daphne să fie director, o bombăni Charlie pe Becky după o şedinţă şi mai furtunoasă decât de obicei, în care marchiza scosese untul din el.

— Nu da vina pe mine, răspunse Becky. Eu m-aş fi mulţumit cu Percy, dar eu nu sunt decât o snoabă.

Arhitecţilor le-au trebuit aproape doi ani să termine turnurile gemene pentru Trumper's, clădirea care le unea şi cele cinci etaje de birouri deasupra spaţiului gol al doamnei Trentham. Sarcina nu le-a fost uşurată deloc de faptul că Charlie voia ca în magazinele care rămăseseră afacerile să se desfăşoare ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat în jur. Toţi cei implicaţi au fost miraţi să constate că în perioada de transformare Trumper's

a pierdut doar nouăsprezece la sută din venitul său anual.

Charlie se apucă să supravegheze totul, de la amplasarea exactă a celor o sută optsprezece raioane până la culoarea celor unsprezece hectare de mochetă, de la viteza celor douăsprezece lifturi până la intensitatea celor o sută de mii de becuri, de la aranjamentul celor nouăzeci şi şase de vitrine până la uniformele celor peste şapte sute de angajaţi, toţi cu câte un mic cărucior argintiu la rever.

Când Charlie îşi dădu seama cât spaţiu de depozitare îi trebuia, nemaipomenind de facilităţile unei parcări subterane, acum că atât de mulţi dintre clienţi aveau maşini personale, costurile au depăşit considerabil bugetul. Cu toate acestea, antreprenorii au reuşit cum-necum să termine clădirea până la 1 septembrie 1949, în principal pentru că Charlie apărea la faţa locului în fiecare dimineaţă la patru şi jumătate şi adesea nu se întorcea acasă cu mult înainte de miezul nopţii.

La 18 octombrie 1949, marchiza de Wiltshire, escortată de soţul ei, a condus ceremonia de inaugurare oficială.

O mie de persoane au ridicat paharele când Daphne a declarat deschisă clădirea. Oaspeţii reuniţi s-au străduit apoi să mănânce şi să bea tot profitul pe primul an al companiei. Dar Charlie nu părea să observe; se plimba fericit de la un etaj la altul, controlând ca totul să fie aşa cum voise el şi asigurându-se că furnizorii importanţi erau trataţi cum se cuvine.

Prieteni, cunoscuţi, acţionari, cumpărători, furnizori, ziarişti, gură-cască, persoane care nu fuseseră invitate şi chiar clienţi petreceau la fiecare etaj. La ora unu, Becky era atât de obosită, încât hotărî să pornească în căutarea soţului ei, în speranţa că ar putea fi de acord să meargă acasă. Îşi găsi fiul la raionul cu obiecte pentru bucătărie, studiind un frigider care ar fi fost prea mare pentru

camera lui de la Trinity College. Daniel îi spuse mamei lui că îl văzuse pe Charlie ieşind din clădire cu vreo jumătate de oră mai devreme.

— Ieşind din clădire? spuse Becky nevenindu-i să creadă. Doar tatăl tău n-o fi plecat acasă fără mine?

Luă liftul până la parter şi se îndreptă repede spre intrarea principală. Portarul o salută, deschizându-i una din masivele uşi duble care dădeau în Chelsea Terrace.

— L-aţi văzut cumva pe Sir Charles? îl întrebă Becky.

— Da, *m'lady.*

Arătă spre trotuarul celălalt.

Becky privi vizavi şi-l văzu pe Charlie şezând pe banca lui, alături de un bărbat în vârstă. Discutau animat, uitându-se peste drum, la Trumper's. Bărbatul în vârstă arătă spre ceva ce-i atrăsese atenţia şi Charlie zâmbi. Becky traversă repede strada, dar colonelul sărise în poziţie de drepţi cu mult înainte ca ea să ajungă lângă el.

— Ce bine-mi pare că te văd, draga mea, spuse el aplecându-se şi sărutând-o pe Becky pe obraz. Aş fi vrut numai ca Elizabeth să fi trăit să vadă asta.

— Din câte înţeleg, suntem în impas, zise Charlie. Aşa că poate ar trebui să trecem la vot.

Becky privi în jurul mesei, întrebându-se care avea să fie rezultatul votului. Consiliul reunit lucra în această formaţie de trei luni, de când Trumper's îşi deschisese porţile pentru public, dar aceasta era prima chestiune importantă asupra căreia fuseseră vreodată reale divergenţe de opinii.

Charlie şedea în capul mesei, arătând neobişnuit de iritat la gândul că nu iese cum vrea el. La dreapta lui se afla secretara companiei, Jessica Allen. Jessica nu avea drept de vot, dar era acolo pentru a avea grijă ca fiecare vot să fie înregistrat corect. Arthur Selwyn, care lucrase cu Charlie la

Ministerul Alimentaţiei Publice în timpul războiului, părăsise de curând serviciul civil pentru a-l înlocui pe Tom Arnold, care se retrăsese din funcţia de director executiv. Selwyn se dovedea a fi o alegere inspirată, iscusit şi conştiincios, contrastând, în acelaşi timp, în mod ideal cu preşedintele, căci avea tendinţa de a evita confruntările ori de câte ori era posibil.

Tim Newman, tânărul bancher de achiziţii al companiei, era sociabil şi prietenos şi aproape întotdeauna îl susţinea pe Charlie, cu toate că nu ezita să emită o părere contrară dacă i se părea că finanţele companiei ar putea avea de suferit. Paul Merrick, directorul financiar, nu era nici sociabil, nici prietenos şi nu înceta să susţină cât se poate de clar că el trebuia să fie fidel în primul rând faţă de banca Child şi de investiţiile acesteia. Cât despre Daphne, ea rareori vota aşa cum s-ar fi aşteptat ceilalţi de la ea, şi cu siguranţă nu era omul lui Charlie – sau al oricui altcuiva. Domnul Baverstock, un avocat mai în vârstă, liniştit, care reprezenta zece la sută din acţiunile companiei în numele firmei Hambros, vorbea rar, dar când o făcea îl asculta toată lumea, inclusiv Daphne.

Ned Denning şi Bob Makins, care amândoi fuseseră în slujba lui Charlie timp de aproape treizeci de ani, acţionau rareori împotriva dorinţelor preşedintelui lor, în timp ce Simon Matthews avea adeseori accese de independenţă care nu făceau decât să confirme buna părere pe care Becky o avusese de la început despre el.

— Ultimul lucru care ne trebuie acuma e o grevă, zise Merrick. Tocmai când se pare că am reuşit să dăm colţul.

— Dar cererile sindicatului sunt pur şi simplu scandaloase, zise Tim Newman. O creştere a salariului cu zece şilingi, o săptămână de lucru de patruzeci şi patru de ore, înainte ca timpul suplimentar să se acorde automat – repet, sunt scandaloase.

— Majoritatea celorlalte magazine importante au acceptat deja aceşti termeni, interveni Merrick, consultând un articol din *Financial Times* aflat în faţa lui.

— Au predat armele, mai bine zis, ripostă Newman. Trebuie să previn consiliul că asta ar adăuga la cheltuielile cu salariile vreo douăzeci de mii de lire pentru anul curent – şi încă înainte de a începe să socotim orele suplimentare. Aşa că un singur grup de oameni va avea de suferit pe termen lung, şi aceştia sunt acţionarii.

— Cât câştigă acum un vânzător? întrebă încet domnul Baverstock.

— Două sute şaizeci de lire pe an, zise Arthur Selwyn fără a avea nevoie să verifice. Cu creşteri periodice, astfel încât când împlinesc cincisprezece ani de vechime în cadrul companiei, suma poate ajunge la patru sute zece lire pe an.

— Am discutat cifrele astea în nenumărate ocazii, spuse Charlie tăios. A sosit vremea să hotărâm – rămânem fermi sau pur şi simplu cedăm la cererile sindicatului?

— Poate că reacţionăm cu toţii exagerat, domnule preşedinte, zise Daphne, care nu vorbise până atunci. S-ar putea ca lucrurile să nu fie chiar aşa – albe sau negre – cum vă imaginaţi.

— Ai o soluţie alternativă?

Charlie nu încerca să-şi ascundă neîncrederea.

— S-ar putea, domnule preşedinte. Mai întâi, să ne gândim ce este în joc dacă le acordăm mărirea. O evidentă secătuire a resurselor, ca să nu mai vorbim de ceea ce japonezii ar numi „faţă”. Pe de altă parte, dacă nu le acceptăm cererile, s-ar putea să pierdem pe câţiva dintre fraţii mai buni sau mai puţin buni în favoarea unuia dintre principalii noştri concurenţi.

— Şi ce propuneţi, lady Wiltshire? întrebă Charlie, care întotdeauna i se adresa lui Daphne folosind titlul când voia să arate că nu era de acord cu ea.

— Un compromis, poate, răspunse Daphne, refuzând să se enerveze. Dacă domnul Selwyn consideră că e posibil în acest stadiu avansat. Ar fi dispuse sindicatele, de exemplu, să studieze o propunere alternativă, privind salariile şi orele de lucru, negociabilă cu directorul nostru executiv?

— Aş putea vorbi cu Don Short, liderul USDAW, dacă asta e dorinţa consiliului, zise Arthur Selwyn. Mi s-a părut întotdeauna un om cumsecade, destupat la minte şi cu siguranţă a dat dovadă de o loialitate constantă faţă de Trumper's de-a lungul anilor.

— Directorul executiv să trateze direct cu reprezentantul sindicatului? lătră Charlie. În curând o să vreţi să-l băgaţi şi-n consiliul de administraţie.

— Atunci poate că domnul Selwyn ar trebui să-l abordeze neoficial, zise Daphne. Sunt sigură că *el* se poate descurca cu domnul Short cu o iscusinţă desăvârşită.

— Sunt de acord cu lady Wiltshire, zise domnul Baverstock.

— Atunci propun să-i permitem domnului Selwyn să negocieze în numele nostru, continuă Daphne. Şi să sperăm că va găsi o cale de a evita o grevă generală fără a ceda de fapt la toate cerinţele sindicatelor.

— Bineînţeles că aş vrea să fac o încercare, zise Selwyn. Aş putea raporta consiliului de administraţie la şedinţa următoare.

Din nou Becky admiră modul în care Daphne şi Arthur Selwyn dezamorsaseră împreună o bombă cu efect întârziat pe care preşedintele ar fi lăsat-o bucuros să explodeze pe masa de consiliu.

— Mulţumesc, Arthur, spuse Charlie cu un aer uşor invidios. Aşa să fie. Alte probleme?

— Da, zise Becky. Aş vrea să supun atenţiei consiliului o licitaţie pentru obiecte de argint georgiene, care va avea loc luna viitoare. Cataloagele vor fi trimise pe parcursul săptămânii

viitoare şi sper că oricare dintre directorii care vor fi liberi în ziua aceea vor încerca să fie prezenţi.

— Cum a ieşit ultima vânzare de antichităţi? întrebă domnul Baverstock.

Becky se uită în dosar.

— Licitaţia a obţinut douăzeci şi patru de mii şapte sute de lire, din care Trumper's a păstrat şapte virgulă cinci la sută din tot ce s-a vândut. Numai trei articole nu au ajuns la preţul estimat, şi au fost retrase.

— Sunt curios ce succes a avut vânzarea, zise domnul Baverstock, numai pentru că scumpa mea soţie a cumpărat un dulap Carol al II-lea.

— Unul dintre cele mai bune articole ale licitaţiei, spuse Becky.

— Cu siguranţă că soţia mea aşa a considerat, căci a licitat mai mult decât intenţionase. V-aş fi recunoscător dacă nu i-aţi trimite un catalog pentru vânzarea obiectelor din argint.

Ceilalţi membri ai consiliului râseră.

— Am citit undeva, zise Tim Newman, că Sotheby's se gândeşte să-şi mărească comisionul la zece la sută.

— Ştiu, zise Becky. Tocmai de aceea nu pot face acelaşi lucru încă un an. Dacă e să continuăm să le furăm cei mai buni clienţi trebuie să rămân competitivă pe termen scurt.

Newman dădu din cap în semn de înţelegere.

— Cu toate acestea, continuă Becky, rămânând la şapte virgulă cinci la sută, profiturile mele pentru 1950 nu vor fi atât de mari cum am sperat. Dar până când furnizorii importanţi vor vrea să vină la noi, asta e o problemă cu care voi continua să mă confrunt.

— Dar cumpărătorii? întrebă Paul Merrick.

— Ei nu sunt o problemă. Dacă ai ce să vinzi, cumpărătorii îşi vor face întotdeauna drum spre uşa ta. Vedeţi, sufletul unei case de licitaţie sunt furnizorii, şi ei sunt tot atât de importanţi ca şi cumpărătorii.

— Ciudată chestie mai conduci, zise Charlie rânjind. Alte probleme?

Cum nimeni nu mai spuse nimic, Charlie le mulţumi tuturor membrilor consiliului pentru prezenţă şi se ridică, întotdeauna un semn că în sfârşit şedinţa se terminase.

Becky îşi adună hârtiile şi porni spre galerie împreună cu Simon.

— Ai făcut estimările pentru licitaţia argintăriei? întrebă ea în timp ce săreau în lift chiar înainte ca uşile să se închidă.

Atinse butonul marcat „P" şi liftul îşi începu înceată călătorie spre parter.

— Da. Le-am terminat aseară. În total o sută treizeci şi două de articole. Cred că s-ar putea strânge aproximativ şapte mii de lire.

— Am văzut catalogul prima dată azi-dimineaţă, zise Becky. Mi se pare că iarăşi Cathy a făcut o treabă clasa-ntâi. N-am găsit decât una sau două greşeli mici, dar tot aş vrea să văd ultima corectură înainte de a se întoarce la tipografie.

— Bineînţeles, spuse Simon. O să-i spun să-ţi aducă toate răzleţele în birou azi după-amiază.

Ieşiră din lift.

— Fata asta s-a dovedit o adevărată comoară, zise Becky. Dumnezeu ştie ce căuta să lucreze într-un hotel înainte de a veni la noi. Cu siguranţă o să-i simt lipsa când o să se-ntoarcă în Australia.

— Sunt zvonuri că se gândeşte să rămână.

— Asta-i o veste bună, zise Becky. Am crezut că voia numai să petreacă vreo doi ani în Londra înainte de a se întoarce la Melbourne.

— Aşa îşi planificase iniţial. Dar s-ar putea să reuşesc s-o conving să rămână puţin mai mult.

Becky l-ar fi rugat pe Simon să-i explice mai amănunţit, dar îndată ce puseră piciorul în galerie fu repede înconjurată de membri ai personalului nerăbdători să-i atragă atenţia.

După ce rezolvă mai multe probleme, o rugă pe una dintre fetele care lucrau la tejghea s-o găsească

pe Cathy.

— Nu e aici în momentul ăsta, lady Trumper, îi spuse funcţionara. Am văzut-o ieşind acum vreo oră.

— Ştii unde s-a dus?

— N-am idee, îmi pare rău.

— Bine, roag-o să vină în biroul meu imediat ce se întoarce. Între timp, ai putea să-mi trimiţi şpalturile la catalogul pentru licitaţia argintăriei.

Becky se opri de mai multe ori în drum spre biroul ei pentru a discuta alte probleme ale galeriei care se iviseră în absenţa ei, aşa încât atunci când se aşeză la birou, şpalturile catalogului o aşteptau deja. Începu să întoarcă paginile încet, confruntând fiecare articol cu fotografia lui şi apoi cu descrierea detaliată. Trebuia să fie de acord cu Simon – Cathy făcuse o treabă clasa-ntâi. Stadia fotografia vasului georgian pentru muştar pentru care Charlie licitase peste măsură la Christie's cu câţiva ani în urmă, când se auzi un ciocănit şi o tânără băgă capul pe uşă.

— Voiaţi să mă vedeţi?

— Da. Intră, te rog, Cathy.

Becky ridică privirea spre fata înaltă şi subţire, cu o claie de păr blond buclat şi o faţă ce nu-şi pierduse chiar toţi pistruii.

Îi plăcea să creadă că silueta ei fusese cândva la fel de frumoasă ca a lui Cathy, dar oglinda din baie îi reamintea necruţător că se apropia cu paşi repezi de a cincizecea aniversare.

— Am vrut numai să verific ultimele corecturi la catalogul pentru argintărie înainte de a se întoarce la tipografie.

— Îmi pare rău că nu eram aici când v-aţi întors de la şedinţă, spuse Cathy. Doar că a apărut ceva care m-a îngrijorat. S-ar putea să reacţionez exagerat, dar am simţit că în orice caz ar trebui să ştiţi.

Becky îşi scoase ochelarii, îi puse pe birou şi o privi cu atenţie.

— Ascult.

— Vi-l amintiţi pe bărbatul acela care s-a ridicat la licitaţia tablourilor italiene şi a provocat tămbălăul cu Bronzino?

— O să-l uit vreodată?

— Ei bine, a fost din nou în galerie azi-dimineaţă.

— Eşti sigură?

— Sunt absolut convinsă. Bine croit, păr cărunt, o mustaţă castanie şi ten palid. A avut chiar îndrăzneala să poarte din nou haina aia îngrozitoare de tweed şi cravata galbenă.

— Ce-a mai vrut, de data asta?

— De asta nu pot să fiu sigură, deşi l-am supravegheat îndeaproape. N-a vorbit cu niciun membru al personalului, dar a părut teribil de interesat de unele articole care vor intra în licitaţie – în special piesa numărul 19.

Becky îşi puse din nou ochelarii şi întoarse paginile catalogului până ajunse la articolul în chestiune: „Un serviciu de ceai din argint georgian, compus din patru piese, ceainic, zaharniţă, strecurătoare şi cleşte pentru zahăr, marcate cu o ancoră”.

Becky privi la literele „AH” tipărite pe margine.

— Valoarea estimată – şaptezeci de lire. Unul dintre articolele noastre cele mai bune.

— Iar el este, în mod evident, de acord cu dumneavoastră, răspunse Cathy, căci a petrecut ceva timp studiind fiecare piesă în parte, apoi a făcut o grămadă de însemnări înainte de a pleca. A confruntat chiar ceainicul cu o fotografie pe care o adusese cu el.

— Fotografia noastră?

— Nu, se pare că avea una a lui.

— Zău? spuse Becky, uitându-se încă o dată la fotografia din catalog.

— Şi nu eram aici când v-aţi întors de la şedinţă pentru că atunci când a părăsit galeria am hotărât să-l urmăresc.

— Gândeşti repede, spuse Becky zâmbind. Şi unde a dispărut misteriosul tău individ?.

— S-a oprit în Chester Square, zise Cathy. O casă mare, la jumătatea străzii, pe dreapta. A pus un pachet în cutia poştală, dar n-a intrat.

— Numărul 19?

— Chiar aşa, spuse Cathy părând surprinsă, cunoaşteţi casa?

— Numai pe dinafară, spuse Becky fără nicio explicaţie.

— Mai pot fi de folos cu ceva?

— Da. Pentru început, poţi să-ţi aminteşti ceva despre clienta care a adus acest articol pentru vânzare?

— Sigur că pot, răspunse Cathy, pentru că am fost chemată la tejghea pentru a trata cu doamna.

Se opri o clipă, apoi adăugă:

— Nu-mi amintesc numele ei, dar era în vârstă şi oarecum… elegantă – cred că ăsta e cuvântul care ar descri-o. Cathy avu o ezitare, apoi continuă. Din câte-mi amintesc, făcuse o călătorie de o zi de la Nottingham. Mi-a spus că serviciul de ceai îi fusese lăsat de mama ei. Nu voia să vândă o moştenire de familie, dar „nevoia îţi porunceşte”. Îmi amintesc această expresie, pentru că n-o mai auzisem niciodată până atunci.

— Şi care a fost părerea domnului Fellowes când i-ai arătat serviciul?

— Un exemplar din perioada aceea tot atât de bun ca şi altele pe care le văzuse vândute la licitaţii – fiecare piesă este încă în perfectă stare. Peter e convins că lotul va obţine un preţ bun, după cum puteţi vedea din estimare.

— Atunci mai bine am chema poliţia imediat, spuse Becky. Nu am nevoie ca misteriosul nostru individ să se ridice din nou şi să anunţe că şi acest articol a fost furat.

Ridică receptorul de pe biroul ei şi ceru să i se facă legătura cu Scotland Yard. Câteva clipe mai târziu, veni la telefon un anume inspector Deakins,

de la Departamentul de Investigaţii Penale şi, după ce ascultă detaliile asupra a ceea ce se întâmplase în dimineaţa aceea, acceptă să vină la galerie după-amiază.

Inspectorul sosi puţin după ora trei, însoţit de un sergent. Becky îi duse pe amândoi direct la şeful departamentului. Peter Fellowes îi arătă o zgârietură minusculă pe care o găsise pe o tavă de argint. Becky se încruntă. El lăsă atunci tava şi se duse la masa din centru, unde serviciul de ceai din patru piese era deja expus.

— Frumos, zise inspectorul aplecându-se şi verificând marcajul. Birmingham, în jur de 1820, aş zice eu.

Becky ridică o sprinceană.

— E hobby-ul meu, explică inspectorul. Probabil că de aceea primesc mereu cazuri de genul ăsta.

Scoase un dosar din servieta pe care o avea cu el şi controlă mai multe fotografii şi descrieri amănunţite ale obiectelor de argint dispărute de curând în zona Londrei. O oră mai târziu, fu nevoit să se declare de acord cu Fellowes: niciuna nu se potrivea descrierii serviciului de ceai georgian.

— Ei bine, nu avem nimic altceva reclamat care să semene cu acest articol, recunoscu el. Şi le-aţi lustruit atât de minunat, spuse el întorcându-se spre Cathy, încât nu-i nicio speranţă să identificăm vreo amprentă.

— Îmi pare rău, spuse Cathy roşind uşor.

— Nu, domnişoară, nu e vina dumneavoastră, aţi făcut o treabă bună. Aş vrea eu ca şi micile mele piese să arate aşa de bine. Cu toate astea, ar trebui să verific la poliţia din Nottingham, poate au ei ceva prin dosarele lor. Dacă n-au, voi trimite o descriere la toate secţiile de poliţie din Marea Britanie, pentru orice eventualitate. Şi îi voi ruga să o verifice şi pe doamna…?

— Dawson, spuse Cathy.

— Da, doamna Dawson. Asta s-ar putea să ia ceva timp, bineînţeles, dar vă anunţ îndată ce aud ceva.

— Până una-alta, licitaţia noastră are loc marţi, peste trei săptămâni, îi aminti Becky inspectorului.

— Bine, o să încerc să vă dau undă verde până atunci, promise el.

— Să lăsăm pagina asta în catalog sau preferaţi ca piesele să fie retrase? întrebă Cathy.

— O, nu, nu retrageţi nimic. Vă rog să lăsaţi catalogul exact aşa cum e. Ştiţi, cineva ar putea recunoaşte serviciul şi ar intra în legătură cu noi.

Cineva a recunoscut deja serviciul, gândi Becky.

— Între timp, continuă inspectorul, v-aş fi îndatorat dacă mi-aţi putea da o copie după fotografia din catalog, precum şi dacă ne-aţi împrumuta câteva zile negativele.

Când Charlie află despre serviciul de ceai georgian, în seara aceea la cină, sfatul lui fu simplu: retrage piesele din vânzare – şi avanseaz-o pe Cathy.

— Prima ta propunere nu e chiar aşa de uşoară, spuse Becky. Catalogul trebuie să fie trimis publicului larg spre sfârşitul săptămânii ăsteia. Ce explicaţie i-am putea da doamnei Dawson pentru că am scos moştenirea de familie a scumpei ei mame?

— În primul rând că nu a fost a scumpei ei mame şi că ai retras-o pentru că ai toate motivele să crezi că este un lucru furat.

— Dacă facem asta, ne-am putea trezi acuzaţi de încălcarea contractului, zise Becky, când vom descoperi mai târziu că doamna Dawson este complet nevinovată. Dacă ne dă în judecată n-avem nicio bază pe care să ne întemeiem apărarea.

— Dacă madam Dawson asta e aşa de nevinovată cum crezi tu, atunci de ce se interesează atâta doamna Trentham de serviciul ăsta de ceai? Fiindcă nu pot să-mi închipui că n-are deja unul.

Becky râse.

— Are precis. Ştiu, pentru că l-am şi văzut, chiar dacă n-am obţinut niciodată ceaşca de ceai promisă.

Trei zile mai târziu, inspectorul îi telefona lui Becky pentru a o anunţa că poliţia din Nottingham nu avea nicio înregistrare despre ceva furat în zona lor care să se potrivească cu descrierea serviciului de ceai şi au mai confirmat şi că numele doamnei Dawson nu le era cunoscut. Trimisese aşadar datele tuturor celorlalte secţii de poliţie din teritoriu.

— Dar, adăugă el, forţele locale nu sunt întotdeauna foarte cooperante cu central când e vorba de informaţii.

După ce închise telefonul, Becky hotărî să dea undă verde şi să trimită cataloagele, în ciuda temerilor lui Cathy. Fură puse la poştă în aceeaşi zi, împreună cu invitaţiile pentru presă şi pentru clienţii selecţi.

Doi ziarişti cerură bilete la licitaţie. Neobişnuit de grijulie, Becky îi verifică şi află că amândoi lucrau pentru ziare naţionale şi că scriseseră despre licitaţiile de la Trumper’s de mai multe ori.

Simon Matthews considera că Becky reacţiona exagerat, în timp ce Cathy tindea să fie de acord cu sir Charles că lucrul cel mai înţelept ar fi să retragă serviciul din licitaţie până când aveau să primească un semnal de la Deakins.

— Dacă o să retragem un articol ori de câte ori omul ăla o să se intereseze de vreo vânzare de-a noastră putem la fel de bine să ne închidem porţile şi să rămânem cu ochii în stele, spuse Simon.

În lunea dinaintea licitaţiei, inspectorul Deakins telefonă să întrebe dacă putea s-o vadă urgent pe Becky. Sosi la galerie treizeci de minute mai târziu, din nou însoţit de sergentul lui. De data asta, singurul lucru pe care-l scoase din servietă fu

un exemplar din *Evening Express* din Aberdeen, datat 15 octombrie 1949.

Deakins ceru să i se permită să mai vadă o dată serviciul de ceai georgian. Becky fu de acord şi poliţistul confruntă atent fiecare piesă cu o fotografie de pe una din paginile interioare ale ziarului.

— Astea sunt, spuse el după ce verifică de două ori.

Îi arătă fotografia lui Becky.

Cathy şi Peter Fellowes studiară şi ei fiecare articol uitându-se atent şi la fotografia din ziar şi fură nevoiţi să cadă de acord cu Deakins că asemănarea era perfectă.

— Acest mic serviciu a fost furat de la Muzeul Argintului din Aberdeen acum vreo treizeci de luni, îi informă inspectorul. Nenorociţii ăia de la poliţia locală nici nu s-au obosit să ne anunţe. Fără îndoială, au considerat că nu ne priveşte.

— Şi-acum ce-o să se-ntâmple? întrebă Becky.

— Poliţia din Nottingham i-a făcut deja o vizită doamnei Dawson, la care au găsit mai multe obiecte din argint şi bijuterii ascunse prin casă. A fost luată la secţia din localitate ca să – cum ar formula presa – ajute poliţia în cercetările ei.

— Puse ziarul la loc în servietă.

— După ce le voi telefona ca să le confirm ştirea, presupun că va fi pusă sub acuzaţie astăzi. Mă tem însă că va trebui să iau serviciul cu mine la Scotland Yard ca probă.

— Sigur, spuse Becky.

— Sergentul meu o să vă completeze o chitanţă, Lady Trumper, şi aş vrea să vă mulţumesc pentru cooperare.

Inspectorul ezită, uitându-se cu drag la serviciul de ceai.

— Salariul pe o lună, spuse el oftând; şi l-au furat în scopuri total greşite.

Îşi ridică pălăria şi cei doi poliţişti părăsiră galeria.

— Şi-acum, ce facem? zise Cathy.

— Nu putem face mare lucru, oftă Becky. Conducem licitaţia ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat şi când îi vine rândul anunţăm, pur şi simplu, că piesa a fost retrasă.

— Şi-atunci omul nostru o să sară-n sus şi o să spună: „Nu este acesta încă un exemplu de anunţare a unor bunuri furate şi apoi de retragere a lor în ultimul moment?” N-o să mai prea arătăm a casă de licitaţii, zise Simon, ridicând înfuriat vocea. Mai degrabă a casă de amanet. Aşa că ce-ar fi să punem trei globuri pe uşa de la intrare şi un gard, ca să dăm un indiciu asupra clasei din care să facă parte persoanele pe care sperăm să le atragem?

Becky nu reacţionă.

— Dacă te afectează atât de mult, Simon, de ce nu încerci să transformi întregul episod într-un avantaj? sugeră Cathy.

— Ce vrei să spui? întrebă Becky, şi atât ea cât şi Simon se întoarseră s-o privească pe tânăra australiancă.

— Trebuie să aducem presa de partea noastră de data asta.

— Nu sunt sigură că înţeleg încotro baţi.

— Să-i telefonăm ziaristului de la *Telegraph* – cum îl cheamă? Barker – şi să-i oferim această istorie internă.

— La ce-ar folosi? întrebă Becky.

— Va avea versiunea noastră de data asta, şi va fi mai mult decât mulţumit să fie singurul ziarist dinăuntru, mai ales după fiasco-ul cu Bronzino.

— Crezi că l-ar interesa oare un serviciu de argint în valoare de şaptezeci de lire?

— Cu un muzeu scoţian implicat şi cu un hoţ profesionist arestat în Nottingham? Sigur că o să-l intereseze. Mai ales dacă nu mai spunem nimănui altcuiva.

— Vrei să te ocupi chiar tu de domnul Barker, Cathy? întrebă Becky.

— Lăsaţi pe mine.

În dimineaţa următoare, în *Daily Telegraph* apăru un articol mic, dar foarte vizibil, în care se relata cum casa de licitaţii Trumper's chemase poliţia când începuse să aibă suspiciuni în legătură cu provenienţa unui serviciu de ceai georgian, care mai târziu s-a descoperit că fusese furat de la Muzeul Argintului din Aberdeen. Poliţia din Nottingham arestase o femeie care apoi a fost acuzată de manevrare a unor bunuri furate. Articolul continua, povestind că inspectorul Deakins de la Scotland Yard declarase celor de la *Telegraph:* „Ne-am dori ca toate casele de licitaţii şi galeriile din Londra să fie la fel de scrupuloase ca Trumper's".

La vânzarea din după-amiaza aceea participă multă lume şi, în ciuda pierderii uneia dintre piesele de bază ale licitaţiei, Trumper's reuşi să depăşească multe din preţurile estimative. Omul cu haină de tweed şi cravată galbenă nu-şi făcu apariţia.

Când Charlie citi *Telegraph* în seara aceea în pat, remarcă:

— Deci nu mi-ai urmat sfatul?

— Şi da şi nu, zise Becky. Recunosc că n-am retras serviciul de ceai imediat, dar am avansat-o pe Cathy.

CAPITOLUL 37

La 9 noiembrie 1950 Trumper's a ţinut cea de-a doua adunare generală anuală.

Directorii s-au întâlnit la ora zece în sala de consiliu, pentru ca Arthur Selwyn să le prezinte procedura pe care voia s-o urmeze în faţa acţionarilor.

La unsprezece fix îi conduse pe preşedinte şi pe cei opt directori afară din sala de consiliu şi apoi în sala mare, de parcă ar fi fost elevi de şcoală duşi doi câte doi la adunarea de dimineaţă.

Charlie prezentă pe fiecare membru al consiliului adunării formate din aproximativ o sută douăzeci de persoane – o prezenţă respectabilă pentru o astfel de ocazie, îi şopti Tim Newman lui Becky. Charlie urmă ordinea de zi fără a avea nevoie ca directorul executiv să-i sufle măcar o dată şi i se puse o singură întrebare incomodă: „De ce cheltuielile au depăşit atât de mult bugetul în primul an plin de comerţ?"

Arthur Selwyn se ridică să explice că banii necesari construirii depăşiseră estimările lor iniţiale şi că inaugurarea necesitase cheltuieli care nu aveau să se repete. El mai arătă că, numai din comerţ, Trumper's reuşise să-şi scoată cheltuielile în primul trimestru al celui de-al doilea an. Adăugă că rămânea optimist în privinţa anului care urma, mai ales că se anticipa un număr crescut de turişti care aveau să fie atraşi la Londra de Festivalul Britanic. Cu toate acestea, el îi preveni pe acţionari că s-ar putea să fie necesară încă o mărire de capital dacă sperau să le crească facilităţile.

Când Charlie declară închisă adunarea, rămase pe scaun, căci consiliul de administraţie fu ovaţionat, ceea ce îl cam luă prin surprindere pe preşedinte.

Becky se pregătea să se întoarcă la numărul 1 şi să continue pregătirea licitaţiei de opere

impresioniste pe care o planificase pentru primăvară când domnul Baverstock veni şi îi atinse uşor cotul.

— Aş putea discuta cu dumneavoastră între patru ochi, lady Trumper?

— Sigur că da, domnule Baverstock.

Becky se uită în jur după un loc liniştit unde ar fi putut vorbi.

— Cred că biroul meu din High Holbom ar fi mai potrivit, sugeră el. Ştiţi, e o chestiune destul de delicată. Mâine, la ora trei, v-ar conveni?

Daniel telefonase de la Cambridge în dimineaţa aceea şi Becky nu-şi putu aminti de când nu-l mai auzise aşa de vorbăreţ şi plin de noutăţi. Ea, în schimb, nu era aşa volubilă ori plină de noutăţi: încă nu reuşise să-şi închipuie de ce ar putea asociatul principal de la Baverstock, Dickens şi Cobb să dorească s-o vadă „într-o chestiune destul de delicată”.

Nu putea crede că soţia domnului Baverstock dorea să înapoieze dulapul în stil Carol al II-lea sau să ceară detalii în plus asupra viitoarei licitaţii de opere impresioniste, dar cum în cazul ei neliniştea prevala întotdeauna asupra optimismului, Becky petrecu următoarele douăzeci şi şase de ore temându-se de ce era mai rău.

Nu-l împovără pe Charlie cu grijile ei, căci din puţinul pe care-l ştia despre domnul Baverstock era sigură că dacă soţul ei ar fi fost implicat, domnul Baverstock ar fi cerut să-i vadă pe amândoi. În orice caz, Charlie avea destul probleme de rezolvat şi fără a mai fi încărcat cu ale ei.

Becky nu reuşi să mănânce nimic la prânz şi ajunse la biroul avocatului cu câteva minute înainte de ora fixată. Fu introdusă direct în biroul domnului Baverstock.

Fu întâmpinată de colegul ei cu un zâmbet cald, ca şi cum ar fi fost o rudă îndepărtată din marea lui

familie. Îi oferi locul din faţa lui, de cealaltă parte a unui birou mare de mahon.

Domnul Baverstock, hotărî Becky, trebuia să aibă în jur de cincizeci şi cinci de ani, poate şaizeci; faţa îi era rotundă, prietenoasă, şi cele câteva şuviţe de păr cărunt care-i rămăseseră erau despărţite cu grijă de o cărare pe mijloc. Haina lui de culoare închisă, vesta, pantalonii gri cu dungi şi cravata neagră puteau fi purtate de orice avocat care practica pe o rază de doisprezece kilometri pătraţi în jurul clădirii în care se aflau acum. Întorcându-se pe scaunul său, începu să studieze grămada de documente din faţa lui, apoi îşi scoase ochelarii în formă, de semilună.

— Lady Trumper, începu el. E deosebit de amabil din partea dumneavoastră că aţi venit să mă vedeţi.

În cei doi ani de când se cunoşteau nu i se adresase niciodată pe numele de botez.

— Voi intra direct în subiect, continuă el. Unul dintre clienţii mei a fost răposatul sir Raymond Hardcastle.

Becky se întrebă de ce nu mai pomenise niciodată de asta, şi tocmai voia să protesteze, când domnul Baverstock adăugă repede:

— Dar mă grăbesc să spun că doamna Gerald Trentham nu este şi nu a fost niciodată clienta acestei firme.

Becky nu făcu niciun efort să-şi ascundă uşurarea.

— Trebuie să vă mai spun că am avut privilegiul de a-l servi pe sir Raymond mai bine de treizeci de ani şi m-am considerat nu numai sfătuitorul său legal, ci şi, spre sfârşitul vieţii sale, un prieten apropiat. Vă dau această informaţie, lady Trumper, pentru că s-ar putea să găsiţi că acest fapt este relevant când veţi auzi tot ce-am de spus.

Becky dădu din cap, aşteptând ca domnul Baverstock să intre în subiect.

— Cu câţiva ani înainte de a muri, continuă avocatei, sir Raymond a făcut un testament. În el, împărţea venitul produs de averea sa între cele două fiice ale lui. Un venit care, aş putea adăuga, a crescut considerabil de la moartea sa, datorită unor investiţii prudente. Cea mai mare dintre fiicele sale era domnişoara Amy Hardcastle, iar cea tânără, după cum sunt sigur că ştiţi, doamna Gerald Trentham. Venitul produs de această avere a fost suficient pentru a le da acestor două doamne un standard de viaţă egal, dacă nu considerabil mai înalt decât cel cu care se obişnuiseră înainte de moartea lui. Cu toate acestea…

Oare simpaticul domn Baverstock va trece vreodată la obiect? începea să se întrebe Becky.

— Sir Raymond a hotărât, în înţelepciunea lui, că partea sa de capital va rămâne intactă, după ce permisese ca firma pe care tatăl său o fondase iar el o consolidase cu atâta succes, să fuzioneze cu una din cele mai mari firme rivale. Vedeţi, lady Trumper, sir Raymond a simţit că niciun membru al familiei nu-l putea înlocui ca viitor preşedinte la Hardcastle's. A considerat că niciuna din cele două fiice – ca să nu mai vorbim de cei doi nepoţi – despre care voi avea mai multe de spus peste câteva clipe – nu era competent pentru a conduce o societate pe acţiuni.

Avocatul îşi scoase ochelarii, îi şterse cu o batistă pe care o luă din buzunarul de la piept şi studie lentilele cu ochi critic înainte de a se întoarce la sarcina pe care o avea de îndeplinit.

— Vedeţi dumneavoastră, sir Raymond nu-şi făcea iluzii cu privire la rudele sale cele mai apropiate. Fiica lui cea mare, Amy, era o femeie blândă, timidă, care şi-a îngrijit cu curaj tatăl în ultimii ani de viaţă ai acestuia. Când sir Raymond a murit, ea s-a mutat din casa familiei într-un mic hotel de pe malul mării, unde a locuit până la moartea sa, anul trecut.

Ethel Trentham, fiica mai mică a lui sir Raymond… continuă el. Daţi-mi voie să mă exprim cât de delicat posibil – sir Raymond considera că probabil pierduse contactul cu realitatea şi cu siguranţă nu mai recunoştea nicio legătură cu trecutul ei. În orice caz, ştiu că pe bătrân îl întrista mai ales faptul că nu avea un fiu, aşa încât atunci când s-a născut Guy speranţele lui de viitor s-au concentrat asupra tânărului nepot. Din ziua aceea a revărsat totul asupra lui. Mai târziu avea să se autoînvinovăţească pentru eşecul băiatului. N-a mai făcut aceeaşi greşeală când s-a născut Nigel, un copil pentru care n-a avut nici afecţiune, nici respect.

Firma noastră a primit însă instrucţiuni să-l ţină mereu la curent pe sir Raymond cu orice informaţie ne-ar fi căzut în mână privind vreun membru apropiat al familiei. Astfel, când căpitanul Trentham şi-a dat demisia din armată, în 1922, oarecum brusc, ni s-a cerut să încercăm să aflăm adevăratul motiv care se ascundea în spatele acestei renunţări. Sir Raymond n-a acceptat în niciun caz povestea fiicei lui despre atragerea lui Guy ca partener într-o afacere cu vite în Australia, şi la un moment dat era chiar atât de preocupat, încât se gândea să mă trimită pe mine pe continental acela ca să aflu povestea adevărată. Apoi Guy a murit.

Becky şedea pe scaunul ei, dorindu-şi să-l învârtească pe domnul Baverstock ca pe un gramofon şi să-l pună la o viteză mult peste 78 de turaţii pe minut, dar ajunsese deja la concluzia că nimic din ce-ar fi spus ea nu avea să-i accelereze ritmul pe care şi-l impusese.

— Rezultatul cercetărilor noastre, continuă Baverstock, ne-a făcut să credem – şi în acest punct, lady Trumper, trebuie să-mi cer scuze pentru orice nedelicateţe, căci nu este în intenţia mea să vă ofensez – că Guy Trentham şi nu

Charles Trumper era tatăl copilului dumneavoastră.

Becky lăsă capul în jos şi domnul Baverstock îşi mai ceru o dată scuze înainte de a continua.

— Sir Raymond voia să fie însă convins că Daniel era strănepotul lui, şi în acest scop a făcut două vizite la St. Paul, după ce băiatul a câştigat o bursă la şcoala aceea.

Becky se holbă la bătrânul avocat.

— Prima dată l-a urmărit pe băiat cântând într-un concert dat de şcoală – Brahms, dacă-mi amintesc corect – iar a doua oară l-a văzut pe Daniel primind de la Marele Maestru premiul Newton pentru matematică, de Ziua Fondatorilor. Cred că eraţi şi dumneavoastră prezentă cu această ocazie. La ambele vizite, sir Raymond s-a ţinut deoparte, ca să fie sigur că băiatul nu e conştient de prezenţa sa. După cea de a doua vizită, sir Raymond era în întregime convins că Daniel era strănepotul lui. Mă tem că toţi bărbaţii din familie s-au procopsit cu acel maxilar Hardcastle, ca să nu mai vorbim de tendinţa de a se muta de pe un picior pe altul atunci când sunt agitaţi. Prin urmare, sir Raymond şi-a schimbat testamentul a doua zi.

Avocatul luă un document legat cu fundă roz care se afla pe biroul său. Desfăcu încet panglica.

— Mi s-au dat instrucţiuni, doamnă, să vă citesc clauzele relevante ale testamentului la momentul pe care-l consider potrivit, dar numai cu puţină vreme înainte ca băiatul să-şi serbeze cea de-a treizecea aniversare. Daniel împlineşte treizeci de ani luna viitoare, dacă nu mă înşel.

Becky aproba din cap.

Baverstock luă notă şi desfăcu încet paginile tari ale pergamentului.

— V-am explicat deja aranjamentele privind împărţirea averii lui sir Raymond. Cu toate acestea, de la moartea domnişoarei Amy, doamna Trentham beneficiază de toate profiturile realizate

de trust, sumă care se ridică acum la aproximativ patruzeci de mii de lire pe an. Din câte ştiu eu, sir Raymond n-a dat niciodată vreo dispoziţie testamentară care să-l privească pe nepotul lui mai mare, domnul Guy Trentham, dar cum acesta e acum decedat, nu mai are nicio importanţă. După aceea a lăsat o sumă mică celuilalt nepot al său, domnul Nigel Trentham.

Făcu o pauză.

— Iar acum trebuie să citez cuvintele exacte al lui sir Raymond, spuse el uitându-se în testament.

Îşi drese vocea înainte de a continua:

— „După ce vor fi onorate toate celelalte comisioane şi note de plată, las restul gospodăriei şi averii mele domnului Daniel Trumper de la Trinity College, Cambridge, care va intra în deplina posesie a acestora la moartea bunicii sale, doamna Gerald Trentham."

Acum, când avocatul ajunsese în sfârşit la miezul chestiunii, Becky era împietrită de uluire. Domnul Baverstock aşteptă o clipă, pentru cazul în care Becky ar fi vrut să spună ceva, dar cum bănuia că mai avea de aflat şi altele, ea rămase tăcută. Ochii avocatului se întoarseră asupra hârtiilor din faţa lui.

— Simt că în acest punct trebuie să adaug că sunt conştient – după cum a fost şi sir Raymond – de tratamentul la care aţi fost supusă atât de către nepotul cât şi de către fiica lui, astfel că trebuie să vă mai spun şi că deşi moştenirea lăsată fiului dumneavoastră va fi considerabilă, ea nu include ferma de la Ashurst, Berkshire, sau casa din Chester Square. Ambele proprietăţi, de la moartea soţului ei, aparţin acum doamnei Gerald Trentham. Nu include nici – şi cred că asta e mai important pentru dumneavoastră terenul viran din Chelsea Terrace, care nu face parte din averea lui sir Raymond. Tot restul însă, va fi moştenit în cele din urmă de Daniel, dar, după cum v-am explicat deja,

nu înainte ca doamna Trentham să părăsească această lume.

— Ea ştie toate astea?

— Într-adevăr, doamna Trentham a fost pusă în temă cu privire la prevederile din testamentul tatălui ei cu câtăva vreme înainte de moartea acestuia. Şi-a consultat chiar avocaţii pentru a afla dacă acele clauze înserate după vizitele lui sir Raymond la St. Paul ar putea fi contestate.

— S-a concretizat acest lucru într-o acţiune judecătorească?

— Nu. Dimpotrivă, destul de brusc şi, trebuie să vă mărturisesc, inexplicabil, a dat instrucţiuni avocaţilor ei să retragă orice obiecţii. Dar orice-ar fi făcut, sir Raymond stipulase extrem de clar că banii nu puteau fi folosiţi sau controlaţi niciodată de una din fiicele lui. Acesta avea să fie privilegiul următoarei sale rude apropiate.

Domnul Baverstock se opri şi puse amândouă palmele pe sugativa din faţa lui.

— Acum chiar că va trebui să-i spun, murmură Becky cu răsuflarea tăiată.

— Cred că aşa se pare, lady Trumper. Într-adevăr, scopul acestei întâlniri a fost să vă pun la curent cu întreaga situaţie. Sir Raymond n-a fost niciodată sigur dacă i-aţi spus lui Daniel cine e tatăl lui.

— Nu, nu i-am spus niciodată.

Baverstock îşi scoase ochelarii şi îi puse pe birou.

— Vă rog să nu vă grăbiţi, scumpă doamnă, şi anunţaţi-mă doar când am permisiunea dumneavoastră să-l contactez pe fiul dumneavoastră şi să-i aduc la cunoştinţă vestea cea bună.

— Vă mulţumesc, spuse încet Becky, dându-şi seama cât de nepotrivite erau cuvintele ei.

— În sfârşit, spuse domnul Baverstock, trebuie să vă mai spun că sir Raymond a ajuns un mare admirator al soţului dumneavoastră şi al muncii

lui, precum şi al parteneriatului pe care-l formaţi. Atât de mare, încât a lăsat acestui birou recomandarea ca, dacă Trumper's avea să se transforme vreodată în societate pe acţiuni, ceea ce el anticipa că se va întâmplă, să investim o suma de proporţii în noua companie. Era convins că o astfel de întreprindere nu poate decât să înflorească şi, prin urmare, să se dovedească o investiţie de primă clasă.

— Aşadar de asta a învestit Hambros zece la sută când ne-am extins, spuse Becky. Totdeauna ne-am întrebat.

— Exact, adăugă domnul Baverstock cu un zâmbet, aproape de satisfacţie. Aveam instrucţiuni precise ca Hambros să ceară acţiunile în numele trustului, astfel încât soţul dumneavoastră să nu aibă niciodată motive să se teamă din cauza unui acţionar cu un pachet aşa de mare. Suma a fost de fapt considerabil mai mică decât dividendele realizate de proprietate în anul acela. Mai important însă era, ştiam din documentele de ofertă, că sir Charles avea intenţia să păstreze cincizeci şi unu din companie, şi ne-am gândit aşadar că ar putea fi o uşurare pentru el să ştie că va mai avea zece la sută sub controlul său indirect, în cazul în care ar apărea vreo problemă neprevăzută în viitor. Nu pot decât să sper că înţelegeţi că am acţionat numai în interesul dumneavoastră, căci sir Raymond a dorit întotdeauna să vi se prezinte faptele în întregime în momentul pe care eu îl voi fi considerat potrivit; singura stipulaţie, pe care v-am explicat-o deja, a fost ca aceste informaţii să nu fie dezvăluite fiului dumneavoastră înainte de a împlini treizeci de ani.

— N-aţi fi putut fi mai delicat, domnule Baverstock, zise Becky. Ştiu că Charlie va dori să vă mulţumească personal.

— Sunteţi foarte amabilă, lady Trumper. Permiteţi-mi să mai adaug că această întâlnire a fost pentru mine o adevărata încântare. Ca şi sir

Raymond, mi-a făcut o plăcere considerabilă, de-a lungul anilor, să urmăresc carierele dumneavoastră şi sunt încântat că joc şi eu un mic rol în viitorul companiei.

Ducându-şi sarcina la bun sfârşit, domnul Baverstock se ridică de la birou şi o conduse în tăcere pe Becky până la uşa de la intrare a clădirii. Becky începea să se întrebe dacă avocatul vorbea cu delegaţie.

— Aştept să-mi daţi de ştire, scumpă doamnă, când îmi va fi permis să-l contactez pe fiul dumneavoastră.

CAPITOLUL 38

În weekend-ul care urmă vizitei lui Becky la domnul Baverstock ea şi Charlie s-au dus la Cambridge să-l vadă pe Daniel. Charlie insistase că nu mai puteau tărăgăna şi îi telefonase lui Daniel în seara aceea să-l anunţe că aveau să vină la Trinity pentru că aveau să-i spună ceva important. La auzul acestei veşti, Daniel răspunsese:

— Foarte bine, pentru că şi eu am să vă spun ceva destul de important.

În drum spre Cambridge, Becky şi Charlie repetară ce aveau să spună şi cum anume aveau s-o spună, dar ajunseră la concluzia că oricât de delicat ar fi încercat să explice cum se petrecuseră lucrurile în trecut, nu puteau anticipa cum avea să reacţioneze Daniel.

— Mă întreb dacă o să ne ierte vreodată, zise Becky. Ştii, ar fi trebuit să-i spunem cu ani în urmă.

— Dar n-am făcut-o.

— Şi acum îi spunem într-un moment când s-ar putea să fie în beneficiul nostru financiar.

— Şi în cele din urmă şi al lui. În fond, o să moştenească zece la sută din companie, ca să nu mai vorbim de întreaga avere Hardcastle. Nu ne rămâne decât să vedem cum o să primească veştile şi să reacţionăm ca atare.

Charlie acceleră când ajunse pe şoseaua dreaptă, cu două benzi, după ce trecură de Rickmansworth. O vreme rămaseră amândoi tăcuţi, apoi Charlie propuse:

— Hai să mai repetăm o dată. Tu o să începi, povestindu-i cum l-ai cunoscut pe Guy…

— Probabil că ştie deja, zise Becky.

— În cazul ăsta sigur ar fi întrebat…

— Nu neapărat. A fost întotdeauna atât de rezervat, mai ales faţă de noi.

Repetiţia a continuat până când au ajuns la marginea oraşului.

Charlie conduse încet pe lângă malurile râului Cam, trecu de Queen College, evitând un grup de studenţi care se nimeriseră pe şosea, intrând în sfârşit pe Trinity Lane. Opri maşina în Curtea Nouă, apoi el şi Becky traversară spre intrarea C şi urcară treptele tocite de piatră până ajunseră la uşa pe care scria „Dr. Daniel Trumper". Pe Becky o amuza mereu faptul că nu descoperise că fiul ei îşi luase doctoratul până când cineva îl numise „domnule doctor Trumper", adresându-i-se în prezenţa ei.

Charlie o luă de mână pe soţia sa.

— Nu-ţi face griji, spuse el. Totul o să fie bine, o să vezi.

Îi strânse mâna, apoi ciocăni hotărât la uşa lui Daniel.

— Intră, strigă o voce care nu putea fi decât a lui Daniel.

În clipa următoare deschise uşa grea de stejar, ieşindu-le în întâmpinare. O îmbrăţişa cu putere pe mama sa, apoi îi conduse pe amândoi în birouaşul lui dezordonat, unde ceaiul fusese deja pregătit pe o masă din mijlocul camerei.

Charlie şi Becky se aşezară în două dintre fotoliile din piele mari şi ponosite, furnizate de colegiu. Fuseseră probabil proprietatea ultimilor şase locatari ai camerei şi lui Becky îi aminteau de fotoliul pe care-l scosese cândva din casa lui Charlie din Whitechapel Road şi îl vânduse cu un şiling.

Daniel le turnă la amândoi câte o ceaşcă de ceai şi începu să prăjească la foc o felie de pâine. O vreme nimeni nu vorbi şi Becky se întrebă unde găsise fiul ei un pulover de caşmir atât de modern.

— Aţi călătorit bine? întrebă Daniel în cele din urmă.

— Nu prea rău, zise Charlie.

— Şi cum merge maşina cea nouă?

— Bine.

— Şi Trumper's?

— Se poate şi mai rău.

— Eşti un mic cozeur, nu-i aşa, tată? Ar trebui să depui o cerere pentru postul de profesor de engleză recent eliberat.

— Iartă-l, Daniel, spuse mama lui. Doar că are o grămadă de lucruri pe cap în momentul ăsta, printre care şi subiectul pe care trebuie să-l discutăm cu tine.

— Nici că se putea nimeri mai bine, zise Daniel întorcând felia de pâine.

— De ce? întrebă Charlie.

— Pentru că, aşa cum v-am prevenit, şi eu trebuie să discut ceva important cu voi. Deci – cine începe?

— Să auzim vestea ta, zise Becky repede.

— Nu, cred că înţelept ar fi să începem noi, interveni Charlie.

— Mie-mi convine. Daniel puse o felie de pâine prăjită pe farfuria mamei lui. Unt, gem şi miere, adăugă el arătând spre vasele mici care se aflau pe masă în faţa ei.

— Mulţumesc, dragul meu, zise Becky.

— Dă-i drumul atunci, tată. Tensiunea devine de nesuportat pentru mine.

Întoarse o a doua felie.

— Ei bine, este vorba despre o chestiune pe care trebuia s-o fi discutat cu tine cu mulţi ani în urmă.

— Pâine, tată?

— Mulţumesc – spuse Charlie ignorând felia aburindă pe care Daniel i-o puse în farfurie – împrejurările şi un lanţ de evenimente ne-au oprit cumva să ajungem s-o facem.

Daniel puse o a treia felie în capătul furculiţei lungi pentru prăjit.

— Mănâncă, mamă, zise el. Altfel a ta o să se răcească. În orice caz, mai e pe drum încă una.

— Nu mi-e foame deloc, mărturisi Becky.

— Ei, şi cum spuneam, zise Charlie. S-a ivit o problemă în legătură cu o moştenire importantă pe care tu, în cele din urmă…

Se auzi o bătaie în uşă. Becky aruncă o privire disperată lui Charlie, sperând ca întreruperea să nu fie decât un mesaj de care se putea scăpa repede. Ultimul lucru de care aveau nevoie în momentul acela era un student cu o problemă interminabilă.

Daniel se ridică de lângă şemineu şi se duse la uşă.

— Intră, draga mea, îl auziră rostind şi Charlie se ridică în picioare când oaspetele lui Daniel intră în încăpere.

— Ce bine-mi pare să te văd, Cathy, zise Charlie. Habar n-am avut că ai să fii în Cambridge azi.

— Nu e tipic pentru Daniel? spuse Cathy. Eu am vrut să vă previn, dar el nici n-a vrut să audă.

Îi surâse jenată lui Becky, apoi se aşeză într-unul din fotoliile libere.

Becky îi privi pe amândoi stând unul lângă altul – ceva o neliniştea.

— Toarnă-ţi nişte ceai, draga mea, zise Daniel. Ai ajuns tocmai la timp pentru următoarea felie de pâine şi nu puteai nimeri într-un moment mai interesant. Tata tocmai se pregătea să-mi dezvăluie secretul averii pe care mă pot aştepta să mi-o lase prin testament. Voi moşteni imperiul Trumper sau va trebui să mă mulţumesc cu abonamentul la Clubul de Fotbal West Ham?

— O, mă scuzaţi, spuse Cathy dând să se ridice din fotoliu.

— Nu, nu, zise Charlie, făcându-i semn să se aşeze la loc. Nu fi prostuţă, nu era aşa de important. Veştile noastre pot aştepta până mai târziu.

— Sunt foarte fierbinţi, ai grijă, spuse Daniel punând o felie pe farfuria lui Cathy. Ei bine, dacă moştenirea mea e de o neînsemnătate atât de covârşitoare, va trebui să vă împărtăşesc eu primul

mica mea veste. Să bată tobele, sus cortina, versul de deschidere – Daniel ridică furculiţa pentru prăjit de parcă ar fi fost o baghetă de dirijor – Cathy şi cu mine ne-am logodit.

— Nu-mi vine să cred, zise Becky sărind din fotoliu şi îmbrăţişând-o încântată pe Cathy. Ce veste minunată.

— De când durează chestia asta? întrebă Charlie. Trebuie să fi fost orb.

— De aproape doi ani, mărturisi Daniel. Şi ca să fiu cinstit, nici chiar tu nu puteai să ai un telescop în stare să cerceteze Cambridge-ul în fiecare weekend. Îţi mai dezvălui un mic secret: Cathy nu m-a lăsat să vă spun înainte ca mama s-o invite în comitetul de conducere.

— Ca unul care a fost negustor toată viaţa, băiete, zise Charlie radiind, pot să-ţi spun că ai făcut un târg pe cinste. Daniel rânji. Cred că de fapt Cathy s-a păcălit. Dar când s-au întâmplat toate astea?

— Ne-am cunoscut la dumneavoastră, la petrecerea de casă nouă. N-o să vă amintiţi, Sir Charles, dar ne-am ciocnit pe scări, zise Cathy, jucându-se nervos cu cruciuliţa pe care o avea la gât.

— Sigur că-mi amintesc, dar te rog spune-mi Charlie. Toată lumea îmi spune aşa.

— Şi aţi fixat data? întrebă Becky.

— Vrem să ne căsătorim în vacanţa de Paşti, zise Daniel. Dacă sunteţi de acord.

— Sunt de acord şi cu săptămână viitoare, spuse Charlie. N-aş putea fi mai fericit. Şi unde vreţi să faceţi nunta?

— La capela Colegiului, zise Daniel fără nicio ezitare. Ştiţi, amândoi părinţii lui Cathy au murit, aşa că ne-am gândit că aici în Cambridge ar fi mai bine în aceste împrejurări.

— Şi unde o să locuiţi? întrebă Becky.

— A, asta depinde, zise Daniel misterios.

— De ce? întrebă Charlie.

— Am cerut o catedră de matematică la King's College, în Londra – şi am fost informat dintr-o sursă de încredere că îşi vor anunţa alegerea în două săptămâni.

— Ai vreo şansă? întrebă Becky.

— Păi, hai să formulăm altfel, zise Daniel. Decanul m-a invitat să cinez cu el joia viitoare la reşedinţa lui, şi cum nu l-am mai văzut niciodată pe domnul în chestiune…

Se întrerupse, căci suna telefonul.

— Ei, cine-o fi? întrebă el retoric. În general monştrii nu mă deranjează duminica.

Ridică receptorul şi ascultă un moment.

— Da, este, spuse el după câteva secunde. Pot să-i spun cine o caută? Imediat. Se întoarse spre mama lui. Domnul Baverstock, mamă.

Becky sări din fotoliu şi luă telefonul de la Daniel în timp ce Charlie privea neliniştit.

— Dumneavoastră sunteţi, lady Trumper?

— Da.

— Aici Baverstock. Voi fi scurt. Dar mai întâi, l-aţi informat pe Daniel cu privire la detaliile testamentului lui sir Raymond?

— Nu. Soţul meu tocmai se pregătea s-o facă.

— Atunci vă rog să nu-i spuneţi nimic până nu vă pot vedea din nou.

— Dar… de ce nu?

Becky îşi dădu seama că acum va trebui să poarte o conversaţie unilaterală.

— Nu e ceva pe care să-l pot discuta cu uşurinţă la telefon, lady Trumper. Când credeţi că vă întoarceţi în oraş?

— În seara asta, mai târziu.

— Cred că trebuie să ne întâlnim cât mai curând posibil.

— Consideraţi că este atât de important? zise Becky încă buimacă.

— Da. Astă-seară la ora şapte vă convine?

— Da, sunt sigură că ne întoarcem până atonei.

— În cazul acesta, voi veni eu în Eaton Square la şapte. Şi vă rog, orice-aţi face, nu-i pomeniţi nimic lui Daniel despre testamentul lui sir Raymond. Îmi cer scuze pentru mister, dar mă tem că nu prea am de ales. La revedere, scumpă doamnă.

— La revedere, zise Becky şi puse receptorul în furcă.

— Vreo problemă, întrebă Charlie, ridicând o sprânceană.

— Nu ştiu. Becky îşi privi soţul drept în ochi. Doar că domnul Baverstock vrea să ne vadă în legătură cu hârtiile acelea despre care m-a încunoştinţat săptămână trecută.

Charlie făcu o grimasă.

— Şi vrea să nu mai discutăm detaliile cu nimeni deocamdată.

— Ei, asta chiar că sună misterios, zise Daniel întorcându-se spre Cathy. Domnul Baverstock, draga mea, este în consiliul de administraţie al „căruciorului", un tip care ar considera că a-i telefona nevestei în timpul programului e o încălcare a contractului.

— Mi se pare exact calificarea necesară pentru un loc în consiliul de administraţie al unei mari companii.

— De fapt, l-ai întâlnit o dată, zise Daniel. A fost şi el cu nevastă-sa la petrecerea de casă nouă a mamei, dar mă tem că nu e tocmai persoana pe care s-o ţii minte.

— Cine a pictat tabloul ăsta? zise deodată Charlie, uitându-se la o acuarelă de deasupra biroului lui Daniel ce înfăţişa Universitatea Cambridge.

Becky spera numai ca schimbarea subiectului să nu fi fost prea evidentă.

În drum spre Londra Becky era sfâşiată între încântarea de a o avea pe Cathy drept noră şi

teama de motivul pentru care domnul Baverstock dorea să-i vadă.

Când Charlie îi ceru amănunte, Becky încercă să-i repete cuvânt cu cuvânt conversaţia pe care o avusese cu Baverstock, dar asta nu-i lămuri cu nimic mai mult.

— Vom afla destul de repede, zise Charlie pe când părăseau autostrada A10 ca să treacă prin Whitechapel şi apoi să intre în City.

Charlie se înfiora întotdeauna când trecea pe lângă diferitele cărucioare care-şi expuneau mărfurile multicolore şi auzea strigătele negustorilor care-şi făceau reclamă zgomotos.

— Nu ţi le dau cu…

Deodată Charlie opri maşina, închise motorul şi rămase uitându-se pe fereastră.

— De ce-ai oprit? întrebă Becky. N-avem timp de pierdut.

Charlie arătă spre Clubul Băieţilor din Whitechapel: arăta şi mai dărăpănat şi jigărit decât de obicei.

— Ai mai văzut clubul de o mie de ori, Charlie. Şi ştii că nu trebuie să întârziem la întâlnirea cu domnul Baverstock.

El îşi scoase agenda şi începu să-şi deşurubeze capacul stiloului.

— Ce tot faci?

— Când o să înveţi să priveşti mai atent, Becky? Charlie era ocupat să noteze numărul agentului imobiliar scris pe plăcuţa „De închiriat”.

— Doar nu vrei să deschizi un al doilea Trumper’s în Whitechapel?

— Nu, dar *vreau* să aflu de ce se închide vechiul meu club, zise Charlie.

Îşi puse stiloul la loc în buzunar şi apăsă pe buton ca să pornească motorul.

Soţii Trumper ajunseră în Eaton Square 17 cu numai jumătate de oră înainte de anunţata vizită a domnului Baverstock; şi domnul Baverstock, după

cum dureros de bine ştiau amândoi, nu întârzia niciodată.

Becky se apucă imediat să şteargă praful pe mese şi să bată pernele din salon.

— Mie mi se pare totul în ordine, zise Charlie. Nu te mai agita atâta. În orice caz, pentru asta am angajat o menajeră.

— Dar e duminică seara, îi aminti Becky.

Continuă să se uite pe sub obiecte pe care nu le mai atinsese de luni de zile, iar în cele din urmă aprinse focul pregătit dinainte.

La şapte fix se auzi soneria de la uşă şi Charlie se duse să-şi întâmpine oaspetele.

— Bună seara, sir Charles, spuse domnul Baverstock scoţându-şi pălăria.

A, da, se gândi Charlie, *există* cineva care nu-mi zice Charlie. Luă haina, fularul şi pălăria domnului Baverstock şi le atârnă în cuier.

— Îmi cer scuze că vă deranjez duminică seara, spuse domnul Baverstock urmându-şi gazda în salon, cu servieta Gladstone în mână. Dar sper că atunci când îmi veţi auzi veştile, veţi considera că am luat o hotărâre justă.

— Sunt sigur că aşa va fi. Fireşte, am fost amândoi intrigaţi de telefonul dumneavoastră. Dar mai întâi permiteţi-mi să vă ofer ceva de băut. Whisky?

— Nu, mulţumesc, zise domnul Baverstock. Dar n-aş zice nu la un sherry sec.

Becky îi turnă domnului Baverstock un Tio Pepe şi soţului ei un whisky, apoi se alătură celor doi lângă şemineu şi aşteptă ca avocatul să le explice de ce, în mod atât de neobişnuit pentru el, îi deranjase.

— Nu mi-e uşor, sir Charlie.

Charlie dădu din cap.

— Înţeleg. Nu vă grăbiţi.

— Îmi puteţi confirma, pentru început, că nu i-aţi dezvăluit fiului dumneavoastră nimic despre testamentul lui sir Raymond?

— Nu. Am fost salvaţi de această sarcină ingrată mai întâi de anunţul logodnei lui Daniel, apoi de telefonul dumneavoastră neaşteptat.

— O, asta-i o veste bună. Cu încântătoarea domnişoară Ross, fără îndoială. Vă rog să le transmiteţi felicitările mele.

— Aţi ştiut tot timpul? zise Becky.

— O, da, spuse domnul Baverstock. Era evident pentru toată lumea, nu-i aşa?

— Toată lumea în afară de noi, zise Charlie.

Domnul Baverstock îşi permise un zâmbet reţinut, apoi scoase un dosar din servietă.

— Nu voi mai face risipă de cuvinte, continuă el. Discutând cu avocaţii părţii adverse în ultimele câteva zile, am aflat că la un moment dat Daniel i-a făcut o vizită doamnei Trentham în casa ei din Chester Square.

Charlie şi Becky nu-şi putură ascunde uluirea.

— Exact cum mi-am închipuit, zise Baverstock. Ca şi mine, habar n-aţi avut că o astfel de întâlnire a avut loc.

— Dar cum s-au putut întâlni când…? întrebă Charlie.

— Asta s-ar putea să nu descoperim niciodată, sir Charlie. Ce ştiu însă este că la acea întâlnire Daniel a încheiat o înţelegere cu doamna Trentham.

— Şi care a fost natura acestei înţelegeri? întrebă Charlie.

Bătrânul avocat mai scoase o foaie de hârtie din dosarul din faţa lui şi reciti cuvintele scrise de mâna doamnei Trentham: „Dacă doamna Trentham retrage orice protest împotriva acordării aprobării de sistematizare pentru complexul cunoscut sub numele de Turnurile Trumper, şi în plus acceptă să abandoneze propriul proiect de reconstrucţie a unui bloc de apartamente din Chelsea Terrace, Daniel Trumper va renunţa în schimb la orice drepturi pe care le-ar putea avea, acum sau în viitor, asupra averii familiei Hardcastle.”

Bineînţeles, la vremea aceea Daniel nu avea nici cea mai mică idee că era principalul beneficiar al testamentului lui sir Raymond.

— Aşadar, de-asta a renunţat fără luptă? zise Charlie într-un târziu.

— Aşa se pare.

— A făcut toate astea fără să ne spună măcar, zise Becky în timp ce soţul ei începea să citească în întregime documentul.

— Aşa par să stea lucrurile, lady Trumper.

— Şi e valabil din punct de vedere legal? fură primele cuvinte ale lui Charlie după ce termină de citit pagina scrisă de mâna doamnei Trentham.

— Da, sir Charles, mă tem că este.

— Dar dacă el n-a ştiut nimic despre moştenire…?

— Acesta este un contract între doi oameni. Tribunalul ar trebui să presupună că Daniel a renunţat la orice pretenţie asupra averii Hardcastle, o dată ce doamna Trentham şi-a onorat partea ei din învoială.

— Dar recurgerea la forţă?

— Asupra unui bărbat de douăzeci şi şase de ani de către o femeie de peste şaptezeci când el s-a dus s-o viziteze? Nu prea, sir Charles.

— Dar cum a ajuns să se cunoască?

— Habar n-am, răspunse avocatul. Se pare că ea n-a dezvăluit toate detaliile întâlnirii lor nici măcar avocaţilor ei. Sunt sigur că înţelegeţi acum de ce am considerat că nu este momentul cel mai potrivit pentru a discuta cu Daniel despre testamentul lui sir Raymond.

— Aţi luat hotărârea care trebuia, zise Charlie.

— Şi acum subiectul trebuie închis pentru totdeauna, spuse Becky aproape în şoaptă.

— Dar de ce? întrebă Charlie, luându-şi soţia pe după umeri.

— Pentru că nu vreau ca Daniel să-şi petreacă restul vieţii simţind că şi-a trădat străbunicul, când

singurul lui scop pentru care a semnat acel contract a fost probabil să ne ajute pe noi.

Pe obrajii lui Becky curgeau lacrimi când se întoarse cu faţa spre soţul ei.

— Poate că ar trebui să discut cu Daniel, ca de la bărbat la bărbat.

— Charlie, nici să nu te mai gândeşti măcar să mai abordezi vreodată subiectul Guy Trentham cu fiul meu. Îţi interzic.

Charlie îşi luă braţul de după umerii soţiei sale şi o privi ca un copil care a fost mustrat pe nedrept.

— Singurul lucru de care-mi pare bine e că dumneavoastră aţi fost acela care ne-a adus aceste veşti triste, zise Becky întorcându-se spre avocat. Aţi fost întotdeauna atât de amabil când a fost vorba de problemele noastre.

— Vă mulţumesc, lady Trumper, dar mă tem că mai am să vă dau şi alte veşti dezagreabile.

Becky apucă strâns mâna lui Charlie.

— Trebuie să vă spun că de data asta doamna Trentham nu s-a mulţumit cu o singură lovitură.

— Ce ne-ar mai putea face? întrebă Charlie.

— Se pare că este dispusă acum să se despartă de terenul ei din Chelsea Terrace.

— Nu pot să cred, zise Becky.

— Eu pot, spuse Charlie. Dar la ce preţ?

— Tocmai asta este problema, zise domnul Baverstock, aplecându-se să scoată încă un dosar din vechea lui servietă din piele.

Charlie şi Becky schimbară o privire rapidă.

— Doamna Trentham vă oferă proprietatea asupra terenului ei din Chelsea Terrace în schimbul a zece la sută din acţiunile Trumper’s – făcu o pauză – şi un loc în consiliul de administraţie pentru fiul ei Nigel.

— Niciodată, spuse Charlie categoric.

— Dacă refuzaţi oferta ei, continuă avocatul, intenţionează să-şi vândă proprietatea pe piaţa deschisă şi să accepte oferta cea mai mare – indiferent a cui ar fi.

— Foarte bine, zise Charlie. Fără îndoială, în cele din urmă tot noi vom cumpăra terenul.

— La un preţ mult mai mare decât valoarea a zece la sută din acţiunile noastre, bănuiesc, zise Becky.

— E un preţ care merită să fie plătit după tot ce-am avut de suferit din cauza ei.

— Doamna Trentham a mai cerut, continuă domnul Baverstock, ca oferta ei să fie prezentată în detaliu consiliului de administraţie la următoarea şedinţă şi să fie supusă la vot.

— Dar n-are autoritatea de a cere aşa ceva, zise Charlie.

— Dacă nu îndepliniţi această cerere, zise domnul Baverstock, intenţia ei este să trimită oferta tuturor acţionarilor şi apoi să solicite o adunare generală extraordinară la care-şi va prezenta personal cazul şi va supune propunerea la vot.

— Poate să facă asta?

Pentru prima dată, în vocea lui Charlie se ghicea îngrijorarea.

— Din tot ce ştiu despre doamna cu pricina, presupun că n-ar fi aruncat o asemenea provocare fără să-şi consulte avocaţii.

— Parcă ne-ar putea anticipa întotdeauna următoarea mişcare, zise Becky plină de năduf.

Vocea lui Charlie vădea aceeaşi nelinişte.

— Nu va mai avea nevoie să-şi bată capul cu următoarea noastră mişcare dacă fiul ei va fi în consiliul de administraţie. Doar îi va putea raporta direct după fiecare şedinţă.

— Deci până la urmă s-ar putea *să fim nevoiţi* să-i acceptăm condiţiile, zise Becky.

— Sunt de acord cu părerea dumneavoastră, lady Trumper, zise domnul Baverstock. Cu toate acestea, am considerat că ar fi corect să vă previn cu cât mai mult timp înainte posibil, asupra cererilor doamnei Trentham, căci mie îmi va reveni sarcina dureroasă de a aduce detaliile la

cunoştinţa consiliului de administraţie la următoarea noastră şedinţă.

A fost o singură absenţă în marţea următoare, când s-a reunit consiliul de administraţie. Simon Matthews trebuia să se afle la Geneva pentru a conduce o licitaţie de pietre preţioase şi Charlie îl asigurase că prezenţa lui nu avea să fie vitală. Când domnul Baverstock termină de explicat consiliului consecinţele ofertei doamnei Trentham, toată lumea din jurul mesei vru să vorbească în acelaşi timp.

Când Charlie reuşi să restabilească într-o oarecare măsură ordinea, spuse:

— Trebuie să arăt clar de la început care este poziţia mea. Sunt sută la sută împotriva acestei oferte. Nu am şi nu am avut niciodată încredere în doamna cu pricina. Mai mult, cred că singurul ei scop în perspectivă este să prejudicieze compania.

— Dar cu siguranţă, domnule preşedinte, zise Paul Merrick, dacă îşi propune să-şi vândă terenul din Chelsea Terrace celui care va oferi mai mult, va putea să folosească banii proveniţi din această vânzare pentru a cumpăra zece la sută din acţiunile companiei oricând doreşte. Deci ce alternativă reală ne rămâne?

— De a nu fi nevoiţi să-l suportăm pe fiul ei, zise Charlie. Nu uitaţi, o parte a acestei propuneri este să-i oferim un loc în consiliu.

— Dar dacă se va afla în posesia a zece la sută din companie, zise Paul Merrick, şi poate chiar a unui procent mai mare, din câte ştim, nu va fi decât datoria noastră să-l acceptăm ca director.

— Nu neapărat, zise Charlie. Mai ales dacă credem că singurul lui motiv pentru a intra în consiliu este ca în cele din urmă să preia compania. Ultimul lucru care ne trebuie este un director ostil.

— Ultimul lucru care ne trebuie este să plătim mai mult decât este nevoie pe o gaură în pământ.

O vreme, nimeni nu mai vorbi, timp în care restul consiliului cântărea aceste puncte de vedere contrare.

— Să ne gândim o clipă, zise Tim Newman, la consecinţele neacceptării condiţiilor doamnei Trentham, caz în care am licita noi pentru terenul viran pe piaţa deschisă. S-ar putea să nu se dovedească a fi calea cea mai ieftină, sir Charles, fiindcă pot să vă asigur că Sears, Boots, Casa Fraser şi John Lewis – ca să numesc doar patru – ar fi deosebit de încântaţi să deschidă un magazin nou exact în mijlocul lui Trumper's.

— A-i respinge oferta s-ar putea dovedi aşadar mult mai costisitor pe termen lung, oricare ar fi părerile dumneavoastră personale despre doamna, domnule preşedinte, zise Merrick. În orice caz, mai am o informaţie pe care consiliul ar putea-o găsi relevantă în această discuţie.

— Care? întreba Charlie circumspect.

— Pe colegii mei i-ar putea interesa, începu Merrick destul de pompos, că Nigel Trentham tocmai a fost pus pe liber de către Kitcat şi Aitken, ceea ce nu e decât un eufemism pentru a fi concediat. Se pare că nu s-a dovedit destul de capabil în aceste vremuri grele. Aşa încât nu-mi pot închipui că prezenţa lui la această masă ne poate provoca mai multă nelinişte, acum sau în viitor.

— Dar o poate ţine la curent pe mama lui cu fiecare mişcare pe care o facem, zise Charlie.

— Poate ar vrea să ştie cât de bine se vând chiloţii de damă la etajul al şaptelea? sugeră Merrick. Ca să nu mai pomenim de problemele pe care le-am avut luna trecută cu ţeava aceea spartă din toaleta bărbaţilor. Nu, domnule preşedinte, ar fi stupid, chiar iresponsabil să nu acceptăm o asemenea ofertă.

— De curiozitate, domnule preşedinte, ce veţi face cu spaţiul în plus dacă Trumper's pune mâna

dintr-o dată pe terenul doamnei Trentham? întrebă Daphne, buimăcind pe toată lumea pentru o clipă.

— Ne vom extinde, zise Charlie. Şi-aşa avem nevoie. Acel teren ar însemna cel puţin patru mii şase sute de metri pătraţi. Dac-aş reuşi să pun mâna pe el aş putea să mai deschid încă douăzeci de raioane.

— Şi cât ar costa un asemenea proiect de construcţie? continuă Daphne.

— O grămadă de bani, interveni Paul Merrick, pe care s-ar putea să nu-i avem la dispoziţie dacă vom fi nevoiţi să plătim mai mult decât face acel teren viran.

— Permiteţi-mi să vă amintesc că avem un an extraordinar de bun, zise Charlie bătând cu palma în masă.

— De acord, domnule preşedinte. Dar permiteţi-mi şi mie să vă amintesc că ultima oară când aţi făcut o afirmaţie similară în cinci ani eraţi la un pas de faliment.

— Dar atunci a fost din cauza unui război neaşteptat.

— Şi acum nu-i aşa, zise Merrick. Cei doi se priviră, incapabili să-şi ascundă antipatia reciprocă. Datoria noastră trebuie să fie în primul rând faţă de acţionari, continuă Merrick privind în jurul mesei de consiliu. Dacă ei ar afla că am plătit o sumă exagerată pe acel teren numai din cauza – şi o să mă exprim cât mai delicat posibil – unei vendette personale între părţi, am putea fi grav criticaţi la următoarea adunare generală, iar dumneavoastră, domnule preşedinte, vi s-ar putea cere chiar să demisionaţi.

— Sunt dispus să-mi asum acest risc, zise Charlie, aproape strigând.

— Ei bine, eu nu, spuse Merrick calm. În plus, dacă nu-i acceptăm oferta, ştim deja că doamna Trentham va convoca o adunare generală extraordinară cu scopul de a-şi prezenta cazul în faţa acţionarilor, şi am puţine îndoieli asupra

reacţiei acestora. Consider că e timpul să supunem această chestiune la vot în loc să pierdem vremea cu discuţii fără rost.

— Dar aşteptaţi… începu Charlie.

— Nu, n-am să aştept, domnule preşedinte, şi propun să acceptăm generoasa ofertă a doamnei Trentham de a ne da terenul în schimbul a zece la sută din acţiunile companiei.

— Şi ce propuneţi să facem în legătură cu fiul ei? întrebă Charlie.

— Ar trebui invitat în consiliul de administraţie fără nicio întârziere, răspunse Merrick.

— Dar… începu Charlie.

— Niciun dar, mulţumesc, domnule preşedinte, zise Merrick. E timpul să votăm. Nu trebuie să lăsăm prejudecăţile personale să ne întunece judecata.

Se lăsă un moment de tăcere, apoi Arthur Selwyn spuse:

— Deoarece s-a făcut o propunere oficială, vreţi să fiţi atât de bună să înregistraţi voturile, domnişoară Allen?

Jessica dădu din cap şi privi spre cei nouă membri ai consiliului.

— Domnul Merrick?

— Pentru.

— Domnul Newman?

— Pentru.

— Domnul Denning?

— Împotrivă.

— Domnul Makins?

— Împotrivă.

— Domnul Baverstock?

Avocatul puse palmele pe masă şi păru să ezite, ca şi cum s-ar fi aflat într-o reală dilemă.

— Pentru, zise în cele din urmă.

— Lady Trumper?

— Împotrivă, spuse Becky fără să ezite.

— Lady Wiltshire?

— Pentru, zise Daphne încet.

— De ce? întrebă Becky nevenindu-i să creadă.

Daphne se întoarse spre vechea ei prietenă.

— Pentru că prefer ca duşmanul să-mi facă probleme înăuntrul sălii de consiliu, decât şi mai multe afară, pe coridor.

Becky nu-şi putea crede urechilor.

— Presupun că dumneavoastră sunteţi împotrivă, sir Charles?

Charlie negă cu putere din cap. Domnul Selwyn ridică ochii.

— Asta înseamnă că sunt patru voturi contra patru? o întrebă el pe Jessica.

— Da, domnule Selwyn, zise Jessica după ce-şi mai trecu o dată degetul peste numele de pe listă.

Toată lumea îl privea pe directorul executiv. Acesta puse stiloul cu care scrisese pe blocnotesul mâzgălit din faţa lui.

— Atunci nu pot să fac decât ceea ce consider că pe termen lung este în interesul companiei. Votez pentru acceptarea ofertei doamnei Trentham.

Toată lumea de la masă, în afară de Charlie, începu să vorbească.

Domnul Selwyn aşteptă o vreme, apoi adăugă:

— Moţiunea a trecut, domnule preşedinte, cu cinci voturi la patru. Voi da, aşadar, instrucţiuni bancherilor de investiţii şi avocaţilor să facă aranjamentele financiare şi legale necesare pentru ca aceasta tranzacţie să se facă fără probleme şi în acord cu regulamentul companiei.

Charlie nu făcu niciun comentariu, continuă doar să privească în gol, drept înainte.

— Şi dacă nu mai sunt alte probleme, domnule preşedinte, poate că ar trebui să declaraţi şedinţa închisă.

Charlie dădu din cap, dar nu se mişcă, timp în care ceilalţi directori se ridicară să părăsească sala. Doar Becky rămase la locul ei, la mijlocul mesei lungi. În câteva clipe rămaseră singuri.

— Ştii, ar fi trebuit să pun mâna pe apartamentele alea acum treizeci de ani.

Becky nu făcu niciun comentariu.

— Şi nu trebuia să ne transformăm în societate pe acţiuni câtă vreme nenorocita aia mai trăieşte încă.

Charlie se ridică şi se duse încet la fereastră, dar soţia lui tot nu spuse nimic, în timp ce el privea banca goală de la celălalt capăt al străzii.

— Şi când te gândeşti că i-am spus lui Simon că prezenţa lui nu e vitală.

Becky tăcea în continuare.

— Ei bine, acum măcar ştim ce şi-a propus bestia aia pentru preţiosul ei Nigel.

Becky ridică o sprânceană, iar Charlie se întoarse cu faţa la ea.

— Vrea ca el să-mi urmeze ca preşedinte la Trumper's.

CATHY
1947 – 1950

CAPITOLUL 39

Singura întrebare la care nu puteam răspunde când eram copil era „Când l-ai văzut ultima oară pe tatăl tău?”

Spre deosebire de tânărul cavaler, pur şi simplu nu cunoşteam răspunsul. De fapt, nu aveam nici cea mai vagă idee cine era tatăl meu – nici mama, la drept vorbind. Majoritatea oamenilor nu-şi dau seama de câte ori pe zi, pe lună, pe an ţi se pune o astfel de întrebare. Şi dacă răspunsul tău este întotdeauna „Pur şi simplu nu ştiu, fiindcă amândoi au murit înainte să-i pot ţine minte”, eşti întâmpinat fie cu priviri surprinse, fie suspicioase – sau, mai rău, cu neîncredere. În cele din urmă înveţi cum să ţeşi o perdea de fum sau pur şi simplu să eviţi chestiunea schimbând subiectul. Nu există nicio variaţiune pe tema părinţilor pentru care să nu-ţi poţi crea o cale de scăpare.

Singura amintire vagă pe care o am despre părinţii mei este aceea a unui bărbat care ţipa tot timpul şi a unei femei care era atât de timidă încât aproape nu vorbea. Mai am senzaţia că pe ea o chema Anna. În afară de asta, amândoi rămân învăluiţi în ceaţă.

Cât îi invidiam pe copiii care-mi puteau povesti imediat despre părinţii, fraţii, surorile, chiar despre verii lor de gradul al doilea sau despre mătuşile îndepărtate. Tot ce ştiam despre mine era că am crescut în Orfelinatul St. Hilda, Park Hill, Melbourne. Directoare: domnişoara Rachel Benson.

Mulţi dintre copiii de la orfelinat aveau rude şi unii primeau scrisori, câteodată chiar vreo vizită. Singura persoană de felul ăsta pe care mi-o amintesc a fost o femeie mai în vârstă, cu o înfăţişare cam severă, care era îmbrăcată într-o rochie lungă şi neagră din dantelă, avea mănuşi

până la cot şi vorbea cu un accent ciudat. Habar n-am care era relaţia ei cu mine, dacă era vreuna.

Domnişoara Benson s-a purtat deosebit de respectuos cu această doamnă şi îmi amintesc că a făcut chiar o reverenţă când a plecat; dar nu i-am aflat niciodată numele şi când am fost destul de mare ca să întreb cine era, domnişoara Benson a pretins că n-avea nicio idee despre cine vorbeam. Ori de câte ori încercam s-o descos pe domnişoara Benson cu privire la originea mea, ea îmi răspundea misterios: „E mai bine să nu ştii, copilă.” Nu cunosc nicio frază în limba engleză mai potrivită pentru a mă face să mă străduiesc şi mai mult să aflu adevărul despre strămoşii mei.

Pe măsură ce anii treceau, am început să pun întrebări care mie mi se păreau mai subtile pe tema părinţilor mei – directoarei adjuncte, îndrumătoarei mele, personalului de la bucătărie, până şi portarului – dar mereu mă loveam de acelaşi zid de netrecut. Când am împlinit paisprezece ani am cerut o audienţă la domnişoara Benson ca să-i pun întrebarea direct. Deşi renunţase de mult la acel „E mai bine să nu ştii, copilă”, acum a înlocuit această construcţie cu: „Adevărul este, Cathy, că nici eu nu ştiu”. Cu toate că n-am mai întrebat-o nimic, n-am crezut-o, fiindcă unii dintre membrii personalului îmi aruncau uneori priviri ciudate şi în cel puţin două împrejurări au început să şuşotească în spatele meu când au crezut că nu-i mai aud.

Nu aveam fotografii sau amintiri de la părinţii mei sau măcar vreo dovadă a existenţei lor, cu excepţia unei mici bijuterii, care eu credeam că era din argint. Îmi amintesc că bărbatul care ţipa tot timpul fusese acela care-mi dăduse cruciuliţa şi de atunci atârnase totdeauna de un şnur la gâtul meu. Într-o noapte când mă dezbrăcam în dormitor domnişoara Benson mi-a zărit pandantivul şi a vrut să ştie de unde-l aveam; i-am spus că mi-l dăduse Betsy Compton în schimbul a douăsprezece bile, minciună ce păru s-o satisfacă pentru moment. Dar

din ziua aceea mi-am păstrat comoara bine ascunsă de orice priviri indiscrete.

Trebuie să fi fost unul dintre copiii aceia rari cărora le place să meargă la şcoală – încă din prima zi în care aceasta şi-a deschis porţile pentru mine. Sala de clasă era o binecuvântată evadare din închisoarea mea, de sub ochii temnicerilor mei. Fiecare minut în plus pe care-l petreceam la şcoală era un minut pe care nu eram nevoită să-l petrec la St. Hilda, şi am descoperit repede că pe măsură ce eram mai silitoare cu atât mai multe ore mi se dădea voie să stau după program. Au fost şi mai multe ore când, la vârstă de unsprezece ani, am câştigat un loc la Şcoala normală de fete a Bisericii Anglicane din Melbourne, unde erau atâtea activităţi extraşcolare, de dimineaţa devreme până seara târziu, încât St. Hilda a devenit pentru mine doar ceva mai mult decât locul unde dormeam şi-mi luam micul dejun.

Acolo m-am apucat de pictură, ceea ce mi-a dat posibilitatea să petrec multe ore în atelierul de artă fără a fi prea mult supravegheată sau deranjată; să joc tenis, şi, muncind din greu, cu aplicaţie, am reuşit să câştig un loc în echipa şcolii, ceea ce mi-a adus privilegiul de a avea voie să exersez seara până se lăsa întunericul; şi cricket, la care nu aveam deloc talent, dar, ca marcator al echipei, nu numai că mi se cerea să nu-mi părăsesc locul până la aruncarea ultimei mingi, dar la fiecare două săptămâni, sâmbăta, puteam evada, într-un autobuz, la un meci împotriva altei şcoli. Eram unul dintre puţinii copii care preferau meciurile în deplasare celor pe teren propriu.

La şaisprezece ani am intrat în clasa a şasea şi am început să muncesc şi mai mult: doamnei Benson i s-a explicat că era posibil să câştig o bursă la Universitatea din Melbourne – ceea ce unui intern de la St. Hilda nu i se întâmpla în fiecare zi.

Ori de câte ori primeam vreo distincţie ori vreo mustrare – cele din urmă din ce în ce mai rare de când descoperisem şcoala – eram chemată în biroul domnişoarei Benson, care îmi spunea câteva vorbe de încurajare sau dezaprobare, apoi băga foaia de hârtie care semnala evenimentul într-un dosar pe care îl punea după aceea la loc în fişierul din spatele mesei sale de lucru. O urmăream întotdeauna cu cea mai mare atenţie pe când îndeplinea acest ritual. Mai întâi scotea o cheie din sertarul din stânga sus al biroului, apoi se ducea la fişier, căuta dosarul meu la literele „QRS", punea documentul care mă lăuda sau mă critica înăuntru, încuia fişierul şi punea cheia la loc în birou. Era o rutină invariabilă.

Un alt punct fix în viaţa domnişoarei Benson era vacanţa sa anuală, când îi vizita pe „ai ei" în Adelaide. Acest lucru se întâmplă în fiecare septembrie, iar eu îl aşteptam cu nerăbdarea cu care alţii aşteaptă o vacanţă.

Când s-a declarat războiul m-am temut că s-ar putea să nu-şi respecte programul, mai ales că ni s-a spus că va trebui să facem cu toţii sacrificii.

Domnişoara Benson păru să nu facă niciun sacrificiu, în ciuda restricţiilor de călătorie şi a reducerilor de fonduri, şi a plecat spre Adelaide exact în aceeaşi zi de vară în care pleca întotdeauna. Am aşteptat cinci zile după ce taxiul o dusese la gară înainte de a simţi că-mi puteam întreprinde mica escapadă în siguranţă.

În cea de-a şaptea noapte am stat trează până după ora unu, fără să mişc un singur muşchi, până când am fost convinsă că toate cele şaisprezece fete din dormitor dormeau duse. Atunci m-am sculat, am luat o lanternă din sertarul fetei care dormea lângă mine şi m-am îndreptat spre scară. Dacă aş fi fost prinsă pe drum aveam deja pregătită o scuză, cum că-mi era rău, şi cum rareori intrasem în cabinetul medical în cei

doisprezece ani petrecuţi la St. Hilda, eram sigură că aveam să fiu crezută.

M-am furişat cu grijă pe scară fără a fi nevoie să folosesc lanterna: de când plecase domnişoara Benson la Adelaide, exersasem în fiecare dimineaţă cu ochii închişi. Când am ajuns în biroul directoarei, am deschis uşa şi m-am strecurat înăuntru, abia atunci aprinzând lanterna. M-am dus în vârful picioarelor la masa de lucru a domnişoarei Benson şi am tras cu grijă sertarul din stânga sus. Spre surpriza mea, m-am trezit în faţa a vreo douăzeci de chei diferite, unele grupate pe câte un inel, altele răzleţe, dar fără niciun semn. Am încercat să-mi amintesc mărimea şi forma celei pe care domnişoara Benson o folosise pentru a deschide fişierul, dar n-am putut şi, doar cu lanterna, a fost nevoie de mai multe drumuri până la fişier şi înapoi până am descoperit-o pe aceea care să se răsucească o sută optzeci de grade.

Am tras sertarul de sus al fişierului cât am putut de încet, dar tot mi s-a părut că scoate un zgomot ca un tunet. M-am oprit şi mi-am ţinut respiraţia, aşteptând să aud dacă era vreo mişcare prin casă. M-am uitat chiar şi pe sub uşă, să văd dacă nu se aprinsese nicio lumină. Când am fost sigură că nu trezisem pe nimeni, am căutat printre numele de la literele QRS: Roberts, Rose, Ross… Mi-am scos dosarul personal şi l-am cărat, greu cum era, până la biroul directoarei. M-am aşezat pe scaunul domnişoarei Benson şi, cu ajutorul lanternei, am început să citesc cu atenţie fiecare pagină. Cum aveam cincisprezece ani şi mă aflam deja la St. Hilda de vreo doisprezece, bineînţeles că dosarul meu era gros. Mi-au fost amintite delicte încă de când îmi udasem patul, şi mai multe menţiuni pentru pictură, inclusiv o menţine dublă, care se dădea doar rareori, pentru una din acuarelele mele care mai atârna încă în sala de mese. Cu toate acestea, oricât am căutat în dosar, nu am găsit nicio urmă de informaţie asupra mea înainte de

vârstă de trei ani. Am început să mă întreb dacă era o regulă generală la St. Hilda. M-am uitat rapid prin dosarul lui Jennie Rose. Spre consternarea mea, am găsit atât numele tatălui ei (Ted, decedat) cât şi pe cel al mamei (Susan). O notă anexată lămurea că doamna Rose mai avea trei copii de crescut şi de la moartea soţului ei în urma unui atac de inimă fusese incapabilă să se descurce şi cu al patrulea copil.

Am încuiat fişierul, am pus la loc cheia în sertarul din stânga sus al biroului domnişoarei Benson, am închis lanterna, am părăsit încăperea şi am urcat repede scările până la dormitorul meu. Am pus lanterna la locul ei de drept şi m-am strecurat în pat. Am început să mă întreb ce mai puteam face pentru a reuşi să aflu cine eram şi de unde venisem.

Era ca şi cum părinţii mei nu existaseră niciodată, iar eu îmi începusem parcă viaţa la vârstă de trei ani. Cum singura alternativă era naşterea dintr-o fecioară şi eu nu acceptasem asta nici pentru Sfânta Maria, dorinţa mea de a şti adevărul a devenit irepresibilă. În cele din urmă probabil că am adormit, căci tot ce-mi amintesc după asta e că am fost trezită de clopoţelul şcolii, în dimineaţa următoare.

Când mi-a fost oferit locul de la Universitatea din Melbourne m-am simţit ca un prizonier eliberat în sfârşit după o lungă detenţie. Pentru prima dată, mi s-a dat o cameră numai a mea şi nu mai trebuia să port uniformă – nu că veşmintele pe care mi le puteam permite ar fi aruncat în aer casele de modă din Melbourne. Îmi amintesc că lucram chiar mai multe ore la universitate decât la şcoală, căci mă temeam că dacă nu trec examenele generale din primul an mă vor trimite să-mi petrec tot restul zilelor la St. Hilda.

În anul al doilea m-am specializat în istoria artei şi în engleză, continuând să pictez, ca hobby, dar habar n-aveam ce carieră voiam să urmez după

terminarea universităţii. Îndrumătorul meu mi-a sugerat că aş putea intra în învăţământ, dar asta mi se părea cam ca o extensie a şcolii St. Hilda, eu ajungând ca domnişoara Benson.

N-am avut prea mulţi iubiţi înainte de a merge la universitate, pentru că la St. Hilda băieţii erau ţinuţi într-o aripă separată a clădirii şi nu aveam voie să vorbim cu ei înainte de nouă dimineaţa şi după cinci după-amiaza. Până la cincisprezece ani am crezut că în urma unui sărut rămâneai însărcinată, aşa încât eram hotărâtă să nu fac această greşeală, mai ales după experienţa mea de a creşte fără familie.

Primul meu iubit adevărat a fost Mel Nicholls, care era căpitanul echipei de fotbal a universităţii. Când a reuşit în sfârşit să mă aducă în patul lui, mi-a spus că eram singura fată din viaţa lui şi, ceea ce era mai important, prima. După ce am recunoscut că acest lucru era valabil şi pentru mine şi m-am lăsat din nou pe pernă Mel s-a aplecat deasupra şi a început să studieze singurul lucru pe care-l mai aveam pe mine.

— N-am mai văzut niciodată aşa ceva, spuse el luând între degete mica mea bijuterie.

— Încă o premieră.

— Nu tocmai. Râse. Fiindcă am mai văzut una destul de asemănătoare.

— Ce vrei să spui?

— E o medalie, îmi explică el. Tatăl meu a câştigat trei sau patru, dar niciuna dintre ele nu e făcută din argint.

Acum, privind în urmă, consider că pentru această informaţie a meritat din plin să-mi pierd virginitatea.

În biblioteca Universităţii din Melbourne se află o serie întreagă de cărţi despre primul război mondial orientate, destul de firesc, mai degrabă spre Gallipoli şi Orientul îndepărtat. Cu toate acestea, pierdut printre paginile de fapte eroice săvârşite de infanteriştii australieni era un capitol

despre medaliile de onoare britanice, însoţit de mai multe planşe colorate.

Am descoperit că existau medalii ca VE, DSO, DSC, CBE, OBE – variaţiile păreau nesfârşite, până când, în sfârşit, la pagina patru sute nouă am descoperit ce căutam: Crucea Militară, o panglică de mătase albă cu dungi orizontale purpurii şi o medalie făcută din argint, cu coroana imperială pe toate cele patru braţe. Se acorda ofiţerilor până la gradul de maior „pentru curaj deosebit în focul luptei”. Am început să presupun că tatăl meu era un erou de război care murise la o vârstă fragedă în urma unor răni teribile. Asta cel puţin ar fi fost explicaţia faptului că ţipa tot timpul: suferinţele îndurate.

Următoarea treabă de detectiv am făcut-o când am vizitat un magazin de antichităţi din Melbourne. Omul din spatele tejghelei a studiat medalia, apoi mi-a oferit cinci lire pe ea. Nu m-am obosit să-i explic de ce nu m-aş fi despărţit de comoara mea nici dacă mi-ar fi oferit cinci sute de lire, dar cel puţin m-a putut informa că singurul fabricant de medalii autentice din Australia era un anume domn Frank Jennings, din Mafeking Street nr. 47, Sydney.

La vremea aceea consideram că Sydney se află la capătul celălalt al lumii şi în niciun caz nu-mi puteam permite o călătorie atât de lungă din mica mea bursă. Aşa că am fost nevoită să aştept cu răbdare semestrul de vară, când am făcut o cerere să intru în echipa de crichet a universităţii. M-au refuzat din pricina sexului. Femeile nu puteau înţelege jocul pe deplin, mi-a explicat un tânăr care stătea de obicei în spatele meu la cursuri ca să-mi poată copia notiţele. N-am avut de ales şi a trebuit să petrec ore în şir exersându-mi loviturile joase şi aproape tot atâtea pentru loviturile înalte până am fost selecţionată în echipa feminină de tenis. Nu era o realizare majoră, dar era în program un singur meci care mă interesa: Sydney (A).

În dimineaţa în care am sosit în Sydney m-am dus direct în Mafeking Street şi am fost izbită de cât de mulţi dintre tinerii care treceau pe lângă mine pe stradă erau în uniformă. Domnul Jennings a studiat medalia cu mult mai mult interes decât arătase negustorul din Melbourne.

— Este, într-adevăr, o Cruce Militară în miniatură, îmi spuse el privind mica mea comoară printr-o lupă. Trebuie să fi fost purtată pe o uniformă de gală la serile de primire de la popota regimentului. Aceste trei iniţiale gravate pe marginea unuia dintre braţe, aproape de nedistins cu ochiul liber, ar trebui să ne dea un indiciu asupra persoanei care a primit decoraţia.

M-am uitat prin lupa domnului Jennings la ceva despre care nu ştiusem până atunci, dar acum vedeam clar iniţialele „G.F.T.”.

— E vreo posibilitate de a afla cine e de fapt „G.F.T.”?

— O, da, spuse domnul Jennings, întorcându-se spre un raft din spatele lui, de unde luă un volum legat în piele şi îl răsfoi până ajunse la Godfrey S. Thomas şi George Victor Taylor, dar nu putu găsi nicio urmă a cuiva cu iniţialele „G.F.T.”.

— Îmi pare rău, dar cu asta nu vă pot ajuta, zise el. Medalia dumneavoastră nu poate să fi fost acordată unui australian, altfel ar fi menţionată aici.

Bătu cu palma coperta de piele.

— Va trebui să scrieţi la Ministerul de Război din Londra dacă mai doriţi informaţii. Ei păstrează încă dosare cu numele fiecărui membru al forţelor armate căruia i s-a oferit vreo decoraţie pentru curaj pe câmpul de luptă.

L-am mulţumit pentru ajutor, nu înainte ca el să-mi ofere zece lire în schimbul medaliei. I-am zâmbit şi m-am întors la echipă pentru meciul cu Universitatea din Sydney. Am pierdut cu 6 – 0, 6 – 1, nefiind în stare să mă concentrez decât asupra

iniţialelor G.F.T. N-am mai fost selecţionată în echipa de tenis a Universităţii în sezonul acela.

În ziua următoare am urmat sfatul domnului Jennings şi am scris Ministerului de Război din Londra. Luni de zile n-am primit niciun răspuns de la ei, ceea ce nu era de mirare, căci toată lumea ştia că aveau altele pe cap în 1944. Cu toate acestea, în cele din urmă sosi un plic oficial din care, deschizându-l, am aflat că proprietarul medaliei mele putea fi ori Graham Frank Turnbull, din regimentul ducelui de Wellington, ori Guy Francis Trentham, de la Puşcaşii Regelui.

Numele meu adevărat era deci Turnbull sau Trentham?

În aceeaşi seară am scris la Înaltul Comisariat Britanic din Canberra întrebând cu cine ar trebui să iau legătura pentru a obţine informaţii cu privire la cele două regimente pomenite în scrisoare. Am primit un răspuns două săptămâni mai târziu. Cu noile indicii pe care le achiziţionasem, am mai expediat două scrisori în Anglia: una la Halifax, cealaltă la Londra. M-am pregătit apoi pentru încă o lungă aşteptare. Când ţi-ai petrecut deja optsprezece ani din viaţă încercând să-ţi descoperi adevărata identitate, câteva luni în plus nu mai par chiar atât de importante. În orice caz, acum că intrasem în ultimul an de universitate, aveam de lucru până peste urechi.

Primii care mi-au răspuns au fost cei de la Regimentul Ducelui de Wellington, care m-au informat că locotenentul Graham Frank Turnbull fusese ucis la Passchendaele la 6 noiembrie 1917. Cum eu mă născusem în 1924, asta-l scotea din cauză pe locotenentul Turnbull. M-am rugat pentru Guy Francis Trentham.

După multe săptămâni, am primit un răspuns de la Puşcaşii Regelui, prin care eram informată că domnul căpitan Guy Francis Trentham primise Crucea Militară la 18 iulie 1918, în urma celei de-a doua bătălii de pe Marna. Alte detalii puteau fi

obţinute de la biblioteca muzeului regimentului, la sediul din Londra, dar acest lucru trebuia făcut în persoană, căci nu aveau autoritatea de a trimite informaţii despre membrii regimentului prin poştă.

Cum nu aveam nicio posibilitate de a ajunge în Anglia, am început imediat o nouă linie de investigaţii, numai că de data asta am dat greş cu totul. Mi-am luat liber o dimineaţă întreagă ca să caut numele de „Trentham" în registrele de naşteri ale oraşului Melbourne, în Queen Street. Am descoperit că pe listă nu figura niciun Trentham. Erau mai mulţi Ross, dar niciunul nu se afla în jurul datei naşterii mele. Am început să-mi dau seama că cineva mersese până în pânzele albe pentru a se asigura că nu-mi voi putea afla rădăcinile. Dar de ce?

Deodată, singurul meu scop în viaţă a devenit să ajung în Anglia, în ciuda faptului că nu aveam bani şi războiul abia se terminase. Am cercetat toate cursurile universitare şi postuniversitare la care m-aş fi putut înscrie, şi singura la care îndrumătorul meu a considerat că ar merita să încerc a fost o bursă la Şcoala de Artă Slade din Londra, care oferea în fiecare an trei locuri pentru studenţii din ţările din Commonwealth. Am început să muncesc la ore despre care nici nu ştiam că există, şi am fost răsplătită cu un loc pe lista de şase persoane selectate pentru un interviu final care se ţinea în Canberra.

Cu toate că mi s-a făcut foarte frică în timpul călătoriei cu trenul spre capitala Australiei, am simţit că interviul a decurs bine şi, într-adevăr, examinatorii mi-au spus că lucrările mele de istoria artei erau realmente merituoase, deşi lucrarea practică nu atingea acelaşi standard înalt.

Un plic cu antetul „The Slade" a sosit în cămăruţa mea o lună mai târziu. L-am deschis plină de nerăbdare şi am scos o scrisoare al cărei început era

Stimată domnişoară Ross,

Vă informăm cu regret

Singurul lucru folositor care a ieşit din toată munca suplimentară pe care o desfăşurasem a fost că mi-am luat fluierând examenele de absolvire şi mi-am luat şi licenţa cu *summa cum laudae* după ce s-au anunţat rezultatele. Dar asta nu mă aducea mai aproape de Anglia.

În disperare de cauză, am telefonat la Înaltul Comisariat Britanic şi mi s-a făcut legătura cu ataşatul responsabil cu locurile de muncă. O doamnă a venit la telefon şi m-a informat că, la calificarea mea, erau mai multe posturi de profesor. A adăugat că trebuia să semnez un contract pe trei ani şi să suport cheltuielile de deplasare – frumos spus, am considerat eu, căci nu puteam încă să-mi permit o călătorie nici până la Sydney, ce să mai vorbim de Marea Britanie. Oricum, presupuneam că nu aveam nevoie să petrec mai mult de o lună în Anglia pentru a da de urma lui Guy Francis Trentham.

Singurele alte slujbe disponibile, mi-a explicat doamna când am sunat a doua oară, erau cunoscute sub numele de „negoţ de sclavi". Acestea constau în posturi în hoteluri, spitale sau cămine de bătrâni, unde practic nu erai plătit deloc, timp de un an, în schimbul drumului până în Anglia şi înapoi. Cum încă nu aveam planuri pentru o carieră anume şi îmi dădeam seama că aceasta putea să fie efectiv singura şansă pe care o voi avea vreodată de a ajunge în Anglia, m-am dus la departamentul locurilor de muncă şi am semnat pe linia punctată. Majoritatea prietenilor mei de la universitate au crezut că mi-a pierdut minţile, dar ei n-aveau nici cea mai vagă idee asupra adevăratului meu scop în dorinţa de a vizita Marea Britanie.

Vasul cu care am navigat până la Southampton nu putea fi mult îmbunătăţit faţă de cel pe care-l

luaseră primii imigranţi australieni când făcuseră drumul în sens invers, cu vreo sută şaptezeci de ani în urmă. Ne-au pus câte trei „sclavi” într-o cabină nu mai mare decât cămăruţa mea de la universitate, iar dacă vaporul se înclina cu mai mult de zece grade, Pam şi Maureen ajungeau în cuşeta mea. Ne angajasem toate trei la hotel Melrose, în Earl’s Court, care am fost asigurate că se afla în centrul Londrei. După o călătorie de vreo şase săptămâni am fost întâmpinate în port de un camion militar rablagit care ne-a dus în capitală şi ne-a depus pe treptele hotelului Melrose.

Intendentul ne-a repartizat o cameră şi am nimerit din nou cu Pam şi Maureen. Am fost surprinsă să descopăr că trebuie să împărţim o încăpere de aproximativ aceeaşi mărime ca şi cabina în care suferiserăm împreună la bordul vaporului. De data asta măcar nu cădeam din pat pe neaşteptate.

Au trecut mai bine de două săptămâni de când mi-au dat destul timp liber ca să mă duc la poşta din Kensington şi să mă uit în cartea de telefon a Londrei. Nu era de găsit niciun Trentham.

— Poate să fie dat la secret, explică fata de la ghişeu. Ceea ce înseamnă că oricum nu v-ar accepta apelul.

— Sau pur şi simplu nu locuieşte niciun Trentham în Londra, am spus, şi am acceptat că muzeul regimentului era acum ultima mea speranţă.

Credeam că muncisem mult la Universitatea din Melbourne, dar numărul orelor pe care trebuia să-l efectuăm la Melrose l-ar fi făcut până şi pe un soldat combatant să cadă din picioare; cu toate astea, nici prin cap nu-mi trecea să recunosc, mai ales după ce Pam şi Maureen au renunţat la luptă în mai puţin de o lună, le-au telegrafiat părinţilor lor la Sydney să le trimită nişte bani şi s-au întors în Australia cu primul vapor. Asta măcar însemna că mă alesesem cu o cameră numai pentru mine

până la sosirea următorului transport. Ca să fiu sinceră, aş fi vrut să-mi fac bagajele şi să plec acasă cu ele, dar nu aveam pe nimeni în Australia căruia să-i fi putut telegrafia pentru mai mult de zece lire.

În prima zi pe care am avut-o liberă în întregime şi în care n-am fost complet epuizată, am luat metroul până la Hounslow. Când am ieşit din staţie un controlor de bilete m-a îndrumat spre Cartierul General al Puşcaşilor Regelui, unde se afla acum muzeul. După ce am mers pe jos mai bine de un kilometru, în cele din urmă am ajuns la clădirea pe care o căutam. Părea să fie pustie, cu excepţia unui singur recepţioner. Era îmbrăcat în uniformă kaki, cu trei dungi pe ambele mâneci. Moţăia în spatele unei tejghele. Am păşit cu zgomot spre el şi m-am prefăcut că nu doresc să-l trezesc din somn.

— Pot să vă ajut, dom'şoară? întrebă el frecându-se la ochi.

— Sper.

— Australiancă?

— E chiar atât de evident?

— Am luptat alături de ai dumneavoastră în Africa de Nord, mi-a explicat el. O mână de soldaţi al naibii de faini, pot să vă spun. Deci cum pot să v-ajut, dom'şoară?

— V-am scris din Melbourne, am spus, scoţând o copie scrisă de mână a scrisorii. Despre posesorul acestei medalii. Mi-am trecut şnurul peste cap şi i-am întins comoara mea. Se numea Guy Francis Trentham.

— O Cruce Militară în miniatură, spuse sergentul fără nicio ezitare, ţinând medalia în mână. Guy Francis Trentham ziceţi?

— Exact.

— Bun. Hai să-l căutăm în registrul ăl mare, 1914 – 1918, da?

Am dat din cap.

Se duse la un raft mare încărcat de volume grele şi scoase un registru mare, îmbrăcat în piele. Îl

puse cu zgomot pe tejghea, aruncând praf în toate direcţiile. Pe copertă scria, cu litere aurite: „Puşcaşii Regelui, Decoraţii, 1914 – 1918.”

— Hai să-i dăm bătaie, atunci, spuse el începând să-l răsfoiască.

Am aşteptat, plină de nerăbdare.

— Uite-l pe omul nostru, anunţă el triumfător. „Guy Francis Trentham, căpitan.”

Întoarse registrul, ca să pot studia mai bine articolul. Eram atât de emoţionata că abia după câteva clipe am putut înregistra cuvintele.

Se vorbea despre căpitanul Trentham în douăzeci şi două de rânduri şi am întrebat dacă aş putea copia paragraful în întregime.

— Sigur, dom’şoară, zise el. Poftiţi.

Îmi întinse o foaie mare de hârtie liniată şi un creion tocit. Am început să scriu.

> *„În dimineaţa zilei de 18 iulie 1918, căpitanul Guy Trentham din Batalionul al II-lea al Puşcaşilor Regelui a condus o companie din tranşeele aliaţilor spre liniile inamice, omorând mai mulţi soldaţi germani înainte de a ajunge la adăposturile acestora, unde a nimicit singur o unitate militară întreagă. Căpitanul Trentham a continuat să urmărească doi soldaţi germani până într-o pădure din apropiere, unde a reuşit să-i omoare pe amândoi.*
>
> *În aceeaşi seară, în ciuda faptului că era înconjurat de inamici, a salvat doi oameni din compania lui, soldatul T. Prescott şi caporalul C. Trumper, care se rătăciseră de pe câmpul de luptă şi se ascundeau într-o biserică din apropiere. După căderea nopţii i-a*

condus înapoi prin câmpul deschis, în timp ce inamicul continua să tragă cu intermitenţe în direcţia lor.

Soldatul Prescott a fost ucis de un glonte german rătăcit înainte de a apuca să ajungă la adăpostul tranşeelor lui. Caporalul Trumper a supravieţuit, în ciuda focului continuu al inamicului.

Pentru acest exemplar act de conducere şi eroism în faţa inamicului, căpitanul Trentham a fost decorat cu Crucea Militară."

După ce am copiat pasajul cuvânt cu cuvânt, cu scrisul meu cel mai ordonat, am închis coperta grea şi am întors volumul cu faţa la sergent.

— Trentham, spuse el. Dacă-mi aduc bine-aminte, dom'şoară, mai are încă poza pe perete.

Sergentul luă nişte cârje, făcu nişte manevre să iasă de după tejghea şi şchiopătă încet spre colţul opus al muzeului. Nu-mi dădusem seama până atunci că bietul om avea un singur picior.

— Aici, dom'şoară, spuse el. Urmaţi-mă.

Palmele au început să-mi transpire şi mi s-a făcut puţin rău la gândul că voi descoperi cum arăta tatăl meu. Mă întrebam dacă semăn vreun pic cu el.

Sergentul şchiopătă pe lângă cei decoraţi cu Crucea Victoria, apoi am ajuns la un şir de Cruci Militare. Erau aliniate toate, vechi fotografii sepia, prost înrămate. Degetul lui se plimbă de-a lungul lor – Stevens, Thomas, Tubbs.

— Ciudat. Aş fi putut să jur că poza lui era aici. Ei fir-aş al naibii. Probabil că s-a pierdut când ne-am mutat din Turn.

— Fotografia lui s-ar putea să fie în altă parte?

— Nu, după câte ştiu eu, dom'şoară, spuse el. Mi s-o fi părut tot timpul, dar aşa putea să jur că i-

am văzut poza când muzeul se afla în Turn. Ei, fir-aş al naibii, repetă el.

L-am întrebat dacă-mi poate da mai multe amănunte despre căpitanul Trentham şi ce s-ar fi putut întâmplă cu el după 1918. Şchiopătă înapoi la tejghea şi îi căută numele în dosarele regimentului.

— Înrolat în 1915, avansat mai întâi locotenent 1916, căpitan 1917, India 1920-1922, şi-a dat demisia în august 1922. De-atunci nu se mai ştie nimic de el, dom'şoară.

— Deci s-ar putea să mai trăiască?

— Sigur că da, dom'şoară. Nu poa' să aibă mai mult de cincizeci-cincizeci şi cinci de ani.

M-am uitat la ceas, i-am mulţumit şi am ieşit în fugă din clădire, dându-mi seama dintr-o dată cât de mult timp stătusem la muzeu şi temându-mă că o să pierd trenul de Londra şi n-o să pot ajunge la timp pentru schimbul de ora cinci.

După ce m-am aşezat într-un colţ al unui compartiment jerpelit de clasa a treia am recitit nota. Îmi făcea plăcere să mă gândesc că tatăl meu fusese erou în primul război mondial; dar tot nu mă ducea mintea de ce se ferise atâta domnişoara Benson să-mi spună ceva despre el. De ce se dusese în Australia? Îşi schimbase numele în Ross? Simţeam că va trebui să mă întorc la Melbourne dacă era să aflu vreodată exact ce se întâmplase cu Guy Francis Trentham. Dacă aş fi avut bani de bilet, m-aş fi întors chiar în seara aceea, dar cum trebuia să lucrez la hotel încă nouă luni, conform contractului, până când aveam să primesc destui bani ca să-mi plătesc drumul spre casă, m-am resemnat să-mi termin condamnarea.

În 1947 Londra era un oraş fascinant pentru o fată de douăzeci şi trei de ani, aşa încât, în ciuda muncii grele erau multe compensaţii. Ori de câte ori aveam nişte timp liber vizitam o galerie de artă, un muzeu sau mă duceam la cinema cu una dintre fetele de la hotel. De vreo două ori am mers chiar

cu un grup de prieteni la un dans în sala de bal Mecca, imediat la ieşirea din Strand. Îmi amintesc că într-o seară un aviator destul de chipeş m-a invitat la dans şi, la numai câteva clipe după ce pornisem, a încercat să mă sărute. Când l-am respins, a devenit şi mai hotărât şi doar datorită unei lovituri puternice în gleznă, urmată de o traversare în fugă a ringului de dans, am reuşit să scap. Câteva minute mai târziu, m-am trezit pe trotuar, îndreptându-mă de una singură spre hotel.

Trecând prin Chelsea, în drum spre Earl's Court, mă opream din când în când să admir bunurile inaccesibile expuse în toate vitrinele. Am tânjit mai ales după un şal din mătase albastră frumos aşezat pe umerii unui manechin elegant. M-am oprit o clipă în faţa vitrinei şi m-am uitat la numele de deasupra uşii: „Trumper's". Era ceva familiar în numele ăsta, dar nu-mi puteam da seama ce. Am mers încet până la hotel, dar singurul Trumper pe care mi-l puteam aminti era legendarul jucător de cricket australian care murise înainte de a mă naşte eu. Apoi, în mijlocul nopţii, mi-am amintit. Trumper, C. Era caporalul menţionat în paragraful despre tatăl meu. Am sărit din pat, am deschis sertarul de jos al micului meu birou şi am verificat cuvintele pe care le copiasem în timpul vizitei mele la Muzeul Puşcaşilor Regelui.

Nu mai întâlnisem acest nume de când sosisem în Anglia, aşa că m-am întrebat dacă proprietarul magazinului avea vreo legătură de rudenie cu caporalul şi deci m-ar putea ajuta să-l găsesc. Am hotărât să mă întorc la muzeul din Hounslow în următoarea zi liberă să văd dacă prietenul meu cu un singur picior mi-ar mai putea da nişte amănunte.

— Mă bucur să vă văd iar dom'şoară, a spus el când m-am apropiat de tejghea.

Am fost mişcată că-şi amintea de mine.

— Vreţi mai multe informaţii?

— Ai ghicit, i-am spus eu. Caporalul Trumper, nu e el…?

— Charlie Trumper, negustor cinstit. Sigur că da, dom'şoară; da' acuma-i sir Charles şi are un mare grup de magazine în Chelsea Terrace.

— M-am gândit eu.

— Am vrut să vă spun despre el data trecută, când aţi fugit, dom'şoară.

— Rânji.

— V-aş fi economisit o călătorie cu trenul şi şase ore din timpul 'mneavoastră.

În seara următoare, în loc să mă duc s-o văd pe Greta Garbo la Gate Cinema în Nothing Hill, m-am aşezat pe o bancă veche din capătul lui Chelsea Terrace şi am privit un şir de vitrine. Sir Charles părea să deţină aproape toate magazinele de pe stradă. Nu puteam decât să mă întreb cu mirare de ce lăsase un spaţiu gol atât de mare exact în mijlocul piaţetei.

Următoarea mea problemă a fost cum aş putea ajunge să-l văd. Singura idee care mi-a venit a fost să-mi duc medalia la evaluat la numărul 1 – şi apoi să mă rog.

În următoarea săptămână eram în schimbul de dimineaţă la hotel, aşa că n-am putut să mă întorc în Chelsea Terrace numărul 1 decât luni după-amiază, când i-am prezentat fetei de la recepţie Crucea Militară şi am întrebat dacă medalia ar putea fi evaluată. Ea a studiat umila mea ofertă, apoi a chemat pe altcineva s-o examineze cu mai multă atenţie. Un bărbat înalt, cu o înfăţişare studioasă, a analizat un timp piesa înainte de a-şi spune părerea.

— O Cruce Militară în miniatură, declară el, cunoscută uneori sub numele de „Crucea Militară de gală", pentru că se poartă pe haina de ceremonie la petrecerile oficiale ale regimentului; valorează aproximativ zece lire.

— Ezită un moment.

— Dar sigur, la Spinks, în King Street 5 SW1 vi se pot da informaţii şi mai complete, dacă doriţi.

— Vă mulţumesc, am spus, neaflând nimic nou şi dându-mi seama că nu-mi pot imagina niciun mod de a formula vreo întrebare despre amintirile de război ale lui sir Charles.

— Vă mai pot fi de folos cu ceva? întrebă el, văzând că rămăsesem pironită locului.

— Cum se poate obţine o slujbă aici? am spus eu slab, simţindu-mă destul de timorată.

— Pur şi simplu ne scrieţi, dându-ne amănunte despre calificarea dumneavoastră şi experienţa de până acum şi noi vă contactăm în câteva zile.

— Mulţumesc, am spus, şi am plecat fără a mai rosti o vorbă.

În seara aceea m-am aşezat şi am compus o scrisoare lungă, scrisă de mână, în care-mi expuneam pregătirea în istoria artei. Mi s-a părut un pic cam firavă când am văzut-o scrisă pe hârtie.

În dimineaţa următoare am copiat scrisoarea pe cea mai bună hârtie a hotelului, apoi am scris pe plic „Solicitări posturi” – căci nu aveam niciun alt nume decât Trumper’s – Chelsea Terrace numărul 1, Londra SW7.

În după-amiaza următoare i-am dat eu însămi scrisoarea unei fete de la recepţia casei de licitaţii, neaşteptându-mă cu adevărat să primesc răspuns. În orice caz, nu eram tocmai sigură ce-aş face dacă mi-ar oferi o slujbă, căci aveam de gând să mă întorc la Melbourne în câteva luni şi tot nu-mi puteam imagina cum aveam să-l întâlnesc pe sir Charles chiar dacă lucram la Trumper’s.

Zece zile mai târziu am primit o scrisoare de la directorul de personal, prin care eram invitată la un interviu. Am cheltuit patru lire şi cincisprezece şilingi din salariul meu câştigat cu trudă pe o rochie nouă pe care abia mi-o puteam permite şi am ajuns la interviu cu aproape o oră mai devreme. În cele din urmă a trebuit să înconjur piaţeta de mai multe ori. În ora aceea am descoperit că sir

Charles părea într-adevăr să vândă tot ce-şi putea dori o fiinţă omenească, atâta timp cât aveai destui bani să plăteşti.

Ora a trecut în sfârşit, aşa că am intrat şi m-am prezentat la recepţie. Am fost condusă pe o scară până la un birou de la ultimul etaj. Doamna care m-a intervievat mi-a spus că nu înţelegea ce căutam într-un hotel, pe post de cameristă, cu toată pregătirea mea, dar i-am explicat că munca la hotel era singura slujbă disponibilă pentru cei care nu-şi puteau permite să-şi plătească drumul până în Anglia.

A zâmbit, apoi m-a prevenit că dacă voiam să lucrez la numărul 1, toată lumea începea de la recepţie. Dacă dovedeai că e ceva de capul tău, erai promovat destul de repede.

— Eu am început de la recepţie la Sotheby's, a continuat interlocutoarea mea.

Am vrut s-o întreb cât a rămas acolo.

— Mi-ar plăcea foarte mult să vin să lucrez la Trumper's, i-am spus, dar mă tem că mai am de lucrat două luni, conform contractului, înainte de a putea pleca de la Melrose Hotel.

— Atunci va trebui să vă aşteptăm, răspunse ea fără nicio ezitare. Puteţi începe la recepţie la întâi septembrie, domnişoară Ross. Vă voi confirma în scris toate aranjamentele până la sfârşitul săptămânii.

Eram atât de emoţionată de oferta ei, încât am uitat cu totul de ce solicitasem de fapt slujba; până când interlocutoarea mea a trimis scrisoarea promisă şi i-am putut descifra semnătura mâzgălită în josul paginii.

CAPITOLUL 40

Cathy lucra la recepţia casei de licitaţii Trumper's de numai unsprezece zile când Simon Matthews a rugat-o să-l ajute la pregătirea catalogului pentru vânzarea de tablouri italieneşti. El a fost primul care a văzut cum, în prima linie de apărare a casei de licitaţii, ea făcea faţă nenumăratelor întrebări cu care era bombardată, fără a trebui să ceară mereu părerea altcuiva. Muncea la Trumper's la fel de mult ca şi la Melrose Hotel, dar cu o diferenţă: acum îi plăcea ce face.

Pentru prima dată în viaţa ei, Cathy simţea că face parte dintr-o familie, căci Rebecca Trumper era întotdeauna degajată şi prietenoasă cu personalul ei, tratându-i pe toţi ca pe nişte egali. Salariul era mult mai generos decât cel minim pe care-l primea la locul de muncă anterior, iar camera pe care i-o dăduseră, deasupra măcelăriei de la numărul 135, era un palat în comparaţie cu vizuina ei din spatele hotelului.

Lui Cathy a început să i se pară mai puţin important să încerce să afle mai multe despre tatăl ei, pe măsură ce se străduia să demonstreze că-şi merita locul la Chelsea Terrace numărul 1. Prima ei sarcină în pregătirea catalogului pentru vânzarea de picturi italiene a fost să verifice istoricul fiecăruia dintre cele cincizeci şi nouă de tablouri care urmau să fie licitate. În acest scop a bătut Londra în lung şi-n lat, din bibliotecă-n bibliotecă şi a telefonat mai multor galerii în încercarea ei de a descoperi toate amănuntele. În cele din urmă, o singură pictură o mai nedumerea, aceea reprezentând Fecioara cu Pruncul, care nu purta nicio semnătură şi nu avea ataşat niciun istoric în afară de faptul că aparţinuse iniţial colecţiei private a lui sir Charles Trumper şi acum se afla în proprietatea unei anume doamne Kitty Bennett.

Cathy l-a întrebat pe Simon Matthews dacă-i putea da vreun indiciu în privinţa tabloului şi şeful ei i-a spus că după părerea lui putea să provină din şcoala lui Bronzino.

Simon, care era responsabilul cu licitaţia, i-a sugerat apoi să se uite prin dosarele de presă.

— Aproape tot ce ai nevoie să ştii despre familia Trumper se află pe-acolo pe undeva.

— Şi unde îl găsesc?

— La etajul patru, în încăperea aia mică şi ciudată de la capătul pasajului.

Când găsi în sfârşit cămăruţa care adăpostea dosarele, trebui să şteargă un strat gros de praf şi chiar să înlăture pânza de păianjen în timp ce căuta printre dosarele aranjate pe ani. Se aşeză pe podea, cu picioarele strânse sub ea, continuând să întoarcă paginile, adâncindu-se tot mai mult în povestea ridicării lui sir Charles, din zilele când avea primul lui cărucior în Whitechapel până la propunerea planurilor pentru Trumper's din Chelsea. Cu toate că menţionările în presă erau foarte scurte în acei ani de început, în *Evening Standard* era un mic articol care o făcu pe Cathy să tresară. Pagina era îngălbenită de vreme şi în colţul din dreapta sus, abia vizibilă, era tipărită data: 8 septembrie 1922.

> Un bărbat înalt, spre patruzeci de ani – nebărbierit şi îmbrăcat într-o manta militară veche, a pătruns prin efracţie în casa doamnei şi domnului Charles Trumper din Gilston Road 11, Chelsea, ieri dimineaţă. Deşi intrusul a fugit cu o mică pictură în ulei despre care se crede că nu este foarte valoroasă, doamna Trumper, însărcinată în luna a şaptea cu cel de-al doilea copil al ei, se afla în casă în timpul acesta şi a leşinat din cauza şocului.

Mai târziu a fost dusă de către soţul ei la Spitalul St. Guy.

La sosire, chirurgul şef, domnul Armitage, a făcut o operaţie de urgenţă, dar fetiţa s-a născut moartă. Doamna Trumper va rămâne mai multe zile sub observaţie la spital.

Poliţia ar dori să interogheze pe oricine s-ar fi aflat în apropiere în momentul acela.

Cathy îşi mută privirea la un al doilea articol, datat cu vreo trei săptămâni mai târziu.

Poliţia a intrat în posesia unei mantale militare abandonate care s-ar putea sa fi fost purtata de bărbatul care a pătruns prin efracţie în Gilston Road 11, Chelsea, casa doamnei şi domnului Charles Trumper, în dimineaţa de 7 septembrie. S-a descoperit că proprietarul mantalei este Guy Trentham, fost ofiţer în regimentul Puşcaşilor Regelui, care până de curând s-a aflat în serviciu militar în India.

Cathy a citit de mai multe ori cele două articole. Putea într-adevăr să fie fiica unui om care încercase să-l jefuiască pe sir Charles şi fusese responsabil pentru moartea celui de-al doilea copil al său? Şi ce rol juca tabloul în toată povestea asta? Cum ajunsese doamna Bennett în posesia lui? Mai mult, de ce o interesa atât de mult pe lady Trumper o pictură aparent fără importanţă, a unui artist necunoscut? Incapabilă să răspundă la vreuna dintre întrebări, Cathy închise dosarul de presă şi îl puse la loc, deasupra teancului. După ce se spălă

pe mâini, ar fi vrut să se întoarcă jos şi să-i pună toate întrebările, una câte una, lui lady Trumper, dar ştia că acest lucru nu e posibil.

Când catalogul fu gata şi se afla în vânzare de mai bine de o săptămână, lady Trumper o chemă pe Cathy în biroul ei. Cathy spera numai să nu fi fost descoperită vreo greşeală îngrozitoare, sau să nu fi dat cineva peste vreo referire la tabloul înfăţişând Fecioara Maria cu Pruncul pe care ar fi intrat în atribuţiile ei s-o găsească la timp pentru a fi menţionată în catalog.

Când Cathy intră în birou, Becky îi spuse:

— Felicitările mele.

— Mulţumesc, zise Cathy neştiind prea bine pentru ce e lăudată.

— Catalogul tău s-a vândut ca pâinea caldă şi acum trebuie să ne grăbim să mai scoatem un tiraj.

— Îmi pare rău numai că n-am putut descoperi nicio menţiune importantă referitoare la tabloul soţului dumneavoastră, zise Cathy, uşurată că nu acesta era motivul pentru care o chemase Rebecca. Mai spera că poate şefa ei îi va povesti cum intrase sir Charles în posesia micii picturi, şi eventual i-ar da chiar unele indicii cu privire la legatara dintre familia Trumper şi căpitanul Trentham.

— Asta nu mă surprinde prea mult, răspunse Becky fără alte explicaţii.

Ştiţi, în dosare am dat peste un articol care pomenea de un anume căpitan Guy Trentham şi m-am întrebat… ar fi vrut să spună Cathy, dar rămase tăcută.

— Ai vrea să fii unul dintre observatori săptămână viitoare, când are loc licitaţia? o întrebă Becky.

În ziua licitaţiei de tablouri italiene, Cathy a fost acuzată de Simon că ar fi „umflată ca un balon”, cu toate că de fapt ea nu fusese în stare să mănânce nimic în dimineaţa aceea.

Când începu vânzarea, o pictură după alta îşi depăşea preţul estimativ şi Cathy fu încântată când *Basilica San Marco* atinse recordul pentru un tablou de Canaletto.

Când micul tablou al lui sir Charles înlocui capodopera, simţi deodată că i se face rău. Probabil din cauza felului în care cădea lumina asupra pânzei, în mintea ei nu mai fi nicio îndoială că şi aceasta era o capodoperă. În prima clipă se gândi că dacă ar fi avut două sute de lire ar fi licitat ea însăşi.

Zarva care se stârni după ce micul tablou fu scos de pe şevalet o nelinişti şi mai mult pe Cathy. Simţea că reclamantul ar putea avea foarte bine dreptate când pretindea că pictura era un Bronzino original. Nu văzuse niciodată o variantă mai bună a pruncilor lui bucălaţi, cu aureola luminată de soare. Lady Trumper şi Simon nu-i găsiră nicio vină lui Cathy, continuând să asigure pe oricine întreba că tabloul era o copie şi că era cunoscut galeriei de mai mulţi ani.

Când vânzarea se termină în sfârşit, Cathy începu să verifice fişele, pentru a se asigura că erau în ordine, astfel încât să nu poată crea nicio încurcătură cu privire la cine cumpărase fiecare tablou. Simon se afla câţiva metri mai încolo şi îi spunea unui proprietar de galerie care tablouri nu reuşiseră să atingă preţul minim şi deci era posibil să fie vândute în particular. Îngheţă când o auzi pe lady Trumper întorcându-se spre Simon, imediat ce plecă negustorul, şi spunându-i:

— E scorpia aia de Trentham, iar a început. Ai văzut-o pe oroarea aia bătrână, în fundul sălii?

Simon dădu afirmativ din cap, dar nu făcu niciun comentariu.

La vreo săptămână după ce Episcopul de Reims îşi dăduse verdictul, Simon o invită pe Cathy la cină în apartamentul lui din Pimlico. „O mică sărbătorire”, adăugă el, explicând că îi invitase pe

toţi cei care fuseseră direct implicaţi în licitaţia de pictură italiană.

Când ajunse, în seara aceea, Cathy găsi acolo mai mulţi membri ai personalului de la departamentul Vechilor Maeştri, care deja luau câte un pahar de vin, iar când se aşezară la masă numai Rebecca Trumper lipsea. Din nou Cathy simţi atmosfera de familie pe care soţii Trumper o creau până şi în absenţa lor. Oaspeţii savurară o masă somptuoasă: supă de avocado, urmată de raţă sălbatică, despre care aflară că Simon stătuse să le prepare toată după-amiaza. Ea şi un tânăr pe nume Julian, care lucra la secţia de cărţi rare, rămaseră să ajute la strâns după plecarea celorlalţi.

— Nu vă bateţi capul cu spălatul vaselor, zise Simon. Se poate ocupa de asta mâine dimineaţă femeia care-mi face menajul.

— Atitudine tipic masculină, zise Cathy continuând să spele vasele. Cu toate acestea, mărturisesc că mai e şi alt motiv pentru care am rămas.

— Şi care-ar putea fi acesta? întrebă el luând un şervet şi făcându-se că-l ajută pe Julian să şteargă vasele.

— Cine e doamna Trentham? întrebă Cathy direct.

Simon se întoarse brusc cu faţa la ea, după care Cathy adăugă, stângaci:

— Am auzit-o pe Becky spunându-ţi ceva de ea la câteva minute după încheierea licitaţiei, atunci când individul ăla în haină de tweed, care a făcut atâta tărăboi, a dispărut.

Simon nu-i răspunse imediat la întrebare, ca şi cum ar fi cântărit ce să spună. După ce mai şterse două vase începu:

— E o poveste veche, dinainte de a mă angaja eu. Şi nu uita că am lucrat cu Becky la Sotheby's cinci ani înainte de a mă invita să vin cu ea la Trumper's. Ca să fiu sincer, nu ştiu prea bine de ce ea şi doamna Trentham se urăsc aşa de mult, dar ce

ştiu e că fiul doamnei Trumper, Guy, şi sir Charles au luptat în acelaşi regiment în primul război mondial şi că Guy Trentham a fost implicat cumva în povestea tabloului cu Fecioara Maria şi Pruncul care a trebuit să fie retras din vânzare. Singura informaţie pe care am mai aflat-o, de-a lungul anilor, a fost că Guy Trentham a dispărut în Australia curând după… Hei, aia era una din cele mai bune ceşti ale mele.

— Îmi pare aşa de rău, zise Cathy. Ce neîndemânatică sunt.

— Se aplecă şi începu să strângă cioburile de porţelan împrăştiate pe podeaua bucătăriei.

— Unde pot să găsesc alta?

— În raionul de porţelanuri de la Trumper's, zise Simon. Costă cam doi şilingi bucata.

Cathy râse.

— Ascultă-mi sfatul, adăugă el. Ţine minte că personalul mai vechi are o regulă de aur în privinţa doamnei Trentham.

Cathy se opri din strânsul cioburilor.

— Nu-i pomenesc numele în faţa lui Becky dacă nu aduce ea vorba. Şi nu face niciodată vreo referire la numele de „Trentham" în prezenţa lui sir Charles. Dacă ai face-o, cred că te-ar concedia pe loc.

— Nu prea cred c-o să mi se ofere şansa, zise Cathy. Nici nu l-am întâlnit vreodată. De fapt, cel mai aproape de el am fost când îl priveam şezând în rândul al şaptelea la vânzarea de pictură italiană.

— Ei, măcar aici putem face ceva, spuse Simon. N-ai vrea să mă însoţeşti la petrecerea de inaugurare a casei pe care o dă familia Trumper lunea viitoare în noul ei cămin din Eaton Square?

— Vorbeşti serios?

— Bineînţeles, răspunse Simon. Oricum, nu cred că sir Charles ar aprecia prea mult să-l iau pe Julian.

— N-ar considera că e cam prezumţios din partea unui angajat atât de proaspăt să apară la

braţul directorului de departament?

— Nu sir Charles. El nu ştie ce înseamnă cuvântul „prezumţios”.

Cathy petrecu ore întregi în timpul pauzelor ei de prânz bătând magazinele din Chelsea până-şi alese o toaletă pe care o considera potrivită pentru petrecerea de casă nouă dată de familia Trumper. În cele din urmă se hotărî pentru o rochie galbenă ca floarea-soarelui, cu o eşarfă lată în jurul taliei, pe care vânzătoarea i-o recomandă ca potrivită pentru un cocteil. În ultima clipă, Cathy începu să se teamă că lungimea ei – mai bine-zis lipsa lungimii – ar putea fi un pic prea îndrăzneaţă pentru o ocazie atât de importantă. Cu toate acestea, când veni s-o ia de la numărul 135, primul comentariu al lui Simon fu:

— O să faci senzaţie, îţi promit.

Încurajarea lui fără rezerve îi mai dădu puţină încredere – cel puţin până ajunseră pe ultima treaptă a casei din Eaton Square a soţilor Trumper.

În timp ce Simon bătea în uşa patronilor săi, Cathy nu spera decât să nu fie prea evident că nu mai fusese invitată niciodată într-o casă atât de frumoasă. Cu toate acestea, îşi pierdu toate inhibiţiile îndată ce majordomul îi invită înăuntru. Ochii i se opriră imediat asupra sărbătorii care o aştepta. În timp ce ceilalţi beau din aparent nesfârşitele sticle de şampanie şi luau din sandviciurile care le erau oferite pe tăvi, ea îşi îndreptă atenţia în altă parte şi începu chiar să urce scara, savurând, unul câte unul, alesele obiecte de artă.

Mai întâi venea un Courbet, o natură moartă în magnifice tonuri de roşu, orange şi verde; apoi un Picasso – doi porumbei înconjuraţi de flori roz, cu ciocurile aproape atingându-li-se; o treaptă mai sus ochii îi căzură pe un Pissaro – o bătrână ducând un mănunchi de fân – în care predominau diferite nuanţe de verde. Dar suspină când zări tabloul de

Sisley, o perspectivă a Senei, în care fiecare tuşă de pastel avea rolul ei.

— Ăsta e preferatul *meu,* spuse o voce din spatele ei.

Cathy se întoarse şi văzu un tânăr înalt, cu părul ciufulit, care îi prezenta un surâs ce pe mulţi i-ar fi făcut să-i răspundă la fel. Smochingul nu i se prea potrivea, papionul ar fi trebuit aranjat şi stătea agăţat de balustradă ca şi cum fără sprijinul acesteia s-ar fi prăbuşit cu totul.

— Frumos, recunoscu ea. Când eram mai tânără încercam şi eu să pictez puţin, şi Sisley a fost cel care m-a convins în cele din urmă că nu era cazul să mă obosesc.

— De ce?

Cathy oftă.

— Sisley a terminat tabloul ăsta când avea şaptesprezece ani şi era încă la şcoală.

— Dumnezeule, zise tânărul. Un expert printre noi.

Cathy îi zâmbi interlocutorului ei.

— Poate că ar trebui să aruncăm o privire şi la alte lucrări mai sus?

— Crezi că sir Charles n-o să se supere?

— N-aş crede, răspunse tânărul. La urma urmei, ce rost are să fii colecţionar dacă ceilalţi n-au niciodată ocazia să admire ce-ai achiziţionat?

Îmbărbătată de încrederea lui, Cathy mai urcă o treaptă.

— Magnific, spuse ea. Un Sickert timpuriu. Astea nici nu prea mai apar pe piaţă.

— E clar că lucrezi într-o galerie de artă.

— Lucrez la Trumper’s, spuse Cathy mândră. Chelsea Terrace numărul 1. Dar tu?

— Şi eu lucrez oarecum pentru Trumper’s, mărturisi el.

Cu coada ochiului, Cathy îl văzu pe sir Charles apărând dintr-o încăpere de sus – prima ei întâlnire de aproape cu preşedintele. Ca şi Alice[15], ar fi vrut

să dispară prin gaura cheii, dar însoţitorul ei rămase impasibil, părând un obişnuit al casei.

Gazda îi zâmbi lui Cathy pe când cobora scările.

— Bună ziua, spuse el când ajunse lângă ei. Sunt Charlie Trumper şi deja ştiu totul despre dumneata, domnişoară. Te-am văzut la licitaţia pictorilor italieni, bineînţeles, şi Becky îmi spune că faci o treabă excelentă. Apropo, felicitări pentru catalog.

— Vă mulţumesc, domnule, spuse Cathy neştiind prea bine ce să spună, în timp ce preşedintele continua să coboare, emiţând o rafală de propoziţii şi ignorându-l pe interlocutorul ei.

— Văd că l-ai cunoscut deja pe fiul meu, adăugă sir Charles întorcându-se spre ea. Nu te lăsa înşelată de aparenţa lui de universitar, e tot atât de pungaş ca şi taică-su. Arată-i-l pe Bonnard, Daniel.

Cu acestea, sir Charles dispăru din salon.

— Ah, da, Bonnard. Mândria şi bucuria tatei, zise Daniel. Nu-mi pot închipui un procedeu mai bun de a ademeni o fată în dormitor.

— Tu eşti Daniel Trumper?

— Nu. Raffles, faimosul hoţ de tablouri, spuse Daniel luând-o pe Cathy de mână şi conducând-o pe scări, până în camera părinţilor săi.

— Ei – ce zici? întrebă el.

— Uluitor, putu să rostească înmărmurită Cathy privind tabloul mare al lui Bonnard, înfăţişând un nud – al amantei sale, Michelle, ştergându-se – care atârna deasupra patului dublu.

— Tata-i grozav de mândru de această doamnă, explică Daniel. Şi după cum nu încetează niciodată să ne amintească, n-a dat pe ea decât trei sute de guinee. Aproape la fel de bun ca şi… dar Daniel nu-şi termină propoziţia.

— Are un gust excelent.

— Cel mai bun ochi de nespecialist în domeniu, zice mama mereu. Şi cum el a ales toate tablourile din casa asta, cine o poate contrazice?

— Mama ta nu a ales niciunul?

— Sigur că nu. Mama e un vânzător, în timp ce tata e un cumpărător, o combinaţie neegalată de când Duveen şi Berenson au încolţit piaţa de artă.

— Ăia doi ar fi trebuit să ajungă în puşcărie, zise Cathy.

— În timp ce, spuse Daniel, eu cred că tatăl meu va ajunge în acelaşi loc ca şi Duveen.

Cathy râse.

— Iar acum cred că trebuie să ne întoarcem jos să mai prindem ceva de mâncare, până nu dispare tot.

Când intrară în sufragerie, Cathy îl văzu pe Daniel ducându-se la o masă din celălalt capăt al mesei şi schimbând două din cartonaşele care indicau locurile.

— Ei fir-ar să fie, domnişoară Ross, zise Daniel trăgându-i scaunul în timp ce ceilalţi invitaţi îşi căutau locurile. După toată bătaia asta de cap, constat că stăm unul lângă altul.

Cathy zâmbi, aşezându-se lângă el şi privi cum o fată cu înfăţişare cam timidă înconjura disperată masa, căutându-şi cartonaşul. Curând după aceea, Daniel îi răspundea la toate întrebările despre Cambridge, visând, la rândul său, să afle totul despre Melbourne, un oraş pe care nu-l vizitase niciodată, după cum îi spuse. Inevitabil, se ivi şi întrebarea: „Şi cu ce se ocupă părinţii tăi?” Cathy răspunse fără nicio ezitare:

— Nu ştiu. Sunt orfană.

Daniel zâmbi.

— Atunci suntem făcuţi unul pentru altul.

— De ce?

— Eu sunt fiul unui zarzavagiu şi al unei fete de brutar din Whitechapel. O orfană din Melbourne, zici? Precis vei fi cu o treaptă mai sus pe scara socială decât mine, sunt sigur.

Cathy râse, iar Daniel îi povesti despre începuturile carierei părinţilor săi şi, pe măsură ce trecea timpul, ea începu chiar să simtă că el ar putea fi primul băiat cu care ar fi dispusă să

discute despre originea ei neexplicată şi inexplicabilă.

Când fu strâns şi ultimul fel şi şedeau leneşi, cu cafeaua în faţă, Cathy observă că fata cu înfăţişare timidă stătea acum în picioare în spatele scaunului ei. Daniel se ridică şi i-o prezentă pe Marjorie Carpenter, profesoară de matematică la Girton. A devenit evident că ea era invitata lui Daniel în seara aceea şi că fusese surprinsă, dacă nu chiar un pic dezamăgită să descopere că nu fusese aşezată lângă el la masă.

Cei trei pălăvrăgiră despre viaţa la Cambridge, până când marchiza de Wiltshire bătu cu o linguriţă în masă, pentru a atrage atenţia tuturor, apoi ţinu un discurs aparent improvizat.

Când în cele din urmă propuse un toast, se ridicară cu toţii şi îşi ridicară paharele pentru Trumper's. Marchiza îi dărui apoi lui sir Charles o cutie de trabucuri de forma unei machete a complexului Trumper's şi, după expresia de pe faţa acestuia, ea provocă o reală încântare gazdei lor. După un discurs spiritual şi, bănuia Cathy, nu improvizat, sir Charles îşi reluă locul.

— Trebuie să plec, spuse Cathy câteva minute mai târziu. Mâine dimineaţă încep devreme. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Daniel, adăugă ea, adoptând deodată un ton oficial.

Îşi strânseră mâinile ca doi străini.

— Vorbim curând, spuse el când Cathy se duse să mulţumească gazdelor ei pentru ceea ce ea numi o seară memorabilă.

Plecă singură, nu înainte însă de a vedea că Simon era adâncit în conversaţie cu un tânăr blond care venise de curând să lucreze la departamentul de covoare şi carpete.

Merse încet pe jos din Eaton Square în Chelsea Terrace, savurând fiecare moment al serii şi se regăsi în micul ei apartament de deasupra numărului 135 la câteva minute după miezul nopţii, simţindu-se cam ca Cenuşăreasa.

Începând să se dezbrace, Cathy medita cât de mult îi plăcuse petrecerea, în special compania lui Daniel şi bucuria de a vedea atât de mulţi dintre pictorii ei preferaţi. Se întreba dacă… Gândurile îi fură întrerupte de soneria telefonului.

Cum trecuse deja bine de miezul nopţii, ea ridică receptorul presupunând că persoana care suna formase greşit numărul.

— Ţi-am spus că vorbim curând, spuse o voce.

— Treci în pat, prostănacule.

— Sunt deja în pat. Mai vorbim mâine dimineaţă, adăugă el.

Se auzi un ţăcănit.

Daniel telefonă puţin după ora opt în dimineaţa următoare.

— Tocmai am ieşit din baie, îi spuse ea.

— Atunci probabil că arăţi ca Michelle. Mai bine-aş veni să-ţi aleg un prosop.

— Am deja un prosop bine înfăşurat în jurul meu, mulţumesc.

— Păcat, zise Daniel. Mă pricep destul de bine la şters. Dar dacă asta nu mi-a ieşit, adăugă înainte ca ea să poată răspunde, vrei să vii cu mine în Trinity sâmbătă? E o sărbătoare a colegiului. N-avem decât vreo două pe trimestru, aşa că dacă refuzi invitaţia nu-i nicio speranţă să mă mai vezi în următoarele trei luni.

— Caz în care voi accepta. Dar numai pentru că n-am mai fost la o serbare de când am terminat şcoala.

În vinerea următoare, Cathy se duse cu trenul la Cambridge şi-l găsi pe Daniel pe peron, aşteptând-o. Cu toate că masa de onoare de la Trinity era faimoasă prin aceea că-l intimida şi pe cel mai stăpân pe sine dintre oaspeţi, Cathy se simţi destul de în largul ei printre cadrele universitare. Cu toate acestea, nu putu să nu se întrebe cum de supravieţuiau atât de mulţi până la vârste înaintate dacă aşa mâncau şi beau ei de obicei.

— Omul nu poate trăi numai cu pâine, fu singura explicaţie a lui Daniel în timpul mesei la care se serviră şapte feluri.

Ea îşi imagina că orgia trebuie să se fi sfârşit când fură invitaţi la reşedinţa directorului, unde i se oferiră alte bunătăţi, însoţite de o carafă de Porto care circulă la nesfârşit şi nu părea a se opri sau goli vreodată. În cele din urmă evadă, dar nu înainte ca ceasul turnului Trinity să fi bătut miezul nopţii. Daniel o conduse la o cameră de oaspeţi de la celălalt capăt al Marii Curţi şi îi sugeră că a doua zi ar putea asista la slujba de dimineaţă la capela de la King's College.

— Îmi pare aşa de bine că nu mi-ai recomandat să apar la micul dejun, spuse Cathy în timp ce Daniel o sărută pe obraz, apoi îi ură noapte bună.

Micuţa cameră de oaspeţi pe care i-o rezervase Daniel lui Cathy era şi mai strâmtă decât cea în care locuia ea, la 135, dar adormi în clipa în care puse capul pe pernă şi fu trezită abia de dangătul unor clopote care, presupuse ea, veneau de la capela lui King's College.

Daniel şi Cathy ajunseră la uşa capelei cu doar câteva clipe înainte de a începe procesiunea coriştilor de-a lungul naosului. Cântul lor era şi mai tulburător parcă decât cel de pe discul pe care-l avea Cathy şi pe a cărui copertă se afla numai poza coriştilor, pentru a sugera cum ar putea fi experienţa reală.

După ce se dădu binecuvântarea, Daniel sugeră o plimbare pe malul râului, „ca să-şi mai limpezească mintea". O luă de mână şi nu-i mai dădu dramul până nu se întoarseră la Trinity pentru un prânz modest, o oră mai târziu.

După-amiază el îi arătă Muzeul Fitzwilliam, unde Cathy fu fermecată de *Saturn devorându-şi fiii* al lui Goya.

— Cam ca la masa de onoare de la Trinity, sugeră Daniel, apoi se duseră la Queens College, unde ascultară recitalul dat de un cvartet de coarde

studenţesc interpretând o fugă de Bach. Când plecară, luminile de pe Silver Street începuseră să pâlpâie.

— Fără cină, te rog, imploră Cathy în glumă, în timp ce se întorceau agale, traversând Podul Matematic[16].

Daniel chicoti şi, după ce luară valiza ei de la Trinity, o conduse încet cu micul lui MG la Londra.

— Îţi mulţumesc pentru weekend-ul ăsta minunat, zise Cathy după ce Daniel parcă în faţa numărului 135. De fapt, „minunat” e un termen destul de nepotrivit pentru a descrie ultimele două zile.

Daniel o sărată uşor pe obraz.

— Hai s-o facem din nou în weekendul următor, propuse el.

— Nicio speranţă, zise Cathy. Asta dacă ai vorbit serios când ai pretins că-ţi plac femeile suple.

— Bine, hai să încercăm totul fără mâncare şi poate chiar să jucăm o partidă de tenis de data asta. S-ar putea să fie singurul mod în care voi afla vreodată standardele Universităţii din Melbourne.

Cathy râse.

— Şi vrei să-i mulţumeşti şi mamei tale pentru petrecerea aceea superbă de lunea trecută? A fost o săptămână cu adevărat memorabilă.

— Aş face-o, dar probabil că tu ai s-o vezi înaintea mea.

— Nu rămâi peste noapte la părinţii tăi?

— Nu, trebuie să mă întorc la Cambridge – am consultaţii mâine la ora nouă.

— Dar aş fi putut lua trenul.

— Şi eu m-aş fi bucurat de compania ta două ore mai puţin, spuse el făcându-i semn cu mâna.

CAPITOLUL 41

Prima dată când se culcară împreună, în inconfortabilul lui pat de o persoană din confortabila lui cămăruţă, Cathy ştiu că voia să-şi petreacă tot restul vieţii cu Daniel. Ar fi vrut numai ca el să nu fi fost fiul lui sir Charles Trumper.

Îl imploră să nu le spună părinţilor lui că se vedeau atât de des. Era hotărâtă să arate ce poate la Trumper's, explică ea, şi nu voia niciun fel de favoruri pentru că ieşea cu fiul patronului.

Când Daniel zări cruciuliţa de la gâtul lui Cathy, ea îi spuse imediat povestea acesteia.

După vânzarea obiectelor de argint, după lovitura dată individului cu cravată galbenă şi informaţiile oferite mai târziu ziaristului de la *Telegraph,* începu să accepte cu mai multă încredere ideea de a le spune soţilor Trumper că se îndrăgostise de unicul lor copil.

În lunea care urmă vânzării obiectelor de argint, Becky o invită pe Cathy să intre în consiliul de conducere al casei de licitaţii, care până atunci fusese compus din Simon, Peter Fellowes – şeful secţiei de cercetare – şi Becky însăşi.

Becky o mai rugă pe Cathy să pregătească şi catalogul pentru licitaţia de artă impresionistă din toamnă, şi să preia mai multe alte responsabilităţi, printre care şi supravegherea generală a biroului de recepţie.

— Pasul următor, un loc în consiliul de administraţie, o tachina Simon.

Îi telefonă lui Daniel în aceeaşi dimineaţă, ca să-i anunţe vestea.

— Asta înseamnă că putem înceta în sfârşit să-i păcălim pe părinţii mei?

Când tatăl lui îi telefonă câteva săptămâni mai târziu să-i spună că el şi mama lui doreau să vină la Cambridge, căci trebuia să discute ceva „destul

de important” cu el, Daniel îi invită pe amândoi la ceai în apartamentul lui, în duminica următoare, prevenindu-i că şi el avea ceva „destul de important” să le spună.

În săptămână aceea Daniel şi Cathy vorbiră la telefon în fiecare zi şi ea începu să se întrebe dacă n-ar fi înţelept să-i prevină pe părinţii lui Daniel măcar că va fi şi ea prezentă când veneau la ceai. Daniel nici n-a vrut să audă, pretinzând că nu i se oferea adeseori şansa de a-l lăsa cu gura căscată pe tatăl său şi că nu avea nici cea mai mică intenţie de a lăsa să treacă momentul fără satisfacţia deplină, de a le vedea chipurile surprinse.

— Şi să-ţi mai spun un secret, zise Daniel. Am cerut un post de profesor de matematică la King’s College, în Londra.

— Faceţi un sacrificiu serios, domnule doctor Trumper, spuse Cathy, căci dacă veniţi să locuiţi în Londra nu voi putea niciodată să vă hrănesc la fel ca cei de la Trinity.

— Asta-i o veste bună. Nu se poate traduce decât în mai puţine vizite la croitor.

Ceaiul din apartamentul lui Daniel n-ar fi putut fi un eveniment mai fericit, simţea Cathy, deşi la început Becky părea a sta ca pe ghimpi şi mai târziu deveni şi mai neliniştită în urma unui inexplicabil telefon primit de la cineva numit domnul Baverstock.

Încântarea lui sir Charlie la vestea că Daniel plănuia să se căsătorească în vacanţa de Paşti era evident autentică, iar Becky era absolut copleşită de bucurie la ideea de a o avea pe Cathy drept noră. Charlie o surprinse pe Cathy când schimbă brusc subiectul şi întrebă cine pictase acuarela care atârna deasupra biroului lui Daniel.

— Cathy, îi spuse Daniel. În sfârşit, un artist în familie.

— Ştii să şi pictezi, domnişoară? întrebă Charlie nevenindu-i să creadă.

— Sigur că ştie, zise Daniel, uitându-se spre acuarelă. E cadoul meu de logodnă, explică el. În plus, e singurul original pe care l-a pictat Cathy de când a venit în Anglia, aşa încât e nepreţuit.

— Vrei să pictezi unul şi pentru mine? întrebă Charlie, după ce studie mai atent mica acuarelă.

— Aş fi încântată, răspunse Cathy. Dar unde o s-o atârnaţi? În garaj?

După ceai s-au plimbat toţi patru pe aleile din spatele colegiilor şi Cathy a fost dezamăgită că părinţii lui Daniel păreau destul de nerăbdători să se întoarcă la Londra şi nu puteau să vină cu ei la slujba de seară.

După ce se întoarseră de la vecernie făcură dragoste în patul îngust al lui Daniel şi Cathy îl anunţă că s-ar putea ca Paştele să nu fie destul de devreme.

— Ce vrei să spui? întrebă el.

— Cred că ciclul mi-a întârziat deja o săptămână.

Daniel fu atât de copleşit de bucurie la aflarea veştii, încât vru să le telefoneze părinţilor săi ca să-şi împartă entuziasmul cu ei.

— Nu fi prost, zise Cathy. Încă nu s-a confirmat nimic. Sper numai ca mama şi tatăl tău să nu fie prea îngroziţi când vor afla.

— Îngroziţi? Nu prea au cum să fie. Ei nu s-au căsătorit decât la o săptămână după naşterea mea.

— De unde ştii?

— Am confruntat data de pe certificatul meu de naştere din Somerset House cu data de pe certificatul lor de căsătorie. Cât se poate de simplu. Se pare că, la început, nimeni nu era dispus să admită că aş fi aparţinut cuiva.

Această frază o convinse pe Cathy că trebuia să lămurească orice posibilitate de a fi rudă cu doamna Trentham înainte de a se căsători. Cu toate că Daniel îi abătuse gândurile de la problema părinţilor ei timp de mai bine de un an, nu putea suporta gândul că soţii Trumper ar putea crede mai

târziu că voise să-i înşele sau, mai rău, că avea vreo legătură cu femeia pe care o detestaseră cel mai mult pe lume. Acum, că aflase fără să vrea unde locuia doamna Trentham, Cathy se hotărî să-i scrie acesteia o scrisoare îndată ce avea să se întoarcă la Londra.

Duminică seara mâzgăli o ciornă, iar în dimineaţa următoare se sculă devreme şi compuse varianta finală:

Chelsea Terrace 135
Londra SW3
27 noiembrie 1950

Stimată doamnă Trentham,

Deşi pentru dumneavoastră sunt complet necunoscută, vă scriu în speranţa că m-aţi putea ajuta să clarific o problemă care mă frământă de mulţi ani.

M-am născut în Melbourne, Australia, şi n-am ştiut niciodată cine sunt părinţii mei, căci am fost abandonată de la o vârstă foarte fragedă. De fapt, am crescut într-un orfelinat numit St. Hilda. Singura dovadă pe care o am despre existenţa tatălui meu este o Cruce Militară în miniatură, pe care mi-a dat-o când eram mică. Iniţialele „GF.T." sunt gravate pe unul dintre braţele crucii.

Curatorul Muzeului Puşcaşilor Regelui din Hounslow mi-a confirmat că medalia i-a fost conferită unui anume căpitan Guy Francis Trentham la 22 iulie 1918, în urma comportamentului său

curajos în cea de-a doua bătălie de pe Marna.

Sunteţi cumva rudă cu Guy, ar putea fi el tatăl meu? V-aş fi recunoscătoare pentru orice informaţie asupra acestei chestiuni şi îmi cer scuze că vă deranjez.

Aştept cu nerăbdare veşti de la dumneavoastră.

Cu stimă,
Cathy Ross

Cathy puse plicul în cutia poştală de la colţul lui Chelsea Terrace înainte de a începe serviciul. După atâţia ani în care sperase să descopere pe cineva înrudit cu ea, Cathy găsea că e ironic că acum îşi dorea ca tocmai acea persoană s-o contrazică.

Anunţul logodnei dintre Cathy şi Daniel Trumper apăru în dimineaţa următoare în pagina mondenă a ziarului *The Times.* Toată lumea de la numărul 1 părea încântată de veste. În pauza de prânz, Simon ridică paharul cu şampanie în sănătatea lui Cathy şi spuse la toată lumea:

— E un complot al familiei Trumper, ca să se asigure că nu ne-o fură Sotheby's sau Christie's.

Toată lumea aplaudă, cu excepţia lui Simon, care-i şopti la ureche:

— Iar tu eşti chiar persoana potrivită pentru a ne aşeza pe aceeaşi treaptă.

Ciudat cum unii oameni se gândesc la posibilităţile pe care le ai, se gândi Cathy, înainte chiar ca tu însuţi să le iei în consideraţie.

Joi dimineaţa, Cathy luă de pe preşul din faţa uşii un plic purpuriu pe care se afla numele ei, aşternut cu un scris mărunt. Deschise tulburată scrisoarea, care se dovedi a fi compusă din două foi groase de aceeaşi culoare. Conţinutul o lăsă perplexă, dar în acelaşi timp îi aduse o uşurare considerabilă.

Chester Square 19
Londra SW1
26 noiembrie, 1950

Stimată domnişoară Ross,

Vă mulţumesc pentru scrisoarea dumneavoastră de luni, dar mă tem că nu vă pot ajuta prea mult în cercetările pe care le întreprindeţi. Am avut doi fii, dintre care cel mai tânăr este Nigel, care a divorţat recent. Soţia lui locuieşte acum în Dorset, cu singurul meu nepot, Giles Raymond, în vârstă de doi ani.

Fiul meu mai vârstnic a fost într-adevăr Guy Francis Trentham, care a primit Crucea Militară în cea de-a doua bătălie de pe Marna, dar a murit de tuberculoză în 1922 după o lună de suferinţă. Nu a fost căsătorit niciodată şi nu a lăsat urmaşi.

Versiunea în miniatură a medaliei sale a dispărut curând după ce Guy a făcut o vizită scurtă unei rude îndepărtate din Melbourne. Mă bucur să aflu de reapariţia ei după toţi aceşti ani, şi v-aş fi foarte recunoscătoare dacă aţi dori să mi-o înapoiaţi, cât de repede puteţi. Sunt sigură că nu veţi mai dori să păstraţi o moştenire de familie, acum că îi cunoaşteţi pe deplin proveniența.

Cu stimă,
Ethel Trentham

Cathy fu încântată să descopere ca Guy Trentham murise cu un an înainte de naşterea ei. Asta însemna că era absolut imposibil ca ea să fie înrudită cu omul care le provocase atâtea necazuri viitorilor ei socri. Medalia ajunsese cumva în mâinile cui o fi fost tatăl ei, probabil, conchise ea; gândindu-se mai bine, simţi că trebuia, oricât n-ar fi vrut, să-i înapoieze fără întârziere medalia doamnei Trentham.

După veştile din scrisoarea doamnei Trentham, Cathy se îndoia că va mai putea afla vreodată cine erau părinţii ei, căci nu-şi propunea să se întoarcă în Australia prea curând, acum că Daniel făcea atât de mult parte din viitorul ei. În orice caz, începuse să aibă senzaţia că devenise oarecum fără rost să-şi mai caute tatăl.

Cum Cathy îi spusese deja lui Daniel, în ziua în care se cunoscuseră, că habar n-avea cine erau părinţii ei, în acea vineri seara se duse la Cambridge cu conştiinţa curată. Era, de asemenea, uşurată că ei îi venise în sfârşit ciclul. În timp ce trenul se hurduca peste macazuri în călătoria spre oraşul universitar, Cathy nu-şi putea aminti să se mai fi simţit vreodată atât de fericită. Pipăi cruciuliţa de la gât, care acum atârna de un lănţişor de aur pe care i-l dăduse Daniel de ziua ei. O întrista gândul că poartă amintirea pentru ultima oară: luase deja hotărârea de a-i trimite înapoi medalia doamnei Trentham după weekendul cu Daniel.

Trenul intră în gara Cambridge cu numai câteva minute întârziere.

Cathy îşi luă valijoara şi ieşi pe trotuar, aşteptându-se să-l găsească pe Daniel întâmpinând-o în MG-ul său: nu întârziase niciodată din ziua în care se cunoscuseră. Fu dezamăgită să vadă că nu era nici urmă de el sau de maşină, şi încă şi mai surprinsă când, douăzeci de minute mai târziu, tot nu apăruse. Se întoarse în

gară şi puse două monede de un penny în telefon, apoi formă numărul direct al camerei lui Daniel. Suna întruna, dar nu fu nevoie să apese pe butonul A, pentru că nu răspunse nimeni.

Nedumerită că nu reuşeşte să dea de el, Cathy ieşi din nou din gară şi ceru unuia dintre şoferii taxiurilor aliniate s-o ducă până la Trinity College.

Când taxiul intră în New Court, Cathy fu şi mai mirată să descopere MG-ul lui Daniel parcat la locul lui obişnuit. Plăti maşina şi traversă curtea spre scara de-acum familiară.

Cathy se gândea că ar putea măcar să-l tachineze pe Daniel că nu fusese în stare să vină s-o ia. Ăsta era tratamentul la care trebuia să se aştepte după ce se căsătoreau? Era acum la acelaşi nivel cu orice student care venea fără lucrarea săptămânală? Urcă treptele tocite din piatră până la camera lui şi bătu încet în uşă pentru cazul că ar fi fost vreun student la el. Cum nici după ce bătu a doua oară nu primi niciun răspuns, împinse uşa grea din lemn, hotărându-se să-l aştepte pur şi simplu până se întorcea.

Ţipătul ei trebuie să fi fost auzit de toţi locatarii de pe scara B.

Primul student care ajunse la faţa locului găsi trupul lipsit de cunoştinţă al unei tinere femei zăcând cu faţa în jos în mijlocul podelei. Studentul căzu în genunchi, scăpă cărţile din mână şi începu să vomeze deasupra ei. Trase adânc aer în piept, se întoarse cât de repede putu şi începu să se târască afară din birou, păşind peste un scaun răsturnat. Îi era cu neputinţă să-şi mai ridice o dată ochii la priveliştea care-l întâmpinase când intrase în cameră.

Dr. Trumper continua să se legene uşor agăţat de o funie în mijlocul încăperii.

CHARLIE
1950 – 1964

CAPITOLUL 42

Trei zile n-am putut să dorm. În dimineaţa celei de-a patra, împreună cu atât de mulţi dintre prietenii, colegii şi studenţii lui Daniel, am asistat la slujba de înmormântare de la Capela Trinity. Am supravieţuit cumva acestui calvar şi săptămânii care a urmat nu în ultimul rând datorită lui Daphne, care a organizat totul cu atâta calm şi eficienţă. Cathy nu a putut asista la slujbă, căci încă se afla sub observaţie la spitalul Addenbrooke.

Stăteam lângă Becky, în timp ce corul cânta „Repede se lasă înserarea". Mintea îmi rătăcea, tot încercând să reconstitui evenimentele ultimelor trei zile şi să înţeleg ceva din ele. După ce Daphne mi-a spus că Daniel îşi luase singur viaţa – cine a ales-o pe ea să-mi dea ştirea înţelege sensul cuvântului „compasiune" – am plecat imediat cu maşina la Cambridge, după ce am implorat-o să nu-i spună nimic lui Becky până când nu voi şti eu însumi mai mult despre ce se întâmplase de fapt. Până am ajuns la Trinity Great Court, vreo două ore mai târziu, corpul lui Daniel fusese luat deja şi Cathy fusese dusă la Addenbrooke, unde se mai afla încă, în mod explicabil, în stare de şoc. Inspectorul de poliţie însărcinat cu acest caz n-ar fi putut fi mai delicat. Mai târziu, m-am dus la morgă şi am identificat trupul, mulţumindu-i lui Dumnezeu că măcar pentru Becky nu încăperea asta îngheţată avea să fie ultimul loc în care să se afle singură cu fiul ei.

„Doamne, rămâi cu mine…"

Am spus poliţiei că nu-mi puteam imagina niciun motiv pentru care Daniel să fi vrut să-şi la viaţa – că de fapt tocmai se logodise şi nu-l văzusem niciodată mai fericit. Atunci inspectorul

mi-a arătat biletul de adio: o foaie mare de hârtie pe care se afla un singur paragraf.

— Ştiţi, de obicei se lasă bilete din astea, a spus el.

Nu ştiam.

Am început să citesc scrisul ordonat, format al lui Daniel.

Acuma că nu mai este posibil să mă căsătoresc cu Cathy, nu mai am pentru ce să trăiesc. Pentru numele lui Dumnezeu, aveţi grijă de copil.
Daniel

Trebuie să-mi fi repetat în minte aceste douăzeci şi şapte de cuvinte de peste o sută de ori şi tot n-am putut înţelege nimic din ele. O săptămână mai târziu, doctorul a confirmat în raportul său către procuratură că în mod sigur Cathy nu era însărcinată şi nu suferise vreun avort. M-am întors iar şi iar la cuvintele acelea. Îmi scăpa vreo implicaţie subtilă sau mesajul lui era ceva ce nu puteam spera vreodată să înţeleg pe deplin?

„Când alte ajutoare dau greş…”

Un expert al tribunalului a descoperit mai târziu nişte hârtie de scris în cămin, dar fusese arsă până la cenuşă, iar rămăşiţele negre, fragile, nu conţineau niciun indiciu. Apoi mi-au arătat un plic în care poliţia credea că fusese trimisă scrisoarea mistuită de flăcări şi m-au întrebat dacă puteam identifica scrisul. Am studiat grafia rigidă, măruntă, verticală în care erau scrise, cu cerneală roşie, cuvintele „Dr. Daniel Trumper”.

— Nu, am minţit.

Scrisoarea fusese adusă în persoană, mi-a spus detectivul, mai devreme, în după amiaza-aceea, de către un bărbat cu mustaţă castanie şi haină de tweed. Asta era tot ce-şi putea aminti studentul

care-l văzuse, cu excepţia faptului că părea să cunoască bine împrejurimile.

M-am întrebat ce-ar fi putut malefica bătrână să-i scrie lui Daniel ca să-l facă să-şi ia singur viaţa; eram sigur că descoperirea că Guy Trentham era tatăl lui n-ar fi fost de ajuns pentru o acţiune atât de radicală – mai ales că ştiam că el şi doamna Trentham se întâlniseră deja şi ajunseseră la o înţelegere cu vreo trei ani în urmă.

Poliţia a mai găsit o scrisoare pe biroul lui Daniel. Era de la decanul de la King's College, Londra, care-i oferea în mod oficial o catedră de matematică.

„Şi alinările pier…"

După ce am plecat de la morgă m-am dus la Spitalul Addenbrooke, unde mi s-a dat voie să stau o vreme la căpătâiul lui Cathy. Cu toate că ochii ei erau deschişi, ei nu trădară vreo recunoaştere a mea: timp de aproape o oră, cât am stat eu acolo, ea pur şi simplu privi fix tavanul, fără nicio expresie. Când mi-am dat seama că nu-i puteam fi de folos cu nimic, am plecat în linişte. Psihiatrul şef, doctorul Stephen Atkins, a ieşit în grabă din biroul său şi m-a întrebat dacă-i pot acorda un moment.

Omuleţul spilcuit, într-un costum minunat croit şi cu un papion mare la gât, mi-a spus despre Cathy că suferea de amnezie psihogenică, uneori cunoscută sub numele de amnezie isterică, şi că putea să treacă ceva timp până să poată stabili ce şanse de revenire ar avea. I-am mulţumit şi am adăugat că voi rămâne permanent în legătură cu el. Apoi am condus încet înapoi spre Londra.

„Ajutor al celor făr' de ajutor, O, rămâi cu mine…"

Daphne mă aştepta în biroul meu şi nu a făcut niciun comentariu asupra orei târzii. Am încercat să-i mulţumesc pentru bunătatea ei nesfârşită, dar i-am explicat că eu trebuia să fiu acela care să-i dea vestea lui Becky. Dumnezeu ştie cum mi-am îndeplinit această responsabilitate fără a menţiona plicul purpuriu cu scrisul de mână denunţător, dar am făcut-o. Dacă i-aş fi spus lui Becky întreaga poveste cred că s-ar fi dus în Chester Square în noaptea aceea şi ar fi ucis-o pe individă atunci şi acolo, cu mâinile ei – poate chiar aş fi ajutat-o.

L-au înmormântat printre cei de-o seamă cu el. Capelanul colegiului, care trebuie să fi împlinit de atâtea ori această îndatorire, s-a oprit de trei ori pentru a-şi reveni.

„În viaţă, în moarte, O, Doamne, rămâi cu mine…”

În săptămână aceea Becky şi cu mine am vizitat spitalul Addenbrooke în fiecare zi, dar doctorul Atkins nu făcea decât să confirme că starea lui Cathy rămânea neschimbată; încă nu vorbise. Cu toate acestea, numai gândul că zăcea acolo singură, având nevoie de dragostea noastră, ne mai dădea şi alt subiect de îngrijorare în afară de noi.

Când ne-am întors la Londra vineri seara, târziu, Arthur Selwyn se plimba nervos în faţa biroului meu.

— Cineva a pătruns în apartamentul lui Cathy, broasca a fost forţată, a spus el înainte ca eu să apuc să deschid gura măcar.

— Dar ce-ar putea spera să găsească un hoţ?

— Nici poliţia nu-şi poate închipui. Nimic nu pare să fi fost deranjat.

Enigmei cu privire la ce i-ar fi putut scrie doamna Trentham lui Daniel i-am adăugat misterul cu privire la ce ar fi putut ea să vrea dintre lucrurile care-l aparţineau lui Cathy. După ce am controlat eu însumi cămăruţa, n-am fost cu nimic mai lămurit.

Becky şi cu mine am continuat să mergem la Cambridge la fiecare două zile şi, la mijlocul celei de-a treia săptămâni, Cathy vorbi în sfârşit, mai întâi poticnindu-se, apoi în cascade, în timp ce-mi strângea mâna. Apoi deodată, pe neaşteptate, rămânea din nou tăcută. Uneori îşi freca degetul mare de arătător imediat sub bărbie.

Asta-l nedumerea chiar şi pe doctorul Atkins.

De-atunci însă doctorul Atkins a reuşit de mai multe ori să poarte conversaţii lungi cu Cathy şi chiar a început să facă jocuri cu cuvinte pentru a-i testa memoria. După părerea lui, ea îşi ştersese din minte orice amintire legată de Daniel Trumper sau de viaţa ei din Australia. Nu era neobişnuit, în astfel de cazuri, ne-a asigurat el şi chiar a dat acestei stări un elegant nume grecesc.

— Să încerc să iau legătura cu îndrumătorul ei de la Universitatea din Melbourne? Sau chiar să vorbesc cu personalul de la hotelul Melrose – să văd dacă ei pot arunca vreo rază de lumină asupra problemei?

— Nu, a spus el, îndreptându-şi papionul cu picăţele. N-o forţaţi prea tare şi fiţi pregătiţi ca această parte a minţii ei să aibă nevoie de un timp considerabil până să-şi revină.

Am dat din cap, acceptând.

„Staţi deoparte, părea să fie expresia favorită a doctorului Atkins. Şi nu uitaţi niciodată că şi soţia dumneavoastră suferă aceeaşi traumă."

Şapte săptămâni mai târziu ni s-a dat voie s-o luăm pe Cathy în Eaton Square, unde Becky îi pregătise o cameră. Mutasem deja toate lucrurile lui Cathy din micul ei apartament, încă neştiind sigur dacă lipsea ceva în urma spargerii.

Becky aşezase frumos toate hainele lui Cathy în şifonier şi în sertare, încercând să facă încăperea să pară pe cât posibil locuită. Cu câtăva vreme în urmă, luasem acuarela lui Cathy de deasupra biroului lui Daniel şi o atârnasem pe scară, între Courbet şi Sisley. Cu toate acestea, când Cathy a

urcat prima dată scara aceea în drum spre noua ei cameră, a trecut pe lângă propriul ei tablou fără a da niciun semn de recunoaştere.

L-am întrebat din nou pe doctorul Atkins dacă acum n-ar trebui poate să scriem la Universitatea din Melbourne şi să încercăm să aflăm câte ceva despre trecutul lui Cathy, dar el era în continuare împotriva unei asemenea acţiuni, spunând că ea era aceea care trebuie să aducă orice informaţie, şi asta numai atunci când avea să se simtă în stare, nu ca rezultat al vreunei presiuni din exterior.

— Dar cât timp credeţi că va trece până când îşi va recăpăta complet memoria?

— Oricât între paisprezece zile şi paisprezece ani, din experienţa mea.

Îmi amintesc că în seara aceea m-am întors la Cathy, m-am aşezat pe marginea patului ei şi i-am luat mâna. Am observat cu plăcere că îi revenise puţin culoarea în obraji. A zâmbit şi m-a întrebat pentru prima oară cum mai huruia „marele cărucior”.

— Am declarat profituri-record, i-am spus. Dar ceea ce e mult mai important, toată lumea vrea să te vadă înapoi la numărul 1.

S-a gândit un timp la asta. Apoi, foarte simplu, a spus:

— Aş vrea să fi fost tu tatăl meu.

În februarie 1951 Nigel Trentham intră în consiliul de conducere al firmei Trumper’s. Se aşează lângă Paul Merrick, căruia-i adresă un zâmbet slab. Eu n-am putut să mă uit în ochii lui. Era cu câţiva ani mai tânăr ca mine, dar în zadar consideram că nimeni din jurul acelei mese n-ar fi crezut asta.

Între timp, consiliul a aprobat cheltuirea a încă jumătate de milion de lire „pentru a umple golul”, cum spunea Becky despre terenul de douăzeci de metri care rămăsese viran vreme de zece ani în mijlocul Iul Chelsea Terrace.

— Deci, în sfârşit, Trumper’s va putea fi găzduit în întregime sub un singur acoperiş.

Trentham nu făcu niciun comentariu. Colegii mei din consiliu mai căzură de acord asupra unei alocaţii de o sută de mii de lire pentru a reconstrui Clubul Băieţilor din Whitechapel, care avea să fie rebotezat „Centrul Dan Salmon”. Am observat că Trentham a şoptit ceva la urechea lui Merrick.

În cele din urmă, inflaţia, grevele şi costurile de construcţie în creştere au făcut ca nota de plată finală pentru Trumper’s să se ridice la aproape şapte sute de mii de lire faţă de jumătatea de milion estimată. O consecinţă a acestui fapt a fost că firma a trebuit să ofere spre vânzare un nou stoc de acţiuni pentru a acoperi cheltuielile. O alta a fost că reconstruirea Clubului Băieţilor a trebuit să fie amânată.

Pentru noul stoc de acţiuni au fost din nou mai multe cereri decât era nevoie, ceea ce pentru mine personal era măgulitor, deşi mă temeam că doamna Trentham ar fi putut fi unul dintre cumpărătorii importanţi ai oricărui stoc: nu aveam cum s-o dovedesc. Această diluare însemna că eram nevoit să văd cum pentru prima dată procentul meu din acţiuni scade sub patruzeci la sută.

A fost o vară lungă şi cu fiecare zi care trecea Cathy devenea puţin mai puternică şi Becky puţin mai comunicativă. În cele din urmă, doctorul a fost de acord că acum Cathy putea reveni la numărul 1. S-a întors la lucru în lunea următoare şi Becky spunea că era aproape ca şi când n-ar fi fost niciodată plecată – cu excepţia faptului că nimeni nu menţiona vreodată numele lui Daniel în prezenţa ei.

Într-o seară, trebuie să fi fost cam o lună mai târziu, m-am întors acasă de la birou şi am găsit-o pe Cathy plimbându-se de colo până colo prin hol. În prima clipă m-am gândit că probabil se afla într-

o stare de agitaţie din pricina trecutului. Nu m-aş fi putut înşela mai mult.

— Politica ta de personal e complet greşită, a spus ea când am închis uşa după mine.

— Ce spui, domnişoară?

Nu-mi lăsase timp nici măcar să-mi scot haina.

— E complet greşită, a repetat ea. Americanii economisesc mii de dolari în magazinele lor cu studii asupra timpului şi mişcării, în vreme ce Trumper's se comportă de parcă ar mai hoinări în arcă.

— În arcă publicul era captiv, i-am reamintit.

— Până s-a oprit ploaia, a replicat ea. Charlie, trebuie să-ţi dai seama că firma ar putea economisi cel puţin optzeci de mii pe an numai din salarii. N-am lenevit în ultimele câteva săptămâni. De fapt, am conceput un raport pentru a-mi demonstra teoria.

Îmi aruncă în braţe o cutie cu afişe şi ieşi solemn din încăpere.

După cină am scotocit mai bine de o oră în cutie şi am citit descoperirile preliminare ale lui Cathy. Sesizase un surplus de personal care ne scăpase tuturor şi explica limpede, în amănunt, cum putea fi rezolvată situaţia fără a intra în conflict cu sindicatele.

În dimineaţa următoare, la micul dejun, Cathy a continuat să-mi explice descoperirile ei ca şi cum n-aş fi dormit deloc.

— Mă mai asculţi, domnule preşedinte? a întrebat ea. Îmi spunea întotdeauna „domnule preşedinte" când voia să-mi demonstreze ceva. O tactică pe care eram sigur că o luase de la Daphne.

— Toate astea-s vorbe, i-am spus, ceea ce a făcut-o până şi pe Becky să-şi ridice ochii peste marginea ziarului.

— Vrei să-ţi dovedesc că am dreptate? întrebă Cathy.

— Eşti invitata mea.

Începând din ziua aceea, ori de câte ori îmi făceam turul de dimineaţă o găseam pe Cathy lucrând la câte un etaj, întrebând, privind sau pur şi simplu făcându-şi însemnări copioase, adesea cu un cronometru în mâna cealaltă. N-o întrebam niciodată ce face şi dacă privirile ni se întâlneau, tot ce spunea era „Bună ziua, domnule preşedinte”.

În weekenduri o puteam auzi pe Cathy bătând la maşină în camera ei ore în şir. Apoi, fără a fi prevenit, într-o dimineaţă, la micul dejun, am descoperit un dosar gros aşteptându-mă în locul unde sperasem să găsesc un ou, două felii de şuncă şi *The Sunday Times.*

În după-amiaza aceea am început să citesc ce-mi pregătise Cathy. La lăsarea serii ajunsesem la concluzia că consiliul de administraţie trebuia să aplice majoritatea recomandărilor ei fără nicio întârziere.

Ştiam exact ce voiam să fac, dar aveam nevoie de binecuvântarea doctorului Atkins. Am telefonat la Addenbrooke în seara aceea şi sora de gardă mi-a încredinţat numărul lui de telefon de acasă. Am stat mai bine de o oră la telefon. Nu avea nicio temere în privinţa viitorului lui Cathy, m-a asigurat el, mai ales de când începuse să-şi amintească mici incidente din trecut şi era acum dispusă chiar să vorbească despre Daniel.

Când am coborât la micul dejun în dimineaţa următoare am găsit-o pe Cathy la masă, aşteptându-mă. N-a rostit nicio vorbă în timp ce eu îmi mestecam pâinea prăjită cu marmeladă, prefăcându-mă cufundat în lectura ziarului *Financial Times.*

— Bine, mă predau, a zis ea.

— Mai bine nu, am prevenit-o, fără a-mi ridica ochii din ziar. Pentru că eşti punctul numărul şapte pe ordinea de zi a şedinţei de consiliu de luna viitoare.

— Dar cine o să-mi prezinte cazul? a întrebat Cathy părând neliniştită.

— Eu nu, asta-i sigur, am răspuns. Şi nu-mi pot imagina pe nimeni altcineva dispus s-o facă.

În următoarele două săptămâni, ori de câte ori mă duceam la culcare îmi dădeam seama, trecând pe lângă camera lui Cathy, că zgomotul maşinii de scris încetase. Eram aşa de plin de curiozitate încât o dată chiar am tras cu ochiul prin uşa întredeschisă a dormitorului. Cathy stătea în picioare în faţa oglinzii, având alături o tablă mare albă pe un şevalet. Tabla era acoperită de o mulţime de ace de gămălie colorate şi săgeţi ascuţite.

— Pleacă, a spus ea fără să se întoarcă măcar.

Mi-am dat seama că nu era nimic de făcut decât să aştept până la întrunirea consiliului.

Doctorul Atkins mă avertizase că încercarea de a avea de prezentat cazul ei în public s-ar putea dovedi prea mult pentru fată şi că trebuia s-o duc acasă dacă începea să arate vreun semn de stres.

— Asiguraţi-vă că n-o forţaţi prea mult, au fost ultimele lui cuvinte.

— Nu voi permite să se întâmple aşa ceva, i-am promis.

În acea joi dimineaţă, la ora zece fără trei minute, membrii consiliului erau toţi aşezaţi la locurile lor în jurul mesei. Şedinţa a început într-o notă liniştită, cu scuze pentru absenţe, urmate de aprobarea minutelor şedinţei precedente. Cu toate acestea, am reuşit s-o ţinem pe Cathy aşteptând în coridor mai bine de o oră, deoarece când am ajuns la punctul trei de pe ordinea de zi – o decizie banală de a reînnoi poliţa de asigurare a companiei la firma Prudential – Nigel Trentham a profitat de ocazie pur şi simplu ca pretext pentru a mă enerva – sperând, am bănuit eu, că în cele din urmă o să-mi pierd cumpătul. Poate că aş fi făcut-o, dacă intenţia lui n-ar fi fost •atât de evidentă.

— Cred că a sosit timpul pentru o schimbare, domnule preşedinte, a spus el. Propun să ne transferăm afacerile la firma Legal and General.

M-am uitat la stânga mesei pentru a-l privi pe omul a cărui simplă prezenţă îmi reamintea de Guy Trentham şi de cum ar fi putut arăta el în cea de-a doua jumătate a vieţii. Fratele mai tânăr purta un costum la două rânduri bine croit care îi ascundea cu succes problemele de greutate. Nimic nu-i putea ascunde însă bărbia dublă sau începutul de chelie.

— Trebuie să atrag atenţia consiliului, am început eu, că Trumper's lucrează cu Prudential de mai bine de treizeci de ani. Şi în plus, ei nu au dezamăgit niciodată compania până acum. La fel de important este şi faptul că e puţin probabil ca Legal and General să ne poată oferi condiţii mai favorabile.

— Dar ei se află în posesia a doi la sută din acţiunile companiei, arătă Trentham.

— Prudential deţine încă cinci la sută, le-am amintit colegilor mei, dându-mi seama încă o dată că Trentham nu-şi făcuse temele. Discuţia ar fi putut continua ore întregi, asemeni unui meci de tenis Drobny-Fraser, dacă Daphne n-ar fi intervenit cerând să se treacă la vot.

Deşi Trentham a pierdut cu şapte contra trei, altercaţia a slujit spre a reaminti tuturor celor din jurul acelei mese care era probabil scopul lui pe termen lung. În ultimele optsprezece luni, Trentham, cu ajutorul banilor mamei sale, ajunsese în situaţia în care procentul de acţiuni deţinut de el era, după estimările mele, de paisprezece la sută. Ar fi fost controlabil, dacă n-aş fi fost dureros de conştient de faptul că Trustul Hardcastle mai deţinea şi el şaptesprezece la sută din acţiunile noastre – procent care îi fusese destinat iniţial lui Daniel, dar care, la moartea doamnei Trentham, avea să treacă automat în posesia celei mai apropiate rude a lui sir Raymond. Cu toate că Trentham a pierdut votul, nu a dat niciun semn de nelinişte în timp ce-şi rearanja hârtiile, spunându-i ceva lui Paul Merrick, care şedea la stânga lui. În

mod evident, era convins că timpul era de partea lui.

— Punctul şapte, am spus, şi aplecându-mă spre Jessica am rugat-o s-o invite pe domnişoara Ross să ni se alăture.

Când Cathy a intrat în încăpere toţi bărbaţii din jurul mesei s-au ridicat în picioare. Până şi Trentham s-a ridicat pe jumătate de la locul său.

Cathy a pus două panouri pe şevaletul care fusese deja pregătit pentru ea, unul plin de diagrame, celălalt acoperit de calcule statistice. S-a întors cu faţa spre noi. Am întâmpinat-o cu un zâmbet cald.

— Bună dimineaţa, doamnelor şi domnilor, a spus ea. S-a oprit şi şi-a verificat însemnările: Aş vrea să încep prin…

S-ar putea să fi început cu o oarecare ezitare, dar şi-a intrat curând în ritm explicând, punct cu punct, de ce politica de personal a companiei era depăşită şi care erau etapele prin care trebuia să trecem pentru a îndrepta situaţia cât mai repede posibil. Acestea includeau pensionarea bărbaţilor la şaizeci de ani şi a femeilor la cincizeci şi cinci; închirierea de rafturi, uneori de raioane întregi de pe un etaj unor firme cunoscute, ceea ce ar produce o circulaţie garantată a banilor, fără niciun risc financiar pentru Trumper’s, căci fiecare chiriaş şi-ar asigura singur personalul; şi un comision mai mare pe marfă pentru firmele care sperau să obţină comenzi de la noi pentru prima dată. Prezentarea i-a luat lui Cathy aproximativ patruzeci de minute, iar când a terminat au trecut câteva clipe înainte ca cineva din jurul mesei să scoată o vorbă.

Dacă prezentarea iniţială a fost bună, felul în care s-a descurcat cu întrebările care au urmat a fost şi mai strălucit. A făcut faţă tuturor problemelor bancare cu care Tim Newman şi Paul Merrick au putut-o ataca, precum şi îngrijorării cu privire la sindicate manifestate de Arthur Selwyn. Cât despre Nigel Trentham, l-a tratat cu o eficienţă

calmă pe care eram prea dureros de conştient că n-aş fi putut-o egala niciodată. Când Cathy a părăsit sala de şedinţe, o oră mai târziu, toţi bărbaţii s-au ridicat, cu excepţia lui Trentham, care se holba la raportul din faţa lui.

În seara aceea, când am ajuns pe alee, Cathy se afla în pragul uşii, aşteptând să mă întâmpine.

— Ei bine?

— Ei bine?

— Nu mă tachina, Charlie, m-a mustrat.

— Ai fost numită noul nostru director de personal, i-am spus rânjind.

O clipă, până şi ea a rămas fără grai.

— Acum că ai deschis borcanul ăsta cu viermi, domnişoară, am adăugat trecând pe lângă ea, consiliul se cam aşteaptă să rezolvi problemele.

Cathy era atât de evident încântată de veştile mele încât am simţit pentru prima oară că poate moartea tragică a lui Daniel rămăsese în urma noastră. I-am telefonat doctorului Atkins în seara aceea să-i spun nu numai cum se descurcase Cathy, ci şi că, în urma prezentării ei, fusese aleasă în consiliul de administraţie. Ceea ce n-am spus încă nici unuia dintre ei era că fusesem obligat să accept încă o numire propusă de Trentham pentru consiliu pentru a mă asigura că numirea ei va fi aprobată fără a se recurge la vot.

Din ziua în care Cathy a sosit la masa consiliului de administraţie a fost clar pentru toată lumea că era un candidat serios pentru a-mi urma ca preşedinte şi nu pur şi simplu o fată isteaţă de sub aripa lui Becky. Cu toate acestea, ştiam prea bine că avansarea lui Cathy putea continua numai atâta vreme cât Trentham rămânea în imposibilitatea de a câştiga controlul a cincizeci şi unu la sută din acţiunile Trumper’s. Realizam, de asemenea, că singurul mod în care el putea spera să reuşească era să ceară o licitaţie publică pentru companie, ceea ce acceptam că putea foarte bine să devină posibil o dată ce avea să pună mâna pe

banii Trustului Hardcastle. Pentru prima oară în viaţa mea îmi doream ca doamna Trentham să trăiască destul de mult ca să-mi permită să asigur companiei o poziţie atât de puternică încât până şi banii Trustului să se dovedească insuficienţi pentru ca Nigel Trentham să poată face o ofertă de preluare încununată de succes.

La 2 iunie 1953 a fost încoronată regina Elisabeta, patru zile după ce doi oameni din puncte diferite ale Commonwealth-ului au cucerit Everestul. Winston Churchill a rezumat lucrurile cel mai bine când a spus: „Cei care au citit istoria primei ere elisabetane cu siguranţă că trebuie să aştepte cu nerăbdare să ia parte la cea de-a doua”.

Cathy a primit provocarea primului-ministru şi şi-a canalizat toată energia în proiectul de personal pe care i-l încredinţase consiliul şi a putut indica o economie de patruzeci şi nouă de mii de lire la salarii în 1953 şi încă douăzeci şi una de mii de lire în prima jumătate a lui 1954. La sfârşitul acelui an financiar simţeam că ştia mai multe despre conducerea firmei Trumper’s, la nivel de personal, decât oricine din jurul acelei mese, inclusiv decât mine.

În 1955, vânzările peste ocean au început să scadă vertiginos şi cum Cathy nu părea încordată, iar eu doream foarte mult ca ea să câştige experienţă şi în alte departamente, am rugat-o să rezolve problemele departamentului nostru de relaţii internaţionale.

Şi-a preluat noul post cu acelaşi entuziasm cu care aborda totul, dar în următorii doi ani a început să aibă ciocniri cu Nigel Trentham asupra mai multor chestiuni, inclusiv politica de a returna diferenţa oricărui client care putea dovedi că plătise mai puţin pentru un articol obişnuit cumpărându-l de la unul dintre concurenţii noştri. Trentham motiva că pe clienţii firmei Trumper’s nu-i interesa vreo diferenţă de preţ imaginară în

urma comparaţiei cu un magazin mai puţin cunoscut, ci numai calitatea şi serviciul, la care Cathy a răspuns:

— Nu este responsabilitatea clientului să se preocupe de bilanţ, ci a consiliului de administraţie, în numele acţionarilor.

O dată, Trentham a ajuns aproape s-o acuze pe Cathy că era comunistă când ea a propus o „schemă de participare cu acţiuni a salariaţilor", care considera că ar crea o loialitate faţă de companie pe care numai japonezii o înţeleseseră cum trebuie – o ţară, a explicat ea, în care nu era neobişnuit ca o companie să-şi păstreze nouăzeci şi opt la sută din personal de la naştere până la moarte. Până şi eu aveam îndoieli în privinţa acestei idei, dar Becky m-a prevenit în particular că începeam să vorbesc ca un „pătrăţel", ceea ce am presupus că era un termen modern care nu trebuia luat drept compliment.

Când firma Legal and General nu a reuşit să preia poliţa noastră de asigurare, şi-a vândut cele două procente direct lui Nigel Trentham. Din acel moment am fost şi mai îngrijorat că ar putea, în cele din urmă, să pună mâna pe destule acţiuni pentru a prelua compania. De asemenea, el a mai propus o numire în consiliul de administraţie care, datorită sprijinului acordat de Paul Merrick, a fost acordată.

— Trebuia să fi achiziţionat terenul ăla acum cincizeci de ani, cu numai patru mii de lire, i-am spus lui Becky.

— După cum ne tot aminteai atât de des în trecut; iar ceea ce e mai rău – mi-a atras atenţia Becky – e că acum doamna Trentham e mai periculoasă pentru noi moartă decât vie.

Trumper's a primit apariţia lui Elvis Presley, Teddy boys, stolettos şi a adolescenţilor în ritmul său. „Clienţii s-or fi schimbat, dar standardele

noastre nu au voie", aminteam eu mereu consiliului de administraţie.

În 1960, compania a declarat profit net şapte sute cincizeci şi şapte de mii de lire, o mărire a capitalului cu paisprezece la sută, iar un an mai târziu a continuat încununând aceste realizări prin acordarea unui Mandat Regal de către monarh. Am dat dispoziţii ca blazonul casei de Windsor să fie atârnat deasupra intrării principale pentru a aminti publicului că regina îşi făcea cu regularitate cumpărăturile la cărucior.

Nu puteam pretinde că aş fi văzut-o vreodată pe Majestatea Sa cărând una din cunoscutele noastre pungi albastre cu un cărucior argintiu pe ele sau că aş fi zărit-o circulând în sus şi-n jos cu scara rulantă la orele de vârf, dar primeam telefoane mereu de la Palat când rămâneau fără provizii: ceea ce demonstra încă o dată teoria bunicului meu că un măr rămâne un măr, oricine ar muşca din el.

Pentru mine, evenimentul cel mai important al anului 1961 a fost când Becky a deschis în sfârşit Centrul Dan Salmon din Whitechapel Road – încă o clădire care depăşise cu mult cheltuielile propuse. Cu toate acestea, nu regretam niciun penny – în ciuda pisălogelii mărunte a lui Merrick – când priveam noua generaţie de băieţi şi fete înotând, jucând box, ridicând haltere sau jucând squash, un joc pe care n-am reuşit niciodată să-l prind.

Ori de câte ori mă duceam să-i văd pe cei de la West Ham jucând fotbal sâmbătă după-amiaza, putem să trec pe la noul club în drum spre casă şi să-i văd pe copiii africani, indieni şi asiatici – noii locuitori din East End – luptându-se unii cu alţii cu tot atâta hotărâre cu care noi luptam împotriva imigranţilor irlandezi sau est-europeni.

„Se schimbă rânduiala, lăsând loc celei noi, / Domnul se-mplineşte-n multe feluri, /Ca-n lume un singur obicei să nu se-nstăpânească." Cuvintele lui Tennyson, sculptate în piatră pe arcada de la

intrarea în club, mi-au amintit din nou de doamna Trentham, care nu era niciodată prea departe de gândurile mele, mai ales atunci când cei trei reprezentanţi ai ei şedeau la masa consiliului nerăbdători să-i îndeplinească dorinţa. Nigel, care acum locuia în Chester Square, părea fericit să aştepte ca totul să se limpezească înainte de a intra cu trupele gata de atac.

Continuam să mă rog ca doamna Trentham să trăiască până la o vârstă înaintată, căci mai aveam nevoie de timp pentru a pregăti un proces de blocare ca să fiu sigur că fiul ei nu va putea prelua niciodată compania.

Daphne a fost aceea care m-a anunţat prima că doamna Trentham căzuse la pat şi medicul familiei o vizita regulat. Nigel Trentham reuşea încă să-şi păstreze zâmbetul pe faţă în acele luni de aşteptare.

Pe neaşteptate, la 7 mai 1962, doamna Trentham, în vârstă de optzeci şi opt de ani, a murit.

— Paşnic, în somn, m-a informat Daphne.

CAPITOLUL 43

Daphne a asistat la înmormântarea doamnei Trentham, „Doar ca să fiu sigură că nemernica aia a fost într-adevăr îngropată”, i-a explicat ea mai târziu lui Charlie, „deşi nu m-ar surprinde să găsească vreo metodă de a învia din morţi”. Apoi l-a prevenit pe Charlie că Nigel fusese auzit spunând la toată lumea, înainte chiar ca trupul să fie coborât în pământ, că trebuie să ne aşteptăm la lovituri de trăsnet îndată ce avea să se întrunească din nou consiliul de administraţie. Nu mai avea de aşteptat decât câteva zile.

În acea primă zi de marţi a lunii următoare, Charlie privi în jurul mesei de consiliu şi observă că erau prezenţi toţi directorii. Simţea că aşteptau cu toţii să vadă cine avea să lovească primul. Nigel Trentham şi cei doi colegi ai săi purtau cravate negre ca un fel de semn oficial al funcţiei, amintind consiliului noul lor statut. În contrast, pentru prima dată de când ţinea minte Charlie, domnul Baverstock purta o cravată bătătoare la ochi, în culori pastelate.

Charlie îşi dăduse deja seama că Trentham avea să aştepte punctul numărul şase – o propunere de extindere a serviciilor bancare de la parter – înainte de a face vreo mişcare. Schema originală fusese una din ideile lui Cathy şi curând după ce se întorsese dintr-una din călătoriile ei lunare în Statele Unite ea prezentase consiliului o propunere amănunţită. Deşi noul departament avusese unele probleme inerente începutului, la sfârşitul celui de-al doilea an ajunsese să nu mai meargă în pierdere.

Prima jumătate de oră fu liniştită, câtă vreme Charlie puse în discuţie punctele unu-cinci. Dar când anunţă „punctul şase – extinderea”…

— Să închidem banca şi să oprim pierderile, fură primele cuvinte ale lui Trentham, înainte chiar ca Charlie să aibă timp să-şi exprime vreo părere.

— Pe ce motiv? întrebă Charlie sfidător.

— Pentru că noi nu suntem bancheri, zise Trentham. Suntem comercianţi – sau împingători de cărucioare, cum îi place preşedintelui nostru să ne reamintească atât de des. În orice caz, vom economisi cheltuieli de aproape treizeci de mii de lire pe an.

— Dar banca tocmai începe să-şi scoată banii, zise Cathy. Ar trebui să ne gândim la extindere, nu la desfiinţare. Şi, dacă luăm în consideraţie profiturile, cine ştie cât din banii încasaţi de la noi sunt apoi cheltuiţi tot la noi?

— Da, dar să ţinem cont de tot spaţiul pentru tejghele pe care-l înghite banca.

— În schimb, oferim clienţilor noştri servicii importante.

— Şi pierdem bani până peste poate nefolosind spaţiul pentru aspecte mai profitabile ale afacerii, replică Trentham.

— Ca de exemplu care? întrebă Cathy. Numiţi-mi un singur departament care ar furniza servicii mai folositoare clienţilor noştri şi în acelaşi timp ar aduce un profit mai mare în comparaţie cu investiţia. Faceţi asta şi voi fi prima care să fie de acord că trebuie să închidem banca.

— Nu suntem o industrie de servicii. Datoria noastră este să scoatem un profit decent pe capital pentru acţionarii noştri, zise Trentham. Cer să supunem la vot această chestiune, adăugă el, nemaideranjându-se să respingă argumentele lui Cathy.

Trentham pierdu votul cu şase contra trei şi Charlie presupunea că după un asemenea rezultat aveau să treacă la punctul numărul şapte – bilete pentru personal la filmul *Poveste din Cartierul de vest,* care juca la Odeon, în Leicester Square.

Dar după ce Jessica Allen notă numele pentru procesul-verbal, Nigel Trentham se ridică repede în picioare şi spuse:

— Am de făcut un anunţ, domnule preşedinte.

— N-ar fi mai nimerit la „Alte probleme”? întrebă Charlie inocent.

— Nu voi mai fi aici când ajungeţi să discutaţi alte probleme, domnule preşedinte, zise rece Trentham.

Scoase o foaie de hârtie dintr-un buzunar interior, o despături şi începu să citească ceea ce era, în mod evident, o temă pregătită.

— Consider că este de datoria mea să informez consiliul, declară el, că în câteva săptămâni voi fi unicul posesor a treizeci şi trei la sută din acţiunile Trumper’s. Data viitoare când ne întâlnim, voi insista să se facă mai multe schimbări în structura companiei, şi nu în ultimul rând în compoziţia actuală a acestui consiliu.

Se opri şi o privi fix pe Cathy, apoi adăugă:

— Acum intenţionez să plec, ca să puteţi discuta pe larg implicaţiile declaraţiei mele.

Îşi împinse scaunul la loc, în timp ce Daphne spunea:

— Nu sunt foarte sigură că înţeleg pe deplin ce vreţi să spuneţi, domnule Trentham.

Trentham ezită o clipă, apoi răspunse:

— Atunci va trebui să vă explic mai pe larg poziţia mea, lady Wiltshire.

— Ce drăguţ din partea dumneavoastră.

— La următoarea şedinţă a consiliului de administraţie, continuă el netulburat, voi permite ca numele meu să fie propus şi susţinut pentru funcţia de preşedinte al firmei Trumper’s. Dacă nu voi fi ales, îmi voi da imediat demisia din consiliul de administraţie şi voi da o declaraţie în presă cu privire la intenţia mea de a face o ofertă de preluare a tuturor acţiunilor companiei. Probabil că deja ştiţi cu toţii că voi avea posibilităţile materiale necesare pentru a face faţă acestei provocări. Cum nu mai am nevoie decât de optsprezece la sută din acţiuni pentru a deveni acţionar principal, sugerez acelora dintre dumneavoastră care sunt acum directori să se supună inevitabilului şi să-şi dea

demisia, pentru a evita neplăcerea de a fi eliberaţi din funcţii. Aştept cu nerăbdare să revăd pe câţiva dintre dumneavoastră la şedinţa de luna viitoare.

Se ridică, împreună cu cei doi colegi ai săi, şi părăsiră cu toţii încăperea.

Liniştea care a urmat a fost întreruptă doar de o nouă întrebare a lui Daphne.

— Care este substantivul colectiv pentru un grup de rahaţi?

Toată lumea râse, cu excepţia lui Baverstock, care spuse încet:

— Un morman.

— Prin urmare, acum ne-am primit ordinele de bătaie, zise Charlie. Să sperăm că suntem toţi gata de luptă.

Întorcându-se spre domnul Baverstock, întrebă:

— Aţi putea sfătui consiliul cu privire la situaţia acţiunilor deţinute în prezent de trustul Hardcastle?

Bătrânul ridică încet capul şi se uită la Charlie.

— Nu, domnule preşedinte, nu pot. De fapt, regret că trebuie să aduc la cunoştinţa consiliului că şi eu trebuie să-mi înaintez demisia.

— Dar de ce? întrebă Becky îngrozită. Dumneavoastră ne-aţi susţinut întotdeauna până acum, la bine şi la rău.

— Trebuie să-mi cer scuze, lady Trumper, dar nu am libertatea de a vă dezvălui motivele mele.

— Nu s-ar putea să vă mai gândiţi? întrebă Charlie.

— Nu, domnule, răspunse ferm Baverstock.

Charlie puse imediat capăt şedinţei, în ciuda faptului că toată lumea încerca să vorbească în acelaşi timp, şi ieşi repede din încăpere, urmându-l pe Baverstock.

— Ce v-a făcut să demisionaţi? întrebă Charlie. După toţi anii ăştia?

— Nu ne-am putea întâlni mâine, pentru a discuta motivele mele, sir Charlie?

— Bineînţeles. Dar spuneţi-mi numai de ce aţi considerat necesar să ne părăsiţi tocmai când

aveam mai multă nevoie de dumneavoastră.

Domnul Baverstock se opri.

— Sir Raymond a anticipat că acest lucru s-ar putea întâmpla, spuse liniştit. Şi mi-a dat instrucţiuni în consecinţă.

— Nu înţeleg.

— Tocmai de aceea trebuie să ne întâlnim mâine, sir Charles.

— Vreţi s-o iau şi pe Becky cu mine?

Domnul Baverstock cântări o vreme această sugestie, apoi spuse:

— Nu cred. Dacă e să trădez un secret profesional pentru prima dată în patruzeci de ani, aş prefera să nu mai am şi martori.

Când Charlie ajunse în dimineaţa următoare la birourile firmei Baverstock, Dickens and Cobb, asociatul principal se afla la uşă, aşteptându-l. Cu toate că Charlie nu întârziase niciodată la o întâlnire cu domnul Baverstock în cei paisprezece ani de când se cunoşteau, era mişcat de politeţea de modă veche cu care îl tratase mereu avocatul.

— Bună dimineaţa, sir Charles, zise Baverstock înainte de a-şi conduce oaspetele pe coridor, până în biroul său.

Charlie fu surprins că este invitat să se aşeze lângă şemineul stins şi nu la locul lui obişnuit de lângă biroul asociatului său. De data asta nu se găsea acolo niciun funcţionar sau o secretară care să facă un proces-verbal al discuţiei şi Charlie mai observă că receptorul telefonului de pe biroul domnului Baverstock fusese ridicat din furcă. Se lăsă pe spate, dându-şi seama că nu avea să fie o întâlnire scurtă.

— Cu mulţi ani în urmă, când eram tânăr şi îmi dădeam examenele, începu Baverstock, am jurat să respect un cod al confidenţialităţii ori de câte ori mă voi ocupa de afacerile personale ale clienţilor mei. Cred că pot spune fără nicio ezitare că am onorat această promisiune pe tot parcursul vieţii

mele profesionale. Cu toate acestea, unul dintre clienţii mei, după cum ştiţi prea bine, a fost sir Raymond Hardcastle şi el…

Se auzi un ciocănit în uşă şi intră o tânără cu o tavă pe care se aflau două ceşti cu cafea fierbinte şi o zaharniţă.

— Mulţumesc, domnişoară Burrows, zise Baverstock când una dintre ceşti îi fu pusă în fată.

Nu-şi continuă expunerea înainte ca uşa să se închidă în urma ei.

— Unde-am rămas, bătrâne? întrebă Baverstock, punându-şi o bucăţică de zahăr în ceaşcă.

— Clientul dumneavoastră, sir Raymond.

— A, da, zise Baverstock. Ei, sir Raymond a lăsat un testament pe care probabil îl cunoaşteţi. Ceea ce s-ar putea să nu ştiţi, este că a anexat o scrisoare la acest document. Nu are valoare legală şi mi-a fost adresată mie personal.

Cafeaua lui Charlie stătea neatinsă, în timp ce el asculta încordat ce avea de spus Baverstock.

— Pentru că aceasta scrisoare nu este un document legal, ci o comunicare personală între vechi prieteni, am hotărât că trebuie să-i cunoaşteţi şi dumneavoastră conţinutul.

Baverstock se aplecă şi deschise dosarul care se afla pe măsuţa din faţa lui. Scoase o singură foaie de hârtie acoperită cu un scris curajos, ferm.

— Înainte de a vă citi această scrisoare, aş vrea să vă atrag atenţia, sir Charles, că a fost scrisă într-o vreme când sir Raymond presupunea că averea sa va fi moştenită de Daniel şi nu de ruda sa cea mai apropiată.

Domnul Baverstock îşi împinse ochelarii la loc pe nas, îşi drese glasul şi începu să citească:

Dragă Baverstock,

În ciuda a tot ce am făcut ca să mă asigur că ultimele mele dorinţe

vor fi îndeplinite întocmai, e încă posibil ca Ethel să găsească vreo cale prin care să-l împiedice pe strănepotul meu, Daniel Trumper, să moştenească ce rămâne din averea mea. Dacă se va întâmplă aşa ceva, te rog să te laşi îndrumat de bunul tău simţ şi să le permiţi persoanelor celor mai afectate de hotărârile din testamentul meu să fie informate asupra lui până în cel mai mic amănunt.

Prietene, ştii exact la cine şi la ce mă refer.

Al tău ca întotdeauna,
Ray

Baverstock puse scrisoarea la loc pe măsuţă şi spuse:

— Mă tem că îmi cunoaşteţi micile slăbiciuni la fel de bine ca pe ale fiicei lui.

Charlie zâmbi, căci înţelegea dilema etică în care se afla, în mod evident, bătrânul avocat.

— Acum, înainte de a face referire chiar la testament, trebuie să vă mai destăinuiesc un secret.

Charlie dădu din cap.

— Ştiţi dureros de bine, sir Charlie, că domnul Nigel Trentham este acum ruda cea mai apropiată. Cu toate acestea, nu trebuie trecut cu vederea faptul că testamentul este formulat în aşa fel încât sir Raymond nu s-a simţit în stare nici măcar să-l numească în calitate de beneficiar. Bănuiesc că spera ca Daniel să aibă la rândul lui copii, care să aibă prioritate în faţa nepotului său. Aşa cum stau lucrurile acum, domnul Nigel Trentham, ca cel mai apropiat urmaş în viaţă al lui sir Raymond, va avea dreptul la acţiunile Trumper's şi la restul proprietăţilor Hardcastle – o avere considerabilă, care pot să vă confirm că îi va asigura fondurile

necesare pentru a face o ofertă de preluare completă a companiei dumneavoastră. Nu pentru aceasta am solicitat însă întâlnirea noastră din dimineaţa asta. Nu, ci pentru că există în testament o clauză pe care nu aveaţi cum s-o cunoaşteţi până acum. Având în vedere scrisoarea lui sir Raymond, cred că nu este decât datoria mea să vă informez asupra prevederilor ei.

Baverstock se cufundă în dosarul său şi scoase un snop de hârtii sigilate cu ceară roşie şi legate cu o panglică roz.

— Mi-a luat ceva timp pentru a formula primele unsprezece clauze din testamentul lui sir Raymond. Cu toate acestea, conţinutul lor nu este relevant pentru chestiunea în cauză. Se referă la moşteniri neînsemnate lăsate de clientul meu unor nepoţi, nepoate şi veri care deja au primit sumele menţionate.

Clauzele doisprezece-douăzeci şi unu numesc instituţii de binefacere, cluburi şi instituţii de învăţământ la care sir Raymond era de multă vreme asociat, şi acestea au primit şi ele rodul generozităţii lui. Clauza douăzeci şi doi este însă aceea pe care o consider de o importanţă crucială.

Baverstock îşi drese din nou vocea, apoi îşi plecă privirea asupra testamentului şi întoarse mai multe pagini.

— „Restul averii mele va fi moştenit de domnul Daniel Trumper de la Trinity College, Cambridge, iar dacă acesta nu va supravieţui fiicei mele Ethel Trentham această sumă va fi împărţită egal între descendenţii săi. Dacă nu va avea urmaşi, atunci moştenirea va trece la cel mai apropiat descendent al meu în viaţă.” Şi acum, paragraful relevant, sir Charles. „Dacă se va întâmpla astfel, îi rog pe executorii mei să ia orice măsură cred de cuviinţă pentru a găsi pe cineva îndreptăţit să aibă vreo pretenţie la moştenirea mea. Pentru ca această cerinţă să poată fi executată aşa cum se cuvine,

mai cer ca acordarea definitivă a moştenirii să nu se facă decât la doi ani după moartea fiicei mele."

Charlie vru să pună o întrebare, dar domnul Baverstock ridică mâna.

— A devenit clar pentru mine că scopul lui sir Raymond de a include clauza douăzeci şi doi a fost numai de a vă da suficient timp pentru a vă aduna forţele şi a lupta împotriva oricărei încercări ostile de preluare pe care şi-ar putea-o propune domnul Nigel Trentham. Sir Raymond a mai lăsat instrucţiuni şi ca, la un anumit moment, după moartea fiicei sale, să dăm câte un anunţ în *The Times, Telegraph, Guardian,* precum şi în orice alt ziar pe care eu îl consider potrivit, căutând să descoperim dacă mai sunt şi alte persoane care cred că ar putea avea oarecare pretenţii asupra moştenirii. Dacă este cazul, ele şi le pot manifesta contactând direct această firmă. Treisprezece astfel de rude au primit deja suma de o mie de lire fiecare, dar e foarte posibil să mai fie şi alţi veri sau rude îndepărtate de care sir Raymond să nu fi avut cunoştinţă, care să fie îndreptăţiţi la o astfel de pretenţie. Această prevedere nu a făcut decât să ofere o scuză bătrânului pentru clauza referitoare la cei doi ani. După câte înţeleg eu, sir Raymond era încântat să mai aloce câte o mie de lire vreunei rude necunoscute, dar în acelaşi timp asta vă acorda un respiro. Apropo, zise Baverstock, am hotărât să adaug *Yorkshire Post* şi *Huddersfields Daily Examiner* la lista ziarelor numite în testament, datorită legăturilor de familie din acel comitat.

— Ce mai bătrânel şiret trebuie să fi fost, zise sir Charlie. Aş fi vrut să-l fi cunoscut.

— Cred că pot spune cu oarecare încredere, sir Charles, că l-aţi fi plăcut.

— De asemenea, a fost extrem de amabil din partea dumitale să-mi spui toate astea, bătrâne.

— Deloc. Sunt sigur, zise Baverstock, că nu este mai mult, şi cu siguranţă nici mai puţin, decât ar fi

făcut sir Raymond însuşi dacă ar fi fost în locul meu.

— Numai de i-aş fi spus adevărul lui Daniel despre tatăl lui…

— Dacă vă concentraţi asupra celor vii, spuse Baverstock, poate că prevederea lui sir Raymond nu va fi fost zadarnică.

La 7 martie 1962, ziua în care a murit doamna Trentham, acţiunile Trumper's valorau o liră şi doi şilingi; doar patru săptămâni mai târziu, ele mai crescuseră cu trei şilingi.

Primul sfat pe care Tim Newman i-l dădu lui Charlie fu să ţină cu dinţii de fiecare acţiune pe care o mai avea şi în niciun caz să nu mai accepte niciun fel de mărire de capital în următorii doi ani. Dacă Charlie şi Becky reuşeau să pună mâna pe bani lichizi, trebuiau să cumpere acţiuni ori de câte ori acestea apăreau pe piaţă.

Problema cu acest sfat era că de câte ori ieşea pe piaţă un pachet substanţial de acţiuni era imediat achiziţionat de un agent necunoscut care în mod evident avea instrucţiuni să cumpere, indiferent de preţ. Agentul de bursă al lui Charlie reuşi să pună mâna pe câteva acţiuni, dar numai de la aceia care nu voiau să negocieze pe piaţa deschisă. Charlie evita să plătească mai mult decât făcea, căci nu uitase niciodată cât de aproape fusese de faliment când îşi forţase ultima oară creditul. La sfârşitul anului, acţiunile Trumper's ajunseseră la o liră şi şaptesprezece şilingi. Au rămas şi mai puţini dispuşi să vândă după ce *Financial Times* şi-a prevenit cititorii cu privire la o posibilă luptă pentru preluarea companiei, prezicând în continuare că aceasta avea să aibă loc în următoarele optsprezece luni.

— Ziarul ăla nenorocit pare să fie la fel de bine informat ca orice membru al consiliului de administraţie, i se plânse Daphne lui Charlie la următoarea şedinţă, adăugând că ea nu-şi mai

bătea capul cu procesul-verbal al ultimei şedinţe, căci poate oricând să citească pe prima pagină a ziarului *Financial Times* un rezumat excelent a tot ce se petrecuse, rezumat ce părea să fie dictat cuvânt cu cuvânt. În timp ce rostea aceste cuvinte, ochii ei nu-l părăsiră o clipă pe Paul Merrick.

Ultima relatare a ziarului era inexactă în privinţa unui singur amănunt, căci lupta pentru Trumper's nu se mai desfăşura în sala de şedinţe. Îndată ce se aflase că în testamentul lui sir Raymond exista o clauză de amânare cu doi ani, Nigel Trentham şi oamenii lui încetaseră să mai ia parte la şedinţele lunare.

Absenţa lui Trentham o deranja mai ales pe Cathy, căci trimestru după trimestru noua bancă din cadrul companiei producea profituri din ce în ce mai mari. Ea se trezea adresându-şi opiniile către trei scaune goale – cu toate că şi ea bănuia că Merrick raporta fiecare amănunt în Chester Square. Ca o încununare, în 1963 Charlie i-a informat pe acţionari la adunarea generală că firma realizase un nou profit record pe anul acela.

— S-ar putea să fi muncit o viaţă să construieşti Trumper's numai ca să o oferi pe tavă familiei Trentham, reflectă Tim Newman.

— Cu siguranţă că doamna Trentham n-are de ce să se răsucească în mormânt, recunoscu Charlie. Ce ironie, după tot ce a făcut în timpul vieţii, abia prin moarte are ocazia să dea lovitura de graţie.

Când, la începutul lui 1964, acţiunile au crescut din nou – de data asta la peste două lire – Charlie fu informat de Tim Newman că Nigel Trentham urmărea în continuare piaţa, dând instrucţiuni de cumpărare.

— Dar de unde face rost de atâţia bani lichizi pentru a rula o operaţiune ca asta – dacă n-a pus încă mâna pe banii bunicului său?

— Am înţeles, dintr-o aluzie a unui fost coleg, răspunse Tim Newman, că o mare bancă comercială i-a acordat un împrumut de proporţii,

anticipând momentul când el va căpăta controlul Trustului Hardcastle. Aş vrea să fi avut şi tu un bunic care să-ţi fi lăsat o avere, adăugă el.

— Am avut, zise Charlie.

Nigel Trentham alese ziua în care Charlie împlinea şaizeci şi patru de ani ca să anunţe întreaga lume că va face o ofertă de preluare pentru acţiuni Trumper's la preţul de două lire şi patru şilingi, cu numai şase săptămâni înainte de a avea dreptul să-şi ceară moştenirea. Charlie avea încă speranţa că, ajutat de prieteni şi instituţii ca Prudential – precum şi de unii acţionari care aşteptau ca preţul să crească şi mai mult – tot mai putea pune mâna pe aproape patruzeci la sută din acţiuni. Tim Newman estima că Trentham trebuie să aibă acum cel puţin douăzeci de procente, dar o dată ce va putea să adauge cele şaptesprezece procente ale Trustului ar fi posibil să deţină până la patruzeci şi două sau patruzeci şi trei. S-ar putea să nu-i fie prea greu să mai obţină cele opt sau nouă procente necesare pentru a câştiga controlul, l-a avertizat Newman pe Charlie.

În seara aceea Daphne dădu o petrecere în onoarea zilei de naştere a lui Charlie în casa ei din Eaton Square. Nimeni nu a pomenit numele de „Trentham" până s-a turnat al doilea rând de Porto când un Charlie uşor plângăreţ recită clauza relevantă din testamentul lui sir Raymond care, explică el, fusese aşezată acolo cu unicul scop de a încerca să-l salveze pe el.

— Pentru sir Raymond Hardcastle, spuse Charlie, ridicând paharul. Un tip pe care e bine să-l ai în echipă.

— Sir Raymond, l-au secondat musafirii, ridicând cu toţii paharele, cu excepţia lui Daphne.

— Care-i problema, bătrânico? întrebă Percy. Vinul de Porto nu-i la înălţime?

— Nu, ca de obicei voi nu sunteţi. Niciunul din voi n-a priceput ce aştepta sir Raymond de la voi.

— *Ce* tot spui, bătrânico?

— Aş fi zis că e evident pentru oricine, mai ales pentru line, Charlie, spuse ea, întorcându-se de la soţul ei către oaspetele de onoare.

— La fel ca Percy – habar n-am despre ce vorbeşti.

Toată lumea din jurul mesei tăcuse concentrându-se să audă ce avea de spus Daphne.

— E destul de simplu, zău, continuă Daphne. Evident că lui sir Raymond i s-a părut improbabil ca doamna Trentham să-i supravieţuiască lui Daniel.

— Şi? zise Charlie.

— Şi mă îndoiesc, de asemenea, că s-a gândit măcar o clipă că Daniel va avea copii înainte de moartea ei.

— Probabil că nu, zise Charlie.

— Şi ştim cu toţii dureros de bine că Nigel Trentham era ultimul la care ar fi vrut să ajungă – altfel sir Raymond l-ar fi numit bucuros în testamentul său ca următorul beneficiar şi nu ar fi fost dispus să treacă averea unui urmaş de-al lui Guy Trentham pe care nu l-a cunoscut niciodată. De asemenea, n-ar fi adăugat cuvintele: „Dacă el nu va avea urmaşi, atunci moştenirea va rămâne celui mai apropiat descendent al meu în viaţă."

— Unde duc toate astea? întrebă Becky.

— La clauza pe care Charlie tocmai a recitat-o: „Vă rog să faceţi tot ce socotiţi necesar pentru a găsi pe cineva îndreptăţit să aibă vreo pretenţie la averea mea."

Daphne citea după nişte însemnări pe care le mâzgălise cu pixul pe faţa de masă de damasc.

— Acestea sunt cuvintele, domnule Baverstock? întrebă ea.

— Acestea, lady Wiltshire, dar tot nu văd…

— Pentru că sunteţi la fel de orb ca Charlie, zise Daphne. Slavă Domnului că măcar unul dintre noi a rămas treaz. Domnule Baverstock, vă rog să ne

amintiţi tuturor instrucţiunile lui sir Raymond în privinţa anunţurilor din ziare.

Domnul Baverstock îşi tampona buzele cu şerveţelul, împături cu grijă pătratul din bumbac şi îl puse în faţa lui.

— Va fi dat un anunţ în *The Times, Telegraph* şi *Guardian,* precum şi în orice alt ziar pe care eu îl consider relevant şi potrivit.

— Pe care dumneavoastră îl consideraţi „relevant şi potrivit", zise Daphne, pronunţând rar fiecare cuvânt. O aluzie pe cât de clară se poate aştepta de la un om cu mintea trează, zise ea.

Toţi ochii o fixau acum pe Daphne şi nimeni nu încercă s-o întrerupă.

— Nu vedeţi că astea sunt cuvintele cheie? întrebă ea. Fiindcă dacă Guy Trentham a avut alţi copii, cu siguranţă că nu-i veţi găsi dând anunţuri în ziarele londoneze *Times, Telegraph* sau *Guardian,* şi nici în *Yorkshire Post* sau chiar *Huddersfield Daily Examiner.*

Charlie scăpă felia de tort înapoi în farfurie şi se uită la domnul Baverstock.

— Doamne, Dumnezeule, are dreptate, ştiţi.

— În orice caz s-ar putea să nu se înşele, recunoscu Baverstock, foindu-se stânjenit în scaun. Şi îmi cer scuze pentru lipsa mea de imaginaţie, căci după cum arată pe bună dreptate lady Wiltshire am fost un idiot orb neurmând instrucţiunile stăpânului meu când el m-a sfătuit să-mi folosesc bunul-simţ. Este evident că el s-a gândit că poate Guy a mai avut şi alţi copii şi că era destul de improbabil ca aceştia să se găsească în Anglia.

— Bravo, domnule Baverstock, zise Daphne. Cred cu adevărat că ar fi trebuit să merg la universitate şi să mă înscriu în barou.

De data asta, domnul Baverstock se simţi incapabil s-o corecteze.

— S-ar putea să mai fie timp, zise Charlie. La urma urmelor, au mai rămas şase săptămâni până

la înmânarea moştenirii, aşa că haideţi să trecem imediat la treabă. Apropo, mulţumesc, zise el înclinându-se spre Daphne.

Charlie se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre telefonul cel mai apropiat.

— Primul lucru de care voi avea nevoie este cel mai abil avocat din Australia. Charlie îşi consultă ceasul. Şi de preferat unul pe care nu-l deranjează să se scoale devreme dimineaţa.

Domnul Baverstock îşi drese glasul.

În următoarele două săptămâni apărură anunţuri scrise cu litere mari în toate ziarele de pe continentul australian care aveau un tiraj mai mare de cincizeci de mii de exemplare. Fiecare răspuns era urmat repede de un interviu luat de o firmă de avocaţi din Sydney pe care domnul Baverstock fusese încântat s-o recomande. În fiecare seară, Charlie primea un telefon de la Trevor Roberts, asociatul principal al firmei, care rămânea la capătul firului ore întregi când Charlie voia să afle ultimele ştiri care fuseseră adunate de la birourile lor din Sydney, Melbourne, Perth, Brisbane şi Adelaide. Cu toate acestea, după trei săptămâni în care încercase să-i deosebească pe cei îndreptăţiţi să răspundă anunţului de impostori, Roberts rămase cu doar trei candidaţi care îndeplineau toate criteriile necesare. O dată ce fuseseră interogaţi însă de unul dintre avocaţii firmei, aceştia nu reuşiseră să dovedească vreo legătură de rudenie cu vreunul dintre membrii familiei Trentham.

Roberts descoperise că erau şaptesprezece persoane cu numele de Trentham în registrul naţional, majoritatea din Tasmania, dar niciunul dintre aceştia nu puteau arăta vreo înrudire directă cu Guy Trentham ori cu mama lui, deşi o bătrână doamnă din Hobart, care emigrase din Ripon după război, putu formula o pretenţie legitimă la o mie

de lire, căci se dovedi că era verişoară de gradul trei cu sir Raymond.

Charlie îi mulţumi domnului Roberts pentru neostoita lui trudă, dar îi spuse să nu renunţe, căci nu-i păsa cât personal era alocat, noapte ori zi, pentru această treabă.

La ultima şedinţă de consiliu înainte de data la care Nigel Trentham intra oficial în posesia moştenirii, Charlie aduse la cunoştinţa colegilor săi ultimele veşti din Australia.

— Nu mi se par prea îmbucurătoare, zise Newman. La urma urmei, dacă mai există vreun Trentham pe-acolo, el sau ea trebuie să fie trecut bine de treizeci de ani, şi cu siguranţă ar fi formulat o pretenţie până acum.

— De acord, dar Australia-i un loc al naibii de mare şi e posibil chiar să fi părăsit ţara.

— Nu te laşi niciodată, nu-i aşa? remarcă Daphne.

— Oricum ar fi, zise Arthur Selwyn, eu cred că e de mult timpul să încercăm să ajungem la vreo înţelegere cu Trentham dacă e să fie preluată compania în mod responsabil. În interesul lui Trumper's şi al clienţilor săi, aş vrea să văd dacă nu cumva e posibil ca părţile implicate să ajungă la vreun aranjament amical…

— Aranjament amical! zise Charlie. Singurul aranjament cu care Trentham ar fi de acord e să se afle în acest fotoliu, cu majoritatea consiliului de partea lui, în timp ce eu rămân să dau din degete în vreun azil de bătrâni.

— S-ar putea, zise Selwyn. Dar trebuie să vă atrag atenţia, domnule preşedinte, că avem totuşi o datorie faţă de acţionarii noştri.

— Are dreptate, zise Daphne. Va trebui să încerci, Charlie, pentru binele companiei pe care ai fondat-o.

Adăugă încet:

— Oricât de mult te-ar durea.

Becky dădu din cap aprobativ şi Charlie se întoarse şi o rugă pe Jessica să stabilească o întâlnire cu Trentham oricât de repede îi convine acestuia. Jessica se întoarse câteva minute mai târziu şi anunţă consiliul că Nigel Trentham nu era interesat să vadă pe vreunul dintre ei înainte de şedinţa din martie, când va fi fericit să le accepte el însuşi demisiile.

— Şapte martie; fix doi ani de la moartea mamei sale, aminti Charlie consiliului.

— Iar domnul Roberts aşteaptă pe cealaltă linie să vorbească cu dumneavoastră, raportă Jessica.

Charlie se ridică şi ieşi din încăpere. În clipa în care ajunse la telefon apucă receptorul aşa cum ar apuca un marinar care se îneacă un colac de salvare.

— Roberts, ce ai pentru mine?

— Pe Guy Trentham!

— Dar e deja îngropat într-un mormânt din Ashurst.

— Nu înainte însă ca trupul lui să fie scos dintr-o închisoare din Melbourne.

— O închisoare? Credeam c-a murit de tuberculoză.

— Nu cred că poţi să mori de tuberculoză în timp ce atârni la capătul unei frânghii de doi metri, sir Charles.

— Spânzurat?

— Pentru asasinarea soţiei sale, Anna Helen, zise avocatul.

— Dar au avut copii?

— Asta n-avem cum să aflăm.

— De ce dracu' nu?

— Este împotriva legii ca personalul închisorii să dea cuiva numele rudelor celor mai apropiate.

— Dar de ce, pentru numele lui Dumnezeu?

— Pentru protecţia acestora.

— Dar asta nu poate fi decât în beneficiul lor.

— Au mai auzit asta. De fapt, mi s-a atras atenţia că în acest caz particular am dat deja

anunţuri de la un mal la altul. Mai rău e că dacă vreun urmaş de-al lui Trentham şi-a schimbat numele, din motive lesne de înţeles, avem puţine şanse să-i mai dăm de urmă. Dar fiţi sigur că încă o să mai fac tot ce pot, sir Charles.

— Obţine-mi o audienţă la şeful poliţiei.

— N-o să ajute la nimic, sir Charles. El n-o să… începu Roberts, dar Charlie închisese deja.

— Eşti nebun, zise Becky, ajutându-şi soţul să-şi facă valiza, o oră mai târziu.

— Aşa e, fu de acord Charlie. Dar s-ar putea foarte bine să fie ultima mea şansă de a păstra controlul companiei şi nu am de gând s-o fac prin telefon, şi încă de la nouăsprezece mii de kilometri distanţă. Trebuie să fiu acolo, ca măcar să ştiu că eu am dat greş, şi nu altcineva.

— Dar ce anume te aştepţi să afli când ajungi acolo? Charlie îşi privi soţia, în timp ce-şi închidea valiza.

— Bănuiesc că numai doamna Trentham cunoaşte răspunsul.

CAPITOLUL 44

Când, treizeci şi patru de ore mai târziu, într-o după-amiază caldă, încă însorită, zborul numărul 012 ateriza pe aeroportul Kingsford Smith din Sydney, Charlie simţi că ce-şi doreşte cel mai tare e un somn bun. După ce trecu de vamă, fu întâmpinat de un tânăr înalt îmbrăcat într-un costum bej deschis, care făcu un pas înainte şi se prezentă drept Trevor Roberts, avocatul care-i fusese recomandat de Baverstock. Roberts avea părul des, roşcat şi faţa şi mai roşie. Era bine făcut şi arăta de parcă încă şi-ar mai fi petrecut toate după-amiezele de sâmbătă în altfel de curţi decât cea cu juri. Preluă imediat căruciorul încărcat al lui Charlie şi îl împinse elegant spre ieşirea pe care scria „parcare”.

— Nu-i nevoie să le ducem la hotel, zise Roberts ţinând uşa deschisă pentru Charlie. Lăsaţi totul în maşină.

— E un bun sfat avocăţesc? întrebă Charlie, care deja gâfâia încercând să ţină pasul cu tânărul.

— Absolut sigur, sir Charles, căci nu avem timp de pierdut. Opri căruciorul la curbă şi un şofer băgă valizele în portbagaj, în timp ce Charlie şi domnul Roberts se urcau în spate.

— Guvernatorul general britanic vă invită la un cocteil, la ora şase, la reşedinţa sa, dar vreau să prindeţi şi ultimul avion spre Melbourne din seara asta. Cum nu mai avem decât şase zile, nu ne putem permite să pierdem vremea în alt oraş decât trebuie.

Charlie ştiu că avea să-i placă domnul Roberts din clipa în care australianul îi întinse un dosar gros. Charlie începu să-l asculte cu atenţie pe tânărul avocat trecând în revistă programul propus pentru următoarele trei zile. În timp ce maşina se îndrepta spre suburbiile oraşului, Charlie continua să fie atent la tot ce avea de spus, cerând doar din

când în când să i se repete sau să i se explice mai amănunţit câte ceva, în timp ce încerca să se obişnuiască cu diferenţa dintre stilul domnului Roberts şi cel al oricărui avocat cu care avusese de-a face în Anglia. Când îi ceruse domnului Baverstock să-i găsească avocatul cel mai abil din Sydney, Charlie nu-şi imaginase că vechiul său prieten avea să aleagă pe cineva atât de diferit de el.

În timp ce maşina se deplasa cu viteză pe şosea spre reşedinţa guvernatorului general, Roberts, care încerca să ţină în echilibru pe genunchi mai multe dosare, îşi continuă amănunţit darea de seamă.

— Mergem la acest cocteil dat de guvernatorul general, explică el, numai pentru cazul că în următoarele câteva zile am avea nevoie de ajutor pentru a deschide câteva uşi grele. Apoi am pornit-o spre Melbourne pentru că de câte ori cineva de la biroul meu descoperă ceva ce ar putea fi descris drept indiciu, acel ceva pare că sfârşeşte întotdeauna pe masa Comisarului şef al poliţiei din acel oraş. V-am stabilit o întâlnire cu noul comandant mâine dimineaţă, dar după cum v-am avertizat comisarul nu se dovedeşte deloc cooperant cu oamenii mei.

— De ce?

— E proaspăt numit în funcţie şi acum încearcă cu disperare să demonstreze că toată lumea va fi tratată imparţial – cu excepţia britanicilor.

— Dar care-i problema lui?

— Ca orice australian la a doua generaţie, îi urăşte pe englezi, sau cel puţin trebuie să pretindă că-i urăşte. Roberts rânji. De fapt, cred că există un singur grup de oameni pe care-l detestă şi mai mult.

— Criminalii?

— Nu, avocaţii, răspunse Roberts. Aşa că acum vă daţi seama câte ne stau împotrivă.

— N-ai reuşit să scoţi nimic de la el?

— Nu prea multe. Cea mai mare parte a datelor pe care a fost dispus să le dezvăluie erau deja publice, şi anume că la 27 iulie 1926 Guy Trentham, într-un acces de mânie, şi-a ucis soţia înjunghiind-o de mai multe ori în timp ce aceasta făcea baie. Apoi a ţinut-o sub apă ca să fie sigur că n-o să supravieţuiască – pagina şaisprezece în dosarul dumneavoastră. Mai ştim că la 23 aprilie 1927 a fost spânzurat pentru crimă, în ciuda mai multor cereri de graţiere adresate guvernatorului general. Ce n-am prea reuşit să descoperim a fost dacă a avut copii. *Melbourne Age* a fost singurul ziar care a publicat o relatare a procesului, şi acolo nu se pomeneşte de vreun copil. Acest lucru nu e prea surprinzător însă, căci judecătorul ar fi interzis orice referire de felul acesta în sala de judecată dacă ea nu arunca nicio lumină asupra crimei.

— Dar numele de fată al mamei? Cu siguranţă că este o pistă mai bună de urmat.

— N-o să vă placă, sir Charles, zise Roberts.

— Încearcă-mă.

— Numele ei era Smith{17} – Anna Helen Smith – de asta ne-am concentrat în puţinul timp pe care l-am avut asupra numelui de Trentham.

— Dar tot n-aţi găsit indicii sigure?

— Mă tem că nu, zise Roberts. Dacă a existat la vremea aceea în Australia un copil care purta numele de Trentham, în orice caz noi n-am reuşit să dăm de urma lui. Oamenii mei au pus întrebări fiecărui Trentham care figura în registrul naţional, inclusiv unuia din Coorabulka, un sat cu o populaţie de unsprezece locuitori şi la care se ajunge în trei zile de mers şi cu maşina şi pe jos.

— În ciuda temerarelor dumitale eforturi, Roberts, eu tot mai cred că s-ar putea să mai fie nişte bolovani sub care trebuie să scotocim.

— Posibil, zise Roberts. Am început chiar să mă întreb dacă nu cumva Trentham şi-a schimbat numele când a venit în Australia, dar şeful poliţiei

ne-a putut confirma că dosarul pe care-l are la Melbourne e pe numele de Guy Francis Trentham.

— Deci dacă numele e neschimbat, cu siguranţă că se poate da de urma copiilor, dacă există.

— Nu neapărat. Am avut de curând un caz în care soţul clientei mele fusese trimis la închisoare pentru asasinat. Ea a revenit la numele de fată, pe care l-a dat şi singurului ei copil, şi mi-a arătat un sistem foarte simplu prin care apoi numele original a fost scos din toate evidenţele. De asemenea, ţineţi cont că în cazul acesta avem de-a face cu un copil care s-ar fi putut naşte oricând între 1923 şi 1925 şi îndepărtarea unei singure foi de hârtie putea foarte bine să fi fost suficientă pentru a elimina orice legătură dintre el sau ea şi Guy Trentham. Dacă-i aşa, să găseşti un astfel de copil într-o ţară de mărimea Australiei ar fi acelaşi lucru cu a căuta proverbialul ac în carul cu fân.

— Dar eu nu am decât şase zile, zise Charlie pe un ton plângător.

— Nu-mi amintiţi, zise Roberts, în timp ce maşina trecea pe poarta reşedinţei guvernatorului, luând o viteză mai rezonabilă în timp ce rula pe alee.

— Am alocat o oră pentru această petrecere, nu mai mult, îl avertiză tânărul avocat. Tot ce vreau de la guvernatorul general e promisiunea că-i va telefona şefului poliţiei din Melbourne înainte de întâlnirea noastră de mâine, pentru a-l ruga să fie cât de cooperant posibil. Dar când spun că trebuie să plecăm, sir Charles, asta înseamnă că trebuie să plecăm.

— Am înţeles, zise Charlie, simţindu-se ca un soldat pe terenurile de instrucţie din Edinburgh.

— Apropo, spuse Roberts, guvernatorul general este sir Oliver Williams. Şaizeci şi unu de ani, fost ofiţer din gardă, se trage dintr-un loc numit Tunbridge Wells.

Două minute mai târziu pătrundeau în fastuoasa sală de bal a reşedinţei guvernatorului.

— Îmi pare atât de bine că aţi putut veni, sir Charles, spuse un bărbat înalt, îmbrăcat elegant, într-un costum în dungi la două rânduri şi purtând cravata ofiţerilor din gardă.

— Vă mulţumesc, sir Oliver.

— Cum ai călătorit, bătrâne?

— Cinci opriri pentru reîncărcare cu combustibil şi nici un singur aeroport care să ştie să pregătească o ceaşcă de ceai cumsecade.

— Atunci ai nevoie de unul din ăsta, sugeră sir Oliver, în tinzându-i lui Charlie un whisky mare pe care îl luă cu îndemânare de pe o tavă. Şi când te gândeşti, continuă diplomatul, că se prezice că nepoţii noştri vor putea străbate cu avionul întreaga distanţă de la Londra la Sydney fără nicio haltă, în mai puţin de o zi. Cu toate acestea, experienţa dumitale a fost mult mai puţin neplăcută decât cea pe care au îndurat-o primii colonişti.

— O măruntă compensaţie.

Charlie nu se putea gândi la o replică mai potrivită în timp ce cugeta la contrastul dintre omul recomandat de domnul Baverstock şi reprezentantul reginei.

— Şi-acum, te rog să-mi spui ce te aduce la Sydney, continuă guvernatorul general. Trebuie să ne aşteptăm ca al doilea „cel mai mare cărucior din lume”, să fie împins pe partea asta a globului?

— Nu, sir Oliver. De data asta o să scăpaţi. Mă aflu aici într-o scurtă vizită particulară, încercând să rezolv nişte probleme de familie.

— Ei bine, dacă pot face ceva ca să te ajut, zise gazda lui luând un pahar de gin de pe o altă tavă, spune-mi numai.

— Ce amabil din partea dumneavoastră, sir Oliver, căci într-adevăr am nevoie de ajutorul dumneavoastră într-o mică problemă.

— Şi care-ar putea fi aceasta? întrebă gazda, aruncându-şi în acelaşi timp ochii peste umărul lui Charlie în direcţia unor nou-sosiţi.

— I-aţi putea telefona şefului poliţiei din Melbourne să-l rugaţi să fie cât mai cooperant posibil mâine dimineaţă când îl voi vizita.

— Consideră că am şi telefonat, bătrâne, zise sir Oliver înclinându-se să dea mâna cu un şeic arab. Şi nu uita, sir Charles, dacă pot să fac ceva – absolut orice – ca să te ajut, spune-mi numai. Ah, *Monsieur l'Ambassadeur, comment allez vous?*

Charlie se simţi deodată extenuat. Petrecu restul timpului încercând pur şi simplu să se ţină pe picioare în timp ce discuta cu diplomaţi, politicieni şi oameni de afaceri, care toţi păreau să ştie foarte multe despre cel mai mare cărucior din lume. În cele din urmă, o atingere fermă pe umăr din partea lui Roberts dădu semnalul că regulile bunei-cuviinţe fuseseră îndeplinite şi că acum trebuia să plece la aeroport.

În avionul spre Melbourne Charlie reuşi cu chiu, cu vai să rămână treaz, chiar dacă ochii lui nu erau tot timpul deschişi. Ca răspuns la o întrebare a lui Roberts, confirmă că guvernatorul general fusese de acord să-i telefoneze şefului poliţiei în dimineaţa următoare.

— Dar nu sunt sigur că şi-a dat seama cât e de important.

— Înţeleg, zise Roberts. Atunci voi lua din nou legătura cu biroul lui mâine dimineaţă la prima oră. Sir Oliver nu e renumit pentru faptul că-şi aminteşte promisiunile pe care le face la cocteiluri. „Dacă pot să fac ceva ca să te ajut, bătrâne – absolut orice –…" – ceea ce reuşi chiar să provoace un surâs somnoros din partea lui Charlie.

La Aeroportul Melbourne îi aştepta o altă maşină. Charlie fu luat pe sus şi de data asta dormi şi nu se trezi până când traseră în faţa hotelului Windsor, vreo douăzeci de minute mai târziu. Directorul îşi conduse oaspetele în apartamentul Prince Edward, şi îndată ce fu lăsat singur Charlie se dezbrăcă repede, făcu un duş şi se urcă în pat. Câteva minute mai târziu, căzu într-un somn greu.

Dar tot se trezi în jurul orei patru în dimineaţa următoare.

În pat, proptit cam incomod în pernele din buret care nu voiau să stea locului, Charlie petrecu următoarele trei ore răsfoind dosarele lui Roberts. Omul n-o fi arătând sau grăind ca Baverstock, dar pe fiecare pagină era evidentă aceeaşi marcă a lucrului temeinic făcut. Când lăsă şi ultimul dosar să cadă pe covor, Charlie trebui să accepte că firma lui Roberts acoperise fiecare colţişor şi urmase fiecare pistă; singura lui şansă era acum un cârcotaş poliţist din Melbourne.

Charlie făcu un duş rece la şapte şi luă un mic dejun cald puţin după opt. Cu toate că singura lui întâlnire în ziua aceea era la zece, se plimba nerăbdător prin apartament cu mult înainte de nouă şi jumătate, când trebuia să vină să-l ia Roberts, conştient de faptul că dacă nu ieşea nimic din această întâlnire putea foarte bine să-şi facă bagajele şi să se întoarcă în Anglia în aceeaşi după-amiază. Cel puţin asta-i va da lui Becky satisfacţia că se dovedea că avusese dreptate.

La nouă şi douăzeci şi nouă Roberts bătu la uşă; Charlie se întrebă cât stătuse tânărul avocat pe coridor aşteptând. Roberts raportă că telefonase deja la biroul guvernatorului general şi că sir Oliver promisese să-l sune pe şeful poliţiei în mai puţin de-o oră.

— Bun. Acum spune-mi tot ce ştii despre individ.

— Mike Cooper are patruzeci şi şapte de ani, este eficient, colţos şi arogant. A avansat repede, dar tot mai simte nevoia să arate la toată lumea ce poate, mai ales când se află în prezenţa unui avocat, probabil pentru că rata criminalităţii în Melbourne a crescut într-un ritm şi mai rapid decât arată statisticile pentru Anglia.

— Ai spus ieri că este a doua generaţie. Aşadar, de unde se trage?

Roberts se uită în dosar.

— Tatăl lui a emigrat în Australia la începutul secolului, dintr-un loc numit Deptford.

— Deptford? repetă Charlie cu un rânjet. Asta-i aproape acasă.

Se uită la ceas.

— Pornim? Cred că sunt mai mult decât pregătit să-l întâlnesc pe domnul Cooper.

Când, douăzeci de minute mai târziu, Roberts îi deschise clientului său uşa de la cartierul general al poliţiei, fură întâmpinaţi de o uriaşă fotografie oficială a unui om ce se apropia de cincizeci de ani, care-l făcu pe Charlie să-şi simtă fiecare zi din cei şaizeci şi patru de ani ai săi.

După ce Roberts dădu numele lor ofiţerului de serviciu, fură lăsaţi să mai aştepte câteva minute, apoi Charlie fu condus în biroul comandantului.

Buzele poliţistului schiţară un zâmbet reticent când acesta dădu mâna cu Charles.

— Nu sunt sigur că pot face mare lucru pentru dumneavoastră, sir Charlie, începu Cooper făcându-i semn să se aşeze, în ciuda faptului că guvernatorul general s-a deranjat să-mi telefoneze.

Îl ignoră pe Roberts, care rămase în picioare, cu câţiva paşi în spatele clientului său.

— Cunosc accentul ăsta, zise Charlie, neluând în seamă scaunul oferit.

— Poftiţi? răspunse Cooper, care rămase şi el în picioare.

— Juma' de coroană contra o liră că tatăl dumitale se trage din Londra.

— Da, aveţi dreptate.

— Şi io zic că din cartieru' de est al oraşului.

— Deptford, zise comandantul.

— Am ştiut dă când ai deschis gura, spuse Charlie, lăsându-se acum într-un fotoliu de piele. Eu mi-s din Whitechapel. Şi-unde s-a născut?

— Bishop's Way, zise comandantul. Chiar lângă…

— Chiar la o aruncătură de băţ de colţu' meu de lume, zise Charlie cu un pronunţat accent cockney.

Roberts nu rostise încă niciun cuvânt, ce să mai vorbim de o opinie profesională.

— Ţii cu Tottenham, presupun, zise Charlie.

— Cu Gunners, spuse ferm Cooper.

— Ce adunătură de nespălaţi, spuse Charlie. Arsenal e singura echipă la care jucătorii sunt mai mulţi ca spectatorii.

Comandantul râse.

— De acord, spuse el. Aproape că am renunţat să mai sper ceva pentru ei în sezonul ăsta. Şi dumneavoastră cu cine ţineţi?

— Io mi-s suporter West Ham.

— Şi speraţi că o să cooperez cu dumneavoastră? Charlie râse.

— Păi, v-am lăsat să ne bateţi în Cupă.

— În 1923, zise Cooper râzând.

— Avem memorie bună, noi ăştia din Upton Park.

— Ei bine, nu mă aşteptam să aveţi un asemenea accent, sir Charles.

— Spune-mi Charlie, toţi prietenii îmi zic aşa. Şi încă ceva, Mike, vrei să te scap de el?

Charlie arătă cu degetul mare spre Trevor Roberts, care tot nu fusese invitat să ia loc.

— N-ar strica, zise comandantul.

— Aşteaptă-mă afară, Roberts, spuse Charlie fără a se deranja să arunce măcar o privire spre avocatul său.

— Da, sir Charles.

Roberts se întoarse şi porni spre uşă.

Când rămaseră singuri, Charlie se aplecă spre birou şi zise:

— Nenorociţii ăştia de avocaţi, îs toţi la fel. Nişte umflaţi în pene *coioşi,* te taxează o avere şi p'ormă aşteaptă să faci tu toată treaba.

Cooper râse.

— Mai ales dacă eşti un caraliu, mărturisi el.

Charlie râse.

— N-am mai auzit să fie descris aşa un sticlete de când am plecat din Whitechapel.

Bărbatul mai în vârstă se aplecă.

— Între noi doi, Mike, doi tipi din East End. Poţi să-mi spui ceva despre Guy Francis Trentham pe care *el* să nu-l ştie?

Charlie arătă cu degetul mare spre uşă.

— Mi-e teamă că n-a rămas mare lucru nescos la iveală de Roberts, ca să fim cinstiţi cu el, sir Charles.

— Charlie.

— Charlie. Uite, deja ştii că Trentham şi-a asasinat nevasta şi probabil c-ai aflat până acum că mai târziu a fost spânzurat pentru crimă.

— Da, dar ce trebuie să ştiu, Mike e: a avut copii?

Charlie îşi ţinu răsuflarea, în timp ce poliţistul părea să ezite.

Cooper îşi coborî ochii pe un act de acuzare aflat în faţa lui pe birou.

— Aici scrie: soţia decedată, o fiică.

Charlie se strădui să nu sară-n sus.

— Presupun că hârtia aia nu-ţi spune şi numele ei?

— Margaret Ethel Trentham, zise comandantul.

Charlie ştia că nu era nevoie să caute din nou numele în dosarele pe care i le lăsase Roberts peste noapte. Nu era menţionată nicio Margaret Ethel Trentham în niciunul dintre ele. Îşi amintea numele a trei Trentham născuţi în Australia între 1924 şi 1925 şi toţi erau băieţi.

— Data naşterii? se aventură el.

— N-am idee, Charlie, zise Cooper. Nu fata era acuzată.

Împinse foaia de hârtie peste birou, ca oaspetele său să poată citi tot ce i se spusese deja.

— Nu-şi bătea prea mult capul cu amănunte de-astea în anii douăzeci.

— Mai e ceva-n dosaru' ăla care crezi c-ar putea ajuta unui puşti din East End care nu-i pe teren propriu? întrebă Charlie, sperând că nu întinde coarda prea tare.

Cooper stadie o vreme hârtiile din dosarul Trentham, înainte de a răspunde.

— Sunt două intrări în evidenţele noastre care s-ar putea să-ţi fie de folos. Prima a fost notată de predecesorul meu, şi mai e una, şi mai veche, notată de comandantul dinaintea lui, care bănuiesc că te-ar putea interesa.

— Sunt numai urechi, Mike.

— Comandantul Parker a primit o vizită la 24 aprilie 1927, din partea unei doamne Ethel Trentham, mama decedatului.

— Doamne Dumnezeule, zise Charlie, incapabil să-şi ascundă surpriza. Dar de ce?

— Nu e dat niciun motiv, nici vreo relatare cu privire la cele discutate la întâlnire. Regret.

— Şi a doua intrare?

— Se referă la un alt vizitator din Anglia care întreba de Guy Trentham. De data asta la 23 august 1947 – şeful poliţiei îşi coborî din nou ochii în dosar pentru a verifica numele – un anume domn Daniel Trentham.

Charlie îngheţă şi apucă spasmodic braţele fotoliului.

— Te simţi bine? întrebă Cooper, părând sincer îngrijorat.

— E-n regulă, zise Charlie. Îs numa' efectele avionului cu reacţie. Se pomeneşte vreun motiv pentru vizita lui Daniel Trentham?

— Conform notei anexate, pretindea că este fiul decedatului, spuse comandantul.

Charlie încercă să nu arate nicio emoţie. Poliţistul se lăsă pe spătarul scaunului.

— Ei, acuma ştii tot atâta cât ştiu şi eu despre acest caz.

— M-ai ajutat al naibii de mult, Mike, zise Charlie ridicându-se în picioare şi aplecându-se peste birou să-i dea mâna. Şi dacă se-ntâmplă să treci prin Deptford, caută-mă. O să fiu bucuros să te duc să vezi o echipă de fotbal adevărată.

Cooper zâmbi şi continuă să schimbe impresii cu Charlie în timp ce-l conducea la lift. Când ajunseră la parter, poliţistul îl conduse până la ieşire, unde Charlie dădu mâna încă o dată cu el, apoi intră în maşină lângă Roberts.

— Bun, Roberts, se pare că avem ceva treabă de făcut.

— Îmi permiteţi să vă pun o singură întrebare înainte de a începe, sir Charles?

— Eşti invitatul meu.

— Ce s-a întâmplat cu accentul dumneavoastră?

— Îl păstrez numai pentru persoane deosebite, domnule Roberts. Regina, Winston Churchill şi când servesc un client la tarabă. Azi am considerat necesar să-l adaug pe şeful politiei din Melbourne pe această listă.

— Nu vreau să mă gândesc ce-aţi spus despre mine şi profesia mea.

— I-am spus că eşti un cercetaş umflat în pene, plătit peste măsură, care aşteaptă să-i fac eu toată treaba.

— Şi el ce părere a avut?

— A considerat că sunt poate un pic prea blând.

— Asta nu-i greu de crezut, zise Roberts. Dar aţi putut stoarce vreo informaţie nouă de la el?

— Sigur că da, zise Charlie. Se pare că Guy Trentham a avut o fiică.

— O fiică? repetă Roberts, incapabil să-şi ascundă emoţia. Dar v-a spus Cooper numele ei sau ceva despre ea?

— Margaret Ethel, dar singurul alt indiciu este că doamna Trentham, mama lui Guy, a făcut o vizită la Melbourne în 1927. Cooper nu ştie de ce.

— Dumnezeule, zise Roberts. Aţi realizat în douăzeci de minute mai multe decât am reuşit eu în douăzeci de zile.

— A, dar eu am avut avantajul originii, zise Charlie rânjind. Ei, unde şi-ar fi odihnit o doamnă din Anglia elegantu-i cap la vremea aceea în oraş?

— Nu-i oraşul meu natal, recunoscu Roberts. Dar partenerul meu, Neil Mitchell ar trebui să ne poată spune. Familia lui s-a stabilit în Melbourne acum mai bine de o sută de ani.

— Atunci ce mai aşteptăm?

Neil Mitchell se încruntă când colegul lui îi puse aceeaşi întrebare.

— N-am idee, recunoscu el, dar maică-mea ştie precis.

Ridică receptorul şi începu să formeze numărul.

— E scoţiană, aşa că o să încerce să ne taxeze pentru informaţie.

Charlie şi Trevor Roberts stăteau în faţa biroului lui Mitchell şi aşteptau, unul răbdător, celălalt nerăbdător. După câteva preliminarii care erau de aşteptat din partea unui fiu, îşi puse întrebarea şi ascultă cu atenţie răspunsul.

— Mulţumesc, mamă, nepreţuită ca de obicei, zise el. Ne vedem în weekend, adăugă, apoi puse jos receptorul.

— Ei bine? zise Charlie.

— Se pare că Victoria Country Club era singurul loc în care ar fi putut sta cineva de condiţia doamnei Trentham în anii douăzeci, zise Mitchell. La vremea aceea nu erau decât două hoteluri decente în Melbourne, şi unul era exclusiv pentru oameni de afaceri.

— Locul ăsta mai există? întrebă Roberts.

— Da, dar acum e prost condus. Ceea ce îmi imaginez că sir Charles ar descrie drept „ponosit”.

— Atunci telefonează şi spune-le că doreşti o masă pentru la prânz, pentru sir Charles Trumper. Şi accentuează „sir Charles”.

— Desigur, sir Charles, zise Roberts. Şi ce accent vom folosi de această dată?

— Nu pot să-ţi spun până ce nu voi fi cântărit opoziţia, zise Charlie în timp ce se întorceau la maşină.

— Ce ironie, când te gândeşti, zise Roberts pe când maşina ieşea pe şosea.

— Ironie?

— Da, zise Roberts. Dacă doamna Trentham s-a ostenit atâta ca să şteargă până şi existenţa nepoatei sale din toate evidenţele, trebuie să fi căutat serviciile unui avocat de primă mână care s-o asiste.

— Şi?

— Şi trebuie să existe un dosar îngropat undeva în oraşul ăsta, care ne-ar spune tot ce dorim să ştim.

— Posibil, dar un lucru e sigur: nu avem destul timp să căutăm în al cui fişier e ascuns.

Când ajunseră la Victoria Country Club îl găsiră pe director în hol, aşteptând să-i întâmpine. Îl conduse pe distinsul său oaspete până la o masă liniştită, într-un separeu. Charlie era dezamăgit numai de cât de tânăr era.

Charlie alese felurile cele mai scumpe din secţiunea *à la carte* a meniului, apoi comandă o sticlă de Chambertin 1957. În câteva clipe, se bucura de atenţia tuturor chelnerilor din încăpere.

— De data asta ce mai puneţi la cale, sir Charles? întrebă Roberts, care se mulţumise cu meniul fix.

— Răbdare, tinere, zise Charlie cu un dispreţ prefăcut, încercând să taie o felie de miel tare şi arsă cu un cuţit tocit. În cele din urmă renunţă şi comandă o îngheţată de vanilie, convins că acestui articol nu-i puteau face prea mult rău. Când în sfârşit se servi cafeaua, cel mai bătrân ospătar din încăpere veni încet să le ofere câte un trabuc.

— Un Monte Cristo, te rog, zise Charlie, scoţând o bancnotă de o liră din portofel şi punând-o pe masă în faţa lui.

O tabacheră mare, veche fu deschisă spre a o putea inspecta.

— Lucrezi de mult aici, nu-i aşa? adăugă Charlie.

— Luna trecută s-au făcut patruzeci de ani, spuse ospătarul, şi o nouă bancnotă de o liră ateriza deasupra primei.

— Memorie bună?

— Aşa-mi place să cred, domnule, zise ospătarul fixând cu privirea cele două bancnote.

— Îţi aminteşti de cineva pe nume doamna Trentham? Englezoaică, snoabă, a stat probabil în jur de două săptămâni, prin 1927, spuse Charlie, împingând bancnotele spre bătrân.

— Dacă mi-o amintesc? zise ospătarul. N-o s-o uit niciodată. Eram ucenic pe-atunci şi nu făcea decât să bombănească tot timpul pe tema mâncării şi a serviciului. Nu voia să bea decât apă, zicea că n-are încredere în vinurile australiene şi refuza să cheltuiască bani buni pe cele franţuzeşti – iată de ce totdeauna ajungeam să servesc eu la masa ei. La sfârşitul lunii, îşi ia catrafusele şi pleacă, fără niciun cuvânt, şi nici măcar nu mi-a lăsat un bacşiş. Bineînţeles c-o ţin minte.

— Se pare că e într-adevăr vorba de doamna Trentham, zise Charlie. Dar ai aflat vreodată de ce a venit de fapt în Australia?

Scoase o a treia bancnotă de o liră din portofel şi o puse peste celelalte.

— Habar n-am, domnule, spuse trist ospătarul. Nu vorbea cu nimeni, de dimineaţa până seara, şi nu sunt sigur că domnul Sinclair-Smith însuşi ar şti răspunsul la această întrebare.

— Domnul Sinclair-Smith?

Chelnerul arătă peste umăr spre colţul opus al încăperii, unde un domn cărunt şedea singur, cu un şervet îndesat sub guler. Era ocupat să atace o bucată mare de Stilton.

— Actualul proprietar, explică ospătarul. Tatăl lui era singura persoană cu care doamna Trentham vorbea vreodată civilizat.

— Mulţumesc, zise Charlie. Mi-ai fost de mare ajutor.

— Ospătarul băgă cele trei bancnote în buzunar.

— Vrei să fii atât de bun să-l întrebi pe director dacă pot schimba două vorbe cu el?

— Sigur, domnule, zise bătrânul ospătar închizând tabachera şi urnindu-se din loc.

— Directorul e mult prea tânăr ca să-şi amintească…

— Cască ochii, domnule Roberts, şi poate că ai să înveţi câteva lucruri pe care au uitat să vi le predea la cursul de contracte de afaceri de la facultatea de drept, zise Charlie tăind capătul trabucului său.

Directorul sosi la masa lor.

— Aţi dorit să-mi vorbiţi, sir Charles?

— Mă întreb dacă domnul Sinclair-Smith ar vrea să ia un lichior cu mine? zise Charlie, dându-i tânărului o carte de vizită.

— Vorbesc imediat cu el, domnule, zise directorul întorcându-se imediat şi pornind spre masa cealaltă.

— Dumneata te întorci în hol, Roberts, spuse Charlie, căci cred că felul în care mă voi comporta în următoarea jumătate de oră s-ar putea să contravină eticii dumitale profesionale.

Privi spre capătul celălalt al încăperii, unde bătrânul îi studia acum cartea de vizită.

Roberts oftă, se ridică de pe scaun şi plecă.

Un zâmbet larg apăru pe buzele plinuţe ale domnului Sinclair-Smith. Se ridică de pe scaun şi străbătu încăperea pentru a se alătura oaspetelui său englez.

— Sinclair-Smith, spuse el cu un strident accent englezesc, apoi întinse o mână moale.

— Drăguţ din partea dumitale că ai venit, bătrâne, zise Charlie. Ştiu să recunosc un compatriot când îl văd. Pot să-ţi ofer un coniac?

Ospătarul ţâşni.

— Ce amabil din partea dumneavoastră, sir Charles. Nu pot decât să sper că umilul meu local v-a oferit o masă acceptabilă.

— Excelentă, zise Charlie. Dar mi-ai fost recomandat, spuse, aruncând un nor de fum de trabuc.

— Recomandat? spuse Sinclair-Smith, încercând să nu pară prea surprins. Pot să întreb de către cine?

— Bătrâna mea mătuşa, doamna Ethel Trentham.

— Doamna Trentham? Doamne Dumnezeule, doamna Trentham, n-am mai văzut-o pe scumpa doamnă de pe vremea răposatului meu tată.

Charlie se încruntă, în timp ce bătrânul chelner se întoarse cu două pahare mari de coniac.

— Sper că o duce bine, sir Charles.

— Nicicând nu i-a fost mai bine; spuse Charlie. Şi a dorit să vă amintesc de ea.

— Ce amabil din partea dumneaei, răspunse Sinclair-Smith, răsucind paharul de coniac în mâini. Şi ce memorie remarcabilă, fiindcă eu eram tânăr pe vremea acea şi abia începusem să lucrez în hotel. Ea trebuie să aibă acum…

— Peste nouăzeci de ani, zise Charlie. Şi ştiţi, familia încă n-are nici cea mai mică idee de ce a venit de fapt la Melbourne, adăugă el.

— Nici eu, spuse Sinclair-Smith sorbind din coniac. Deşi tatăl meu şi mătuşa dumneavoastră au purtat multe conversaţii lungi, el nu mi-a destăinuit niciodată ce s-a petrecut între ei.

Charlie se strădui să nu-şi arate dezamăgirea la auzul acestei informaţii.

— Ei, dacă dumneata nu ştii ce punea la cale, zise el, presupun că nu mai e nimeni în viaţă care să ştie.

— A, n-aş fi aşa de sigur, zise Sinclair-Smith. Slade ar şti– adică dacă nu s-a ramolit de tot.

— Slade?

— Da, un tip din Yorkshire care lucra la club pe vremea tatei, pe când încă mai aveam un şofer permanent. De fapt, tot timpul cât a stat la club doamna Trentham a insistat întotdeauna să-l

folosească pe Slade. Spunea că nimeni altcineva nu are voie s-o ducă cu maşina.

— Mai e pe-aici? întrebă Charlie suflând un nor mare de fum.

— Nu, Doamne, păzeşte, zise Sinclair-Smith. S-a retras, cu ani în urmă. Nici măcar nu sunt sigur că mai trăieşte.

— Te duci des în ţară în ultima vreme? întrebă Charlie, convins că storsese toate informaţiile relevante care puteau fi obţinute din acesta sursă.

— Nu, din nefericire, de când cu…

În următoarele douăzeci de minute, Charlie se lăsă pe spătarul scaunului şi îşi savura trabucul, ascultându-l pe Sinclair-Smith vorbind despre câte-n lună şi-n stele, de la sfărâmarea imperiului la starea precară a cricket-ului englez. În cele din urmă, Charlie ceru nota de plată, la care proprietarul îşi luă rămas bun şi dispăru discret.

Bătrânul chelner veni din nou, cu mers târşâit, îndată ce văzu o nouă bancnotă de o liră apărând pe faţa de masă.

— Aveţi nevoie de ceva, domnule?

— Numele de „Slade” îţi spune ceva?

— Bătrânul Walter Slade, şoferul clubului?

— Chiar el.

— S-a retras, cu ani în urmă.

— Asta ştiu, dar mai trăieşte?

— Habar n-am, zise ospătarul. Ultima dată când am auzit de el locuia undeva prin zona Ballarat.

— Mulţumesc, spuse Charlie, stingându-şi trabucul în scrumieră, scoţând încă o bancnotă de o liră şi plecând să-l regăsească pe Roberts în hol.

— Telefonează imediat la birou, îl instrui el pe avocat. Spune-le să dea de urma unui anume Walter Slade, care s-ar putea să locuiască într-un loc care se cheamă Ballarat.

Roberts porni grăbit în direcţia unei cabine de telefon, iar Charlie se plimbă prin hol, rugându-se ca bătrânul să mai fie încă în viaţă. Avocatul se întoarse după câteva minute.

— Am voie să ştiu ce puneţi la cale de data asta, sir Charles? întrebă, întinzându-i o bucată de hârtie cu adresa lui Walter Slade scrisă cu litere de tipar.

— Nimic bun, asta-i sigur, spuse Charlie luând informaţia. La asta n-am nevoie de dumneata, tinere, dar o să-mi trebuiască maşina. Ne vedem la birou – dar nu ştiu sigur când.

Făcu un mic semn de rămas bun şi ieşi prin uşile batante, lăsând în urmă un Roberts uluit, stând singur în hol.

Charlie îi întinse bucata de hârtie şoferului, care studie adresa.

— Dar sunt aproape o sută şaizeci de kilometri, zise omul întorcând capul.

— Atunci n-avem nicio clipă de pierdut, nu-i aşa?

Şoferul porni motorul şi ţâşni afară din curtea clubului. Trecu pe lângă Terenul de Cricket din Melbourne, unde Charlie văzu că cineva conducea cu 147 la 2. Îl enerva faptul că, la prima lui excursie în Australia, nu avusese timp măcar să treacă să privească un meci între reprezentativele Angliei şi Australiei. Călătoria pe autostradă spre nord dură încă o oră şi jumătate, ceea ce-i dădu lui Charlie destul timp să se gândească ce metodă trebuia să întrebuinţeze cu domnul Slade, presupunând că, pentru a-l cita pe Sinclair-Smith „nu s-a ramolit de tot”. După ce depăşiră în viteză indicatorul pentru Ballarat, şoferul trase la o staţie de benzină. După ce li se umplu rezervorul primiră câteva indicaţii şi mai dură un sfert de oră până când opriră în faţa unei căsuţe cu terasă, de pe o proprietate părăginită.

Charlie sări din maşină, străbătu o alee scurtă, năpădită de buruieni şi bătu la uşa din faţă. Aşteptă o vreme, apoi o bătrână care purta un şorţ şi o rochie în culori pastelate care aproape atingea pământul răspunse chemării lui.

— Doamna Slade? întrebă Charlie.

— Da, răspunse ea, uitându-se bănuitoare la el cu coada ochiului.

— Aş putea schimba o vorbă cu soţul dumneavoastră?

— De ce? întrebă bătrâna. Sunteţi de la serviciile sociale?

— Nu, sunt din Anglia, spuse Charlie. Şi i-am adus soţului dumneavoastră o mică moştenire de la mătuşa mea, Ethel Trentham, care a murit de curând.

— A, ce drăguţ din partea dumneavoastră, zise doamna Slade. Vă rog să poftiţi.

Îl conduse pe Charlie în bucătărie, unde găsi un bătrân îmbrăcat cu o jachetă, o cămaşă curată în pătrăţele şi nişte pantaloni lăbărţaţi, care moţăia în faţa focului.

— I-un om care-a venit tocmai din Anglia, special ca să te vadă, Walter.

— Ce-i aia? zise bărbatul ridicându-şi degetele osoase să-şi frece ochii somnoroşi.

— Un om venit din Anglia, repetă nevastă-sa. Cu un cadou de la doamna Trentham aia.

— Îs prea bătrân ca s-o duc cu maşina acu'.

Ochii lui obosiţi clipiră spre Charlie.

— Nu, Walter, nu înţelegi. E o rudă venită taman din Anglia cu un cadou. Vezi tu, ea a murit.

— A murit?

Amândoi îl examinară curioşi pe Charlie în timp ce acesta îşi scoase portofelul şi luă toate bancnotele pe care le avea, întinzându-i banii doamnei Slade.

Ea începu să numere încet bancnotele în timp ce Walter Slade continua să se uite fix la Charlie, făcându-l să se simtă extrem de stânjenit aşa cum stătea în picioare, pe podeaua lor de piatră fără nicio pată.

— Optzeci şi cinci de lire, Walter, îi spuse ea, dându-i banii soţului ei.

— De ce aşa mult? întrebă el. Şi dup-atâta vreme?

— I-aţi făcut un mare serviciu, spuse Charlie, şi pur şi simplu a dorit să vă răsplătească.

Bătrânul începu să se uite şi mai bănuitor la Charlie.

— M-a plătit la vremea aia, zise.

— Ştiu asta, spuse Charlie, dar…

— Şi mi-am ţinut gura-nchisă, zise.

— Ăsta e încă un motiv pentru care avea de ce să vă fie recunoscătoare, spuse Charlie.

— Vrei să zici c-ai venit tocmai din Anglia numai ca să-mi dai mie optzeci şi cinci de lire? zise domnul Slade. Nu prea pricep, omule.

Vocea îi păru deodată mai trează.

— Nu, nu, spuse Charlie, simţind că pierde iniţiativa. Am mai avut o mulţime de alte mici moşteniri de predat înainte de a veni aici, dar n-aţi fost aşa uşor de găsit.

— Nu mă surprinde. M-am lăsat de şoferie de douăzeci de ani.

— Sunteţi din Yorkshire, nu-i aşa? zise Charlie rânjind. Aş recunoaşte oriunde accentul ăsta.

— Mda, omule, şi mata eşti din Londra. Ceea ce-nseamnă că nu se poate avea încredere în mata. Deci de ce-ai venit de fapt să mă vezi? Fiindcă nu ca să ne dai optzeci şi cinci de lire, asta-i sigur.

— N-o pot găsi pe fetiţa care era cu doamna Trentham când aţi dus-o cu maşina, spuse Charlie, riscând totul. Ştiţi, i s-a lăsat o moştenire însemnată.

— Ce zici de asta, Walter? spuse doamna Slade. Pe faţa lui Walter nu se putea citi nimic.

— Şi datoria mea e să o găsesc cumva şi s-o anunţ despre norocul ei.

Faţa lui Slade rămase impasibilă, iar Charlie îi dădu înainte.

— Şi m-am gândit că dumneavoastră sunteţi singura persoană care m-ar putea ajuta.

— Nu, n-o s-o fac, răspunse Slade. În plus, poţi să-ţi iei banii înapoi, adăugă, aruncând bancnotele la picioarele lui Charlie. Şi nu te mai deranja să-ţi

arăţi mutra prin părţile astea, cu poveştile dumitale ticluite şi mincinoase despre averi. Arată-i omului uşa, Elsie.

Doamna Slade se aplecă, strânse cu grijă bancnotele împrăştiate, apoi i le dădu lui Charlie. După ce i-o întinse şi pe ultima, îl conduse în tăcere pe străin înapoi la uşă.

— Îmi cer scuze, doamnă Slade, zise Charlie. N-am avut nicio intenţie să-l jignesc pe soţul dumneavoastră.

— Ştiu, domnule, spuse doamna Slade. Dar Walter a fost întotdeauna aşa de mândru. Dumnezeu ştie, banii nu ne-ar fi stricat.

Charlie zâmbi şi îngrămădi bancnotele mototolite în şorţul bătrânei, apoi duse repede un deget la buze.

— Dacă dumneavoastră nu-i spuneţi, eu n-o să-i spun, zise el. Se înclină uşor, apoi se întoarse s-o pornească pe mica alee spre maşină.

— Io n-am văzut nicio fetiţă, spuse ea cu o voce abia auzită.

Charlie îngheţă pe loc.

— Dar Walter a dus o dată o doamnă îngâmfată la orfelinatul ăla din Park Hill, în Melbourne. Ştiu fiindcă umblam cu grădinaru' pe vremea aia, şi el mi-a spus.

Charlie se întoarse să-i mulţumească, dar ea închisese deja uşa şi dispăruse în casă.

Charlie se urcă în maşină fără un sfanţ şi fără alt indiciu decât un simplu nume, conştient de faptul că bătrânul i-ar fi putut rezolva, neîndoielnic, întregul mister. Altfel ar fi spus „nu, nu pot", în loc de „nu, n-o s-o fac", atunci când îi ceruse ajutorul.

Îşi blestemă prostia de mai multe ori în timpul drumului lung de întoarcere.

— Roberts, există un orfelinat în Melbourne? fură primele cuvinte ale lui Charlie când păşi în biroul avocatului.

— St. Hilda, zise Neil Mitchell, înainte ca partenerul lui să apuce să se gândească la

întrebare. Da, e undeva prin Park Hill. De ce?

— Asta e, spuse Charlie uitându-se la ceas. E cam şapte, după ora Londrei, iar eu sunt terminat, aşa că mă duc la hotel să încerc să trag un pui de somn. Între timp, am nevoie de răspunsuri la câteva întrebări. Mai întâi, vreau să ştiu tot ce se poate afla despre St. Hilda, începând cu numele tuturor membrilor personalului care a lucrat acolo între 1923 şi 1927, de la şeful cel mare până la femeia care spăla vasele. Şi dacă mai există vreunii din perioada aceea găsiţi-i, pentru că vreau să-i văd – şi asta în următoarele douăzeci şi patru de ore.

Doi dintre funcţionarii din biroul lui Mitchell începuseră să scrie cu furie, străduindu-se să noteze fiecare cuvânt pe care-l rostea sir Charles.

— De asemenea, vreau să ştiu numele tuturor copiilor înscrişi la acel orfelinat între 1923 şi 1927. Ţineţi minte, căutăm o fată care nu putea să fi avut mai mult de doi ani şi pe care e posibil s-o cheme Margaret Ethel. Şi când aflaţi răspunsurile la toate întrebările, treziţi-mă – indiferent cât e ceasul.

CAPITOLUL 45

Trevor Roberts se întoarse la hotelul lui Charlie a doua zi dimineaţa, cu puţin înainte de ora opt, şi îşi găsi clientul înfulecând un mic dejun copios compus din ouă, roşii, ciuperci şi şuncă. Deşi Roberts arăta obosit şi nebărbierit, aducea veşti.

— Am luat legatara cu directoarea de la St. Hilda, o doamnă Culver, şi n-ar fi putut fi mai cooperantă.

Charlie zâmbi.

— Se pare că nouăsprezece copii au fost înscrişi la orfelinat între 1923 şi 1927. Opt băieţi şi unsprezece fete. Din cele unsprezece fete ştiu acum că nouă nu aveau nici mamă, nici tată în viaţă la vremea aceea. Din acestea nouă am reuşit să contactăm şapte, dintre care cinci au o rudă încă în viaţă care poate depune mărturie cine a fost tatăl lor, una ai cărei părinţi au murit într-un accident de maşină şi cealaltă, care este aborigenă. De urma ultimelor două însă e greu de dat, aşa că m-am gândit că poate vreţi să faceţi o vizită la St. Hilda şi să studiaţi chiar dumneavoastră dosarele.

— Dar personalul de la orfelinat?

— Nu supravieţuieşte decât o bucătăreasă din acea perioadă şi zice că n-a fost niciodată la St. Hilda vreun copil cu numele de Trentham sau ceva asemănător, şi nu-şi aminteşte nici de vreo Margaret ori Ethel. Deci s-ar putea ca singura noastră speranţa să se dovedească a fi o anume domnişoară Benson.

— Domnişoara Benson?

— Da, ea era directoare la vremea aceea şi acum locuieşte la un cămin de bătrâni scump, numit Maple Lodge, la celălalt capăt al oraşului.

— Nu-i rău, domnule Roberts, zise Charlie. Dar cum ai reuşit s-o faci pe doamna Culver să fie atât de cooperantă într-un timp atât de scurt?

— Am recurs la metode care bănuiesc că sunt mai familiare facultăţii de drept din Whitechapel decât celei de la Harvard, sir Charles.

Charlie îl privi curios.

— Se pare că în prezent St. Hilda organizează un apel pentru donaţii în vederea cumpărării unui microbuz al şcolii…

— Un microbuz?

— De care orfelinatul are atâta nevoie pentru excursii…

— Aşa că ai sugerat că eu…

— …s-ar putea să ajutaţi cu o roată-două dacă…

— …ei, la rândul lor, ar vrea să…

— …coopereze. Exact.

— Înveţi repede, Roberts, recunosc.

— Şi nu mai avem timp de pierdut, ar trebui să plecăm imediat la St. Hilda ca să vă puteţi uita în dosarele acelea.

— Dar probabil că şansa cea mai mare trebuie să fie domnişoara Benson.

— Sunt de acord cu dumneavoastră, sir Charles. Şi am aranjat să-i facem o vizită în după-amiaza aceasta, îndată ce terminaţi la St. Hilda. Apropo, când era directoare, domnişoara Benson era cunoscută sub porecla „Dragonul”, nu numai de către copii, ci şi de personal, aşa că n-avem niciun motiv să ne aşteptăm să fie mai cooperantă decât Walter Slade.

Când ajunse la orfelinat Charlie fu întâmpinat la uşă de către directoare. Doamna Culver purta o rochie verde elegantă care arăta de parcă ar fi fost proaspăt călcată. În mod evident, era hotărâtă să-şi trateze posibilul binefăcător ca şi cum ar fi fost Nelson Rockefeller, căci nu mai lipsea decât covorul roşu când Charlie fu condus în biroul ei.

Doi tineri avocaţi care cercetaseră cu asiduitate dosarele toată noaptea şi aflaseră tot ce se putea şti despre orele de culcare, taxe, serviciul la bucătărie,

menţiuni şi mustrări se ridicară în picioare când Charlie şi Trevor Roberts intrară în încăpere.

— Aţi mai făcut vreun progres cu numele alea două? întrebă Roberts.

— Ah, da, au rămas numai două. Nu-i extraordinar? zise doamna Culver, agitându-se prin cameră şi mutând toate obiectele care nu păreau a fi la locurile lor. Mă întrebam…

— Deocamdată nu avem nicio dovadă, zise un tânăr cu ochii obosiţi, dar una dintre ele pare să se potrivească perfect. Nu putem găsi nicio informaţie cu privire la fată înaintea vârstei de doi ani. Ceea ce e mai important, a fost înscrisă la St. Hilda exact în perioada în care căpitanul Trentham îşi aştepta execuţia.

— Iar bucătăreasa îşi aminteşte şi ea de pe vremea când spăla vasele, zise doamna Culver intrând în vorbă, că fata a venit în mijlocul nopţii, însoţită de o doamnă bine îmbrăcată, cu înfăţişare severă, care avea un accent snob şi care apoi…

— Adică doamna Trentham, spuse Charlie. Numai că numele fetei, evident, nu e Trentham.

Tânărul avocat consultă însemnările care erau împrăştiate pe toată masa din faţa lui.

— Nu, domnule, zise el. Acesta fată a fost înscrisă sub numele de Cathy Ross.

Charlie simţi că-l lasă picioarele, iar Roberts şi doamna Culver se grăbiră să-l ajute să se aşeze în unicul fotoliu confortabil din încăpere. Doamna Culver îi slăbi nodul cravatei şi îi desfăcu gulerul.

— Vă simţiţi bine, sir Charles? întrebă ea. Trebuie să spun că nu arătaţi prea…

— Chiar sub ochii mei, tot timpul, zise Charles. Orb ca un liliac, aşa m-ar descrie Daphne.

— Nu sunt sigur că înţeleg, spuse Roberts.

— Deocamdată nici eu nu sunt sigur.

Charlie se întoarse cu faţa la neliniştitul mesager responsabil cu anunţarea veştii.

— A plecat de la St. Hilda ca să se înscrie la Universitatea din Melbourne? întrebă el.

De data asta avocatul îşi controla de două ori însemnările.

— Da, domnule. S-a înscris în ’42, a terminat în ’46.

— Şi a studiat istoria artei şi engleza?

Ochii avocatului consultară din nou hârtiile din faţa lui.

— Aşa este, domnule, zise el incapabil să-şi ascundă surpriza.

— Şi a jucat cumva tenis?

— Un meci în turneul universităţii.

— Dar ştia să picteze? întrebă Charlie.

Avocatul continuă să răsfoiască dosarele.

— A, da, zise doamna Culver, şi chiar era foarte bună, sir Charles. Încă mai avem un tablou lucrat de ea în sala de mese, un peisaj cu pădure, influenţat de Sisley, cred. Într-adevăr, aş spune chiar că…

— Aş putea să văd pictura, doamnă Culver?

— Desigur, sir Charles.

Directoarea scoase o cheie din sertarul din dreapta sus al biroului şi spuse:

— Vă rog să mă urmaţi.

Charlie se ridică nesigur pe picioare şi o însoţi pe doamna Culver care păşi solemn afară din birou şi apoi de-a lungul unui coridor lung spre sala de mese, a cărei uşă purcese a o descuia. Trevor Roberts, care mergea în spatele lui Charlie, arăta în continuare perplex, dar se abţinea să pună vreo întrebare.

Când intrară în sala de mese, Charlie se opri brusc şi spuse:

— Aş recunoaşte un Ross de la douăzeci de paşi.

— Poftiţi, sir Charles?

— N-are importanţă, doamnă Culver, zise Charlie stând în faţa picturii şi privind fix peisajul de pădure cu tonuri variate de brun şi verde.

— Frumos, nu-i aşa, sir Charles? O pricepere reală a întrebuinţării culorii. Aş spune chiar…

— Mă întreb, doamna Culver, dacă aţi considera acest tablou un preţ cinstit pentru un microbuz?

— Un preţ foarte cinstit, zise fără ezitare doamna Culver. De fapt, sunt sigură…

— Şi v-aş cere prea mult dacă v-aş ruga să scrieţi pe dosul acestui tablou „Pictat de domnişoara Cathy Ross”, şi datele între care a locuit la St. Hilda?

— Cu plăcere, sir Charles.

Doamna Culver făcu un pas înainte şi luă tabloul din cui, apoi îl întoarse, să-l poată vedea cu toţii. Ceea ce îi ceruse Sir Charles, deşi decolorat de vreme, era deja scris şi putea fi citit uşor cu ochiul liber.

— Vă rog să mă scuzaţi, doamnă Culver, spuse Charlie. Până acum ar fi trebuit să vă cunosc mai bine. Îşi scoase portofelul dintr-un buzunar interior, semnă un cec în alb şi i-l dădu doamnei Culver.

— Dar cât…? începu directoarea uluită.

— Oricât costă, fu singurul răspuns al lui Charlie, care găsise în sfârşit o modalitate de a o lăsa fără grai pe doamna Culver.

Cei trei se întoarseră în biroul directoarei, unde-i aştepta un ceainic cu ceai. Unul dintre avocaţi se apucă să facă două copii după tot ce se afla în dosarul lui Cathy, iar Roberts telefonă la căminul unde locuia domnişoara Benson pentru a o preveni pe directoare să-i aştepte până-ntr-o oră. După ce fură îndeplinite ambele sarcini, Charlie îi mulţumi doamnei Culver pentru amabilitate şi îşi luă rămas bun de la ea. Deşi rămăsese tăcută ceva vreme, reuşi cumva să îngaime:

— Mulţumesc, sir Charles. Mulţumesc.

Charlie ieşi din orfelinat şi o porni pe alee, ţinând strâns tabloul. Când ajunse în maşină îi dădu instrucţiuni şoferului să păzească pachetul cu preţul vieţii.

— Bineînţeles, domnule. Şi acum, încotro?

— Căminul de bătrâni Maple Lodge, spuse Roberts, care se urcase pe partea cealaltă. Sper că-mi veţi explica ce s-a întâmplat la St. Hilda. Pentru că sunt, vorba cărţii, „dureros de uluit”.

— O să-ţi spun cât ştiu şi eu, zise Charlie.

Începu să-i explice cum o întâlnise prima dată pe Cathy cu aproape cincisprezece ani în urmă la petrecerea de inaugurare a casei lui din Eaton Square. Îşi continuă neîntrerupt povestea până la punctul în care domnişoara Ross fusese numită director la Trumper’s şi cum de la sinuciderea lui Daniel nu le mai putuse spune nimic despre trecutul ei fiindcă nu-şi recăpătase încă pe deplin memoria în ce priveşte evenimentele care avuseseră loc înainte de sosirea în Anglia. Prima reacţie a avocatului la această istorie îl luă prin surprindere pe Charlie.

— Puteţi să fiţi sigur că de la bun început n-a fost o coincidenţă că domnişoara Ross a vizitat Anglia, şi nici că a cerut o slujbă la Trumper’s.

— Ce vrei să insinuezi? spuse Charlie.

— Trebuie să fi plecat din Australia cu unicul scop de a afla cine este tatăl ei, crezându-l încă în viaţă, poate chiar locuind în Anglia. Acesta trebuie să fi fost motivul iniţial pentru care a venit la Londra, unde fără îndoială că a descoperit vreo legătură între familia dumneavoastră şi a lui. Şi dacă descoperiţi această legătură între tatăl ei, venirea ei în Anglia şi Trumper’s, veţi avea atunci dovada – dovada că domnişoara Cathy Ross este de fapt Margaret Ethel Trentham.

— Dar n-am nici cea mai vagă idee care-ar putea să fie legătura asta, zise Charlie. Şi acum, când Cathy îşi aminteşte aşa de puţine despre viaţa ei în Australia, s-ar putea să nu mai aflu niciodată.

— Ei, să sperăm că domnişoara Benson ne poate da o pistă bună, spuse Roberts. Deşi, după cum v-am avertizat mai devreme, nimeni din cei care au cunoscut-o la St. Hilda nu a avut vreo vorbă bună despre ea.

— Dacă e să judecăm după Walter Slade, n-o să fie prea uşor să scoatem de la ea nici cât e ceasul. Începe să devină evident că doamna Trentham a aruncat o vrajbă asupra tuturor celor cu care a intrat în contact.

— De acord, zise avocatul. De aceea nu i-am dezvăluit doamnei Campbell, directoarea de la Maple Lodge, motivul pentru care vrem să vizităm căminul. Nu vedeam pentru ce-am preveni-o pe domnişoara Benson despre sosirea noastră iminentă. Asta n-ar face decât să-i dea suficient timp să-şi pregătească bine toate răspunsurile.

Charlie mormăi un cuvânt de aprobare.

— Dar ai vreo idee cu privire la modul în care ar trebui s-o abordăm? — întrebă el – că eu în orice caz am făcut-o de oaie la întâlnirea cu Walter Slade.

— Nu, n-am. Va trebui să ne lăsăm călăuziţi de instinct şi să sperăm că se va dovedi cooperantă. Deşi Dumnezeu ştie la ce accent va fi necesar să apelaţi de data asta, sir Charles.

Câteva clipe mai târziu, maşina intră printre două porţi mari de fier forjat, pe o alee lungă şi umbrită care ducea la un conac mare, de la începutul secolului, aflat pe o proprietate privată de mai multe hectare.

— Nu cred că-i ieftin aici, zise Charlie.

— De acord, zise Roberts. Şi din nefericire nu par să aibă nevoie de un microbuz.

Maşina trase în faţa unei uşi masive din stejar. Trevor Roberts sări afară şi aşteptă ca Charlie să i se alăture, apoi apăsă pe sonerie.

Nu avură mult de aşteptat până când o infirmieră tânără veni să le deschidă, conducându-i apoi imediat de-a lungul unui coridor placat cu faianţă sclipitoare până la biroul directoarei.

Doamna Campbell era îmbrăcată în binecunoscuta uniformă albastră scrobită, cu guler şi manşete albe, asociată cu meseria ei. Le ură bun venit lui Charlie şi lui Trevor Roberts cu un

pronunţat accent scoţian, şi dacă n-ar fi fost razele de soare care băteau neîntrerupt în geam, Charlie ar fi putut fi iertat pentru impresia că directoarea căminului de bătrâni Maple Lodge nu avea cunoştinţă că părăsise vreodată Scoţia.

După ce făcură prezentările, doamna Campbell întrebă cu ce le putea fi de folos.

— Speram să ne permiteţi să schimbăm câteva vorbe cu unul dintre rezidenţii dumneavoastră.

— Da, bineînţeles, sir Charles. Pot să vă întreb pe cine anume doriţi să vedeţi? întrebă ea.

— O domnişoară Benson, explică Charlie. Vedeţi…

— Ah, sir Charles, n-aţi auzit?

— Auzit? zise Charlie.

— Da. Domnişoara Benson a murit săptămână trecută. De fapt, am înmormântat-o joi.

Pentru a doua oară în ziua aceea lui Charlie i se muiară picioarele şi Trevor Roberts trebui să-l apuce repede pe clientul său de cot şi să-l conducă la scaunul cel mai apropiat.

— O, îmi pare rău, spuse directoarea. Habar n-am avut că sunteţi un prieten atât de apropiat.

Charlie nu spuse nimic.

— Şi aţi venit tocmai de la Londra special ca s-o vedeţi?

— Da, zise Trevor Roberts. A mai avut domnişoara Benson vreun vizitator din Anglia în ultima vreme?

— Nu, spuse directoarea fără ezitare. Primea foarte puţine vizite spre sfârşit. Câteva persoane din Adelaide, dar niciodată cineva din Marea Britanie, adaugă ea cu o nuanţă de enervare în glas.

— Şi v-a pomenit vreodată de cineva pe nume Cathy Ross sau Margaret Trentham?

Doamna Campbell cugetă adânc un moment.

— Nu, spuse ea în cele din urmă. Eu, în orice caz, nu-mi amintesc.

— Atunci cred că ar trebui să plecăm, sir Charles, căci n-are rost să-i mai răpim timp doamnei Campbell.

— De acord, zise Charlie încet. Şi vă mulţumim, doamnă directoare.

Roberts îl ajută să se ridice şi doamna Campbell îi conduse pe amândoi prin acelaşi coridor, spre uşa de la intrare.

— Vă întoarceţi curând în Marea Britanie, sir Charles? întrebă ea.

— Da, probabil, mâine.

— V-ar deranja foarte tare dacă v-aş ruga să-mi puneţi la poştă o scrisoare când ajungeţi la Londra?

— Plăcerea e de partea mea, zise Charles.

— Nu v-aş fi deranjat cu această rugăminte în împrejurări normale, spuse directoarea, dar cum o priveşte direct de domnişoara Benson…

Cei doi bărbaţi se opriră brusc şi o priviră pe sclifosită scoţiancă. Se opri şi ea, cu mâinile împreunate în faţă.

— Nu este doar ca să economisesc banii de timbre, înţelegeţi, sir Charles, căci de asta i-ar acuza majoritatea oamenilor pe cei din clanul meu. De fapt, aici e exact invers, căci singura mea dorinţă este să returnez cât mai repede fondurile binefăcătorilor domnişoarei Benson.

— Binefăcătorii domnişoarei Benson? spuseră Charlie şi Roberts în cor.

— Păi da, zise directoarea, îndreptându-se în toată înălţimea ei de un metru cincizeci şi trei. Aici, la Maple Lodge, nu obişnuim să taxăm rezidenţii care au murit, domnule Roberts. În fond, după cum sunt sigură că veţi fi de acord, acest lucru ar fi necinstit.

— Bineînţeles că aşa ar fi, doamna directoare.

— Astfel, cu toate că insistăm asupra plăţii în avans pe trei luni, returnăm orice sume rămase după moartea unui rezident. După ce au fost

acoperite toate notele de plată neachitate, înţelegeţi.

— Înţeleg, zise Charlie privind în jos spre femeie cu o rază de speranţă în ochi.

— Aşadar, dacă vreţi să fiţi atât de amabil să aşteptaţi doar un minuţel. Mă voi duce să iau scrisoarea din biroul meu.

Se întoarse şi se îndreptă spre încăperea ei, la câţiva metri mai încolo pe coridor.

— Roagă-te, zise Charlie.

— Am început deja, zise Roberts.

Doamna Campbell se întoarse câteva clipe mai târziu cu un plic pe care i-l încredinţă cu grijă lui Charlie. Cu un scris ordonat şi ferm, pe el erau aşternute cuvintele: „Domnului Director, Courts and Company, The Strand, Londra WE2”.

— Sper din toată inima că rugămintea mea nu vă inoportunează prea mult, sir Charles.

— Este o plăcere mai mare decât v-aţi putea imagina vreodată, doamnă Campbell, o asigură Charlie pe directoare luându-şi rămas bun de la ea.

O dată ajunşi în maşină, Roberts spuse:

— Ar fi oarecum lipsit de etică din partea mea să vă sfătuiesc dacă să deschideţi sau nu scrisoarea aceea, sir Charles. Cu toate acestea…

Dar Charlie rupsese deja plicul şi îi trăgea afară conţinutul.

Un cec de nouăzeci şi două de lire era anexat unei note de plată detaliate, pe articole, pentru anii 1953-1964: pentru lichidarea completă şi definitivă a contului domnişoarei Rachel Benson.

— Dumnezeu să-i binecuvânteze pe scoţieni şi educaţia lor puritană, zise Charlie, când văzu cui îi era destinat cecul.

CAPITOLUL 46

— Dacă vă grăbiţi, sir Charles, mai puteţi prinde primul avion, spuse Trevor Roberts când maşina intra în curtea hotelului.

— Atunci o să mă grăbesc, zise Charlie, căci aş vrea să ajung la Londra cât mai repede posibil.

— Bine, am să cer nota de plată şi apoi am să telefonez la aeroport să văd dacă vi se poate schimba rezervarea.

— Bun. Deşi au mai rămas vreo două zile, mai sunt câteva lucruri pe care aş vrea să le lămuresc la Londra.

Charlie sărise din maşină înainte chiar ca şoferul să ajungă să-i deschidă uşa. Se repezi în camera lui şi îşi aruncă iute toate lucrurile într-o valiză. După douăsprezece minute era din nou în hol, plătise deja nota şi se îndreptă în viteză spre ieşirea hotelului. Şoferul nu numai că stătea lângă maşină aşteptându-l, dar portbagajul era deja deschis.

Când fu închisă şi cea de-a treia portieră, şoferul ieşi accelerând din curtea hotelului şi angajă maşina pe banda din mijloc a dramului, îndreptându-se spre autostradă.

— Paşaportul şi biletul? zise Roberts.

Charlie zâmbi şi le scoase pe amândouă dintr-un buzunar interior ca un copil căruia i se controlează lista de lucruri.

— Bun, acuma să sperăm că putem ajunge la timp la aeroport.

— Ai făcut minuni, zise Charlie.

— Vă mulţumesc, sir Charlie, spuse Roberts. Dar trebuie să înţelegeţi că în ciuda faptului că aţi strâns dovezi considerabile pentru a vă susţine cauza, majoritatea lor rămân în cel mai bun caz probe indirecte. Chiar dacă dumneavoastră şi cu mine suntem convinşi că de fapt Cathy Ross e Margaret Ethel Trentham, cu domnişoara Benson în mormânt şi domnişoara Ross incapabilă să-şi

amintească amănuntele relevante din trecutul ei, nu putem prezice dacă un tribunal ar decide în favoarea dumneavoastră.

— Aud ce spui, zise Charlie. Dar acum măcar am cu ce să mă târgui. Acum o săptămână nu aveam nimic.

— I-adevărat. Şi după ce v-am văzut la treabă în ultimele câteva zile, pot să spun că vă dau mai mult de cincizeci la sută sorţi de izbândă. Dar orice aţi face, nu scăpaţi tabloul ăla din ochi: e tot atât de convingător ca nişte amprente. Şi aveţi grijă să păstraţi scrisoarea doamnei Campbell la loc ferit până reuşiţi să faceţi o copie. De asemenea, asiguraţi-vă că originalul şi cecul anexat sunt apoi trimise la Coutts. Nu vrem să fiţi arestat pentru furtul a nouăzeci şi două de lire. Ei, mai e ceva ce pot face pentru dumneavoastră la capătul ăsta al lumii?

— Da, ai putea încerca să obţii o declaraţie scrisă de la Walter Slade, în care să recunoască faptul că a dus-o pe doamna Trentham cu o fetiţă pe nume Margaret la St. Hilda, şi că a plecat fără această povară. Ai putea chiar să-l faci pe Slade să-ţi dea data precisă.

— S-ar putea să nu fie uşor după întâlnirea cu dumneavoastră, sugeră Roberts.

— Ei, măcar fă o încercare. Apoi vezi dacă poţi afla dacă domnişoara Benson a mai primit plăţi de la doamna Trentham şi înainte de 1953 şi dacă da, află sumele şi datele. Bănuiesc că a primit un cec de la o bancă la fiecare trimestru, timp de peste treizeci şi cinci de ani, ceea ce ar explica de ce şi-a putut sfârşi zilele într-un asemenea relativ lux.

— De acord, dar, încă o dată, sunt probe indirecte şi sigur nu există nicio şansă ca vreo bancă să-mi permită să-mi bag nasul în contul personal al domnişoarei Benson.

— Sunt conştient de asta. Dar doamna Culver ar trebui să-ţi poată spune cât câştiga domnişoara Benson când era directoare şi dacă părea să

trăiască peste posibilităţile oferite de salariul ei. La urma urmei, poţi afla oricând de ce mai are nevoie St. Hilda în afară de un microbuz.

Roberts începu să ia notiţe, în timp ce Charlie mai trase o rafală de alte sugestii.

— Dacă l-ai putea îmbrobodi pe Slade şi ai dovedi că s-au mai făcut şi alte plăţi către domnişoara Benson, aş putea să-l întreb pe Nigel Trentham de pe o poziţie mai puternică de ce mama lui ar fi fost dispusă să verse bani cuiva care era directoarea unui orfelinat aflat la celălalt capăt al lumii dacă nu pentru odrasla fratelui său mai mare.

— O să fac tot ce pot, promise Roberts. Dacă descopăr ceva, vă contactez când ajungeţi la Londra.

— Mulţumesc, zise Charlie. Şi-acuma, e ceva ce pot face eu pentru dumneata?

— Da, sir Charles. Vreţi să fiţi atât de bun să-i transmiteţi cele mai calde salutări din partea mea unchiului Ernest?

— Unchiului Ernest?

— Da, Ernest Baverstock.

— La naiba cu cele mai calde salutări. O să-l denunţ la Asociaţia Avocaţilor pentru nepotism.

— Trebuie să vă spun că nu veţi avea o speţă, sir Charles, căci nepotismul încă nu este considerat infracţiune. Deşi, ca să fiu cinstit, vina este a mamei mele. Vedeţi dumneavoastră, a făcut trei fii – toţi avocaţi, iar ceilalţi doi vă reprezintă interesele în Perth şi Brisbane în momentul de faţă.

Maşina trase până la curba de la intrarea Qantas. Şoferul sări afară şi scoase valizele din portbagaj, în timp ce Charlie porni în fugă în direcţia ghişeului de bilete, cu Roberts la un metru în urma lui, ducând tabloul lui Cathy.

— Da, mai puteţi prinde primul zbor spre Londra, îl asigură fata de la punctul de control pe Charlie. Dar vă rog să vă grăbiţi, pentru că închidem porţile în câteva minute.

Charlie scoase un oftat de uşurare şi se întoarse să-şi ia rămas bun de la Trevor Roberts când şoferul sosi cu valiza şi o puse pe cântar.

— Fir-ar să fie, zise Charlie. Poţi să-mi împrumuţi zece lire?

Roberts scoase bancnotele din portofel şi Charlie i le dădu repede şoferului, care duse mâna la şapcă şi se întoarse la maşină.

— Cum o să-ţi pot mulţumi vreodată? spuse el strângând mâna lui Trevor Roberts.

— Mulţumiţi-i unchiului Ernest, nu mie, zise Roberts. El m-a convins să las tot şi să preiau acest caz.

Douăzeci de minute mai târziu Charlie urca treptele avionului care efectua zborul Qantas 102, pregătit pentru prima etapă a călătoriei sale înapoi spre Londra.

Când avionul decolă, cu zece minute întârziere, Charlie se lăsă pe spate şi încercă să pună cap la cap tot ce aflase în ultimele trei zile. Era de acord cu teoria lui Roberts că angajarea lui Cathy la Trumper's nu era o coincidenţă. Probabil că descoperise vreo legătură între ei şi familia Trentham, chiar dacă Charlie nu putea ghici exact ce legătură, sau ce motiv avusese ea să nu le spună nimic de la bun început. Să le spună?… Ce drept avea el să judece? Dacă el i-ar fi spus lui Daniel, poate că băiatul ar mai fi fost azi în viaţă. Căci un lucru era sigur: Cathy nu se putea să-şi fi dat seama că Daniel era fratele ei vitreg, deşi el se temea acum că probabil doamna Trentham aflase cumva şi apoi îi spusese cumplitul adevăr nepotului ei.

— Muiere afurisită, mormăi Charlie ca pentru sine.

— Poftim? zise o doamnă între două vârste care stătea în stânga lui.

— Oh, vă rog să mă scuzaţi, spuse Charlie. Nu mă referam la dumneavoastră.

Se întoarse la gândurile lui. Doamna Trentham trebuie să fi descoperit acest adevăr. Dar cum? Se dusese şi Cathy s-o vadă? Sau pur şi simplu anunţul logodnei lor din *Times* o prevenise pe doamna Trentham asupra unei uniuni ilegale, de care Cathy şi Daniel n-ar fi avut cum să ştie? Oricare ar fi fost motivele, Charlie îşi dădea seama că şansele lui de a reconstitui întreaga poveste erau destul de reduse acum când Daniel şi doamna Trentham erau în mormânt şi Cathy încă nu-şi putea aduce aminte mare lucru din ce i se întâmplase înainte de a sosi în Anglia.

Ce ironie, se gândi Charlie, că atât de multe din cele ce descoperise în Australia se aflaseră tot timpul într-un dosar din Chelsea Terrace nr. L, pe care scria „Cathy Ross, cerere de angajare". Dar nu şi legatara care lipsea. „Aflaţi asta", spuse Roberts, „şi o să puteţi demonstra legătura dintre Cathy Ross şi Guy Trentham." Charlie dădu din cap.

În ultima vreme Cathy reuşise să-şi mai aducă aminte câte ceva din trecutul ei, dar nimic semnificativ încă, atunci când era vorba de primii ei ani în Australia. Doctorul Atkins continua să-l sfătuiască pe Charlie să n-o preseze, căci era încântat de progresele ei, mai ales în ce privea acceptul ei de a vorbi destul de deschis despre Daniel. Dar dacă era să salveze Trumper's, cu siguranţă că acum era nevoit s-o preseze? Hotărât că una dintre primele persoane căreia avea să-i telefoneze îndată ce avionul atingea solul englezesc trebuia să fie doctorul Atkins.

— Vă vorbeşte căpitanul, spuse o voce în difuzor. Regret că trebuie să vă informez că ne confruntăm cu o mică problemă tehnică. Aceia dintre dumneavoastră care stau în dreapta navei vor putea vedea că am oprit unul dintre motoare. Vă pot asigura că nu există motive de îngrijorare, întrucât mai avem trei motoare care funcţionează

la întreaga capacitate şi în orice caz acest avion poate să facă toată călătoria cu unul singur.

Charlie fu mulţumit să afle această veste.

— Cu toate acestea, continuă căpitanul, instrucţiunile companiei sunt, pentru siguranţa dumneavoastră, ca atunci când se iveşte o problemă de felul acesta să aterizăm pe cel mai apropiat aeroport, pentru ca reparaţiile să fie efectuate imediat.

Charlie se încruntă.

— Cum nu am ajuns încă la jumătatea drumului nostru până la Singapore, am fost anunţat de către turnul de control că trebuie să ne întoarcem imediat la Melbourne.

Un cor de bombăneli străbătu avionul.

Charlie făcu nişte calcule rapide asupra timpului pe care-l mai avea la dispoziţie până când trebuia să fie la Londra, apoi îşi aminti că avionul la care-şi rezervase iniţial locul pleca din Melbourne la opt şi douăzeci în seara aceea.

Îşi desfăcu centura de siguranţă, scoase tabloul lui Cathy din portbagajul de deasupra lui şi se mută pe locul de clasa întâi cel mai apropiat de uşa cabinei pe care-l găsi, mintea lui concentrându-se acum numai asupra modului în care să-şi recapete locul la avionul BOAC pentru Londra.

Zborul Qantas 102 aterizează pe aeroportul din Melbourne la şapte şi şapte minute. Charlie coborî primul din avion, alergând cât putea de repede, dar faptul că era nevoit să ţină sub braţ tabloul lui Cathy îl făcu să încetinească, dând posibilitatea altor pasageri, care în mod evident avuseseră aceeaşi idee, să-l depăşească. Cu toate acestea, când ajunse la ghişeul de rezervări Charlie reuşi să fie al unsprezecelea la coadă. Rândul se scurta încetul cu încetul pe măsură ce li se dădeau locuri celor din faţa lui. Dar până ajunse Charlie în faţă, nu-i mai putură oferi decât un loc pe lista de aşteptare. În ciuda faptului că se rugă disperat de un funcţionar superior al BOAC, nu izbuti nimic:

mai erau o mulţime de alţi pasageri care considerau că este tot atât de important pentru ei să fie la Londra.

Se întoarse la ghişeul pentru Qantas, unde fu informat că zborul 102 fusese retras pentru reparaţii şi nu avea să decoleze decât a doua zi dimineaţa. La opt şi patruzeci privi cum avionul BAC la care avusese iniţial rezervare părăsea pista fără el.

Tuturor pasagerilor li se găsiră paturi pentru noapte la unul din hotelurile de lângă aeroport, apoi li se transferară biletele pentru zborul de a doua zi dimineaţă la zece şi douăzeci.

Charlie se trezi, se îmbrăcă şi ajunse la aeroport cu două ore înainte de plecarea avionului, iar când se anunţă în sfârşit zborul, fu primul care urcă. Dacă totul se desfăşura conform orarului, socoti el, avionul avea să aterizeze la Heathrow vineri dimineaţa devreme, lăsându-i o zi şi jumătate înainte de împlinirea termenului de doi ani dat de sir Raymond.

Scoase primul oftat de uşurare când avionul decolă, al doilea când trecură de jumătatea drumului spre Singapore şi al treilea când ateriză pe aeroportul Changi cu câteva minute mai devreme decât era prevăzut.

Charlie coborî din avion, dar numai ca să-şi dezmorţească picioarele. O oră mai târziu stătea cuminte pe locul său, gata de decolare. A doua etapă a călătoriei, de la Singapore la Bangkok, se sfârşi pe aeroportul Don Muang, cu numai treizeci de minute întârziere, dar apoi avionul îşi aşteptă rândul pe pistă încă o oră. Li se explică mai târziu că nu era destul personal la turnul de control. În ciuda întârzierii, Charlie nu era foarte îngrijorat; dar asta nu-l împiedica să se uite la ceas la fiecare câteva minute. Decolară cu o oră întârziere.

Când avionul ateriză pe aeroportul Palam din New Delhi, se plimbă încă o oră prin magazinul scutit de taxe, timp în care nava era alimentată cu

combustibil. Se plictisise să vadă aceleaşi ceasuri, parfumuri şi bijuterii vândute nevinovaţilor pasageri în tranzit la preţuri care ştia că erau mărite cu cincizeci la sută. Când ora trecu şi nu veni niciun anunţ cu privire la urcarea pasagerilor în avion, Charlie se duse la ghişeul de informaţii să descopere care era motivul întârzierii.

— Se pare că e o problemă cu echipajul de schimb pentru această porţiune a zborului, îi spuse tânăra din spatele ghişeului pe care era scris Informaţii generale. Nu şi-au făcut cele douăzeci şi patru de ore de odihnă, aşa cum se stipulează în regulamentul IATA.

— Dar cât au făcut?

— Douăzeci de ore, răspunse fata, părând jenată.

— Prin urmare înseamnă că suntem blocaţi aici încă patru ore?

— Mă tem că da.

— Unde e telefonul cel mai apropiat? întrebă Charlie fără a face nicio încercare de a-şi ascunde iritarea.

— În colţul acela, domnule, spuse fata arătând spre dreapta.

Charlie se aşeză la o nouă coadă şi când îi veni rândul reuşi de două ori să prindă centralista, o dată să obţină legătura cu Londra şi niciodată să vorbească cu Becky. Când se urcă în sfârşit din nou în avion, fără să fi reuşit nimic, se simţea epuizat.

— Vă vorbeşte căpitanul Parkhouse. Ne cerem scuze pentru întârzierea cu care decolăm, spuse pilotul cu o voce liniştitoare. Nu pot decât să sper că această întârziere nu v-a pricinuit prea multe neplăceri. Vă rog să vă legaţi centurile de siguranţă şi să vă pregătiţi de decolare. Însoţitor de bord, vă rog să treceţi uşile pe deschidere automată.

Cele patru motoare porniră vâjâind şi avionul înaintă şi prinse viteză de-a lungul pistei. Apoi, pe neaşteptate, Charlie fu aruncat înainte, căci

fuseseră acţionate frânele şi avionul se opri scrâşnind, cu câteva sute de metri înainte de capătul pistei.

— Vă vorbeşte căpitanul. Regret că trebuie să vă spun că pompele hidraulice care pun în mişcare şasiul la decolare şi aterizare indică roşu pe panoul de control şi nu vreau să risc o decolare în aceste condiţii. Va trebui deci să ne întoarcem la bază şi să-i rugăm pe mecanicii locali să rezolve problema cât mai repede posibil. Vă mulţumesc pentru înţelegere.

Cuvântul „locali" era acela care-l îngrijora pe Charlie.

Când coborâră din avion, Charlie alergă de la un ghişeu la altul încercând să afle dacă era vreun zbor, indiferent spre ce oraş din Europa, care să plece din New Delhi în seara aceea. Descoperi repede că singurul zbor care pleca în seara aceea avea destinaţia Sydney. Începu să se roage pentru viteza şi eficienţa mecanicilor indieni.

Charlie şezu într-o sală de aşteptare plină de fum, răsfoind revistă după revistă, sorbind suc după suc, în aşteptarea oricărei informaţii cu privire la soarta zborului 102. Prima veste pe care o află fu că se trimisese după inginerul şef.

— S-a trimis? zise Charlie. Ce înseamnă asta?

— Am trimis o maşină după el, explică un funcţionar zâmbitor care înghiţea silabele.

— Aţi trimis o maşină? zise Charlie. Dar de ce nu se află la aeroport când e nevoie de el?

— E ziua lui liberă.

— Şi nu aveţi alţi ingineri?

— Nu pentru o treabă aşa de importantă, recunoscu funcţionarul hărţuit.

Charlie se bătu cu palma peste frunte.

— Şi unde locuieşte inginerul şef?

— Undeva în New Delhi, veni răspunsul. Dar nu vă faceţi griji, domnule, ar trebui să vină în mai puţin de o oră.

Necazul cu ţara asta, se gândi Charlie, e că ţi se spune exact ce cred ei că ai vrea să auzi.

Nu se ştie de ce, funcţionarul nu putu explica mai târziu de ce durase două ore să-l găsească pe inginerul şef, încă una să-l aducă la aeroport şi încă cincizeci de minute până când el descoperi că treaba necesita o echipă formată din trei ingineri calificaţi, care tocmai plecaseră acasă.

Un autobuz vechi şi dezmembrat duse toţi pasagerii zborului 102 la hotelul Taj Mahal din centrul oraşului, unde Charlie se aşeză pe pat şi petrecu cea mai mare parte a nopţii încercând încă o dată să ia legătura cu Becky. Când reuşi în sfârşit s-o prindă, fu întrerupt înainte să-i poată spune măcar unde se află. Nu mai făcu nicio încercare de a dormi.

Când autobuzul îi duse înapoi la aeroport, în dimineaţa următoare, funcţionarul indian îi aştepta acolo, cu acelaşi zâmbet larg.

— Avionul va decola la timp, promise el.

La timp, se gândi Charlie; în condiţii normale ar fi râs.

Avionul decolă totuşi o oră mai târziu şi când Charlie o întreabă pe însoţitoarea de bord la ce oră credeau că va ateriza pe Heathrow, i se spuse că undeva în cursul dimineţii de sâmbătă: era greu de precizat.

Când nava făcu o nouă aterizare neprevăzută sâmbătă dimineaţa pe Leonardo da Vinci, Charlie îi telefona lui Becky din aeroport. Nu-i lăsă timp să scoată nicio vorbă.

— Sunt la Roma, spuse el, şi o să am nevoie de Stan să vină să mă ia de la Heathrow. Cum nu pot să ştiu exact la ce oră ajung, spune-i să se ducă la aeroport chiar acum şi să aştepte acolo. Ai priceput?

— Da, zise Becky.

— Şi mai am nevoie ca Baverstock să fie la birou, aşa că dacă a dispărut deja la ţară pentru

weekend roagă-l să lase tot şi să se întoarcă la Londra.

— Pari cam hărţuit, dragul meu.

— Iartă-mă, zise Charlie. N-a fost cea mai uşoară dintre călătorii.

Cu tabloul sub braţ şi fără a se mai interesa ce se întâmplase de astă dată cu avionul sau unde ar putea ajunge valiza lui, luă prima cursă europeană spre Londra din după-amiaza aceea, şi din momentul decolării se uită la ceas din zece în zece minute. Când pilotul traversă canalul, la opt seara, Charlie fu sigur că patru ore vor fi totuşi de ajuns pentru a înregistra pretenţia lui Cathy la moştenire – asta dacă Becky reuşise să dea de Baverstock.

Când avionul începu să se învârtă deasupra Londrei după manevra cunoscută, Charlie se uită prin mica fereastră ovală şi privi Tamisa cea şerpuitoare.

Mai trecură douăzeci de minute până când luminile pistei deveniră două linii drepte, strălucitoare, sub ochii lui Charlie, apoi urmă un nor de fum, când roţile atinseră solul şi avionul se îndreptă spre poarta destinată lui. Uşile navei se deschiseră în sfârşit la opt şi douăzeci şi nouă.

Charlie înşfăcă tabloul şi alergă tot drumul până la controlul paşapoartelor şi vamă.

Nu se opri până nu văzu o cabină telefonică, dar cum nu avea monede pentru o convorbire locală îi spuse numele lui centralistei şi o rugă să transfere taxa. O clipă mai târziu, i se făcu legătura.

— Becky, sunt la Heathrow. Unde-i Baverstock?

— Pe drum încoace, de la Tewkesburry. Crede că va fi la birou în jur de nouă jumate, zece, cel târziu.

— Bun, atunci vin direct acasă. Cred că ajung în vreo patruzeci de minute.

Charlie trânti receptorul, se uită la ceas şi-şi dădu seama că nu-şi lăsase timp să-l sune pe doctorul Atkins. Alergă până pe trotuar, dându-şi seama brusc de vântul rece. Stan îl aştepta lângă

maşină. De-a lungul anilor fostul sergent major se obişnuise cu nerăbdarea lui Charlie şi-l conduse uşor prin suburbiile Londrei, ignorând limita de viteză până când ajunseră în Chiswick, după care doar o motocicletă ar mai fi putut fi oprită pentru depăşirea vitezei. În ciuda ploii mărunte, îşi duse şeful în Eaton Square până la nouă şi şaisprezece minute.

Ascultat în tăcere de Becky, ajunsese pe la jumătatea povestirii tuturor descoperirilor lui din Australia când Baverstock telefona să spună că ajunsese în biroul lui din High Holborn. Charlie îi mulţumi, îi transmise salutările nepotului său, apoi îşi ceru scuze că-i strica weekend-ul.

— Nu mi l-aţi fi stricat dacă veştile nu erau bune, spuse Baverstock.

— Guy Trentham a mai avut un copil, zise Charlie.

— Nu mi-am imaginat că m-aţi târât înapoi de la Tewkesburry ca să-mi spuneţi scorul ultimului meci Anglia-Australia, din Melbourne, spuse Baverstock. Fiu sau fiică?

— Fiică.

— Legitimă sau nelegitimă?

— Legitimă.

— Atunci îşi poate înregistra pretenţia la moştenire la orice oră înainte de miezul nopţii.

— Trebuie să se prezinte la dumneavoastră în persoană?

— Aşa se stipulează în testament, spuse Baverstock. Dar dacă e încă în Australia se poate prezenta la Trevor Roberts, căci i-am dat…

— Nu, e în Anglia şi o aduc la biroul dumneavoastră înainte de miezul nopţii.

— Bine. Apropo, cum o cheamă? întrebă Baverstock. Ca să pot pregăti actele.

— Cathy Ross, zise Charlie. Dar rugaţi-l pe nepotul dumneavoastră să vă explice totul, căci eu n-am nicio clipă de pierdut, adăugă, punând jos

receptorul înainte ca Baverstock să poată avea vreo reacţie.

Dădu fuga în hol în căutarea lui Becky.

— Unde-i Cathy? strigă el când Becky apăru în capul scărilor.

— S-a dus la un concert la Festival Hall. Mozart, cred că a spus, cu un tip nou din City.

— Bine, hai să mergem, zise Charlie.

— Să mergem?

— Da, să mergem, zise Charlie cât putu de tare.

Ajunsese deja la uşă şi se aşezase pe bancheta din spate a maşinii când realiză că nu avea şofer.

Sări afară şi se îndrepta spre casă când Becky veni în fugă din direcţie opusă.

— Unde-i Stan?

— Probabil mănâncă ceva în bucătărie.

— Bine, zise Charlie dându-i cheile lui. Tu conduci, eu vorbesc.

— Dar unde mergem?

— La Festival Hall.

— Ciudat, spuse Becky, după atâţia ani habar n-am avut că-ţi place Mozart.

Se aşeză la volan şi Charlie alergă să se aşeze lângă ea, în faţă. Porni motorul şi conduse cu dibăcie prin traficul serii în timp ce Charlie continua să-i explice toate implicaţiile descoperirilor lui din Australia şi cât de important era s-o găsească pe Cathy înainte de miezul nopţii. Becky ascultă cu atenţie dar nu făcu nicio încercare de a întrerupe discursul soţului ei.

Când Charlie se interesă dacă avea vreo întrebare traversau podul Westminster, dar Becky rămase tăcută.

Charlie aşteptă câteva clipe, apoi întrebă:

— N-ai nimic de spus?

— Ba da, zise Becky. Hai să nu facem şi cu Cathy aceeaşi greşeală pe care am făcut-o cu Daniel.

— Adică?

— Să nu-i spunem tot adevărul.

— Va trebui să discut cu doctorul Atkins înainte de a mă gândi măcar să-mi asum acest risc, spuse Charlie. Dar problema noastră imediată este să ne asigurăm că se înregistrează la timp.

— Ca să nu mai pomenim de problema şi mai imediată a locului unde vrei să las maşina, spuse Becky când făcură la stânga pe Belvedere Road şi mergeau înainte spre intrare la Royal Festival Hall, cu liniile ei galbene duble şi cu indicatoarele care interziceau parcarea.

— Exact în faţa uşii principale, zise Charlie, iar Becky se supuse fără a crâcni.

Îndată ce maşina se opri Charlie sări afară, traversă în fugă trotuarul şi ţâşni prin uşile de sticlă.

— La ce oră se termină concertul? îl întrebă pe primul om în uniformă pe care îl zări.

— La zece şi treizeci şi cinci, domnule, dar nu vă puteţi lăsa maşina acolo.

— Şi unde-i biroul directorului?

— La etajul cinci, coridorul din dreapta, a doua uşă pe stânga cum ieşiţi din lift. Dar…

— Mulţumesc, strigă Charlie alergând deja, pe lângă el, spre lift.

Becky abia îşi prinsese soţul din urmă când becul de deasupra liftului indică parterul.

— Maşina dumneavoastră, domnule… spuse portarul, dar uşile liftului se închideau deja în faţa omului în uniformă care gesticula.

Când uşile se deschiseră la etajul cinci, Charlie sări afară, privi la dreapta şi văzu o uşă la stânga pe care scria „Director”. Bătu o dată, apoi dădu buzna înăuntru, unde găsi doi bărbaţi în haine de seară savurând câte o ţigară şi ascultând concertul la un difuzor. Se întoarse să vadă cine-i întrerupsese.

— Bună seara, sir Charles, spuse cel mai înalt dintre cei doi ridicându-se, stingându-şi ţigara şi făcând un pas înainte. Jackson. Sunt directorul teatrului. Pot să vă ajut cu ceva?

— Sper din toată inima, domnule Jackson, spuse Charlie. Trebuie să scot o tânără doamnă din sala dumneavoastră de concert cât mai repede posibil. E o urgenţă.

— Ştiţi numărul locului?

— Habar n-am.

Charlie se uită la soţia lui, care dădu doar din cap.

— Atunci urmaţi-mă, spuse directorul ieşind imediat pe uşă şi îndreptându-se spre lift. Când uşile se redeschiseră, primul om în uniformă peste care dăduse Charlie se afla acum în faţa lor.

— E o problemă, Ron?

— Doar că domnul acesta şi-a lăsat maşina chiar în faţa uşii principale, domnule.

— Atunci fii amabil şi stai cu ochii pe ea, Ron.

Directorul apăsă pe butonul etajului trei şi, întorcându-se spre Becky, întrebă:

— Cu ce este îmbrăcată tânăra doamnă?

— Într-o rochie vişinie cu capă albă, spuse imediat Becky.

— Admirabil, doamnă, spuse directorul.

Ieşi din lift şi îi conduse repede printr-o intrare laterală care dădea în loja oficială. Ajuns înăuntru, domnul Jackson scoase de pe perete o mică fotografie a reginei inaugurând clădirea în 1957 şi deschise un capac mascat, prin care putea observa publicul cu ajutorul unui periscop.

— O măsură de prevedere, în caz că se întâmplă vreodată ceva, explică el.

Directorul luă apoi două binocluri de spectacol care erau atârnate sub balustradă şi le dădu lui Charlie şi Becky.

— Dacă puteţi descoperi unde este aşezată doamna, unul din oamenii mei o va scoate discret din sală.

Se întoarse să asculte câteva secunde acordurile ultimei părţi, apoi adăugă:

— Mai aveţi vreo zece minute până la sfârşitul concertului, douăsprezece, cel mult. În seara asta

nu e planificat niciun bis.

— Caută tu în stal, Becky, şi eu o să mă uit în loje.

Charlie începu să-şi plimbe binoclul pe deasupra publicului de sub ei.

Măturară amândoi cu privirea cele o mie nouă sute de locuri, mai întâi repede, apoi încet, de la un capăt la altul al fiecărui rând. Niciunul din ei nu reuşi s-o zărească pe Cathy, nici în stal, nici în loje.

— Încercaţi în lojele de pe partea cealaltă, sir Charles, sugeră directorul.

Două binocluri fură îndreptate imediat spre celălalt capăt al sălii. Tot nu era nici urmă de Cathy, aşa încât Charlie şi Becky reveniră la publicul din stal, trecând din nou în revistă toate locurile.

Dirijorul îşi coborî bagheta pentru ultima oară la zece şi treizeci şi două de minute şi urmară aplauze în valuri, în timp ce Charlie şi Becky cercetau cu privirea mulţimea care stătea în picioare, până când în cele din urmă se aprinseră luminile şi lumea începu să se îndrepte spre ieşire.

— Tu continuă să cauţi, Becky. Eu mă duc în faţa teatrului să văd dacă n-o pot zări când pleacă.

Ţâşni afară din loja oficială şi o luă în jos pe scări, urmat de Jackson, şi aproape că răsturnă un bărbat care ieşea din loja de sub ei. Charlie se întoarse să-şi ceară scuze.

— Hello, Charlie, nu ştiam că-ţi place Mozart, spuse o voce.

— Nu mi-a plăcut niciodată, dar brusc e-n topul preferinţelor, zise Charlie incapabil să-şi ascundă încântarea.

— Sigur că da, zise directorul. Singurul loc pe care nu-l puteaţi vedea era loja de sub a noastră.

— Dă-mi voie să ţi-l prezint pe…

— N-avem timp pentru asta, zise Charlie. Vino cu mine.

— O apucă de braţ pe Cathy.

— Domnule Jackson, vreţi să fiţi atât de amabil s-o rugaţi pe soţia mea să-i explice acestui domn de ce am nevoie de Cathy. O poţi avea înapoi după miezul nopţii, îi spuse Charlie zâmbind tânărului uluit. Şi vă mulţumesc, domnule Jackson.

Îşi privi ceasul: zece şi patruzeci.

— Mai avem timp.

— Timp pentru ce, Charlie? zise Cathy, care se trezi trasă de mână prin tot foaierul, până ieşiră în Belvedere Road.

Omul în uniformă stătea acum în poziţie de drepţi lângă maşină.

— Mulţumesc, Ron, zise Charlie încercând să deschidă portiera din faţă. Fir-ar să fie, Becky a încuiat, zise.

Se întoarse şi văzu un taxi care ieşea din şirul celor ce aşteptau. Îi făcu semn.

— Eu zic, bătrâne, spuse un bărbat care era primul la coadă, că mi se pare c-ai să vezi că ăsta-i taxiul meu.

— Tocmai naşte, zise Charlie deschizând portiera şi împingând-o pe Cathy cea suplă ca o trestie în fundul taxiului.

— A, mult succes, spuse omul, făcând un pas înapoi.

— Încotro, boierule? întrebă şoferul.

— High Holborn numărul 110, şi fără ocoluri, zise Charlie.

— Cred că e mai probabil să găsim un avocat decât un ginecolog la această adresă, sugeră Cathy. Şi sper din toată inima că ai o explicaţie serioasă pentru faptul că pierd cina cu singurul bărbat care mi-a cerut o întâlnire după săptămâni de zile.

— Nu chiar acum, mărturisi Charlie. Tot ce vreau să faci deocamdată e să semnezi un document înainte de miezul nopţii, apoi îţi promit că vor urma şi explicaţiile.

Taxiul trase în faţa biroului avocatului la unsprezece şi câteva minute. Charlie ieşi din taxi şi-l găsi pe Baverstock la uşă, aşteptându-i.

— Face opt şi şase, boierule.

— O, Doamne, zise Charlie. N-am niciun ban.

— Aşa se poartă cu toate iubitele lui, zise Cathy dându-i şoferului o bancnotă de zece şilingi.

Îl urmară pe Baverstock până în biroul lui, unde un set de documente se afla deja pe masa de lucru.

— De când aţi telefonat am avut o conversaţie lungă cu nepotul meu din Australia, spuse Baverstock privindu-l pe Charlie. Aşa încât cred că ştiu tot ce s-a întâmplat cât aţi fost acolo.

— Spre deosebire de mine, zise Cathy părând năucită.

— Toate la timpul lor, spuse Charlie. Explicaţiile mai târziu. Se întoarse către avocat. Şi-acum ce se întâmplă?

— Domnişoara Ross trebuie să semneze aici, aici şi aici, spuse avocatul fără alte explicaţii, indicând un spaţiu între două semne făcute cu creionul în josul a trei foi de hârtie diferite. Cum dumneavoastră nu sunteţi în niciun fel rudă cu beneficiarul, sir Charles, poate doriţi să fiţi martor la semnătura domnişoarei Ross.

Charlie dădu din cap, puse un binoclu de spectacol lângă contract şi scoase un stilou din buzunarul interior.

— Charlie, totdeauna m-ai învăţat să citesc cu atenţie documentele înainte de a-mi pune semnătura pe ele.

— Uită tot ce te-am învăţat, fata mea, şi semnează pur şi simplu unde-ţi arată domnul Baverstock.

Cathy semnă toate cele trei documente fără a mai rosti o vorbă.

— Mulţumesc, domnişoară Ross, spuse domnul Baverstock. Şi acum vă rog să mă scuzaţi o clipă amândoi, trebuie să-l informez pe domnul Birkenshaw despre ceea ce s-a întâmplat.

— Birkenshaw? zise Charlie.

— Avocatul domnului Trentham. Evident că trebuie să-l anunţ imediat că clientul său nu este

singura persoană care şi-a înregistrat pretenţiile la moştenirea Hardcastle.

Cathy, arătând şi mai năucită, se întoarse spre Charlie.

— Mai târziu, zise Charlie. Promit.

Domnul Baverstock formă cele şapte cifre ale unui număr din Chelsea.

Nimeni nu vorbi, în timp ce aşteptau să se răspundă la telefon, în cele din urmă, domnul Baverstock auzi o voce somnoroasă spunând:

— Kensington 7192.

— Bună seara, Birkenshaw, aici Baverstock. Îmi pare rău că trebuie să te deranjez la ora asta. De fapt, n-aş fi făcut-o dacă n-aş fi considerat că împrejurările permit fără doar şi poate o asemenea intruziune. Dar pot să te întreb mai întâi cât e ceasul?

— Am auzit bine? zise Birkenshaw, de data asta cu o voce mai vioaie. Mi-ai telefonat în mijlocul nopţii ca să mă întrebi cât e ceasul?

— Exact, spuse Baverstock. Vezi dumneata, am nevoie de o confirmare că e înainte de ora vrăjitoarelor. Aşa că fii băiat bun şi spune-mi cât e ceasul la dumneata.

— La mine e unsprezece şi şaptesprezece, dar tot nu înţeleg.

— La mine e unsprezece şi şaisprezece, zise Baverstock, dar în chestiunea timpului mă înclin bucuros în faţa judecăţii dumitale superioare. Scopul acestui telefon, de fapt, continuă el, este de a te anunţa că încă cineva – care pare a fi un descendent mai direct al lui sir Raymond decât clientul tău – şi-a înregistrat pretenţiile la moştenirea Hardcastle.

— Şi cum se numeşte ea?

— Bănuiesc că ştii deja, răspunse bătrânul avocat, apoi puse receptorul jos. Fir-ar să fie, zise el uitându-se la Charlie, trebuia să înregistrez convorbirea asta.

— De ce?

— Fiindcă Birkenshaw n-o să recunoască niciodată că a spus „ea”.

CAPITOLUL 47

— Vrei să spui că Guy Trentham a fost tatăl meu? întrebă Cathy. Dar cum…?

După ce-l trezise pe doctorul Atkins, un om destul de obişnuit să fie deranjat în timpul nopţii, Charlie se simţi în stare să-i explice lui Cathy ce descoperise în timpul vizitei sale în Australia şi cum totul fusese confirmat de informaţiile pe care i le dăduse ea lui Becky atunci când ceruse o slujbă la Trumper's. Baverstock ascultă concentrat, dând din cap din când în când, în timp ce verifica mereu însemnările bogate pe care le făcuse după o lungă convorbire cu nepotul său din Sydney.

Cathy ascultă tot ce avea de relatat Charlie şi cu toate că acum avea câteva amintiri despre viaţa ei în Australia, zilele petrecute la Universitatea din Melbourne erau încă învăluite în ceaţă şi nu-şi putea aminti aproape nimic despre St. Hilda. Numele de „domnişoara Benson" pur şi simplu nu-i spunea nimic.

— M-am străduit atâta să-mi amintesc mai multe amănunte despre ce s-a întâmplat înainte de a veni în Anglia, dar nu revine nimic, în ciuda faptului că-mi pot aminti aproape tot ce s-a petrecut după ce am debarcat la Southampton. Doctorul Atkins nu e nici el optimist, nu-i aşa?

— Nu există reguli, asta-i tot ce-mi repetă întruna.

Charlie se ridică în picioare, traversă încăperea şi întoarse tabloul lui Cathy, o rază de speranţă apărându-i pe chip, dar ea dădu doar din cap privind peisajul cu pădure.

— Sunt de acord că trebuie să-l fi pictat cândva, dar habar n-am unde sau când.

A doua zi dimineaţa pe la patru Charlie comandă un taxi care să-i ducă înapoi în Eaton Square, după ce se înţelese cu Baverstock ca acesta să stabilească o întâlnire faţă în faţă cu

partea adversă cât de curând posibil. Când ajunseră acasă, Cathy era atât de extenuată încât se duse direct la culcare, dar Charlie nu-şi permitea să doarmă, aşa încât se închise în birou şi continuă să-şi frământe mintea în căutarea verigii de legătură care lipsea, pe deplin conştient de lupta juridică ce-l aştepta chiar dacă reuşea.

În ziua următoare el şi Cathy se duseră împreună la Cambridge şi petrecură o după-amiază încărcată în micul birou de la Addenbrooke al doctorului Atkins. În ce-l privea, medicul părea mult mai interesat de dosarul lui Cathy pus la dispoziţie de doamna Culver decât de faptul că ar putea fi cumva înrudită cu doamna Trentham şi prin urmare ar avea dreptul să moştenească Trustul Hardcastle.

Trecu încet, împreună cu ea, prin fiecare articol din dosar – cursuri de artă, note bune, mustrări, meciuri de tenis, Şcoala Normală de fete a Bisericii Anglicane din Melbourne, Universitatea din Melbourne – dar întâmpina mereu aceeaşi reacţie. Cathy se gândea îndelung, dar amintirile ei erau vagi. Încercă asocieri de cuvinte – Melbourne, domnişoara Benson, cricket, vapor, hotel – la care primi răspunsurile Australia, Hedges, marcator, Southampton, program încărcat.

„Marcator” fu singurul cuvânt care îl interesă pe doctorul Atkins, dar când insistă, singurele amintiri ale lui Cathy despre Australia rămaseră o descriere vagă a unei şcoli normale, nişte imagini despre universitate şi un băiat pe nume Mel Nicholls, apoi o călătorie lungă cu vaporul spre Londra. Le putu spune chiar numele lui Pam şi Maureen, care făcuseră traversarea împreună cu ea, dar nu şi de unde veneau.

Cathy dădu multe amănunte când veni vorba despre hotelul Melrose, iar Charlie putu confirma acurateţea amintirilor lui Cathy cu privire la primele ei zile la Trumper’s.

Descrierea primei întâlniri cu Daniel, până şi a momentului când el schimbase cartonaşele la petrecerea de inaugurare a casei, aduse lacrimi în ochii lui Charlie. Dar cu privire la originea ei ori la numele Rachel Benson sau Margaret Ethel Trentham, tot nu le putu spune nimic.

La ora şase Cathy era epuizată. Doctorul Atkins îl luă deoparte pe Charlie şi îl preveni că după părerea lui era foarte improbabil că ea îşi va aminti prea multe din ceea ce se întâmplase în viaţa ei înainte de a sosi la Londra. Poate că din când în când îi vor reveni în minte incidentele minore, dar nimic cu adevărat important.

— Îmi pare rău, nu prea ţi-am fost de folos, nu-i aşa? zise Cathy pe când Charlie o conducea înapoi la Londra.

El îi luă mâna.

— Încă nu suntem înfrânţi, îi promise, cu toate că începea să aibă senzaţia că pronosticul lui Trevor Roberts, de cincizeci la sută şanse de a dovedi că pretendentul de drept la moştenirea Hardcasle era Cathy, era un mod clar optimist.

Becky îi aştepta acasă şi toţi trei cinară împreună în tăcere. Charlie nu făcu nicio aluzie la ce se întâmplase mai devreme la Cambridge până când Cathy nu se retrase în camera ei. Când Becky auzi cum reacţionase Cathy la examinarea doctorului Atkins, insistă ca de acum înainte fata să fie lăsată în pace.

— L-am pierdut pe Daniel din cauza femeii ăleia, îi spuse ea soţului său. Nu vreau s-o pierd şi pe Cathy. Dacă ai de gând să continui lupta pentru Trumper’s, va trebui s-o faci fără s-o mai implici pe ea.

Charlie aprobă din cap, deşi îi venea să strige: cum pot să evit ca tot ce-am clădit să-mi fie luat de încă un Trentham dacă nu mi se permite s-o împing pe Cathy până la limită?

Chiar înainte de a stinge lumina în dormitor, sună telefonul. Era Trevor Roberts, din Sydney,

dar veştile lui nu erau îmbucurătoare. Walter Slade refuzase să dea orice altă informaţie cu privire la Ethel Trentham şi nu voia nici măcar să semneze o declaraţie prin care confirma că o cunoscuse. Charlie se blestemă încă o dată pentru felul stupid în care condusese discuţia cu bătrânul din Yorkshire.

— Dar banca? întrebă el, fără prea multe speranţe.

— Cei de la Banca Comercială Australiană spun că nu pot permite accesul la contul personal al domnişoarei Benson decât dacă demonstrăm că s-a comis o infracţiune. Ce i-a făcut doamna Trentham lui Cathy poate foarte uşor fi descris drept rău, dar mă tem că n-a fost chiar o infracţiune.

— N-a fost o zi bună pentru niciunul dintre noi, recunoscu Charlie.

— Nu uitaţi nicio clipă că partea adversă nu ştie asta.

— Aşa e, dar cât ştiu de fapt?

— Unchiul meu mi-a spus despre scăparea lui Birkenshaw când a spus „ea", aşadar, eu zic că ştiu aproape la fel de multe ca şi noi. Când vă confruntaţi cu ei, e mai bine să presupuneţi că ştiu, dar în acelaşi timp nu încetaţi să căutaţi acea verigă lipsă.

După ce închise telefonul, Charlie stătu întins, treaz, o vreme şi nu făcu nicio mişcare până n-o auzi pe Becky respirând adânc. Apoi se strecură afară din pat, îşi puse halatul şi se furişă în birou. Deschise un caiet şi începu să scrie tot ce adunase în ultimele câteva zile, în speranţa că poate asta va stârni vreo amintire. A doua zi dimineaţa, Cathy îl găsi prăbuşit cu capul pe birou, dormind adânc.

— Nu te merit, Charlie, şopti ea sărutându-l pe frunte.

El se mişcă şi ridică ochii.

— Câştigăm, spuse el somnoros şi reuşi chiar să zâmbească, dar, după expresia feţei ei, îşi dădu seama că nu-l credea.

Becky li se alătură o oră mai târziu, la micul dejun şi discutară despre orice în afară de întâlnirea faţă în faţă care se stabilise să aibă loc în după-amiaza aceea în biroul domnului Baverstock.

Când Charlie se ridică de la masă, Cathy spuse, pe neaşteptate:

— Aş vrea să fiu prezentă la confruntare.

— Crezi că e înţelept? întrebă Becky, uitându-se neliniştită la soţul ei.

— Probabil că nu, zise Cathy. Dar eu tot sunt sigură că vreau să fiu acolo, nu doar să aflu rezultatul mai târziu, la mâna a doua.

— Fată bună, spuse Charlie. Întâlnirea va avea loc la trei în biroul lui Baverstock, când vom avea ocazia să ne prezentăm cazul. Avocatul lui Trentham vine la patru. Vin să te iau la două şi jumătate, dar dacă vrei să te răzgândeşti între timp, pe mine nu mă deranjează deloc.

Becky se întoarse să vadă cum reacţionează Cathy la această propunere şi fu dezamăgită.

Când Charlie păşi în biroul lui, la opt şi jumătate fix, Daphne şi Arthur Selwyn deja îl aşteptau, aşa cum li se spusese.

— Trei cafele şi te rog, nicio întrerupere, îi spuse Charlie lui Jessica punând rezultatul muncii lui de-o noapte pe birou, în faţa lui.

— Deci, de unde începem? întrebă Daphne şi în următoarea oră şi jumătate repetară întrebări, declaraţii şi strategii care puteau fi folositoare în discuţia cu Trentham şi Birkenshaw, încercând să anticipeze toate situaţiile care se puteau ivi.

Cu puţin înainte de douăsprezece, când le fu trimisă o mică gustare, se simţeau cu toţii epuizaţi; o vreme, nimeni nu scoase o vorbă.

— E important să ţii minte că de data asta ai de-a face cu un alt Trentham, spuse în cele din urmă Arthur Selwyn, punându-şi un cub de zahăr în cafea.

— Din punctul meu de vedere, toţi sunt la fel de răi, zise Charlie.

— O fi Nigel tot atât de hotărât ca fratele lui, dar nu cred o clipă că are viclenia maică-sii – sau capacitatea lui Guy de a gândi cu capul lui.

— Ce vrei să spui de fapt, Arthur? întrebă Daphne.

— Când vă întâlniţi, după-amiază, Charlie trebuie să-l facă pe Trentham să vorbească oricât de mult posibil, căci am observat de-a lungul anilor, la şedinţele de consiliu, că adeseori spune lucruri în plus şi pur şi simplu ajunge să-şi dea singur cu firma în cap. N-o să uit niciodată când s-a opus propunerii ca personalul să aibă cantină proprie din pricina pierderilor pe care ar fi urmat să le implice acest lucru, până când Cathy a arătat că mâncarea venea de la bucătăria restaurantului şi că de fapt până la urmă scoteam un mic profit pe ceva ce altfel ar fi fost aruncat.

Charlie medită la această idee în timp ce mai luă o înghiţitură din sandvici.

— Mă întreb care-i spun consilierii lui că ar fi punctele mele slabe.

— Temperamentul, zise Daphne. Totdeauna ţi-ai ieşit din fire uşor. Aşa că nu-i lăsa să te provoace.

La ora unu Daphne şi Arthur Selwyn îl lăsară în pace pe Charlie. După ce uşa se închise în urma lor, Charlie îşi scoase haina, se duse spre canapea, se întinse, şi în următoarea oră adormi adânc. La două, Jessica îl trezi. Îi zâmbi, simţindu-se complet refăcut: o altă moştenire din război.

Se întoarse la birou şi-şi mai citi o dată însemnările, apoi ieşi din birou şi se duse trei uşi mai încolo, pe coridor, s-o ia pe Cathy. Se cam aştepta ca ea să se fi răzgândit, dar era deja cu haina pe ea, aşteptându-l. Merseră cu maşina până la biroul lui Baverstock, ajungând cu o oră întreagă înainte de cea stabilită să apară Trentham şi Birkenshaw.

Bătrânul avocat îl ascultă cu atenţie pe Charlie în timp ce acesta îşi prezenta cazul, dând din cap din când în când sau luând notiţe, dar după

expresia de pe faţa lui Charlie fu incapabil să-şi dea seama ce simţea de fapt.

Când Charlie ajunse la capătul monologului său, Baverstock puse stiloul pe birou şi se lăsă pe spătarul scaunului. O vreme, rămase tăcut.

— Sunt impresionat de logica argumentării dumneavoastră, sir Charles, spuse el în cele din urmă, aplecându-se şi punând palmele pe birou. Şi de asemenea de dovezile pe care le-aţi adunat. Trebuie să spun însă că, fără participarea principalului dumneavoastră martor şi fără declaraţii scrise din partea lui Walter Slade sau a domnişoarei Benson, domnul Birkenshaw va demonstra repede că pretenţia dumneavoastră se bazează aproape în întregime pe probe indirecte. Cu toate acestea, continuă el, va trebui să vedem ce are de oferit partea adversă. Mi se pare greu de crezut, după convorbirea mea de sâmbătă cu Birkenshaw, că descoperirile dumneavoastră vor fi chiar o revelaţie pentru clientul său.

Ceasul de pe şemineu scoase patru bătăi discrete; Baverstock îşi privi ceasul de buzunar. Nu era nici urmă de parte adversă şi curând bătrânul avocat începu să bată darabana cu degetele în birou. Charlie începu să se întrebe dacă aceasta nu era pur şi simplu o tactică a adversarului său.

Nigel Trentham şi avocatul lui îşi făcură în sfârşit apariţia la patru şi douăsprezece minute; niciunul dintre ei nu părea să considere necesar să ceară scuze pentru întârziere.

Charlie se ridică în picioare când domnul Baverstock i-l prezentă pe Victor Birkenshaw, un bărbat înalt şi subţire, sub cincizeci de ani, cu o chelie prematură şi cu ce-i mai rămăsese din păr pieptănat peste cap în şuviţe subţiri cărunte. Singura trăsătură ce părea s-o aibă în comun cu Baverstock era că hainele lor fuseseră făcute probabil la acelaşi croitor. Birkenshaw se aşeză pe unul din cele două scaune libere din faţa biroului

bătrânului avocat fără să-şi dea seama măcar că se afla în încăpere şi Cathy. Scoase un stilou din buzunarul de la piept, luă din servietă un bloc notes şi-l puse pe genunchi.

— Clientul meu, domnul Nigel Trentham, a venit să-şi revendice moştenirea, ca moştenitor de drept al Trustului Hardcastle, începu el, după cum se arată clar în testamentul lui sir Raymond.

— Clientul dumneavoastră, spuse Baverstock preluând formularea oficială a lui Birkenshaw, dacă-mi este permis să vă amintesc, nu este numit în testamentul lui sir Raymond, iar acum s-a ivit o controversă cu privire la cine este moştenitorul de drept. Vă rog să nu uitaţi că sir Raymond a insistat să convoc această întâlnire, dacă va fi necesar, pentru a judeca în numele său.

— Clientul meu, ripostă Birkenshaw, este cel de-al doilea fiu al răposaţilor Gerald şi Margaret Ethel Trentham şi nepotul lui sir Raymond Hardcastle. Aşadar, în urma morţii lui Guy Trentham, fratele său mai mare, cu siguranţă că el trebuie să fie moştenitorul legitim.

— Conform testamentului, trebuie să accept pretenţia clientului dumneavoastră, fu de acord Baverstock, dacă nu se poate demonstra ca Guy Trentham a avut copii care i-au supravieţuit. Ştim deja că Guy a fost tatăl lui Daniel Trumper…

— Acest lucru n-a fost niciodată dovedit, din punct de vedere al clientului meu, spuse Birkenshaw notând conştiincios cuvintele lui Baverstock.

— A fost dovedit, din punctul de vedere al lui sir Raymond, suficient pentru a-l numi în testamentul său pe Daniel, şi nu pe clientul dumneavoastră. Iar în urma întâlnirii dintre doamna Trentham şi nepotul ei avem toate motivele să credem că nici ea nu avea vreo îndoială cu privire la cine a fost tatăl lui Daniel. Altfel, de ce s-ar fi obosit să încheie o înţelegere detaliată cu el?

— Toate astea nu sunt decât supoziţii, zise Birkenshaw. Un singur lucru este sigur: domnul în chestiune nu se mai află printre noi şi după câte se ştie nu a avut, la rândul său, copii.

Tot nu se uita în direcţia lui Cathy, care şedea şi asculta în tăcere, în timp ce mingea era pasată de la un avocat la altul.

— Am acceptat acest fapt fără nicio discuţie, spuse Charlie, intervenind pentru prima dată. Dar ceea ce n-am ştiut până de curând este că Guy Trentham a mai avut un copil pe nume Margaret Ethel.

— Ce dovadă aveţi pentru această afirmaţie scandaloasă? zise Birkenshaw îndreptându-se în scaun.

— Dovada se află în extrasul de cont pe care vi l-am trimis acasă duminică dimineaţa.

— Un extras de cont care, aş zice, spuse Birkenshaw, n-ar fi trebuit să fie deschis de nimeni altcineva în afară de clientul meu.

Îl privi pe Nigel Trentham, care era ocupat să-şi aprindă o ţigară.

— De acord, spuse Charlie ridicând vocea. Dar m-am gândit să mai iau şi eu exemplu de la doamna Trentham.

Baverstock tresări, temându-se că prietenul său era pe punctul de a-şi ieşi din fire.

— Oricine ar fi fata, continuă Charlie, a reuşit să-şi introducă numele în dosarele poliţiei ca unic copil în viaţă al lui Guy Trentham şi să picteze un tablou care a rămas mai bine de douăzeci de ani pe peretele sălii de mese dintr-un orfelinat din Melbourne. Un tablou, aş putea adăuga, care nu poate fi reprodus de nimeni altcineva decât de persoana care l-a creat iniţial. Mai bun decât o amprentă, nu credeţi? Sau şi astea sunt supoziţii?

— Singurul lucru pe care-l dovedeşte tabloul, replică Birkenshaw, este că miss Ross a stat într-un orfelinat din Melbourne cândva între 1927 şi 1946. Cu toate acestea, mi s-a dat a înţelege că ea este

oarecum în imposibilitatea de a-şi aminti vreun amănunt al vieţii ei în acel orfelinat sau un lucru cât de mic cu privire la directoarea acestuia. Nu este aşa, domnişoară Ross?

Pentru prima dată se întoarse şi o privi pe Cathy în faţă. Ea dădu reticentă din cap, dar nu scoase o vorbă.

— Ce mai martor, zise Birkenshaw, fără a încerca să-şi mascheze sarcasmul. Nici măcar nu poate confirma povestea pe care o susţineţi în numele ei. Se numeşte Cathy Ross, asta-i tot ce ştim, în ciuda aşa-ziselor dumneavoastră dovezi nu există nimic care să facă legătura între ea şi sir Raymond Hardcastle.

— Sunt mai mulţi oameni care-i pot confirma „povestea", cum îi spuneţi dumneavoastră, spuse Charlie, intrând din nou în vorbă.

Baverstock ridică o sprânceană, căci nu-i fusese pusă în faţă nicio probă care să dovedească această afirmaţie, chiar dacă el voia să creadă ce spunea sir Charles.

— Faptul că ştim că a crescut într-un orfelinat din Melbourne nu ajută în niciun fel demonstraţia, zise Birkenshaw împingând la loc o şuviţă de păr ce-i căzuse pe frunte. Repet, chiar dacă am accepta fantasticele dumneavoastră afirmaţii despre nu ştiu ce întâlnire imaginară între doamna Trentham şi domnişoara Benson, asta tot nu dovedeşte că domnişoara Ross are acelaşi sânge cu Guy Trentham.

— Poate doriţi să-i verificaţi chiar dumneavoastră grupa de sânge? zise Charlie.

De data asta Baverstock ridică ambele sprâncene: subiectul grupelor de sânge nu fusese atins până atunci de niciuna dintre părţi.

— O grupă de sânge, aş adăuga eu, sir Charles, pe care o are jumătate din populaţia lumii.

Birkenshaw îşi îndreptă reverele hainei.

— A, aşadar aţi verificat-o deja? zise Charlie cu o privire triumfătoare. Deci o fi vreo îndoială în

mintea dumneavoastră.

— Nu exista nicio îndoială în mintea mea cu privire la cine este moştenitorul de drept al averii Hardcastle, spuse Birkenshaw, apoi se întoarse spre Baverstock. Cât o să mai lungim farsa asta?

Întrebarea fu urmată de un oftat exasperat.

— Atâta timp cât îi va trebui cuiva să mă convingă cine este moştenitorul de drept al averii lui sir Raymond, spuse Baverstock, vocea rămânându-i rece şi autoritară.

— Ce mai vreţi? întrebă Birkenshaw. Clientul meu n-are nimic de ascuns, în timp ce domnişoara Ross pare să nu aibă nimic de oferit.

— Atunci poate poţi explica satisfăcător, Birkenshaw, spuse Baverstock, de ce doamna Ethel Trentham i-a trimis regulat sume de bani, timp de mai mulţi ani, unei domnişoare Benson, directoarea orfelinatului St. Hilda din Melbourne, unde cred că admitem cu toţii că domnişoara Ross a locuit între 1927 şi 1946?

— N-am avut cinstea s-o reprezint pe doamna Trentham, sau pe domnişoara Benson, aşa încât nu mă aflu în situaţia de a-mi putea spune părerea. După cum nici dumneavoastră nu vă aflaţi în această situaţie, domnule.

— Poate clientul dumneavoastră cunoaşte motivul acestor plăţi şi *ar dori* să-şi exprime părerea, interveni Charlie.

Se întoarseră amândoi spre Nigel Trentham, care îşi stinse ţigara, dar nu făcu nicio tentativă de a vorbi.

— Nu există niciun motiv pentru care clientul meu ar trebui să răspundă la asemenea întrebări ipotetice, sugeră Birkenshaw.

— Dar dacă clientul dumneavoastră este atât de puţin dispus să vorbească, spuse Baverstock, mie îmi este cu atât mai greu să accept că n-are nimic de ascuns.

— Acest lucru, domnule, este nedemn de dumneavoastră. Ştiţi mai bine ca oricine că atunci

când un client este reprezentat de avocat se subînţelege că s-ar putea să nu dorească neapărat să vorbească. De fapt, nu era obligatoriu pentru domnul Trentham nici să asiste la această întâlnire.

— Acesta nu este un tribunal, spuse aspru Baverstock. În orice caz, bănuiesc că bunicul domnului Trentham n-ar fi aprobat o asemenea tactică.

— Negaţi drepturile legale ale clientului meu?

— Bineînţeles că nu. Cu toate acestea, dacă din cauza refuzului său de a spune ceva, eu nu voi putea lua o hotărâre, s-ar putea să fiu nevoit să recomand ambelor părţi să rezolve această chestiune în faţa unui tribunal, după cum se stipulează clar în clauza douăzeci şi şapte a testamentului lui sir Raymond.

Încă o clauză despre care nu ştia, reflectă Charlie amărât.

— Dar s-ar putea să dureze ani de zile până când asemenea caz să ajungă la tribunal, remarcă Birkenshaw. În plus, s-ar putea solda cu cheltuieli uriaşe de ambele părţi. Nu pot să cred că acesta ar fi fost scopul lui sir Raymond.

— Aşa o fi, zise Baverstock. Dar asta măcar ar da posibilitatea clientului dumneavoastră să explice acele plăţi trimestriale în faţa unui juriu – asta dacă ştie ceva despre ele.

Pentru prima oară Birkenshaw păru să ezite, dar Trentham tot nu scoase nicio vorbă. Şedea doar, scoţând o nouă ţigară.

— Un juriu s-ar putea să considere şi că domnişoara Ross nu este altceva decât o oportunistă, sugeră Birkenshaw, schimbând direcţia atacului. O oportunistă care, dând din întâmplare peste o poveste destul de bună, a reuşit să ajungă în Anglia, unde apoi a făcut faptele să se potrivească perfect cu. Propria ei viaţă.

— Perfect, într-adevăr, zise Charlie. Nu s-a descurcat bine, la vârsta de doi ani, înscriindu-se la un orfelinat din Melbourne? Exact în aceeaşi

perioadă în care Guy Trentham se afla în închisoarea oraşului…

— Coincidenţă, zise Birkenshaw.

— …fiind lăsată acolo de doamna Trentham, care apoi face plăţi trimestriale directoarei acelui orfelinat, plăţi care încetează în mod misterios în clipa în care domnişoara Benson moare. Trebuie să fi păstrat ea vreun secret.

— Din nou presupuneri şi, din nou, inadmisibil, spuse Birkenshaw.

Nigel Trentham se aplecă şi era gata să facă un comentariu când avocatul său îi puse ferm mâna dreaptă pe braţ.

— Sir Charles, nu ne vom preta la aceste tactici de intimidare care bănuiesc că sunt mai frecvente în Whitechapel Road decât în Lincoln's Inn.

Charlie sări de pe scaun cu pumnii încleştaţi şi făcu un pas spre Birkenshaw.

— Calmaţi-vă, sir Charles, spuse Baverstock aspru.

Charlie se opri fără tragere de inimă în faţa lui Birkenshaw, care nici nu clipi. După o clipă de ezitare, îşi aminti sfatul lui Daphne şi se întoarse pe scaunul său. Avocatul lui Trentham continuă să-l privească sfidător.

— După cum spuneam, zise Birkenshaw, clientul meu nu are nimic de ascuns. Şi cu siguranţă nu va considera necesar să recurgă la violenţă fizică pentru a-şi demonstra punctul de vedere.

Charlie îşi descleştă pumnul, dar nu coborî vocea:

— Sper din toată inima că clientul dumneavoastră va recurge la a răspunde, când este întrebat, de ce mama lui a continuat să plătească sume mari de bani cuiva de la celălalt capăt al lumii pe care, pretindeţi dumneavoastră, nu l-a întâlnit niciodată. Şi de ce un anume domn Walter Slade, şofer la Victoria Country Club a dus-o pe doamna Trentham la St. Hilda la 20 aprilie 1927,

împreună cu o fetiţă de vârsta lui Cathy, pe nume Margaret, dar au plecat fără aceasta. Şi pariez că dacă cerem unui judecător să cerceteze contul în bancă al domnişoarei Benson vom descoperi că acele plăţi încep chiar în ziua în care domnişoara Ross a fost înscrisă la St. Hilda. De fapt, ştim deja că ordinul de plată a fost anulat în săptămâna în care a murit domnişoara Benson.

Din nou Baverstock păru îngrozit de comportamentul nesăbuit al lui Charlie şi ridică mâna în speranţa că ar putea opri alte eventuale izbucniri.

Birkenshaw în schimb nu-şi putu abţine un zâmbet strâmb.

— Sir Charles, în lipsa unui avocat care să vă reprezinte, simt că ar trebui să vă amintesc câteva adevăruri cunoscute. În primul rând, permiteţi-mi să clarific o dată pentru totdeauna un lucru: clientul meu m-a asigurat că nu a mai auzit niciodată până ieri de domnişoara Benson. În orice caz, niciun judecător englez nu are autoritatea să cerceteze un cont dintr-o bancă australiană decât dacă sunt motive să creadă că s-a comis o infracţiune în ambele părţi. În plus, sir Charles, doi dintre principalii dumneavoastră martori sunt, din nefericire, în mormânt, în timp ce al treilea, domnul Walter Slade, nu va face nicio călătorie la Londra. Mai mult, nu-l veţi putea cita.

Să ne întoarcem, aşadar, la afirmaţia dumneavoastră, sir Charles, că un juriu ar fi surprins dacă clientul meu ar apărea în boxa martorilor să răspundă în numele mamei sale. Bănuiesc că ar fi şi mai nedumeriţi să afle că martorul principal în acest caz, reclamanta, nu ar fi nici ea dispusă să răspundă în numele ei propriu pentru că-şi aminteşte prea puţin sau chiar nu-şi aminteşte nimic din ceea ce s-a întâmplat de fapt în perioada cu pricina. Nu cred că veţi găsi vreun tribunal dispus s-o supună pe domnişoara Ross unui asemenea calvar dacă singurele cuvinte pe

care probabil le va pronunţa ca răspuns la fiecare întrebare pusă ei în boxa martorilor vor fi: „Îmi pare rău, nu-mi amintesc”. Sau poate pur şi simplu nu are nimic credibil de spus? Daţi-mi voie să vă asigur, sir Charles, am fi mai mult decât încântaţi să ajungem la tribunal, căci veţi fi alungat cu râsete de acolo.

Charlie vedea după faţa lui Baverstock că era înfrânt. Se uită trist la Cathy, a cărei expresie nu se schimbase în ultima oră.

Baverstock îşi scoase încet ochelarii şi îi curăţă foarte tacticos cu o batistă pe care o scosese din buzunarul de la piept, în cele din urmă, rosti:

— Mărturisesc, sir Charles, că nu pot vedea niciun motiv temeinic pentru a face un tribunal să-şi piardă timpul cu acest caz. De fapt, cred că ar fi irresponsabil din partea mea să fac acest lucru – desigur, dacă nu cumva domnişoară Ross poate aduce vreo dovadă cu privire la identitatea ei care nu a fost luată în considerare până acum sau care măcar să poată confirma toate declaraţiile pe care le-aţi făcut în numele ei.

Se întoarse spre Cathy.

— Domnişoară Ross, doriţi să spuneţi ceva în această conjunctură?

Cei patru bărbaţi îşi îndreptară atenţia spre Cathy, care şedea liniştită, frecându-şi degetul mare de arătător imediat sub bărbie.

— Îmi cer scuze, domnişoară Ross, spuse Baverstock. Nu mi-am dat seama că încercaţi să-mi atrageţi atenţia.

— Nu, nu, eu trebuie să-mi cer scuze, domnule Baverstock, zise Cathy. Întotdeauna fac aşa când sunt nervoasă. Îmi aminteşte de bijuteria pe care mi-a dat-o tatăl meu când eram mică.

— Bijuteria pe care v-a dat-o tatăl dumneavoastră? zise domnul Baverstock încet, crezând că nu auzise bine.

— Da, spuse Cathy.

Îşi descheie primul nasture de la bluză şi scoase medalia în miniatură care atârna la capătul unui lanţ.

— Tatăl tău ţi-a dat asta? zise Charlie.

— A, da, spuse Cathy. E singura amintire palpabilă pe care o am de la el.

— Pot să văd pandantivul, vă rog? întrebă Baverstock.

— Sigur că da, spuse Cathy, trecându-şi lănţişorul subţire peste cap şi dându-i medalia lui Charlie.

Acesta examină o vreme miniatura, apoi i-o înmână domnului Baverstock.

— Deşi nu-s expert în medalii, cred că e o Cruce Militară în miniatură, zise Charlie.

— Guy Trentham n-a primit Crucea Militară? întrebă Baverstock.

— Ba da, spuse Birkenshaw, şi de asemenea a fost la Harrow, dar simplul fapt că poartă cravata colegiului nu dovedeşte că clientul meu a fost fratele lui. De fapt, nu dovedeşte nimic şi în niciun caz nu poate fi folosită ca probă într-un proces. La urma urmelor, mai există probabil sute de Cruci Militare. Într-adevăr, domnişoara Ross ar fi putut cumpăra o astfel de medalie în orice magazin de vechituri din Londra o dată ce şi-a propus să facă faptele din jurul lui Guy Trentham să se potrivească cu propria ei viaţă. Zău, sir Charles, nu vă puteţi aştepta cu adevărat să înghiţim trucul acesta vechi.

— Vă pot asigura, domnule Birkenshaw, că această medalie mi-a fost dată de tatăl meu, spuse Cathy, uitându-se în ochii avocatului. N-o fi avut el dreptul s-o poarte, dar n-o să uit niciodată cum mi-a pus-o la gât.

— N-are cum să fie medalia fratelui meu, zise Nigel Trentham, deschizând prima oară gura. Mai mult, pot s-o dovedesc.

— Ce puteţi să dovediţi? întrebă Baverstock.

— Sunteţi sigur…? începu Birkenshaw, dar de data asta Trentham fu acela care puse ferm mâna pe braţul avocatului său.

— Vă voi dovedi satisfăcător, domnule Baverstock, continuă Trentham, că medalia pe care o aveţi acum în faţa dumneavoastră nu are cum să fie Crucea Militară câştigată de fratele meu.

— Şi cam cum vă propuneţi să faceţi acest lucru? întrebă Baverstock.

— Pentru că medalia lui Guy era unică. După ce a primit Crucea Militară, mama mea a trimis originalul la Spinks şi la cererea ei iniţialele lui Guy au fost gravate pe marginea unuia dintre braţe. Aceste iniţiale nu pot fi văzute decât cu o lupă. Ştiu asta, fiindcă medalia care i-a fost conferită pe Marna se mai află încă pe şemineu, în casa mea din Chester Square. Dacă ar fi existat vreodată o miniatură, mama ar fi pus să se graveze pe ea iniţialele în exact acelaşi mod.

Nimeni nu scoase o vorbă în vreme ce Baverstock deschise un sertar al biroului şi luă de acolo o lupă cu mânerul de fildeş pe care o folosea de obicei pentru a descifra scrisul de mână ilizibil. Ţinu medalia în lumină şi studie micile braţe din argint unul câte unul.

— Aveţi dreptate, recunoscu Baverstock, uitându-se din nou la Trentham. Cazul dumneavoastră a fost dovedit.

Îi dădu medalia şi lupa domnului Birkenshaw, care la rândul lui studie un timp Crucea Militară, apoi îi înapoie medalia lui Cathy, cu o uşoară înclinare a capului. Se întoarse spre clientul său şi întrebă:

— Iniţialele fratelui dumneavoastră erau „G.F.T.”?

— Da, exact, Guy Francis Trentham.

— Atunci nu pot decât să-mi doresc să vă fi ţinut gura închisă.

BECKY
1964 – 1970

CAPITOLUL 48

Când Charlie a dat buzna în salon în seara aceea, a fost pentru prima oară când am crezut cu adevărat că Guy Trentham murise în sfârşit.

Am stat tăcută, în timp ce soţul meu s-a învârtit prin încăpere, rememorând cu satisfacţie, până-n cele mai mici amănunte, confruntarea care avusese loc în după-amiaza aceea în biroul domnului Baverstock.

În viaţa mea am iubit patru bărbaţi, cu sentimente care au variat de la adoraţie la devotament, dar numai Charlie a acoperit întregul spectru. Şi totuşi, chiar în clipa triumfului său, ştiam că mie-mi revenea sarcina să-i iau lucrul pe care-l iubea cel mai mult.

La două săptămâni după acea întâlnire decisivă, Nigel Trentham acceptase să-şi vândă acţiunile la preţul pieţei. Acum că dobânzile crescuseră la opt la sută, n-a fost de mirare că nu avea niciun chef de-o dispută lungă şi amară asupra pretenţiei pe care ar putea sau nu să o aibă la averea familiei Hardcastle.

În numele Trustului, domnul Baverstock i-a cumpărat întregul pachet de acţiuni pentru ceva mai mult de şapte milioane de lire. Bătrânul avocat l-a sfătuit apoi pe Charlie să convoace o şedinţă specială a consiliului de administraţie, căci era de datoria lui să informeze Registrul Comerţului despre ce se petrecuse. De asemenea, îl mai preveni pe Charlie că, în termen de paisprezece zile, trebuia să facă cunoscute detaliile tranzacţiei tuturor celorlalţi acţionari.

De multă vreme nu mai aşteptasem o şedinţă de consiliu cu atâta nerăbdare.

Deşi eu am fost printre primii care s-au aşezat la masa de consiliu în dimineaţa aceea, toţi ceilalţi directori erau acolo cu mult înainte de ora anunţată pentru începerea şedinţei.

— Absenţi? întrebă preşedintele la zece fix.

— Nigel Trentham, Roger Gibbs şi Hugh Folland, intonă Jessica pe cel mai egal ton din lume.

— Mulţumesc. Procesul-verbal al ultimei şedinţe, zise Charlie. Doriţi să semnez acest proces-verbal pentru confirmare?

Am privit chipurile din jurul mesei de consiliu. Daphne, într-o sclipitoare toaletă galbenă îşi mâzgălea exemplarul ei din procesul-verbal. Tim Newman arăta la fel de suav ca întotdeauna şi pur şi simplu dădu afirmativ din cap, în timp ce Simon luă o înghiţitură din paharul cu apă din faţa lui, iar când îmi prinse privirea îl ridică în glumă ca pentru un toast. Ned Denning şoptea ceva imposibil de auzit la urechea lui Bob Makins, iar Cathy bifă punctul numărul doi. Numai Paul Merrick părea să nu savureze momentul. Mi-am îndreptat din nou atenţia spre Charlie.

Cum nimeni nu dădea semne de împotrivire, Jessica întoarse ultima pagină a procesului-verbal pentru ca Charlie să-şi poată mâzgăli semnătura sub ultimul rând. Am observat că a zâmbit când a recitit ultima propunere pe care i-o făcuseră membrii consiliului data trecută când ne întâlniserăm: „Preşedintele să încerce să ajungă la o înţelegere amicală cu domnul Nigel Trentham în privinţa preluării companiei Trumper's".

— Problemele care decurg din acest proces-verbal? întrebă Charlie.

Din nou nu vorbi nimeni, astfel că din nou privirea lui se întoarse pe ordinea de zi.

— Punctul patru, viitorul… — începu el, dar în clipa aceea am încercat să vorbim toţi odată.

Când se restabili oarecare ordine, Charlie sugeră că poate ar fi înţelept ca directorul executiv să ne pună la curent cu situaţia actuală. M-am alăturat şi eu corului de „Da, da, s-auzim" şi gesturilor aprobative din cap care au întâmpinat această sugestie.

— Vă mulţumesc, domnule preşedinte, zise Arthur Selwyn, scoţând nişte hârtii dintr-o servietă de lângă scaunul său. Ceilalţi membri ai consiliului aşteptau răbdători. Consiliul va afla că, începu el amintind de înaltul slujbaş de stat care fusese cândva, în urma anunţului făcut de domnul Nigel Trentham că nu mai este în intenţia lui să facă o ofertă de preluare pentru Trumper's, acţiunile companiei au scăzut de la valoarea maximă de două lire şi patru şilingi la preţul lor actual de o liră şi nouăsprezece şilingi.

— Suntem cu toţii în stare să urmărim fluctuaţiile de la bursă, interveni Daphne. Ce-aş vrea eu să ştiu este: ce s-a întâmplat cu pachetul de acţiuni al lui Trentham?

Nu m-am alăturat murmurului de aprobare care a urmat, căci cunoşteam deja aranjamentul până în cele mai mici amănunte.

— Acţiunile domnului Trentham, spuse domnul Selwyn ca şi când n-ar fi fost întrerupt, în urma înţelegerii la care s-a ajuns între avocaţii săi şi domnişoara Ross, au fost achiziţionate acum două săptămâni de către domnul Baverstock în numele Trustului Hardcastle la preţul de două lire şi un şiling bucata.

— Şi restul consiliului va afla vreodată cum s-a ajuns la acest mic aranjament comod? întrebă Daphne.

— A reieşit curând, răspunse Selwyn, că în ultimul an, domnul Trentham a cumpărat masiv acţiuni pe bani împrumutaţi, contractând, prin urmare, datorii foarte mari – datorii pe care, mi s-a dat a înţelege, nu le mai poate prelungi. De aceea, şi-a vândut pachetul lui de acţiuni – vreo douăzeci şi opt la sută – direct Trustului Hardcastle, la preţul curent al pieţei.

— Ei, zău? zise Daphne.

— Da, spuse Charlie. Şi poate consiliul va fi de asemenea interesat să afle că în ultima săptămână am primit trei scrisori de demisie, de la domnul

Trentham, domnul Folland şi domnul Gibbs, pe care mi-am permis să le accept în numele dumneavoastră.

— V-aţi permis într-adevăr foarte mult, spuse Daphne aspru.

— Consideraţi că n-ar fi trebuit să le acceptăm demisiile?

— Bineînţeles, domnule preşedinte.

— Şi am putea afla care sunt motivele dumneavoastră, lady Wiltshire?

— Sunt pur egoiste, domnule preşedinte.

Mi s-a părut că detectez un chicotit în glasul ei, în timp ce Daphne aştepta să fie sigură că se bucura de atenţia deplină a consiliului.

— Vedeţi, aşteptam cu atâta nerăbdare să propun ca toţi trei să fie concediaţi.

Puţini membri ai consiliului au putut rămâne serioşi la această propunere.

— A nu se trece în procesul-verbal, zise Charlie întorcându-se spre Jessica. Vă mulţumesc, domnule Selwyn, pentru admirabila prezentare a situaţiei actuale. Acum, deoarece nu pot crede că avem ceva de câştigat continuând să scormonim în cenuşă, să trecem la punctul numărul cinci, spaţiul acordat băncii.

Charlie se lăsă mulţumit pe spate, iar Cathy ne raportă că noul sector aducea un venit lunar respectabil şi că nu vedea niciun motiv pentru care cifrele nu aveau să continue să crească în viitorul apropiat.

— De fapt, spuse ea, cred că a sosit vremea ca Trumper’s să le ofere clienţilor permanenţi propria lor carte de credit, căci…

Mă uitam fix la medalia în miniatură care atârna pe un lănţişor de aur la gâtul lui Cathy, veriga lipsă despre care domnul Roberts insistase tot timpul că trebuie să existe. Cathy încă nu-şi putea aminti mare lucru din ce se petrecuse în viaţa ei înainte de a veni să lucreze la Londra, dar eram de acord cu doctorul Atkins că nu mai trebuia să ne pierdem

timpul cu trecutul, ci s-o lăsăm să se concentreze asupra viitorului.

Niciunul dintre noi nu se îndoia că atunci când va veni vremea să alegem un nou preşedinte nu va trebui să căutăm prea departe. Singura problemă pe care trebuia s-o înfrunt acum era să-l conving pe actualul preşedinte că poate era timpul să facă loc cuiva mai tânăr.

— Aveţi ceva împotriva limitelor superioare, domnule preşedinte? întrebă Cathy.

— Nu, nu, totul mi se pare foarte bine, spuse Charlie, neobişnuit de vag.

— Nu sunt sigură că sunt de acord cu dumneavoastră de data asta, domnule preşedinte, zise Daphne.

— Şi de ce mă rog, lady Wiltshire? întrebă Charlie zâmbind binevoitor.

— În parte pentru că n-aţi ascultat un cuvânt din ce s-a spus în ultimele vreo zece minute, declară Daphne, aşa încât cum aţi putea şti cu ce sunteţi de acord?

— Sunt vinovat, zise Charlie. Mărturisesc că mintea mea era la celălalt capăt al lumii. Cu toate acestea, continuă el, am citit raportul lui Cathy pe această temă şi propun ca limitele superioare să varieze de la un client la altul, conform nivelului creditului lor, şi s-ar putea să fie nevoie să mai angajăm personal care s-a pregătit în City, şi nu în altă parte. Chiar aşa fiind, voi cere o planificare amănunţită dacă ne vom gândi serios să introducem o astfel de schemă, care să poată fi prezentată la următoarea şedinţă de consiliu. E posibil acest lucru, domnişoară Ross? întrebă ferm Charlie, gândindu-se, fără îndoială, că un nou exemplu de „gândire practică” îl salvase din fălcile lui Daphne.

— Voi pregăti totul în scris pentru membrii consiliului cu cel puţin o săptămână înainte de următoarea noastră şedinţă.

— Mulţumesc, zise Charlie. Punctul numărul şase. Conturi.

Am ascultat cu atenţie în timp ce Selwyn prezenta ultimele cifre, pentru fiecare departament. Din nou mi-am dat seama cum ştia Cathy să întrebe şi să ceară detalii ori de câte ori i se părea că nu i se dă o explicaţie destul de clară pentru fiecare pierdere sau inovaţie. Părea o variantă mai bine informată, mai profesionistă a lui Daphne.

— Care ne propunem să fie profitul pe anul 1965? întrebă ea.

— Aproximativ nouă sute douăzeci de mii de lire, răspunse Selwyn plimbându-şi degetul peste o coloană de cifre.

Acesta a fost momentul în care mi-am dat seama ce trebuie realizat înainte să-l pot convinge pe Charlie că ar trebui să-şi anunţe retragerea.

— Mulţumesc, domnule Selwyn. Trecem la punctul şapte? zise Charlie. Numirea domnişoarei Cathy în funcţia de vicepreşedinte al consiliului de administraţie. Scoţându-şi ochelarii, Charlie adăugă: Nu cred că va fi nevoie să ţin un discurs lung asupra motivelor pentru care…

— De acord, spuse Daphne. Am, aşadar, deosebita plăcere de a o propune pe domnişoara Cathy Ross ca vicepreşedinte la Trumper’s.

— Aş vrea să susţin această propunere, se oferi Arthur Selwyn.

N-am putut decât să zâmbesc văzându-l pe Charlie cu gura căscată, dar reuşi să întrebe:

— Cine e pentru?

Am ridicat mâna, la fel cu toţi directorii, cu excepţia unuia singur.

Cathy se ridică şi rosti un scurt discurs de acceptare în care mulţumi pentru încrederea noastră în ea şi ne asigură de totalul ei devotament faţă de companie.

— Alte probleme? întrebă Charlie începând să-şi strângă hârtiile.

— Da, răspunse Daphne. După ce am avut plăcerea s-o propun pe domnişoara Ross ca vicepreşedinte, cred că a sosit timpul să-mi înaintez demisia.

— Dar de ce? întrebă Charlie părând şocat.

— Pentru că luna viitoare împlinesc şaizeci şi cinci de ani, domnule preşedinte, şi consider că este vârstă potrivită pentru a face loc cuiva mai tânăr.

— Atunci nu pot decât să spun… — începu Charlie şi de data asta niciunul dintre noi nu încercă să-l oprească să ţină un discurs lung şi plin de simţire. Când termină, am bătut cu toţii cu palma în masă.

Îndată ce se restabili liniştea, Daphne spuse simplu:

— Mulţumesc. Nu m-aş fi aşteptat la asemenea dividende dintr-o investiţie de şaizeci de lire.

La câteva săptămâni după ce Daphne a părăsit compania, ori de câte ori în consiliu se discuta o problemă mai delicată Charlie îmi mărturisea, după şedinţă, că îi lipsea scânteia de bun-simţ înnebunitor al marchizei.

— Şi mă întreb dacă o să-ţi lipsesc la fel de mult şi eu, cu limba mea cicălitoare, când o să-mi dau demisia? am întrebat.

— Ce tot spui, Becky?

— Doar că peste doi ani împlinesc şi eu şaizeci şi cinci de ani şi intenţionez să urmez exemplul lui Daphne.

— Dar…

— Niciun „dar”, Charlie, i-am spus. Numărul 1 se conduce singur acum – mai mult decât competent, de când l-am furat pe tânărul Richard Cartwright de la Christie’s. În orice caz, lui Richard ar trebui să i se ofere locul meu în consiliul de administraţie, în fond, îşi asumă aproape toată responsabilitatea fără a se bucura de niciun avantaj.

— Ei bine, o să-ţi spun un lucru, replică Charlie sfidător. Eu nu intenţionez să mă retrag nici la şaptezeci de ani.

În 1965 am deschis trei raioane noi: „Adolescenţi”, specializat în confecţii şi discuri, cu cafenea proprie anexată; o agenţie de turism, pentru a face faţă cererii mari de vacanţe în străinătate; şi un raion de cadouri, „pentru bărbatul care are totul”. Cathy mai sugeră consiliului că, după aproape douăzeci de ani, poate că vechiul cărucior avea nevoie de o operaţie estetică. Charlie mi-a spus că nu era sigur în privinţa unei asemenea revoluţii, amintindu-mi teoria lui Ford cum că nimeni n-ar trebui să investească niciodată nimic în ceva ce se consumă sau are nevoie să fie revopsit. Dar Arthur Selwyn şi ceilalţi directori păreau să nu aibă nicio îndoială că un program de renovare era de mult necesar, nu protestă decât de formă.

Mi-am ţinut promisiunea – sau ameninţarea, cum o considera Charlie – şi mi-am dat demisia la trei luni după cea de-a şaizeci şi cincea aniversare a mea, Charlie rămânând singurul director din consiliul iniţial care supravieţuia.

Pentru prima dată de când ţin eu minte, Charlie mărturisi că începea să-şi simtă vârsta. De câte ori cerea procesul-verbal al şedinţei precedente, recunoştea el, privea în jurul mesei de consiliu şi realiza cât de puţine are în comun cu majoritatea colegilor săi. „Strălucitoarele scântei noi”, cum le spunea Daphne, specialişti în finanţe, preluări sau relaţii cu publicul, toţi păreau oarecum detaşaţi de singurul element care fusese întotdeauna cel mai important pentru Charlie – clientul.

Ei vorbeau despre finanţarea deficitară, despre scheme de împrumuturi şi despre necesitatea de a avea propriul lor computer, adeseori fără a se deranja să-i ceară părerea lui Charlie.

— Ce pot să fac? m-a întrebat Charlie după o şedinţă la care mărturisea că abia dacă deschisese gura.

S-a încruntat când a auzit recomandarea mea.

În luna următoare, Arthur Selwyn a anunţat la Adunarea Generală a Acţionarilor că profitul impozabil pe 1966 va fi de 1.078.600 de lire. Charlie m-a privit, iar eu am dat ferm din cap de pe locul meu din rândul întâi. A aşteptat până la „Alte probleme”, apoi s-a ridicat să spună adunării că simţea că a sosit timpul să se retragă. Altcineva trebuie să împingă căruciorul în anii şaptezeci, a sugerat el.

Toată lumea din încăpere a părut şocată. Au vorbit despre sfârşitul unei epoci, „niciun înlocuitor posibil”, şi au spus că niciodată nu va mai fi la fel; dar nimeni nu a propus ca Charlie să se mai gândească.

Douăzeci de minute mai târziu a declarat adunarea închisă.

CAPITOLUL 49

Jessica Allen a fost cea care i-a spus noului preşedinte că un anume domn Corcran telefonase de la Galeriile Lefevre să spună că accepta oferta ei de o sută zece mii de lire.

Cathy zâmbi.

— Acum tot ce avem de făcut e să fixăm o dată şi să trimitem invitaţiile. Vrei s-o suni pe Becky, Jessica?

Prima acţiune pe care o propusese Cathy consiliului de administraţie după ce fusese aleasă în unanimitate al treilea preşedinte al lui Trumper's fusese să-l propună pe Charlie preşedinte de onoare pe viaţă şi să dea o recepţie în cinstea lui la Grosvenor House Hotel. Au fost prezenţi toţi membrii personalului de la Trumper's cu soţiile sau soţii şi mulţi dintre prietenii pe care Charlie şi Becky şi-i făcuseră în cei aproape şaptezeci de ani. Charlie îşi ocupă în seara aceea locul la masa de onoare, printre cei o mie şapte sute şaptezeci de oameni care umpleau marea sală de bal.

A urmat un meniu compus din cinci feluri căruia nici chiar Percy n-a putut să-i găsească vreun cusur. După ce i se turnă un coniac şi îşi aprinse un mare trabuc Trumper's, Charlie se aplecă peste masă şi îi şopti lui Becky:

— Aş fi vrut ca tatăl tău să fi putut vedea ospăţul ăsta. Adăugă: Desigur, n-ar fi venit – decât dacă ar fi furnizat el totul, de la *merringue glacés* la chifle.

— Aş fi vrut ca Daniel să fi putut fi cu noi în seara asta, răspunse Becky încet.

După câteva clipe, Cathy se ridică şi ţinu un discurs care nu lăsă nimănui nicio îndoială că aleseseră persoana cea mai potrivită pentru a-i urma lui Charlie. Cathy încheie invitând întreaga adunare să toasteze în sănătatea fondatorului şi

primului preşedinte de onoare. După ce aplauzele se stinseră, se aplecă şi scoase ceva de sub scaunul ei.

— Charlie, spuse ea, asta e o mică amintire de la noi, ca mulţumire pentru sacrificiul pe care l-ai făcut cândva ca să menţii Trumper's pe linia de plutire.

Cathy se întoarse şi îi întinse un tablou lui Charlie, care radia de nerăbdare – până a văzut ce pictură era. Gura i se deschise şi trabucul îi căzu pe masă, în vreme ce el se holba, nevenindu-i să creadă. Trebui să treacă ceva timp până când Charlie a putut lăsa din mână *Mâncătorii de cartofi* şi s-a ridicat să răspundă strigătelor „Discurs! Discurs!".

Charlie începu amintind din nou ascultătorilor săi cum totul începuse cu căruciorul din Whitechapel al bunicului său, cărucior care acum era expus cu mândrie în mijlocul departamentului de produse alimentare de la Trumper's. Aduse un omagiu colonelului, mort de mult, pionierilor companiei, domnul Crowther şi domnul Hadlow, precum şi unor membri ai personalului iniţial, Bob Makins şi Ned Denning, care amândoi se retrăseseră doar cu câteva săptămâni înaintea lui. Sfârşi cu Daphne, marchiză de Wiltshire, care le împrumutase primele şaizeci de lire pentru ca toate astea să se poată întâmpla.

— Aş vrea să am din nou paisprezece ani, spuse el melancolic. Eu, căruciorul meu şi clienţii permanenţi din Whitechapel Road. Alea au fost cele mai fericite zile din viaţa mea. Că, vedeţi, în fundu' inimii i-o mi-s doar un zarzavagiu.

Toată lumea râse, în afară de Becky, care-şi ridică privirile spre soţul ei şi revăzu un băiat de opt ani în pantaloni scurţi, cu şapca în mână, care stătea în faţa prăvăliei tatălui ei în speranţa că va obţine o chiflă pe gratis.

— Sunt mândru c-am construit ăl mai mare cărucior din lume şi că în seara asta-s printre cei

care m-au ajutat să-l împing tocma' din East End în Chelsea Terrace. O să-mi lipsiţi cu toţii – şi nu pot decât să nădăjduiesc că m-oţi mai primi pe la Trumper's din când în când.

Când Charlie se aşeză, personalul se ridică să-l aclame. El se aplecă peste masă, o luă de mână pe Becky şi spuse:

— Iartă-mă, dar am uitat să le spun că de fapt tu ai fost aia care l-a fondat.

Becky, care nu fusese în viaţa ei la un meci de fotbal, trebui să-l asculte ore întregi pe soţul ei vorbind despre Cupa Mondială şi despre cum nu mai puţin de trei jucători de la West Ham fuseseră selecţionaţi în echipa naţională a Angliei.

În primele patru săptămâni după ce se retrăsese din funcţia de preşedinte, Charlie păru destul de mulţumit să-l lase pe Stan să-l ducă de la Sheffield la Manchester şi de la Liverpool la Leeds, ca să vadă împreună preliminariile.

Când Anglia câştigă un loc în semifinală, Charlie folosi toate relaţiile pe care le avea pentru a obţine două bilete în tribună, iar eforturile lui au fost răsplătite când echipa naţională câştigă un loc în finală.

Dar în ciuda acestor relaţii, a faptului că era gata să plătească mai mult şi că îi scrisese până şi lui Alf Ramsay, antrenorul echipei Angliei, Charlie nu reuşi să obţină nici măcar un bilet în picioare pentru finală. Îi spuse lui Becky că ajunsese la neplăcuta concluzie că el şi Stan vor trebui să vadă meciul la televizor.

În dimineaţa finalei, Charlie coborî la micul dejun şi descoperi două bilete la tribună înfipte în coşul cu pâine prăjită. Nu-şi putu mânca ouăle cu şuncă de emoţie.

— Eşti un geniu, doamnă Trumper, spuse el de mai multe ori, alternând cu întrebarea: „Cum ai reuşit?"

— Relaţii, fu tot ce spuse Becky, hotărâtă să nu-i dezvăluie lui Charlie că noul computer relevase faptul că doamna Trumper avea cont deschis la Trumper's şi Cathy propusese ca ea să fie inclusă în acel grup select de clienţi care primeau un rabat de zece la sută.

Victoria cu patru la doi asupra Germaniei Federale, cu trei goluri înscrise de Geoff Hurst de la West Ham, nu numai că-l aduse pe Charlie în pragul delirului, dar o făcu şi pe Becky să se întrebe o clipă dacă acum soţul ei se desprinsese de Trumper's şi îi va da lui Cathy mână liberă ca preşedinte.

Încă o săptămână după ce se întoarse de la stadionul Wembley Charlie păru perfect mulţumit să tândălească pur şi simplu prin casă, dar în a doua săptămână Becky îşi dădu seama că ceva trebuia făcut dacă nu voia să fie adusă la exasperare – precum şi să-şi piardă cea mai mare parte a servitorilor din Eaton Square. În lunea celei de-a treia săptămâni trecu pe la Trumper's să-l vadă pe directorul agenţiei de turism, iar în cursul celei de-a patra săptămâni lui Lady Trumper îi fură livrate de la biroul lui Cunard bilete pentru o călătorie la New York la bordul lui *Queen Mary* – urmată de un tur extins al Statelor Unite.

— Sper să poată într-adevăr să conducă prăvălia fără mine, zise Charlie pe când erau duşi cu maşina la Southampton.

— Cred că abia dac-o să se descurce, zise Becky, care-şi planificase să fie plecaţi cel puţin trei luni, ca să fie sigură că-i lasă lui Cathy mână liberă pentru programul de renovare, pe care bănuiau amândouă că Charlie ar fi făcut tot ce-i stătea în puteri să-l împiedice.

Becky se convinse şi mai mult că aşa s-ar fi petrecut lucrurile în clipa în care Charlie intră în Bloomingdale's şi începu să bombănească despre lipsa de spaţiu rezervat expunerii mărfurilor. Îl trase după ea la Macy's, unde se plânse de

serviciul inexistent, iar când ajunseră la Chicago îi spuse lui Joseph Field că nu-i mai plăcea aranjamentul vitrinei care fusese cândva marca marelui magazin. „Prea împopoţonat, chiar şi pentru America”, îl asigură el pe proprietar. Becky ar fi pomenit cuvintele „tact” şi „subtilitate” dacă Joseph Field n-ar fi căzut de acord cu fiecare verdict al vechiului său prieten, dând cu hotărâre vina pe un director nou care credea în „flower power”, ce-o mai fi fost şi asta.

Dallas, San Francisco şi Los Angeles nu fură cu nimic mai presus şi când, trei luni mai târziu, Becky şi Charlie urcară din nou la bordul marelui pachebot, în New York, numele de „Trumper’s” era iarăşi pe buzele lui Charlie. Becky începu să se teamă cumplit de ce avea să se întâmple când aveau să pună piciorul pe pământ englezesc.

Mai spera doar că cinci zile de mare liniştită şi briza caldă a Atlanticului i-ar putea ajuta să se relaxeze şi i-ar permite lui Charlie să uite pentru câteva clipe de Trumper’s. Dar el îşi petrecu cea mai mare parte a călătoriei explicându-i noile lui idei pentru revoluţionarea companiei, idei ce considera că trebuiau puse în practică imediat ce ajungeau la Londra. Atunci Becky hotărî că trebuie să ia poziţie în sprijinul lui Cathy.

— Dar nici măcar nu mai eşti în consiliul de administraţie, îi aminti Becky în timp ce făcea plajă pe punte.

— Sunt preşedinte pe viaţă, insistă el, după ce-i terminase de expus ultima idee de a pune etichete pe haine pentru a combate furtul.

— Dar asta-i o funcţie pur onorifică.

— Prostii. Intenţionez să-mi exprim părerea ori de câte ori…

— Charlie, nu-i drept faţă de Cathy. Nu mai e tânărul director al unei mici afaceri de familie, ci preşedintele unei mari companii publice. Cu siguranţă că a venit vremea să te ţii departe de

Trumper’s şi s-o laşi pe Cathy să împingă singură căruciorul.

— Şi eu ce vrei să fac?

— Nu ştiu, Charlie, şi nu-mi pasă. Dar indiferent ce faci, n-o să-ţi mai faci de lucru în niciun caz pe lângă Chelsea Terrace. E clar?

Charlie ar fi replicat, dacă un ofiţer nu s-ar fi oprit în faţa lui.

— Mă scuzaţi că vă întrerup, domnule.

— Nu întrerupi nimic. Deci ce vreţi să fac? Să aranjez o răscoală sau să organizez un meci de tenis pe punte?

— Amândouă sunt atribuţii ale ofiţerului responsabil cu protocolul, sir Charles, spuse tânărul. Dar căpitanul întreabă dacă veţi fi atât de amabil să-i faceţi o vizită pe puntea de comandă. A primit o cablogramă de la Londra despre care crede că veţi dori să luaţi cunoştinţă imediat.

— Sper că nu e o veste rea, spuse Becky ridicându-se încet şi punând alături romanul pe care încercase să-l citească. Le-am spus să nu ia legătura cu noi decât în caz de urgenţă.

— Prostii, spuse Charlie. Eşti aşa o pesimistă. La tine sticla e întotdeauna pe jumătate goală.

Se ridică şi se întinse, apoi îl însoţi pe tânărul ofiţer spre puntea de comandă, explicându-i cum ar organiza el o răscoală. Becky îl urma la un pas în urmă, fără a mai face vreun comentariu.

Când ajunseră pe puntea de comandă, căpitanul se întoarse să-i întâmpine.

— Tocmai a sosit o cablogramă de la Londra, sir Charles, pe care m-am gândit că veţi dori s-o vedeţi imediat.

Îi întinse mesajul.

— La naiba, mi-am lăsat ochelarii pe punte, mormăi Charlie. Becky, mai bine citeşte-mi tu.

Îi dădu hârtia soţiei sale.

Becky desfăcu cablograma, cu degetele tremurându-i uşor, şi citi mesajul mai întâi în gând,

în timp ce Charlie îi studia faţa în căutarea vreunui indiciu asupra conţinutului.

— Hai, ce e? Pe jumătate plină sau pe jumătate goală?

— E o rugăminte de la Palatul Buckingham, răspunse ea.

— Ce ţi-am spus, zise Charlie, nu poţi să-i laşi să facă nimic singuri. În prima zi a lunii, săpun, ea preferă lavandă; pastă de dinţi, lui îi place Colgate, iar hârtia igienică… am prevenit-o pe Cathy…

— Nu, cred că de data asta nu cu hârtia igienică îşi bate capul Majestatea Sa, spuse Becky.

— Atunci care-i problema? întrebă Charlie.

— Vor să ştie ce titlu vei lua.

— Titlu? zise Charlie.

— Da, spuse Becky întorcându-se cu faţa la soţul ei. Lord Trumper de – unde?

Becky fu surprinsă, iar Cathy oarecum uşurată să descopere cât de repede păru lordul Trumper de Whitechapel să se lase absorbit de lucrările zilnice de la Camera Lorzilor. Temerile lui Becky că va interveni mereu în treburile de fiecare zi ale companiei se evaporară în clipa în care Charlie îmbrăcă mantia roşie. Soţiei sale, rutina cotidiană îi amintea acele zile din timpul celui de-al doilea război mondial când Charlie lucrase în subordinea lordului Woolton la Ministerul Alimentaţiei Publice şi ea nu ştia niciodată precis la ce oră din noapte se întorcea acasă.

La şase luni după ce Becky îi spusese să nu se mai apropie de Trumper’s, Charlie anunţă că fusese invitat să devină membru în Comitetul pentru Agricultură, unde simţea că îşi poate folosi din nou experienţa spre beneficiul colegilor săi. Reveni chiar la vechiul obicei de a se trezi la patru şi jumătate în fiecare dimineaţă ca să se pună la punct cu documentele parlamentare care trebuiau citite înainte de şedinţele importante.

De câte ori se întorcea acasă la cină, Charlie era plin de noutăţi despre câte o clauză pe care o propusese comitetului în ziua aceea sau despre cum vreun ageamiu bătrân stricase după-amiaza Camerei cu nesfârşite amendamente la proiectul de lege privind vânătoarea de iepuri.

Când, în 1970, Marea Britanie a cerut să intre în Piaţa Comună, Charlie îi spuse soţiei sale că principalul conducător al lucrărilor parlamentului îi propusese preşedinţia unui subcomitet responsabil cu distribuţia alimentelor în Europa şi considerase că era de datoria lui să accepte. Din ziua aceea, de câte ori cobora la micul dejun, Becky descoperea nenumărate formulare de comandă ori exemplare din cotidianul *Hansard* al Camerei Lorzilor aruncate neglijent pe tot drumul de la biroul lui Charlie la bucătărie, unde îi fusese lăsat inevitabilul bilet cum că trebuia să ia parte la încă o şedinţă a subcomitetului care se ţinea dimineaţa devreme sau la vreo dare de seamă a unui susţinător al intrării Marii Britanii în Europa care se întâmpla să se afle la Londra. Până atunci Becky habar nu avusese că membrii Camerei Lorzilor trebuiau să muncească atât de mult.

Becky continuă să ţină legătură cu Trumper's făcând vizite cu regularitate lunea dimineaţa. Întotdeauna trecea pe acolo la o oră când atmosfera era mai liniştită şi spre surprinderea ei deveni principala sursă de informaţii a lui Charlie cu privire la ce se întâmpla la magazin.

Îi plăcea întotdeauna să petreacă vreo două ore hoinărind prin diferitele raioane. Nu putu să nu observe ce repede se schimba moda şi cum Cathy reuşea mereu să se situeze cu un pas înaintea concurenţilor ei, fără a le da clienţilor permanenţi motive să bombănească în privinţa vreunei schimbări inutile.

Ultima vizită a lui Becky era invariabil la casa de licitaţii să vadă ce tablouri mai urmau să fie scoase la vânzare. Trecuse ceva vreme de când

transferase responsabilităţile ei pe umerii lui Richard Cartwright, fostul licitator-şef, dar el îşi făcea întotdeauna timp pentru a-i arăta ultimul lot de tablouri spre vânzare.

— Mici impresionişti de data asta, spuse el.

— Acum la preţuri mari, răspunse Becky studiind lucrări de Pissaro, Bonnard şi Vuillard. Dar tot va trebui să ne asigurăm că Charlie nu află despre ei.

— A aflat deja, o preveni Richard. A trecut pe-aici joia trecută în drum spre Cameră, a lăsat o garanţie pentru trei tablouri şi chiar a găsit timp să se plângă cu privire la preţurile noastre estimative. Pretindea că a cumpărat de la dumneavoastră un Renoir mare numit *L'homme â la pêche* acum numai câţiva ani, la preţul pe care eu i-l cer acuma pe un pastel micuţ de Pissaro care n-a fost nimic mai mult decât un studiu pentru o lucrare importantă.

— Bănuiesc că s-ar putea să aibă dreptate, zise Becky răsfoind catalogul să vadă diferitele preţuri estimative. Şi Dumnezeu să vă păzească bilanţurile, dacă află că n-aţi atins preţurile de pornire la vreunul dintre tablourile care-l interesează pe el. Când conduceam eu sectorul ăsta era cunoscut totdeauna ca „liderul nostru de pierderi".

În timp ce stăteau de vorbă veni la ei o vânzătoare, se înclină politicos în faţa lui lady Trumper şi îi întinse un bilet lui Richard. El studie mesajul, apoi se întoarse spre Becky:

— Doamna preşedinte întreabă dacă vreţi să fiţi atât de amabilă să treceţi s-o vedeţi înainte de a pleca. Este ceva ce trebuie să discute destul de urgent cu dumneavoastră.

Richard o conduse la liftul de la parter, unde Becky îi mulţumi încă o dată că arăta atâta îngăduinţă unei bătrâne.

În timp ce liftul urca hârâind – încă ceva ce Cathy voia să schimbe în cadrul planului de

renovare – Becky se tot întreba de ce ar putea preşedinta să vrea s-o vadă şi spera numai că nu avea să fie nevoită să renunţe la cina cu ei din seara aceea, căci erau invitaţi Joseph şi Barbara Field.

Deşi Cathy se mutase din Eaton Square cu vreo optsprezece luni în urmă într-un apartament spaţios din Chelsea Cloisters, încă mai reuşeau să cineze împreună măcar o dată pe lună, iar Cathy era totdeauna invitată când familiile Field sau Bloomingdale se aflau în oraş. Becky ştia că Joseph Field, care încă mai era în consiliul de administraţie al marelui magazin din Chicago, ar fi dezamăgit în cazul în care Cathy nu venea la întâlnirea din seara aceea, mai ales că cuplul american trebuia să se întoarcă acasă în ziua următoare.

Jessica o conduse pe Becky direct în biroul preşedintelui, unde o găsi pe Cathy la telefon, neobişnuit de încruntată. Aşteptând ca preşedinta să-şi termine convorbirea, Becky rămase privind pe fereastră banca de lemn pustie de la celălalt capăt al străzii şi se gândi la Charlie, care o schimbase bucuros cu băncile din piele roşie ale Camerei Lorzilor.

Îndată ce închise telefonul, Cathy întrebă:

— Ce mai face Charlie?

— Poate-mi spui tu, zise Becky. Îl văd doar din când în când la cină în timpul săptămânii şi într-o duminică a putut fi văzut chiar la micul dejun. Dar cam atât. A mai trecut pe la Trumper’s în ultima vreme?

— Nu prea des. Ca să fiu sinceră, încă mă mai simt vinovată că l-am exilat din magazin.

— N-ai de ce să te simţi vinovată, îi spuse Becky. Nu l-am văzut nicicând mai fericit.

— Mă simt bine s-aud asta, zise Cathy. Dar acum am nevoie de sfatul lui Charlie într-o problemă foarte urgentă.

— Şi care-i asta?

— Trabucurile, zise Cathy. M-a sunat David Field mai devreme să-mi spună că tatăl lui ar dori douăsprezece cutii din marca lui preferată şi să nu ne deranjăm să i le trimitem la Connaught pentru că va fi încântat să le ia el diseară, când vine la cină.

— Şi care-i problema?

— Nici David Field, nici cei de la raionul de tutungerie nu au nici cea mai vagă idee care anume este marca preferată a tatălui său. Se pare că Charlie s-a ocupat întotdeauna personal de aceste comenzi.

— Te-ai putea uita în facturile vechi.

— E primul lucru pe care l-am făcut, spuse Cathy. Dar nu există niciun act care să ateste că ar fi avut vreodată loc o tranzacţie. Ceea ce m-a surprins, pentru că dacă-mi aduc bine aminte bătrânul domn Field punea să i se trimită douăzeci de cutii la Connaught ori de câte ori venea la Londra. Cathy se încruntă din nou. Totdeauna mi s-a părut curios. La urma urmei, dacă stai să te gândeşti, trebuie să aibă un mare raion de tutungerie în propriul lui magazin.

— Sunt sigură că are, zise Becky, dar nu poate avea în stoc sortimente de havane.

— Havane?

— Prin anii cincizeci vama americană a interzis importul trabucurilor cubaneze în America, iar tatăl lui David, care fuma un anume tip de havane dinainte cu mult ca cineva să fi auzit de Fidel Castro, nu vedea niciun motiv pentru care n-ar avea voie să se bucure de ceea ce considera că nu este decât „dreptul lui afurisit”.

— Şi cum a rezolvat Charlie problema?

— Charlie se ducea la raionul de tutungerie, lua douăsprezece cutii din marca preferată a bătrânului, se întorcea în biroul lui, scotea etichetele de pe fiecare trabuc şi le înlocuia cu nevinovate etichete olandeze, după care le punea într-o cutie obişnuită de la Trumper’s. Avea grijă

să fie întotdeauna la îndemână o provizie în caz că domnul Field rămânea vreodată fără. Charlie considera că măcar atâta putea face şi el pentru a răsplăti ospitalitatea cu care ne-a copleşit familia Field de-a lungul anilor.

Cathy dădu înţelegător din cap.

— Dar tot trebuie să ştii ce marcă de trabucuri cubaneze nu este decât „dreptul afurisit" al domnului Field.

— Habar n-am, recunoscu Becky. După cum spui, Charlie n-a permis niciodată altcuiva să se ocupe de această comandă.

— Atunci cineva va trebui să-l roage pe Charlie fie să vină să pregătească el comanda, fie măcar să ne spună cărei mărci îi este fidel domnul Field. Deci unde l-aş putea găsi pe domnul preşedinte de onoare într-o luni dimineaţa la unsprezece şi jumătate?

— Ascuns în vreun birou la Camera Lorzilor, aş zice eu.

— Acolo nu e, zise Cathy. Am telefonat deja la Camera Lorzilor şi m-au asigurat că n-a fost văzut în dimineaţa asta – mai mult, că nu-l mai aşteaptă să revină săptămână asta.

— Dar e imposibil, zise Becky. Aproape că locuieşte acolo.

— Aşa am crezut şi eu, spuse Cathy. De-asta am trimis la numărul 1 să-ţi cer ajutorul.

— Rezolv într-o clipă, zise Becky. Dacă Jessica îmi poate face legătura cu Camera Lorzilor, ştiu exact persoana cu care trebuie să vorbesc.

Jessica se întoarse în biroul ei, căută numărul şi, îndată ce obţinu legătura, o transfera în biroul preşedintei, unde Becky ridică receptorul.

— Camera Lorzilor? zise Becky. Biroul de mesaje, vă rog… Aş putea vorbi cu domnul Anson? Nu, bine, atunci aş vrea totuşi să las un mesaj urgent pentru lordul Trumper… de Whitechapel… Da, cred că este într-un subcomitet pentru agricultură în dimineaţa asta… Sunteţi

sigur?… Nu se poate… Îl cunoaşteţi pe soţul meu?… Ei, asta mă mai linişteşte… Într-adevăr…? Ce interesant… Nu, mulţumesc… Nu, n-o să las niciun mesaj şi vă rog să nu-l mai deranjaţi pe domnul Anson. La revedere.

Becky puse jos receptorul şi ridică privirea spre Jessica şi spre Cathy, care o priveau ca doi copii la ora culcării şi care aşteaptă să afle sfârşitul poveştii.

— Charlie n-a fost văzut la Camera Lorzilor în dimineaţa asta. Nu există un subcomitet pentru agricultură. Nu este nici măcar membru în comitet şi, în plus, n-au mai dat cu ochii de el în ultimele trei luni.

— Dar nu înţeleg, zise Cathy. Cum luai legătura cu el până acum?

— La un număr special dat de Charlie pe care îl ţin lângă telefonul din hol în Eaton Square. Îl găsesc astfel pe un mesager de la Camera Lorzilor, numit domnul Anson, care pare să ştie întotdeauna exact unde poate fi găsit Charlie la orice oră din zi sau din noapte.

— Dar domnul Anson există? întrebă Cathy.

— A, da, zise Becky. Dar se pare că lucrează la alt etaj şi de data asta mi s-a făcut legătura cu biroul de informaţii generale.

— Şi ce se întâmplă când îl găseşti pe domnul Anson?

— De obicei Charlie mă sună în maximum o oră.

— Deci nu te opreşte nimic să-l suni pe domnul Anson acum?

— Aş prefera să n-o fac, deocamdată, zise Becky. Cred că aş vrea să aflu cu ce s-a ocupat Charlie în ultimii doi ani. Fiindcă un lucru e sigur, domnul Anson n-o să-mi spună.

— Dar nu se poate ca domnul Anson să fie singura persoană care ştie, spuse Cathy. În definitiv, Charlie nu trăieşte în pustiu.

Amândouă se răsuciră spre Jessica.

— Nu vă uitaţi la mine, zise Jessica. N-a mai luat legătura cu biroul ăsta din ziua în care l-aţi izgonit din Chelsea Terrace. Dacă Stan n-ar veni din când în când la cantină să ia prânzul, nici n-aş şti dacă Charlie mai trăieşte.

— Sigur, spuse Becky pocnind din degete. Stan este acela care trebuie să ştie ce se petrece. Încă mai vine să-l ia pe Charlie dimineaţa la prima oră şi îl aduce seara târziu. Charlie nu s-ar putea fofila dacă n-ar avea totală încredere în şoferul lui.

— Bun, Jessica, zise Cathy uitându-se în agendă. Începe prin a-mi contramanda prânzul cu directorul executiv de la Moss Bross, apoi spune-i secretarei mele că nu accept niciun telefon şi nicio întrerupere până nu aflăm exact cu ce se ocupă preşedintele nostru de onoare. Când termini, du-te jos şi vezi dacă Stan e la cantină şi dacă e, sună-mă imediat.

Jessica ieşi alergând din cameră, în timp ce Cathy îşi îndreptă din nou atenţia spre Becky.

— Crezi că ar putea să aibă o amantă? zise Becky încet.

— Zi şi noapte, vreme de aproape doi ani, la vârsta de şaptezeci de ani? Dacă are, ar trebui să-l înscriem pentru Taurul Anului la Concursul Agricol Regal.

— Atunci ce-o fi punând la cale?

— Eu zic că-şi dă masteratul la Universitatea din Londra, spuse Cathy. Întotdeauna îl râcâia când îl tachinai că nu şi-a terminat ca lumea studiile.

— Dar aş fi dat peste cărţile şi hârtiile cu pricina prin toată casa.

— Ai dat deja, dar numai peste cărţile şi hârtiile pe care a vrut el să le vezi. Să nu uităm ce şiret a fost când şi-a luat licenţa. Te-a păcălit opt ani de zile.

— Şi-o fi luat o slujbă la unul dintre rivalii noştri.

— Nu-i genul lui, zise Cathy. E prea loial pentru asta. În orice caz, am fi ştiut în câteva zile la ce magazin, căci atât personalul, cât şi conducerea ar fi fost mai mult decât încântaţi să ne aducă la cunoştinţă. Nu, trebuie să fie ceva mai simplu.

Telefonul privat de pe biroul lui Cathy sună. Apucă receptorul, ascultă atent, apoi spuse:

— Mulţumesc, Jessica. Am pornit. Hai să mergem, zise ea punând jos receptorul şi sărind de la birou. Stan tocmai îşi termină prânzul.

Se îndreptă spre uşă. Becky o urmă repede şi, fără o vorbă, luară liftul până la parter unde Joe, portarul-şef, fu surprins să le vadă pe doamna preşedintă şi pe lady Trumper făcând semn cu mâna unui taxi în timp ce amândoi şoferii lor aşteptau cuminţi la câţiva metri.

Câteva minute mai târziu, Stan apăru pe aceeaşi uşă şi se urcă la volanul Rolls-ului lui Charlie, pornind-o apoi încet spre Hyde Park Corner, fără a observa taxiul care îl urmărea. Rolls-ul se îndreptă spre Piccadilly, apoi trecu de Trafalgar Square, după care o luă la stânga spre Strand.

— Se duce la King’s College, zise Cathy. Ştiam eu că am avut dreptate – trebuie să fie masteratul.

— Dar Stan nu opreşte, spuse Becky, în timp ce Rolls-ul trecea de intrarea colegiului şi intra pe Fleet Street.

— Nu pot să cred că a cumpărat un ziar[18], zise Cathy.

— Sau şi-a luat o slujbă în City, adăugă Becky în timp ce Rolls-ul îşi continuă drumul, spre Mansion House.

— Ştiu, zise Becky triumfătoare când Rolls-ul lăsă în urmă City-ul şi intră în East End. Lucrează la vreun proiect la clubul lui din Whitechapel.

Stan continuă să meargă spre est, oprind, în cele din urmă, maşina în faţa Centrului Dan Salmon.

— Dar n-are nicio logică, spuse Cathy. Dacă asta-i tot ce voia să facă în timpul liber de ce nu ţi-

a spus adevărul de la bun început? De ce să se încurce într-o şaradă atât de elaborată?

— Nici eu nu pot să pricep, zise Becky. De fapt, mărturisesc că sunt şi mai derutată.

— Ei, măcar hai să intrăm şi să aflăm ce pune la cale.

— Nu, spuse Becky punând o mână pe braţul lui Cathy. Trebuie să stau să mă gândesc câteva clipe înainte de a hotărî ce să fac. Dacă Charlie plănuieşte ceva despre care nu vrea să ştim, n-aş vrea să fiu eu aceea care-i strică plăcerea, mai ales că de fapt eu l-am izgonit de la Trumper's.

— Bine, zise Cathy. Atunci ce-ar fi să ne întoarcem la mine la birou şi să nu spunem nimic de mica noastră descoperire? În definitiv, putem foarte bine să-i telefonăm domnului Anson la Camera Lorzilor, iar el, după cum ştim, va avea grijă ca Charlie să te sune până-ntr-o oră. Asta îmi va lăsa destul timp să mă ocup de David Field şi de problema trabucurilor lui.

Becky aprobă din cap şi îi spuse şoferului uluit să se întoarcă în Chelsea Terrace. În timp ce taxiul făcea rondul s-o pornească înapoi spre West End, Becky se uită pe fereastră la centrul care purta numele tatălui ei.

— Opreşte, spuse ea pe neaşteptate.

Şoferul apăsă pe frână şi opri brusc.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Cathy.

Becky arătă prin geamul din spate, cu ochii pironiţi acum pe o siluetă care cobora treptele Centrului Dan Salmon purtând un costum vechi şi jerpelit şi o şapcă turtită.

— Nu-mi vine să cred, zise Cathy.

Becky plăti repede taxiul, în timp ce Cathy sărea afară şi începură să-l urmărească pe Stan, care pornise pe Whitechapel Road.

— Unde s-o fi ducând? întrebă Cathy, în timp ce nu-l scăpau pe Stan din priviri.

Şoferul în haine ponosite continua să mărşăluiască pe trotuar, nelăsând nicio îndoială

vreunui bătrân soldat care-l vedea asupra fostei lui meserii şi făcându-le pe cele două doamne care-l urmăreau să fie nevoite să alerge din când în când.

— Probabil la Cohen, croitorul, zise Becky. Că Dumnezeu ştie, omul arată ca şi când nu i-ar strica un costum nou.

Dar Stan se opri cu câţiva metri înainte de croitorie. Atunci, pentru prima dată, zăriră amândouă un alt bărbat, îmbrăcat şi el cu un costum şi o şapcă turtită, stând lângă un cărucior nou-nouţ pe care scria: „Charlie Salmon, negustor cinstit. Fondat în 1969".

— Nu vi le dau cu două lire, doamnelor, declară o voce la fel de puternică precum a oricăruia dintre puştii de la tarabele din apropiere, nici c-o liră, ba nici cu cincizeci de pence. Nu, io vi le las cu douăzeci.

Cathy şi Becky priviră uluite cum Stan Russel duce mâna la cozoroc, apoi începe să umple coşul unei femei, ca şeful lui să se poată ocupa de clientul următor.

— Ce să fie azi, doamna Bates? Am nişte banane minunate, proaspăt aduse din Indiile de Vest. Ar trebui să le dau cu nouăj' dă pence legătura, da' pentru matale, bătrâna mea răţuşcă, cincizeci dă pence, da' să nu mai zici la nimeni.

— Dar cartofii ăia cum sunt, Charlie? zise o femeie masivă, între două vârste, care arăta cu îndoială spre o ladă din faţa căruciorului.

— Cum mă vezi şi cum te văd, doamna Bates, acu' aduşi din Jersey şi să-ţi spun ce-oi face. Ţi-i vând la preţu' pe care-l cer aşa-zişii mei rivali pe ăia vechi. Se poate mai cinstit, te-ntreb?

— O să iau două kile, domnu' Salmon.

— Mersi, doamna Bates. Serveşte-o pe doamna, Stan, cât mă ocup eu de clientul următor.

Charlie trecu pe partea cealaltă a căruciorului.

— Da' ce bine-mi pare că vă văd în după-masa asta frumoasă, doamna Singh. Un kil de smochine,

nuci şi stafide, dacă nu mă-nşală memoria. Şi cum o mai duce domnu' doctor Singh?

— Foarte ocupat, domnule Salmon, foarte ocupat.

— Atunci să-l hrănim bine, nu? zise Charlie. Că dacă s-o strica vremea asta, poate-oi avea nevoie să-i cer sfatu' pentru necazu' meu cu sinusurile. Da' micuţa Suzika ce mai face?

— Tocmai a trecut trei examene cu zece, domnule Salmon, şi în septembrie pleacă la Universitatea din Londra să studieze ingineria.

— Io nu prea văd ce rost are, zise Charlie alegând nişte smochine. Ingineria, ziceţi. Ce-o să mai născocească? Ştiam o fată de prin părţile astea care-a plecat la universitate şi ce să zic, că mare bine i-a făcut. A trăit pe spinarea lu' bărbatu-său toată viaţa, nu? Bunicu-meu, bătrânu', mereu zicea…

Becky izbucni în râs.

— Şi-acum ce facem? întrebă ea.

— Ne întoarcem în Eaton Square, ca să poţi să cauţi numărul domnului Anson de la Camera Lorzilor şi îl suni. Aşa măcar putem fi sigure că Charlie te sună în cel mult o oră.

Cathy dădu din cap, dar rămaseră amândouă pironite locului, privindu-l pe cel mai bătrân negustor din piaţă lăudându-şi marfa.

— Nu ţi le dau cu două lire, declară el ţinând câte o varză în fiecare mână. Nu ţi le dau cu o liră, nici chiar cu cincizeci dă pence.

— Nu, io vi le dau cu douăj' dă pence, şopti Becky ţinându-şi răsuflarea.

— Nu, io vi le dau cu douăj' dă pence, răcni Charlie cât îl ţinea gura.

— Ştii, spuse Becky în timp ce se furişau afară din piaţă, bunicul lui Charlie a dus-o până la înaintata vârstă de optzeci şi trei de ani şi a murit la nici câţiva metri de locul pe care stă acum înălţimea sa.

— A străbătut un drum lung de-atunci, spuse Cathy ridicând mâna să facă semn unui taxi.

— A, nu ştiu, răspunse Becky. Doar vreo câţiva kilometri – în linie dreaptă.

Povestea lui Charlie Trumper – născut la începutul secolului într-unul din cartierele nevoiaşe ale Londrei – este povestea unui succes: a reuşitei în viaţă, în dragoste, în afaceri. Drumul sinuos străbătut de eroul romanului pe fundalul a şaptezeci de ani de istorie zbuciumată va da măsura

ÎN LINIE DREAPTĂ

avatarurilor acestui destin unic, al cărui parcurs a fost construit cu tenacitate, curaj şi trudă. De la un simplu negoţ dus pe o tarabă cu zarzavaturi pînă la fulminantul succes financiar al uneia dintre cele mai mari reţele de magazine.
O istorie palpitantă, scrisă de un mare maestru în arta povestirii.

"Jeffrey Archer se numără printre primii zece povestitori pe care îi are lumea."
Los Angeles Times

RAO
International
Publishing
Company

ISBN 973-576-131-9
9 789735 761318

[1] Pământ al speranţei şi gloriei *(n.t.)*.

[2] Împachetează-ţi necazurile-n vechea raniţă *(n.t.)*.

[3] *Distinguished Service Order* — decoraţie britanică *(n.t.)*.

[4] E lung drumul până-n Tipperary *(n.t.)*.

[5] Baronet *(n.t.)*.

[6] *Distinguished Service Order,* decoraţie britanică *(n.t.)*.

[7] *Commander of the British Empire,* decoraţie britanică *(n.t.)*.

[8] Joc de cuvinte: *bachelor* înseamnă, în limba engleză „licenţiat", dar şi „burlac" *(n.t.)*.

[9] Fată bătrână – engl. *(n.t.)*.

[10] *Victoria Cross* – decoraţie militară britanica *(n.t.)*.

[11] *Marks and Spencer* – celebra reţea de magazine universale din Marea Britanie *(n.t.)*.

[12] Cântece ale nevinovăţiei *(n.t.)*.

[13] „Cel mic" *(n.t.)*.

[14] William Shakespeare, *Neguţătorul din Veneţia,* actul I, scena 3, în *Opere complete,* vol. 3, Ed. Univers, Bucureşti, 1984, p. 447 *(n.t.)*.

[15] Personajul principal din *Alice în Ţara Minunilor* de Lewis Carroll *(n.t.)*.

[16] Se presupune că podul a fost construit pe principii geometrice şi fără a utiliza cuie *(n.t.)*.

[17] Smith este unul din numele cele mai frecvente în ţările de limbă engleză *(n.t.)*.

[18] Fleet Street este strada pe care se află redacţiile celor mai multe ziare londoneze importante *(n. t.)*.

Table of Contents

CHARLIE 1900 - 1919
- CAPITOLUL 1
- CAPITOLUL 2
- CAPITOLUL 3
- CAPITOLUL 4
- CAPITOLUL 5

BECKY 1918 - 1920
- CAPITOLUL 6
- CAPITOLUL 7
- CAPITOLUL 8
- CAPITOLUL 9
- CAPITOLUL 10
- CAPITOLUL 11
- CAPITOLUL 12

DAPHNE 1918 - 1921
- CAPITOLUL 13
- CAPITOLUL 14
- CAPITOLUL 15

COLONELUL HAMILTON 1920 - 1922
- CAPITOLUL 16
- CAPITOLUL 17
- CAPITOLUL 18

CHARLIE 1919 - 1926
- CAPITOLUL 19
- CAPITOLUL 20
- CAPITOLUL 21

DOAMNA TRENTHAM 1919 - 1927
- CAPITOLUL 22
- CAPITOLUL 23
- CAPITOLUL 24

CHARLIE 1926 - 1945
- CAPITOLUL 25
- CAPITOLUL 26
- CAPITOLUL 27
- CAPITOLUL 28

DANIEL 1931 - 1947
- CAPITOLUL 29

CAPITOLUL 30
CAPITOLUL 31
DOAMNA TRENTHAM 1938 - 1948
CAPITOLUL 32
CAPITOLUL 33
CAPITOLUL 34
BECKY 1947 - 1950
CAPITOLUL 35
CAPITOLUL 36
CAPITOLUL 37
CAPITOLUL 38
CATHY 1947 - 1950
CAPITOLUL 39
CAPITOLUL 40
CAPITOLUL 41
CHARLIE 1950 - 1964
CAPITOLUL 42
CAPITOLUL 43
CAPITOLUL 44
CAPITOLUL 45
CAPITOLUL 46
CAPITOLUL 47
BECKY 1964 - 1970
CAPITOLUL 48
CAPITOLUL 49

Table of Contents

CHARLIE 1900 - 1919 5
- CAPITOLUL 1 6
- CAPITOLUL 2 21
- CAPITOLUL 3 33
- CAPITOLUL 4 57
- CAPITOLUL 5 82

BECKY 1918 - 1920 96
- CAPITOLUL 6 97
- CAPITOLUL 7 117
- CAPITOLUL 8 127
- CAPITOLUL 9 146
- CAPITOLUL 10 161
- CAPITOLUL 11 180
- CAPITOLUL 12 192

DAPHNE 1918 - 1921 207
- CAPITOLUL 13 208
- CAPITOLUL 14 223
- CAPITOLUL 15 234

COLONELUL HAMILTON 1920 - 1922 248
- CAPITOLUL 16 249
- CAPITOLUL 17 263
- CAPITOLUL 18 279

CHARLIE 1919 - 1926 288
- CAPITOLUL 19 289
- CAPITOLUL 20 301
- CAPITOLUL 21 314

DOAMNA TRENTHAM 1919 - 1927 331
- CAPITOLUL 22 332
- CAPITOLUL 23 346
- CAPITOLUL 24 354

CHARLIE 1926 - 1945 366
CAPITOLUL 25 367
CAPITOLUL 26 381
CAPITOLUL 27 388
CAPITOLUL 28 408
DANIEL 1931 - 1947 431
CAPITOLUL 29 432
CAPITOLUL 30 450
CAPITOLUL 31 469
DOAMNA TRENTHAM 1938 - 1948 483
CAPITOLUL 32 484
CAPITOLUL 33 495
CAPITOLUL 34 508
BECKY 1947 - 1950 523
CAPITOLUL 35 524
CAPITOLUL 36 544
CAPITOLUL 37 565
CAPITOLUL 38 575
CATHY 1947 - 1950 594
CAPITOLUL 39 595
CAPITOLUL 40 616
CAPITOLUL 41 631
CHARLIE 1950 - 1964 639
CAPITOLUL 42 640
CAPITOLUL 43 657
CAPITOLUL 44 675
CAPITOLUL 45 698
CAPITOLUL 46 708
CAPITOLUL 47 728
BECKY 1964 - 1970 745
CAPITOLUL 48 746
CAPITOLUL 49 755